APOLLONII ALEXANDRINI

DE CONSTRUCTIONE

ORATIONIS

LIBRI QUATUOR

EX RECENSIONE

IMMANUELIS BEKKERI

BEROLINI,
IMPENSIS GE. REIMERI.
1817.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

MAXIMILIANO SEGUERIO

BELLOVACO

HOSPITI SUO ET AMICO

D.

EDITOR.

Apollonii de constructione libros, cum Parisiis essem, recensui ad fidem librorum scriptorum quatuor, Regiorum trium, Vaticani unius. Regiorum de praestantissimo dixi, cum librum de pronomine ederem (p. 149 sive 409); reliquorum alter est 2547, qui haec habet in fine subscripta, ἐγράφη ὁ παρὼν ἀπολλώνιος παρ' ἰωακεὶμ ἱερομονάζοντος τῶν καςούλων καὶ πρίωρος ἁγίου κόνωνος, ἐκ προτροπῆς καὶ ἀξιώσεως τοῦ διδασκάλου κυροῦ κωνσταντίνου λασκάρεως. ἐντελειώθη δὲ ἐν μηνὶ δεκεμβρίῳ ἔτ. ζδ. ἰν. ιδ: alter 2549. Vaticanus autem, qui numeratur 1410, Apollonio subiicit Herodianum de numeris, subscriptis ab eadem manu his: ἀλέξανδρος ἀγαθήμερος πᾶν τὸ παρὸν βιβλίον ἐξέγραψα.

Vaticano similem codicem expressit primus horum librorum editor, Aldus Manutius: nam quod praedicat exemplaria se habuisse quam plurima, id nobis minus probat quam quod addit curasse se ut quam accuratissime imprimerentur neque quic-

quam ausum aut addere aut deminuere. Edidit autem Venetiis a. 1495, eodem volumine quo et Theodori Gazae grammaticam deque mensibus libellum et Herodiani de numeris commentarium.

Aldinam viginti annis post Florentiae apud Philippum Juntam renovavit Euphrosynus Boninus, artium et medicinae doctor, sed, ut ipse ait, non poetarum, non rhetorum, non grammaticorum praeceptis imbutus. Eius ego non lectionum sed mendorum gratiam feci lectoribus.

Post Juntinam una est Apollonii editio, Sylburgiana (Francofurti a. 1590). Usus autem est Sylburgius praeter Francisci Porti exemplar et Palatinae bibliothecae codice, priora 21 primi libri capita continente, et Vratislaviensi Andreae Dudithii, quem narrat pleraque omnia cum Porti libro habuise communia, ut qui et ipse ad Michaelis Sophiani exemplar esset collatus, habuisse tamen quaedam etiam peculiaria et quae ab aliis quam a Sophiano viderentur profecta.

Scrib. Berolini d. 5. Maii a. 1817.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑ.

ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ.

Pag. Sylburg. 3

Ἐν ταῖς προεκδοθείσαις ἡμῖν σχολαῖς ἡ περὶ τὰς φωνὰς παράδοσις, καθὼς ἀπῄτει ὁ περὶ αὐτῶν λόγος, κατείλεκται· ἡ δὲ νῦν ῥηθησομένη ἔκδοσις περιέξει τὴν ἐκ τούτων γινομένην σύνταξιν εἰς καταλληλότητα τοῦ αὐτοτελοῦς λόγου, ἣν πάνυ προῄρημαι, ἀναγκαιοτάτην οὖσαν πρὸς ἐξήγησιν τῶν ποιημάτων, μετὰ πάσης ἀκριβείας ἐκθέσθαι. ἤδη γὰρ καὶ ἡ πρώτη ῥηθεῖσα ἀμερὴς ὕλη τῶν στοιχείων τοῦτο πολὺ πρότερον κατεπηγγείλατο, οὐχ ὡς ἔτυχεν ἐπιπλοκὰς ποιησαμένη τῶν στοιχείων, ἀλλ' ἐν τῇ κατὰ τὸ δέον συντάξει, ἐξ ἧς σχεδὸν καὶ τὴν ὀνομασίαν εἴληχεν. ἥ τε ἐπαναβεβηκυῖα συλλαβὴ ταὐτὸ ἀνεδέξατο, εἴ γε αἱ ἐκ τούτων συντάξεις ἀναπληρούμεναι κατὰ τὸ

δέον ἀποτελοῦσι τὴν λέξιν. καὶ σαφὲς ὅτι
ἀκόλουθόν ἐστι τὰ καὶ τὰς λέξεις, μέρος οὔσας
τοῦ κατὰ σύνταξιν αὐτοτελοῦς λόγου, τὸ κα-
τάλληλον τῆς συντάξεως ἀναδέξασθαι· τὸ
10 γὰρ ἐξ ἑκάστης λέξεως παρυφιστάμενον νοητὸν
τρόπον τινὰ στοιχεῖόν ἐστι τοῦ λόγου, καὶ
ὡς τὰ στοιχεῖα τὰς συλλαβὰς ἀποτελεῖ κα-
τὰ τὰς ἐπιπλοκάς, οὕτω καὶ ἡ σύνταξις τῶν
νοητῶν τρόπον τινὰ συλλαβὰς ἀποτελέσει διὰ
2 τῆς ἐπιπλοκῆς τῶν λέξεων, καὶ ἔτι ὃν τρόπον ἐκ
τῶν συλλαβῶν ἡ λέξις, οὕτως ἐκ τῆς καταλλη-
λότητος τῶν νοητῶν ὁ αὐτοτελὴς λόγος. Ἔστι
γοῦν ἐκ τῶν παρεπομένων τὸ τοιοῦτον ἐπιδεῖ-
ξαι, ἐν οἷς δὶς τὸ αὐτὸ στοιχεῖον παραλαμ-
βάνεται, ἔλλαβεν, ἔννεπεν· ἀλλὰ καὶ συλλαβή,
λέλεγες, πάμπαν· ἀλλὰ καὶ λέξις,

Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγεια,
βαρὺς βαρὺς σύνοικος.

ἀλλὰ καὶ μέχρι λόγου τὸ τοιοῦτο διήκει, ἡνίκα
τὰ εἰρημένα αὖθις ἐπαναλαμβάνεται, ὁτὲ
μὲν ἀναγκαίως, ὁτὲ δὲ ἐν παρολκῇ. Καὶ
πλεονάζει στοιχεῖον. λέγω οὐ τὸ αὐτό. φαμὲν
οὕτω. τὸ ὕδωρ τῷ δ πλεονάζει, τοῦ ὕειν ἐγκειμέ-
νου, καὶ τὸ ᾱ ἐν τῷ ἀλαλητός, ὅ περ δύναται καὶ
ἐν πλεονασμῷ συλλαβῆς παραλαμβάνεσθαι,
ἐπεὶ καταχρηστικώτερον αἱ μονογράμματοι ἐκ-
φωνήσεις συλλαβαὶ εἴρηνται. φαμὲν δὲ καὶ τὰ
11 τοιαῦτα πλεονάζειν συλλαβῇ, θήρεσσι, κύνεσσι,

λελάχασιν, ἄλλα πλεῖστα. πλεονάζουσι δὲ καὶ λέξεις, ἕζομαι καθέζομαι, ἕπω ἐνέπω, ἀντίος ἐναντίος,

οὐ σύ γ' ἔπειτα
Τυδέος ἔκγονός ἐσσι·

ὅπου γε καὶ παραπληρωματικοὺς συνδέσμους φαμέν. φαμὲν δέ γε καὶ λόγους ποτὲ παρέλκειν πρὸς οὐδὲν συντείνοντας, εἴ γε πλείους ἀθετήσεις ὑπ' Ἀριστάρχου διὰ τοὺς τοιούτους τρόπους ἐγένοντο. Ἀλλὰ καὶ ἐναντία πάθη ἐνδείᾳ στοιχείου γίνεται, γαῖα αἶα, παρὰ τὸ σκῆπτρον ὁ σκηπτοῦχος βασιλεύς· τῇδε ἔχει καὶ παρὰ τὸ φαιδρός ὁ φαίδιμος· αἱ τοιαῦται παραθέσεις σχεδὸν ἀπερίληπτοί εἰσι, πάμπολλοι οὖσαι. ἀλλὰ καὶ συλλαβῆς, ἡνίκα τὸ θέλω λῶ, ἡνίκα ὁ αἰγοπόλος αἰπόλος. ἀλλὰ καὶ λέξεως, ἡνίκα ἀπαιτεῖ τὸ

ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε

τὴν ἀπό πρόθεσιν, καὶ τὸ

πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι·

ἡ γὰρ αὐτοτέλεια τοῦ λόγου ὡς στοιχεῖον ἐζήτησε τὴν παρὰ πρόθεσιν. τό τε

ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ

λείπει τῷ ἄρθρῳ· ὁ γὰρ λόγος τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἀρνὸς ἐπιζητῶν τὴν τοῦ ἄρθρου ἐνδείκνυται ἔλλειψιν. σχεδὸν δὲ ὅλη ἡ πραγματεία ἡ εἰρημένη καὶ τὰ τοιαῦτα ἅπαντα προσδιακρινεῖ, ἐπεὶ πόθεν ἐστοχάσατο Ζηνόδοτος τὸ ὦλλοι κατὰ συναλοιφὴν τοῦ ἄρθρου γράφειν, εἰ μὴ

ἐκ τῆς δεούσης συντάξεως κινούμενος; καὶ πόθεν 12 Ἀρίσταρχος οὐκ ἔλεγε μὲν πλεονάζειν τὸ ἄρθρον, περιέγραφε δὲ ὡς ἐλλείποντος συνήθως τοῖς ἄρθροις; ἔχων γοῦν ἐκεῖσε ἀφορμὴν τῆς ἀρθρικῆς γραφῆς, ἀπαιτοῦντος τοῦ λόγου τὸ ἄρθρον, πρὸς τὸ σύνηθες τοῦ ποιητοῦ ἑκὼν παρεπέμψατο, ἐκδεξάμενος μᾶλλον τὸν δαί σύνδεσμον ἤπερ τὸ αἱ ἄρθρον ἐν τῷ

πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων;

ἐπιδεδείξεται δὲ τὰ τοιαῦτα ἐν τοῖς κατὰ μέρος. Προῦπτον δὲ ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἀποκοπαί εἰσιν, ὥς τινες ὑπέλαβον,

ἀλλ' ἄνα εἰ μέμονάς γε,

πάρα δ' ἀνὴρ ὃς καταθήσει,

ἀλλὰ πάθη λόγου ἐλλείποντος ῥήματι· πότε γὰρ ὅλης λέξεως ἀποκοπὴ γίνεται; μαρτυρεῖ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ πάθους, εἴ γε πᾶσα ἀποκοπὴ μέρος τι τοῦ ὅλου λειπόμενον ὑπαγορεύει.

Οὐκ ἀπίθανον δ' οἶμαι κἀκεῖνο παραστῆσαι. Παρεπόμενόν ἐστιν ἔσθ' ὅτε ταῖς λέξεσι καὶ περὶ τὰς γραφὰς ἁμαρτάνεσθαι, ἃς ἢ προφανῶς ἔστι καταλαβέσθαι διὰ τῆς ἀκοῆς, ἢ ἀδήλου τοῦ τοιούτου ὄντος ἡ κατὰ τὸν ἐπιλογισμὸν ἐξέτασις κατορθοῖ, ἣν καλοῦμεν λόγον τὸν περὶ ὀρθογραφίας. Τοιοῦτόν τι παρεπόμενον ὑπολαμβάνω κἀν τοῖς λόγοις. ἐπὰν γὰρ τὰ μὴ δέοντα τῶν λέξεων συναφθῇ, τὸ τοιοῦτο

καλοῦμεν σολοικισμόν, ὡς τῶν στοιχείων τοῦ λόγου ἀκαταλλήλως συνελθόντων. εἴπερ οὖν ἔστι μαθεῖν τἀκριβὲς τῆς γραφῆς, μαθεῖν ἄρα ἔστι καὶ τἀκριβὲς τῆς συντάξεως τοῦ λόγου.

15 Φαμὲν προτακτικὰ στοιχεῖα ἔν τε συμφώνοις ἔν τε φωνήεσιν. ἀλλὰ καὶ ἐν συλλαβαῖς, ἡνίκα τὴν διὰ τοῦ η καὶ ῡ προτακτικὴν συλλαβὴν ἔστιν εὑρέσθαι, καὶ ἁπάσας τὰς ἐν φωνήεσι δασείας κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, ὑποτακτικὰς δὲ τὰς διὰ τοῦ γμ ἢ κμ ἢ χμ· ἔτι τε ληκτικὰς μερῶν λόγου, λς, ρς, νς, ἄλλας πλείστας. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λέξεων τὸ αὐτό· προθέσεις γοῦν καλοῦμεν καὶ προτακτικὰ ἄρθρα καὶ ὑποτακτικὰ καὶ ἔτι ἐπιρρήματα, ἃ μᾶλλον ἀπὸ τῆς συντάξεως τὴν ὀνομασίαν ἔλαβεν ἤπερ ἀπὸ τοῦ δηλουμένου. Καὶ ἐν λόγῳ δὲ ἔστι τὸ τοιοῦτον εὑρέσθαι, ὁπότε τὰ ἐκ συνημμένων ἀληθεύει προλημματιζόμενα τῶν ἐπιφερομένων, ἅ περ ἔγκειται κατὰ τὴν πρώτην τοῦ λόγου συναφήν, εἰ τῇδέ τις ἀποφαίνοιτο, εἰ περιπατεῖ Διονύσιος, κινεῖται· Διονύσιος κινεῖται, εἰ περιπατεῖ. ἀντιστρέφοντος γὰρ τοῦ λόγου οὐκ ἀληθεύει τὸ ὅλον.

Στοιχεῖον ἐσθ' ὅτε εἰς δύο μερίζεται τρόπῳ συλλαβικῷ, ἦδε ἕαδε· ἀλλὰ καὶ δύο εἰς ἓν συναλείφεται, βέλεα βέλη. καὶ συλλαβὴ εἰς δύο μερίζεται — λέγω τὴν κυρίως συλλαβήν —, κοῖλον κόϊλον· ἀλλὰ καὶ δύο συλλαβαὶ εἰς μίαν συ-

νίζουσιν, ἡνίκα παρὰ τὴν γῆραϊ τρισύλλαβον δισύλλαβόν φαμεν τὴν γῆρα, παρὰ τὴν Ἀΐδης 14 Ἅιδης. ἀλλὰ καὶ λέξεις, ἡνίκα ἡ ἀκρόπολις πόλις ἄκρη, ἡ καλλίχορος χορῷ καλή, καὶ ἔτι σῦν ἄγριον· ἀλλὰ καὶ τὰ διαλελυμένα συνίζει, ὡς ὑφ' ἓν μέρος λόγου ἀνέγνωμεν τὸ πασιμέλουσα καὶ κηρεσσιφορήτους. Ἀλλὰ κἂν τοῖς λόγοις οἱ παρεπόμενοι σύνδεσμοι ἔσθ' ὅτε ἑνοῦσι δύο λόγους ἢ καὶ πλείους, καθάπερ οἱ συνδεόμενοι λόγοι ἐκ συνημμένων ἢ παρασυνημμένων ἢ καὶ ἔτι συμπεπλεγμένων· οἱ πάλιν ἀποστάντες διάλυσιν τῶν λόγων ποιοῦνται, ὡς ἔχει τὸ

ἤομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα καλά.

ἔδει γὰρ συμπλέξαι τῷ καί, καὶ εὕρομεν ἐν βήσσῃσι.

Στοιχεῖα ὑπερτίθεται, ἡνίκα ἡ καρδία κραδία, παρὰ τὸ σκέπω τὸ σκέπος καὶ πέσκος. ἀλλὰ καὶ συλλαβαί, ἡνίκα τὸ ἐξαπίνης ἐξαίφνης, ἡνίκα τὸ ὄρωρεν ὤρορεν. ἀλλὰ καὶ λέξεις, ὅτε ἡ οἰνοφόρος φερέοινος γῆ λέγεται, οἵ τε ἀνδρόγυνοι γύνανδροι. Ἀλλὰ καὶ λόγος,

τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε,
αὐτὰρ ὁ εἴσω ἴεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν.

3 Ἔτι ὃν τρόπον τῶν στοιχείων ἃ μέν ἐστι φωνήεντα, ἃ καθ' ἑαυτὰ φωνὴν ἀποτελεῖ, ἃ δὲ σύμφωνα, ἅ περ ἄνευ τῶν φωνηέντων οὐκ ἔχει ῥητὴν τὴν ἐκφώνησιν, τὸν αὐτὸν τρόπον ἔστιν ἐπινοῆσαι κἀπὶ τῶν λέξεων. αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν τρόπον τινὰ τῶν φωνηέντων ῥηταί εἰσι, καθά περ ἐπὶ τῶν ῥημάτων ἔστιν ἐπινοῆσαι, 15 ὀνομάτων, ἀντωνυμιῶν, ἐπιῤῥημάτων, ἅ περ ἐπιλέγεται ταῖς γινομέναις ἐνεργείαις, ἡνίκα ἐπιφθεγγόμεθα τὸ κάλλιστα τοῖς κατὰ τὸ δέον τι ἐνεργοῦσιν, ἢ ὑγιῶς ἢ καλῶς· αἱ δὲ ὡςπερεὶ σύμφωνα ἀναμένουσι τὰ φωνήεντα, οὐ δυνάμεναι κατ' ἰδίαν ῥηταὶ εἶναι, τουτέστι τὰ προκατειλεγμένα τῶν μερῶν τοῦ λόγου, καθά περ ἐπὶ τῶν προθέσεων, τῶν ἄρθρων, τῶν συνδέσμων· τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν μορίων ἀεὶ συσσημαίνει, εἴ γε ἐν γενικῇ μὲν λέγομεν δι' Ἀπολλωνίου, ὡςεὶ γινώσκοντος Ἀπολλωνίου, κατὰ δὲ τὴν αἰτιατικὴν πτῶσιν δι' Ἀπολλώνιον, ὡς ἂν αὐτοῦ αἰτίου ὄντος. οἵ τε σύνδεσμοι πρὸς τὰς τῶν λόγων συντάξεις καὶ ἀκολουθίας τὰς ἰδίας δυνάμεις παρεμφαίνουσι, ὅτε συμπλεκτικῶς μὲν ἀκούεται ὁ

ἤτοι ὅ γ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο·

ἐν ἴσῃ γὰρ δυνάμει τοῦ μὲν παρείληπται, διὸ καὶ κατὰ τὴν ἑξῆς συμπλοκὴν ἀναγκαίως ὁ δὲ ἐπηνέχθη ἐν τῷ

τοῖσι δ' ἀνέστη·

ὁτὲ δὲ διαζευκτικῶς,

ἤτοι νέος ἢ παλαιός.
τῇδε ἔχει καὶ τὰ ἄρθρα· συμφερόμενα γὰρ τοῖς ὀνόμασι τὴν ἑαυτῶν δύναμιν ἐπαγγέλλεται, οὐκ ἔχοντα δὲ τῇδε μεθίσταται εἰς τὰς καλουμένας ἀντωνυμίας, ὡς δεδείξεται ἐν τοῖς κατὰ μέρος, ἔνθα καὶ ἐπιδείξομεν τὸ αἴτιον, καθότι καὶ ἐπ' ἄλλων μερῶν τοῦ λόγου ταὐτὸ παρακολουθήσει, ὥς περ πολλάκις καὶ τὰ ὀνόματα ἐπιρρηματικῶς ἀκούεται.

Ἴσως δὲ καὶ ἡ τάξις τῶν στοιχείων ἐν λόγῳ παραλαμβανομένη τοῦ διὰ τί τὸ ᾱ
19 πρόκειται, εἶτα μετ' αὐτὸ τὸ β̄, ἀπαιτήσει καὶ τὴν κατὰ λόγον τῶν μερῶν τοῦ λόγου τάξιν, διὰ τί τὸ ὄνομα πρόκειται, μεθ' ὅ ἐστι τὸ ῥῆμα καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέρη τοῦ λόγου, ὡςεὶ καὶ πάλιν ἐν ταῖς πτώσεσιν ἡ λεγομένη εὐθεῖα καὶ γενικὴ καὶ αἱ ὑπόλοιποι, ἔν τε ταῖς χρονικαῖς τομαῖς κατὰ τὰ ῥήματα ὁ ἐνεστώς, εἶτα ὁ παρατατικὸς καὶ οἱ ἑξῆς χρόνοι, ἔν τε γένεσι τὸ ἀρσενικόν, μεθ' ὃ τὸ θηλυκὸν καὶ τρίτον τὸ τούτων ἀποφατικὸν οὐδέτερον, καὶ ἐπ' ἄλλων πλείστων γε, περὶ ὧν ἰδίᾳ ποιησόμεθα συναγωγήν. κατεπεῖγον μέντοι ἐστὶν ἕνεκα τῶν προεκκειμένων λόγων ἀντιπαραβάλλεσθαι τὴν τάξιν τῶν μερῶν τοῦ λόγου. ἴσως τινὲς ἀπειρότερον ἀναστρέφοντες περὶ τὰ τοιαῦτα τὰς ἰδίας ἀπειρίας παραμυθοῦνται, ὡς οὐ δέον περὶ τὰς τοιαύτας ζητήσεις καταγίνεσθαι,

ὑπολαβόντες τὰ τοιαῦτα κατὰ τύχην τεθεματίσθαι. ἀλλὰ τούτοις γε προςγενήσεται ἐν τοῖς καθόλου μηδὲν ἐκ τάξει παραλαμβάνειν μηδὲ παρὰ τάξιν τι ἡμαρτῆσθαι, ὅ περ πάντη ἠλίθιον· εἰ γὰρ ἐπὶ τινῶν δοίης, ἀνάγκη κἀπὶ πάντων δοῦναι. Ἔστιν οὖν ἡ τάξις μίμημα τοῦ αὐτοτελοῦς λόγου, πάνυ ἀκριβῶς πρῶτον τὸ ὄνομα θεματίσασα, μεθ' ὃ τὸ ῥῆμα, εἴ γε πᾶς λόγος ἄνευ τούτων οὐ συγκλείεται. παρὸν γοῦν πιστώσασθαι ἐκ συντάξεως περιεχούσης τὰ μέρη 17 τοῦ λόγου, ἐξ ἧς εἴ περ ὑποσταλήσεται ὄνομα ἢ ῥῆμα, τὰ τοῦ λόγου οὐ συγκλείεται, εἰ μέντοι πάντα τὰ ὑπόλοιπα, οὐ πάντως ἐλλείπει ὁ λόγος, ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ὀλισθήσας σήμερον κατέπεσεν. ἔγκειται τὰ μέρη τοῦ λόγου παρὰ τὸν σύνδεσμον, ἐπεὶ προςτεθεὶς ἕτερον λόγον ἀπαιτήσει. φέρε οὖν ἐκλεῖψαι τὸ ὄνομα ἢ τὸ ῥῆμα, καὶ ἐλλείψει ὁ λόγος, ἐπιζητῶν ὅπου μὲν τὸ ῥῆμα, ὅπου δὲ τὸ ὄνομα, ὁ αὐτὸς ὀλισθήσας σήμερον κατέπεσεν ἢ ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ὀλισθήσας σήμερον. εἰ μέντοι τις ὑφέλοι τὸ ἐπίρρημα, οὐ πάντως λείψει ὁ λόγος, ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ὀλισθήσας κατέπεσεν. ἀλλ' εἰ καὶ τὴν μετοχήν, οὐδ' οὕτω λείψει, ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος κατέπεσεν. οὐδ' εἰ τὴν πρόθεσιν, ὁ αὐτος ἄνθρωπος ἔπεσεν. οὐδ' εἰ τὸ ἀντωνυμικόν· λελείψεται γὰρ τὸ ὁ ἄνθρωπος ἔπεσεν. ἀλλ' οὐδ' εἰ

τὸ ἄρθρον· τὸ γὰρ ἄνθρωπος ἔπεσεν οὐ πάντως ἀναφορὰν ζητεῖ, πρώτην δ' ἀφήγησιν τοῦ ἀνθρώπου. Οὐ τοῦτο δέ φημι, ὅτι οὐχὶ καὶ ἐξ ἀντωνυμίας αὐτοτέλεια συνίσταται, ὅπου φαμὲν οὕτως, ἐγὼ περιπατῶ, σὺ περιπατεῖς. τότε γὰρ συνίσταται ἡ αὐτοτέλεια, ὅταν ἀντ' ὀνόματος παραληφθῇ ἡ ἀντωνυμία καὶ δυνάμει πάλιν ἡ αὐτὴ σύνταξις ᾖ. ὁπότε δὲ ἀνθυπάγεται ἀντωνυμία, ἐν τοῖς κατὰ μέρος εἰρήσεται, καὶ ποῖα ῥήματα πρὸς τὰς εὐθείας μόνον συναρτᾶται, καὶ τίνα αὐτῶν πλαγίας ἐπιζητεῖ.

18 Καὶ τοῦ ῥήματος δὲ ἀναγκαίως πρόκειται τὸ ὄνομα, ἐπεὶ τὸ διατιθέναι καὶ τὸ διατίθεσθαι σώματος ἴδιον, τοῖς δὲ σώμασιν ἐπίκειται ἡ θέσις τῶν ὀνομάτων, ἐξ ὧν ἡ ἰδιότης τοῦ ῥήματος, λέγω τὴν ἐνέργειαν καὶ τὸ πάθος. παρυφίσταται οὖν ἡ εὐθεῖα ἐν αὐτοῖς τοῖς ῥήμασι, κατὰ μὲν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ὁριζομένη, κατὰ δὲ τὸ τρίτον διὰ τὸ ἄπειρα εἶναι τὰ τρίτα ἀοριστουμένη, χωρὶς εἰ μὴ ἐξαίρετος ἐνέργεια γένοιτο, καθά περ ἐπὶ τοῦ ἀστράπτει καὶ βροντᾷ. Κατεκράτησεν οὖν καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ θέσις τὸ πάντα τὰ τοῦ λόγου μέρη καλεῖσθαι ὀνόματα, ὡς ἂν αὐτοῦ προϋφεστῶτος. εἰ γὰρ ἐκ τῶν ἐναντίων τις ἐκεῖνο ἀποφαίνοιτο, ὡς ἐκ τῆς κοινῆς ὀνομασίας τῶν λέξεων αὐτὸ ἀπηνέγκατο τὴν ἁπάντων ὀνομα-

σίαν, καὶ κατὰ τοῦτο ἂν πρωτεύοι, θέσιν τὴν πρώτην τῶν λέξεων ἐπιδεξάμενον, καθότι καὶ δείκνυμεν ὡς ἕνεκα τῆς εὑρέσεως τῶν στοιχείων πάντα τὰ στοιχεῖα παρὰ τὸ ἀλφεῖν ἠδύνατο μιᾷ ὀνομασίᾳ χρήσασθαι τῇ τοῦ α, ὅ περ ἀφείλετο τὴν πάντων ὀνομασίαν διὰ τὴν ἐν ἑαυτῷ γενομένην πρώτην θέσιν, συνδραμόντος καὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ φθόγγου· συνέτρεχε γὰρ ἡ τοῦ ἀλφεῖν ἀρχὴ τῇ ἐκφωνήσει τοῦ στοιχείου, τῶν ὑπολειπομένων ἰδίας ἐπεκτάσεις εἰληφότων.

Οὐκ ἀλόγως δὲ ἐκείνῳ οἶμαί τις ἐπιστήσει, τί δή ποτε οὐχὶ μετὰ τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν τὸ ἀντὶ τούτου μόριον παραλαμβανόμενον 19 ὑπετάγη, λέγω δὴ τὴν ἀντωνυμίαν, ἥ γε κατὰ ἀμοιβὴν τοῦ ὀνόματος πάλιν σὺν τῷ ῥήματι συνέχει τὸν λόγον, ἀλλὰ τὸ ῥῆμα. Περὶ οὗ ἂν προφανὴς ἀπόδειξις γένοιτο ἥδε, ὡς ἕνεκα τῆς τῶν ῥημάτων συνόδου ἐπενοήθησαν αἱ ἀντωνυμίαι. ἐπεὶ γὰρ τὰ ὀνόματα τρίτων προσώπων ἐστὶν ἀποφαντικά, καθὸ αἱ ἀπ' αὐτῶν θέσεις γινόμεναι οὔτε ἐκ τοῦ ἀποφαινομένου προσώπου εἰσίν, ὅ πέρ ἐστιν ἴδιον πρώτου προσώπου· οὐ γὰρ δή γε ἑαυτοῖς τίθενται οἱ παῖδες τὰ ὀνόματα, οὐδὲ πρὸς αὐτοὺς ἀποφαινόμενοι τὰς ὀνομασίας ποιούμεθα, ὅ πέρ ἐστι δευτέρου προσώπου· ἦν δὲ τὰ ῥήματα ἐν τρισὶ προσώποις καταγινόμενα, καὶ διὰ τοῦτο προσεπενοεῖτο ἡ ἀντωνυμία ἐν προσώποις καταγινο-

μένη, ἀνταναπληροῦσα καὶ τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος καὶ τὴν τάξιν τοῦ ῥήματος, ὡς ἐν τοῖς τοιούτοις ἐγὼ γράφω, σὺ γράφεις· καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐνεποδίζετο τὸ ἐν τρίτῳ λέγειν προσώπῳ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει, ὡς ἂν δύο τρίτων συνόντων. οὐ τοῦτο δὲ παρίστημι, ὡς αἱ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ἀντωνυμίαι περιτταί εἰσι, δυναμένων τῶν ὀνομάτων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον παραλαμβάνεσθαι· διότι γὰρ καὶ ἐν τρίτοις προσώποις καταγίνονται αἱ ἀντωνυμίαι, ἐν τοῖς κατὰ μέρος εἰρήσεται. καὶ εἰ τοῦτο ἀληθές, προφανὲς ὅτι προϋποστήσεται ἡ τῶν ῥημάτων τάξις τῶν δι' αὐτὰ ἐπινοηθεισῶν ἀντωνυμιῶν. Τὸ δὲ μεῖζον, τὰ ῥήματα προσώπων τῶν κατ' εὐθεῖαν νοουμένων ἐστὶ παραστατικά, ἅ περ ἀπολύτως νοεῖται· ὁ γὰρ ἀποφαινόμενος περιπατῶ ἢ γράφω οὐ πρὸς ἔνδειξιν ἑτέρου προσώπου ὁρίζεται· αἵ τε ἀντωνυμίαι εἰς διάκρισιν προσώπου ἐπινοηθεῖσαι ἐν μὲν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν ἦσαν καὶ ἐγκλιτικαί, αἵ πέρ εἰσιν ἀπολύτων προσώπων παραστατικαί, παραλαμβάνονται δὲ καὶ εἰς ὀρθὴν τάσιν εἰς παρέμπτωσιν ἀντιδιαστελλομένου προσώπου, ὡς ἔχει τὸ

παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαιτε

πρὸς τὸ

ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν

καὶ τὸ

ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα
πρὸς τὸ
φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων.

πῶς οὖν αἱ τῆς εὐθείας πτώσεως ἀντωνυμίαι τὸ ἐγκλινόμενον πρόσωπον οὐ παρεδέχοντο; ἢ ὅτι προϋφεστώτων τῶν ῥημάτων καὶ ἀναπληρούντων τὸ τῆς εὐθείας ἀπόλυτον πρόσωπον εἰς οὐδὲν χρειῶδες ἐπενοοῦντο αἱ τῆς εὐθείας ἐγκλιτικαὶ ἀντωνυμίαι, τάχα παρελκόμεναι πλέον τῶν παραπληρωματικῶν συνδέσμων, οὓς ἀποδείξομεν καὶ ἀναγκαίως παραλαμβανομένους. ἡ γοῦν ἐγκλιθεῖσα τῆς ὀρθῆς πτώσεως παρὰ Δωριεῦσι τύ ἀναγκαίως παρέφθειρε καὶ τὴν εὐθεῖαν, μεταστᾶσα εἰς τὴν συγγενῆ αἰτιατικήν. καὶ φαίνεται ὅτι ἐνέμειναν αἱ τῆς εὐθείας ἀντωνυμίαι οὐ δι' ἄλλο τι ἢ καθὸ τὰ ῥήματα, οὐ δυνάμενα παραστῆσαι τὴν ἀντιδιαστολήν, συμπαρελάμβανε τὴν ἀντωνυμίαν ἕνεκα τοῦ ἐξαιρέτου αὐτῆς ἰδιώματος, λέγω τῆς ἀντιδιαστολῆς.

Καὶ ἡ μετοχὴ δὲ κατὰ τὴν δέουσαν ἀκολουθίαν κατελέχθη μετὰ τὸ ῥῆμα, τῆς τάξεως ἐμφαινούσης τὴν ἐκ τοῦ ῥήματος μετάπτωσιν εἰς αὐτήν, ὥς γε ἐν τῷ περὶ μετοχῆς διὰ πλειόνων παρεστήσαμεν ὡς ἀναγκαίως αἱ μεταλήψεις τῶν ῥημάτων ἐγίνοντο εἰς πτωτικὰ σχήματα σὺν τοῖς παρεπομένοις γένεσι, τῶν ῥημάτων οὐ δυναμένων τὴν καταλληλότητα παραστῆσαι. Προφανὲς δ' ὅτι καὶ ἡ ἐγγενομένη

θέσις τοῦ ὀνόματος οὐκ ἄλλως ἂν ἐφυλάχθη, εἰ μὴ μετὰ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ῥῆμα τὸ ἐκ τούτων ἐκ καταφάσεως ἠρτημένον μόριον παρελαμβάνετο, ὡς καὶ μετὰ τὸ ἀρρενικὸν καὶ θηλυκὸν τὸ τούτων ἀποφατικὸν οὐδέτερον. εἰ γὰρ μὴ παραδεξαίμεθα τὴν τῶν προκειμένων μορίων προτέραν θέσιν, καταλελείψεται τὸ μηδὲ μετοχὴν καλεῖν μηδὲ μὴν οὐδέτερον, ἐπεὶ τίνων δύο προϋφεστώτων γένοιτο ἂν ἀποφατικὸν τὸ οὐδέτερον, τίνων δὲ μεθέξει ἡ μετοχή; Ἀλλ' οὐδὲ ἄλλου μορίου δύναιτο ἄν τις παρέμπτωσιν ποιήσασθαι, λέγω ἀντωνυμίας, ἐπιῤῥήματος, συνδέσμου, ἄλλου του· οὐδὲ γὰρ τῆς τούτων ἰδιότητος μετέσχεν.

Οὐχ ὡς ἔτυχε δὲ καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου τάξις προσεῤῥίφη, ὑπαγορεύουσα μὲν τὸ συνηρτημένον τοῖς εἰρημένοις πτωτικοῖς, ἐκκλίνασα δὲ τὴν ἀπαράδεκτον τῶν ἄρθρων ἀντωνυμίαν, ὅπου γε καὶ μέχρι ῥήματος ἡ τούτου συνάρτησίς ἐστι, τὸ φιλολογεῖν καλόν ἐστι, τῷ γράφειν ἥδομαι.

Οὐ δεήσεται ἐπιστάσεως ἡ ὑποῦσα ἀντω-
22 νυμία, ὅπου γε καὶ παρεκινδύνευε μετὰ τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν παραλαμβάνεσθαι. Πρόδηλον δ' ὅτι καὶ τὸ ἀντί τινος παραλαμβανόμενον μεταγενεστέραν θέσιν ὁμολογεῖ...., καὶ εἰ τὸ ἄρθρον μετὰ ὀνόματος καὶ ἡ ἀντωνυμία ἀντ' ὀνόματος, δέδοται ὅτι τὸ συνυπάρχον ἄρθρον τῷ

τῷ ὀνόματι πρεσβύτερόν ἐστι τῆς ἀντωνυμίας. ἴσως γὰρ καὶ αἱ ἀναφορικαὶ ἀντωνυμίαι ἀντ' ὀνομάτων εἰσὶ τῶν σὺν ἄρθροις λεγομένων· οὐ γὰρ δή γε τὰ ὀνόματα ἐξ αὑτῶν ἀναφορὰν παρίστησιν, εἰ μὴ συμπαραλάβοιεν τὸ ἄρθρον, οὗ ἐξαίρετός ἐστιν ἡ ἀναφορά· δυνάμει ἄρα ἀντὶ ἄρθρων παραλαμβάνεται. αὐτὰ οὖν τὰ ἄρθρα τῆς πρὸς τὰ ὀνόματα συναρτήσεως ἀποστάντα εἰς τὴν ὑποτεταγμένην ἀντωνυμίαν μεταπίπτει, ὡς ἐν τοῖς τοιούτοις,

ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
ὅς γάρ ῥα μάλιστα
ἤνδανε κηρύκων·
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος.

ὑπὲρ τῆς τοιαύτης συντάξεως κατὰ τὸν προσήκοντα λόγον ἐντελῶς τὰ τῆς συντάξεως ἀποδείξομεν.

Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἡ πρόθεσις οὐ πρώτην ἔχουσα θέσιν καὶ ἀρχαιοτέραν τῶν ἄλλων λέξεων τῇδε κατελέχθη, ὅπου γε οὐκ ἀπ' ἰδίας ἐννοίας τὴν ὀνομασίαν εἴληχεν, ἀλλ' ἐκ τοῦ τῶν προϋπόντων μορίων προτίθεσθαι, ἅ περ εἰ μὴ προϋφεστήκοι, οὐδ' αὐτὴ συστήσεται, καθὼς ἐπεδείκνυμεν κἀπὶ τῆς μετοχῆς. ἔνθα γοῦν καὶ τῆς τάξεως ἔτυχεν, εἴ γε ὁτὲ μὲν κατὰ σύνθεσιν, ὁτὲ δὲ κατὰ παράθεσιν προτίθεται τῶν
23 κατειλεγμένων μορίων, ὥστε μεταγενεστέρα μέν ἐστι τῇ φύσει, τῇ δὲ τάξει ἀρκτική, καθότι

ἔστι νοῆσαι κἀπὶ τοῦ καλουμένου προτακτικοῦ ἄρθρου. οὐ γὰρ δή γε, ὅτι καὶ προτάσσεται, καὶ πρεσβύτερον τῶν ὀνομάτων· ἰδοὺ γὰρ παρατιθέμενον τοῖς ὀνόμασι τὴν ἔκπαλαι τούτων γνῶσιν ἀναπολεῖ.

Κἀπειδὴ τὸ ἐπίρρημα δυνάμει ἐστὶ ῥήματος ἐπιθετικὴ σύνταξις, ὡς καὶ ἡ ἐγγινομένη θέσις τοῦ ὀνόματος μαρτυρεῖ, δεύτερον δὲ τὸ ῥῆμα τοῦ ὀνόματος, δεύτερόν γε ἄρα καὶ τὸ ἐπίρρημα προθέσεως τῆς κατὰ σύνθεσιν καὶ παράθεσιν προτιθεμένης τῶν ὀνομάτων.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς κατειλεγμένοις ὁ τούτων συνδετικὸς σύνδεσμος παρελαμβάνετο, οὐδὲν δυνάμενος ἰδίᾳ παραστῆσαι χωρὶς τῆς τῶν λέξεων ὕλης, καθά περ οἱ τῶν σωμάτων δεσμοὶ οὐκ εἰσὶ χρειώδεις ἀνυποστάτων ὄντων τῶν σωμάτων.

Ἔστι δὲ καὶ διὰ πλειόνων τὰ τῆς τάξεως ἐπιδεῖξαι· ἀλλ' ἐπεὶ οὐ περὶ ταύτης σκοπὸς ἡμῖν πρόκειται, αὐτοῦ που περιγραπτέον τὸν λόγον.

Κἀκείνῳ γε πρῶτον ἐπιστατέον πρὸ τῆς κατὰ μέρος τοῦ λόγου συντάξεως, τί δή ποτε τὰ πευστικὰ τῶν μορίων εἰς δύο μέρη λόγου ἐχώρησε, λέγω τὸ ὀνοματικὸν καὶ τὸ ἐπιρρηματικόν, καὶ διὰ τί οὐκ εἰς ἓν ὀνοματικὸν καὶ ἓν ἐπιρρηματικόν, ἀλλ' εἰς πλείονα, οἷον τίς,
24 ποῖος, πόσος, πόστος, πηλίκος, ποδαπός· πῶς,

πότε, πηνίκα, ποῦ, πῆ, πόθεν. ἣ καὶ αὕτη ἀπόδειξίς ἐστι τοῦ τὰ ἐμψυχότατα μέρη τοῦ λόγου δύο εἶναι, ὄνομα καὶ ῥῆμα, ἅ περ οὐκ ἐν γνώσει ὄντα τὴν κατ᾽ αὐτῶν πεῦσιν ἔχει συνεχῶς παραλαμβανομένην. ἣν δὲ καὶ ἐν πλείοσιν ὀνοματικοῖς καὶ ἐν πλείοσιν ἐπιῤῥηματικοῖς διὰ λόγον τοιοῦτον. ὕπαρξίν τινος ὑποκειμένου ζητοῦντές φαμεν τίς κινεῖται; τίς περιπατεῖ; τίς λαλεῖ; προδήλου μὲν οὔσης τῆς κινήσεως, τῆς περιπατήσεως, τῆς λαλιᾶς, τοῦ δὲ ἐνεργοῦντος προσώπου ἀδήλου καθεστῶτος. ἔνθεν καὶ αἱ ἀνθυπαγωγαὶ ὀνοματικαὶ γίνονται προσηγορικαὶ ἢ κύριαι, τῶν κυρίων ἐμφανιζόντων καὶ τὴν οὐσίαν· φαμὲν γὰρ ἢ ἄνθρωπος περιπατεῖ ἢ Τρύφων ἐγκειμένου πάλιν τοῦ ἀνθρώπου· ἢ μόριόν τὸ ἀντ᾽ ὀνόματος παραλαμβανόμενον, λέγω τοῦ κυρίου, ὅτε φαμὲν ἐγώ. κἀπεὶ οὐκ ἐμφανῆ ἦν τὰ ἐπισυμβαίνοντα τοῖς προκειμένοις ὀνόμασιν — αὐτὸ γὰρ μόνον τὸ τίς ὄνομα τῆς οὐσίας ἐπεζήτει, ἢ ἐπέτρεχε τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν καὶ τὸ πηλίκον — προσεπινοεῖται καὶ ἡ κατὰ τούτων πεῦσις, ὅτε κατὰ μὲν ποιότητα ζητοῦντες λέγομεν ποῖος, κατὰ δὲ ποσότητα πόσος, κατὰ δὲ πηλικότητα πηλίκος, καὶ ἐν παραγωγῇ ἐθνικῇ τῇ ἀπὸ τοῦ ποῖος τὸ ποδαπός. ὥστε ἀνθυπάγεσθαι μὲν τῷ ποῖος, προλελημματισμένου
25 ἀπὸ τοῦ τίς, ὡς κατ᾽ ἐπιθετικὴν πεῦσιν, εἰ τύχοι, ὁ γραμματικός, ὁ μουσικός, ὁ δρομεύς,

ἔστι νοῆσαι κἀπὶ τοῦ καλουμένου προτακτικοῦ ἄρθρου. οὐ γάρ δή γε, ὅτι καὶ προτάσσεται, καὶ πρεσβύτερον τῶν ὀνομάτων· ἰδοὺ γὰρ παρατιθέμενον τοῖς ὀνόμασι τὴν ἔκπαλαι τούτων γνῶσιν ἀναπολεῖ.

Κἀπειδὴ τὸ ἐπίρρημα δυνάμει ἐστὶ ῥήματος ἐπιθετικὴ σύνταξις, ὡς καὶ ἡ ἐγγινομένη θέσις τοῦ ὀνόματος μαρτυρεῖ, δεύτερον δὲ τὸ ῥῆμα τοῦ ὀνόματος, δεύτερόν γε ἄρα καὶ τὸ ἐπίρρημα προθέσεως τῆς κατὰ σύνθεσιν καὶ παράθεσιν προτιθεμένης τῶν ὀνομάτων.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς κατειλεγμένοις ὁ τούτων συνδετικὸς σύνδεσμος παρελαμβάνετο, οὐδὲν δυνάμενος ἰδίᾳ παραστῆσαι χωρὶς τῆς τῶν λέξεων ὕλης, καθά περ οἱ τῶν σωμάτων δεσμοὶ οὐκ εἰσὶ χρειώδεις ἀνυποστάτων ὄντων τῶν σωμάτων.

Ἔστι δὲ καὶ διὰ πλειόνων τὰ τῆς τάξεως ἐπιδεῖξαι· ἀλλ' ἐπεὶ οὐ περὶ ταύτης σκοπὸς ἡμῖν πρόκειται, αὐτοῦ που περιγραπτέον τὸν λόγον.

Κἀκείνῳ γε πρῶτον ἐπιστατέον πρὸ τῆς κατὰ μέρος τοῦ λόγου συντάξεως, τί δή ποτε τὰ πευστικὰ τῶν μορίων εἰς δύο μέρη λόγου ἐχώρησε, λέγω τὸ ὀνοματικὸν καὶ τὸ ἐπιρρηματικόν, καὶ διὰ τί οὐκ εἰς ἓν ὀνοματ[illegible] ἓν ἐπιρρηματικόν, ἀλλ' εἰς πλειον[illegible]
24 ποῖος, πόσος, πόστος, πηλίκος, [illegible]

πότε, πηνίκα, ποῦ, πῆ, πόθεν. ἢ καὶ αὕτη ἀπόδειξίς ἐστι τοῦ τὰ ἐμψυχότατα μέρη τοῦ λόγου δύο εἶναι, ὄνομα καὶ ῥῆμα, ἅ περ οὐκ ἐν γνώσει ὄντα τὴν κατ' αὐτῶν πεῦσιν ἔχει συνεχῶς παραλαμβανομένην. ἦν δὲ καὶ ἐν πλείοσιν ὀνοματικοῖς καὶ ἐν πλείοσιν ἐπιρρηματικοῖς διὰ λόγον τοιοῦτον. ὕπαρξίν τινος ὑποκειμένου ζητοῦντές φαμεν τίς κινεῖται; τίς περιπατεῖ; τίς λαλεῖ; προδήλου μὲν οὔσης τῆς κινήσεως, τῆς περιπατήσεως, τῆς λαλιᾶς, τοῦ δὲ ἐνεργοῦντος προσώπου ἀδήλου καθεστῶτος. ἔνθεν καὶ αἱ ἀνθυπαγωγαὶ ὀνοματικαὶ γίνονται προσηγορικαὶ ἢ κύριαι, τῶν κυρίων ἐμφανιζόντων καὶ τὴν οὐσίαν· φαμὲν γὰρ ὁ ἄνθρωπος περιπατεῖ ἢ Τρύφων ἐγκειμένου πάλιν τοῦ ἀνθρώπου· ἢ μόριον τὸ ἀντ' ὀνόματος παραλαμβανόμενον, λέγω τοῦ κυρίου, ὅτε φαμὲν ἐγώ. κἀπεὶ οὐκ ἐμφανῆ ἦν τὰ ἐπισυμβαίνοντα τοῖς προκειμένοις ὀνόμασιν — αὐτὸ γὰρ μόνον τὸ τίς ὄνομα τῆς οὐσίας ἐπεζήτει, ἢ ἐπέτρεχε τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν καὶ τὸ πηλίκον — προσεπινοεῖται καὶ ἡ κατὰ τούτων πεῦσις, ὅτε κατὰ μὲν ποιότητα ζητοῦντες λέγομεν ποῖος, κατὰ δὲ ποσότητα πόσος, κατὰ δὲ πηλικότητα [illegible] ἐν παραγωγῇ ἐθνικῇ τῇ ἀπὸ [illegible] ὥς τε ἀνθυ- [illegible] πάγε[illegible] [illegible]ιατισμένου [illegible] ἀπ[illegible] [illegible]εῦσιν, εἰ [illegible] δρομεύς,

ἔχοντος τοῦ λόγου τῇδε, τίς ἀναγινώσκεις Τρύφων· πότερος ἢ ποῖος; ὁ γραμματικός ἢ ὁ ῥήτωρ, ἅπαντα τὰ δυνάμενα ἐπισυμβαίνειν τοῖς ἐκ τοῦ τίς ἀνθυπαγομένοις ὀνόμασι κατ' ἐπιθετικὴν ἔννοιαν. διότι μέντοι τὰ ἀνθυπαγόμενα μετὰ τοῦ ἄρθρου τὴν ἀνταπόδοσιν ἔχει, ὕστερον εἰρήσεται. Ἀλλ' ἐπειδὴ καί τινα ἔστι δι' ἑνικοῦ χαρακτῆρος πλῆθος ἐμφαίνοντα, καὶ τούτων τῇ ἀγνοίᾳ ἡ πεῦσις χαρακτῆρα ἀπένειμε, λέγω ἐν τῷ πόσος, ὅτε ἐπὶ πλήθους πυνθανόμεθα· καὶ ὅτε τάξιν τὴν καθ' ἕκαστον ἀριθμὸν ἐπὶ πλήθους ἐπιζητοῦμεν, ὡς ἐν τῷ πόστος· καὶ ὡς προείπομεν, ἐπὶ μεγέθους πηλίκος, καὶ ἐπὶ ἐθνικῆς ἐννοίας ποδαπός, ἢ ἔσθ' ὅτε ἀνθυπάγεται καὶ τὰ ἐν ποιότητι, εἰ τύχοι, ὅτε λέγομεν ποδαπός ἐστι Τρύφων; μέλας ἢ λευκός ἤ τι τοιοῦτον· ἅ περ οἶμαι ἀληθῶς ἀνθυπάγεσθαι τῇ πρὸς τὸ πρωτότυπον πεύσει, λέγω τῇ ποῖος. ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ἡμεδαπός ἔχον τὴν ἀντωνυμικὴν θέσιν, καὶ ἔτι τὸ ὑμεδαπός τό τε παρὰ τὸ ἄλλος ἀλλοδαπός, πάλιν τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσώπων τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς ἐπαγγελλομένης· τούτῳ μέντοι διοίσοντα, ἢ τὰ μὲν ἐκ τοῦ ποῖος
28 ἀνθυπαγόμενα μετὰ ἄρθρου ῥητά ἐστι, ποῖος Τρύφων; εἰ τύχοι ὁ μέλας ἢ ὁ λευκός· ὁπότερος Αἴας; ὁ Λοκρός ἢ ὁ Τελαμώνιος. ποδαπός ἐστι Τρύφων; τὸ μὲν ἀνευ-

δοίαστον καὶ ὑγιὲς Ἀλεξανδρεύς, Ἀθηναῖος· τὸ δὲ παρεμπῖπτον διὰ τὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον, ὡς ἔφαμεν, πεῦσιν μέλας ἢ λευκός. Ἤδη μέντοι ὑπ᾽ ὄψιν πιπτούσης τῆς οὐσίας καὶ τῆς ποιότητος καὶ ἔτι τῶν συμπαρεπομένων, ἔτι προςγίνεται πεῦσις ἡ κατὰ τῆς ἰδιότητος τοῦ ὀνόματος. ἀφορᾷ γοῦν ὁ Πρίαμος πάντα τὰ προειρημένα, τὴν μὲν οὐσίαν ἐν τῷ ὅδε, καὶ τὸ ἔθνος ἐν τῷ Ἀχαιὸς ἀνήρ, καὶ τὴν ποιότητα ἐν τῷ ἠΰς, καὶ τὴν πηλικότητα ἐν τῷ μέγας, οὐ μὴν τὴν ἰδιότητα τοῦ ὀνόματος· ὅθεν ἀναπληροῦται ἐν τῷ

οὗτος δ᾽ Αἴας ἐστὶ πελώριος.

Καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα δὲ φέρεται ἐπὶ τὰς ἀγνοουμένας διαθέσεις ἢ κατὰ ποιότητα τῆς πράξεως, ὥς φαμεν πῶς ἀνέγνω; ἀνθυπάγοντες δυνάμει ἐπιθετικὸν τὸ ἐπίῤῥημα, εἰ τύχοι, καλῶς, ῥητορικῶς, φιλοσόφως· ἢ οὐ τοῦτο ἐπιζητοῦντες, χρόνον δὲ καθ᾽ ὃν τὰ τῆς διαθέσεως ἐγένετο, πότε; πηνίκα; οἷς ἀνθυπάγεται πάλιν χθές, πρώην, πάλαι· ἢ τόπον ἐν ᾧ τὰ τῆς πράξεως γίνεται,

ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα δῖον;

καὶ διαφορᾷ τῇ ἐκ τόπου ἢ εἰς τόπον,

πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη;

πόθεν παρεγένου; γινώσκει γοῦν Ὀδυσσεὺς πόθεν ἦλθεν Ἐλπήνωρ, καὶ οὔ φησι πόθεν ἦλθες; οὐ μὴν τὴν ἔφοδον, διό φησι

πῶς ἦλθες;

Ὡς μὲν οὖν τὰ προκείμενα μόρια ἀναγκαίως καὶ ἐπιρρηματικά ἐστι καὶ ὀνοματικά, ἀπεδείχθη· περὶ ὧν τῆς συντάξεως κατὰ τὸ ἑξῆς εἰρήσεται.

Ἐπεὶ οὖν τὰ ὑπόλοιπα τῶν μερῶν τοῦ λόγου ἀνάγεται πρὸς τὴν τοῦ ῥήματος καὶ τοῦ ὀνόματος σύνταξιν, ἐξ ἧς καὶ τὴν τοῦ ὀνόματος ἔσχε θέσιν, δέον διαλαβεῖν περὶ ἑκάστου τοῦ τε παραλαμβανομένου καὶ τοῦ ἀνθυπαγομένου ἢ καὶ συμπαραλαμβανομένου, ὡς αἱ ἀντωνυμίαι ἀντὶ τῶν ὀνομάτων καὶ μετὰ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἔτι αἱ μετοχαὶ ἀντὶ τῶν ῥημάτων καὶ μετὰ τῶν ῥημάτων, καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς μερῶν τοῦ λόγου.

4 Τὰ μὲν οὖν ἄρθρα ἡ τῶν ὀνομάτων σύνταξις παραλαμβάνει καὶ ἔτι ἡ τῶν ῥημάτων, ὡς ἔστιν ἐπὶ τῶν ἀπαρεμφάτων φάναι τὸ *φιλολογεῖν ὠφέλιμον*, τῷ *περιπατεῖν ἥδομαι*, καὶ ἔτι παντὶ μέρει λόγου οὐδὲν σημαίνοντι πλέον ἢ αὐτὸ μόνον τὸ ὄνομα τῆς φωνῆς, ὥςτε πρὸς τὸ ὑπακουόμενον ἔξωθεν τὸ ἄρθρον ἀνατείνεσθαι, ὁ *μὲν προτακτικός ἐστι τοῦ δέ*· ἀνάγεται γὰρ πρὸς τὸ σύνδεσμος· τὸ *λέγε προςτακτικόν ἐστι*· δῆλον ὡς πρὸς τὸ ῥῆμα. καὶ ἐπί γε τῶν πτωτικῶν. ὅτε γάρ φαμεν ὁ Ἀρίσταρχος, πρὸς τὸ νοούμενον γένος τὸ ἄρθρον παρατίθεμεν· ὅτε δὲ οὕτω, τὸ *Ἀρίσταρχοι προπαροξύνεται*, τὸ

Ἀρίσταρχοι εἰς οἱ λήγει, πρὸς τὸ ὄνομα τῆς φωνῆς φαμέν, ὑπακουομένου τοῦ ὀνόματος, καθότι καὶ εἴ τις οὕτως εἴποι, ἡ σήμερον, ἡ χθές. διὸ καὶ ἑνικῶς πάντοτε τὰ τοιαῦτα ἄρθρα παραλαμβάνεται. πᾶν γὰρ μέρος λόγου ἕν ἐστιν, ἐξ αὐτῶν γε μὴν παρυφίστασταί τινα πληθυντικά. ἓν γὰρ ὂν τὸ ἄνθρωποι ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ κατὰ τὸν μερισμὸν τοῦ λόγου παριστάνει ἐκ τοῦ δηλουμένου πληθυντικὴν ἔννοιαν. ἀλλὰ καὶ ὅτε τινὲς ἀποφαίνονται ἀσυνάρθρους τὰς ἀντωνυμίας, οὐ πρὸς τὴν φωνὴν ἀποτείνονται, πρὸς δὲ τὸ ἐξ αὐτῆς δηλούμενον, ὃ μετὰ δείξεώς ἐστι προςώπων παραστατικόν· ἐπεὶ πάλιν ὅσον ἐφ' ἑαυτῇ ἡ φωνὴ προςλαμβάνει ἄρθρον, ὅτε φαμὲν ἡ ἐγώ μόνον ὀρθοτονεῖται, ἡ σοί ἐγκλίνεται.

5 Οὐ μετρίως δέ τινες ἐσφάλησαν ὑπολαβόντες τὴν παράθεσιν τῶν ἄρθρων εἰς γένους διάκρισιν παρατίθεσθαι τοῖς ὀνόμασι. πρὸς οὓς ἀντείρηται διὰ πλειόνων ἐν τῷ περὶ γενῶν, καὶ νῦν δὲ ἀπαιτούσης τῆς συντάξεως ὀλίγα πρὸς αὐτοὺς ἐκθησόμεθα, ἅ περ διελέγξει τὴν διεψευσμένην αὐτῶν δόξαν. Πρῶτον ὅτι οὐδὲν μέρος λόγου ἐπενοήθη εἰς διάκρισιν ἀμφιβολίας ἑτέρου μέρους λόγου, ἕκαστον δὲ αὐτῶν ἐξ ἰδίας ἐννοίας ἀνάγεται, ὥς γε δεδείξε-
28 ται ἐν τοῖς ἑξῆς. ἐπιλύεται γοῦν ἡ τοῦ γένους σύνοδος ἐκ τῶν παρεπομένων μερῶν τοῦ λόγου,

καθότι καὶ τὰ ἄλλα μόρια, ἐν πλείοσι σημαινομένοις γινόμενα διὰ μιᾶς φωνῆς, τῇ προειρημένῃ συντάξει ἀπολύεται τῆς ἀμφιβόλου προφορᾶς. οὐ συνόντος γοῦν τοῦ ἄρθρου ἐν τῷ σώφρων οὖσα Ἑλένη ἡρπάσθη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τὸ ἀμφίβολον τοῦ σώφρων ἐκ τῶν συμπαρεπομένων ἀπέβαλε· τὸ μέντοι ἐκ τῶν θεῶν ἐπεκλώσθη Ὀδυσσεῖ τὸ μὴ παθεῖν κατὰ θάλασσαν, κἂν μετὰ ἄρθρου λέγηται, ἀλλ' ὅμως ἐπικρατεῖται πρὸς τῆς ἀμφιβολίας τοῦ γένους, πότερον οἱ θεοὶ ἢ αἱ Μοῖραι. πῶς οὖν οὐ γελοῖον εἰς διάκρισιν γένους παραλαμβάνεσθαι τὰ ἄρθρα, ὅπου γε ἄρθρου μὲν ὄντος ἀμφιβάλλεται τὸ γένος, μὴ ὄντος δὲ ἀπολύεται τῆς ἀμφιβολίας; Δεύτερον οὐκ ὤφειλε τὸ εἰς διάκρισιν γένους παραλαμβανόμενον εἰς τὸ αὐτὸ ἐμπίπτειν τῷ δι' ὃ καὶ αὐτὸ ἐπενοήθη, λέγω δὴ τὴν σύγχυσιν τοῦ γένους, ὅπου γε τὸ τῶν ἢ τοῖν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον οὐχ ἑνὸς γένους κατηγορεῖται. καὶ εἰ παραδεξαίμεθα τὸ ὦ ἄρθρον ἁπάντων τῶν γενῶν μετὰ τῶν συνόντων ἀριθμῶν, ἐπινοηθήσεται ἄλλα ἄρθρα εἰς τὴν τῶν τοιούτων ἄρθρων διάκρισιν. ἢ εἴ περ ἔσθ' ὅτε ταῦτα διὰ τῶν συνόντων ὀνομάτων τῆς κατὰ
30 τὸ γένος ἀμφιβολίας ἀπολύεται, ὅτε φαμὲν τῶν Μουσῶν, οὐδὲν κωλύει φάναι ὡς τὰ ὀνόματα ἐπενοήθη εἰς διάκρισιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις γενῶν· ὅ περ εὔηθες. ἐκ παρεπομένου οὖν

οἶμαι αὐτὰ ἀπολύειν τῆς ἀμφιβολίας τῶν γενῶν. Καὶ τρίτου δὲ ἔστιν ἐκεῖνο προςθεῖναι, ὡς ἐχρῆν μόνον τοῖς εἰς ἀμφιβολίαν τοῦ γένους προβαλλομένοις παρατίθεσθαι τὰ ἄρθρα, οὐ μὴν τοῖς δυναμένοις δι' ἑαυτῶν τὸ γένος ἐνδείξασθαι, ὡς ἐπὶ τοῦ θεός, ὅτε φαμὲν ὁ θεός καὶ ἡ θεός, ὁ ἵππος καὶ ἡ ἵππος· οὐ μὴν τῷ γυνή προςκείσεται, ὅπου γε καὶ σχεδὸν τὸ ὄνομα τοῦ γενικοῦ γένους ἔγκειται. νυνὶ δὲ τῷ μὲν γυνή προςκείσεται ἔν τισι λόγοις μετὰ τῆς δεούσης συντάξεως, τῷ δὲ θεός ἢ ἵππος ἤ τινι τῶν τοιούτων κατ' οὐδένα τρόπον παρατεθήσεται. ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα, τοῦ μὲν προτέρου πῶς ἡ γυνή σε ὕβρισε; τὸ γὰρ δίχα τοῦ ἄρθρου ἀσύνετον· τοῦ δὲ ἑτέρου θεός τίς σε ἠλέησεν· ἀδύνατον γὰρ ἐπὶ τούτου τὸ ἄρθρον προςτεθῆναι, καθότι παρεστήσαμεν καὶ ἐν τῷ περὶ γενῶν ἐπὶ τοῦ

μή τέ τις οὖν θήλεια θεῶν τό γε μή τέ τις ἄρσην

ὡς ἀκριβῶς προςέθηκε τὸ θήλεια. σχεδὸν γὰρ πρὸς Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν ἀποτείνεται, τὸ δὲ

μή τέ τις ἄρσην

προςέρριπται ὑπὲρ τοῦ μὴ ἄντικρυς αὐτὸν πρὸς τὰς δαίμονας ἀποφαίνεσθαι. καὶ σαφὲς ὅτι, ὅ-
31 περ ἔμελλε διακρίνειν τὸ ἄρθρον παρατεθὲν ἐκ παρεπομένου, τοῦτο τὸ θήλεια καὶ τὸ ἄρσην ἀφηγήσατο, ἐπεὶ τὸ ἴδιον τοῦ ἄρθρου οὐκ ἠδύ-

θέσις τοῦ ὀνόματος οὐκ ἄλλως ἂν ἐφυλάχθη, εἰ μὴ μετὰ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ῥῆμα τὸ ἐκ τούτων ἐκ καταφάσεως ἠρτημένον μόριον παρελαμβάνετο, ὡς καὶ μετὰ τὸ ἀρρενικὸν καὶ θηλυκὸν τὸ τούτων ἀποφατικὸν οὐδέτερον. εἰ γὰρ μὴ παραδεξαίμεθα τὴν τῶν προκειμένων μορίων προτέραν θέσιν, καταλελείψεται τὸ μηδὲ μετοχὴν καλεῖν μηδὲ μὴν οὐδέτερον, ἐπεὶ τίνων δύο προϋφεστώτων γένοιτο ἂν ἀποφατικὸν τὸ οὐδέτερον, τίνων δὲ μεθέξει ἡ μετοχή; Ἀλλ' οὐδὲ ἄλλου μορίου δύναιτο ἄν τις παρέμπτωσιν ποιήσασθαι, λέγω ἀντωνυμίας, ἐπιρρήματος, συνδέσμου, ἄλλου που· οὐδὲ γὰρ τῆς τούτων ἰδιότητος μετέσχεν.

Οὐχ ὡς ἔτυχε δὲ καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου τάξις προσερρίφη, ὑπαγορεύουσα μὲν τὸ συνηρτημένον τοῖς εἰρημένοις πτωτικοῖς, ἐκκλίνασα δὲ τὴν ἀπαράδεκτον τῶν ἄρθρων ἀντωνυμίαν, ὅπου γε καὶ μέχρι ῥήματος ἡ τούτου συνάρτησίς ἐστι, τὸ φιλολογεῖν καλόν ἐστι, τῷ γράφειν ἥδομαι.

Οὐ δεήσεται ἐπιστάσεως ἡ ὑποῦσα ἀντω-
22 νυμία, ὅπου γε καὶ παρεκινδύνευε μετὰ τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν παραλαμβάνεσθαι. Πρόδηλον δ' ὅτι καὶ τὸ ἀντί τινος παραλαμβανόμενον μεταγενεστέραν θέσιν ὁμολογεῖ...., καὶ εἰ τὸ ἄρθρον μετὰ ὀνόματος καὶ ἡ ἀντωνυμία ἀντ' ὀνόματος, δέδοται ὅτι τὸ συνυπάρχον ἄρθρον

τῷ

τῷ ὀνόματι πρεσβύτερόν ἐστι τῆς ἀντωνυμίας. ἴσως γὰρ καὶ αἱ ἀναφορικαὶ ἀντωνυμίαι ἀντ' ὀνομάτων εἰσὶ τῶν σὺν ἄρθροις λεγομένων· οὐ γὰρ δή γε τὰ ὀνόματα ἐξ αὐτῶν ἀναφορὰν παρίστησιν, εἰ μὴ συμπαραλάβοιεν τὸ ἄρθρον, οὗ ἐξαίρετός ἐστιν ἡ ἀναφορά· δυνάμει ἄρα ἀντὶ ἄρθρων παραλαμβάνεται. αὐτὰ οὖν τὰ ἄρθρα τῆς πρὸς τὰ ὀνόματα συναρτήσεως ἀποστάντα εἰς τὴν ὑποτεταγμένην ἀντωνυμίαν μεταπίπτει, ὡς ἐν τοῖς τοιούτοις,

ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
ὅς γάρ ῥα μάλιστα
ἥνδανε κηρύκων·
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος.

ὑπὲρ τῆς τοιαύτης συντάξεως κατὰ τὸν προσήκοντα λόγον ἐντελῶς τὰ τῆς συντάξεως ἀποδείξομεν.

Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἡ πρόθεσις οὐ πρώτην ἔχουσα θέσιν καὶ ἀρχαιοτέραν τῶν ἄλλων λέξεων τῇδε κατελέχθη, ὅπου γε οὐκ ἀπ' ἰδίας ἐννοίας τὴν ὀνομασίαν εἴληχεν, ἀλλ' ἐκ τοῦ τῶν προϋπόντων μορίων προτίθεσθαι, ἅ περ εἰ μὴ προϋφεστήκοι, οὐδ' αὐτὴ συστήσεται, καθὼς ἐπεδείκνυμεν κἀπὶ τῆς μετοχῆς. ἔνθα γοῦν καὶ τῆς τάξεως ἔτυχεν, εἴ γε ὁτὲ μὲν κατὰ σύνθεσιν, ὁτὲ δὲ κατὰ παράθεσιν προτίθεται τῶν
23 κατειλεγμένων μορίων, ὥστε μεταγενεστέρα μέν ἐστι τῇ φύσει, τῇ δὲ τάξει ἀρκτική, καθότι

ἔστι νοῆσαι κἀπὶ τοῦ καλουμένου προτακτικοῦ ἄρθρου. οὐ γὰρ δή γε, ὅτι καὶ προτάσσεται, καὶ πρεσβύτερον τῶν ὀνομάτων· ἰδοὺ γὰρ παρατιθέμενον τοῖς ὀνόμασι τὴν ἔκπαλαι τούτων γνῶσιν ἀναπολεῖ.

Κἀπειδὴ τὸ ἐπίρρημα δυνάμει ἐστὶ ῥήματος ἐπιθετικὴ σύνταξις, ὡς καὶ ἡ ἐγγινομένη θέσις τοῦ ὀνόματος μαρτυρεῖ, δεύτερον δὲ τὸ ῥῆμα τοῦ ὀνόματος, δεύτερόν γε ἄρα καὶ τὸ ἐπίρρημα προθέσεως τῆς κατὰ σύνθεσιν καὶ παράθεσιν προτιθεμένης τῶν ὀνομάτων.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς κατειλεγμένοις ὁ τούτων συνδετικὸς σύνδεσμος παρελαμβάνετο, οὐδὲν δυνάμενος ἰδίᾳ παραστῆσαι χωρὶς τῆς τῶν λέξεων ὕλης, καθά περ οἱ τῶν σωμάτων δεσμοὶ οὐκ εἰσὶ χρειώδεις ἀνυποστάτων ὄντων τῶν σωμάτων.

Ἔστι δὲ καὶ διὰ πλειόνων τὰ τῆς τάξεως ἐπιδεῖξαι· ἀλλ' ἐπεὶ οὐ περὶ ταύτης σκοπὸς ἡμῖν πρόκειται, αὐτοῦ που περιγραπτέον τὸν λόγον.

Κἀκείνῳ γε πρῶτον ἐπιστατέον πρὸ τῆς κατὰ μέρος τοῦ λόγου συντάξεως, τί δή ποτε τὰ πευστικὰ τῶν μορίων εἰς δύο μέρη λόγου ἐχώρησε, λέγω τὸ ὀνοματικὸν καὶ τὸ ἐπιρρηματικόν, καὶ διὰ τί οὐκ εἰς ἓν ὀνοματικὸν καὶ ἓν ἐπιρρηματικόν, ἀλλ' εἰς πλείονα, οἷον τίς,
24 ποῖος, πόσος, πόστος, πηλίκος, ποδαπός· πῶς,

πότε, πηνίκα, ποῦ, πῆ, πόθεν. ἢ καὶ αὕτη ἀπόδειξίς ἐστι τοῦ τὰ ἐμψυχότατα μέρη τοῦ λόγου δύο εἶναι, ὄνομα καὶ ῥῆμα, ἅ περ οὐκ ἐν γνώσει ὄντα τὴν κατ' αὐτῶν πεῦσιν ἔχει συνεχῶς παραλαμβανομένην. ἦν δὲ καὶ ἐν πλείοσιν ὀνοματικοῖς καὶ ἐν πλείοσιν ἐπιῤῥηματικοῖς διὰ λόγον τοιοῦτον. ὕπαρξίν τινος ὑποκειμένου ζητοῦντές φαμεν τίς κινεῖται; τίς περιπατεῖ; τίς λαλεῖ; προδήλου μὲν οὔσης τῆς κινήσεως, τῆς περιπατήσεως, τῆς λαλιᾶς, τοῦ δὲ ἐνεργοῦντος προςώπου ἀδήλου καθεστῶτος. ἔνθεν καὶ αἱ ἀνθυπαγωγαὶ ὀνοματικαὶ γίνονται προςηγορικαὶ ἢ κύριαι, τῶν κυρίων ἐμφανιζόντων καὶ τὴν οὐσίαν· φαμὲν γὰρ ἢ ἄνθρωπος περιπατεῖ ἢ Τρύφων ἐγκειμένου πάλιν τοῦ ἀνθρώπου· ἢ μόριον τὸ ἀντ' ὀνόματος παραλαμβανόμενον, λέγω τοῦ κυρίου, ὅτε φαμὲν ἐγώ. κἀπεὶ οὐκ ἐμφανῆ ἦν τὰ ἐπισυμβαίνοντα τοῖς προκειμένοις ὀνόμασιν — αὐτὸ γὰρ μόνον τὸ τίς ὄνομα τῆς οὐσίας ἐπεζήτει, ἢ ἐπέτρεχε τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν καὶ τὸ πηλίκον — προςεπινοεῖται καὶ ἡ κατὰ τούτων πεῦσις, ὅτε κατὰ μὲν ποιότητα ζητοῦντες λέγομεν ποῖος, κατὰ δὲ ποσότητα πόσος, κατὰ δὲ πηλικότητα πηλίκος, καὶ ἐν παραγωγῇ ἐθνικῇ τῇ ἀπὸ τοῦ ποῖος τὸ ποδαπός. ὥςτε ἀνθυπάγεσθαι μὲν τῷ ποῖος, προλελημματισμένου ἀπὸ τοῦ τίς, ὡς κατ' ἐπιθετικὴν πεῦσιν, εἰ τύχοι, ὁ γραμματικός, ὁ μουσικός, ὁ δρομεύς,

ἔχοντος τοῦ λόγου τῇδε, τίς ἀναγινώσκει; Τρύφων· πότερος ἢ ποῖος; ὁ γραμματικὸς ἢ ὁ ῥήτωρ, ἅπαντα τὰ δυνάμενα ἐπισυμβαίνειν τοῖς ἐκ τοῦ τίς ἀνθυπαγομένοις ὀνόμασι κατ' ἐπιθετικὴν ἔννοιαν. διότι μέντοι τὰ ἀνθυπαγόμενα μετὰ τοῦ ἄρθρου τὴν ἀνταπόδοσιν ἔχει, ὕστερον εἰρήσεται. Ἀλλ' ἐπειδὴ καί τινα ἔστι δι' ἑνικοῦ χαρακτῆρος πλῆθος ἐμφαίνοντα, καὶ τούτων τῇ ἀγνοίᾳ ἡ πεῦσις χαρακτῆρα ἀπένειμε, λέγω ἐν τῷ πόσος, ὅτε ἐπὶ πλήθους πυνθανόμεθα· καὶ ὅτε τάξιν τὴν καθ' ἕκαστον ἀριθμὸν ἐπὶ πλήθους ἐπιζητοῦμεν, ὡς ἐν τῷ πόστος· καὶ ὡς προείπομεν, ἐπὶ μεγέθους πηλίκος, καὶ ἐπὶ ἐθνικῆς ἐννοίας ποδαπός, ἢ ἔσθ' ὅτε ἀνθυπάγεται καὶ τὰ ἐν ποιότητι, εἰ τύχοι, ὅτε λέγομεν ποδαπός ἐστι Τρύφων; μέλας ἢ λευκὸς ἤ τι τοιοῦτον· ἅ περ οἶμαι ἀληθῶς ἀνθυπάγεσθαι τῇ πρὸς τὸ πρωτότυπον πεύσει, λέγω τῇ ποῖος. ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ἡμεδαπός ἔχον τὴν ἀντωνυμικὴν θέσιν, καὶ ἔτι τὸ ὑμεδαπός τό τε παρὰ τὸ ἄλλος ἀλλοδαπός, πάλιν τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσώπων τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς ἐπαγγελλομένης· τούτῳ μέντοι διοίσοντα, ᾗ τὰ μὲν ἐκ τοῦ ποῖος ἀνθυπαγόμενα μετὰ ἄρθρου ῥητά ἐστι, ποῖος Τρύφων; εἰ τύχοι ὁ μέλας ἢ ὁ λευκός· ὁπότερος Αἴας; ὁ Λοκρὸς ἢ ὁ Τελαμώνιος. ποδαπός ἐστι Τρύφων; τὸ μὲν ἀνει-

δοίαστον καὶ ὑγιὲς Ἀλεξανδρεύς, Ἀθηναῖος· τὸ δὲ παρεμπῖπτον διὰ τὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον, ὡς ἔφαμεν, πεῦσιν μέλας ἢ λευκός. Ἤδη μέντοι ὑπ' ὄψιν πιπτούσης τῆς οὐσίας καὶ τῆς ποιότητος καὶ ἔτι τῶν συμπαρεπομένων, ἔτι προςγίνεται πεῦσις ἡ κατὰ τῆς ἰδιότητος τοῦ ὀνόματος. ἀφορᾷ γοῦν ὁ Πρίαμος πάντα τὰ προειρημένα, τὴν μὲν οὐσίαν ἐν τῷ ὅδε, καὶ τὸ ἔθνος ἐν τῷ Ἀχαιὸς ἀνήρ, καὶ τὴν ποιότητα ἐν τῷ ἠΰς, καὶ τὴν πηλικότητα ἐν τῷ μέγας, οὐ μὴν τὴν ἰδιότητα τοῦ ὀνόματος· ὅθεν ἀναπληροῦται ἐν τῷ

οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος.

Καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα δὲ φέρεται ἐπὶ τὰς ἀγνοουμένας διαθέσεις ἢ κατὰ ποιότητα τῆς πράξεως, ὥς φαμεν πῶς ἀνέγνω; ἀνθυπάγοντες δυνάμει ἐπιθετικὸν τὸ ἐπίῤῥημα, εἰ τύχοι, καλῶς, ῥητορικῶς, φιλοσόφως· ἢ οὐ τοῦτο ἐπιζητοῦντες, χρόνον δὲ καθ' ὃν τὰ τῆς διαθέσεως ἐγένετο, πότε; πηνίκα; οἷς ἀνθυπάγεται πάλιν χθές, πρώην, πάλαι· ἢ τόπον ἐν ᾧ τὰ τῆς πράξεως γίνεται,

ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα δῖον;

καὶ διαφορᾷ τῇ ἐκ τόπου ἢ εἰς τόπον,

πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη;

πόθεν παρεγένου; γινώσκει γοῦν Ὀδυσσεὺς πόθεν ἦλθεν Ἐλπήνωρ, καὶ οὔ φησι „πόθεν ἦλθες; οὐ μὴν τὴν ἔφοδον, διό φησι

πῶς ἦλθες;

Ὡς μὲν οὖν τὰ προκείμενα μόρια ἀναγκαίως καὶ ἐπιρρηματικά ἐστι καὶ ὀνοματικά, ἀπεδείχθη· περὶ ὧν τῆς συντάξεως κατὰ τὸ ἑξῆς εἰρήσεται.

Ἐπεὶ οὖν τὰ ὑπόλοιπα τῶν μερῶν τοῦ λόγου ἀνάγεται πρὸς τὴν τοῦ ῥήματος καὶ τοῦ ὀνόματος σύνταξιν, ἐξ ἧς καὶ τὴν τοῦ ὀνόματος ἔσχε θέσιν, δέον διαλαβεῖν περὶ ἑκάστου τοῦ τε παραλαμβανομένου καὶ τοῦ ἀνθυπαγομένου ἢ καὶ συμπαραλαμβανομένου, ὡς αἱ ἀντωνυμίαι ἀντὶ τῶν ὀνομάτων καὶ μετὰ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἔτι αἱ μετοχαὶ ἀντὶ τῶν ῥημάτων καὶ μετὰ τῶν ῥημάτων, καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς μερῶν τοῦ λόγου.

4 Τὰ μὲν οὖν ἄρθρα ἡ τῶν ὀνομάτων σύνταξις παραλαμβάνει καὶ ἔτι ἡ τῶν ῥημάτων, ὡς ἔστιν ἐπὶ τῶν ἀπαρεμφάτων φάναι τὸ φιλολογεῖν ὠφέλιμον, τῷ περιπατεῖν ἥδομαι, καὶ ἔτι παντὶ μέρει λόγου οὐδὲν σημαίνοντι πλέον ἢ αὐτὸ μόνον τὸ ὄνομα τῆς φωνῆς, ὥςτε πρὸς τὸ ὑπακουόμενον ἔξωθεν τὸ ἄρθρον ἀνατείνεσθαι, ὁ μέν προτακτικός ἐστι τοῦ δέ· ἀνάγεται γὰρ πρὸς τὸ σύνδεσμος· τὸ λέγε προςτακτικόν ἐστι· δῆλον ὡς πρὸς τὸ ῥῆμα. καὶ ἐπί γε τῶν πτωτικῶν. ὅτε γάρ φαμεν ὁ Ἀρίσταρχος, πρὸς τὸ νοούμενον γένος τὸ ἄρθρον παρατίθεμεν· ὅτε δὲ οὕτω, τὸ Ἀρίσταρχοι προπαροξύνεται, τὸ

Ἀρίσταρχοι εἰς οἱ λήγει, πρὸς τὸ ὄνομα τῆς φωνῆς φαμέν, ὑπακουομένου τοῦ ὀνόματος, καθότι καὶ εἴ τις οὕτως εἴποι, ἢ σήμερον, ἢ χθές. διὸ καὶ ἑνικῶς πάντοτε τὰ τοιαῦτα ἄρθρα παραλαμβάνεται. πᾶν γὰρ μέρος λόγου ἕν ἐστιν, ἐξ αὐτῶν γε μὴν παρυφίστανταί τινα πληθυντικά. ἓν γὰρ ὂν τὸ ἄνθρωποι ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ κατὰ τὸν μερισμὸν τοῦ λόγου παριστάνει ἐκ τοῦ δηλουμένου πληθυντικὴν ἔννοιαν. ἀλλὰ καὶ ὅτε τινὲς ἀποφαίνονται ἀσυνάρθρους τὰς ἀντωνυμίας, οὐ πρὸς τὴν φωνὴν ἀποτείνονται, πρὸς δὲ τὸ ἐξ αὐτῆς δηλούμενον, ὃ μετὰ δείξεως ἐστι προσώπων παραστατικόν· ἐπεὶ πάλιν ὅσον ἐφ' ἑαυτῇ ἡ φωνὴ προσλαμβάνει ἄρθρον, ὅτε φαμὲν ἡ ἐγώ μόνον ὀρθοτονεῖται, ἡ σοὶ ἐγκλίνεται.

5 Οὐ μετρίως δέ τινες ἐσφάλησαν ὑπολαβόντες τὴν παράθεσιν τῶν ἄρθρων εἰς γένους διάκρισιν παρατίθεσθαι τοῖς ὀνόμασι. πρὸς οὓς ἀντείρηται διὰ πλειόνων ἐν τῷ περὶ γενῶν, καὶ νῦν δὲ ἀπαιτούσης τῆς συντάξεως ὀλίγα πρὸς αὐτοὺς ἐκθησόμεθα, ἅ περ διελέγξει τὴν διεψευσμένην αὐτῶν δόξαν. Πρῶτον ὅτι οὐδὲν μέρος λόγου ἐπενοήθη εἰς διάκρισιν ἀμφιβολίας ἑτέρου μέρους λόγου, ἕκαστον δὲ αὐτῶν ἐξ ἰδίας ἐννοίας ἀνάγεται, ὥς γε δεδείξεται ἐν τοῖς ἑξῆς. ἐπιλύεται γοῦν ἡ τοῦ γένους
29 σύνοδος ἐκ τῶν παρεπομένων μερῶν τοῦ λόγου,

καθότι καὶ τὰ ἄλλα μόρια, ἐν πλείοσι σημαινομένοις γινόμενα διὰ μιᾶς φωνῆς, τῇ προειρημένῃ συντάξει ἀπολύεται τῆς ἀμφιβόλου προφορᾶς. οὐ συνόντος γοῦν τοῦ ἄρθρου ἐν τῷ σώφρων οὖσα Ἑλένη ἡρπάσθη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τὸ ἀμφίβολον τοῦ σώφρων ἐκ τῶν συμπαρεπομένων ἀπέβαλε· τὸ μέντοι ἐκ τῶν θεῶν ἐπεκλώσθη Ὀδυσσεῖ τὸ μὴ παθεῖν κατὰ θάλασσαν, κἂν μετὰ ἄρθρου λέγηται, ἀλλ' ὅμως ἐπικρατεῖται πρὸς τῆς ἀμφιβολίας τοῦ γένους, πότερον οἱ θεοὶ ἢ αἱ Μοῖραι. πῶς οὖν οὐ γελοῖον εἰς διάκρισιν γένους παραλαμβάνεσθαι τὰ ἄρθρα, ὅπου γε ἄρθρου μὲν ὄντος ἀμφιβάλλεται τὸ γένος, μὴ ὄντος δὲ ἀπολύεται τῆς ἀμφιβολίας; Δεύτερον οὐκ ὤφειλε τὸ εἰς διάκρισιν γένους παραλαμβανόμενον εἰς τὸ αὐτὸ ἐμπίπτειν τῷ δι' ὃ καὶ αὐτὸ ἐπενοήθη, λέγω δὴ τὴν σύγχυσιν τοῦ γένους, ὅπου γε τὸ τῶν ἢ τοῖν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον οὐχ ἑνὸς γένους κατηγορεῖται. καὶ εἰ παραδεξαίμεθα τὸ ὦ ἄρθρον ἁπάντων τῶν γενῶν μετὰ τῶν συνόντων ἀριθμῶν, ἐπινοηθήσεται ἄλλα ἄρθρα εἰς τὴν τῶν τοιούτων ἄρθρων διάκρισιν. ἢ εἴ περ ἔσθ' ὅτε ταῦτα διὰ τῶν συνόντων ὀνομάτων τῆς κατὰ
30 τὸ γένος ἀμφιβολίας ἀπολύεται, ὅτε φαμὲν τῶν Μουσῶν, οὐδὲν κωλύει φάναι ὡς τὰ ὀνόματα ἐπενοήθη εἰς διάκρισιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις γενῶν· ὅ περ εὐήθες. ἐκ παρεπομένου οὖν

οἶμαι αὐτὰ ἀπολύειν τῆς ἀμφιβολίας τῶν γενῶν. Καὶ τρίτου δέ ἐστιν ἐκεῖνο προςθεῖναι, ὡς ἐχρῆν μόνον τοῖς εἰς ἀμφιβολίαν τοῦ γένους προβαλλομένοις παρατίθεσθαι τὰ ἄρθρα, οὐ μὴν τοῖς δυναμένοις δι' ἑαυτῶν τὸ γένος ἐνδείξασθαι, ὡς ἐπὶ τοῦ θεός, ὅτε φαμὲν ὁ θεός καὶ ἡ θεός, ὁ ἵππος καὶ ἡ ἵππος· οὐ μὴν τῷ γυνὴ προςκείσεται, ὅπου γε καὶ σχεδὸν τὸ ὄνομα τοῦ γενικοῦ γένους ἔγκειται. νυνὶ δὲ τῷ μὲν γυνὴ προςκείσεται ἔν τισι λόγοις μετὰ τῆς δεούσης συντάξεως, τῷ δὲ θεός ἢ ἵππος ἤ τινι τῶν τοιούτων κατ' οὐδένα τρόπον παρατεθήσεται. ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα, τοῦ μὲν προτέρου πῶς ἡ γυνή σε ὕβρισε; τὸ γὰρ δίχα τοῦ ἄρθρου ἀσύνετον· τοῦ δὲ ἑτέρου θεός τίς σε ἠλέησεν· ἀδύνατον γὰρ ἐπὶ τούτου τὸ ἄρθρον προςτεθῆναι, καθότι παρεστήσαμεν καὶ ἐν τῷ περὶ γενῶν ἐπὶ τοῦ

μή τέ τις οὖν θήλεια θεῶν τό γε μή τέ τις ἄρσην

ὡς ἀκριβῶς προςέθηκε τὸ θήλεια. σχεδὸν γὰρ πρὸς Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν ἀποτείνεται, τὸ δὲ

μή τέ τις ἄρσην

προςέρριπται ὑπὲρ τοῦ μὴ ἄντικρυς αὐτὸν πρὸς τὰς δαίμονας ἀποφαίνεσθαι. καὶ σαφὲς ὅτι, ὅ
31 περ ἔμελλε διακρίνειν τὸ ἄρθρον παρατεθὲν ἐκ παρεπομένου, τοῦτο τὸ θήλεια καὶ τὸ ἄρσην ἀφηγήσατο, ἐπεὶ τὸ ἴδιον τοῦ ἄρθρου οὐκ ἠδύ-

νατο ἡ σύνταξις παραδέξασθαι ἀοριστουμένου τοῦ λόγου. καὶ ἴσως τις φήσει Οὐχὶ οὖν καὶ ἐν ἄλλοις ἐλλειπτική ἐστι τῶν ἄρθρων ἡ σύνταξις; πρὸς ὃν φήσομεν ὡς δυνάμει τὰ ἐκλείποντα παράκειται, ἐμφανιζόμενα διὰ τοῦ ἐπιζητοῦντος αὐτὰ λόγου· ἐπὶ μέντοι τῆς προκειμένης συντάξεως τοῦ καταλλήλου οὐκ ἐπιζητοῦντος τὰ τοῦ γένους συνεκέχυτο, καὶ διὰ τοῦτό οἶμαι πάνυ ἀκριβῶς διὰ τῆς ὀνομασίας τῶν γενῶν ἀνεπλήρωσε τὸν λόγον, λέγω τοῦ θήλεια καὶ τοῦ ἄρσην.

6 Ἔστιν οὖν, καθὸ καὶ ἐν ἄλλοις ἀπεφηνάμεθα, ἴδιον ἄρθρου ἡ ἀναφορά, ἥ ἐστι προκατειλεγμένου προσώπου παραστατική. Ἀναφέρεται δὲ τὰ ὀνόματα ἤτοι κατ' ἐξοχήν, ὅτε φαμὲν οὗτός ἐστιν ὁ γραμματικός, τοιοῦτόν τι ἐμφαίνοντες ὁ πάντων προήκων, ὡς ἔστιν εἰπεῖν, ὁ γενικώτατος. τῇδε γὰρ καὶ ὡς συλλαβὴν τὸ ἄρθρον ἀπηνέγκατο ὁ ποιητής, ἀπενεγκάμενος καὶ τὴν πάντων ἐξοχὴν καὶ τὴν πρὸς ἁπάντων προπεπερασμένην γνῶσιν. Ἢ καὶ κατὰ μοναδικὴν κτῆσιν. ὁ γὰρ οὕτως ἀποφαινόμενος, δοῦλός σου ταῦτα ἐποίησε, πλῆθος ὑπαγορεύει δούλων· ὁ δὲ με- 32 τὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ δοῦλός σου ταῦτα ἐποίησε, μοναδικὴν κτῆσιν ὑπαγορεύει. Ἢ καὶ κατ' αὐτὸ μόνον ἁπλῆν ἀναφοράν, ὅτε φαμὲν ὁ ἄνθρωπος ἦλθέ σε ζητῶν, ὁ γραμ-

ματικός σε ἐζήτει, νῦν οὐχ οὕτως ἀκουομένου τοῦ ὁ γραμματικός, καθὼς πρόκειται. Ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ προληπτικώτερον πρόσωπον ἀναφέρει, ὅτε δὴ καὶ ἀοριστῶδες φαίνεται, ὅτε οὕτω φαμέν, ὁ τυραννοκτονήσας τιμάσθω. τὸ γὰρ ὡς ἐσόμενον πρόσωπον ἀνεπόλησεν, ὅμοιον καθεστὸς ἐκείνῳ

κεῖνος γὰρ πέρι κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
ὅς κέν σ' ἔδνοισιν βρίσας οἶκόνδ' ἀγάγηται.

οὐ γὰρ ὅμοιόν ἐστι τῷ

κεῖνος ἀνήρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος,

ἐπεὶ τοῦτο μὲν τὸ προγεγονὸς πρόσωπον ἀναπολεῖ, τὸ δὲ προκείμενον τὸ ὡς ἐσόμενον. οὐ μὴν λέληθέ με ὡς δύναται καὶ προϋφεστὸς πρόσωπον ἀναφέρειν τὸ ὁ τυραννοκτονήσας τιμάσθω. φέρε γάρ, εἰ τύχοι, τυραννοκτονῆσαί τινα καὶ μήπω τετιμῆσθαι, ἐπιβάλλοντος δὲ τοῦ τοιούτου φάναι τινὰ ὁ τυραννοκτονήσας τιμάσθω· ὅ περ πάνυ ἐμφανέστατον γενήσεται μετὰ ὁριστικῆς προφορᾶς, καὶ μάλιστα ἐπὶ παρῳχημένου χρόνου, ὁ τυραννοκτονήσας τετίμηται. Δέδειξεται δὲ ὡς καὶ πλήθους ἔσθ' ὅτε ἔμφασιν ποιεῖ.

7. Κατὰ τὰς προκειμένας οὖν ἐννοίας τοῦ μο-
33 ρίου σκεπτέον, εἰ πᾶσι τοῖς πτωτικοῖς συμφέρεται, καὶ τίνα τούτων ἀδυνατεῖ τὴν ἐξ αὐτῶν

συνάρτησιν ἀναδέξασθαι, καὶ τίνα ἅπαξ ἀναδεξάμενα αὐτὰ οὐ μεθίησι καθά περ ἰδίας συλλαβάς. καὶ πρῶτόν γε ἀρκτέον τῆς τῶν στοιχείων συντάξεως ὡς πρὸς τὰ ἄρθρα.

Τὰ τοίνυν στοιχεῖα ἐν εὐθείᾳ καὶ αἰτιατικῇ ἤτοι χωρὶς ἄρθρου λέγεται ἢ σὺν ἄρθρῳ. καὶ χωρὶς μὲν ἄρθρου, ἡνίκα φαμὲν οὕτω, τοῦτο α̅ ἐστί, τοῦτο β̅ ἐστί, νῦν εὐθείας νοουμένης, ὡς εἰ καί τις φαίη τοῦτο ἄνθρωπός ἐστι, τοῦτο ἵππος ἐστί· διδάσκει καὶ ἡ τοῦ ῥήματος σύνοδος, συντείνουσα ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν. κατὰ δὲ αἰτιατικὴν τοῦτο α̅ προσαγορεύει ὁ διδάσκαλος, τοῦτο β̅, πάλιν καὶ τῆς μεταβάσεως τοῦ ῥήματος συντεινούσης ἐπὶ τὸ τοῦτο β̅, καὶ τοῦ στοιχείου νοουμένου κατ' αἰτιατικήν, ὡς εἰ καὶ οὕτως ἀποφαινοίμεθα, τοῦτον τὸν χαρακτῆρα σημαίνει ὁ διδάσκαλος. σὺν δὲ ἄρθρῳ, ὅτε οὕτω φαμέν, τὸ α̅ δίχρονόν ἐστι, τὸ α̅ τελικόν ἐστι θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων, καὶ ἔτι κατ' αἰτιατικήν, τὸ α̅ ἀπήλειψεν ὁ παῖς, ὡς εἰ καὶ τὸν χαρακτῆρα ἀπήλειψε. Κατὰ μέντοι γενικὴν καὶ δοτικὴν ἀδύνατον ἐκστῆναι τὸ ἄρθρον τῆς συντάξεως τῶν στοιχείων, ὅτε οὕτω φαμέν, τῷ α̅ παρέπεται 34 τὸ ἐκτείνεσθαι καὶ συστέλλεσθαι, τοῦ α̅ τὴν κεραίαν ἀπήλειψε, τοῦ α̅ ἡ ἐκφώνησις μεγίστη ἐστίν. Ἔστι δὲ αἰτία τῆς

συντάξεως ἤδη. μονόπτωτά ἐστι τὰ στοιχεῖα, καὶ προῦπτον ὅτι ἡ αὐτῶν πρώτη ἐκφώνησις καὶ θέσις ἐν εὐθείᾳ ἐστίν. αὕτη οὖν ἄγνωστος οὖσα τοῖς ἀρτιμαθέσι τῶν παίδων ἀναγκαίως δίχα ἄρθρου λέγεται, εἴ περ τὸ ἄρθρον προϋφεστῶσαν γνῶσιν δηλοῖ, ὁ δὲ παῖς ἀγνοεῖ τὸ στοιχεῖον· ὑγιῶς ἄρα φαμὲν κατὰ τὰς διδαχὰς τοῦτο ᾱ ἐστίν· ἤδη μέντοι ἀναλαβόντες τὴν γνῶσιν αὐτοῦ ὡς προδεδιδαγμένοι, ἀναγκαίως τὴν κατ' αὐτοῦ ἀναπόλησιν παρεμφαίνοντες, πάντως καὶ σὺν ἄρθρῳ ἀποφαινόμεθα, τὸ ᾱ τελικόν ἐστι θηλυκῶν τε καὶ οὐδετέρων, τουτέστιν ὃ προεμάθομεν ᾱ. ἤδη μέντοι λημματιζομένης τῆς εὐθείας σύνεστι καὶ ἡ ὁμόφωνος αἰτιατικὴ ταῖς αὐταῖς ἐφόδοις καὶ μετὰ ἄρθρου λεγομένη καὶ χωρὶς ἄρθρου, πάλιν κατὰ τὴν πρώτην θέσιν, τοῦτο ᾱ προσαγορεύει ὁ διδάσκαλος, καὶ πάλιν κατὰ τὴν προϋποκειμένην γνῶσιν, τὸ ᾱ ἀπήλειψεν ὁ παῖς. Ἡ μέντοι γενικὴ καὶ ἡ συμπαθοῦσα αὐτῇ δοτική, οὐκ ἔχουσα διὰ τῆς φωνῆς τὴν γενικὴν ἀποδεῖξαι, ἐπεὶ ἄκλιτα τὰ στοιχεῖα, βοηθεῖται τῇ τοῦ ἄρθρου κεκλιμένῃ γενικῇ, οἷον τοῦ ᾱ ἡ ἐκφώνησις μεγίστη ἐστί· καὶ ἔτι ἐπὶ τῆς δοτικῆς ὁ αὐτὸς λόγος. εἰ γὰρ
35 τὸ ἄρθρον τις ἀφέλοι, ἡ λειπομένη φωνὴ ὡς εὐθεῖα λελείψεται, καθό, ὡς εἴπομεν, ἡ πρώτη θέσις εὐθεῖά ἐστι· καὶ οὕτω γίνεται ἀκα-

τάλληλα τὰ τοῦ λόγου, ᾱ ἡ ἐκφώνησις μεγίστη ἐστίν. οὐ γὰρ μᾶλλον τῷ ᾱ τὸ ἐστί συντετάξεται ἤπερ τῷ μεγίστη ἐκφώνησις. ἐπεὶ δύο οὖν εὐθεῖαι οὐδέποτε συνίστανται, ὡς δύο εὐθειῶν νοουμένων ἀκατάλληλα τὰ τοῦ λόγου γίνεται. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τῆς δοτικῆς, τῷ ᾱ πρόσκειται τὸ ῑ· ἐὰν γὰρ εἴπωμεν ᾱ πρόσκειται τὸ ῑ, πάλιν ὡς δύο εὐθειῶν νοουμένων ἀκατάλληλα τὰ τοῦ λόγου γίνεται.

Ὅτι δὲ διὰ τὸ ἄκλιτον τῆς φωνῆς ἡ τοῦ ἄρθρου πρόσθεσις γίνεται, σαφὲς κἀκ τῶν κλινομένων καὶ κατὰ φωνήν, Δίωνος ἡ ἐκφώνησις μεγίστη ἐστίν· ἰδοὺ γάρ, μὴ συνόντος τοῦ ἄρθρου κατάλληλα τὰ τοῦ λόγου ἐστίν. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τῆς δοτικῆς, Δίωνι πρόσκειται τὸ ῑ. Ἐδείχθη ἄρα ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ τῶν στοιχείων, ὡς ἀναγκαίως οὐ μεθίησι τὰ ἄρθρα.

8 Καὶ ἕνεκα τοῦ τοιούτου οὐ συγκαταθείμην ἂν Τρύφωνι ἀποφαινομένῳ ἐν τῷ περὶ ἄρθρων ὡς τὰ ἀπαρέμφατα ῥήματα πῇ μὲν ὀνόματά ἐστι τῶν ῥημάτων, ὅτε καὶ ὡς ὀνόματα τὰ ἄρθρα προσλαμβάνει, τῷ περιπατεῖν
36 ἥδομαι, τοῦ περιπατεῖν πρόνοιαν ἔχω, καὶ ἔτι ἐπ' εὐθείας, τὸ περιπατεῖν ἀνιαρόν ἐστι· χωρὶς μέντοι ἄρθρου λεγόμενα ῥήματα ἂν εἴη, περιπατεῖν θέλω ἤπερ ἑστάναι. τοιαύταις γάρ τισι συντάξεσιν ἐδόκει

μερίζειν τὸ μὲν ὡς ὀνοματικόν, τὸ δὲ ὡς ῥη-
ματικόν. πρόκειται οὖν ὁ λόγος φυσικώτατος,
ὃς οὐ παρὰ τὰς ἐλλείψεις τῶν ἄρθρων ἢ πα-
ραθέσεις ἐξελέγξει τὸ ἃ μὲν εἶναι ὀνόματα, ἃ
δὲ μή. ἅπαξ γὰρ ἐκεῖνο ἔστι διαλαβεῖν, ὡς
πᾶν ἀπαρέμφατον ὄνομά ἐστι ῥήματος, εἴ γε
καὶ οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς αὐτὸ μὲν καλοῦσι ῥῆμα,
τὸ δὲ περιπατεῖ ἢ γράφει κατηγόρημα ἢ σύμ-
βαμα, καὶ ἔτι τὰς ἀπὸ τούτων ἐγκλίσεις. Διὰ
τοῦτο καὶ ὡς ἐπὶ γενικὸν ὄνομα τὸ ἀπαρέμφα-
τον πᾶσα ἔγκλισις ὑποστρέφει. εἰ γάρ τις τῇδε
ἀποφαίνοιτο, περιπατεῖ Τρύφων, μετα-
βάλοι δέ τις τοῦτο εἰς ἀφήγησιν τοῦ εἰρημένου
προσθεὶς τὸ ἐγκείμενον τῇ ὁριστικῇ ἐγκλίσει,
λέγω τὸ ὡρίσατο, οὕτως ἂν εἴποι, ὡρίσατο
περιπατεῖν Τρύφωνα· καὶ ἐπὶ εὐκτικῆς
προφορᾶς, περιπατοίη Τρύφων, πάλιν τὸ
ἐγκείμενον τῆς εὐχῆς συμπαραλαβὼν φαίη ἂν
ηὔξατο περιπατεῖν Τρύφωνα· καὶ ἔτι
ἐπὶ προστακτικῆς ἐγκλίσεως, περιπατείτω
Τρύφων, εἴποι ἂν προσέταξε περιπατεῖν
Τρύφωνα. Ἔνθεν μοι δοκοῦσιν εὐήθως ἀνα-
37 στρέφειν οἱ ἐπιζητοῦντες διὰ τί ἐλλείπει προσώ-
ποις καὶ ἀριθμοῖς καὶ ἔτι ψυχικῇ διαθέσει, εἴ
γε οὐ πληθύνεται, ὅτι πᾶν πρᾶγμα ἕν ἐστιν·
εἴ γε οὐκ ἔχει ψυχικὴν διάθεσιν, ὅτι μηδὲ εἰς
πρόσωπα ἀνεκυκλήθη, ἅ περ ἔμψυχα ὄντα
τὴν ἐν αὐτοῖς διάθεσιν τῆς ψυχῆς ἐπαγγέλλε-

ται· ὥστε δυνάμει αὐτὸ τὸ ῥῆμα οὔτε πρόσωπα ἐπιδέχεται οὔτε ἀριθμούς, ἀλλὰ ἐγγινόμενον ἐν προσώποις τότε καὶ τὰ πρόσωπα διέστειλεν, ὄντα λοιπὸν ἢ ἑνικὰ ἢ δυϊκὰ ἢ πληθυντικά. προὖπτον δὲ ὅτι οὐδὲ ψυχικὴν διάθεσιν, καθὼς προείπομεν. πῶς οὖν οὐκ εὐηθέστεροι οἱ κἀκεῖνο ἀποφαινόμενοι, ὅτι καὶ ἑνικὰ καὶ δυϊκὰ καὶ πληθυντικὰ καὶ προσώπων διακρίσεις ἔχει, ἐν συνεμπτώσει ἐξαριθμουμένων τοῦ ἐμὲ γράφειν, σὲ γράφειν, ἐκεῖνον γράφειν, ἡμᾶς γράφειν, ὑμᾶς γράφειν, ἐκείνους γράφειν; ἀλλ' ἔνεστιν ἐξαιρέτως ἐν τοῖς ἑξῆς ἔτι περὶ τούτων διαλαβεῖν, ἐν οἷς καὶ ζητήσομεν διὰ τί ἐπ' αἰτιατικὴν φέρεται. Ἄλλως τε καὶ γὰρ ἅ φησι χωρὶς ἄρθρων λέγεσθαι, δύναται καὶ μετὰ ἄρθρων παραλαμβάνεσθαι, τὸ φιλολογεῖν βούλομαι ἤπερ τὸ πλουτεῖν. Ὡς πρόκειται οὖν, ἡ τῶν ἄρθρων τῷ ἀπαρεμφάτῳ σύνταξις ἡ αὐτή ἐστι τῇ τῶν στοιχείων συντάξει. χρὴ μέντοι νοεῖν ὅτι διχῶς πρόσεισι τὸ ἄρθρον, ὁτὲ μὲν τῷ λόγῳ τῷ προκειμένῳ, καθά περ
38 ἐπεδείξαμεν ἐπὶ παντὸς μέρους λόγου, ὁτὲ δὲ ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα. καὶ τοῦ μὲν προτέρου τὸ γράφειν πρώτης ἐστὶ συζυγίας, τὸ γράφειν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, καὶ ὅσα οὕτω δύναται κατὰ τῆς φωνῆς λέγεσθαι· τοῦ δὲ δευτέρου τὸ γράφειν ἐπίπονόν ἐστι, τὸ γράφειν φιλοπόνου ἀνδρός ἐστιν.

Οὐκ

9 Οὐκ ἔστι μέντοι παρέλκον ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν ἀποδεῖξαι ὅτι τὰ οὕτω παρατιθέμενα τοῖς ῥήμασιν ἄρθρα, οὐ μὴν ἐπιῤῥήματά ἐστιν. ἐπεὶ οὖν οὐκ ἀπίθανος ὁ λόγος παρυφίσταται τοῦ μὴ τάχα τὰ ἄρθρα τὰ τοιαῦτα ἀρθρικῶς νοεῖσθαι, ἐπιῤῥηματικῶς δέ, φέρε διαλαβεῖν καὶ περὶ τοῦ τοιούτου. Ἡ κατὰ τὸ οὐδέτερον θέσις συνεχέστερον, πρὸ τῶν ῥημάτων τιθεμένη, ἐπιῤῥηματικῶς ἀκούεται ἤ περ ὀνοματικῶς, εἰ οὕτως ἀποφαινοίμεθα, *ταχὺ παρεγένου*,

ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης,

οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον,

τάχιον διαλέγου. ὅ περ δύναται καὶ ἐπὶ τριγενείας τῶν ἄρθρων ἐγχωρεῖν· εἰ γὰρ τὸ δεῖν *ταχὺ λέγειν* ἢ *ταχὺ τρέχειν* ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ δεῖν *ταχέως λέγειν* ἢ *ταχέως τρέχειν*, καὶ τὸ παρεμπῖπτον οὐδέτερον ἄρθρον πρὸ τοῦ ῥήματος τὸ αὐτὸ ἀναδέξεται τῇ προειρημένῃ συντάξει, ἐπιῤῥηματικῶς νοούμενον
39 κατὰ ἀρθρικὴν ἐκφοράν. Ἀλλ' ἔστι γε πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι ὅτι τὰ συντάξεως ἐπιῤῥηματικῆς τυχόντα πτωτικά, τὸν τόπον ἀπενεγκάμενα τοῦ ἐπιῤῥήματος, ἄκλιτα καθίσταται, μιμούμενα τὸ μοναδικὸν τῶν ἐπιῤῥημάτων. φέρε γὰρ οὕτω φάναι ἐπ' ὀνοματικῆς συντάξεως, *ταχὺ ἐλθὸν παιδίον ὤνησεν ἡμᾶς*, *ταχέος ἐλθόντος παιδίου ὠφελήθημεν*,

κἀπὶ τῶν ἑξῆς πτώσεων, συμπαραλαμβανομένης συντάξεως τῆς δεούσης. ἡνίκα δὲ ἐπιρρηματικῶς, καθ' ἕνα σχηματισμὸν λέγομεν, οἷον ταχὺ ἐλθὸν παιδίον, ταχὺ ἐλθόντος παιδίου, ταχὺ ἐλθόντι παιδίῳ. εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, ἔδει τὸ ἄρθρον, εἴ περ ἐπιρρηματικῶς παρέκειτο, ἄκλιτον καθίστασθαι· νυνὶ δὲ κλίνεται, καὶ κλιθὲν ἀμετάστατόν ἐστι τῆς συντάξεως. καὶ φαίνεται ὅτι ὁ προκείμενος λόγος οὐ μᾶλλον παρέστησε τὰ ἄρθρα ἐπιρρήματα ἤ περ τὰ ῥήματα ὀνόματα τῆς τῶν ἐγκλίσεων μεταλήψεως, καθὼς προεδείξαμεν ὅτι τῶν ἐγκλίσεων τὰ ὀνόματα αὐτὰ τὰ ἀπαρέμφατά ἐστι· διὸ κατ' ἐξαίρετον αὐτοῖς πρόσεισιν ἡ τῶν ἄρθρων παράθεσις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐγκλίσεων δι' αὐτῶν δηλοῦται, καθὼς προαπεδείξαμεν. Κἀκεῖνο δὲ προσθετέον, ὡς τὰ ὀνοματικὰ ἐπιρρηματικῶς νοούμενα τῇ ἐξ αὐτῶν παραθέσει εἰς τὴν ὀνοματικὴν ὑποστρέφει σύνταξιν. τὸ γὰρ
40 ταχὺ ἐλθὸν παιδίον δυνάμενον ἀκούεσθαι ταχέως ἐλθὸν παιδίον, προσλαβὸν τὸ ἄρθρον ἀποβάλλει τὴν ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν, τὸ ταχὺ ἐλθὸν παιδίον ὠφέλησεν ἡμᾶς· καὶ ἐὰν τῷ εὐρὺ ῥέει προσθείη τις τὸ ἄρθρον, φήσας τὸ εὐρὺ ῥέει, ὄνομα ποιήσειεν ἂν τὸ εὐρύ. πῶς οὖν οὐ βίαιον τὸ μεταποιοῦν μόριον τὰς ἐπιρρηματικὰς εἰς ὀνοματικὰς συντάξεις ἐπιρρηματικῶς παραλαμβάνειν;

10 Πᾶσα γενικὴ παντὸς ὀνόματος ἐπιμεριζομένη πάντως συνέχει τὸ ἄρθρον. ἐκκείσθωσαν δὲ ὑποδείγματα, τῶν ἀνθρώπων οἱ μέν εἰσιν Ἕλληνες, οἱ δὲ βάρβαροι· τῶν Αἰάντων ὁ μὲν ἐπικαλεῖται Τελαμώνιος, ὁ δὲ Λοκρός· τῶν ἀδελφῶν μου ὁ μὲν ῥήτωρ ἐστίν, ὁ δὲ ἕτερος γραμματικός. καὶ ἐφ᾽ ἑνικῶν τῶν δυναμένων τμῆσιν ἀναδέξασθαι, ὡς ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ τῶν οὕτω παραλαμβανομένων. φημὶ δὲ ἐπιμεριζομένων, ἐπεὶ οἷόν τε γενικὴν οὐ τὸ τοιοῦτο ἐπιδεχομένην καὶ χωρὶς ἄρθρων λέγεσθαι, ἀνθρώπων ἀκούω, φίλων προνοοῦμαι, οὐ μὴν φίλων ὃς μὲν ἀγαθός ἐστιν, ὃς δὲ πονηρός· πάντως γὰρ σὺν τῷ ἄρθρῳ. οὐ μόνον οὖν ἐπ᾽ ἐκείνων ἡ πτῶσις ἐνηλλάγη,

Νεστορίδαι δ᾽ ὁ μὲν οὔτασ᾽ Ἀτύμνιον,

41 ἀλλὰ προφανὲς ὅτι καὶ τὸ ἄρθρον λείπει. καὶ σαφὲς ὅτι τὸ σχῆμα ἐξηγήσατο τὸ ἀσύστατον τοῦ λόγου· γενικῆς γὰρ οὔσης οὐκ ἂν ἔλειψε τὸ ἄρθρον. τὸ μέντοι

οἱ δὲ δύο σκόπελοι

αὐτὸ μόνον τὴν πτῶσιν ἐνήλλαξεν. Ἔχει δὲ τὰ τῆς συντάξεως ἀπολογίαν τοιαύτην. τὰ ἐπιμεριζόμενα ἐκ προϋφεστῶτός ἐστι πλήθους, ἐν γνώσει παραλαμβανομένου, εἴ γε τὸ μέρος τῶν πρός τι καθέστηκε καὶ ἔχει πρὸς τὸ ὅλον τὴν ἀπότασιν. ἀνάγκη οὖν ἐστὶ προσγίνεσθαι τὸ

κἀπὶ τῶν ἑξῆς πτώσεων, συμπαραλαμβανομένης συντάξεως τῆς δεούσης. ἡνίκα δὲ ἐπιρρηματικῶς, καθ' ἕνα σχηματισμὸν λέγομεν, οἷον ταχὺ ἐλθὸν παιδίον, ταχὺ ἐλθόντος παιδίου, ταχὺ ἐλθόντι παιδίῳ. εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, ἔδει τὸ ἄρθρον, εἴ περ ἐπιρρηματικῶς παρέκειτο, ἄκλιτον καθίστασθαι· νυνὶ δὲ κλίνεται, καὶ κλιθὲν ἀμετάστατόν ἐστι τῆς συντάξεως. καὶ φαίνεται ὅτι ὁ προκείμενος λόγος οὐ μᾶλλον παρέστησε τὰ ἄρθρα ἐπιρρήματα ἤ περ τὰ ῥήματα ὀνόματα τῆς τῶν ἐγκλίσεων μεταλήψεως, καθὼς προεδείξαμεν ὅτι τῶν ἐγκλίσεων τὰ ὀνόματα αὐτὰ τὰ ἀπαρέμφατά ἐστι· διὸ κατ' ἐξαίρετον αὐτοῖς πρόσεισιν ἡ τῶν ἄρθρων παράθεσις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐγκλίσεων δι' αὐτῶν δηλοῦται, καθὼς προαπεδείξαμεν. Κἀκεῖνο δὲ προσθετέον, ὡς τὰ ὀνοματικὰ ἐπιρρηματικῶς νοούμενα τῇ ἐξ αὐτῶν παραθέσει εἰς τὴν ὀνοματικὴν ὑποστρέφει σύνταξιν. τὸ γὰρ
40 ταχὺ ἐλθὸν παιδίον δυνάμενον ἀκούεσθαι ταχέως ἐλθὸν παιδίον, προσλαβὸν τὸ ἄρθρον ἀποβάλλει τὴν ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν, τὸ ταχὺ ἐλθὸν παιδίον ὠφέλησεν ἡμᾶς· καὶ ἐὰν τῷ εὐρὺ ῥέει προσθείη τις τὸ ἄρθρον, φήσας τὸ εὐρὺ ῥέει, ὄνομα ποιήσειεν ἂν τὸ εὐρύ. πῶς οὖν οὐ βίαιον τὸ μεταποιοῦν μόριον τὰς ἐπιρρηματικὰς εἰς ὀνοματικὰς συντάξεις ἐπιρρηματικῶς παραλαμβάνειν;

10 Πᾶσα γενικὴ παντὸς ὀνόματος ἐπιμεριζομένη πάντως συνέχει τὸ ἄρθρον. ἐκκείσθωσαν δὲ ὑποδείγματα, τῶν ἀνθρώπων οἱ μέν εἰσιν Ἕλληνες, οἱ δὲ βάρβαροι· τῶν Αἰάντων ὁ μὲν ἐπικαλεῖται Τελαμώνιος, ὁ δὲ Λοκρός· τῶν ἀδελφῶν μου ὁ μὲν ῥήτωρ ἐστίν, ὁ δὲ ἕτερος γραμματικός. καὶ ἐφ' ἑνικῶν τῶν δυναμένων τμῆσιν ἀναδέξασθαι, ὡς ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ τῶν οὕτω παραλαμβανομένων. φημὶ δὲ ἐπιμεριζομένων, ἐπεὶ οἷόν τε γενικὴν οὐ τὸ τοιοῦτο ἐπιδεχομένην καὶ χωρὶς ἄρθρων λέγεσθαι, ἀνθρώπων ἀκούω, φίλων προνοοῦμαι, οὐ μὴν φίλων ὃς μὲν ἀγαθός ἐστιν, ὃς δὲ πονηρός· πάντως γὰρ σὺν τῷ ἄρθρῳ. οὐ μόνον οὖν ἐπ' ἐκείνων ἡ πτῶσις ἐνηλλάγη,

Νεστορίδαι δ' ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον,

41 ἀλλὰ προφανὲς ὅτι καὶ τὸ ἄρθρον λείπει. καὶ σαφὲς ὅτι τὸ σχῆμα ἐξηγήσατο τὸ ἀσύστατον τοῦ λόγου· γενικῆς γὰρ οὔσης οὐκ ἂν ἔλειψε τὸ ἄρθρον. τὸ μέντοι

οἱ δὲ δύο σκόπελοι

αὐτὸ μόνον τὴν πτῶσιν ἐνήλλαξεν. Ἔχει δὲ τὰ τῆς συντάξεως ἀπολογίαν τοιαύτην. τὰ ἐπιμεριζόμενα ἐκ προϋφεστῶτός ἐστι πλήθους, ἐν γνώσει παραλαμβανομένου, εἴ γε τὸ μέρος τῶν πρός τι καθέστηκε καὶ ἔχει πρὸς τὸ ὅλον τὴν ἀπότασιν. ἀνάγκη οὖν ἐστὶ προσγίνεσθαι τὸ

ἄρθρον τῷ ἐμπεριληπτικῷ τοῦ μέρους, ἵνα τὴν προϋφεστῶσαν γνῶσιν δηλώσῃ. Ἔστι δὲ καὶ ἐκ παρεπομένου παραστῆσαι ὡς τὰ καλούμενα πληθυντικά, ἀδιάκριτα ὄντα τοῦ ἀριθμοῦ, προσδιακρίνεται οὐ μόνον κατὰ τὴν πρόσθεσιν τῶν ἀριθμῶν — φέρε γὰρ οὕτω φάναι, φίλων πέντε ἐλθόντων, φίλων δέκα ἐλθόντων — ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν, καὶ εἰ μὴ κυρίῳ ἀριθμῷ, ἀλλ᾽ οὖν γε τῷ ἐπ᾽ ἔλαττον ἐξαριθμουμένῳ· εἰ γὰρ τὰ ἐπιμεριζόμενα ἐλάττονά εἰσι τῶν ὅλων, προφανὲς ὅτι τὸ τῶν φίλων καθέστηκε πλέον τοῦ οἱ μέν εἰσιν ἀγαθοί, οἱ δὲ φαῦλοι. εἰ γοῦν πάλιν τὰ τῆς συντάξεώς τις ἀφέλοι, οὐ μᾶλλον τὸ φαῦλοι ἔλαττόν ἐστι τοῦ φίλων ἤ περ τὸ ἐναντίον.

Προφανῶν οὐσῶν τῶν τοιούτων συντάξεων οἰή-
σονταί τινες, κἂν μὴ παραλάβωσι τὸν λόγον,
42 διασώζειν τὰ τῆς συντάξεως. οὗτοι δὲ ὅμοιόν
τι πείσονται τοῖς ἐκ τριβῆς τὰ σχήματα τῶν
λέξεων παρειληφόσιν, οὐ μὴν ἐκ δυνάμεως τῶν
κατὰ παράδοσιν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς συμπα-
ρεπομένης ἐν αὐτοῖς ἀναλογίας· οἷς παρακο-
λουθεῖ τὸ εἰ διαμάρτοιεν ἔν τινι σχήματι μὴ
δύνασθαι διορθοῦν τὸ ἁμάρτημα διὰ τὴν πα-
ρακολουθοῦσαν αὐτοῖς ἀπειρίαν. καθά περ οὖν
πάμπολλός ἐστιν ἡ εὐχρηστία τῆς κατὰ τὸν
Ἑλληνισμὸν παραδόσεως, κατορθοῦσα μὲν τὴν

τῶν ποιημάτων ἀνάγνωσιν τήν τε ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίαν, καὶ ἔτι ἐπικρίνουσα τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις θέσιν τῶν ὀνομάτων, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἡ προκειμένη ζήτησις τῆς καταλληλότητος τὰ ὁπωσδήποτε διαπεσόντα ἐν λόγῳ κατορθώσει. ἤδη μέντοι καί τινα τῶν κατὰ παράδοσιν οὐ διεσταλμένην ἔχει τὴν προφοράν, τῶν μὲν δισταζόντων εἰ τὸ εἴρηκας Ἑλληνικὸν ἢ περ τὸ εἴρηκες διὰ τοῦ ε, ἢ ὥς τινες ἀποφαίνονται, Ἑρμεῖ διὰ διφθόγγου, τοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος τὴν διὰ τοῦ η γραφήν. καὶ φαίνεται ὅτι ἡ τοῦ λόγου συνέχεια τὸ ἐν κακίᾳ εἰρημένον παρατρίψει. τοιοῦτον οὖν πάλιν τι παρακολουθήσει κἀπὶ τῆς προκειμένης τηρήσεως· ἀμφιβαλλομένων γάρ τινων τὰ τοῦ λόγου ἐγγενόμενα μετά τινος φυσικῆς παρακολουθήσεως ἀποστήσει τὸ οὐ δέον τῆς συντάξεως. Ἄλλως τε ἐδείξαμεν
11 ὡς οὐ πᾶσα γενικὴ τὸ ἄρθρον ἀπαιτεῖ. Εἰ δὲ
43 ἐν τῇ προκειμένῃ συντάξει εἴποι τις ὅτι ποιητικὴ ἄδεια ἐξαιτουμένη ποιεῖ τὸ καὶ πλεονάζειν καὶ ἐλλείπειν καὶ παραλείπειν τι τῶν τοιούτων, τὸ ἀντιπαραπεπηγμένον τοῦ λόγου παραστήσει καὶ τὸ λεῖπον καὶ τὸ πλεονάζον. φέρε γὰρ πάντα τὰ τῆς τοιαύτης συντάξεώς τινα παραλαμβάνειν,

ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο,

ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε,

ἄλλοι μὲν χαλκῷ,
ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
ἡ δ' ἄλλους μὲν ἔασεν,
ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται,

καὶ ἐπ' ἄλλων πλείστων· πότερον ἐλλείπει τῇ τῶν ἄρθρων παραθέσει ἢ ἐντελής ἐστι; καὶ πότερον ἅπαντα τὰ τοιαῦτα ἤ τινα αὐτῶν; οὐχὶ οὖν εὔχρηστος ὁ λόγος, ἀναπληρῶν μὲν τὸ λεῖπον, οὐ πλεονάζων δὲ ἐν τῷ μὴ δεομένῳ; ἢ ἐκεῖνο ἀπόδειξίς ἐστι, τὸ ἀναμεῖναι τὴν Ζηνοδότου γραφὴν ἐν τῷ

ὧλλοι μέν ῥα θεοί τε;

καὶ σαφὲς ὅτι ἐκεῖ πάλιν οὐ προςοίσομεν, ὅπου οὐδὲ ὁ Ζηνόδοτος,

ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο.

ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα παρείσθω, παρολκὴν μᾶλλον παρέχοντα ἢ παράδοσιν πραγμάτων. Πάντοτε οὖν τὸ ἄλλοι συνέξει τὸ ἄρθρον, ἡνίκα τοῦ κατηγορουμένου πλήθους ὅλου ἐστὶν 14 ἐμπεριληπτικὸν τήν τε διαίρεσιν πάλιν μερικὴν ποιεῖται· οὐ γὰρ τῇδε ἔχον οὐ πάντως ἕξει καὶ τὸ ἄρθρον παραλαμβανόμενον. ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα τῆς μὲν κατὰ τὸ ἔθος προφορᾶς τάδε, οἱ μὲν ἄλλοι Ἕλληνες δασύνουσι τὰ ἐν τῇ λέξει φωνήεντα, Αἰολεῖς δὲ

μόνον ψιλοῦσι· τμῆμα γὰρ τῶν Ἑλλήνων οἱ Αἰολεῖς. καὶ εἰ τῇδέ τις μᾶλλον ἀποφαίνοιτο, οἱ μὲν ἄλλοι Δωριεῖς τηροῦσι τὸ Θ, Λάκωνες δὲ καὶ εἰς Σ μεταβάλλουσι· πάλιν γὰρ ἐμπεριληπτικὸν γέγονε πλήθους, τῶν ὑποτεμνομένων Δωριέων. ὁ αὐτὸς λόγος παρακολουθήσει κατὰ τὴν παροῦσαν ἔφοδον ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων. τοῦ δὲ ἑτέρου, ἄλλοις ἀνθρώποις ὁμίλει, μὴ τοῖς περὶ Τρύφωνα· οὐ γὰρ δήγε νῦν τὸ ἄλλοι πάντων ἀνθρώπων περιληπτικόν ἐστιν. ἄλλοι μὲν γὰρ καὶ χαρίζονται ἡμῖν, σὺ δὲ καὶ προσαφαιρῇς· ἄλλους ὕβριζε, μὴ ἡμᾶς· οὐδεμία γὰρ ἀνάγκη ἐνθάδε προσνέμειν τὸ ἄρθρον, ὅπου γε καὶ ῥητή ἐστιν ἡ φράσις καὶ εὐπαράδεκτος· ἡ μέντοι προκειμένη ἀσύνετος, εἰ δίχα τοῦ ἄρθρου λέγοιτο, ἄλλοι μὲν Ἕλληνες δασύνουσι τὰ φωνήεντα, Αἰολεῖς δὲ οὐδαμῶς. ταύτῃ γοῦν τῇ ἐφόδῳ διακρινοῦμεν καὶ τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐμπεριεκτικὸν καθεστὸς θεῶν καὶ ἀνθρώπων, τὸ ἄλλοι· καὶ ἐπιμεριζόμενον εἰς τὸν
45 Δί ἀπαιτήσει τὸ ἄρθρον· οὐ μὴν τὸ

ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι·

οὐ γὰρ τῇδ᾽ ἔχει. τό τ᾽

ἄλλοισιν δὴ ταῦτ᾽ ἐπιτέλλεο

οὐ πάντως ἐξ ἀνάγκης παραλήψεται τὸ ἄρθρον· τί γὰρ εἰ οὕτω λέγει, ἐνίοις ἐπίτασσε;

καθά περ ἐν τῷ βίῳ φαμὲν ἄλλοις προσέρχου, μὴ ἐμοί, καὶ ἔτι ἄλλους ὕβριζε, μὴ ἐμέ, οὐ τοῦτο προστάσσοντες, ἅπαντας τοὺς ἐν ὑποστάσει ὑβρίζειν, τοὺς δὲ ἐπιτηδείους. ἐκεῖνό γε μὴν πάλιν ἐλλείπει,

ἡ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ
δέκτο δέπας·

ἐμπεριεκτικὸν γάρ ἐστιν ἁπάντων τῶν συνευωχουμένων θεῶν. οὔ γε μὴν τὰ τοιαῦτα ἐλλείπει,

ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ·

οὔτε γὰρ τῶν πάντων τὸ ἄλλοι νῦν περιεκτικόν ἐστιν, οὔτε ἐκ τῶν πρότερον ἐπιμερίζεται τὸ ἐπιφερόμενον

ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ·

ἐν ἴσῳ γὰρ ἀριθμῷ σχεδὸν τὰ τῆς συντάξεως ἐγένετο. προσκείσεται καὶ τὸ

ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,

καθιστάμενον οὕτως· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι θεοὶ πάντες, ὅσοι εἰσὶν ἐν Ὀλύμπῳ, πάντες σοί τ' ἐπιπείθονται διὰ τὴν τοῦ ὅσοι σύνταξιν, καθὸ προέλαβε τὴν ἀρχήν· δεδείξεται γὰρ ὅτι τῷ ἀοριστώδει ἐμποδίζει τὰς τῶν ἄρθρων παρεμπτώσεις.

12 Ἔτι πᾶσα δοτικὴ ἐπιθετικοῦ ὀνόματος κα-
46 τ' ἐπισταλτικὴν σύνταξιν συνέχει τὸ ἄρθρον,

Διονύσιος Τρύφωνι τῷ ἀγαθωτάτῳ χαίρειν, τῷ τιμιωτάτῳ· ἀσύνετον γὰρ τὸ δίχα τοῦ ἄρθρου λεγόμενον. ἔχει δὲ λόγον ἡ συνέχεια τοῦ ἄρθρου τοιοῦτον. ἐν τοῖς κυρίοις ὀνόμασι παρεμπίπτει ἡ ὁμωνυμία, ἧς τὸ ἀμφίβολον οὐκ ἀπολύεται δίχα τῆς ἐπιτρεχούσης τὰ ὀνόματα ἐπιθετικῆς προςθέσεως, ὥς φαμεν Τρύφων ὁ γραμματικός, Δίων ὁ φιλόσοφος, ἢ κατ' ἐθνικὴν σύνταξιν Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος, Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος· καὶ οὕτω τὰ κύρια ὑπεκλύεται τῆς εἰς πλείονα πρόςωπα συντεινούσης ἐννοίας. διὸ καὶ τῇ προκειμένῃ συντάξει ταὐτὸν ἐνεχώρησεν. ἔνθεν καὶ ὁ Μενέλαος μεταπεμπόμενος τὸν Αἴαντα οὐκ ἀπιθάνως διὰ δύο ἐπιθέτων τὸν Αἴαντα τῆς ὁμωνυμίας ἀπέλυσεν ἐν τῷ

ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,

καὶ ἐν ἑτέροις

Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι.

Σαφὲς δ' ὅτι καὶ ἡ προκειμένη σύνταξις καὶ εὐφημότερα τὰ ἐπιθετικὰ ἀπαιτεῖ ἕνεκα τοῦ διὰ φιλοφροσύνην παραλαμβανομένου ῥήματος, λέγω τοῦ χαίρειν, περὶ οὗ τῆς συντάξεως καὶ ὅλως τὰ τῆς συνεπείας κατὰ τὸ δέον εἰρήσεται. ἀλλ' ὡς
47 πάλιν τὰ ἐπιθετικὰ τῶν ὀνομάτων διὰ πλείονος ὕλης χωρεῖ, προὖπτον· ἵν' οὖν καὶ τὸ τοιοῦτον ἀποστῇ τῆς συντάξεως, ἀναγκαίως προςτίθεται

τὸ ἄρθρον, σημαῖνον ἔσθ' ὅτε καὶ μοναδικὴν ἀναφοράν, καθὼς καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις ἀπεδείξαμεν. Ἔστι καὶ οὕτω φάναι. τὰ ἄρθρα ἔσθ' ὅτε προστιθέμενα ἰδιότητα ὀνόματος παρίστησιν· οὕτω γὰρ τὸ ἐκ Δήλου τὸ πλοῖον εἰς Ἀθήνας παραγενόμενον κατέπλευσεν εἶχε τὴν συνέχειαν τοῦ ἄρθρου ἐν τῷ τὸ πλοῖον κατέπλευσε, καθὸ καὶ [ὡς] τὸ ὁ ποιητὴς ὑπαγορεύει τὸν Ὅμηρον. δεόντως ἄρα καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον ἡ πρόσθεσίς ἐστι τοῦ ἄρθρου, συνιδιάζουσα τὸ ἐπιθετικὸν τῷ κυρίῳ ὀνόματι.

13 Ὑπὸ τὸν αὐτὸν λόγον πίπτει καὶ ἡ τοιαύτη σύνταξις, βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. ἔστι γὰρ τὸ συμφραζόμενον τοιοῦτον, Ἀθηναίοις χαίρειν· κἀπειδὴ οὐχ ἅπασι ταὐτὸ παρείπετο — ἦσαν γὰρ οἱ μὲν δημόται, οἱ δὲ βουλευταί —, ἐδέετο δὲ τοῦ διαστέλλοντος ἐπιθέτου ἡ ἐπισταλτικὴ σύνταξις, ἀπεμέρισε τοὺς μὲν βουλευτὰς διὰ τὸ τῇ βουλῇ, τοὺς δὲ δημότας διὰ τὸ τῷ δήμῳ, ὥστε πᾶν τὸ συμφραζόμενον εἶναι τοῖς βουλευταῖς καὶ τοῖς δη-
48 μόταις. καὶ σαφὲς ὅτι τὴν τοιαύτην ἄθροισιν ἀπηνέγκατο τὰ ἀθροιστικὰ ὀνόματα, ἅ περ ἑνικῶς μὲν λέγεται, πληθυντικῶς δὲ νοεῖται. καὶ διὰ τοῦτο εὐμαρὲς τὸ

ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος·

πρὸς τὸ ὑπακουόμενον τὸ σχῆμα ὑπήκουσεν.

Ἐδείχθη ἄρα ὡς κατηναγκασμένη ἐστὶν ἡ σύνταξις τοῦ ἄρθρου κἂν τῷ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν.

14 Κἀκείνῳ δ᾽ ἐπιστατέον, τί δή ποτε οὐκ ἐν ἄλλῃ πτώσει προςεχώρει τὰ τῆς συντάξεως, καὶ μάλιστά γε τῇ δοτικῇ, ἧς ἐστὶ σύνταξις, μόνῃ δὲ τῇ γενικῇ. ἢ ὅτι τὰ ἐπιμεριζόμενα, μέρη ὄντα τοῦ ὅλου ἀθροίσματος, κτητικὴν σύνταξιν ἀπῄτει, δι᾽ ἄλλης δὲ πτώσεως οὐκ ἐμφανίζεται κτῆσις ἢ διὰ μόνης γενικῆς.

Καὶ τοσαῦτα περὶ τῶν ἀεὶ συνυπαρχόντων ἄρθρων τοῖς πτωτικοῖς. ἑξῆς χωρητέον καὶ ἐπὶ τὰ ἀδυνατοῦντα μόρια τὴν σύνταξιν τῶν ἄρθρων παραδέξασθαι.

15 Ἀνέφικτον τὸ ἀλλήλων εἰς ἄρθρου παράθεσιν. καὶ προφανές ἐστιν ἐκ τῆς παρὰ πᾶσι χρήσεως καὶ τοῦ συμπαρεπομένου λόγου. μετὰ ῥήματος γὰρ διαβατικὴν προςώπων διάθεσιν σημαίνει,

ἀλλήλους τρώσητε,
ἀλλήλους δ᾽ ἐλήϊσαν,
45 ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα.

αἱ δὴ τοιαῦται συντάξεις ἐν ὀρθῇ καὶ πλαγίᾳ πτώσει νοοῦνται, ἔστι δὲ τὸ προκείμενον ὄνομα ἐν ὀρθῇ καὶ πλαγίᾳ· ἄλλοι γὰρ ἄλλων καὶ ἄλλοι ἄλλοις καὶ ἄλλοι ἄλλους. ὁποτέρᾳ οὖν πτώσει ἐπὰν προςέλθῃ τὸ ἄρθρον, ἀκαταλληλότητα παρέξει. εἰ γὰρ τῇ λεγομένῃ ὀρθῇ, τὸ

ἐγκείμενον τῆς πλαγίας οὐ παραδέξεται· καὶ εἰ τῷ τῆς πλαγίας, τὸ ἐγκείμενον τῆς ὀρθῆς ἀντικείσεται· ἑνὶ γὰρ ὀνόματι δύο προτακτικὰ ἄρθρα συντάττεσθαι ἀμήχανον. καὶ οὕτως ἀνέφικτος ἡ σύνταξις ἐγένετο.

16 Ὁμοίως ἀνέφικτον τὸ ἄρθρον πρὸς σύνταξιν τὴν τοῦ ἀμφότεροι, καὶ τῆς χρήσεως τὸ τοιοῦτον ἀπαγορευούσης καὶ τοῦ συμπαρεπομένου λόγου. ἐξ οὗ δείκνυται ὡς οὐ ταὐτόν ἐστι τῷ δύο τὸ ἀμφότεροι, εἴ γε κατὰ τὸν δέοντα λόγον τῷ δύο καὶ τὸ ἄρθρον προστίθεται, καθὸ καὶ τοῖς ἑξῆς ἅπασιν ἀριθμοῖς, οὐ μὴν τῷ προκειμένῳ μορίῳ. ἔστι δὲ αἰτία ἥδε. ἐπὶ δυάδος ἐγνωσμένης τὸ ἀμφότεροι παραλαμβάνεται· ἔστιν οὖν φάναι δύο ἄνθρωποι τρέχουσιν, ὡς ἂν τοῦ δύο πρώτην γνῶσιν τὴν κατὰ τῶν ἀνθρώπων ὑπαγορεύοντος, τοῦ δὲ ἀμφότεροι δηλοῦντος τὴν πάλαι γνῶσιν. ἔνθεν οὐδὲ ἔστι 50 προςθεῖναι μετὰ τὴν τοῦ δύο σύνταξιν πρὸ τοῦ ἄνθρωποι τὸ ἄρθρον, δύο οἱ ἄνθρωποι τρέχουσι· πρώτη γὰρ ἦν ἀφήγησις, ἡ δὲ πρόςθεσις τοῦ ἄρθρου ἐδείχθη ἀναπολοῦσα τὰ προδεδηλωμένα. μετὰ μέντοι τὸ ἀμφότεροι, ἀμφότεροι οἱ ἄνθρωποι τρέχουσιν, ἀμφότεροι οἱ φίλοι τρέχουσι· προέγνωστο γὰρ ἡ τοῦ ἀμφότεροι δυάς, καὶ διὰ τοῦτο εὐέφικτος ἡ τοῦ ἄρθρου παράθεσις· ἀναποληθεῖσα γοῦν ἡ τοῦ δύο σύνταξις δεκτικὴ γίνεται

τοῦ ἄρθρου, οἱ δύο ἄνθρωποι τρέχουσι. προῦπτον οὖν ὅτι ἡ τοῦ ἀμφότεροι σύνταξις, τὸ εὔχρηστον τοῦ ἄρθρου ὑπαγορεύουσα, ὡς περισσὴν τὴν τούτου σύνταξιν ἀπεώσατο. τὸ γὰρ

ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι

κατηγορεῖ τῶν ἐγνωσμένων διὰ τῶν προκειμένων λόγων, λέγω δὲ Ἕκτορος καὶ Ἀλεξάνδρου,

ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ

καὶ

τῷ δ' ἅμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός.

Οὐ λέληθέ με ἡ ὑπαρκτικὴ τῶν ῥημάτων σύνταξις παραδεχομένη μετὰ τοῦ ἀμφότεροι τὰ συνόντα ὀνόματα χωρὶς ἄρθρου, ἀμφότεροι φίλοι εἰσίν, ἀμφότεροι ἄνθρωποί εἰσιν, ἀμφότεροι γραμματικοὶ ὀνομάζονται, καθὸ ὑπέκειτο μὲν τις δυὰς ἡ τοῦ ἀμφότεροι, τὸ δ' ἐπιγεγενημένον ταύτῃ ἡ ὑπαρκτικὴ σύνταξις ἀφηγεῖται, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ τοιοῦτον ἀκριβέστερον ἀποδοθήσεται.

17 Μετὰ μέντοι τὰς εἰρημένας συντάξεις τῶν
51 ἄρθρων ἀκολούθως σκεπτέον, εἰ καὶ αἱ κλητικαὶ τῶν ὀνομάτων κατὰ τὴν κοινὴν δόξαν δεκτικαί εἰσιν ἄρθρων. διαστολὴν γὰρ ἐξ αὐτῶν φασὶ γίνεσθαι τῶν συνεμπιπτουσῶν εὐθειῶν τε καὶ κλητικῶν, ὁ Θέων — ὦ Θέων, ὁ Ἑλικών — ὦ Ἑλικών. εἰ γοῦν καὶ αἱ φωναὶ ἐναλλαγείησαν

τῶν ὀνομάτων κατά τι ἐθνικὸν ἔθος, πάλιν ἡ παράθεσις τοῦ ἄρθρου τὸ σχῆμα διελέγξει. κλητικῆς μὲν γάρ ἐστι τὸ Θυέστα· ἀλλ' ὁπηνίκα προςλαμβάνει τὸ ὁ ἄρθρον, τὸ τηνικαῦτα συντάξεως τῆς κατ' εὐθεῖαν τυγχάνει,

αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε·

καὶ εἰ εὐθείας εἴη, πάλιν ἡ παράθεσις τοῦ ἄρθρου κλητικὴν σύνταξιν ἀποτελεῖ,

ὦ φίλτατ' Αἴας·

καὶ ἔτι

ὦ φίλος, οὔ σέ γ' ἔολπα.

διστάζεται τὸ παρὰ Μενάνδρῳ

ὦ Λάχης Λάχης,

πότερον ἐν σχήματί ἐστι τῷ προκειμένῳ, ἢ δεόντως μετὰ τοῦ ἄρθρου καὶ τὴν πτῶσιν ἔχει τῆς κλητικῆς. ἔστιν εἰς τὸ τοιοῦτο πάμπολλα παραθέσθαι.

18 Ὁ μὲν οὖν Τρύφων ἐκ τῶν παρεπομένων τῇ φωνῇ, ὡς ἔστι κατὰ πολὺ ἀφεστῶσα τῆς ἀκολουθίας τῶν ἄρθρων, περιγράφει τὸ μόριον τῆς τούτων ἰδέας. ἀλλὰ καὶ ἔτι διὰ τῆς ἐννοίας, ἐν
52 οἷς τὰ μὲν ἄλλα ἄρθρα τὴν ἐν τρίτοις προσώποις σύνταξιν ἀνεδέχετο, τὸ δὲ ὦ τὴν ἐν δευτέροις. Ἅπερ πάλιν ἀνασκευάζει, εἰς τὸ κοινὸν τῆς δόξης προαγόμενος. καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγον φησὶ μὴ δεῖν τὰ ἄρθρα ἐν ἀκολουθίᾳ εἶναι, καθότι καὶ ἄλλα πολλὰ ἀνακόλουθα κατὰ πτώσεις καὶ τὰ συνόντα γένη·

οὐκ εὔλογόν τε ἡγεῖται μιᾷ φωνῇ κεκλίνθαι τῶν ἄρθρων, ἵνα μὴ ἐν μιᾷ λέξει μέρος λόγου καταχωρίζηται. πρὸς δὲ τὸν ἀπὸ τῆς ἐννοίας λόγον, ὡς οὐκ ἐν τρίτῳ προσώπῳ καταγίνεται τὸ ὦ, ἐκεῖνό φησιν, ὡς οὐδὲ ἡ κλητικὴ ὄνομα εἴη, ἐπειδὴ πρὸς δεύτερον πρόσωπον, τῶν ἄλλων πτώσεων τὴν ἐν τρίτοις προσώποις σύνταξιν ποιουμένων, καὶ εἰ ἀπεμφαῖνον τὸ τὴν κλητικὴν ὄνομα μὴ παραδέχεσθαι, ἀπεμφαῖνον ἄρα καὶ τὸ τῆς κλητικῆς ἄρθρον μὴ φάναι ἄρθρον, ὅτι σύνταξιν τὴν πρὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον ποιεῖται.

19 Ἀλλ' ἔστι καὶ πρὸς ταῦτα φάναι, ὡς τὸ πρῶτον οὐκ ἀληθεύει τὸ μὴ ἐν ἀκολουθίᾳ εἶναι τὰ ἄρθρα· ἐν γὰρ τῇ δεούσῃ ἀκολουθίᾳ καταγίνεται, αὐτὸ μόνον τῆς εὐθείας ἐμπαθοῦς γενομένης. ἀλλ' ὅτι ὀφείλει καὶ ἐν ἀκολουθίᾳ εἶναι, δῆλον ἐκ τοῦ ἐνηρτῆσθαι αὐτὸ τοῖς κατὰ 53 ἀκολουθίαν πτωτικοῖς, καὶ ἕνεκα τούτου συνελεύσεται τῇ τούτων ἀκολούθῳ κλίσει· ἐπεὶ πῶς ἂν ἄρθρον γένοιτο; ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνό ἐστιν ἀναγκαστικὸν τοῦ πάντως ἐν θέμασιν αὐτὸ καταγίνεσθαι, ἵνα μὴ διὰ μιᾶς λέξεως ἀκολούθου μέρος λόγου καταχωρίζηται, τῷ μὴ ἐν πλήθει λέξεων τὰ μέρη τοῦ λόγου διακεκρίνθαι, ἐν δ' ἐννοίᾳ ἰδίᾳ. Ἀλλ' εἰ καὶ τὸ τοιοῦτόν τις μὴ δοίη, τὸ ἐν ἀκολουθίᾳ εἶναι τὰ ἄρθρα, καθὸ καὶ μέρη λόγου ὄντα ἀνακόλουθα, οὐ μὴν

διαφεύγοντα τὸν μερισμὸν τῆς ἐννοίας ὑπὸ τὴν
αὐτὴν ἰδέαν τοῦ μερισμοῦ παραλαμβάνεται —
εἴ γε τὸ ἐγώ τοῦ νῶϊ διέστηκε κατὰ πολύ, καὶ
ἔτι τὸ ἡμεῖς, καὶ μενούσης τῆς ἐννοίας μένει ἡ
ταυτότης τοῦ μερισμοῦ —, ἐκεῖνό γε ἀληθεύει,
ὡς τὰ ἐκτὸς γινόμενα τῆς ἰδίας ἐννοίας, κἂν
πάνυ τῆς δεούσης ἀκολουθίας ἔχηται κατὰ
φωνήν, ὡς ἔχει τὰ τῆς ὁμοφωνίας, οὐκ εἰς τὸν
αὐτὸν μερισμὸν καταλήψεται. πῶς οὖν οὐ μᾶλ-
λον περιγραφήσεται τοῦ εἶναι ἄρθρον τὸ ὦ,
ἀπονεῦσαν καὶ τὴν ἀκολουθίαν τῶν φωνῶν κα-
τὰ πάντα τρόπον καὶ ἔτι τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρ-
θρου; ὑποτεμνέσθω δὲ ὁ λόγος εἰς τὸ τοιοῦ-
τον, ὡς οὔτε παρὰ τὸ ἀκόλουθον τῶν φωνῶν
οὔτε μὴν παρὰ τὸ ἀνακόλουθον τὰ τοῦ λόγου
καταστήσεται μέρη, ὡς δὲ πρόκειται, ἐκ τῆς
παρεπομένης ἰδιότητος. Φησὶ γοῦν ὁ Τρύφων,
καθότι ἡ κλητικὴ ὄνομα, κἂν δεύτερον πρόσω-
54 πον ᾖ, καὶ τὸ ὦ ἄρθρον ἐστὶ συνοδεῦον τῇ συ-
νηρτημένῃ κλητικῇ. ἀλλὰ τὸ μὲν ὄνομα διασώ-
ζει τὸ ἴδιον κατὰ πᾶσαν πτῶσιν, εἴ γε οὐκ
ἴδιον αὐτῷ παρέπεται τὸ κατὰ πρόσωπα ἐγ-
γίνεσθαι, ὅπου γε καὶ ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ
παραλαμβάνεται, εἰμὶ Ὀδυσσεύς, καὶ ἐπὶ
δευτέρου προσώπου Ὀδυσσεὺς εἶ· συνοῦσαν
γὰρ ἔχει τὴν ἰδίαν ποιότητα. ἥ γε μὴν τοῦ
ἄρθρου παράθεσις ἓν ἰδίωμα ἔχει τὴν τῶν
τρίτων προσώπων ἀναπόλησιν, ἐναντιώτατον

δ' ἔχει

δ' ἔχει τὸ ὑπ' ὄψιν παραλαμβανόμενον πρόσωπον, ὅπου γε καὶ τὸ ἐμός ἐστι, προσλαμβάνον τὸ ἄρθρον κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, οὐκέτι προσλαμβάνει ἐν τῷ ἐμὸς εἶ διὰ τὴν πρὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον σύνταξιν. εἴ περ οὖν ταὐτὸ μόριον παρὰ τὸ διάφορον πρόσωπον καὶ ἄρθρον προσλαμβάνει καὶ οὐ προσλαμβάνει, πῶς οὐ μᾶλλον καὶ τὸ τῇ φωνῇ παραλλάξαν ἐκστήσεται τῆς τοῦ ἄρθρου παραθέσεως, μάλιστά γε τῆς φωνῆς ἐνδειξαμένης διὰ τῆς πάμπαν ἀκολουθίας τὸ ἀκοινώνητον τῶν ἄρθρων; ζητούσης ἄρα τῆς κλητικῆς δεύτερον πρόσωπον, περισσὸν ζητεῖν εἰ τὸ ὦ ἄρθρον ἐστί. Πῶς οὖν κατελέχθη πρὸς πάντων; φαίην ἂν συνεκδρομῇ τῶν ἄλλων πτώσεων, ἐπεὶ τὰ ταύταις συνιδιάσαντα ἄρθρα ἐκαλεῖτο, ᾧ λόγῳ συλλαβαὶ καὶ αἱ μονογράμματοι· ἦν δὲ ἴδιον κλητικῆς τὸ ὦ.

20 Οὐ παρέλκον δ' ἐστὶ καὶ διὰ τῆς φωνῆς
55 παραστῆσαι τὸ ἀκόλουθον τῶν ἄλλων ὡς πρὸς τὴν ἀντιπαράθεσιν τοῦ ὦ. Τὸ μὲν τῆς εὐθείας ὁ, ἀποβαλὸν τὸ τ, ἀναγκαίως καὶ ἕτερον πάθος ἀνεδέξατο, λέγω τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ· ἔμελλε γὰρ ταὐτὸ γίνεσθαι τῷ ὑποτακτικῷ, οὗ τὰ τῆς συντάξεως οὐ ταὐτὰ ἀπαιτεῖ τῷ προτακτικῷ, ὡς δεδείξεται ἐν τῷ περὶ ὑποτακτικῶν, καὶ ἐντεῦθεν ἔμελλε τὰ τοῦ λόγου ἀκαταλληλότερα φαίνεσθαι. ὅτι γὰρ καὶ τὸ σ

λείπει, σαφὲς ἐκ τοῦ τὴν αὐτὴν εἶναι κατάληξιν προτακτικῶν καὶ ὑποτακτικῶν· ἔστι δὲ τὸ ὑποτακτικὸν ὅς, καθότι καὶ ἐπὶ τοῦ οὗ καὶ τοῦ, καὶ ᾧ καὶ τῷ, καὶ ὅν καὶ τόν. σαφὲς κἀκ τοῦ πληθυντικοῦ· τῶν γὰρ εἰς οι πληθυντικῶν τὰ ἑνικὰ εἰς ος, κἂν ἐκ συνῃρημένων ᾖ, ὡς ἐπὶ τοῦ χρυσοῦς καὶ τῶν ὁμοίων. συμφανὲς δὲ κἀκ τῶν πλαγίων πτώσεων, εἴ γε ἅπασαι αἱ τοιαῦται τῶν εἰς ος εὐθειῶν εἰσί. καὶ ἔτι ἡ Θεσσαλικὴ διαίρεσις κατὰ γενικήν, λέγω ἐπὶ τῆς τοῖο, ὡς καλοῖο. θηλυκοῦ τε τοῦ ἡ· πάλιν γὰρ τοῖς εἰς ος λήγουσι τὸ τοιοῦτον γένος παράκειται· οὐ γὰρ εἰς η ἔληξεν, εἰ μὴ συντάξεως εἴχετο τῆς τοῦ τ, καθότι καὶ τῷ νοητός τὸ
21 νοητή παράκειται. Ἰδοὺ καὶ τὸ λεῖπον τ ἀνεπλή-
56 ρωσε τὸ Δώριον ἔθος, τοὶ ἄνθρωποι, ταὶ γυναῖκες, οὐκ ἀπιθάνως· ἡ γὰρ διάλεκτος κατάπυκνος ἐπὶ τὴν τοῦ τ χρῆσιν, προτί, λέγοντι, φαντί, πέρυτι, τύ, ἄλλα μυρία· εἰ γὰρ ἐκ μεταπτώσεώς ἐστι τὰ τῆς χρήσεως, πολλῷ μᾶλλον ἐφελκύσεται τὸ λεῖπον. σαφὲς κἀκ τοῦ πνεύματος· οὐ γὰρ ἄλλως δασύνεται τὰ ἄρθρα, εἰ μὴ ἀποβάλοι τὸ τ. ἔστι πιστώσασθαι κἀκ τοῦ οὐδετέρου, ἀρξαμένου μὲν ἀπὸ τοῦ τ, λήξαντος δὲ εἰς ο, οὐ καθὸ ἀπῄτει ὁ παρασχηματισμὸς τῶν εἰς ος ληγόντων ἀρσενικῶν. καὶ φαίνεται ὅτι εἰς ἐμφανισμὸν τοῦ συγκεχυμένου γένους κατὰ τὰς τοιαύτας αἰτιατικὰς τὸ πάθος

οὐκ ἀπίθανον ἐγένετο· αἱ γοῦν ἀντωνυμίαι, οὐ βοηθούμεναι τῇ τοῦ ἄρθρου παραθέσει, ἐμιμήσαντο κατὰ τὸ οὐδέτερον τὸ λῆγον τοῦ ἄρθρου, ἐκεῖνο, τοῦτο, καὶ κατὰ συνεκδρομὴν τούτων, ὅτε φαμὲν αὐτό. ἀναλογώτερον οὖν ὁ Ἀττικός, ἀποδοὺς τὸ ἄρθρον τῇ ἀντωνυμίᾳ, ἀνεπλήρου τὸ εἰς παρολκὴν πάθους παραλαμβανόμενον ν̄ ἐν τῷ ταὐτόν.

Ἔστιν οὖν ἐκεῖνο φάναι, ὅτι δι᾽ ὅσων συνάγεται λόγων ἡ ἀκολουθία τῶν ἄρθρων, διὰ τοσούτων ἀντιστατεῖ ἡ τοῦ ω̄ φωνή. εἰ αἱ κλίσεις τῶν ἄρθρων μιμοῦνται τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασι κλίσιν, κλητικὴ δ᾽ οὐδέποτε πλείονι χρόνῳ χρῆται
57 εὐθείας, πῶς τὸ ω̄ πλεῖόν ἐστι τοῦ ὁ; τί γὰρ μᾶλλον οὐκ εἰς ε̄ ἔληξεν ὡς πρὸς ἀκολουθίαν γενικῆς τῆς τοῦ καὶ αἰτιατικῆς τῆς τόν; καὶ ἐν θηλυκοῖς δὲ διὰ τί οὐχ ὁμοφωνεῖ ἡ εὐθεῖα τῇ κλητικῇ; καὶ ἔτι ἐν οὐδετέροις πῶς οὐ κατὰ τὴν πληθυντικὴν προφορὰν αἱ εὐθεῖαι ταῖς κλητικαῖς ὁμοφωνοῦσιν, ὅ περ ἔστιν ἐπὶ παντὸς πτωτικοῦ παραδέξασθαι τοῦ συνέχοντος κλητικήν; πῶς δασυνομένων τῶν δίχα τοῦ τ̄ ἐκφερομένων ἄρθρων αὐτὸ ψιλοῦται; πῶς δ᾽ οὐχ ὁμοτονεῖ ταῖς εὐθείαις; οὐ γὰρ ἀνέφικτον τὸ ω̄ εἰς ὀξεῖαν τάσιν, καθότι ἔνιαι τῶν συλλαβῶν. τί δέ, εἰ περισπᾶται, οὐκ ἐνεκλίθη κατὰ τὰς Αἰολικὰς ἀναγνώσεις ὑπ᾽ Ἀριστάρχου, καθὸ καὶ τὰ ἄλλα τῶν περισπωμένων ἄρθρων; ἢ ἐν

ὑπονοίᾳ καὶ αὐτὸς οὐκ εἶχε τὸ μόριον. διὰ τί οὐκ ἀπὸ τοῦ τ ἤρξατο ὡς τὰ ἄλλα τῶν προτακτικῶν; οὐ γὰρ ἀφορμὴ τῆς ἀποβολῆς τοῦ τ, διότι ὑποτακτικὸν οὐκ ἔχει· ἢ καθότι οὐδὲ προτακτικὸν ἄρθρον ἐστί. Πρὸς τὴν συνέμπτωσιν τῶν γενῶν, φησὶ Τρύφων, μηδὲ τὸ τῶν ἄρθρον χρὴ παραδέχεσθαι, ὅτι τριγενές· εἰ δὲ τὸ τῶν ἄρθρον, καὶ τὸ ὦ ἄρθρον, τὴν αὐτὴν συνέμπτωσιν παραδεξάμενον. Ληρῶδες δὲ τὸ τοιοῦτον. πάνυ γὰρ ἄρθρον τὸ τῶν διὰ τὴν συνέμ- 58 πτωσιν, εἴ γε συναπήχθη τῷ πρὸς ὃ ἤρτηται· μεμίμηται γὰρ τὴν φίλων, μέσων, καλῶν. καὶ σχεδὸν πᾶσα συνέμπτωσις γένους μίμημά ἐστιν ὀνοματικῆς συνεμπτώσεως κατὰ γένη, κἂν ἐν σχήματι καταγίνηται, ὡς ἐν τῷ μὰ τὼ θεώ· ὅμοιον γάρ ἐστι τῷ τὼ καλυψαμένω· καὶ τοσούτῳ μᾶλλον ἐπιτείνεται τὸ ἄρθρα εἶναι. καὶ εἰ τὸ τοιοῦτον ἀληθές, κατὰ πολὺ διώκεται τὸ ὦ, κατὰ μηδένα τρόπον συνέμπτωσιν ὀνοματικὴν ἀναδεδεγμένον. Τὰ μετὰ διαφόρου ἀριθμοῦ καὶ διαφόρου γένους συμφερόμενα ἄρθρα μὲν οὔ ποτ᾽ ἐστίν, ἄκλιτα δὲ μόρια, σύνδεσμοι, ἐπιρρήματα, προθέσεις. καὶ σαφὲς ὅτι ἐν ᾧ οὐ σύνδεσμος, οὐ πρόθεσις, ἐν τούτῳ ἐπίρρημα κλητικὸν ἄκλιτον. Ἀλλὰ διὰ τί συμφέρεται ὀνόματι; ὅτι κλητικὸν ἐπίφθεγμα, ὡς τὰ ὀμοτικά, λέγω τὸ νή, μά, τῇ αἰτιατικῇ πτώσει, καὶ οὐ πάντως ἄρθρα. ὧν καὶ ἡ

σύνταξις ἐπὶ τὰ συγκεχυμένα τοῦ ῶ συντείνει· παντὶ γὰρ ἀριθμῷ συμφέρεται, παντὶ γένει· δείξομέν τε ὡς καὶ σύνδεσμοι ἐπὶ πτώσεις φέρονται διαφόρους, ἕνεκεν Ἀπολλωνίου, ἕνεκεν Διονυσίου,

εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου.

καὶ οὐ τοῦτο τὸ ἐξαίρετον τῆς πτώσεως, ἀλλ' ὅτι ἐπιδέξεται τὸν ἕνεκα σύνδεσμον. οὐκ ἄρα παρὰ τὰς ἐξαιρέτους συντάξεις ἀποστήσεται τὰ μόρια τῆς ἐννοίας.

22 Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ πευστικὰ ὀνόματα ἀπα-
59 ράδεκτά ἐστι τῆς τῶν ἄρθρων παραθέσεως, ἐπεὶ
ἃ μὲν ἐμφανίζει πρόσωπον προδεδηλωμένον, ἃ
δὲ ἐν ἀγνοίᾳ καθέστηκε προσώπου, καθά περ
καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις ἐδείχθη.

23 Οὐχὶ οὖν οἰήσεταί τις ἐν τῷ ὁποῖος ἄρθρον εἶναι τὸ ō, ἔκ τε τῆς φωνῆς, καθὸ δασύνεται οὐ δυναμένου τοῦ ō δασύνεσθαι πρὸ τοῦ π̄, καὶ καθότι ἐπί τι ἀναφέρεται πρόσωπον ἡ σύνταξις αὐτοῦ ἐν τῷ ὁποῖός ἐστι Θέων, τοιοῦτός ἐστι καὶ Τρύφων; Ἀλλ' ἔστι γε πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι ὅτι οὐ τῷ ποῖος τὸ ὁ προςῆλθεν, ἀλλ' ἔστιν ἁπλοῦν ἓν μέρος λόγου τὸ ὁποῖος, σημαῖνον οὐ τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις ἀναφοράν, ὥς φαμεν ὁ ἄνθρωπος παρεγένετο, ὁ ἵππος ἔδραμεν. ἐπί τινι γὰρ ἐγνωσμένῳ κατὰ τὴν ἰδίαν ποιότητα τὸ τοιοῦτον παραλαμβάνεται· ἥ γε μὴν διὰ τοῦ ὁποῖος ἀναπό-

λησις ὁμοιωματικὴν ἀνταπόδοσιν ζητεῖ, καθάπερ ἐπὶ τοῦ οἷος. ταὐτὸ παρακολουθεῖ κἀπὶ τοῦ ὅσος καὶ ἡλίκος· οὐ γὰρ δή γε κἀπὶ τού-
60 των ἄρθρων ἔννοιά τίς ἐστιν. ἀδιαφόρως οὖν πάλιν τὰ ἀνταποδιδόμενα τὰ αὔτ' ἐστὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ ο καὶ π ἀρχομένοις· καὶ γὰρ οὕτω φαμέν, οἷός ἐστι Τρύφων, τοιοῦτός ἐστι καὶ Θέων. τὸ αὐτὸ κἀπὶ τοῦ ὅσος καὶ ὁπόσος καὶ τῶν ὁμοίων. Καὶ τὰ παρεπόμενα δὲ γένη καὶ ἔτι αἱ πτώσεις καὶ οἱ ἀριθμοὶ ἐμφανῶς ἐνδείκνυνται τὸ μὴ τὰ τοιαῦτα ἄρθρα εἶναι. συγκλίνεται γὰρ τοῖς πτωτικοῖς τὰ ἄρθρα· πῶς οὖν ὁποίου καὶ ὁποίῳ καὶ ὁποῖον; κατὰ γένος ἀμείβεται ὁ ἵππος καὶ ἡ ἵππος· πῶς οὖν ὁποῖος καὶ ὁποία; τοῖς μὲν γὰρ ὀνόμασιν ἔσθ' ὅτε καὶ τὸ γένος ἐπικοινωνεῖ, οὐ μὴν τοῖς ἄρθροις. φαμὲν οἱ ἵπποι καὶ τοὺς ἵππους, συμπληθύνοντες τῷ ὀνόματι τὸ ἄρθρον· πῶς οὖν φαμὲν ὁπόσοι, ὁπόσους; Ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐν συνθέσει τις ὑπολάβοι τὸ ἄρθρον, καθὸ τὰ ἄρθρα οὐ συντίθεται. ἀλλ' εἰ καὶ συνετίθετο, ἐπὶ τῆς τοιαύτης συνθέσεως ἀδυνατεῖ, εἴ γε ἐδείξαμεν τὰ πύσματα μαχόμενα τῇ τῶν ἄρθρων ἐννοίᾳ. ἔστι κἀκ τῆς φωνῆς παραστήσασθαι. τά τε γὰρ παροξυνόμενα ἢ προπερισπώμενα σύνθεσιν ἀναδεξάμενα προπαροξύνεται, κοῦρος ἄκουρος ἐπίκουρος, δόλος ἄδολος, πόνος ἄπονος, πλησίος παραπλήσιος· πῶς οὖν ὁποῖός φαμεν

καὶ ὁπόσος; ἀλλὰ κἀκ τοῦ γένους, εἴ γε τὰ
61 σύνθετα πρόδηλον ἔχει τὴν κοινότητα τῶν γε-
νῶν, ὅ περ οὐ παρέπεται τῷ ὁποῖος καὶ ὁπό-
σος. Ἔτι δὲ καὶ ἐπιρρήμασιν ἐνικὰ ἄρθρα προς-
τίθεται, ἐμφανίζοντα γένος ἀρσενικόν, ποῦ
ὅπου, πῇ ὅπῃ· ἀλλ' ὡς γελοῖον τὰ τοιαῦτα
ἄρθρα φάναι, εὔηθες κἀκεῖνα παραδέξασθαι
24 ἄρθρα. Καθὼς οὖν πρόκειται, αἱ τοιαῦται
φωναὶ ἁπλαῖ λέξεις εἰσί, κατὰ τὰς ἀνταποδό-
σεις διάφορον πνεῦμα ἀπαιτοῦσαι. τὸ οἷος ἀπὸ
δασείας ἤρξατο, καὶ πάλιν τὸ τούτῳ σύζυγον
καὶ τὸ φωνῆεν παρῃτήσατο καὶ τὸ πνεῦμα τὸ
ἐν τῷ φωνήεντι, καὶ ἐντεῦθεν παρεδέξατο ψιλὸν
ἀντίστοιχον τὸ τ, τοῖος· καὶ ἔτι τὸ ποῖος, ἀρ-
ξάμενον πάλιν ἀπὸ ψιλοῦ ἀντιστοίχου, ἔσχε
τὸ σύζυγον ἀναγκαίως ἀπὸ φωνήεντος ἀρχό-
25 μενον ἐν πνεύματι τῷ τοῦ οἷος. Διὰ τοῦτο καὶ
ἡ Ἰωνικὴ μετάθεσις ἐξηλλάγη ἐπὶ τούτων τῶν
μορίων, ἐπεὶ τὰ ψιλὰ εἰς δασέα μετατιθέασιν
οἱ Ἴωνες καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλά, ὡς ἐπὶ τοῦ
τάφος τεθηπότες, ἐνταῦθα ἐνθαῦτα, καὶ ἐπὶ
τῶν συναλοιφῶν, ἐςκατορᾷς πόλιν· οὐ μὴν ἐπὶ
τοῦ ποῖος καὶ τῶν ὁμοίων, εἴ γε κοῖός φασι καὶ
κόσος. οὐ γὰρ διὰ τοῦ φ ἐδύνατο τὰ τοιαῦτα
μόρια ἐκφέρεσθαι διὰ τὸ ἀνταποδιδόμενον φω-
62 νῆεν δασύ. ἀλλ' οὐδ' ἄλλο τι σύμφωνον ἐδύνατο
παραδέξασθαι ἢ μόνον τὸ κ· δέδεικται γὰρ ὅτι,
κἂν ἀνταπόδοσις ψιλὸν ἀπαιτῇ σύμφωνον,

ἀλλ' οὐδὲν ἐλείπετο ψιλὸν ἢ τὸ τ̄, ὅ περ κατετέτακτο εἰς τὸ τοῖος καὶ τόσος. . . . .

26 Ἀλλ' οὐδὲ αἱ τῶν Ἑλλήνων συντάξεις ἀναδέξονται τὴν τῶν ἄρθρων παράθεσιν, εἴ γε ἐκ κοινῆς ἐννοίας, λέγω τῆς τῶν συνταγμάτων ἢ ποιημάτων, διάκρισιν πρώτην δηλοῦσι, πρῶτον Ἀλκαίου, Φοίνισσαι Εὐριπίδου· ἐν γνώσει γὰρ τὰ τοιαῦτα γενόμενα ἀκολούθως τὸ ἄρθρον προσλαμβάνει, αἱ Φοίνισσαι Εὐριπίδου περιέχουσι τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον, τὸ πρῶτον Ἀλκαίου ἀνέγνων.

Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν χωρὶς ἄρθρου οὐ δυναμένων ἐκφέρεσθαι καὶ ἔτι τῶν μὴ δυναμένων ἄρθρον προσλαβεῖν.

27 Ἑξῆς ῥητέον περὶ τῆς τῶν ἄρθρων συντάξεως πρὸς τὰς ἀντωνυμίας, ἅς τινες ἐξαιρέτως [συνάρθρους καὶ] ἀσυνάρθρους ἐκάλεσαν, ὡς οὐ δυναμένων τῶν προκατειλεγμένων ὀνομάτων ἀσυνάρθρων καλεῖσθαι. καὶ ἴσως ἂν εἴη μᾶλλον ἡ τοιαύτη θέσις, καθὸ τὰ μὴ προσλα-
63 βόντα οὐδ' ὅλως εὐπαράδεκτά εἰσιν εἰς τὴν πρόσθεσιν τῶν ἄρθρων, τὰ δὲ προσλαβόντα οὐδέποτε χωρὶς τούτων. καὶ γὰρ τὰ ἐν στερήσει λεγόμενα ἐν ἐπιβάλλοντος ἀτευξίᾳ νοεῖται. ἡνίκα γὰρ λέγομεν ἄτεχνον αὐλητήν, ἐπιβαλλούσης τῆς τέχνης ἀτευξίαν παρίσταμεν. καὶ οὕτω φαμὲν οὗτος ἄφιλος· δέον γὰρ φιλικὸν εἶναι. εἰ οὖν καὶ τοῖς ὀνόμασι συμπαρεπό-

μενα τὰ ἄρθρα ἦν, καὶ τοῖς ἀπευκτήσασι παρείπετο ἂν τὸ καλεῖσθαι ἀσυνάρθροις ὀνόμασιν. εἴ περ οὖν ἀναφορᾶς μὴ οὔσης παρέπεται ἡ τοιαύτη θέσις, ἐξ ἰδίας ἐννοίας ἀναγομένου τοῦ ὀνόματος, πῶς οὐ μᾶλλον τοῖς μηδ' ὅλως δυναμένοις μορίοις ἐν παραδοχῇ τοῦ ἄρθρου γενέσθαι ἡ τοιαύτη θέσις παρακολουθήσει; ὥς γε ἐκ τῶν εἰρημένων δεδείξεται.

Οὐχὶ οὖν ἄπορον ἔσται πῶς τὰ μὲν ὀνόματα μετὰ ἄρθρων ἐκφέρεται, αἱ δὲ ἀντὶ τούτων παραλαμβανόμεναι ἀντωνυμίαι ἀπεώσαντο τὴν τῶν ἄρθρων παράθεσιν, [ἢ] τάχα καὶ τῆς φωνῆς ἐπιζητούσης τὴν τῶν ἄρθρων σύνταξιν ἕνεκα τοῦ συγκεχυμένου κατὰ τὴν φωνὴν γένους; Ἔστιν οὖν πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι ὅτι, ὥς περ αὐτὰ τὰ ὀνόματα διά τινα παρεπόμενα οὐδ' ὅλως δύναται ἄρθρον παραδέξασθαι, ὡς ἐδείχθη, τὸν αὐτὸν ἄρα τρόπον καὶ τὰ μόρια τὰ ἀντὶ τούτων παραλαμβανόμενα ὑφέξει αἰτίαν τῆς ὑποστολῆς τῶν ἄρθρων.
64 προσώπων ἀοριστουμένων διακριτικά ἐστι τὰ μόρια, διὸ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν πρόσωπα νοούμενα ἐν ὁρισμῷ καταλαμβάνεται. καὶ σαφὲς ὅτι αἱ ἐξ αὐτῶν δείξεις πρῶται ἔφοδοί εἰσι τῶν ὑποκειμένων προσώπων, οὐ δεόμεναι τῆς τῶν ἄρθρων συντάξεως· οὐ γὰρ ἀναφέρεται τὰ πρόσωπα, ὑπ' ὄψιν δὲ δείκνυται. ἀναγκαίῳ ἄρα λόγῳ κεκώλυται τὰ τῆς συντάξεως . . . . .

τρόπον ἔχοντα τῶν ἀντεστραμμένων. ὃν γὰρ τρόπον κἀπὶ τῶν στοιχείων ἔστιν ἐπινοῆσαι τὰ ὑποτακτικὰ οὔ ποτε προτακτικὰ γινόμενα τῶν οἷς ὑπετάγη, τὸν αὐτὸν τρόπον στοιχείου λόγον ἐπέχοντα τὰ μέρη τοῦ λόγου τὸ τοιοῦτον ἐπιδείκνυται. προτακτικὴ γάρ ἐστιν ἀντωνυμία ἡ πρώτην θέσιν ἐπαγγελλομένη τῶν προσώπων, ἡ δὲ τῶν ἄρθρων παράθεσις ἐν δευτέρᾳ τάξει παραλαμβάνεται, ὑποταγέντων ταῖς ἀντωνυμίαις, ἐγὼ ὁ λαλήσας· τὴν γὰρ πρώτην θέσιν τοῦ ἐγώ ἀνεπόλησε τὸ ἄρθρον.

Εἰκός τινα φήσειν, εἰ πρὸ τῶν δεικτικῶν μορίων τὰ ἄρθρα οὐ τίθεται, ἐχρῆν αὐτὰ μόνον ταῖς δεικτικαῖς ἀντωνυμίαις μὴ συνεῖναι, ταῖς γε μὴν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, πάλιν ὑποστελλομένων τῶν δεικτικῶν, ἀκωλύτως προσαρτᾶσθαι. Ἀλλ' οὐδ' αὗται δέονται τοῦ ἄρθρου· δι' αὑτῶν γάρ εἰσιν ἀναφορικαί, ὥς γε καὶ ἐπιδείξομεν ἀμοιβὴν γινομένην αὐτῶν τε καὶ τῶν ἄρθρων.

28 Ἀλλὰ πῶς πάλιν ἡ αὐτός ἄρθρον προσέ-
65 λαβεν, εἴ περ αἱ ἀναφορικαὶ οὐ προσλαμβάνουσι; Καὶ πρὸς τοῦτο δὲ ἔστι φάναι ὡς καὶ ἐν ἄλλοις μορίοις τὸ τοιοῦτον ἔστιν εὑρέσθαι, εἴ γε ἔγκειται ἐν τῷ Πριαμίδης ὁ υἱός, καὶ οὐκ ἀναγκαίως πρόσκειται ἐν τῷ

Πριαμίδην νόθον υἱόν.

ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς συγκριτικοῖς ἔγκειται τὸ μᾶλ-

λον, καὶ πολλάκις συμπαραλαμβάνεται ἡ τοῦ μᾶλλον σύνταξις,

ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσι δὴ ἔσεσθε.

τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ἔγκειται μὲν ἐν τῷ αὐτός ἡ ἀναφορά· ὁπηνίκα δ' ἑτέρα προςγίνεται, τὸ ἐγκείμενον τῆς ἀναφορᾶς ἐν τῷ αὐτός συμπαραλαμβάνεται διὰ τοῦ ὁ ἄρθρου, δηλοῦντος καὶ αὐτοῦ ἀναφοράν, καὶ οὕτω δὶς ἀναφέρεται, ὡς δὶς ἐπιτέταται τὸ

ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσι δὴ ἔσεσθε.

Προφανὲς δ' ὅτι τῇ συνηθεστέρᾳ ἀντωνυμίᾳ προςεχώρησε τὸ τῆς συντάξεως. ἥ τε γὰρ οἷ καὶ ἡ ἕ καὶ ἡ μίν καὶ αἱ σύζυγοι οὐδὲ ῥηταὶ ὅ τι μὴ παρὰ ποιηταῖς. ἀλλὰ καὶ αἱ σύζυγοι ταῖς κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, ὧν ἡ σύνταξις ἀπαράδεκτος.

Μηδὲ ἐκεῖνό γε παραλελείφθω, ὡς ἐξαιρέτως ἡ Ἀττικὴ χρῆσις οὐ δεόντως ἐπὶ μόνης αἰτιατικῆς τὸ ἄρθρον παρελάμβανεν, ὡς ἐν τῷ
66 τὸν ἐμέ, τὸν σέ. αὐτίκα γοῦν καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ

τὸν σὲ Κροτωπιάδην.

χωρὶς εἰ μὴ τὸ ἄρθρον ἐξοχὴν παρίστησιν ἐν τῷ τὸν σὲ Κροτωπιάδην, εἴ γε πάλιν ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐπίφορος πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου

παράθεσιν. προείρηται δὲ ἡμῖν ὡς καὶ ἐξοχῆς ἕνεκα τὰ ἄρθρα προσλαμβάνεται.

29 Ἀλλὰ καὶ τὰς καλουμένας συνάρθρους ἀντωνυμίας, ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ προσώπῳ δεικτικῶς παραλαμβανομένας, οἰήσεταί τις παραδέχεσθαι τὰ ἄρθρα ἐν τῷ ὁ ἐμός, ὁ σός ἢ ὁ ἡμέτερος. ἦν δὲ ἡ σύνταξις οὐ τοῦ ἀντωνυμικοῦ προσώπου, λέγω τοῦ κατὰ τὸν κτήτορα, τοῦ δὲ ὑπακουομένου κατὰ τὸ κτῆμα, λέγω τοῦ δοῦλος ἢ οἶκος ἤ τινος τῶν τοιούτων. Ἅβρων μέντοι ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμίας οὐκ εἶναί φησι τὰ ἄρθρα τῶν ὑπακουομένων, λόγῳ τοιούτῳ. εἴ περ τὰ ἄρθρα ἐπὶ τὰ ὑπακουόμενα φέρεται, πάντως ἂν τὴν αὐτὴν καταλληλότητα ἐφύλασσον ὑπερβιβασθέντα πρὸ τῶν ὀνομάτων· οὐ ταὐτὸ δέ ἐστι τὸ ὁ ἐμὸς πατὴρ τῷ ἐμὸς ὁ πατήρ· καὶ εἰ ἐν τοῖς τοιούτοις ἀνεπληρώθη τὸ ἄρθρον τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ ὁ πατήρ, πῶς ἔτι τὸ ὁ ἐμός ἄρθρον προσλαμβάνει, ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς φιλοσοφεῖ, εἰ μὴ ἡ ἀντωνυμία ἄρθρου
87 εἴχετο, καὶ ἕνεκα τῆς τοιαύτης συντάξεως ἔδοξε καὶ τῇ τοιαύτῃ ἀντωνυμίᾳ ἴδιον ἄρθρον προσνέμειν καὶ τῷ ὑπακουομένῳ κτήματι; Ἔστι δὲ παραπέμπεσθαι τὴν τοιαύτην πιθανότητα. πρῶτον εἰ ἑκατέρῳ μορίῳ πρόσεστιν ἄρθρον, τί οὐκ ἤρξατο ἀπὸ τοῦ ὁ ἐμός καὶ ἐπήνεγκε τὸ ὁ πατήρ μετὰ τοῦ ἄρθρου; καὶ φαίνεται ὅτι ἐν ἴσῳ τὰ τοῦ λόγου ἐγένετο· ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς

προτέρας δύο ἦν τὰ ἄρθρα, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας ἀδύνατον ἦν δύο ἄρθρα παραθέσθαι. δεύτερον οὐ παρὰ τὰς μεταθέσεις τῶν ἄρθρων καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν γινομένας διαφορὰς τῆς φράσεως ἀποστήσεται τοῦ μὴ συμφέρεσθαι τοῖς ὀνόμασι τὰ ἄρθρα, εἴ γε διαφέρει τὸ οἱ νῦν ἄνθρωποι ἀγαθοί εἰσι τοῦ νῦν οἱ ἄνθρωποι ἀγαθοί εἰσι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅς τις τολμήσει φάναι ὅτι οὐ τὸ οἱ τοῦ ἄνθρωποί ἐστιν ἄρθρον. οὐκ ἄρα παρὰ τὴν ἐξαλλαγὴν τῆς φράσεως κατὰ τὴν μετάθεσιν οὐχὶ τοῦ κτήματός ἐστι τὸ ἄρθρον ἐν τῷ ὁ ἐμὸς πατήρ καὶ ἐν τῷ ἐμὸς ὁ πατήρ. τὴν δὲ τούτων
30 διαφορὰν κατὰ τὸ δέον διακριβώσομεν. τὸ μέντοι δύο ἄρθρα κατὰ μιᾶς πτώσεως φέρεσθαι οὐκ ἔστιν ἀσύστατον. ἔστι γοῦν φάναι ὁ πατὴρ ὁ ἐκείνου, καὶ προφανὲς ὅτι τῷ πατήρ τὰ
68 δύο ἄρθρα συντείνει, ἐπεὶ πῶς ἡ ἀπαράδεκτος ἀντωνυμία τῶν ἄρθρων ἐν γενικῇ πτώσει εὐθείας ἄρθρον παραδέχεται; ἀλλὰ καὶ ἔτι ἐπ' ὀνομάτων, ὁ δοῦλος ὁ τοῦ Ἀριστάρχου πρὸς ἐμὲ ἦλθεν· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἡ γενικὴ τὸ ἴδιον ἀπέχει ἄρθρον, καὶ τὰ λειπόμενα δύο ἄρθρα εἰς μίαν τὴν εὐθεῖαν ἀναφέρεται. οὐκ ἄρα ἐν τῷ ὁ πατὴρ ὁ ἐμός κατηνάγκασται τὸ ἕτερον τῶν ἄρθρων ἐπὶ τὴν ἀντωνυμίαν φέρεσθαι.

Ἡ οὖν ἐμοῦ δὶς οὖσα γενικὴ τὸ μὲν τοῦ κτήτορος ἔσχε τὸ πρόσωπον ἀντωνυμικόν, ἐξ οὗ καὶ τὴν ὀνομασίαν εἶχε, τὸ ἀντωνυμία καλεῖσθαι, ὅπερ ὁμολογεῖ τὴν δεῖξιν τοῦ ὡρισμένου προσώπου καὶ ἔτι τὴν μετάβασιν τὴν ἐπὶ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον· τὸ δὲ ἕτερον τοῦ ὑπακουομένου κτήματος, ὃ κλίσιν ποιεῖται τὴν εἰς τὰς πτώσεις μετάθεσίν τε τὴν εἰς τὰ γένη ἀριθμούς τε τοὺς κατ' ἀκολουθίαν τοῖς ὀνόμασιν. τὸ γὰρ ἀντωνυμικὸν πρόσωπον ἐν γενικῇ μόνον νοούμενον ἄκλιτόν ἐστιν εἰς τὰς πτώσεις· ἡ γὰρ πτῶσις ἡ γενικὴ κρατεῖ τὴν κτητικὴν ἔννοιαν. διὰ τοῦτο καὶ πᾶσα κτητικὴ ἀντωνυμία μετὰ τοῦ κτήματος εἰς γενικὴν ἀναλύεται. καὶ φαίνεται ὅτι αἱ μὲν πρωτότυποι οὐ κλίνονται εἰς τὰς πτώσεις, αἱ δὲ κτητικαὶ οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς πτώσεις, εἰς γένη καὶ εἰς ἀριθμούς. καὶ ἕνεκα τούτων τοῖς δύο προσώποις ἴδια μόρια παρίσταται, τῷ μὲν ὀνοματικῷ τὸ ἄρθρον, τῷ δὲ ἀντωνυμικῷ ἡ συνήθως ἐπιτασσομένη
69 ἐπιταγματικὴ ἀντωνυμία κατὰ μίαν πτῶσιν τὴν γενικήν, ἣν καί φαμεν μόνην ἐγκεῖσθαι ἐν τῇ κτητικῇ ἀντωνυμίᾳ,

ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·

ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος.

ἐν δὲ ἁπάσαις πτώσεσι τὸ ἄρθρον, καθὸ ἡ τοῦ κτήματος πτῶσις, κλίνεται, ὁ ἐμός, τοῦ ἐμοῦ, τῷ ἐμῷ. συμμεταπίπτει τε καὶ ἐπὶ τοῦ γένους, ἡ ἐμή, τὸ ἐμόν· προφανὲς γὰρ ὅτι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον τοῦ κτήτορος, διάφορα δὲ τὰ κτήματα ἐν γένει. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ ἀριθμοῦ· ἔστι γὰρ πάλιν εἷς μὲν ὁ κτήτωρ, πλείονα δὲ τὰ κτήματα κατὰ πᾶν γένος, οἱ ἐμοί, αἱ ἐμαί, τὰ ἐμά. κἂν ἀμειφθῇ τὰ τοῦ ἀριθμοῦ, καὶ τὰ τοῦ ἄρθρου συναμείβεται. φέρε δὲ πλείονας ἑνὸς ἀγροῦ ἐπικρατεῖν· φαίης ἂν ὁ ἡμέτερος ἀγρὸς σκάπτεται, τοῦ ἄρθρου ἑνουμένου πρὸς τὸ ὑποκείμενον κτῆμα. καθὼς οὖν πρόκειται, ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν οὐδ' οὕτως ἐπὶ τὴν δεῖξιν φέρεται τῶν ἀντωνυμιῶν τὰ συναρτώμενα ἄρθρα. Καὶ αὕτη δέ ἐστιν ἀπόδειξις τοῦ τὸ ὦ μὴ εἶναι ἄρθρον, καθότι προτίθεται ἔσθ' ὅτε δεικτικῶς τῆς οὗτος.

Καὶ τοσαῦτα περί τε τῶν μοναδικῶς προςλαμβανόντων τὰ ἄρθρα καὶ ἔτι τῶν ἀπροςλήπτων.

31 Ἥ γε μὴν ὑπόλοιπος σύνταξις κατὰ μί-
70 αν προφορὰν πτωτικοῦ πρὸς τὸ δέον τοῦ λόγου τὰ ἄρθρα προςλήψεται, ἵππος τρέχει, ἢ ἐπὶ προεγνωσμένῳ τῷ ἵππῳ ὁ ἵππος τρέχει· πλοῖον κατέπλευσε, τὸ πλοῖον κατέπλευσεν. ἔνθεν φαμὲν λείπειν τὸ ἄρθρον

ἐν τῷ

ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι,

καθὸ περὶ ἐκείνου διαλέγεται τοῦ προκατειλεγμένου ἐν τῷ

ὕστατος ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε θύραζε·

τοῦ κατὰ νῶτα λαβών.

εἰ γὰρ μὴ οὕτως εἴη, οὐ λείπει τὸ ἄρθρον. πληρέστερον γὰρ ἐκεῖ προςκείσεται,

τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα·

προκατείλεκτο γὰρ καθ' ὃν καιρὸν ἐνεβιβάζετο ὑπὸ τῆς Κίρκης.

Διήκει ὁ λόγος ἐπὶ πάσης τῆς τῶν ῥημάτων συντάξεως, ὑποστελλομένων τῶν ἐσομένην ὕπαρξιν δηλούντων. ἔστω δ' ὑποδείγματα, Διονύσιος ὁ γνώριμός μου θέλει φιλολογεῖν, οὗτος ὁ ἄνθρωπος θέλει ἀναγινώσκειν· καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὁ αὐτὸς λόγος: εἰ μέντοι ἐπιφέροιτο τὸ γενέσθαι, τὸ καλεῖσθαι, τὰ τούτοις σύζυγα, ἀποστήσεται τὸ ἄρθρον, Διονύσιος θέλει μοι γνώριμος γενέσθαι, Θέων γραμματικὸς θέλει καλεῖσθαι, πάνυ εὐλόγως· ἐσομένην γὰρ ποιότητα τὸ ῥῆμα ὑπαγορεύει, τὸ δὲ ἄρθρον τὴν
71 γενομένην οἶδεν. εἰ γοῦν προςθείη τις καὶ τὸ ἄρθρον, ἕτερον προςθήσει ἐπιθετικόν, ἐφ' ὃ ἐπενεχθήσεται τὸ ῥῆμα, ἐπεὶ τὸ ἄρθρον ἀπηνέγκατο τὸ ἕτερον, ὡς ἂν ἐν γνώσει προϋφεστώσῃ, Διονύσιος ὁ γνώριμός μου θέλει γενέσθαι

σθαι φιλόσοφος· προφανὲς γὰρ πάλιν ὅτι, εἰ τὸ ἄρθρον τις ὑφέλοι, ἀκατάλληλον τὸ τοῦ λόγου γένοιτο ἄν, τοῦ ῥήματος οὐ δυναμένου εἰς τὰ δύο ἐπίθετα ἐγχωρῆσαι. καὶ κατ' ἄλλας δὲ συντάξεις δύο ὀνομάτων εἰς ἓν πρόσωπον συντεινόντων διαφορά τίς ἐστι τῶν προκατειλεγμένων ῥημάτων, ἐξ ὧν καὶ ὁ Τρύφων ἤρξατο τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις σύνταξιν παραδιδόναι, τῶν προκατειλεγμένων τρόπων οὐδὲ ἔννοιαν παραθέμενος.

2 Τὰ δὲ ἐπιθετικὰ ἐπὰν συντάσσηται κυρίοις ὀνόμασι, πάντως σὺν ἄρθροις λέγεται, εἰ μὴ τὰ ὑπαρκτικὰ τῶν ῥημάτων ἐπιφέροιτο, ὁ γραμματικὸς Τρύφων ἀναγινώσκει, ὁ φιλόσοφος Τρύφων περιπατεῖ. καὶ οὐκ ἄλλως ἀποστήσεται τὸ ἄρθρον, εἰ μὴ ὑπαρκτικὴ μετοχὴ ἐπενεχθείη, γραμματικὸς ὢν Τρύφων ἀναγινώσκει, φιλόσοφος ὢν Δίων διαλέγεται, πάνυ εὐλόγως διὰ τὴν νῦν ἐμφανιζομένην ποιότητα διὰ τῆς ὤν. οὐδὲ γὰρ ἐν ῥήματι τὸ τοιοῦτον ἐδύνατο παραληφθῆναι ἕνεκα τοῦ ἐπιφερομένου ῥήματος, ἐπεὶ καὶ δύο ῥήματα οὐ δύναται μίαν σύνταξιν ἐπιδέξασθαι δίχα συμπλοκῆς. καὶ σαφὲς ἐκ τοῦ ὑποδείγματος, τοῦ μὲν προειρημένου ὁ φιλόσοφος Δίων διαλέγεται, τοῦ δὲ δευτέρου φιλόσοφος ὢν Δίων διαλέγεται, τοῦ δὲ τρίτου φιλόσοφός ἐστι Δίων καὶ διαλέγεται.

οὐ γὰρ συστήσεται δίχα τοῦ καί συνδέσμου, φιλόσοφός ἐστι Δίων διαλέγεται. εἴρηται δὲ ἀκριβέστερον ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐν τῷ περὶ μετοχῶν, ἐν ᾧ καὶ ἐπεδείξαμεν ὡς τὸ

αὐτὰρ ὁ ΒΗΡΗΣΟΝ τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίζων,

εἰ μέν ἐστιν ὄνομα τὸ ΒΗΡΗΣΟΝ, ἐπὶ ῥῆμα πάντως τὸ συγκλεῖον τὴν διάνοιαν ἀναχθήσεται τὸ τέλος, λέγω τὸ ἐξενάριξεν· εἰ δὲ ἔγκειται τὸ βῆ ῥῆμα, ἀνέφικτον μὲν τὸ τοῦ ῥήματος, κατάλληλον δὲ τὸ τῆς μετοχῆς, λέγω τὸ ἐξεναρίζων.

Τῇ προκειμένῃ συντάξει ἀδιαφόρως τὰ ἄρθρα προςτεθήσεται, εἰ ὡς εἴπομεν τὰ ἐπιφερόμενα ῥήματα πρώτης κατηγοροίη ποιότητος. πάλιν δὲ ἔστω ὑποδείγματα τοῦ μὲν προτέρου ὁ γραμματικὸς Τρύφων ἀείδει· ἦν γὰρ ἀσύνετον φάναι ὁ Τρύφων γραμματικὸς ἀείδει· τοῦ δὲ δευτέρου ὁ γραμματικὸς Τρύφων καλεῖται, ὁ γραμματικὸς Τρύφων παρεγένετο, ὁ Τρύφων γραμματικὸς παρεγένετο. καὶ σαφὲς ὅτι τὰ ῥήματα κατηγοροῦντα τοῦ ἐπιθετικοῦ εὐλόγως τὴν τοῦ ἄρθρου
73 σύνταξιν παρείλετο. ἔνθεν δὲ τὰ τῆς ἀναστροφῆς δῆλα,

οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμασεν ἀρητῆρα·

εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τὸ ἠτίμασεν, ἀντιθείη δὲ τὸ ὠνόμασε, διάφορον πάλιν ἕξει τὴν σύνταξιν,

οὕνεκα τὸν Χρύσην ὠνόμασεν ἀρητῆρα. ἡ αὐτὴ σύνταξις καὶ ἐν προσηγορικοῖς καὶ ἐν ἐπιθετικοῖς, ὁ λευκὸς ἵππος τρέχει, ὁ ἵππος λευκός ἐστιν. εἰ μέντοι εἴη δύο ἐπιθετικά, δύο καὶ τὰ ἄρθρα προςγίνεται, πάλιν τῶν προειρημένων ῥημάτων ὑποστελλομένων, ὁ σεμνός, ὁ καλὸς ὑβρίζεται· ὁ φρόνιμος, ὁ ἀγαθὸς ἐξέστη τοῦ καθήκοντος. προὔπτον τὸ ἀκατάλληλον, εἰ ὑφέλοι τις τὸ ἕτερον τῶν ἄρθρων. καὶ δῆλόν ἐστιν ὡς οὐ τὸ ἕτερον θατέρῳ ἐκχωρεῖ τοῦ ἄρθρου, καθὸ ἀπὸ μιᾶς ὕλης τῶν ὀνομάτων ἄγεται. τοῦ δὲ ἑτέρου ὁ σεμνὸς σοφός ἐστιν, ὁ σοφὸς φρόνιμός ἐστιν, ὁ σώφρων ἀγαθός ἐστιν, ὁ ἀγαθὸς σώφρων ἐστίν· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ῥημάτων ὁ αὐτὸς λόγος.

33 Συμφέρεται τοῖς ὀνόμασι καὶ ἡ τῶν μετοχῶν σύνταξις, καθ' ὃν ἐπεδείξαμεν λόγον ἐν τῷ περὶ μετοχῶν. μετὰ μὲν οὖν κυρίων, ἡνίκα οὕτω φαμέν, ὁ Πτολεμαῖος γυμνασιαρχήσας ἐτιμήθη, ὁ Διονύσιος τυραννήσας ἐμέμφθη, ὅ περ καὶ χωρὶς ἄρθρου τὸν αὐτὸν λόγον συγκλείει. καὶ ἡ μὲν τοιαύτη σύν-
74 ταξις χρονικῶς νοεῖται, μετὰ τὸ γυμνασιαρχῆσαι ἐτιμήθη, μετὰ τὸ τυραννῆσαι ἐμέμφθη. εἰ δὲ αἱ μετοχαὶ προςλάβοιεν τὰ ἄρθρα, πλειόνων Πτολεμαίων ἔμφασις νοεῖται, ὥςτε οὐκ ἀπιθάνως ἔστι φάναι ὡς τὰ ἑνικὰ

ἄρθρα παρεμφαίνει καὶ πλῆθος. εἰ γάρ τῇδέ τις ἀποφαίνοιτο, ὁ γυμνασιαρχήσας Πτολεμαῖος ἐτιμήθη, οὐχ ἵνα δηλώσει Πτολεμαῖον, ἀλλὰ πλείονας, ἐξ ὧν ὁ εἷς τιμῆς
34 μετέλαβεν. Ὅτι γὰρ τὸ ἄρθρον αἴτιόν ἐστι τῆς παρεμφάσεως τοῦ πλήθους, συμφανὲς ἐκ τοῦ ἀποβαλλομένου ἄρθρου· [ὁ γυμνασιαρχήσας Πτολεμαῖος ἐτιμήθη] καὶ πάλιν τοῦ ἑνὸς νοουμένου Πτολεμαίου, γυμνασιαρχήσας Πτολεμαῖος ἐτιμήθη. ἔστι καὶ ἐν προσηγορικοῖς ἡ τοιαύτη σύνταξις. Ἐφ' οὗ καὶ τρίτος λόγος ἀνακύπτει. καὶ ἔστω ὁ μὲν πρῶτος τοιοῦτος, χρονικὴν διαφορὰν παρεμφαίνων, ὁ παῖς δειπνήσας κοιμάσθω· ὁ δὲ δεύτερος, ἡνίκα πλῆθος παρεμφαίνεται, ὁ δειπνήσας παῖς κοιμάσθω, ἐφ' οὗ ἀοριστώδης ἡ σύνταξις γίνεται τοῦ ἄρθρου, ἔνθεν καὶ οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς τὰ τοιαῦτα μόρια ἀοριστώδη ἐκάλεσαν· τρίτος δὲ ὃς τὴν αὐτὴν μὲν ἔχει σύνταξιν, οὐ μὴν ἀοριστωδῶς πάντως νοεῖται, ἀναφο-
75 ρικῶς δέ. φέρε γάρ τινα δειπνῆσαι τῶν παίδων καὶ κατὰ τούτου γίνεσθαι τὰ τῆς προστάξεως· καὶ πάλιν τὰ τοῦ λόγου τῇδε καταστήσεται, ὁ δειπνήσας παῖς κοιμάσθω, καθὼς εἰ ἐν παισὶν ἀτακτήσειε παῖς, ἐφ' οὗ ἂν φαίη ὁ διδάσκαλος ὁ ἀτακτήσας παῖς τυπτέσθω. οὐκ ἔστιν ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐντριβεστέρα χωρὶς ἄρθρων λεγομένη, καθάπερ

ἢ ἐπὶ τῶν κυρίων, εἴ γε τὰ κύρια διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἰδιότητα οὐχ οὕτως προσδεῖται τοῦ ἄρθρου, καθά περ τὰ κοινὴν ἔννοιαν ἔχοντα. δυνάμει γὰρ συστέλλεται ἐκ τῆς πολλῆς ποιότητος τῇ παραθέσει τοῦ ἄρθρου, εἴ γε ἀοριστώδες μὲν τὸ παῖς δειπνήσας ἐκοιμήθη, οὐ μὴν τὸ ὁ παῖς δειπνήσας ἐκοιμήθη. εὐπαράδεκτον δὲ τὸ ὁ Πτολεμαῖος δειπνήσας ἐκοιμήθη, οὐχ οὕτως ἀπαιτοῦν τὸ ἄρθρον. οἷον τί ἐστι τοῖς προσηγορικοῖς ὀνόμασι προσνέμειν ἄρθρον καὶ ταῖς συντασσομέναις μετοχαῖς, ὁ παῖς ὁ δειπνήσας κοιμᾶται, καθότι καὶ ἐπὶ τῶν προσηγορικῶν καὶ ἐπιθετικῶν, ὁ ἵππος ὁ λευκὸς τρέχει· ὅ περ ταὐτὸν συνάγει τοῖς ἀπὸ τοῦ ἐπιθετικοῦ ἀρχομένοις σὺν τῷ ἄρθρῳ καὶ τοῖς ἀπὸ μετοχῆς, ὁ λευκὸς ἵππος τρέχει, ὁ δειπνήσας παῖς κοιμᾶται. ἃ δὴ καὶ μᾶλλον καταλληλότερά ἐστι τῶν ὑπερκειμένων.

35 76 Ἔτι κἀκεῖνα ῥητέον, ὡς ἡ προστακτικὴ ἐκφορὰ τῶν ῥημάτων αἰτία γίνεται τοῦ ἀοριστωδῶς νοεῖσθαι τὴν σύνταξιν τοῦ ἄρθρου καὶ τῆς μετοχῆς, ὁ τυραννοκτονήσας τιμάσθω. ἡ γὰρ ὁριστικὴ ἔγκλισις ἐπὶ ἐνεστῶσι καὶ παρῳχημένοις ἀναφορικωτέραν τὴν σύνταξιν ποιεῖται, ὁ τυραννοκτονήσας τιμᾶται, ὁ τυραννοκτονήσας ἐτιμήθη. πάλιν γὰρ ἡ τοῦ μέλλοντος ἀοριστωδῶς νοεῖται καθ' ἣν προεκ-

τεθείμεθα τήρησιν, ὁ τυραννοκτονήσας τιμηθήσεται, πάνυ εὐλόγως, εἴ γε τὰ γινόμενα καὶ γεγονότα εὔδηλα, τὰ δὲ ἐσόμενα ἀδηλότερα καὶ ἐντεῦθεν ἀοριστοῦται τὰ τῆς συντάξεως. Καὶ προφανῶς ἐκ τοῦ τοιούτου δείκνυται ὡς ἅπαντα τὰ προστακτικὰ ἐγκειμένην ἔχει τὴν τοῦ μέλλοντος διάθεσιν, προστασσόμενα ἢ εἰς παρατατικὴν διάθεσιν ἢ εἰς ὑπερσυντελικήν. σχεδὸν γὰρ ἐν ἴσῳ ἐστὶ τὸ ὁ τυραννοκτονήσας τιμάσθω τῷ τιμηθήσεται κατὰ τὴν τοῦ χρόνου ἔννοιαν, τῇ ἐγκλίσει διηλλαχός, καθὸ τὸ μὲν προστακτικόν, τὸ δὲ ὁρι-
36 στικόν. Πῶς οὖν οὐ γελοῖοί εἰσιν οἱ [μὴ] ὑπολαβόντες ῥήματα προστακτικὰ μέλλοντος χρόνου,
77 ὅπου γε πάντα συνωθεῖται εἰς τὴν τοῦ μέλλοντος ἔννοιαν; ἐπὶ γὰρ μὴ γινομένοις ἢ μὴ γεγονόσιν ἡ πρόσταξις· τὰ δὲ μὴ γινόμενα ἢ μὴ γεγονότα, ἐπιτηδειότητα δὲ ἔχοντα εἰς τὸ ἔσεσθαι, μέλλοντός ἐστιν, εἴ γε καὶ τῶν προσταχθέντων τὰ μὴ γινόμενα λόγον ἔχει μετὰ ἀποφάσεως καὶ τῆς τοῦ μέλλοντος ἐννοίας, οὐ δυνήσομαι, οὐ ποιήσω. κἂν γὰρ οὕτω φαμέν, οὐ δύναμαι βαστάσαι, ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ οὐ δυνήσομαι. εἰς τὸ γίνεσθαι οὖν ἢ γενέσθαι ἡ πρόσταξις γίνεται, ἀποφασκομένη ἀπὸ τῆς τοῦ μέλλοντος ἐννοίας, εἰς μὲν παράτασιν, σκαπτέτω τὰς ἀμπέλους, εἰς δὲ

συντελείωσιν, σκαψάτω τὰς ἀμπέλους. Τί δὲ τὸ παράξαν τοὺς παραδεξαμένους μέλλοντος προςτακτικά; Μόνον τὸ γραψέτω καὶ τὸ οἶσε Θέειον γρηῦ, ἅ περ ἀπολύεται ἐντελέστερον ἐν τῷ περὶ προςτακτικῶν, ἀπαιτοῦντος δὲ καὶ νῦν τοῦ λόγου ὀλίγα παραθησόμεθα, ὅτι ποιητικώτερον μὲν τὸ οἶσε κατ' ἐναλλαγὴν εἴρηται φωνῆς τῆς φέρε, τῆς γραψέτω καὶ τὰ ὅμοια, οὐ κατὰ διάφορον μὲν χρόνον, κατὰ δὲ ἐκλογὴν ὀνόματος, ὁπότερον εἴη κατωρθωμένον, καθά περ ἤδη προεμελετήθη τοιαύτη ζήτησις ἐν τῇ ὁριστικῇ ἐγκλίσει, ἔγραψας ἢ ἔγραψες, οὐ διαφορᾶς οὔσης χρονικῆς, αὐτὸ δὲ μόνον γραφῆς, δυναμένης οὐκ ἀπιθάνως παραλαμβάνεσθαι, ὡς ἐπιδείκνυμεν ἐν τῷ περὶ ῥημάτων.

78 Αἱ προκείμεναι οὖν συντάξεις, ὑποστελλομένων τῶν κυρίων ὀνομάτων, ἀδιαφόρους ἔχουσι τὰς ἀναστροφὰς χωρὶς ἄρθρου λεγομένας, ἄνθρωπος δραμὼν ἐνίκησε, δραμὼν ἄνθρωπος ἐνίκησεν· ἄνθρωπον ἀγαθὸν ὕβρισεν, ἀγαθὸν ἄνθρωπον ὕβρισεν. οὐκ ἐπιζητήσει οὖν τὸ ἄνδρα πολύτροπον πάντως ἄρθρον, χωρὶς εἰ μὴ τὸν κατ' ἔξοχὴν ἄνδρα θέλοιμεν διαστεῖλαι, καθὼς ἐδείξαμεν κἀν ταῖς ἀρχαῖς ὡς καὶ ἐξοχῆς παραστατικὰ τὰ ἄρθρα, ὅτε οὕτω φαμέν, οὗτός ἐστιν ὁ ἀνήρ, οὗτός ἐστιν ὁ γραμματικός, καθότι ἔστιν ἐπινοῆσαι κἀν ταῖς

κατὰ γενικὴν κτητικαῖς συντάξεσι. μοναδικαὶ γὰρ οὖσαι αἱ κτήσεις τὸ ἄρθρον ἀπαιτοῦσιν, οὐ τῇδε δὲ ἔχουσαι καὶ χωρὶς ἄρθρων λέγονται. τοῦ μὲν προτέρου ἡ ψυχή σου ἀγαθή ἐστιν, ἡ μοῖρα Νέστορος πολυχρόνιος ἦν· τοῦ δὲ ἑτέρου θεράπαινά σου πρὸς ἐμὲ ἦλθε, γνώριμος Ἀριστάρχου διελέξατό μοι. ταῦτα γὰρ εἰ ἐθέλοι τις μοναδικῶς ἐκθέσθαι, προσθήσει ἄρθρον, ἡ θεράπαινά σου, ὁ γνώριμος Ἀριστάρχου. καὶ πολλῶν ὑπουσῶν νεῶν φαίη τις ἂν ναῦς σου κατέπλευσε, ναῦς σου ἕστηκεν ἐν τῷ λιμένι· μοναδικῆς δὲ πάλιν τῆς κτήσεως νοουμένης προσθείη τις ἂν τὸ ἄρθρον, καθὼς κἀκεῖ νοητέον. λείπειν νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκε, καθὼς ἐν ἑτέροις ἐδείξαμεν. νῦν δ' ὧδε ξὺν νηὶ 79 κατήλυθον· ὑπαγορεύει γὰρ ξὺν μιᾷ νηὶ ξυμφανὲς κἀκ τοῦ ὧδε, σημαίνοντος τὸ οὕτως ὡς ὁρᾷς, οὐχ ὡς ἐπέβαλλε βασιλεῖ. Προδήλως οὖν κἀκεῖνο λείπει ἄρθρῳ [μῆνιν ἄειδε θεά,] τὴν Ἀχιλλέως οὐλομένην μῆνιν· ἓν γὰρ τὸ πάθος, ὡς μοῖρα, ὡς ψυχή.

37 Ἀκολούθως χωρητέον καὶ ἐπὶ τὰς πυσματικὰς συντάξεις. Τὸ δὴ τίς συντάσσεται κυρίοις ὀνόμασι μετὰ ῥήματος τοῦ ὀνομάζεται ἤ ἐστιν ἤ τινος τῶν συνωνυμούντων, ἀνθυποφορὰν δὲ ἔχει τὴν ἐκ τοῦ πύσματος ἀντωνυμικήν, τίς Τρύφων ὀνομάζεται; τίς Τρύφων

λέγεται; πρὸς ὃν φαμὲν ἐγὼ ἢ οὗτος ἤ τι τῶν συζύγων. ἢ ἀντεστραμμένως μετὰ ἀντωνυμίας, ἀνθυποφορᾶς οὔσης ὀνοματικῆς. διὰ μὲν γὰρ ἄγνοιαν καταστήματός φησιν ὁ Νέστωρ

τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος;

ᾧ ἀνθυπηνέχθη τὸ

γνώσεαι Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα·

ὁ μέντοι Πρίαμος ὁρῶν τὸν Ἀγαμέμνονα πεῦσιν ποιεῖται τὴν κατὰ τοῦ κυρίου ὀνόματος, πρὸς ἃν πάλιν ὑπάγεται τὸ

οὗτος δ' Ἀτρεΐδης,

ἀναγκαίως συνενεχθείσης τῷ ὀνόματι τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας, ἵνα ἀφορίσῃ τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος πρόςωπον πολλῶν συνόντων. καὶ σαφὲς ἐντεῦθεν ὡς διὰ μὲν τῆς ὀνοματικῆς συντά-
80 ξεως τὴν οὐσίαν ἐπιζητοῦμεν τοῦ ὑποκειμένου — ταύτην γὰρ μόνον αἱ ἀντωνυμίαι ἐμφαίνουσι, τῆς ὑπ' αὐτῶν δείξεως συνεξηγουμένης τὰ παρεπόμενα, ἔνθεν ἐπὶ πᾶν ὑποκείμενον συντείνουσι —, διὰ μέντοι τῆς ἀντωνυμικῆς συντάξεως τῆς μὲν οὐσίας ἐπιλαμβανόμεθα, τῆς δὲ ἐπιτρεχούσης ἰδιότητος κατὰ τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν οὐκέτι. καὶ δῆλον ὡς ἀντὶ τῶν κυρίων ὀνομάτων εἰσὶν αἱ ἀντωνυμίαι, εἴ γε διὰ τῆς ἐξ αὐτῶν πεύσεως τὰ κύρια νοεῖται, κἀκ τῆς τῶν κυρίων πάλιν τὰ ἀντωνυμικὰ ἀνθυπάγεται. Εἰ μέντοι γε μόνον παραλαμβάνοιτο τὸ

τίς, οἷον τί ἐστι καὶ τὰ ὑπόλοιπα ῥήματα συντάσσεσθαι, τίς περιπατεῖ; τίς ἀναγινώσκει; ἐφ' ὧν ἀνθυπαγωγὴ γινομένη διὰ μὲν ἀντωνυμίας οὐκέτι δέεται ἑτέρας πεύσεως, εἰ φαίημεν ἐγὼ ἢ οὗτος — ὡρισμένα γὰρ πρόσωπα ἐμφαίνει —; ἐπὶ δὲ ὀνομάτων διὰ τὴν παρεπομένην ὁμωνυμίαν οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ ὁρισμῷ ἀνθυπάγεται ἡ σύνταξις. φαμένου γάρ τινος Αἴας, ἀνθυπαχθήσεται ὁπότερος; διὰ τὴν ὁμωνυμίαν· ᾧ πάλιν ἀνθυπαχθήσεται τὸ ἰδίᾳ παρακολουθῆσαν τῷ ἑτέρῳ, καθὼς προείπομεν, μετὰ συντάξεως ἀρθρικῆς, τὸ ὁ μέγας ἢ ὁ Τελαμώνιος,

Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι,

πάνυ εὐλόγως, ἐπεὶ τὰ ἐπιθετικὰ μετὰ κυ-
81 ρίων ἐκφερόμενα σὺν ἄρθρῳ παραλαμβάνεται· τοιοῦτον γάρ ἐστι τὸ ὅλον, Αἴας δ' ὁ Τελαμώνιος, Αἴας δ' ὁ Σαλαμίνιος. πάλιν γὰρ ἐκεῖ ἐδείξαμεν λείπειν τὸ ἄρθρον,

ἀλλά περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας.

Μετὰ μέντοι προσηγορικῶν καὶ τῶν προειρημένων ῥημάτων σύνταξις ἀρθρικὴ γίνεται, τίς ὁ ἄνθρωπος καλεῖται; πάνυ εὐλόγως πάλιν· γὰρ τὸ τίς τὸ ἴδιον ἐπιζητεῖ τοῦ ὀνόματος, τοῦ κοινοῦ προεγνωσμένου. Μετὰ δὲ τῆς τῶν μετοχῶν καὶ τῶν κλητικῶν ῥημάτων ἐπιφορᾶς αἱ προσθέσεις τῶν ἄρθρων γίνονται, τοῦ λέγεται,

ὀνομάζεται, καλεῖται, τίς ὁ παλαίσας λέγεται; τίς ὁ δραμὼν καλεῖται; τίς ὁ νικήσας ὀνομάζεται; εἰ γὰρ μὴ τῇδε ἔχοι, οὐδὲ τὸ ἄρθρον προςτίθεται, τίς δραμὼν ἐστεφανώθη; τίς παλαίσας ἐδοξάσθη; τίς ἀναγνοὺς ἐτιμήθη; καὶ πρόδηλος πάλιν ἡ αἰτία, εἴ γε τὰ μὲν μετὰ ἄρθρων εἰρημένα γνῶσιν τούτου διὰ τῆς μετοχῆς ἐπαγγέλλεται, καθὸ μόνον ἐνήργησεν, οὐ μὴν τὴν ἰδίᾳ παρακολουθοῦσαν θέσιν τοῦ ὀνόματος· ἡ γὰρ δίχα τοῦ ἄρθρου σύνταξις λεγομένη ζητεῖ τὸ πρόςωπον διὰ τοῦ τίς τὸ τῆς μετοχῆς. Ἐντεῦθεν οὖν συνάγεται ὡς τὸ ἐρωμένη ὀνοματικὴν ἔχει σύνταξιν. ἰδοὺ γὰρ χωρὶς ἄρθρου φαμέν, ἐπιφερομένου ῥήματος τοῦ ὀνομάζεται ἢ ἔστιν ἤ τινος τῶν τοιούτων, τίς ἐρωμένη ἐστὶ Θέω-
82 νος; ὡςεὶ καὶ φαίη τις τίς δούλη ἐστὶ Θέωνος; ὅπερ οὐ παρακολουθήσει, ὡς προείρηται, ἐν μετοχῇ, τίς νικωμένη ἐστὶ Θέωνος; μετὰ μέντοι ἄρθρου καὶ τῆς ὑπὸ προθέσεως κατὰ γενικὴν τὴν συνοῦσαν διὰ τὸ πάθος, οἷον τίς ἡ νικωμένη ἐστὶν ὑπὸ Θέωνος; ἐφ' ἧς πάλιν συντάξεως οὐ παρείπετο, λέγω ἐπὶ τοῦ ἐρωμένη ἐστὶ Θέωνος· ἅπαξ γὰρ ἡ σύνταξις οὐ παραδεξαμένη τὸ ἄρθρον οὐδὲ τὴν ὑπόλοιπον σύνταξιν τῆς μετοχῆς ἀπεδίδου.

Τὸ ποῖος μετὰ προςηγορικῶν συντασσόμενον, ἡνίκα τὸ ἔστιν ἐπιφέρεται, ἐπιδέχεται

σύνταξιν τὴν τοῦ ἄρθρου, ποῖος ὁ ἄνθρωπός ἐστιν; ἄλλου δὲ ῥήματος ἐπιφερομένου ἀνέφικτος ἡ πρόσθεσις τοῦ ἄρθρου, ποῖος ἄνθρωπος ἐνίκησε; Καὶ τὰ ὑπόλοιπα δὲ πευστικὰ περὶ τὰς αὐτὰς συντάξεις καταγίνεται, πόσος ὄχλος ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίβει; πόσος ὄχλος ἐστὶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ; πηλίκος ἄνθρωπος ἐνίκησε τὰ Ὀλύμπια; καὶ μετὰ ἄρθρου γὰρ ἡ τοιαύτη σύνταξις, πηλίκος ὁ παῖς, πηλίκος ὁ ἀνήρ ἐστι; πρόδηλον ὡς διὰ τὴν τοῦ ἔστι σύνταξιν.

Τὸ τίς καὶ τὸ ποῖος καὶ ἐπὶ τὰς πλαγίους πληθυντικὰς φέρεται πάντως σὺν ἄρθροις λεγομένας, χωρὶς εἰ μὴ ἀντωνυμικαὶ εἴησαν, τίς τῶν ἑταίρων παραγίνεται; τίς τῶν Τρώων ὑπερμαχεῖ; καὶ ἐπὶ κυρίων, πότερος τῶν Αἰάντων ἰσχυρότερος; ἐφ' ὧν πάλιν ἡ προ-
83 αποδεδομένη ἀνθυπαγωγὴ παραλαμβάνεται. καὶ ἔτι ἐπ' ἀντωνυμιῶν, τίς ὑμῶν; πότερος ὑμῶν; πότερος αὐτῶν; Πῶς οὖν οὐ γελοῖοι οἱ καὶ τὸ ἄλλος ἀντωνυμίαν παραδεξάμενοι; ἰδοὺ γὰρ σὺν ἄρθροις φαμὲν τίς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων;

38 Τῶν προειρημένων συντάξεων αἱ μὴ δυνάμεναι τὰ ἄρθρα προςλαβεῖν, ἀμείψασαι τὸ πτωτικὸν πύσμα εἰς ἐπιῤῥηματικόν, δεκτικαὶ γίνονται ἄρθρου, ποῖος ἄνθρωπος ἐνίκησε; πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐνίκησε; τίς δρα-

μῶν ἐνίκησε; πῶς ὁ δραμὼν ἐνίκησε; πόσος ὄχλος παραγίνεται; πότε ὁ ὄχλος παραγίνεται; Ἔστω οὖν καὶ τοιαύτη ἡ σύνταξις, ποῖαι τῶν Τρώων φυλακαὶ φυλάσσονται; καὶ κατὰ τὴν προκειμένην αἰτίαν μεταλαμβανέσθω τὸ ἐπίρρημα, καὶ πάντως ἄρθρον ἀπαιτήσει, πῶς αἱ τῶν Τρώων φυλακαὶ φυλάσσονται; Τί οὖν οὐχὶ προσεπηνέχθη ἐκεῖ πρὸς τοῦ Ἀριστάρχου, πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων, καὶ τοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος τὸ ἄρθρον καὶ τῆς φωνῆς ἐγκειμένης τοῦ ἄρθρου; πρὸς οἷς οὐ μόνον διὰ τὸ προειρημένον πύσμα τὸ ἄρθρον ὀφείλει παραλαμβάνεσθαι, ἀλλὰ καὶ καθὸ αἱ γενικαὶ μετὰ ἄρθρου λεγόμεναι κατὰ σύνταξιν τὴν τῶν κτημάτων ἔχουσι καὶ τὰ κτήματα σὺν 84 ἄρθροις λεγόμενα, αἱ τῶν Ἑλλήνων πόλεις ἐπανέστησαν τοῖς βαρβάροις. ἀσύνετον γὰρ τὸ δίχα τοῦ ἄρθρου· χρὴ γὰρ ἀμφότερα συναναφέρεσθαι, ἐπεί τοι εἰ λείψει τὸ ἄρθρον τοῦ πόλεις, ἔσται ὁ λόγος παραλαμβάνων τὸ τινές, μερικωτέρας τῆς ἐπαναστάσεως γινομένης, τῶν Ἑλλήνων τινὲς πόλεις ἐπανέστησαν. καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον ἄρα τὸ πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων ἄρθρον συνέξει. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸν Ἀρίσταρχον ἐκίνει τὸ ἔθιμον τοῦ ποιητοῦ, ὃς συνήθως μὲν ἐλλείπει τοῖς ἄρθροις, συνάπτει δὲ μετὰ τὰ πύσματα

τὸν δαί σύνδεσμον,

τίς δαίς, τίς δαὶ ὅμιλος ὅδ᾽ ἔπλετο;
ποῦ δαὶ νηῦς ἕστηκε;

κατὰ γὰρ τὴν προειρημένην σύνταξιν ἐπὶ τούτου πάλιν λείπει τὸ ἄρθρον· καὶ ἦν ἐγκείμενος ὁ δαί σύνδεσμος, λείποντος ἑνικοῦ ἄρθρου, λέγω τοῦ ἡ. καὶ σαφὲς ὅτι κατὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν πρόδηλα τὰ τοῦ λόγου καθειστήκει, λέγω ἡ λεῖψις μὲν τοῦ ἄρθρου, παράθεσις δὲ ἡ τοῦ συνδέσμου. καὶ οὕτως ἀκριβέστερον τὸ Ὁμηρικὸν ἔθος ἀπεδείκνυτο. καὶ γὰρ ἐπ᾽ ἄλλων τὸ δέον ἦν παραδέξασθαι καὶ τὸ σύνηθες προὐκρίνετο·

σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπίτειλαι,

λέγω κατὰ προςτακτικὴν προφορὰν προπαροξύνων. ἀλλ᾽ ἦν ἄλλα τινὰ τὰ διδάσκοντα ἀπαρεμφάτως ἀναγνῶναι, εὐθέως ἐκ τοῦ παρακει-
85 μένου

πυρᾶν δ᾽ ὥς κεν Τρῶες

καὶ ἐκ τοῦ

τὰ δ᾽ ἄποινα δέχεσθαι

καὶ πλείστων ἄλλων. Αἰτία δ᾽ ἐστὶ τοῦ τὰ πευστικὰ ἐπιρρήματα εὐπαράδεκτον ποιεῖσθαι τὴν τῶν ἄρθρων ἐπένθεσιν, καθὸ οὐκέτι τὰ συνόντα πτωτικὰ πάντως ἐν ἀγνοίᾳ ἐστίν. ἡ γὰρ ἐκ τῶν πυσμάτων ἄγνοια ἐπιρρηματικὴ οὖσα ἐπὶ τὰ ῥήματα φέρεται, εἴ γε ὁ οὕτω λέγων ποῖος ἄνθρωπος ἐνίκησε; τὸν μὲν ἄνθρωπον ἀγνοεῖ,

τὸ δὲ πρᾶγμα κατέλαβε, τὸ ὅτι ἐνίκησεν· ὁ δὲ οὕτω λέγων, ὅτι πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐνίκησεν; ὁμολογεῖ μὲν εἰδέναι τὸν ἄνθρωπον, τὴν δὲ γενομένην πρᾶξιν εἰς τὸ νικῆσαι ἀγνοεῖ.

39 Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῆς τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν συντάξεως. Αὗται δὴ προτασσόμεναι τῶν κτητικῶς νοουμένων ὀνομάτων χωρὶς μὲν ἄρθρων πλῆθος παρεμφαίνουσιν, ἐμὸς οἰκέτης προςῆλθε, καθὼς δὲ εἴπομεν, προςλαβοῦσαι ἄρθρον ὡς μοναδικὴν κτῆσιν παρεμφαίνουσιν, ὁ ἐμὸς οἰκέτης παρεγένετο. διὸ καὶ λείπει τὰ τοιαῦτα ἄρθροις,

σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεός·

περὶ ἑνὸς γὰρ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀποφαίνεται·

πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθείς·

μία γὰρ κτῆσις ἡ τῶν πατέρων. καὶ μᾶλλον τὸ ἑξῆς ἐστιν ὁ δὲ ἐμὸς πατὴρ ὀϊσθείς. εἰ γὰρ προτεθείη μὲν τὸ ὄνομα, ἐπενεχθείη δὲ ἡ ἀντωνυμία, πάντως καὶ τὸ τῆς ὑπάρξεως ῥῆμα
80 ἐπενεχθήσεται, βεβαίωσιν τῷ κτήτορι δηλοῦν, ὁ πατὴρ ἐμός ἐστιν, ὁ ἀγρὸς ἐμός ἐστιν. εἰ μέντοι ἀναστραφείη ἡ ἀντωνυμία, ἡ ὑπόλοιπος χρῆσις τῶν ῥημάτων εὐπαράδεκτος, ὁ ἐμὸς πατὴρ τρέχει, νικᾷ, ὑβρίζει, ὑβρίζεται· εἰ δὲ καὶ τῷ ὁ πατὴρ ἐμός ἐστι προςθείημεν ἕτερον ἄρθρον, ἔχοι ἂν τὴν αὐτὴν σύνταξιν τῇ προειρημένῃ. τοῦ μὲν πρώτου ὁ ἐμὸς πατὴρ φιλοσοφεῖ, τοῦ δὲ δευτέρου ὁ

πατὴρ ἐμός ἐστι, τοῦ δὲ τρίτου ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς φιλοσοφεῖ,] ὁ πατὴρ ὁ ἐμός ἐστιν. ἢ δώσει τις οὖν, ὡς ἔφαμεν, τὸ ἑξῆς εἶναι ὁ δὲ ἐμὸς πατὴρ οἰσθείς, ἢ ἑτέρου πρόσθεσιν ἄρθρου πρὸ τοῦ ἐμός, πάλιν τοῦ δὲ ὑπερβιβαζομένου, ὁ δὲ πατὴρ ὁ ἐμὸς οἰσθείς.

Χρὴ δὲ γινώσκειν ὡς ἡ ἀντωνυμικὴ σύνταξις ἀρξαμένη ἀπαράδεκτός ἐστι δύο ἄρθρων, ὁ ἐμὸς ἀγρός, ὁ ἐμὸς δοῦλος, καθὼς πρόκειται·

40 ἡ δὲ τοῦ ὀνόματος προκατάρξασα καὶ δύο ἄρθρων ἐστὶ δεκτική, ὁ δοῦλος ὁ ἐμός, ὁ πατὴρ ὁ ἐμός, ὁ δοῦλος ὁ ἐκείνου, τῶν δύο ἄρθρων δύο ἀναφορὰς διαφόρους δηλούντων. ἐν μὲν γὰρ τῷ ὁ δοῦλος τοιοῦτόν τί ἐστιν, οὐκ ἄλλος ἢ ἐκεῖνος ὁ πάλαι νοούμενος· ἐν δὲ τῷ ὁ ἐκείνου, ὁ οὐκ ἄλλου ἢ τοῦ ἔκπαλαι νοουμένου δεσπότου, καθὼς ἀπεδείξαμεν ἐν τῷ ὁ πατὴρ ὁ ἐκείνου. καὶ ἔνθεν τρία ἄρθρα παραλαμβάνεται κατὰ δύο ὀνομάτων κατὰ τὴν προειρημένην τή-
87 ρησιν, ὁ φίλος ὁ τοῦ ἀνθρώπου· διὰ μὲν τοῦ πρώτου οὐκ ἄλλος ἢ ὁ προεγνωσμένος, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου οὐκ ἄλλου ἢ τοῦ προγινωσκομένου ἀνθρώπου, οὗ καὶ τὸ τρίτον ἐστὶν ἄρθρον. ἐν γοῦν τῷ ὁ πατὴρ ὁ τούτου οὐ προστίθεται τὸ τοῦ ἄρθρον, οὐδὲ ἐν τῷ ὁ πατὴρ ὁ ἐκείνου, ἐπεί γε οὐ δύνανται αἱ τοιαῦται γενικαὶ ἀντωνυμιῶν δεικτικαὶ οὖσαι ἄρθρον ἀνα-

δέξα-

δέξασθαι, καθὼς ἀπεδείξαμεν. ὁμοίως δὲ καὶ τῷ ὁ πατὴρ ὁ ἐμός τὰ τῆς συντάξεως τὸν αὐτὸν ἐπέχει λόγον· τὸ γὰρ πρόσωπον τὸ τῆς ἀντωνυμίας, ὡς εἴπομεν, γενικῆς ἐστιν, εἰς ἣν καὶ μεταλαμβάνεται, ὁ πατήρ μου. Μὴ παραλελείφθω δὲ κἀκεῖνο, ὡς τὰ ἐπιτρέχοντα πτωτικὰ τὴν τῶν προσηγορικῶν θέσιν, προσλαμβάνοντα κατ' ἀρχὴν τοῦ λόγου ἄρθρον, ἐμποδίζει τὴν τοῦ ἑτέρου ἄρθρου παρείσδυσιν· οἷόν τε γάρ ἐστι φάναι ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀγαθός, οὐ μὴν ὁ ἀγαθὸς ὁ ἄνθρωπος· ὁ δοῦλος ὁ ἐμός, οὐ μὴν ὁ ἐμὸς ὁ δοῦλος· ὁ παῖς ὁ γράψας, οὐ μὴν ὁ γράψας ὁ παῖς. καὶ σαφὲς ὅτι αἰτία ἐστὶ τοιαύτη· ἐπεὶ τὰ ἐπιθετικώτερον ἀκουόμενα φέρεται ἐπὶ τὰ ὑποκείμενα, οὐ μὴν τὰ ὑποκείμενα πάντως ἐπὶ τὰ ἐπιθετικά, εἴ γε τὸ ἄνθρωπος οὐκ ἐπιζητεῖ τὸ λόγιος, τό γε μὴν λόγιος τὸ ἄνθρωπος, συμβαίνει καὶ τὴν συνοῦσαν ἀναφορὰν ἐν τῷ ὁ λόγιος συμφέρεσθαι ἐπὶ τὸ ἄνθρωπος, καὶ ὡς οὐκ ἔστι προσθεῖναι μετὰ τὸ λόγιος τὸ
88 αὐτὸ ἐπιθετικὸν λόγιος, οὕτως οὐδὲ μετὰ τὸ ὁ ἐν τῷ ὁ λόγιος ἄνθρωπος ἕτερον ἄρθρον· προανείληπται γὰρ διὰ τοῦ συνόντος ἐπιθέτου. ...

41 ... Τρύφων φησὶ προτάσσεσθαι, καὶ τῶν ἄλλων πλαγίων τὸ ἄρθρον τὸ ὁ μετοχῆς ἐπιφερομένης καὶ τῆς οὗτος ἀντωνυμίας μετὰ ῥήματος· τοῦ ἐστιν, ὁ τὸν ἄνθρωπον ὑβρίσας

οὗτός ἐστιν. οὐδὲν δὲ κωλύει καθολικώτερον φάναι καὶ εὐθείας οἱασδήποτε ῥημάτων τε τῶν ὕπαρξιν σημαινόντων ἢ ὀνοματικὴν ἢ οὐσιώδη, ὁ τὸν ἄνθρωπον ὑβρίσας Θέων ὀνομάζεται, ὁ τὸν ἄνθρωπον λακτίσας ἵππος ἐστίν, ὁ τὸν ἄνθρωπον ὑβρίσας ἐγώ εἰμι, ἐπεξεργάσασθαί τε τὴν αἰτίαν οὕτως ἔχουσαν. αἱ πλάγιαι συντάσσονται ταῖς εὐθείαις μεταξὺ πίπτοντος ῥήματος, οὗ τὰ τῆς διαθέσεως ἐπὶ τὴν πλαγίαν μέτεισιν ἐκ τῆς συνούσης εὐθείας, τὸν ἄνθρωπον ὕβρισε Θέων, τὸν ἄνθρωπον ἐλάκτισεν ἵππος. ἐφ' ἧς δὴ συντάξεως εἰ προσθείημεν τὸ ἄρθρον πρὸ τῆς ἐγκειμένης εὐθείας, μένει τὰ τοῦ λόγου κατάλληλα, τὸν ἄνθρωπον ὕβρισεν ὁ Θέων, τὸν ἄνθρωπον ἐλάκτισεν ὁ ἵππος· εἰ μέντοι πρὸ τῆς αἰτιατικῆς, οὐ γενήσεται τὰ τοῦ λόγου κατάλληλα, ὁ τὸν ἄνθρωπον ὕβρισε Θέων· τὸ γὰρ ἄρθρον ἀποσταν τῆς εὐθείας τὸν λόγον παραφθείρει. καὶ ἔνθεν τὸ ῥῆμα μετοχὴ γίνεται, ἵνα ἀποδῷ τῷ ἄρθρῳ καὶ τὴν 89 ὀρθὴν πτῶσιν καὶ τὸ ἀρσενικὸν γένος. καὶ ἐπεὶ ἀδύνατόν ἐστι δίχα ῥήματος λόγον συγκλείεσθαι, παραλαμβάνεταί ῥῆμά τι τῶν ὕπαρξιν δηλούντων, ἵνα τὴν τοῦ δράσαντος προσώπου διάθεσιν δηλώσῃ, ἐπεὶ καὶ προσώπων ἡ μετοχὴ ἀμοιρεῖ, ὁ τὸν ἄνθρωπον ὑβρίσας Τρύφων ἐστὶν ἢ Τρύφων ὀνομάζεται.

Καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν αὐτὸ μόνον τὸ ἐστὶν ἢ ἔγκλιμα τούτου παραλαμβάνεται, οὗτός ἐστιν ἢ οὗτος ἦν, ἐγώ εἰμι, σὺ εἶ· οὐσίας γὰρ μόνης εἰσὶ σημαντικαὶ αἱ ἀντωνυμίαι, ἥνπερ σημαίνει τὸ εἰμί· τοῖς δὲ ὀνόμασι τὸ ὀνομάζεται καὶ τὰ σύζυγα, ἐπεὶ ὀνομάτων ἴδιον τὸ ὀνομάζεσθαι ἢ καλεῖσθαι, ὁ τὸν ἄνθρωπον ὑβρίσας Τρύφων λέγεται ἢ καλεῖται. Οὐχὶ οὖν καὶ τὸ ἐστὶ συντάσσεται; Πάνυ εὐλόγως, ἐπεὶ ἐνυπάρχει τοῖς μὲν ὀνομαζομένοις τὸ οὐσιῶδες, οὐ μὴν τοῖς οὐσιώδεσιν ἡ ἰδία θέσις τῶν ὀνομάτων. οὐ γὰρ εἰ οὗτος, πάντως καὶ Ὀδυσσεύς· εἰ δέ τις Ὀδυσσεύς, πάντως καὶ οὗτος,

οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς.

Αἱ τοιαῦται συντάξεις ἐγχωροῦσι καὶ ἐπὶ γενικῶν καὶ ἐπὶ δοτικῶν, τῶν γενικῶν ἐξαίρετον ἐχουσῶν τὸ καὶ μετοχῆς μὴ ἐπιφερομένης προςλαμβάνειν ἄρθρον, ὃ πάντως φέρεται ἐπὶ τὸ κτῆμα, ὃ ἐξ αὐτῆς μόνης νοεῖται, διὸ καὶ ἐξαίρετον ἔσχε τὴν σύνταξιν, ὁ τοῦ ἀνθρώπου
90 οἰκέτης ἔδραμεν. εἰ γὰρ μὴ τῇδε ἔχοι, ἐπὶ ῥῆμα δὲ φέροιτο, οὐδὲ προςλαμβάνει τὸ ἄρθρον, ἀνθρώπου ἀκούω, ἀγροῦ δεσπόζω.

42 Σὺν δυσὶν ἄρθροις λέγεται ἐν προςηγορικοῖς, καθ' ἣν προεκτεθείμεθα σύνταξιν, τὸ

τῆς ἐλάφου ἔκγονον, ὁ τοῦ ἀνθρώπου υἱός. μετὰ δὲ κυρίων οὐ λυπεῖ κἂν χωρὶς τοῦ ἰδίου ἄρθρου, ὁ Ἀριστάρχου γνώριμος, ὁ Ἀπολλωνίου φίλος. καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον κυρίου σύνταξιν ἀποφέρεται τὸ βασιλεύς· φαμὲν γὰρ ὁ βασιλέως οἰκέτης παρεγένετο, τῶν ἄλλων προσηγορικῶν ἀπαραδέκτων ὄντων. Καὶ μή ποτε εὐλόγως τὰ προσηγορικὰ δύο ἄρθρα αἰτεῖ. οὐ γὰρ ἔνδεκτον ἀναφέρεσθαι κτῆμά τινος τοῦ κτήτορος μὴ οὐχὶ προαναφερομένου· ἢ γὰρ ἀμφότερα χωρὶς ἄρθρου, λέοντος σκυμνίον ἔδραμεν, ἢ ἀμφότερα συνανενεχθήσεται, τὸ τοῦ λέοντος σκυμνίον ἔδραμε. τὰ μέντοι κύρια διὰ τῆς ἰδίας θέσεως ἀναπολούμενα οὐχ οὕτω προσδέεται τοῦ ἄρθρου. ταύτῃ μοι δοκεῖ εὐπαράδεκτον γίνεσθαι καὶ τὸ ὁ βασιλέως οἰκέτης, καθὸ δυνάμει κύριόν ἐστιν ὄνομα τὸ ὁ βασιλεύς. νοεῖται γὰρ ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος ὁ Πτολεμαῖος, καὶ μᾶλλόν γε
91 ἰδιάζεται τοῦ Πτολεμαίου, εἴ γε ὁμώνυμοι μὲν Πτολεμαῖοι, εἷς δὲ εἰς ὃν τὰ τῆς βασιλείας ἀνηνέχθη.

Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα σύνταξις μετοχικὴ μετὰ ἀπαρεμφάτου ῥήματος καὶ τῆς ὑπολοίπου συντάξεως, ἣν προεκτεθείμεθα, ὁ τὸν ἄνθρωπον θέλων ὑβρίσαι οὗτός ἐστι. καὶ καθόλου ἡ τῶν προαιρετικῶν ῥημάτων σύνταξις εἰς μετοχὴν μεταλαμβανομένη οὕτω καθίστησι

τὸν λόγον. διότι μέντοι τὰ προαιρετικὰ ῥήματα ἐξαιρέτως ἀπαιτεῖ ἀπαρεμφάτων σύνταξιν, κατὰ τὸν δέοντα καιρὸν παραστήσομεν. Κατὰ δὴ τὰς προειρημένας συντάξεις ἡ ἑκὼν μετοχὴ ἀποστήσεται τῆς τῶν μετοχῶν ἐννοίας· οὔτε γὰρ μετὰ ἀπαρεμφάτου συγκλείει λόγον οὔτε χωρὶς ἀπαρεμφάτου, ὁ τὸν ἄνθρωπον ἑκὼν ὑβρίσαι οὗτός ἐστι. καὶ γὰρ χωρὶς ἀπαρεμφάτου ἀκατάλληλος ὁ λόγος. εἴρηται ἡμῖν ἀκριβέστερον ἐν τῷ περὶ μετοχῶν ἡ αἰτία τῆς ἀκαταλληλότητος.

43 Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων, ἅ περ οὐ μόνον τάξει καὶ φωνῇ διαφέρει τῶν προτακτικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ συντάξει πάνυ διαφέρει. καὶ πρόδηλα μὲν τὰ διάφορα τῆς φωνῆς καὶ τῆς τάξεως, δυσχερέστερα δὲ τὰ τῆς συντάξεως, περὶ ἧς καὶ προειλόμεθα ἐκθέσθαι. Τὰ προτακτικὰ τῶν ἄρθρων συνοδεύει τοῖς ὀνόμασιν εἰς τὸ αὐτὸ ῥῆμα καὶ
52 εἰς τὴν αὐτὴν μετοχήν, ἄνθρωπος περιπατεῖ, ἀνθρώπου ᾄδοντος ἤκουσα· καὶ ἔτι σὺν ἄρθρῳ. ὅ περ ἀδύνατον ἐγχωρῆσαι ἐν ὑποτακτικῷ, λέγω κατὰ ἑνικὴν σύνταξιν· ἑτέρου γὰρ πάντως ῥήματος παρέμπτωσιν αἰτεῖ, ἦλθε γραμματικὸς ὃς διελέξατο, ὃς ἀνέγνω, κἂν ἐν μεταβάσει γένηται τὰ τοῦ ῥήματος, λέγω ἐν ἑτέρῳ προσώπῳ, ἀνθρώπῳ ὡμίλησα ᾧ παρέσχον ξενίαν. εἰ μέντοι τις τῇ προ-

κειμένῃ συντάξει προσδῷ τὰ προτακτικὰ ἄρθρα, ἀσύστατος ὁ λόγος γενήσεται, ὁ γραμματικὸς ἦλθε διελέξατο, τῷ ἀνθρώπῳ ὡμίλησα παρέσχον ξενίαν, χωρὶς εἰ μὴ συμπλεκτικὸν σύνδεσμον λάβοιεν, δυνάμενον εἰς κοινότητα τοῦ ἀνθρώπου παραλαμβάνεσθαι· καὶ προὖπτον ὅτι τὸν καί ἤ τινα τῶν τούτῳ ἰσοδυναμούντων, ὡς ἀκριβέστερον ἐντελῶς ἐπεδείξαμεν ἐν τῇ τῶν συνδέσμων συντάξει, καθίσταται γοῦν οὕτως, ὁ γραμματικὸς παρεγένετο καὶ διελέξατο, τῷ ἀνθρώπῳ ὡμίλησα καὶ παρέσχον ξενίαν. Καὶ φυσικώτερόν πως ἐστι τὸ τοιοῦτον ἐπινοῆσαι, ὡς ἔφαμεν, τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον ἐπὶ ῥῆμα ἴδιον φέρεται, συνδεδεμένον διὰ τῆς ἀναφορᾶς τῷ προκειμένῳ ὀνόματι, καὶ ἐντεῦθεν ἁπλοῦν λόγον οὐ παριστάνει κατὰ τὴν τῶν δύο ῥημάτων σύνταξιν, λέγω τὴν ἐν τῷ ὀνόματι καὶ τὴν ἐν αὐτῷ τῷ ἄρθρῳ, ὅ περ πάλιν παρείπετο τῷ 93 καὶ συνδέσμῳ· κοινὸν μὲν παρελάμβανε τὸ ὄνομα τὸ προκείμενον, συμπλέκων δὲ ἕτερον λόγον πάντως καὶ ἕτερον ῥῆμα παρελάμβανε, καὶ οὕτω τὸ παρεγένετο ὁ γραμματικὸς ὃς διελέξατο δυνάμει τὸ αὐτὸ ἀποτελεῖ τῷ ὁ γραμματικὸς παρεγένετο καὶ διελέξατο, ἐγγιζούσης καὶ τῆς ὀνομασίας τῶν μορίων· τὸ γὰρ συνηρτῆσθαι καὶ συνδεδέσθαι οὐ μακρὰν τῆς συνωνυμίας πέπτωκεν.

Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη σύνταξις ἰσοδυναμοῦσα
τῇ ὑποτακτικῇ τῶν ἄρθρων, ἡ διὰ τῶν ἀνα-
φορικῶν ἀντωνυμιῶν, ἀνθρώπῳ ὡμίλησα
καὶ αὐτῷ παρέσχον ξενίαν, ὁ γραμμα-
τικὸς παρεγένετο καὶ οὗτος διελέξατο.
πάλιν γὰρ ἡ ἐγκειμένη ἀναφορὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ
συνυπῆρχε ταῖς τοιαύταις ἀντωνυμίαις, καὶ ἔν-
θεν τὰ τοῦ λόγου καθίστατο ἐγγίζοντα ἑαυ-
τῶν. Οὐχὶ οὖν ὑπολάβοι τις ὑφ᾽ ἓν μέρος λό-
γου πίπτειν τὰ μόρια; Οὐ πάντως· οὐ γὰρ
ὅτι τὸ παρεπόμενον τοῖς ἄρθροις ἐπηνέγκατο,
καὶ ἄρθρα ἐστίν, εἴ γε καὶ ἄλλοις διαφόροις
διέστηκε τὰ μόρια. καὶ γὰρ καὶ τὰ ῥήματα τὸ
εὔχρηστον τῶν κατ᾽ εὐθεῖαν ἀντωνυμιῶν ἀπη-
νέγκατο, καὶ οὐ πάντως ἓν μέρος λόγου· πά-
λιν γὰρ καὶ αὐτὰ πολλοῖς διέστηκεν ἰδιώμασιν.
ἀλλὰ καὶ προεκτεθείμεθα ὅτι ἀντὶ τῶν ὑπο-
τακτικῶν ἄρθρων ἀθροιστικὸς σύνδεσμος πα-
ραλαμβάνεται, καὶ οὐχὶ ἓν μέρος λόγου οἱ
94 ἀθροιστικοὶ σύνδεσμοι καὶ τὰ ἄρθρα. ἀλ-
λ᾽ οὐδὲ κατὰ τὴν αὐτὴν σύνταξιν συμφέρονται αἱ
ἀντωνυμίαι· αἰτοῦσι γὰρ πάλιν τὸν σύνδεσμον,
γραμματικὸς παρεγένετο καὶ οὗτος δι-
ελέξατο· προῦπτον ὅτι, εἰ ὑφέλοι τις τὸν
σύνδεσμον, ἀσύνετα τὰ τοῦ λόγου γίνεται.
πρὸς οἷς καὶ δύνασαι καὶ δεικτικώτερον αὐτὸ
τὸ πρόσωπον νοεῖσθαι, γραμματικὸς πα-
ρεγένετο καὶ οὗτος διελέξατο, λέγω δει-

κτικῶς καὶ ἔτι ἐπὶ τῆς αὐτός ἀναφορικῆς τὸ κατ' ἐξοχὴν πρόσωπον νοούμενον, γραμματικὸς παρεγένετο καὶ αὐτὸς διελέξατο, ὡς εἴ τις οὕτω λέγοι, ὁ δεσπότης, ὁ κύριος. εἰ μέντοι τῇ ἀρθρικῇ συντάξει ἐπενεχθείη τις τὸν σύνδεσμον, σαφὲς ὅτι ἀφιστάμενον τὸ ἄρθρον τοῦ συναρτᾶσθαι οὐκ ἀνοίσει τὸ προκείμενον ὄνομα, ἄλλο δέ τι ἀοριστωδῶς νοούμενον, ἀνθρώπῳ ὡμίλησα καὶ ᾧ ξενίαν παρέσχον. Πῶς οὖν τοσαύτης διαφορᾶς οὔσης παραδέξεταί τις τὸ ὑφ' ἓν μέρος λόγου ὑπάγειν τὰ ἄρθρα καὶ τὰς ἀντωνυμίας;

44. Ἔτι τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα ἀδιαφορεῖ πρὸς τὸ κατάλληλον τῆς πτώσεως τῶν προτασσομένων αὐτῶν ὀνομάτων, πρὸς ἃ καὶ ἀναπέμπει τὴν ἀναφοράν, ἄνθρωπος ἦλθεν ὃν ἐξένισα, φίλου ἤκουσα ᾧ καὶ πρώην συνέβαλον. καὶ ἐξ εὐθείας μὲν ὀνόματος παράθεσις γίνεται καὶ πλαγίας πτώσεως, ἐπὰν 95 ἑτέρῳ προσώπῳ ἡ διάθεσις τοῦ ῥήματος προσγίνηται· ἐκ δὲ πλαγίας ὀνόματος εὐθείας ἐπιφέρεται ἄρθρα, ἐπὰν ἡ τοῦ ἄρθρου ἀναφορὰ τὸ ῥῆμα προσνείμῃ τῷ προκειμένῳ ὀνόματι, τῷ κατὰ τὴν πλαγίαν· τότε γὰρ δύο εὐθεῖαι νοοῦνται, λέγω τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου, ὅταν τὸ αὐτὸ πρόσωπον τὰς δύο διαθέσεις συνέχῃ. τοῦ μὲν οὖν πρώτου γραμματικὸς ἦλθεν ᾧ Τρύφων ὡμίλησεν·

ἐν γὰρ τῇ εὐθείᾳ τοῦ Τρύφων τὰ τοῦ ῥήματος ἐνεγένετο· τοῦ δὲ δευτέρου

ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλά
πλάγχθη·
οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς·

ἦσαν μὲν γὰρ πλάγιαι, τῆς δὲ διαθέσεως ἠρτημένης ἐκ τῶν Μουσῶν αἱ εὐθεῖαι ἐπηνέχθησαν διὰ τὸ τὸν ἄνδρα τὴν διάθεσιν ἀναδεδέχθαι καὶ ἔτι τὴν μῆνιν· ἔστι γὰρ ὃς ἐπλάγχθη, ἣ ἔθηκε μυρία κακὰ τοῖς Ἕλλησι. καὶ ἔτι τοῦ τρίτου

ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς,
ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν·

καὶ γὰρ τὸ οἰμώξειεν ἐπὶ τοῦ Πηλέως τέθειται καὶ τὸ ἐγήθεεν.

45 Ταύτῃ μοι δοκεῖ καὶ ἀκαταλλήλως κείμε-
να τὰ ἄρθρα πρὸς τὰ προκείμενα πτωτικὰ
λόγον κατάλληλον συγκλείειν, καθὸ τοῖς ῥή-
μασι κατακλείοντα λόγον τὴν τούτοις συνοδεύ-
ουσαν πτῶσιν μεταλαμβάνει, ὥστε τὴν ἀνα-
96 φορὰν μὲν χαρίζεσθαι τῷ ὀνόματι, τὴν δὲ πτῶ-
σιν τῷ ῥήματι, διεπεμψάμην φίλῳ ὃν καὶ
Τρύφων γινώσκει, ᾧ γε τὸ γινώσκειν αἰτια-
τικὴν ἀπαιτεῖ. Ἔτι τὸ Ἀρίσταρχός ἐστιν ὁ
ἐξηγησάμενος τὰ ποιήματα προφανῶς
ἀνέλλιπές ἐστιν· εἰ μέντοι ἀντὶ τοῦ ὁ τὸ ὅς τις

θείη, οὐκέτι, Ἀρίσταρχός ἐστιν ὃς ἐξηγησάμενος τὰ ποιήματα. καὶ φαίνεται ὅτι, καθὼς προείπομεν, διὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου· προςλαβὸν γοῦν τὸ ῥῆμα ἀπαρτίζει τὸν λόγον, Ἀρίσταρχός ἐστιν ὃς ἐξηγησάμενος τὰ ποιήματα ἐθαυμάσθη. Προφανὲς οὖν ὅτι τὰ τῇ φωνῇ προτακτικὰ ἄρθρα οὐκ ἄλλως ἐπινοηθήσεται ὅτι ἀνθ' ὑποτακτικῶν ἐστίν, εἰ μὴ ἐπὶ ῥῆμα φέροιτο, ὅ περ ἴδιον ὑποτακτικῶν, ἤδη καὶ τῆς τάξεως καὶ τῆς φωνῆς τὸ τοιοῦτον ἐνδεικνυμένης, ὡς ἔχει τὸ

τῷ δ' οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει.

καὶ γὰρ ἕνεκα τῆς τάξεως· μετὰ γὰρ τὸ ὄνομα τέθειται· καὶ ἕνεκα τῆς φωνῆς· ἀπὸ γὰρ τοῦ τ ἤρξατο, τῶν ὑποτακτικῶν δίχα τοῦ τ λεγομένων· καὶ ἔτι τῆς συντάξεως· φέρεται γὰρ ἐπὶ τὸ ἰσοφαρίζει. Πότε μέντοι τὰ τοιαῦτα τῶν ἄρθρων οὔτε ὑποτακτικὰ εἶναι δύναται ἄρθρα οὔτε προτακτικά, ἀλλ' ἢ ἀντωνυμικὰ ἢ ἀοριστούμενα μόρια, ἐπὰν τὰς συντάξεις ἐπίωμεν τῶν ἀντωνυμιῶν, παραστήσομεν.

46 Τούτων τῇδε ἐχόντων ἐπιστατέον τῷ

97 καὶ θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,

πότερον τὸ ὁ προτακτικόν ἐστι πρὸς τὸ πιστὸς ἑταῖρος, ἢ ἀνθ' ὑποτακτικοῦ ἐστι τοῦ ὅς,

ἀναφερόμενον πρὸς τὸ θώρηκα ἢ πρὸς τὸ ἑταῖρος καθ' ὑποτακτικὴν σύνταξιν, [ὡς] εἴρηται. ἀνέφικτον οὖν προτακτικὸν αὐτὸ παραδέξασθαι· οὐ γὰρ μετὰ προτακτικὸν ἄρθρον ῥῆμά ποτε ἐπιφέρεται, ἐπιφέρεται δὲ τὸ ἦν. ὃ οὐκέτ' ἄλλο τι ἀπαιτήσει ἢ ὑποτακτικὸν ἄρθρον, ὅπερ οὐ πιθανὸν ἐπὶ τὸν θώρακα ἀναφέρεσθαι· οὐ γὰρ τοῦτον μόνον ἀπώλεσεν ὁ Πάτροκλος· ἅμα γὰρ

ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν
καὶ καλὰς κνημῖδας ἐπὶ σφυρίοις ἀραρυίας
καὶ θώρηκα.

καὶ ἐάν τις τὸ τοιοῦτον παρῇ, ἔτι μάχεται τὸ ἀκατάλληλον τοῦ λόγου. δοθήσεται γὰρ ὅτι ἡ ὕπαρξις τοῦ θώρακος διὰ τῆς τοῦ ἄρθρου συντάξεως νοεῖται, καθὼς προεπεδείξαμεν· καὶ εἰ τοῦτο, πῶς τὸ πιστὸς ἑταῖρος συναρτηθήσεται μετὰ ῥήματος, ἑτέρας εὐθείας νοουμένης σὺν ἑτέρῳ ῥήματι τῷ ἦν; πότε δύο εὐθεῖαι κατάλληλον λόγον ἐποίησαν; ἄμεινον οὖν ἐκεῖνο φάναι, ὡς πλαγία καὶ εὐθεῖα κατάλληλον λόγον ποιεῖ. ἡ οὖν εὐθεῖα ἡ διὰ τοῦ ὅς εἰς τὴν αὐτὴν εὐθεῖαν παραλαμβανέσθω τοῦ ἑταῖρος, ὅς ἦν αὐτῷ πιστὸς ἑταῖρος, ἀπώλεσε
93 τὰ προκατειλεγμένα, λέγω ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν καὶ καλὰς κνημῖδας καὶ θώρηκα· ἕτερα γοῦν ἀντὶ τούτων ἀπαιτεῖται.

χωρὶς εἰ μὴ θέλοι τις αἰτιατικὴν ἔξωθεν προςνεῖμαι, ἐφ' ἣν πάντως ἐνεχθήσεται τὸ ἀπώλεσε, καὶ ἡ πρόςθεσις τοῦ ἄρθρου γένοιτο τοῦ ὅς, καὶ θώρηχ'· ὅς γὰρ ὑπῆρχεν αὐτῷ, τοῦτον ἀπώλεσεν ὁ πιστὸς ἑταῖρος.

Καὶ παρὰ Ἀλκαίῳ οἱ περὶ Ἀπίωνα τὸν μόχθον τὸ Κυλλάνας ὁ μεδείς ἐν ῥήματος συντάξει ἤκουον, οὐ παραδεχόμενοι μετοχὴν τοιαύτην ἐκ βαρυτόνου ῥήματος, εἴ γε τῆς τοιαύτης λήξεως οὐκ ἔχονται κατὰ τὸ κοινὸν ἐκ βαρυτόνων οὖσαι ῥημάτων. ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐδείκνυτο ὡς καὶ περισπώμενον εἴη ῥῆμα τὸ μεδῶ, ἔνθεν καὶ τὸ

Δωδώνης μεδέων,

ἀφ' οὗ τὸ μέδημι ὡς οἴκημι, καὶ ἔτι ἡ μεδέουσα συνοῦσα μετοχὴ κατὰ τὸ ἀκόλουθον. κἀκ τῆς γραφῆς συνηλέγχοντο, οὐκ οὔσης ποτὲ διὰ τοῦ ε κατὰ πᾶν δεύτερον πρόςωπον παρ' Αἰολεῦσιν.

47 Τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα τότε μὲν ἐν κοινότητι ἔχει τὸ ῥῆμα, ὅταν καὶ ἐπιμερίζῃ τὰ πρόςωπα τὰ προϋποκείμενα. φέρε γὰρ οὕτω φάναι, διέπτησαν ἀετοὶ ὃς μὲν ἀπὸ ἀνατολῆς, ὃς δὲ ἀπὸ δύσεως, ἢ καὶ ἔτι ἐπὶ τῆς τοιαύτης συντάξεως,

οἳ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος·

μετὰ τὸ Αἰθίοπας ἐπιφέρει ὑποτακτικὸν ἄρθρον

τὸ οἵ, ὅ περ συνηθέστερον διὰ τοῦ τ. Ὅμηρός φησι,

τοὶ δίχθα δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν.

καὶ σαφές ἐστιν ὅτι ἡ τοῦ δεδαίαται σύνταξις φέρεται πρὸς τὴν πληθυντικὴν εὐθεῖαν, ἥ τις κατὰ τὸ ἑξῆς ἐπιμεριζομένη πρὸς τὴν τῶν Αἰθιόπων διάστασιν κοινὸν παραλαμβάνει τὸ ῥῆμα μετὰ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων,

Αἰθίοπες, τοὶ δίχθα δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος.

ὡς εἰ καὶ ἐπ' ἐκείνου τοῦ σχήματος προςτεθείη ῥῆμα, πάλιν τὸ ἐξ αὐτοῦ ἐπιμεριζόμενον ἀνεν-
99 δοίαστον ἔσται, οἱ δὲ δύο σκόπελοι ἱκάνουσιν ὃς μὲν ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, ὃς δὲ ἄχρι τοῦ Ὀλύμπου. οὐ προϋπόντος γὰρ τοῦ τοιούτου ἀνάγκη πᾶσα τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ προςγίνεσθαι τὸ ῥῆμα τήν τε προϋποῦσαν εὐθεῖαν, καθὼς ἐπεδείξαμεν, εἰς γενικὴν μετελθεῖν. αὕτη γὰρ μόνη μὴ προςλαβοῦσα ῥῆμα ἐπιμερίζεται εἰς τὰ ἐξ αὐτῆς πρόςωπα νοούμενα· αἵ γε μὴν ἄλλαι πτώσεις οὐκέτι, εἰ μὴ προςλάβοιεν ῥῆμα,

Νεστορίδαι δ' ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον.

προφανῶς γὰρ πάλιν τὸ ὁ ἀντὶ τοῦ ὅς ἐστι, χωρὶς εἰ μὴ πτωτικὸν λείπει, οὗ προηγήσεται πάντως τὸ ὁ προτακτικὸν ἄρθρον, ἔχοντος τοῦ

λόγου τῆδε, τῶν Νεστοριδῶν ὁ μὲν ἕτερος οὔτασ' Ἀτύμνιον, τῶν δύο σκοπέλων ὁ μὲν ἕτερος οὐρανὸν ἵκει. καθὸ ἄντις κἀκείνῳ ἐπιστήσειε,

καί μιν πειραίνουσι δύω πόλοι ἀμφοτέρωθεν,

ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐπίοπτος,

πάλιν τοῦ ἐντελοῦς ὄντος. ἀλλ' ὃς μὲν οὐκ ἐπίοπτος· ἀπὸ γὰρ κοινοῦ τοῦ πειραίνουσι δυνάμει ἔχει ἐγκείμενον ῥῆμα τὸ πειραίνει, ἐφ' ὃ καὶ φέρεται. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιφερομένου λόγου,

ὃς δ' ἐπίοπτος ὤν·

πάλιν πειραίνει τὸν ἄξονα. τοῦτο γὰρ συμφράζεται· ἐκ γὰρ τοῦ βορείου ὕψους ἀντίος ἐστὶ τῷ τοῦ Ὠκεανοῦ.

ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

100 Τῇ προεκδοθείσῃ συντάξει τῶν ἄρθρων ἀκόλουθον ὑπολαμβάνω καὶ περὶ τῆς τῶν ἀντωνυμιῶν συντάξεως διαλαβεῖν· ἐκεῖνα μὲν γὰρ μετ' ὀνομάτων ἐν τοῖς λόγοις παρελαμβάνετο, αὗται δὲ ἀντ' ὀνομάτων, οὐ παραδεχόμεναι τὴν τούτων προτακτικὴν σύνταξιν καθ' ἃς προεκτεθείμεθα αἰτίας. καὶ σαφές ἐστιν ὅτι ἕνεκα τοῦ τοιούτου καὶ πτώσεων ἐγένοντο δεκτικαί, ἵνα κατὰ παντὸς τοῦ ὀνόματος ἀνθυπέλθωσι, καὶ προσώπων ἁπάντων διακριτικαί, ἵνα τὸ ἐλλιπὲς τοῦ ὀνόματος, λέγω τὴν τῶν προσώπων διάκρισιν, αὗται ἀνθυπενεχθεῖσαι ἀναπληρώσωσι, καὶ τοῦ μὲν ὀνόματος ἔχωσι τὴν πτῶσιν, τοῦ δὲ ῥήματος τὸ πρόσωπον.

Ἔνθεν δι' ὅλου κλίνονται, δύο τὰς γενικωτάτας κλίσεις ἀποσπάσασαι, καὶ οὐ κατὰ σύγχυσιν ἀλλὰ κατὰ μερισμὸν τὸν δέοντα·
101 τῷ μὲν γὰρ τέλει δηλοῖ τὴν πτωτικὴν κλίσιν,

τῷ δὲ ἄρχοντι τὸν τῶν προσώπων ἐπιμερισμόν. σαφὲς γάρ ὅτι, εἰ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος αἱ δύο κλίσεις ἐγένοντο, συνέβη ἂν τῆς μὲν πτώσεως γινομένης τὸ ἕτερον νοούμενον ἀποτρίβεσθαι, τὸ τοῦ προσώπου διακριτικόν, καὶ ἔμπαλιν τοῦ προσώπου μεταβαίνοντος παραφθείρεσθαι τὸ τῆς πτώσεως ἰδίωμα. διὸ πτῶσιν μὲν διακρίνουσα ἀποτελεῖ τὸ ἐμοῦ καὶ ἐμοί καὶ ἐμέ, πρόσωπον δὲ τὸ ἐμοῦ-σοῦ, πρόσωπον δὲ καὶ πτῶσιν τὸ ἐμοί - σέ· καὶ ἐν ἅπασιν ὥρισται τοῖς προκατειλεγμένοις διὰ τὸ ἐν ἑκατέρῳ μέρει ἐγχωρῆσαι ἰδίωμα. ἑκάτεραι γοῦν αἱ κλίσεις ἀποστᾶσαι ἐπὶ τὰ ἴδια μόρια, λέγω τὸ ὄνομα καὶ τὸ ῥῆμα, τῷ τέλει συνεχρῶντο κατὰ τὴν κλίσιν, καλός καλοῦ καλῷ, γράφω, γράφεις γράφει, οὐκ ἀπιθάνως καὶ τῆς ἀντωνυμίας χρησαμένης τῇ ὑποστολῇ τοῦ σ, οὔσῃ διακριτικῇ τρίτου προσώπου, σοί-οἷ, ὡς εἰ καὶ λέγεις λέγει. Εὔηθες μέντοι ὑπολαμβάνω, εἰ ἐξεργάσεταί τις διὰ τί μὴ μᾶλλον τὸ τέλος οὐ προσεχώρει τῷ προσώπῳ, καθά περ ἐπὶ τῶν ῥημάτων, ἤπερ τὸ ἀρχον. ἔδει γὰρ ἅπαξ ἑνὶ μέρει προσχωρῆσαι τὸ τέλος, καὶ εἰ ἔστιν εἰπεῖν, εὐλόγως τῷ πτωτικῷ, εἴ γε καὶ πρότερον τοῦ ῥήματος, καθὼς ἀπεδείξαμεν, καὶ δῆλον ὅτι τὸ τούτου ἰδίωμα ἐπικρατήσει 102 τοῦ τέλους, λέγω τὴν πτῶσιν. πρὸς οἷς καὶ ἀντωνυμία ἐστὶ τὸ ἀντ' ὀνόματος παραλαμβανόμε-

νόμε-

νόμενον καὶ ὄνομα μιμούμενον, καὶ σαφὲς ὅτι ἐπακολούθημά ἐστι τὸ ἐγγινόμενον. καὶ εἰ τὰ τέλη ἐπικρατεῖ τῶν μερῶν τοῦ λόγου, τὸ δὲ τέλος τῆς ἀντωνυμίας πτῶσίς ἐστιν, ἐπικρατήσει ἄρα διὰ τοῦ τέλους τὸ καλεῖσθαι ἀντωνυμία, κἂν ῥήματος ἰδίωμα παρεισδύηται, λέγω τὸ πρόσωπον.

Εὔλογον ἡγοῦμαι πρὸ τῆς κατὰ μέρος συντάξεως προδιασαφῆσαι τὰ ἐπακολουθοῦντα ἰδιώματα τοῖς μορίοις ὑπὲρ τοῦ τὴν εἰρησομένην διδασκαλίαν τῆς συντάξεως εὐσυνοπτοτέραν γίνεσθαι. Πρόκειται μὲν οὖν ἡ ἐξαίρετος κλίσις κατὰ ἀμφότερα μέρη, σύνεστι δὲ δεῖξις διττή, ἡ κατὰ ἀπόλυτον ἐκφοράν, οἷον ἔπαισέ με — φανερὸν γὰρ ὅτι δεῖξις, ἀλλ᾽ οὐκ ἐπιτεταμένη οὐδὲ πρός τι ἀνατεινομένη —, καὶ ἡ ἀντιδιασταλτική, ἐμὲ αὐτὸν ἔπαισε· πρόδηλον γὰρ ὅτι ἐπιτέταται τὰ τῆς δείξεως, καθά περ τὰ ἐν τῇ ποιότητι ἐπινοεῖται. λευκὸς ἀπολελυμένην ἔχει τὴν ποιότητα, ἐπιτεταμένην δὲ ἐν τῷ λευκότερος· πρὸς ἕτερον γὰρ πρόσωπον ἀνατείνεται, ὃ πάντως ἐπιζητοῦμεν. ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ἐμέ ἐπιτεῖναν τὴν δεῖξιν ἀπήτησε πρὸς ὃ ἀπετάθη. διότι μέντοι ἐν ἁπάσαις τὸ τοιοῦτον οὐκ ἐγχωρεῖ, ἐν τοῖς κατὰ μέρος εἰρή-
103 σεται. καλοῦνται οὖν αἱ ἐντελεῖς κατὰ τὴν φωνὴν καὶ τὸν διεγηγερμένον τόνον ὀρθοτονούμεναι, τάχα συνωνυμοῦντος τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ

ὑγιοῦς· αἱ δὲ τὸν τόνον μετατιθεῖσαι, ὥςπερεὶ ἀπὸ τῶν ἐγκλινόντων τὰ βάρη ἐφ᾿ ἕτερον σῶμα, ἐγκλιτικαί, εἴ γε τὸ

σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ᾿ ἐμοί

μετὰ τῆς ἐντελοῦς γραφῆς καὶ τὸν ἴδιον τόνον ἔχει, τὸ δὲ

καί μοι ταῦτ᾿ ἀγόρευσον.

παρῆκε μὲν τὴν γραφήν, μετέθηκε δὲ καὶ τὸν τόνον. Παρέπεται καὶ ἀναφορὰ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, δι᾿ ἧς τὰ προκατειλεγμένα ὀνόματα ἀναπολούμενα ἀντονομάζεται,

Ζεὺς δ᾿ ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα
νηυσὶ πέλασσεν,
— αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ.

3 Ἐπεδείξαμεν ἐν τοῖς προεκδοθεῖσιν ὡς αἱ τοιαῦται τῶν ἀντωνυμιῶν οὐχ ὡς ἔτυχον ἀνθ᾿ ἁπλῶν ὀνομάτων παρειλημμέναι εἰσίν, ἀλλὰ δυνάμει ἀντὶ τῶν μετὰ ἄρθρων παραλαμβανομένων. οὐ γὰρ μόνον ἀντωνόμασται, καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἔστιν ἀντωνυμιῶν ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ καὶ ἀναφέρεται, ὅ περ οὐκ ὀνομάτων ἴδιον, εἰ μὴ προςλάβοιεν τὰ ἄρθρα. ἔστι καὶ οὕτω φάναι· δι᾿ οὗ ἀντονομάζεται προκατειλεγμένου, διὰ τούτου ἐπιδέξεται τὴν ἀναφοράν, εἴ γε ἰδίωμα ἀναφορᾶς προκατειλεγμένου προςώπου δευτέρα γνῶσις, ἣν ἐπαγγέλλεται ἡ αὐτός ἀντωνυμία. δεδείξεται γὰρ ἐν τοῖς ἑξῆς
104 ὡς αἱ δεικτικαὶ οὐκ εἰρημένων τῶν ὀνομάτων,

ἀνθυπηνέχθησαν, ἀλλ' οὐ δυναμένων παραληφθῆναι. Καὶ οὕτω μερίζονται εἰς δεικτικὰς καὶ ἀναφορικὰς εἰς μίαν ὀνομασίαν συνελθοῦσαι· κατὰ γὰρ ἑκατέρας τὰς διαφορὰς ἓν συνάγεται τὸ ἀντονομάζεσθαι. ἢ γὰρ μὴ δυναμένων τῶν ὀνομάτων εἰρῆσθαι αὗται παραλαμβάνονται, ἢ εἰρημένων μέν, πάλιν δὲ μὴ δυναμένων παραλαμβάνεσθαι. εἰ γάρ τις ἀντὶ τοῦ

αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ

ἀντιθείη τὸ Ζεύς, οὐ συνάξει τοὺς δύο λόγους κατὰ τοῦ Διός, ὡς ἀρχὴν δὲ λόγου ποιήσεται. ὁ αὐτὸς δὲ λόγος ἐπὶ ἁπασῶν τῶν οὕτω παραλαμβανομένων· παρὸν γὰρ ἀντὶ τῶν ἀναφορικῶν τὰ ὀνόματα θέσθαι καὶ τὰ τοῦ λόγου ἀλλοιῶσαι. ὁπηνίκα μέντοι τὸ ἐκεῖνος καὶ τὸ οὗτος οὐ δείκνυσι τὰ ὑπ' ὄψιν, ἀναφέρουσι δέ, δεῖ νοεῖν ὅτι ἡ ἐκ τούτων δεῖξις ἐπὶ τὸν νοῦν φέρεται, ὥστε τὰς μὲν τῆς ὄψεώς εἶναι δείξεις, τὰς δὲ τοῦ νοῦ. φύσει γοῦν οὖσαι δεικτικαὶ καὶ τὸ ἀντικείμενον ἄρθρον τῇ συντάξει οὐ παραλαμβάνουσι.

4 Καὶ ἔτι ἐξαιρέτως καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα ἐν διαφόροις φωναῖς διάφορα τρίτα ἀποτελοῦσι, τῶν ῥημάτων διὰ μιᾶς φωνῆς ἐπὶ πλείονα πρόσ-
105 ωπα συντεινόντων, γράφει Διονύσιος ἢ Τρύφων ἢ τις ἄλλος τῶν δυναμένων τὸ πρᾶγμα παραδέξασθαι. οὐ μὴν ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν,

εἴ γε ἀναφορικὴ μὲν ἡ αὐτός, δεικτικὴ δὲ ἡ ἐκεῖνος καὶ ἔτι ἡ οὗτος, διαφέρουσα τῷ διαστήματι τῆς δείξεως· ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τῆς ὅδε.

5 Κἀπεὶ ἔφαμεν τὰς δεικτικὰς ἐπιτείνεσθαι εἰς πλείονα δεῖξιν, αἱ δὲ προκείμεναι φωναὶ οὐκ ἠδύναντο τὸ δισσὸν τοῦ τόνου ἀναδέξασθαι, καθά περ ἡ ἐμοῦ καὶ ἐμοί καὶ αἱ σύζυγοι, διὰ τὴν ἐπὶ τέλους βαρεῖαν, εἰς παραγωγὴν τὴν διὰ τοῦ ι μετῆλθον, ἐπισπώμεναι κατὰ τοῦ τέλους τὴν ὀξεῖαν εἰς ἐμφανισμὸν τῆς πλείονος ἐπιτάσεως, καθά περ καὶ αἱ προκατειλεγμέναι κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, ἐκεινοσί, ουτοσί, ὁδί. προῦπτον γὰρ ὅτι στερομένη ἡ αὐτός τῆς δείξεως συνεστέρετο καὶ παραγωγῆς τῆς ἐπαγομένης ἐπὶ πλείονα δεῖξιν. Δοκεῖ δέ μοι μηδὲ ἀλλοτρίως ἡ παραγωγὴ τοῦ ῑ παραδεδέχθαι· ἦν γὰρ τοῦτο θεματικὸν ἐν τρίτοις προσώποις τῆς εὐθείας.

Πῶς οὖν οὐκ εὐήθεις οἱ περὶ Ἄβρωνα καταδραμόντες Ἀριστάρχου ὡς οὐ δεόντως φαμένου κατὰ πρόσωπα συζύγους τὰς ἀντωνυμίας, καθὸ κοινὸς ὁ ὅρος καὶ ῥημάτων, καὶ μᾶλλόν γε αὐτῶν. συζυγοῦσι γὰρ αἱ φωναὶ κατά τε ποιότητα τῶν
108 στοιχείων καὶ κατὰ ποσότητα τῶν συλλαβῶν, καὶ φαίνεται ὅτι καὶ κατὰ χρόνον καὶ τάσιν· ταῖς γε μὴν ἀντωνυμίαις οὐ συνῆν τὸ τοιοῦτον, εἴ γε αἱ πλείους ἀσύζυγοι, ὡς σαφές ἐστι τοῖς κλίνουσι τὰς ἀντωνυμίας. Φαίνεται γὰρ ὅτι ὁ

μὲν Ἀρίσταρχος οὐ τὴν φωνὴν ὡρίσατο τῆς ἀντωνυμίας, ἀλλὰ τὸ ἐξ αὐτῆς παρυφιστάμενον, καθὼς καὶ ἅπαντες οἱ ὅροι ἔχουσι. φασὶ γοῦν ἀσυνάρθρους ἀντωνυμίας, καὶ ὅσοι ἐπὶ τῇ φωνῇ, οὐκ εἰσὶν ἀσύναρθροι, ἐπεί φαμεν ἡ ἐγώ μόνως ὀρθοτονεῖται, ἡ ἔγωγε Ἀττική ἐστιν. ἐκεῖνο οὖν ἀντωνυμία, τὸ μετὰ δείξεως ἢ ἀναφορᾶς ἀντονομαζόμενον, ᾧ οὐ σύνεστι τὸ ἄρθρον. ἰδοὺ γοῦν ἡ δεῖξις καὶ ὁ ὁρισμὸς τῶν προςώπων ἄχρι τοῦ τρίτου διῆλθε· καὶ γὰρ ἀναφερόμεναι ὁρίζονται, καθὸ τὰ πρόςωπα ἐγνώσθη, καὶ δεικνύμεναι, καθὸ τὰ πρόςωπα ὑπ᾽ ὄψιν ἐστί. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ συζυγία τῶν προςώπων. τὰ γὰρ ῥήματα ἀσύζυγα· ὁριζόμενα γὰρ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον ἀοριστοῦται κατὰ τὸ τρίτον, τοῦ ἀστράπτει καὶ τῶν τοιούτων ὑποστελλομένων, καθὸ ἡ τοιαύτη ἐνέργεια ἐξαιρέτως τῷ Διὶ ἀναπέμπεται, ὥςτε αὖ τὸ ῥῆμα ὥρισται, ὁ δὲ τούτου τὴν διάθεσιν ἐνεργῶν. πρόδηλος οὖν ἡ πολυμερὴς τῶν φωνῶν θέσις ὑπὲρ τοῦ διὰ μιᾶς φωνῆς διάφορα πρόςωπα λέγεσθαι. παρηκολούθησε γὰρ τὸ καὶ 107 τὰς ἐν τρίτοις ἀοριστοῦσθαι, εἴ γε μία λέξις πλείονα σημαίνουσα ἀορίστου παρεμπτώσεως αἰτία γίνεται.

6 Ἔτι τὰ μὲν ἄλλα τῶν πτωτικῶν ἀπ᾽ εὐθείας λημματιζόμενα γενικὴν καὶ τὰς ὑπολοίπους πτώσεις πρὸς ἀκολουθίαν τῆς εὐθείας

ἀποτελεῖ, οὐχ ὑποστελλομένου τοῦ ἄρθρου, εἴ γε καὶ αὐτὸ ἐδείχθη ἐν τῇ δεούσῃ ἀκολουθίᾳ κεκλιμένον· αἱ δὲ προκείμεναι πρωτότυποι ἀντωνυμίαι θεματικώτερον ἐκλίθησαν, οὐ δυναμένης τῆς ἐγώ κατὰ λόγον τῶν πτωτικῶν τὴν ἐμοῦ γενικὴν παραδέξασθαι, οὐδὲ μὴν τῆς ἐμοῦ τὴν ἐμοί ἢ ἐμέ, δεόντως καὶ τῶν παρεπομένων ἀριθμῶν ἐξαλλαγέντων πάλιν θεματικῶς. ἀδύνατον γὰρ τὴν μὴ κλιθεῖσαν γενικὴν ἐξ εὐθείας ἀριθμὸν ἀκόλουθον παραστῆσαι· κλιθεῖσα γὰρ συγκλίνει τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς ἑξῆς πτώσεις. διὰ τοῦτο καὶ τοῖς ἑτεροκλίτοις παρηκολούθει τις εὐθεῖα, τῆς γενικῆς τὰ λοιπὰ σχήματα ἀποδιδούσης, οἷον ἡ μεγάλου ἐποίησε τὸ μεγάλοι, καὶ ἐκ κλίματος τοῦ τοιούτου ἡ μεγάλος εὐθεῖα διασώζεται. καὶ ὁμοίως ἡ ὕδατος καὶ ἔτι ἡ γυναικός ἥ τε πολλοῦ· πολλοί γὰρ καὶ ὕδατα καὶ γυναῖκες, καὶ διὰ τοῦτο συνυπῆρχε τὸ πολλός, τὸ γύναιξ, τὸ ὕδας. διὰ τοῦτο οὖν ἡ ἐμοῦ οὐ κλιθεῖσα, γενομέ-
108 νη δὲ ἐν θέματι, καὶ τὸ ἀκόλουθον τῶν πτώσεων παρῃτήσατο καὶ τοὺς ἀκολούθους ἀρι-
7 θμούς· ἡ γοῦν ἐκεῖνος καὶ αἱ σύζυγοι κλιθεῖσαι ἔσχον καὶ τὰ συμπαρεπόμενα ἀκόλουθα. Σαφὲς οὖν ὅτι ληροῦσιν οἱ ἐγχειρήσαντες εἰς τὸ ἐπισκώπτειν τὰς φωνὰς ὡς ἀνακολούθους καὶ παραλόγους, παρατιθέμενοι τὴν ἀπὸ τῶν ὀνομά-

των ἀναλογίαν, ὅπου οὐδ' ἐκεῖνο αὐτοῖς δέδοται, τὸ παντὶ ὀνόματι πᾶν ἀντιπαραβάλλειν. ἀλλ' εἰς τὸ τοιοῦτον ἄπειρός ἐστί τις τοῦ ὁμοίου ἀκολουθία. ἀντιπαραβάλλονται γὰρ αἱ λέξεις, καὶ εἰ τοῦτο, πῶς οὐ μάταιον τὸ διάφορα μέρη λόγου ἀντιπαραβάλλειν; οὐδὲν δὲ ἐκώλυεν, ἐπειδὴ καὶ προσώπων διακριτικόν ἐστι τὸ μόριον, ἀντιπαραθέσθαι τὰς φωνὰς τῶν ῥημάτων, καὶ οὕτω πάλιν τὰς ἀντωνυμίας τοῦ δέοντος περιγράφειν.

Ἴσως οὖν ἐκείνῳ τις ἐπιστήσει, ἕνεκα τίνος τὸ ἀκόλουθον ἀπένευσαν αἱ ἀντωνυμίαι, καὶ διὰ τί οὐ πᾶσαι. Ἡ τῶν ὀνομάτων θέσις ἐπενοήθη εἰς ποιότητας κοινὰς ἢ ἰδίας, ὡς ἄνθρωπος, Πλάτων, κἀπεὶ οὔτε σὺν δείξει τὰ τοιαῦτα οὔτε ἀναφορᾷ, πάμπολλος ἡ ἐπὶ τούτων θέσις ἐγίνετο, ἵν' ἑκάστου τὸ χαρακτηριστικὸν ἀπονείμῃ τὴν ἑκάστου ποιό- 100 τητα. οὐ μετρίως γοῦν τὰς ποιότητας ἐπιταράττουσιν αἱ συνεμπεσοῦσαι θέσεις ἔν τε προσηγορικοῖς καὶ κυρίοις ὀνόμασι· διὸ καὶ ἐστέρετο τὸ διὰ τῶν ὀνομάτων νοούμενον πρόσωπον τοῦ ὁρισμοῦ. καὶ ἕνεκα τοῦ τοιούτου ἰδιάσασα ἡ εὐθεῖα καθ' ἕκαστον χαρακτῆρα, ἀπῄτει τὰς πλαγίας ἀνηκούσας πρὸς τὸ ἴδιον τῆς εὐθείας. ἐντεῦθεν οὖν ἀναγκαίως καὶ τὰ γένη παρεισάγεται, ἵνα μετὰ τῆς ποιότητος τοῦ χαρακτῆρος συνδιαστείλῃ τὸ γένος. ἐντεῦθεν συνεπενοήθησαν καὶ αἱ ἐπιθετικαὶ θέσεις, ἵνα καὶ τὰ παρακολου-

θήσαντα τοῖς κοινῶς ἢ ἰδίως νοουμένοις ἀνα-
πληρωθῇ, τῷ μὲν ἵππος, εἰ τύχοι, τὸ λευ-
κός ἢ τὸ ταχύς, τῷ δὲ Πλάτων τὸ σοφός,
τὸ ἀγαθός, ἄλλα τε πάμπολλα τὰ δυνάμε-
να παρέπεσθαι, ἐντεῦθεν καὶ αἱ συνθέσεις ἐπε-
νοήθησαν, μισάνθρωπος, φερέπονος, φιλολό-
γος, αἵ περ ἐξ ἐπισυμβεβηκότων ἐνεγίνοντο.
Αἱ μέντοι ἀντωνυμίαι εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέ-
πουσαι διὰ τῆς ἐν αὐταῖς ἐγκειμένης δείξεως
ἢ εἰς τὴν ὑποκειμένην οὐσίαν, ἔχουσιν εὔληπτα
καὶ τὰ ἐπισυμβεβηκότα τῇ ποιότητι, λέγω τὰ
δυνάμενα δι' ὄψεως ἐπινοηθῆναι, λευκὸν ἢ μέ-
λαν, μακρὸν ἢ βραχύ· οὐχ ὑπὸ δεῖξιν γὰρ
πιπτούσης τῆς ψυχῆς οὐδὲ τὰ ταύτῃ ἐπιτρέ-
χοντα εὐσύνοπτα ἂν γένοιτο πρὸς τῶν ἀντω-
νυμιῶν. ἔνθεν τοὺς πολλοὺς χαρακτῆρας παρῃ-
τημέναι εἰσὶν αἱ ἀντωνυμίαι. ἑκάστη γὰρ αὐ-
110 τῶν καθ' ἑκάστην πτῶσιν ἀντὶ πάντων ὀνομά-
των παραλαμβάνεται· καὶ εἰ τοῦτο ἀληθές,
φυσικώτερον ἄρα ἀφέστηκεν ἡ ἐν τοῖς ὀνόμασιν
ἀκόλουθος κλίσις, ἵνα μὴ ἀντὶ παντὸς ὀνόμα-
τος παραλαμβανόμεναι μιᾷ καταλήξει τῇ ἐκ
τούτων ὑποπέσωσι. διὸ καὶ τὰ γένη οὐκ ἐκ-
κοπτόμενα ἰδίοις τέλεσι κατάλληλον ἔσχε
τὴν ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι θέσιν διὰ μιᾶς συλλα-
βῆς, εἴ γε καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν δεῖξις αὐτὸ μόνον
οὐσίαν παρεμφαίνει. καὶ γὰρ εἰ συνεμπέσοι λῆ-
ξις ὀνοματικὴ αὐτῇ, διὰ τοῦ συνόντος ἀριθμοῦ

ὑπεκλύεται τοῦ ἀκολούθου τῆς ἐγγινομένης κλίσεως, ὡς ἔχει ἡ ἐγώ καὶ ἡ ἐμοῦ. ἐφ' ἧς καὶ αἱ διάλεκτοι. οὐ τὴν αὐτὴν λῆξιν ἐπεμέτρησαν, ἄλλως τὰς φωνὰς προενεγκάμεναι ἤ περ τὰς γενικὰς τῶν ὀνομάτων· ἐμεῖο γὰρ καὶ ἐμεῦ, οὐχ ὡς ἡ Ἀτρείδεω καὶ ἡ Ἀτρείδαο ἢ καλοῖο. ἡ γοῦν ὁμόφωνος κτητικὴ ὀνόματος ἤδη τὸ τέλος ἀναδεδεγμένη, ἐφ' ᾧ καὶ φέρεται, πάλιν τὸ δέον ἀνεδέξατο κατὰ τὰς διαλέκτους, ἐμοῖο ὡς καλοῖο.

Καθὼς πρόκειται οὖν, ἀναφερόμεναι ἢ δεικνύμεναι ἀπροσδεεῖς εἰσὶ τῶν παρεπομένων τῷ ὀνόματι. ἀλλὰ ἀντίκειται ἥ τε ἐκεῖνος καὶ ἡ αὐτός· ἡ γὰρ οὗτος παραγωγῆς κατάληξιν ἔχει, οὐκ ἀντωνυμίας, καθὸ
111 καὶ τὸ τημοῦτος ἐπίρρημα ὂν παραγωγῆς τῆς αὐτῆς ἔτυχε. καὶ οὐκ ἀπεμφαῖνον δύο ἀντικεῖσθαι ἁπασῶν τὸ δέον σχῆμα ἀναδεδεγμένων. μή ποτε δὲ εὐλόγως καὶ διὰ τῆς φωνῆς συνεπίσχυσαν ὁρίσαι τὸ ὑποκείμενον. ἡ γὰρ ἐξ αὐτῶν νοουμένη ἀπόστασις ἀμαυροτέραν τὴν δεῖξιν καθιστάνει, καὶ ἔνθεν παρεισεδύετο τὸ γένος, οὐχ ἵνα τὴν οὐσίαν παραστήσῃ, ἀλλ' ἵνα τὸ γένος διαστείλῃ. τὰ γοῦν κοινὰ λεγόμενα ἐν γένει, λέγω ἐπὶ τῶν προσηγορικῶν, ἐξ ἀποστήματος ἐπινοηθέντα οὐκ ἐξίσχυσε τὸ γένος διαστεῖλαι, λέγω ἐπὶ τοῦ ἵππος ἢ ἄνθρωπος· πλησιάσασι δὲ αὐτοῖς καὶ δήλοις γενομένοις κατὰ τὸ γένος συνεγένετο καὶ τὸ ἄρθρον. πολλῷ

δὲ μᾶλλον καὶ ἡ αὐτός· τὰ γὰρ ἀπόντα τῶν τρίτων προσώπων ἀναφέρουσα ὑπόμνησιν καὶ τοῦ γένους ἐποιεῖτο διὰ τοῦ χαρακτῆρος. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνο λείπεται, τίνος ἕνεκα εἰς ος κατέληξαν, πλείστης οὔσης καταλήξεως ὀνομάτων; ἢ ὅτι γενικωτέρα ἐστὶν ἡ εἰς ος κατάληξις; διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἄρθρα, πᾶσιν ὀνόμασι παρατιθέμενα, ἐν ταύτῃ τῇ καταλήξει ἐγένετο, καὶ αὐταὶ αἱ παραχθεῖσαι ἀντωνυμίαι εἰς ὀνόματος κτῆσιν, ὡς ἐπὶ τῆς ἐμός καὶ τῶν συζύγων, καὶ σχεδὸν ἅπασαι αἱ πτωτικαὶ πεύσεις, ἐπιζητοῦσαι πᾶν ὄνομα, ποῖος, πόσος, πηλίκος, ποδαπός. πρόσκειται τὸ σχεδὸν διὰ
112 τὸ τίς, ὅ περ οὐδὲ αὐτὸ ἐκτός ἐστι τῆς εἰς ος καταλήξεως, εἴ γε τὸ τίοις παρ᾽ Αἰολεῦσι τῆς εἰς ος εὐθείας ἔτυχε, συνεπισχύοντος καὶ τοῦ ἰσοδυναμοῦντος αὐτῷ, λέγω τοῦ ὅς, ᾧ καὶ συμφέρεται ἐν τῷ

ὅς τις ἐμὸν παρὰ σῆμα

καὶ ὡς ἐν τῷ

ὅς τις ἐπὶ δεῖπνον ὀψὲ κληθεὶς ἔρχεται.

8 Ῥητέον δὲ καὶ περὶ τῶν τῇ φωνῇ ἄρθρων καθεστώτων, τῇ δὲ ἐξ αὐτῶν μεταλήψει ἀντωνυμιῶν,

ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν

ἀντὶ τοῦ οὗτος·

τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος·

ὡς ἡ ῥίμφα θέουσα·

εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν,

ὃ μεταλαμβάνεται μὲν εἰς τὸ ταύτης, προσλαμβάνει δὲ ἔξωθεν δεόντως τὸ ἄρθρον. καὶ καθόλου περὶ ἁπάντων τῶν τοιούτων, αἱ ὀνομαστικαὶ πτώσεις καὶ αἱ ἀντὶ τούτων παραλαμβανόμεναι ἀντωνυμίαι σύνταξιν τὴν αὐτὴν ποιοῦνται τοῖς ῥήμασιν, ὡς ἔχει τὸ Τρύφων διδάσκει καὶ οὗτος διδάσκει· αἵ γε μὴν πλάγιαι τὴν ἐκ τῶν εὐθειῶν σύνταξιν ἀναδέχονται, τῶν μεταξὺ πιπτόντων ῥημάτων ἐνδεικνυμένων τὴν ἑκάστης διάθεσιν, ὡς ἔχει τὸ Θέωνα διδάσκει Τρύφων, τοῦτον φιλῶ ἐγώ; τοῦτον φιλεῖ Θέων. ἔστι γε μὴν κἀκεῖνος ὁ λόγος ἀληθής, ὡς σύνεστι τὰ ἄρθρα μετὰ τῶν ὀνομάτων ἀνθ' ὧν παραλαμβάνεται ἡ ἀντωνυμία, οὐ σημαίνοντα τὰς πηλικότητας
113 ἢ ποιότητας ἤ τι τῶν παρεπομένων τοῖς ὀνόμασι, καθὸ ἀπεδείξαμεν καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν τὸ αὐτό· ὡς γὰρ τὸ οὗτος κατὰ παντὸς ὑποκειμένου παραλαμβάνεται, καὶ τὰ ἄρθρα σὺν παντὶ ὑποκειμένῳ παραλαμβάνεται, ὁ μέγας, ὁ βραχύς, ὁ λευκός, ὁ χρυσοῦς. καὶ τούτων τῇδε ἐχόντων, ὅταν τὸ ἄρθρον μὴ μετ' ὀνόματος παραλαμβάνηται, ποιήσηται δὲ σύνταξιν ὀνόματος ἣν προεκτεθείμεθα, ἐκ πάσης ἀνάγκης εἰς ἀντωνυμίαν μεταληφθήσεται, εἴ γε οὐκ ἐγγινόμενον μετ' ὀνόματος δυνάμει ἀντὶ ὀνόματος παρελήφθη· καὶ ἐντεῦθεν ἡ σύνταξις

ὑγιοῦς· αἱ δὲ τὸν τόνον μετατιθεῖσαι, ὥςπερεὶ ἀπὸ τῶν ἐγκλινόντων τὰ-βάρη ἐφ' ἕτερον σῶμα, ἐγκλιτικαί, εἴ γε τὸ

σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί

μετὰ τῆς ἐντελοῦς γραφῆς καὶ τὸν ἴδιον τόνον ἔχει, τὸ δὲ

καί μοι ταῦτ' ἀγόρευσον.

παρῆκε μὲν τὴν γραφήν, μετέθηκε δὲ καὶ τὸν τόνον. Παρέπεται καὶ ἀναφορὰ κατὰ τὸ τρίτον πρόςωπον, δι' ἧς τὰ προκατειλεγμένα ὀνόματα ἀναπολούμενα ἀντονομάζεται,

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσεν,
— αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ.

3 Ἐπεδείξαμεν ἐν τοῖς προεκδοθεῖσιν ὡς αἱ τοιαῦται τῶν ἀντωνυμιῶν οὐχ ὡς ἔτυχον ἀνθ' ἁπλῶν ὀνομάτων παρειλημμέναι εἰσίν, ἀλλὰ δυνάμει ἀντὶ τῶν μετὰ ἄρθρων παραλαμβανομένων. οὐ γὰρ μόνον ἀντωνόμασται, καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἔστιν ἀντωνυμιῶν ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ καὶ ἀναφέρεται, ὅ περ οὐκ ὀνομάτων ἴδιον, εἰ μὴ προςλάβοιεν τὰ ἄρθρα. ἔστι καὶ οὕτω φάναι· δι' οὗ ἀντονομάζεται προκατειλεγμένου, διὰ τούτου ἐπιδέξεται τὴν ἀναφοράν, εἴ γε ἰδίωμα ἀναφορᾶς προκατειλεγμένου προςώπου δευτέρα γνῶσις, ἣν ἐπαγγέλλεται ἡ αὐτός ἀντωνυμία. δεδείξεται γὰρ ἐν τοῖς ἑξῆς
104 ὡς αἱ δεικτικαὶ οὐκ εἰρημένων τῶν ὀνομάτων

ἀνθυπηνέχθησαν, ἀλλ᾽ οὐ δυναμένων παραληφθῆναι. Καὶ οὕτω μερίζονται εἰς δεικτικὰς καὶ ἀναφορικὰς εἰς μίαν ὀνομασίαν συνελθοῦσαι· κατὰ γὰρ ἑκατέρας τὰς διαφορὰς ἓν συνάγεται τὸ ἀντονομάζεσθαι. ἢ γὰρ μὴ δυναμένων τῶν ὀνομάτων εἰρῆσθαι αὗται παραλαμβάνονται, ἢ εἰρημένων μέν, πάλιν δὲ μὴ δυναμένων παραλαμβάνεσθαι. εἰ γάρ τις ἀντὶ τοῦ

αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινὼ

ἀντιθείη τὸ Ζεύς, οὐ συνάξει τοὺς δύο λόγους κατὰ τοῦ Διός, ὡς ἀρχὴν δὲ λόγου ποιήσεται. ὁ αὐτὸς δὲ λόγος ἐπὶ ἁπασῶν τῶν οὕτω παραλαμβανομένων· παρὸν γὰρ ἀντὶ τῶν ἀναφορικῶν τὰ ὀνόματα θέσθαι καὶ τὰ τοῦ λόγου ἀλλοιῶσαι. ὁπηνίκα μέντοι τὸ ἐκεῖνος καὶ τὸ οὗτος οὐ δείκνυσι τὰ ὑπ᾽ ὄψιν, ἀναφέρουσι δέ, δεῖ νοεῖν ὅτι ἡ ἐκ τούτων δεῖξις ἐπὶ τὸν νοῦν φέρεται, ὥστε τὰς μὲν τῆς ὄψεως εἶναι δείξεις, τὰς δὲ τοῦ νοῦ. φύσει γοῦν οὖσαι δεικτικαὶ καὶ τὸ ἀντικείμενον ἄρθρον τῇ συντάξει οὐ παραλαμβάνουσι.

4 Καὶ ἔτι ἐξαιρέτως καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα ἐν διαφόροις φωναῖς διάφορα τρίτα ἀποτελοῦσι, τῶν ῥημάτων διὰ μιᾶς φωνῆς ἐπὶ πλείονα πρός-
105 ωπα συντεινόντων, γράφει Διονύσιος ἢ Τρύφων ἢ τις ἄλλος τῶν δυναμένων τὸ πρᾶγμα παραδέξασθαι. οὐ μὴν ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν,

εἴ γε ἀναφορικὴ μὲν ἡ αὐτός, δεικτικὴ δὲ ἡ ἐκεῖνος καὶ ἔτι ἡ οὗτος, διαφέρουσα τῷ διαστήματι τῆς δείξεως· ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τῆς ὅδε.

5 Κἀπεὶ ἔφαμεν τὰς δεικτικὰς ἐπιτείνεσθαι εἰς πλείονα δεῖξιν, αἱ δὲ προκείμεναι φωναὶ οὐκ ἠδύναντο τὸ δισσὸν τοῦ τόνου ἀναδέξασθαι, καθά περ ἡ ἐμοῦ καὶ ἐμοί καὶ αἱ σύζυγοι, διὰ τὴν ἐπὶ τέλους βαρεῖαν, εἰς παραγωγὴν τὴν διὰ τοῦ ι μετῆλθον, ἐπισπώμεναι κατὰ τοῦ τέλους τὴν ὀξεῖαν εἰς ἐμφανισμὸν τῆς πλείονος ἐπιτάσεως, καθά περ καὶ αἱ προκατειλεγμέναι κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, ἐκεινοσί, οὑτοσί, ὁδί. προῦπτον γὰρ ὅτι στερομένη ἡ αὐτός τῆς δείξεως συνεστέρετο καὶ παραγωγῆς τῆς ἐπαγομένης ἐπὶ πλείονα δεῖξιν. Δοκεῖ δέ μοι μηδὲ ἀλλοτρίως ἡ παραγωγὴ τοῦ ῑ παραδεδέχθαι· ἦν γὰρ τοῦτο θεματικὸν ἐν τρίτοις προσώποις τῆς εὐθείας.

Πῶς οὖν οὐκ εὐήθεις οἱ περὶ Ἄβρωνα καταδραμόντες Ἀριστάρχου ὡς οὐ δεόντως φαμένου κατὰ πρόσωπα συζύγους τὰς ἀντωνυμίας, καθὸ κοινὸς ὁ ὅρος καὶ ῥημάτων, καὶ μᾶλλόν γε αὐτῶν. συζυγοῦσι γὰρ αἱ φωναὶ κατά τε ποιότητα τῶν
108 στοιχείων καὶ κατὰ ποσότητα τῶν συλλαβῶν, καὶ φαίνεται ὅτι καὶ κατὰ χρόνον καὶ τάσιν· ταῖς γε μὴν ἀντωνυμίαις οὐ συνῆν τὸ τοιοῦτον, εἴ γε αἱ πλείους ἀσύζυγοι, ὡς σαφές ἐστι τοῖς κλίνουσι τὰς ἀντωνυμίας. Φαίνεται γὰρ ὅτι ὁ

μὲν Ἀρίσταρχος οὐ τὴν φωνὴν ὡρίσατο τῆς ἀντωνυμίας, ἀλλὰ τὸ ἐξ αὐτῆς παρυφιστάμενον, καθὼς καὶ ἅπαντες οἱ ὅροι ἔχουσι. φασὶ γοῦν ἀσυνάρθρους ἀντωνυμίας, καὶ ὅσοι ἐπὶ τῇ φωνῇ, οὐκ εἰσὶν ἀσύναρθροι, ἐπεί φαμεν ἡ ἐγώ μόνως ὀρθοτονεῖται, ἡ ἔγωγε Ἀττική ἐστιν. ἐκεῖνο οὖν ἀντωνυμία, τὸ μετὰ δείξεως ἢ ἀναφορᾶς ἀντονομαζόμενον, ᾧ οὐ σύνεστι τὸ ἄρθρον. ἰδοὺ γοῦν ἡ δεῖξις καὶ ὁ ὁρισμὸς τῶν προσώπων ἄχρι τοῦ τρίτου διῆλθε· καὶ γὰρ ἀναφερόμεναι ὁρίζονται, καθὸ τὰ πρόσωπα ἐγνώσθη, καὶ δεικνύμεναι, καθὸ τὰ πρόσωπα ὑπ' ὄψιν ἐστί. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ συζυγία τῶν προσώπων. τὰ γὰρ ῥήματα ἀσύζυγα· ὁριζόμενα γὰρ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον ἀοριστοῦται κατὰ τὸ τρίτον, τοῦ ἀστράπτει καὶ τῶν τοιούτων ὑποστελλομένων, καθὸ ἡ τοιαύτη ἐνέργεια ἐξαιρέτως τῷ Διὶ ἀναπέμπεται, ὥστε οὐ τὸ ῥῆμα ὥρισται, ὁ δὲ τούτου τὴν διάθεσιν ἐνεργῶν. πρόδηλος οὖν ἡ πολυμερὴς τῶν φωνῶν θέσις ὑπὲρ τοῦ διὰ μιᾶς φωνῆς διάφορα πρόσωπα λέγεσθαι.] παρηκολούθησε γὰρ τὸ καὶ 107 τὰς ἐν τρίτοις ἀοριστοῦσθαι, εἴ γε μία λέξις πλείονα σημαίνουσα ἀορίστου παρεμπτώσεως αἰτία γίνεται.

6 Ἔτι τὰ μὲν ἄλλα τῶν πτωτικῶν ἀπ' εὐθείας λημματιζόμενα γενικὴν καὶ τὰς ὑπολοίπους πτώσεις πρὸς ἀκολουθίαν τῆς εὐθείας

ἀποτελεῖ, οὐχ ὑποστελλομένου τοῦ ἄρθρου, εἴ γε καὶ αὐτὸ ἐδείχθη ἐν τῇ δεούσῃ ἀκολουθίᾳ κεκλιμένον· αἱ δὲ προκείμεναι πρωτότυποι ἀντωνυμίαι θεματικώτερον ἐκλίθησαν, οὐ δυναμένης τῆς ἐγώ κατὰ λόγον τῶν πτωτικῶν τὴν ἐμοῦ γενικὴν παραδέξασθαι, οὐδὲ μὴν τῆς ἐμοῦ τὴν ἐμοί ἢ ἐμέ, δεόντως καὶ τῶν παρεπομένων ἀριθμῶν ἐξαλλαγέντων πάλιν θεματικῶς. ἀδύνατον γὰρ τὴν μὴ κλιθεῖσαν γενικὴν ἐξ εὐθείας ἀριθμὸν ἀκόλουθον παραστῆσαι· κλιθεῖσα γὰρ συγκλίνει τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς ἑξῆς πτώσεις. διὰ τοῦτο καὶ τοῖς ἑτεροκλίτοις παρηκολούθει τις εὐθεῖα, τῆς γενικῆς τὰ λοιπὰ σχήματα ἀποδιδούσης, οἷον ἡ μεγάλου ἐποίησε τὸ μεγάλοι, καὶ ἐκ κλίματος τοῦ τοιούτου ἡ μεγάλος εὐθεῖα διασώζεται, καὶ ὁμοίως ἡ ὕδατος καὶ ἔτι ἡ γυναικός ἥ τε πολλοῦ· πολλοί γὰρ καὶ ὕδατα καὶ γυναῖκες, καὶ διὰ τοῦτο συνυπῆρχε τὸ πολλός, τὸ γύναιξ, τὸ ὕδας. διὰ τοῦτο οὖν ἡ ἐμοῦ οὐ κλιθεῖσα, γενομέ-
108 νη δὲ ἐν θέματι, καὶ τὸ ἀκόλουθον τῶν πτώσεων παρῃτήσατο καὶ τοὺς ἀκολούθους ἀρι-
7 θμούς· ἡ γοῦν ἐκεῖνος καὶ αἱ σύζυγοι κλιθεῖσαι ἔσχον καὶ τὰ συμπαρεπόμενα ἀκόλουθα. Σαφὲς οὖν ὅτι ληροῦσιν οἱ ἐγχειρήσαντες εἰς τὸ ἐπισκώπτειν τὰς φωνὰς ὡς ἀνακολούθους καὶ παραλόγους, παρατιθέμενοι τὴν ἀπὸ τῶν ὀνομά-

των ἀναλογίαν, ὅπου οὐδ' ἐκεῖνο αὐτοῖς δέδοται, τὸ παντὶ ὀνόματι πᾶν ἀντιπαραβάλλειν. ἀλλ' εἰς τὸ τοιοῦτον ἄπειρός ἐστί τις τοῦ ὁμοίου ἀκολουθία. ἀντιπαραβάλλονται γὰρ αἱ λέξεις, καὶ εἰ τοῦτο, πῶς οὐ μάταιον τὸ διάφορα μέρη λόγου ἀντιπαραβάλλειν; οὐδὲν δὲ ἐκώλυεν, ἐπειδὴ καὶ προσώπων διακριτικόν ἐστι τὸ μόριον, ἀντιπαραθέσθαι τὰς φωνὰς τῶν ῥημάτων, καὶ οὕτω πάλιν τὰς ἀντωνυμίας τοῦ δέοντος περιγράφειν.

Ἴσως οὖν ἐκείνῳ τις ἐπιστήσει, ἕνεκα τίνος τὸ ἀκόλουθον ἀπένευσαν αἱ ἀντωνυμίαι, καὶ διὰ τί οὐ πᾶσαι. Ἡ τῶν ὀνομάτων θέσις ἐπενοήθη εἰς ποιότητας κοινὰς ἢ ἰδίας, ὡς ἄνθρωπος, Πλάτων, κἀπεὶ οὔτε σὺν δείξει τὰ τοιαῦτα οὔτε ἀναφορᾷ, πάμπολλος ἡ ἐπὶ τούτων θέσις ἐγίνετο, ἵν' ἑκάστου τὸ χαρακτηριστικὸν ἀπονείμῃ τὴν ἑκάστου ποιότητα. [100] οὐ μετρίως γοῦν τὰς ποιότητας ἐπιταράττουσιν αἱ συνεμπίπτουσαι θέσεις ἔν τε προσηγορικοῖς καὶ κυρίοις ὀνόμασι· διὸ καὶ ἐστέρετο τὸ διὰ τῶν ὀνομάτων νοούμενον πρόσωπον τοῦ ὁρισμοῦ. καὶ ἕνεκα τοῦ τοιούτου ἰδιάσασα ἡ εὐθεῖα καθ' ἕκαστον χαρακτῆρα, ἀπῄτει τὰς πλαγίας ἀνηκούσας πρὸς τὸ ἴδιον τῆς εὐθείας. ἐντεῦθεν οὖν ἀναγκαίως καὶ τὰ γένη παρεισάγεται, ἵνα μετὰ τῆς ποιότητος τοῦ χαρακτῆρος συνδιαστείλῃ τὸ γένος. ἐντεῦθεν συνεπενοήθησαν καὶ αἱ ἐπιθετικαὶ θέσεις, ἵνα καὶ τὰ παρακολου-

θήσαντα ταῖς κοινῶς ἢ ἰδίως νοουμένοις ἀνα-
πληρωθῇ, τῷ μὲν ἵππος, εἰ τύχοι, τὸ λευ-
κός ἢ τὸ ταχύς, τῷ δὲ Πλάτων τὸ σοφός,
τὸ ἀγαθός, ἄλλα τε πάμπολλα τὰ δυνάμε-
να παρέπεσθαι, ἐντεῦθεν καὶ αἱ συνθέσεις ἐπε-
νοήθησαν, μισάνθρωπος, φερέπονος, φιλολό-
γος, αἵ περ ἐξ ἐπισυμβεβηκότων ἐνεγίνοντο.
Αἱ μέντοι ἀντωνυμίαι εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέ-
πουσαι διὰ τῆς ἐν αὐταῖς ἐγκειμένης δείξεως
ἢ εἰς τὴν ὑποκειμένην οὐσίαν, ἔχουσιν εὔληπτα
καὶ τὰ ἐπισυμβεβηκότα τῇ ποιότητι, λέγω τὰ
δυνάμενα δι᾽ ὄψεως ἐπινοηθῆναι, λευκὸν ἢ μέ-
λαν, μακρὸν ἢ βραχύ· οὐχ ὑπὸ δεῖξιν γὰρ
πιπτούσης τῆς ψυχῆς οὐδὲ τὰ ταύτῃ ἐπιτρέ-
χοντα εὐσύνοπτα ἂν γένοιτο πρὸς τῶν ἀντω-
νυμιῶν. ἔνθεν τοὺς πολλοὺς χαρακτῆρας παρῃ-
τημέναι εἰσὶν αἱ ἀντωνυμίαι. ἑκάστη γὰρ αὐ-
110 τῶν καθ᾽ ἑκάστην πτῶσιν ἀντὶ πάντων ὀνομά-
των παραλαμβάνεται· καὶ εἰ τοῦτο ἀληθές,
φυσικώτερον ἄρα ἀφέστηκεν ἡ ἐν τοῖς ὀνόμασιν
ἀκόλουθος κλίσις, ἵνα μὴ ἀντὶ παντὸς ὀνόμα-
τος παραλαμβανόμεναι μιᾷ καταλήξει τῇ ἐκ
τούτων ὑποπέσωσι. διὸ καὶ τὰ γένη οὐκ ἐκ-
κοπτόμενα ἰδίοις τέλεσι κατάλληλον ἔσχε
τὴν ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι θέσιν διὰ μιᾶς συλλα-
βῆς, εἴ γε καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν δεῖξις αὐτὸ μόνον
οὐσίαν παρεμφαίνει. καὶ γὰρ εἰ συνεμπέσοι λῆ-
ξις ὀνοματικὴ αὐτῇ, διὰ τοῦ συνόντος ἀριθμοῦ

ὑπεκλύεται τοῦ ἀκολούθου τῆς ἐγγινομένης κλίσεως, ὡς ἔχει ἡ ἐγώ καὶ ἡ ἐμοῦ. ἐφ᾽ ἧς καὶ αἱ διάλεκτοι. οὐ τὴν αὐτὴν λῆξιν ἐπεμέτρησαν, ἄλλως τὰς φωνὰς προενεγκάμεναι ἤπερ τὰς γενικὰς τῶν ὀνομάτων· ἐμεῖο γὰρ καὶ ἐμεῦ, οὐχ ὡς ἡ Ἀτρείδεω καὶ ἡ Ἀτρείδαο ἢ καλοῖο. ἡ γοῦν ὁμόφωνος κτητικὴ ὀνόματος ἤδη τὸ τέλος ἀναδεδεγμένη, ἐφ᾽ ᾧ καὶ φέρεται, πάλιν τὸ δέον ἀνεδέξατο κατὰ τὰς διαλέκτους, ἐμοῖο ὡς καλοῖο.

Καθὼς πρόκειται οὖν, ἀναφερόμεναι ἢ δεικνύμεναι ἀπροσδεεῖς εἰσὶ τῶν παρεπομένων τῷ ὀνόματι. ἀλλὰ ἀντίκειται ἥ τε ἐκεῖνος καὶ ἡ αὐτός· ἡ γὰρ οὗτος παραγωγῆς κατάληξιν ἔχει, οὐκ ἀντωνυμίας, καθὸ 111 καὶ τὸ τημοῦτος ἐπίρρημα ἐν παραγωγῆς τῆς αὐτῆς ἔτυχε. καὶ οὐκ ἀπεμφαῖνον δύο ἀντικεῖσθαι ἁπασῶν τὸ δέον σχῆμα ἀναδεδεγμένων. μή ποτε δὲ εὐλόγως καὶ διὰ τῆς φωνῆς συνεπίσχυσαν ὁρίσαι τὸ ὑποκείμενον. ἡ γὰρ ἐξ αὐτῶν νοουμένη ἀπόστασις ἀμαυροτέραν τὴν δεῖξιν καθιστάνει, καὶ ἔνθεν παρεισεδύετο τὸ γένος, οὐχ ἵνα τὴν οὐσίαν παραστήσῃ, ἀλλ᾽ ἵνα τὸ γένος διαστείλῃ. τὰ γοῦν κοινὰ λεγόμενα ἐν γένει, λέγω ἐπὶ τῶν προσηγορικῶν, ἐξ ἀποστήματος ἐπινοηθέντα οὐκ ἐξίσχυσε τὸ γένος διαστεῖλαι, λέγω ἐπὶ τοῦ ἵππος ἢ ἄνθρωπος· πλησιάσασι δὲ αὐτοῖς καὶ δήλοις γενομένοις κατὰ τὸ γένος συνεγένετο καὶ τὸ ἄρθρον. πολλῷ

δὲ μᾶλλον καὶ ἡ αὐτός· τὰ γὰρ ἀπόντα τῶν τρίτων προσώπων ἀναφέρουσα ὑπόμνησιν καὶ τοῦ γένους ἐποιεῖτο διὰ τοῦ χαρακτῆρος. Ἀλλ' ἐκεῖνο λείπεται, τίνος ἕνεκα εἰς ος κατέληξαν, πλείστης οὔσης καταλήξεως ὀνομάτων; ἢ ὅτι γενικωτέρα ἐστὶν ἡ εἰς ος κατάληξις; διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἄρθρα, πᾶσιν ὀνόμασι παρατιθέμενα, ἐν ταύτῃ τῇ καταλήξει ἐγένετο, καὶ αὐταὶ αἱ παραχθεῖσαι ἀντωνυμίαι εἰς ὀνόματος κτῆσιν, ὡς ἐπὶ τῆς ἐμός καὶ τῶν συζύγων, καὶ σχεδὸν ἅπασαι αἱ πτωτικαὶ πεύσεις, ἐπιζητοῦσαι πᾶν ὄνομα, ποῖος, πόσος, πηλίκος, ποδαπός. πρόσκειται τὸ σχεδὸν διὰ
112 τὸ τίς, ὅ περ οὐδὲ αὐτὸ ἐκτός ἐστι τῆς εἰς ος καταλήξεως, εἴ γε τὸ τίοις παρ' Αἰολεῦσι τῆς εἰς ος εὐθείας ἔτυχε, συνεπισχύοντος καὶ τοῦ ἰσοδυναμοῦντος αὐτῷ, λέγω τοῦ ὅς, ᾧ καὶ συμφέρεται ἐν τῷ

ὅς τις ἐμὸν παρὰ σῆμα

καὶ ὡς ἐν τῷ

ὅς τις ἐπὶ δεῖπνον ὀψὲ κληθεὶς ἔρχεται.

8 Ῥητέον δὲ καὶ περὶ τῶν τῇ φωνῇ ἄρθρων καθεστώτων, τῇ δὲ ἐξ αὐτῶν μεταλήψει ἀντωνυμιῶν,

ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν

ἀντὶ τοῦ οὗτος·

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος·

ὡς ἡ ῥίμφα θέουσα·

εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν,

ὃ μεταλαμβάνεται μὲν εἰς τὸ ταύτης, προσλαμβάνει δὲ ἔξωθεν δεόντως τὸ ἄρθρον. καὶ καθόλου περὶ ἁπάντων τῶν τοιούτων, αἱ ὀνομαστικαὶ πτώσεις καὶ αἱ ἀντὶ τούτων παραλαμβανόμεναι ἀντωνυμίαι σύνταξιν τὴν αὐτὴν ποιοῦνται τοῖς ῥήμασιν, ὡς ἔχει τὸ Τρύφων διδάσκει καὶ οὗτος διδάσκει· αἵ γε μὴν πλάγιαι τὴν ἐκ τῶν εὐθειῶν σύνταξιν ἀναδέχονται, τῶν μεταξὺ πιπτόντων ῥημάτων ἐνδεικνυμένων τὴν ἑκάστης διάθεσιν, ὡς ἔχει τὸ Θέωνα διδάσκει Τρύφων, τοῦτον φιλῶ ἐγώ, τοῦτον φιλεῖ Θέων. ἔστι γε μὴν κἀκεῖνος ὁ λόγος ἀληθής, ὡς σύνεστι τὰ ἄρθρα μετὰ τῶν ὀνομάτων ἀνθ' ὧν παραλαμβάνεται ἡ ἀντωνυμία, οὐ σημαίνοντα τὰς πηλικότητας
113 ἢ ποιότητας ἤ τι τῶν παρεπομένων τοῖς ὀνόμασι, καθὸ ἀπεδείξαμεν καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν τὸ αὐτό· ὡς γὰρ τὸ οὗτος κατὰ παντὸς ὑποκειμένου παραλαμβάνεται, καὶ τὰ ἄρθρα σὺν παντὶ ὑποκειμένῳ παραλαμβάνεται, ὁ μέγας, ὁ βραχύς, ὁ λευκός, ὁ χρυσοῦς. καὶ τούτων τῇδε ἐχόντων, ὅταν τὸ ἄρθρον μὴ μετ' ὀνόματος παραλαμβάνηται, ποιήσηται δὲ σύνταξιν ὀνόματος ἣν προεκτεθείμεθα, ἐκ πάσης ἀνάγκης εἰς ἀντωνυμίαν μεταληφθήσεται, εἴ γε οὐκ ἐγγινόμενον μετ' ὀνόματος δυνάμει ἀντὶ ὀνόματος παρελήφθη· καὶ ἐντεῦθεν ἡ σύνταξις

αὐτοῦ παρεχώρει εἰς ἀντωνυμικὴν μετάληψιν. ἔστω γάρ τι τοιοῦτον, Χρύσης γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, καὶ ἔτι μετὰ τοῦ ἄρθρου ὁ γὰρ Χρύσης ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν· καὶ σαφὲς ὅτι ἡ ἔλλειψις τοῦ ὀνόματος τῷ ἄρθρῳ παραδώσει τὰ τῆς συντάξεως, καὶ οὐκ ἄλλο τι γενήσεται τὸ ἄρθρον ἢ ἀντωνυμία, ἥ ἐστιν ἀντὶ παντὸς ὀνόματος, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ μετὰ παντὸς ὀνόματος οὐκ ἐμποδιζόμενον ἐν ποιότητι ἢ ἄλλῳ τινὶ τῶν παρεπομένων, καθὼς εἴπομεν. ἐν μέντοι τοῖς ἑξῆς δεδείξεται, πότε οἱ λόγοι τὰ ὀνόματα παραιτοῦνται ἀντιπαραδεχόμενοι τὰς ἀντωνυμίας. Καὶ ἡ μὲν τοιαύτη σύνταξις προϋφεστώτων ὀνομάτων, καθ' ὧν ἀναφέρεται τὰ ἄρθρα, ποιεῖται μετάληψιν· ἡ μέντοι μὴ οὕτως ἔχουσα, 114 αὐτόθεν δὲ ἐν προλήψει τοῦ ἐσομένου προσώπου παραλαμβανομένη, ἀόριστον μετάληψιν τῶν ἄρθρων ποιεῖται, ὡς τὰ τοιαῦτα ἔχει, ὁ περιπατῶν κινεῖται, καὶ ἔτι ἐν ὑποτακτικοῖς ὃς ἂν παραγένηται ἀναγινωσκέτω, πάνυ εὐλόγως· συμφερόμενον γὰρ παντὶ ὀνόματι καὶ ἐπὶ πᾶν ὄνομα ἀναδραμεῖται ἐγκαθεστηκός, ὅ περ ἴδιον ἀορίστου. ὑγιῶς ἄρα τὰ ἄρθρα ἢ εἰς ὡρισμένα πρόσωπα παραλαμβάνεται, τὰς ἀντωνυμίας, ἢ εἰς τὸ ἀοριστότατον, λέγω τὸ τίς· οὐ γὰρ πόρρω πέπτωκε τὸ ὁ περιπατῶν κινεῖται τοῦ εἴ τις περιπατεῖ

κινεῖται, οὐδὲ τὸ ὅς ἂν ἔλθῃ τοῦ εἴ τις ἔλθοι. εἰ γοῦν συνενεχθείη τι τῶν ὀνομάτων ταῖς προκειμέναις συντάξεσι, καὶ αὐτὰ καταστήσεται εἰς τὸν ἴδιον μερισμόν, ὁ Διονύσιος περιπατῶν κινεῖται· Τρύφων κοιμᾶται, ὅς μένει με διαναστάς. δεόντως δ᾽ ἂν καὶ ἀντωνυμίαι ῥηθεῖεν κατὰ τοὺς μερισμούς, καθότι καὶ ἄλλα μέρη λόγου, πάλιν μετατεθέντα τῆς ἰδίας συντάξεως καὶ ἄλλων ἀναπληρώσαντα τὰς ἰδιότητας, πάλιν τῆς τούτων ὀνομασίας ἔτυχεν, ὡς ἔχει ἅπαντα τὰ ὀνοματικὰ ἐπιρρήματα, πυκνά, κάλλιστα, ἥδιστα, ἰδίᾳ, δημοσίᾳ, τόνῳ, κύκλῳ, καὶ ὅτε αἱ μετοχαὶ εἰς ὀνομάτων σύνταξιν παραλαμβάνονται, ὡς τὸ ἐρωμένη, εἱμαρμένη· ἐφ᾽ ὧν χρὴ αὐτὸ μόνον τὴν μετάπτωσιν διδάσκειν. οὐ γὰρ μᾶλλον αἱ φωναὶ ἐπικρατοῦσι κατὰ τοὺς μερισμοὺς ὡς τὰ ἐξ αὐτῶν σημαινόμενα.

115 Ὁμολόγως γοῦν καὶ ἡ οὗτος, παραχθεῖσα ἐξ ἄρθρου τοῦ ὅς, σημαίνοντος οὐκ ἀρθρικὴν σύνταξιν ἀλλ᾽ ἀντωνυμικήν, εἰς τὰς ἀντωνυμίας ἐχώρησεν. οὐ γὰρ θεματική ἐστιν, ὥς τινες φήθησαν· σαφὲς ἐκ τῶν παρεπομένων. ἀπὸ παντὸς ἀρσενικοῦ πρωτοτύπου ἢ παραγώγου τοῦ εἰς ος λήγοντος θηλυκὸν γίνεται τοῦ τέλους εἰς η ἢ εἰς ᾱ μακρὸν μεταπίπτοντος, ὅτι μὴ μόνον ἐκ τῆς προκειμένης παραγωγῆς· ἡ γὰρ τοιαύτη παραγωγὴ ὑποστρέφει εἰς τὸ

πρωτότυπον κατὰ γένος, τηλίκος τηλικοῦτος-
τηλίκη τηλικαύτη, καὶ ἔτι ἐπὶ οὐδετέρων· ὁ
αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ τοσοῦτος, τοιοῦτος. ὅ
περ παρηκολούθει καὶ τῇ ὅς-οὗτος, καὶ οὐκέτι
τὸ θηλυκὸν οὕτη, ἀλλὰ πάλιν παρὰ τὸ ἥ αὕ-
τη. κἀπεὶ τὸ οὐδέτερον, λέγω τὸ τό, ἀπὸ τοῦ
τ̄ ἤρχετο, καὶ τὸ τοῦτο ἀπὸ τοῦ τ̄ ἤρξατο.
καὶ κατὰ πτῶσιν δὲ παράγεται. οὐ γὰρ ἀπὸ
τοῦ τηλικαῦται γενικήν φαμεν τὴν τηλικαύτων
ἢ ἀπὸ τοῦ τοιαῦται τοιαύτων, καθὸ ἔστιν ἐπι-
νοῆσαι ἐπὶ ἁπάντων θηλυκῶν· αὗταί γοῦν αὐ-
τῶν φαμέν, καὶ ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀνεπεκτάτου τοῖ-
αι τοίων, τηλίκαι τηλίκων. καὶ σαφὲς ὅτι πα-
ρὰ μὲν τὸ τηλίκαι τὸ τηλικαῦται, παρὰ δὲ τὸ
τηλίκων τὸ τηλικούτων. ταὐτὸν οὖν παρηκο-
λούθει καὶ ἐπὶ τοῦ αἵ-αὗται, κἀπεὶ εἴχετο πα-
116 ραγωγῆς τῆς προκειμένης, οὐκέτι αὕτων, κα-
θὼς ἐπὶ τοῦ ὀξυτόνου πρόσκειται αὐταί αὐτῶν.
πάλιν οὖν τὸ τούτων ἔπιπτεν ἀπὸ γενικῆς πρω-
τοτύπου τῆς τῶν, τοῦ τ̄ συμπαραλαμβανομέ-
νου, ὅ περ ἐπὶ τῆς εὐθείας οὐδὲν συμπαρελαμ-
βάνετο, ἐπὶ δὲ τῆς γενικῆς· αἱ γὰρ καὶ τῶν. Τῇ
προκειμένῃ παραγωγῇ συνυπάρχει ἑτέρα πα-
ραγωγὴ ἡ διὰ τοῦ δε, οὖσα συνηθεστέρα ποιη-
ταῖς, τοῖος τοιόςδε, τόσος τοσόςδε, ἧς τὸ με-
ταλαμβανόμενον εἰς παραγωγὴν τὴν διὰ τοῦ
ουτος ἐγχωρεῖ, τοιόνδε τοιοῦτον, τοσόνδε το-
σοῦτον. ἔστιν οὖν καὶ τὸ ὅδε, μεταλαμβανόμε-

νον εἰς τὸ οὗτος, ἐκ συντάξεως τῆς διὰ τοῦ ὁ παραχθέν. Οὐ χρὴ ἄρα συγκατατίθεσθαι Ἄβρωνι ὅτι ἡ οὗτος παρῆκται ἐξ ἄρθρου, καθότι καὶ ἐξ ἐπιρρήματος τοῦ ὀψὲ ἄλλο μέρος λόγου γέγονε τὸ ὄψιμος. ἐν μὲν γὰρ ταῖς ἄλλαις παραγωγαῖς ἀδιαφορεῖ τὸ τοιοῦτον, ἔν γε μὴν τῇ προκειμένῃ ἀδύνατόν ἐστιν εἰς ἄλλο μέρος λόγου ἐγχωρῆσαι τὸ πρωτότυπον, ὅπου γε ἐδείχθη οὐ μόνον τὸ αὐτὸ μέρος λόγου αἰτοῦν, ἀλλὰ καὶ ταὐτὸ γένος καὶ τὴν αὐτὴν πτῶσιν καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμόν. δεόντως οὖν φαμὲν ὡς ἐκ τῆς ἀντωνυμικῆς συντάξεως τοῦ ἄρθρου ἡ παραγωγὴ ἐγένετο, καὶ ὡς ποιητικὸν μὲν τὸ φάναι τηλίκος τοῖος, σύνηθες δὲ τὸ τηλικοῦτος τοιοῦτος, τὸν αὐτὸν τρόπον ποιητικὸν τὸ ὅς,

ὃς γάρ ῥα μάλιστα
ἥνδανε κηρύκων,

σύνηθες δὲ τὸ ἐξ αὐτοῦ μεταλαμβανόμενον, 111 οὗτος γάρ. κἀκεῖνο δὲ προσθετέον, ὡς ἐνέλειψεν ἡ εὐθεῖα τῷ τ̄, καθὼς ἐπεδείξαμεν κἀν τῷ περὶ ἄρθρων. πάλιν οἱ Δωριεῖς οὐκ ἐπλεόνασαν ἐν τῷ ταῦται καὶ τοῦτοι, ἀλλ' ἀπέδωκαν τὸ προοφειλόμενον, ὡς δέδεικται καὶ ἐπὶ τῶν ἄρθρων. ὁμολογοῦσι καὶ αἱ πλάγιοι ἀπὸ τοῦ τ̄ ἀρξάμεναι καὶ τοῦ οὐδετέρου ἡ εὐθεῖα καὶ τὸ κατὰ τὴν εὐθεῖαν πνεῦμα. πότε γὰρ ἡ ου δίφθογγος δασύνεται, ὅπου γε καὶ τὰ δασυνό-

μενα ἐγγινομένης αὐτῆς ψιλὰ γίνεται, ὅλος οὖλος, ὅρος οὖρος; δασύνεται δὲ τὸ οὕνεκα διὰ τὸ τούνεκα. οὐκ ἂν οὖν ἄλλως δασυνθείη τὸ οὗτοι, εἰ μὴ λάβοι ἀπολογίαν τὴν ἔλλειψιν τοῦ τ.

9 Τὴν τῶν ὀνομάτων σύνταξιν ἀνθυπῆλθον αἱ ἀντωνυμίαι οὐχ ὥς τινες ᾠήθησαν, δι' ἄγνοιαν τῶν ὀνομάτων· ποία γὰρ ἄγνοια τῶν ὀνομάτων ἐν τῷ

σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί;

ἀλλὰ σαφὲς ὅτι οὐ δυναμένων τῶν ὀνομάτων ἐν τοῖς πρώτοις καὶ δευτέροις προσώποις καταγίνεσθαι, καθὼς δεδείξεται. Φήσει τις, οὐχὶ οὖν καὶ ἀγνοίας οὔσης ὀνομάτων φαμὲν σύ ἢ σέ; Πρὸς ὃ ῥητέον ὅτι ἐκ παρεπομένου τὸ τοιοῦτον ἐγένετο, εἴ γε καὶ ἐν γνώσει ὄντα τὰ ὀνόματα πάλιν ἀπαιτεῖ τὴν ἀντωνυμικὴν σύνταξιν. οὐκ ἔλαττον δὲ καὶ οὕτως ἀνθυπέστη τοῦ ὀνόματος· 118 καὶ γὰρ δυνάμει κύριον ὄνομα νοεῖται διὰ τῆς ἀντωνυμίας, οὔ φημι τὸ τῆς φωνῆς ὄνομα, τὸ δὲ ἐξ αὐτῆς δεικνύμενον, τουτέστιν ἡ ἰδία ποιότης τοῦ ὑποκειμένου. ἕνεκεν τούτου πρὸς οὐδὲν χρειώδεις εἰσὶν αἱ ἀντωνυμίαι στερούμεναι τοῦ τε δεικνύντος προσώπου καὶ τοῦ δεικνυμένου, εἴ γε αἱ ἐγγραφόμεναι πάνυ ἀοριστόταταί εἰσιν, ὅτι καὶ τῆς ἰδίας ὕλης ἀπεώσθησαν.

Ἔνθεν δοκεῖ μοι πάνυ εὐλόγως κατὰ τὰς ἐν-

τελι-

τελικὰς γραφὰς χωρὶς τῶν προστεθειμένων ὀνομάτων τὰ τοῦ λόγου μὴ καθίστασθαι. ἐγγραφομένων γὰρ τῶν ἀντωνυμιῶν, διὰ τὰς ἐπισυμβεβηκυίας πράξεις τῷ τε ἀποφαινομένῳ προσώπῳ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῷ πρὸς ὃν ἡ ἀπότασις τοῦ λόγου, ἀναγκαίως συμβαίνει τὸ γράφεσθαι τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν, ἵνα δυνάμει κατὰ τούτων τὰς δείξεις ποιήσωνται αἱ ἀντωνυμίαι. τὸ γὰρ ἐγώ σοι καὶ πάλαι ἔγραψα δείκνυσι διὰ μὲν τῆς ἐγώ τὴν προκειμένην εὐθεῖαν, διὰ δὲ τῆς σοί τὴν ἀνθυπαγομένην δοτικήν. πρόδηλον γὰρ ὅτι τῶν ὀνομάτων περιγραφέντων καὶ τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν ἀόριστα γίνεται.

Ἔστιν οὖν αἴτιον τοῦ μὴ δύνασθαι τὰ ὀνόματα παραλαμβάνεσθαι κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον τὸ τὰς θέσεις τῶν ὀνομάτων μήτε ἐν πρώτῳ μήτε ἐν δευτέρῳ προσώπῳ δύνασθαι καταγίνεσθαι. οὐ γὰρ πρὸς τοὺς γενομένους ἡ ἀπότασις γίνεται τοῦ ὀνόματος ὑπὲρ τῆς αὐτῶν θέσεως, ὅ περ ἴδιον δευτέρου προσώπου· οὔτε μὴν ἑαυτοῖς τιθέμεθα, ὅ περ ἴδιον πάλιν τοῦ πρώτου προσώπου. ἀνάγκη οὖν πάσα εἰς τὰ τρίτα πρόσωπα χωρεῖν τὰ ὀνόματα κατὰ πᾶσαν πτῶσιν χωρὶς κλητικῆς. αὕτη γὰρ πρώτη ἐπιστρέφει τὴν ἐκ τῶν τρίτων προσώπων θέσιν εἰς τὸ δεύτερον διὰ τὴν ἐξ αὐτῆς γινομένην ἀντίληψιν τοῦ ἀναδεξαμένου προσώπου τὸ

ὄνομα. προφανὲς δὲ κἀκεῖνό ἐστιν, ὡς ἐξ αὐτῶν ποιούμενοι τοὺς λόγους πρός τινας ὀφείλομεν ἀναμερίσαι τὰ πρόσωπα. καὶ φαίνεται ὡς οὐκ ἐνὸν τοῖς ὀνόμασι συγχρῆσθαι, καθότι τρίτα ἦν ταῦτα, ὁ δὲ λόγος ἀπῄτει τὸ ἐκ πρώτου προσώπου δεύτερον. καὶ ἔνθεν παρεισέδυον αἱ ἀντωνυμίαι τὸ ἀδύνατον τοῦ ὀνόματος ἀνταναπληροῦσαι, ἡνίκα φαμὲν ἐγώ σοι ἔγραψα. προείρηταί γε μὴν ἡ αἰτία τοῦ μίαν οὖσαν τὴν ἀντωνυμίαν ἀντὶ πάντων ὀνομάτων παραλαμβάνεσθαι. Οὐκ ἂν οὖν τις ὑπολάβοι ὡς πρὸς οὐδὲν χρειώδεις αἱ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ἀντωνυμίαι, δυναμένων τῶν ὀνομάτων παραλαμβάνεσθαι; καὶ γὰρ εἰ ἐνεχώρει κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον παραλαμβάνεσθαι τὰ ὀνόματα, ἴσως ἂν ἐγένετο μηδὲ τὴν ἀντωνυμίαν προσηυρῆσθαι. ἀλλ' ἔστι γε πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι. αἱ ἀντωνυμίαι ἅπαξ ἀντὶ ὀνομάτων γενόμεναι ἐκ παρεπομένου ἔσχον καὶ τὴν δεῖξιν· ὑπ' ὄψιν γὰρ πίπτοντα τὰ ἐξ αὐτῶν πρόσωπα ἑωρᾶτο, καὶ οὕτω
120 τὸ μόριον ἐξαιρέτως ἀπηνέγκατο τὴν δεῖξιν, ἤ τις συνώδευσε κατὰ συζυγίαν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου ἄχρι τοῦ τρίτου. οὐ καθὸ οὖν τὰ ὀνόματα ἀνέφικτα ἐν τρίτοις προσώποις, ἐγένοντο αἱ ἀντωνυμίαι, ἀλλὰ καθὸ ἀμοιρεῖ δείξεως, ἥ τίς ἐστιν ἐν ἀντωνυμίαις. συνεστ γοῦν ἀμφότερα ἐν τῷ

οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος,

πάνυ ἀναγκαίως· ἕνεκα γὰρ τοῦ ὁρᾶσθαι τὸν Αἴαντα ἡ δεῖξις παρείληπται, ἕνεκα δὲ τῆς ἰδίας ποιότητος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἠρώτησε, τὸ Αἴας.

11 Τούτων οὖν τῇδε ἐχόντων σαφὲς ὅτι τὸ Ἀπολλώνιος γράφω καὶ τὰ τούτοις ὅμοια προφανῶς ἀκατάλληλα, καὶ οὐ δι' ἄλλο τι ἢ διὰ τὴν τῶν προσώπων ἀκαταλληλότητα, εἴ γε τρίτου μὲν προσώπου τὸ ὄνομα, πρώτου δὲ τὸ ῥῆμα· κατάλληλον δὲ τὸ ἐν δυσὶ τρίτοις Ἀπολλώνιος γράφει. ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ καθόλου πάλιν τὸ τοιοῦτο. τὰ γὰρ ὕπαρξιν ἢ ἰδίας ποιότητος θέσιν σημαίνοντα τῶν ῥημάτων προσίενται τὸ δοκοῦν ἀκατάλληλον, εἰμὶ Ὀδυσσεύς, Τρύφων ὀνομάζομαι καὶ τὰ τούτοις σύζυγα. πάλιν γὰρ οὐκ ἐγχωρεῖ τὴν ἰδίαν θέσιν κοινῇ φωνῇ προσχαρίσασθαι ἐπὶ πᾶν συντεινούσῃ, εἰ φαίημεν ἐγὼ ὀνομάζομαι, ἐγὼ κληΐζομαι. καὶ σαφές ἐστιν ὅτι τὸ ἐγώ εἰμι ἐνε-
121 χώρει ἐγγίνεσθαι· ὕπαρξιν γάρ, οὐκ ἰδίας ποιότητος θέσιν ἐσήμαινε, κοινὴν δέ, ἐφ' ἣν συντείνει τὸ ἐγώ. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς προσώπων. σαφὲς οὖν ὅτι οὐ δυνάμενα διαψεύσασθαι τὴν ἰδίαν θέσιν τῶν ὀνομάτων τὰ ῥήματα ἐπισπᾶται αὐτὰ ἐκ τρίτου κατὰ τὸ πρῶτον, ὅτε φαμὲν Τρύφων ὀνομάζομαι, οὐ μὴν ἐν τῷ Τρύφων βιάζομαι. τὸ γὰρ βιά-

ζεσθαι οὐκ ἴδιον ἦν Τρύφωνος, καθάπερ ἡ ἐπ' αὐτοῦ ὀνομασία· διὸ καὶ τὴν κοινὴν κατὰ παντὸς ὀνόματος ἀντωνυμίαν παραλαμβάνει.

12 Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ συντάξεως τῆς τῶν ἀντωνυμιῶν πρὸς τὰ ῥήματα. Αἱ πλάγιοι πτώσεις τῶν ἀντωνυμιῶν πάντως ἐπὶ ῥῆμα φέρονται, ἐξ ἧς συντάξεως νοεῖται ἡ ἐγγινομένη διάθεσις τοῦ προσώπου. οὐ μὴν ἀντιστρέφει τὰ τοῦ λόγου· οὐ γὰρ ἅπαντα τὰ ῥήματα πλαγίους ἀπαιτεῖ ὀνομάτων ἢ ἀντωνυμιῶν, ἐπεὶ ἃ μὲν αὐτῶν αὐτοτελῆ ἐστιν, ἃ δὲ ἐλλιπῆ· τό τε γὰρ περιπατεῖ ἢ πλουτεῖ ἢ ζῇ ἤ τι τῶν τοιούτων οὐκ ἐπιζητεῖ πλαγίαν πτῶσιν, περὶ ὧν καὶ ἐντελῆ τὸν λόγον παραστήσομεν ἐν τῇ κατ' ἰδίαν αὐτῶν συντάξει. Οὐ λέληθε δέ με ὡς οἱ πλεῖστοι ὑπέλαβον τὴν τῶν ῥημάτων σύνταξιν ἐντελεστέραν εἶναι, εἰ προσλάβοι καὶ τὰς ἀντωνυμίας, ἐγὼ ἔγραψα, ἐγὼ λαλῶ, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων τὸ αὐτό· καὶ
122 τούτου ἀπόδειξίν φασι τὸ μὴ δεόντως ἔχειν τὴν τοιαύτην φράσιν, εἰ μὴ προσλάβοι τις τὰς ἀντωνυμίας, ἐγὼ μὲν γὰρ παρεγενόμην, σὺ δ' οὔ· ἀκατάστατα τὰ τοῦ λόγου γενήσεται. ἐγὼ μέντοι οὐχ ὑπολαμβάνω ἐν τῷ καθόλου τὸ τοιοῦτον ἀληθὲς εἶναι, πιστούμενος οὐκ ἐκ ποιητικῶν παραθέσεων, εἴ γε τῇ ποιητικῇ συντάξει ἐφεῖται καὶ ἐλλείπειν καὶ πλεονάζειν, ἐκ μέντοι τῆς κοινῆς φράσεως ἁπάσης καὶ τῆς τῶν

συγγραφέων ἀκριβοῦς συνθέσεως. καὶ τὸ μεῖζον ἐκ δυνάμεως τῆς τοῦ λόγου, ἣν καὶ δέον ἐστὶ παραθέσθαι τῶν ἄλλων συντάξεων προδήλων οὐσῶν. Παρυφίσταταί ἐν τισι μέρεσι λόγου δηλούμενα ἑτέρων μερῶν λόγου, ἐν τῷ Αἴας τὸ εἷς, ἐν τῷ Κρονίδης γενικὴ ἑνικὴ τοῦ πρωτοτύπου καὶ τὸ υἱός μετ' εὐθείας ἑνικῆς, ἐν τῷ Λεσβόθεν μετὰ τῆς ὀνοματικῆς ἐννοίας καὶ ἡ ἐξ πρόθεσις, ἐν τῷ Αἴαντε τὸ δύω, ἐν τῷ ταχύτερος τὸ μᾶλλον· πάμπολλος ἡ εἰς τὸ τοιοῦτο παράθεσις. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς τις φήσει τὸ Κρονίδης λείπειν τῷ υἱός ἢ τὸ ταχύτερος τῷ μᾶλλον· προςτεθὲν δὲ περισσὴν θέσιν ἐπαγγέλλεται. ἀφιστάνομεν τοὺς ἀποφαινομένους ἐξ οἴκοθεν, ποιηταῖς χαριζόμενοι τὸ τοιοῦτο, παρ' οἷς λείπουσιν αἱ προθέσεις καὶ πλεονάζουσιν·

123 ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε

κατ' ἔλλειψιν τῆς ἀπό·

ἐξ οὐρανόθεν προΐαλλε

κατὰ πλεονασμὸν τῆς ἐξ. ἀλλ' οὐδὲ τὸ Αἴας ἑνικὸν καλούμενον λείπει τῷ εἷς. καὶ δὴ ἐν τοῖς ῥήμασι πάμπολλά ἐστι παρυφιστάμενα, ἐν μὲν τοῖς ὁριστικοῖς αὐτὸς ὁ ὁρισμὸς καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ νοουμένη κατάφασις, ὅπου γε καὶ πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀνθυπάγομεν τὸ ναί ἢ οὔ ἢ ῥῆμα ὁριστικόν, ὡς ἂν πάλιν ἐγκειμένης τῆς καταφάσεως κατὰ τὰ ὁριστικά. γράφεις λέγω

κατ' ἐρώτησιν, καὶ τὸ ἀνθυπαγόμενόν ἐστιν ἢ ναὶ ἢ γράφω. ἐνθένδε καὶ ἡ οὐ ἀπόφασις τὸ ἐναντίον ἀναιροῦσα αὐτὸ μόνον τὰ ὁριστικὰ ἀποφάσκει, οὐ γράφω. ἀλλ' ἔνεστι καὶ ὑπὲρ τούτων παραθέσθαι· ἔγκειται καὶ ὁ ἑνικὸς ἀριθμός, καὶ πάλιν τὸ εἷς οὐκ ἐπιζητεῖ τὸ γράφω. σαφὲς δ' ὅτι καὶ ἡ εὐθεῖα ἔγκειται τῆς ἀντωνυμίας· καὶ εἰ τὰ κατειλεγμένα οὐ λείπει διὰ τὰ παρυφιστάμενα, οὐδὲ τὸ γράφω ἐλλιπές ἐστι τῆς ἐγὼ ἀντωνυμίας. Οὐχὶ οὖν λέγεται ἐγὼ γράφω, καὶ οὐ κακία τὸ τοιοῦτον; Καὶ αὐτὸς προείρηκα ὅτι οὐκ ἐν τῷ καθόλου. ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ προκατειλεγμένα ἀνάγκης ποτὲ οὔσης τῆς κατὰ τὸν λόγον συμπαραλαμβάνει τὰ μόρια τὰ παρυφιστάμενα,

ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν

δὶς γὰρ γενομένης ἐπιτάσεως, μιᾶς μὲν ὑπούσης ἐν τῷ γοργότερος, ἀνάγκη πᾶσα τὸ καὶ τὴν
124 ἑτέραν συμπαραληφθῆναι. φαμὲν δὲ καὶ ναὶ γράφω, βεβαιοτέραν ποιούμενοι τὴν ἀπόκρισιν διὰ τῆς δὶς παρειλημμένης συγκαταθέσεως. ἀλλὰ καὶ ἵνα ἄνθρωπόν φαμεν περιπατεῖν, πρός τε τὸ ἀντιπαρακείμενον πλῆθος καὶ πρὸς τὴν τῶν πάντων ἀναίρεσιν, λέγω οὐδεὶς περιπατεῖ, οὐδένα εὗρον. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ὑπούσης ἐκφορᾶς ἀπολελυμένης φήσομεν φιλολογῶ, φιλολογεῖς· εἰ μέντοι γε τὴν πρός τινα σύγκρισιν ἐθέλοιμεν διασαφῆσαι, ἐπισπώμεθα

τὴν ἀντωνυμίαν, ἴδιον ἔχουσαν τὴν ἐν τοῖς προςώποις ἀντιδιαστολήν. σαφὲς γὰρ ὅτι οὐχ ἵνα τὸ πρόςωπον διαστείλωμεν· τοῦτο γὰρ κοινὸν εἶχε καὶ τὸ ῥῆμα. διὸ καὶ πάντως τὰ ἀπαρέμφατα δέεται τῆς τούτων συντάξεως, ἐλλιπῆ καθεστῶτα. Φησὶ μέντοι Ἄβρων ὡς τὸ ἐγὼ μὲν παρεγενόμην οὐ συνετόν, εἰ παραλίποι τὴν ἀντωνυμίαν, οὐκ ἐπιστήσας ὡς ὁ σύνδεσμος αἴτιος γενόμενος ἐπιπλοκῆς ἑτέρου λόγου πάντως διήγειρε τὴν ἀντωνυμίαν, ἵνα δεόντως ἀντιδιαστείλῃ τὸ ἐπιφερόμενον ἕτερον πρόςωπον, ὅ περ ἐνέκειτο ἐν τῷ ἐπιφερομένῳ λόγῳ.

13 ὀρθοτονοῦμεν γοῦν τὸ

ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα

διὰ τὸ ἀντιδιαστελλόμενον πρόςωπον τῶν ἑταίρων. Τὸ δὲ πάντων συνεκτικώτατον, αὗται αἱ ἀντωνυμίαι ὑπαγορεύουσι τὸ ἕνεκα μόνον τῆς ἀντιδιαστολῆς συμπαραλαμβάνεσθαι. τοῦτο
125 γὰρ μόνον περιττεύουσαι παρῆκαν μὲν τὴν ἐγκλιτικὴν τάσιν, ἐπεὶ αὕτη ἀνεπληροῦτο πρὸς τῶν ῥημάτων, ἐνέμειναν δὲ διὰ τὸ ἐπακολουθοῦν αὐταῖς ἰδίωμα καὶ καθὸ πᾶσα ἀντωνυμία ὀρθῆς πτώσεως ἐγκλιτικῆς συντάξεως ἀπαράδεκτός ἐστιν, οὐ μόνον τῆς χρήσεως τὸ τοιοῦτον ἐπιδειξαμένης, ἀλλὰ καὶ τῆς φωνῆς συνεπισχυούσης τῇ χρήσει, εἴ γε ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμεναι αἱ ἀντωνυμίαι ἅμα τῇ ἐγκλίσει καὶ τὸ κατ' ἀρχὴν ε παρέφθειραν, ὅ περ οὐ πα-

ρηκολούθει τῇ ἐγώ, ἐπειδὴ ἀπαράδεκτος τῆς ἐγκλιτικῆς συντάξεως. καὶ διὰ τοῦτο τῇ μονῇ τοῦ ε αἱ παρ' Αἰολεῦσιν ἀντωνυμίαι ὀρθοτονοῦνται, κἂν βαρύνωνται κατὰ τὸ τέλος. πῶς οὖν οὐ γελοῖοι οἱ ὑπολαμβάνοντες τὴν ἐγώ ἐγκλιτικὴν εἶναι, ἔτι τοῦ ἰδιώματος συντηρουμένου τῆς ὀρθῆς τάσεως, ὅπου γε καὶ πλεονάσαν τὸ ε τὰς ἐγκλινομένας τῶν ἀντωνυμιῶν εἰς τὸν ὀρθὸν τόνον μετέθηκεν, ἃς οὐκ ἄλλως τις ἐγκλίνειεν, εἰ μὴ περιγράψειε τὸ ε, ὅ περ ἴδιον ἦν μόνον τῆς ὀρθοτονουμένης ἀντωνυμίας. ἔνθεν μοι δοκεῖ μόνως ἐγκλίνεσθαι τὴν τύ ἀντωνυμίαν παρὰ Δωριεῦσιν, οἷον

ὥς τυ φιλάσω,

ἵνα τὸ ἀλλότριον τῆς εὐθείας ἐγγενόμενον, λέγω τὴν ἐγκλιτικὴν σύνταξιν, ἀποβάλῃ μὲν τὴν εὐθεῖαν πτῶσιν, μετίῃ δὲ ἐπὶ τὴν συγγενῆ αἰτιατικήν, ἣ καὶ συνυπάρχει καὶ συνεμπίπτει ἐν δυϊκοῖς καί τισι τῶν πληθυντικῶν καὶ ἐν ἅ-
126 πασιν οὐδετέροις. Ἀνάγκη μέντοι πᾶσα τοῖς τρίτοις προσώποις προσεῖναι ἢ αὐτὰς τὰς ἀντωνυμίας ἢ τὰ ἀνθ' ὧν παραλαμβάνεται, λέγω τὰ ὀνόματα, οὐχ ἕνεκεν πτώσεως, ἐπεὶ πάλιν παρυφίσταται ἡ εὐθεῖα, ἀλλ' οὐδὲ ἕνεκα προσώπου — νοεῖται γὰρ ὅτι τρίτον —, ἀλλ' ἕνεκά γε τοῦ μὴ ἀοριστοῦσθαι. ἄπειρα γὰρ ὄντα τὰ τρίτα πρόσωπα μιᾷ ἐπαρκεῖται συντάξει τοῦ ῥήματος· καὶ σαφὲς ὅτι μία λέξις κατ' ἀ-

πειρῶν κειμένη ἀόριστον πρόσωπον ὑπαγορεύει, εἰς πολλὰ τῆς διανοίας τρεπομένης. οὖσαι δὴ ὡρισμένων προσώπων παραστατικαὶ ἀναγκαίως παρατίθενται τοῖς ῥήμασιν, ἵνα ἐκ τῆς αὐτῶν παραθέσεως περιγράφηται ἡ ἀόριστος ἔννοια τῶν ῥημάτων· γράφει γὰρ ὅδε ἢ οὗτος, ἐκεῖνος, αὐτός. Καὶ ὡς μὲν ἀναγκαίως αἱ τῆς εὐθείας μόνως ὀρθοτονοῦνται, ἐδείχθη.

14 Ἀκολούθως δὲ χωρητέον καὶ ἐπὶ τὰς ἑξῆς πτώσεις, αἷς τὸ διασσὸν τοῦ τόνου παρεπόμενόν ἐστι παρὰ τὰς ὑπούσας συντάξεις τοῦ λόγου, εἴ γε μὴ τὸ τῆς φωνῆς ἰδίωμα ὑπεξέληται τὸ διτονῆσαι. Ἔστιν οὖν ὁ γενικώτατος τρόπος τῆς ἐν αὐταῖς ὀρθῆς τάσεως, ἐπὰν ἔμφασις ἑτέρου προσώπου παραλαμβάνηται· τὸ γὰρ

παῖδα δ' ἐμοὶ λύσατε

εἴρηται πρὸς τὸ

ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν,

127 καὶ σαφὲς ὅτι τὸ ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν διὰ τῆς συνούσης τάσεως προσυνίστησι τὸ ἀνθυπαχθησόμενον πρόσωπον. τὸν δὴ προειρημένον τρόπον εἰς πλείονας τρόπους πάλιν τέμνουσιν, ἐξ ὧν πάλιν περιίσταται ταὐτὸν τῷ προειρημένῳ. Πᾶσα γάρ φασιν ἀντωνυμία συμπλεκομένη ἐν τάσει ὀρθή ἐστι, Διονυσίῳ ἐλάλησε καὶ ἐμοί, Διονύσιον τιμᾷ καὶ ἐμέ· εἰ γοῦν ἐκτὸς τοῦ συνδέσμου γένοιτο ἡ ἀντωνυμία, οὐ

πάντως ὀρθοτονηθήσεται, ἐχαρίσατό σοι καὶ Διονυσίῳ, ἐτίμησέ σε καὶ Διονύσιον. καί φασι τὰ τοιαῦτα μὴ συμπεπλέχθαι ἐν τῇ ἀντωνυμίᾳ,

καί μ' ἐφίλησε·
καί μοι ὑποστήτω·

καὶ δῆλον ὅτι, εἰ μὴ τὰ τοιαῦτά τις ἐπεξεργάζοιτο, δόξει αὐτὸ μόνον τοῖς ἀναγνώσμασιν ἠκολουθηκέναι, ἀφορμήν τε δώσει τοῖς θέλουσι διαταράσσειν τὰ ἀναγνώσματα, καθὸ οὐκ ἐπέχονται ὑπὸ λόγου δυναμένου ἐπιδεῖξαι τό τε δέον τοῦ καταλλήλου καὶ τοῦ ὑπερβατοῦ. Οἱ δὴ καλούμενοι ἀθροιστικοὶ σύνδεσμοι ἐκ τῶν προκειμένων λόγων ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνουσιν ἢ ὄνομα ἢ ῥῆμα. ἐντεῦθεν καὶ στιγμῆς ἀπροσδεεῖς εἰσίν, ὡς ἂν ἔτι ἐχομένου τοῦ προσιόντος λόγου ὡς πρὸς τὸν ὑποκείμενον. ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα, ἐκ μὲν τοῦ συνήθους λόγου καὶ Διονύσιος περιπατεῖ καὶ Ἀπολλώνιος, κοινοῦ παραλαμβανομένου τοῦ περιπατεῖ· ἐκ δὲ τοῦ ποιητικοῦ

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
Ἀρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε Κλονίος τε,

128 κοινοῦ πάλιν παραλαμβανομένου τοῦ ἦρχον. οὔ φημι δὲ τοῦτο, ὡς πάντως ἐν κοινότητι τὰ τοιαῦτα παραλαμβάνεται, ἀλλ' ὡς τὰ ἐκ κοι-

νοῦ παραλαμβανόμενα ἐν τοιαύτῃ συμπλοκῇ καθέστηκε, λέγω τῇ ἐκ τοῦ καί τῶν τε τούτῳ ἰσοδυναμούντων. δείξομεν γὰρ ὅτι ὁ δέ καὶ πάλιν οἱ τούτῳ ἰσοδυναμοῦντες παραιτοῦνται τὰς κοινότητας, μετάβασιν ποιούμενοι καὶ τῶν πτωτικῶν καὶ ἔτι τῶν ῥημάτων. ἔνθεν ἀπροσδεεῖς ὄντες τοῦ παρακειμένου λόγου στιγμῆς αἴτιοι καθεστᾶσιν, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, Διονύσιος μὲν ἔγραψε, Τρύφων δὲ ἀνέγνω· χωρὶς εἰ μὴ ἐπιμεριζόμενα εἴη ἐκ πλήθους, ὡς ἔχει τὸ φιλολογήσωμεν σήμερον, σὺ μὲν κατὰ σχολήν, ἐγὼ δὲ κατ᾽ οἶκον·

ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ταῦτ᾽ ἐπιείξομεν ἀλλήλοισι,
σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ᾽ ἐμοί.

τὴν δὴ τοιαύτην τήρησιν, πάνυ ἀκριβεστάτην οὖσαν, ἐν τῇ ἐπιβαλλούσῃ τάξει πάλιν ἐκθησόμεθα. ἀντέον οὖν ἐπὶ τὸ προκείμενον. ἐὰν πτωτικὸν συμπλακῇ, οὔποτε κατὰ τὸν ἑξῆς λόγον δύναται κοινὸν παραληφθῆναι, τό γε μὴν ῥῆμα· καὶ ἀνάπαλιν ἐὰν ῥῆμα συμπλακῇ, οὔποτε κατὰ τὸν ἑξῆς λόγον κοινὸν παραλαμβάνεται, τό γε μὴν συνὸν πτωτικόν. ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα, καὶ Τρύφων διελέξατο καὶ Ἀπολλώνιος, οὐ κοινοῦ μὲν τοῦ Τρύφων παραλαμβανομένου, τοῦ γε μὴν διε-
129 λέξατο· καὶ ἀνάπαλιν καὶ διελέξατο Τρύφων καὶ ἀνέγνω, νῦν πάλιν τοῦ Τρύφων

κοινοῦ παραλαμβανομένου τὴν αὐτὴν σύνταξιν ποιήσει καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν. εἰ μέντοι γε ὁ προκείμενος λόγος μὴ ἀναδέξαιτο τὸν σύνδεσμον, τὸ τηνικαῦτα ἀδιαφόρως ἔχει τὸ ἐπιφερόμενον τοῦ κοινοῦ, Τρύφων περιπατεῖ καὶ Ἀπολλώνιος, περιπατεῖ Τρύφων καὶ διαλέγεται, ἀμφοτέρων ἀπὸ κοινοῦ δυναμένων λαμβάνεσθαι. ᾧ λόγῳ εἰ προςδώημεν τὸν σύνδεσμον, περὶ τὴν σύνταξιν τοῦ συνδεδεμένου τὰ τοῦ λόγου καταστήσεται, καὶ Τρύφων περιπατεῖ καὶ Ἀπολλώνιος, καὶ περιπατεῖ Τρύφων καὶ διαλέγεται· οὐ γὰρ ἐν ὑγιεῖ λόγῳ τὰ τοιαῦτα, καὶ περιπατεῖ Τρύφων καὶ Ἀπολλώνιος. ὁμολογουμένως οὖν τὸ συνδεδεμένον πτωτικὸν ἀπαιτεῖ ἕτερον πτωτικὸν πάντως, καὶ τῆς αὐτῆς πτώσεως, ὥς γε προῦπτόν ἐστιν ἐξ ἐκείνου,

εἶπε καὶ ἡμῖν,
καὶ γὰρ ἄλλοις·

ὃν πέρι μοῦσα φίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε·
ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν·

ἢ ὡς Ἀρίσταρχος ὡς οὐ κείμενον τὸν σύνδεσμον παραιτεῖται, ἵνα μὴ ἐξ αὐτοῦ τὸ ὁμοιόπτωτον πρόσωπον νοῆται. ἔνθεν οὖν ὀρθοτονοῦνται διὰ τὸ ἐπισυμπλεκόμενον πτωτικόν. ἔν-

θεν τὸ

καί μοι ὑποστήτω,

καί μ' ἐφίλησεν

οὐ συμπλέκεται κατὰ τὸ ἀντωνυμικόν, κατὰ δὲ τὸ ῥῆμα, καὶ ἔστι τὰ τοῦ λόγου ἐν ὑπερ-
30 βατῷ· ἰδοὺ γὰρ ἡ συμπλοκὴ οὐκ ἐπήγαγεν ὁμοιόπτωτον πρόσωπον πρὸς τὸ συμπεπλεγμένον ὑπὸ τῶν ἀντωνυμιῶν. ἔνθεν δὲ ἀνεθεῖσαι τῆς διαστολῆς αἱ ἀντωνυμίαι παρῆκαν τὸν ἴδιον τόνον, ὡς ἂν οὐκ ἀνεχόμεναι ὑπὸ τοῦ συνδέσμου. Τὸν αὐτὸν δὴ λόγον ποιήσει καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ διάζευξιν παραλαμβανομένων καὶ καθόλου τῶν δυναμένων εἰς σύνταξιν πτωτικὴν παραλαμβάνεσθαι. φημὶ δὲ τὸ τοιοῦτον, καθὸ σύνδεσμος [ὁ ὅτι] ἐπὶ ῥήματος φέρεται μόνον, ὅθεν οὐδὲ ἀναγκαίως διεγείρει τὰς ἀντωνυμίας, εἰ μὴ τὰ τοῦ λόγου ἀπαιτήσει· οἷόν τε γὰρ φάναι ὅτι σε ἐτίμησα ὑβρίσθην. καθόλου γὰρ οὐκ οἶδε τὴν ἀντωνυμίαν. εἰ δὲ κατ' ὀρθὴν τάσιν φαίημεν ὅτι σὲ ἐτίμησα, δῆλον ὡς οὐ διὰ τὸν σύνδεσμον, διὰ δὲ τὴν ἐπακολουθήσασαν ἀντιδιαστολήν. ἀνάπαλιν οὖν ὁ ἕνεκα σύνδεσμος, φερόμενος πάντοτε ἐπὶ γενικήν, μόνως ὀρθοτονεῖ τὴν ἀντωνυμίαν, ἡνίκα τὰς τούτων γενικὰς συνδεῖ,

εἵνεκ' ἐμεῖο κυνός.

τίς γὰρ ἂν θαρρήσειεν Ἑλλήνων ἐγκλίνειν τὸ ἕνεκά μου; καὶ δῆλον ὡς μόνως πάλιν

τουτέστιν ἐγκλιτικὰς αὐτὰς καθίστησιν, ἡ δὲ πρός τι ἐν ἀρχῇ παρεδέξατο τὴν ἀντωνυμίαν, ᾗ σύνεστι καὶ ἡ ὁλόκληρος φωνὴ καὶ ἡ παρεπομένη γραφή· πρόδηλον ἐκ τοῦ δός μοι καὶ ἐμοὶ δός. Ἀλλὰ κἀκεῖνος ὁ λόγος ἀληθής ἐστιν, ὡς αἱ προθέσεις συντίθενται κατ' εὐθεῖαν καὶ κατὰ τὰ ῥήματα, κατὰ δὲ τὰς πλαγίας παρατίθενται, ἐπὶ μὲν ἀντωνυμιῶν προφανῶς, ἐπὶ δὲ ὀνομάτων δόξει τὰ τοῦ λόγου διαψεύδεσθαι· λέγομεν γὰρ Ὑπέρβολον, Ἐπίκουρον. ὅ περ εἴ τις τἀκριβὲς ἐξετάσειεν, οὐχ
133 εὕροι ἂν τὴν πλαγίαν συντιθεμένην, συνθέτου δὲ εὐθείας κλίσιν γενομένην. ἰδιάζουσαι γοῦν αἱ πλάγιοι ἐν ταῖς προθέσεσι πρόδηλον ποιοῦνται τὴν παράθεσιν, κατὰ Κτησιφῶντος, ὑπὲρ Ἀριστάρχου. καὶ διότι τὸ τοιοῦτο παρεπόμενόν ἐστιν, ἐν τῇ περὶ αὐτῶν συντάξει εἰρήσεται. αἱ γὰρ παρατιθέμεναι ἐν ταῖς πλαγίαις τῶν ἀντωνυμιῶν ἀναγκαίως ἀρκτικὰς αὐτὰς ποιοῦσι· προθετικαὶ γὰρ οὖσαι συμπροτιθέασι καὶ τὰς πλαγίας, αἷς καὶ συντάσσονται· καὶ οὕτω τῶν ῥημάτων δευτέρων γινομένων μετὰ τὰς ἀντωνυμίας ἀνάγκη πᾶσα ἐγγίνεσθαι ὀρθὴν τάσιν ταῖς ἀντωνυμίαις, καθὼς ἐπεδείξαμεν ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν ἐπινοῆσαι ἐγκλιτικὴν πρὸ ῥήματος τοῦ πρὸς ὃ ποιεῖται τὴν σύνταξιν. φαμὲν γὰρ ἔγραψά σοι

λα-

λαλῆσαι Ἀπολλωνίῳ, οὐ τῆς ἀντωνυμίας συντασσομένης τῷ λαλῆσαι, τῷ δὲ ἔγραψα· πρὸς ὃ καὶ τὴν τάσιν ἀπηρείσατο.

17 Ἔνθεν μοι δοκεῖ ἡ μετὰ τὰ ῥήματα τῶν ὀρθοτονουμένων ἀντωνυμιῶν σύνταξις ἀνεστράφθαι, εἰ οὕτω τις φαίη, ἐλάλησας ἐμοί· τὸ γὰρ δέον ἐστὶν ἐμοὶ ἐλάλησας, καὶ τὸ οὕτως ἔχον

σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος
ἔσσεται ἤματα πάντα.

εἰ γὰρ τὸ ἀπολελυμένον πρόσωπον τῆς θέσεως
134 τοῦ ὀρθοτονουμένου οὐκ ἔτυχε, τουτέστιν εἰ ἡ ἐγκεκλιμένη ἀντωνυμία οὐδέποτε προτακτική, οὐδὲ ἐκείνη ὑποτακτικὴ δεόντως παραληφθήσεται, ὅπου γε καὶ αἱ ὑποτακτικαὶ ἐν ἀρχῇ γενόμεναι παρῆκαν μὲν τὴν ἰδίαν φωνήν, μετέλαβον δὲ τὴν τῆς ὀρθῆς τάσεως·

ἔγνω δὲ ψυχὴ με ποδώκεος Αἰακίδαο,

καὶ ἐν ἑτέροις

ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπε.

νῦν γὰρ οὐ δηλουμένῳ ἡ ὀρθὴ τάσις, τάξεώς γε μὴν ἐναλλαγῇ συνεπισχύει καὶ ὁ ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγος. ὑπὲρ γὰρ τοῦ εὔληπτα τὰ τῆς συντάξεως γίνεσθαι τὸ ἀπόλυτον πρόσωπον καὶ ὑποτακτικὸν παρῆκε τὸ ε, καίπερ μὴ τοῖς μονοσυλλάβοις ἠδύνατο τὸ τοιοῦτον παρέπεσθαι, λέγω τὸ συλλαβὴν ἀποβάλλειν, τάνου

γε ἀποβολὴν ἐποιήσατο· ἔνθεν γὰρ καὶ ἐγκλι-
τικαὶ ἐγένοντο. Οἰήσεταί τις ἀντικεῖσθαι τὰς
πληθυντικάς, καθὸ εἰς ἔγκλισιν παραλαμβα-
νόμεναι οὐ παραφθείρουσι τὸν ἐν ἀρχῇ χρόνον,
ἤκουσεν ἥμων Διονύσιος. εἴπομεν κατ' ἀρχὴν
ὡς ἴσθ' ὅτε ἰδίωμα φωνῶν ἐλλιπεστέρας καθί-
στησι δίηνεκεῖς τηρήσεις, ὥς περ καὶ ἐν τοῖς τρι-
γενέσι τῶν ὀνομάτων πάλιν ἰδίωμα φωνῆς ἐκ-
κόπτει τριγένειαν. πρῶτον μὲν γὰρ ἡ δασεῖα οὐ
θέλει ἀφαιρεῖσθαι· δείκνυμεν δὲ ὅτι ἀναγκαίως
αἱ πληθυντικαὶ ἀπὸ δασείας ἤρξαντο. εἰ γὰρ
καὶ χρόνος ἀφῃρεῖτο τοῦ η, πάντως ἂν καὶ ἡ
ἄρχουσα ψιλὴ ἐγίνετο· αἱ γὰρ ἀπὸ βραχείας
ἀρχόμεναι ἀντωνυμίαι ψιλοῦνται. ἔνθεν ὁ Αἰο-
135 λεὺς συνέστειλεν εἰς βραχὺ α τὸ ἄμων. καὶ συ-
νεχὲς τὸ ε ἐν ταῖς κατὰ πρόσωπον κλίσεσι καὶ
προστίθεται καὶ ἀφαιρεῖται, ἑώρων, ἕηα, ἔει-
πα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔβη βῆ, ἔφη φῆ, καὶ ἐν ἀν-
τωνυμίαις τὰ ἑοῖ οἷ, ἑοῦ οὗ. καὶ διὰ τοῦτο αἱ
ἀπὸ τοῦ ε ἀρξάμεναι ἀντωνυμίαι ἀναγκαίως
τὸ ε διαφθείρουσιν. ἠρκέσθη οὖν ἡ ἔγκλισις αὐ-
τὸ μόνον διὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ τόνου, ἤκου-
σ' ἥμων, λέγω ἀπολύτως, τῆς τάσεως με-
τατιθεμένης κατὰ τὴν ἄρχουσαν· ἠδυνάτει γὰρ
ἐπὶ τὸ προκείμενον μόριον προελθεῖν, εἴ γε μέ-
χρι τριῶν χρόνων τὰ τῆς ἀμοιβῆς τοῦ τόνου
ἐγγίνεται. καὶ ἕνεκα τούτου τὸ καί σφεας ἐξ ὅ-
λης τῆς ἀντωνυμίας μετέθηκε τὸν τόνον, οὐ

μὴν πάλιν τὸ ἡμᾶς. ἐν τῷ περὶ τόνων ἀκριβέστερον τὰ τοιαῦτα ἐπιδείκνυμεν.

18 Κἀκεῖνο δὲ ἔτι ἔστι παραστῆσαι, ὡς ταῖς μὲν ὀρθοτονουμέναις ἀρχτικαῖς οὔσαις παρείπετο καὶ μετατίθεσθαι τοῦ ἰδίου τόπου, καθὸ καὶ ἐν τάσει καὶ ἐν τῇ παρεπομένῃ γραφῇ ἀνελλιπεῖς οὖσαι οὐκ ἐκωλύοντο τῆς μεταθέσεως· ἔκ γε μὴν τῶν ἐναντίων αἱ ἐγκλιτικαὶ προςαπηρεισμέναι προκειμένῳ τινὶ μορίῳ, ἐφ᾽ ὃ καὶ τὴν τάσιν μετέθηκαν, οὐκ εἶχον ἐν δέοντι τὰ τῆς μεταθέσεως· ἐστέροντο γὰρ τοῦ παρεπομένου αὐταῖς ἰδιώματος· πρὸς οὐδὲν γὰρ εἶχον τὰ τῆς ἐγκλίσεως μετατίθεσθαι. ἐντεῦθεν καὶ
136 μόνως ἐγκλιτικαὶ ἐπενοήθησαν ἡ σφίν καὶ ἡ σφὲ καὶ ἡ μίν καὶ ἡ τοί διὰ τοῦ τ̄ γραφομένη, καὶ ἡ παρὰ Δωριεῦσι τύ κατ᾽ αἰτιατικὴν πτῶσιν καὶ αἱ δυϊκαὶ τοῦ τρίτου προςώπου· οὐ γὰρ ῥημάτων ποτὲ προηγήσαντο. Πάνυ μέντοι εὐηθές ἐστι δόξαι τοὺς λόγους διακρούεσθαι ὑποθεμένου τινὸς τὰ ἐναντία, ὡς καὶ ἐγκλιτικαὶ πρὸ ῥημάτων καὶ ὀρθοτονούμεναι ἐν ταῖς προθέσεσι μετὰ τὰ ῥήματα τίθενται, εἰ οὕτω τις φαίη, σήμερον ἐλάλησα κατὰ σοῦ, σήμερόν σε ἐθεασάμην,

καί τυ φίλιππον ἔθηκεν.

εἰς γὰρ τὸ τοιοῦτο τὰ τῆς συντάξεως ἀπεδείχθη, ἵνα καὶ τὰ λεληθότα τῶν ὑπερβατῶν, ὄντα καὶ κατὰ τὸ σύνηθες, ἔχηται τοῦ ἀκο-

λούθου λόγου καὶ μὴ μόνον τὰ παρὰ ποιηταῖς ὡς ἐξαίρετά τις ὑπολαμβάνῃ. ἡ γὰρ δέουσα κατάστασις τοῦθ' ὑπαγορεύει, σήμερον ἐθεασάμην σε, τοῦ ἐπιρρήματος ἐπὶ τὸ ῥῆμα φερομένου καὶ τῆς ἀντωνυμίας ἐπὶ τὴν δέουσαν θέσιν τῆς ἐγκλίσεως· καὶ ἔτι ἐπὶ τῆς ὀρθοτονουμένης κατὰ σοῦ ἐλάλησα, καὶ ἔτι ἐπὶ τοῦ

καί τυ Φίλιππον ἔθηκε,

καὶ ἔθηκέ σε· ὡς εἰ καὶ ἐπὶ τῶν συναπτικῶν τις ὑπολάβοι ἢ καὶ ἐπὶ παρασυναπτικῶν μὴ ἵστασθαι τὸ καὶ ἀρκτικοὺς αὐτοὺς εἶναι, εἰ φαίημεν φῶς ἐστίν, εἰ ἡμέρα ἐστίν. αὐτὸ γὰρ μόνον τῇ συνθέσει τὸ εἰ ἡμέρα ἐστί δευτερεύει, οὐ μὴν τῇ διεξοδικῇ ἀπαγγελίᾳ· πρῶτον μὲν γὰρ ἐπιδέχεται ἡ διάνοια τὸ εἰ ἡμέ-
137 ρα ἐστί, καὶ τότε ἐπιδέχεται τὸ φῶς ἐστί, καὶ οὐ πάντως οὐχὶ προτακτικὸς ὁ εἰ συναπτικός, καί τοι γενόμενος ὑποτακτικὸς ἐνίοτε.

Αἵ τε παρὰ τοῦτον ἐσχηματισμέναι ὀρθοτονοῦνται, καὶ ὅσαι ἐκ προϋπηργμένης χάριτος τὴν ἐναντίαν διάθεσιν ὁμολογοῦσιν, ἐμοὶ ἐτόλμησε ταῦτα ποιῆσαι, ἐμὲ ὑπέμεινεν ὑβρίσαι. καὶ σαφὲς ὅτι συντείνει πάλιν ἐπὶ τὸν προειρημένον λόγον· τοιοῦτον γάρ ἐστιν, ἄλλον ὤφειλεν ὑβρίσαι, οὐκ ἐμὲ τὸν παρ' αὐτῷ τίμιον. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τῶν παραλαμβανομένων ἐκ προϋπηργμένης ἀδικίας, δεῖ ἐμοῦ ὁρῶντος

ἐκεῖνον αἰκίζεσθαι· οὐκ ἄλλου γὰρ ἢ ἐμοῦ τοῦ προαδικηθέντος.

Ὀρθοτονεῖσθαί φασι καὶ τὰς πεπλεονακυίας, λέγω τὴν ἐμεῖο καὶ τὰς ὁμοίας, πάνυ εὐλόγως, πρῶτον καθὸ σύνεστι πάλιν ἡ ἐν αὐταῖς διαστολή,

εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς.

οὐ τοῦτο δέ φημι, ὅτι κἂν μὴ μετὰ τοῦ ι λέγηται, οὐ πάντως ὀρθοτονηθήσεται, ἐπεὶ ἰδοὺ καὶ τὸ δίχα τοῦ ι,

σέο δ' εἵνεκ' αὐτή τε πόλεμός τε·

πρόδηλον γὰρ κἀκ τοῦ σημαινομένου καὶ τοῦ ἕνεκα συνδέσμου, καθὼς ἐπεδείξαμεν. Δεύτερον οὐκ ἄλλως οὔτε πλεονασμόν τις ἐπινοήσειεν οὔτε ἔνδειαν, εἰ μὴ πρότερον ἡ φωνὴ ὁλόκληρος ἐπιδειχθείη, ἵνα τὸ ἐγγενόμενον πάθος τὸ ἕτερον ἀποτρέψηται, λέγω τὴν ἔνδειαν ἢ τὸν πλεο-
138 νασμόν. καὶ περισσὸν εἰς τὸ τοιοῦτον παρατίθεσθαι· ὁ γὰρ λόγος προφανής. οὐχὶ οὖν πλεονασμὸς ἐγγενήσεται ἐν ἀντωνυμίαις οὐχὶ αὐτῆς πρότερον ἐντελοῦς οὔσης· ἐντελὴς δὲ καθεστῶσα μόνως ὀρθοτονουμένη ἐστίν· ὑγιῶς ἄρα τὸ ἐγγινόμενον πάθος ὁμολογεῖ ὁλόκληρον τὸ ἀφ' οὗ ἐγένετο. ἦσαν δὲ ἐντελεῖς αἱ σὺν τῷ ε λεγόμεναι, καὶ οὕτως αἱ πλεονάσασαι μόνως ὀρθοτονοῦνται. Τρίτον τὸ μέγιστον μέγεθος τῶν ἐγκλιτικῶν τρίχρονόν ἐστι· πῶς οὖν ἡ ἐμεῖο ἐγκλιθήσεται; ἀλλ' οὐδὲ ἡ σεῖο, κἂν τρίχρονος ᾖ.

εἰ γὰρ τὰ ἐγκλιτικὰ μόρια κατάφορα ἐπὶ τοὺς ἐλάττονας χρόνους, πῶς οὐχὶ αἱ πλεονάσασαι χρόνῳ ἀντωνυμίαι εἰς τὸ ἐναντίον τῆς ἐγκλίσεως μεταστήσονται; καὶ ὁ τοῦ ε̄ δὲ πλεονασμός, ἐν τῇ ἑε- ἑοι καὶ ἔτι ἐν ταῖς συζύγοις ἐγγινόμενος, πολλῷ μᾶλλον ἐπισπᾶται τὴν ὀρθὴν τάσιν. εἰ γὰρ αἱ ἀπὸ τοῦ ε̄ ἀρχόμεναι ἀντωνυμίαι, ἡνίκα ἐγκλίνονται, παραφθείρουσι τὸ ε̄, ὡς ἐν τῷ δός μοι, ἄκουσόν μου, πῶς αἱ τούτῳ πλεονάσασαι οὐ τὰ ἐναντία τῆς ἐγκλίσεως ἀπαιτήσουσι; καθάπερ καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις ἐδείξαμεν.

Ἀλλὰ καὶ αἱ δυϊκαὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προςώπου μόνως ὀρθοτονοῦνται διὰ τὸν τόνον τῆς βαρείας. προυποτέθειται γὰρ τὰ ἐγκλιτικὰ
130 μόρια ἐπὶ τέλους ἔχειν τὴν ὀξεῖαν, ἢ φύσει ἢ δυνάμει — λέγω δὲ δυνάμει διὰ τὰ περισπώμενα —, ἵνα ἡ τοῦ τόνου ὑποστροφὴ τὸ μὲν προκείμενον ὀξύνῃ, αὐτὸ δὲ μεταστήσῃ εἰς βαρεῖαν τάσιν· ὅπερ ἐπὶ τῆς νῶϊ οὐκ ἠδύνατο ἐγγενέσθαι. αἱ γοῦν κατὰ τὸ τρίτον πρόςωπον μόνως ἐγκλιτικαὶ μόνως καὶ ὀξύνονται, ἥ τε σφωέ καὶ ἡ σφωΐν· ἐπεὶ τίς ἡ αἰτία τοῦ μὴ βαρύνεσθαι αὐτάς; ἔνθεν τὸ εἰμί καὶ φημί ὠξύνθη διὰ τὴν ἐποῦσαν αὐτοῖς ἔγκλισιν, καίτοι τῶν ῥημάτων καταφερομένων εἰς τὴν ἐπὶ τέλους βαρεῖαν. τὰ πύσματα οὐκ ἔστιν ἐγκλιτικὰ διὰ τὸ βαρύνεσθαι, τά γε μὴν παρακείμενα αὐτοῖς ἀόριστα,

ἐπεὶ μᾶλλον ἐν τῷ τέλει ἔσχε τὴν ὀξεῖαν. οὐ τοῦτο δέ φημι, ὅτι τὰ ἀόριστα μόνως ἐγκλιτικά ἐστιν· ἀλλ' εἴ τι τῶν τοιούτων μορίων ἐγκλιτικόν ἐστι, τοῦτο καὶ ἀόριστόν ἐστιν, ὡς τὸ ἦλθέ τις, ἦλθέ ποτε. καὶ ἔνθεν δείκνυται ὅτι τὸ τίς ἀοριστούμενον μᾶλλόν ὀξύτονόν ἐστι, πευστικὸν δὲ καθεστὸς τῷ λόγῳ τῆς ἀρχούσης ὀξύνεται. ἔστι καὶ ἄλλα παραθέσθαι. προῦπτον οὖν ὅτι καὶ ἡ ἐκεῖνος καὶ ἡ οὗτος ἀνέγκλιτοι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, προστιθεμένου τοῦ ὅτι καὶ δεικτικαί εἰσιν· ἣν δὲ παρεπόμενον ταῖς ἐπιτεταμέναις κατὰ δεῖξιν τὸ μὴ παραφθείρειν τοὺς τόνους, καθὼς ἔστι τηρῆσαι ἐπὶ τῶν προκειμένων.

140 Ὁ προκείμενος λόγος ἀναγκαίως διδάσκει ὡς ἀναλόγως ἡ αὐτός ὠξύνθη. ἀπέωστο γὰρ τῆς δείξεως ἡ μετάληψις τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, οἷς παρηκολούθει καὶ τὸ ἐγκλίνεσθαι. ἀλλὰ διὰ τί ἐπὶ τῆς ὀνομαστικῆς οὐκ ἐγκλίνεται; σαφὲς ὅτι δι' αὐτὴν τὴν πτῶσιν, καθότι καὶ ἡ ἐγώ καὶ ἡ σύ καὶ αἱ σύζυγοι. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς; φαίημεν ἂν διὰ τὸ τετραχρονεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἡμῶν καὶ ἐπὶ τῶν τετραχρόνων τὰ τοῦ λόγου μάχεται. εἰ γὰρ καὶ τὴν τάσιν οὐκ ἀποβάλλουσιν, ἀλλ' αὐτήν γε μετατιθέασι κατὰ τὸ ἄρχον μέρος, ὡς ἐν τῷ ἄκουσον ἥμων· ὅ περ οὐ παρηκολούθει κἀπὶ τῆς αὐτῷ ἢ αὐτοῦ. καὶ τὸ τοιοῦτον ἔχει ἀπολογίαν·

εἰς γὰρ ὑπόστολὴν τὴν τοῦ Αἰολικοῦ τὰ τοῦ τόνου παρεπέμφθη. διὰ τοῦτο καὶ ἡ αἰτιατικὴ πτῶσις ἀπολυθεῖσα τῶν ἐμποδιζόντων, λέγω τῆς ἐμπτώσεως τῶν χρόνων, ἀναγκαίως τὴν ἔγκλισιν παρεδέξατο. παραπεμπτέον γὰρ ἐκεῖνον τὸν λόγον, καθ' ὃν αἱ γένους παρεμφατικαὶ ἀνέγκλιτοί εἰσι, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐγκλίνεται ἡ αὐτός· γένος γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ ἔγκλισις οὐδὲ ἄλλο τι τῶν παρεπομένων, ὅπου γε καὶ ἐν συνδέσμοις καὶ ῥήμασι καὶ ἔτι ἐν ἐπιρρήμασιν ἐγκλιτικὰ γίνεται καὶ ἐν τριγενεῖ τῷ τίς.

Εἴρηται οὖν διὰ τί ἡ ἐκεῖνος καὶ ἡ οὗ-
141 τος οὐκ ἐνεκλίθησαν. ἀλλ' οὐδ' ὅτε ἄρθρα εἰς σύνταξιν ἀντωνυμίας παραλαμβάνεται, ἔγκλισιν ἀναδέχεται, οὐ καθὸ γένους εἰσὶ παρεμφατικά, ἀλλὰ καθὸ ἄρθρα ὄντα τῇ φύσει ἀδυνατεῖ εἰς ἔγκλισιν παραλαμβάνεσθαι· τόπον γὰρ ἐπέχει ἐναντίον τῇ ἐγκλίσει, λέγω τῶν προτακτικῶν, οὐ μαχομένων τῶν ὑποτακτικῶν, ἐπεὶ δόξει μὴ ἐμποδίζεσθαι τὰ τῆς ἐγκλίσεως ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς. ἦν γὰρ καὶ αὐτὰ προτακτικά, τὴν μὲν ἀναφορὰν ἐπιστρέφοντα εἰς τὰ προκείμενα, ἐν ἀρχῇ δὲ λόγου παραλαμβανόμενα εἰς σύνταξιν ῥηματικήν,

ὃς μάλα πολλὰ
πλάγχθη,
ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε,

τῆς ἐγγινομένης στιγμῆς ἐπιμαρτυρούσης τῇ ἄρ-

κτικῇ συντάξει τῶν ἄρθρων.

Ὀρθοτονοῦνται καὶ ὅσαι συντάσσονται τῇ αὐτός ἐπιταγματικῇ,

ἠέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι ἢ ἐμοὶ αὐτῷ,
σοὶ δ' αὐτῷ,
οὐδὲ σεῦ αὐτῆς,
οὐδ' ἐμοὶ αὐτῷ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος.

τά γε μὴν τοῦ τρίτου οὐκ ἐξωμάλισται, καθότι οὐδ' ἀληθὴς λόγος παρεδείχθη τὸ τὰς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ὀρθοτονηθείσας πάντως μεταλαμβάνεσθαι εἰς συνθέτους. ὡς γάρ ἐστι ψευδὴς ὑπόληψις καὶ ὡς οὐκ ἐξωμαλίσθη καὶ ὡς οὐ τόνου ἐναλλαγὴ αἰτία γίνεται συνθέτου μεταλήψεως, εἰρήσεται κατὰ τὸ ἑξῆς. ἐντεῦθεν οὖν ἐνεκλίθη τὸ

ἀλλά οἱ αὐτῷ
142 Ζεὺς ὀλέσειε βίην πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι

καὶ τὸ

Εὐρύαλος δέ ἑ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν,

ὠρθοτονήθη δὲ τὸ

ἀμφὶ ἓ παπτήνας·

ἄλογόν τε δοκεῖ τὸ οἵ τ' αὐτῷ, διήκοντος τοῦ λόγου ἐπὶ ἁπάντων ὁμοίως. ἔσται μέντοι ἡ σύνταξις εἰς ἔμφασιν πλείονα διαστολῆς παρα-

λαμβανομένη, ἐμὲ αὐτὸν ἐτίμησε, σὲ αὐτὸν ἐμέμψατο. ἐν προτάξει γοῦν ἀπάντοτέ εἰσιν αἱ ἀντωνυμίαι, καθὸ ἔχονται τοῦ ὀρθοῦ τόνου, ὥς γε ἐδείχθη κἀν τοῖς προκειμένοις. εἰ μέντοι τὰ τῆς συντάξεως ἀναστραφείη, οἷόν τέ ἐστι καὶ ἐγκλίνεσθαι τὴν ἀντωνυμίαν,

αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται,
αὐτόν σε φράζεσθαι ἄμ' Ἀργείοισιν ἄνωγεν.

οὐ τοῦτο δέ φημι, ὡς οὐχ οἷόν τε καὶ ἐπὶ τῆς τοιαύτης συντάξεως ὀρθοτονεῖν, ἀλλ' ὡς ἀφορμὴν ἔχει ἐγκλίσεως ἡ τοιαύτη σύνταξις,

αὐτόν με πρώτιστα συνοικιστῆρα γαίας
ἐςδέξαι τεμενοῦχον.

19 Πρὸς δὲ τοὺς οἰομένους τὴν αὐτός συμπαραλαμβάνεσθαι εἰς διαστολὴν γένους συγκεχυμένου κατὰ τὴν φωνὴν βραχὺς ἀρκέσει λόγος, ὥς γε καὶ πρόκειται, ὡς οὐ δέονται αἱ ἀντωνυμίαι τοῦ διαστέλλοντος τὸ γένος ἢ ὑπὸ δεῖξιν πίπτουσαι ἢ ὑπὸ ἀναφοράν. τί δ' ἂν εἴποι τις ἐπὶ τῆς τοιαύτης συντάξεως, οὗτος αὐτός, ἐκεῖνος αὐτός,

ὅδ' αὐτὸς ἐγώ·

φαίνεται δὲ καὶ ὅτι καὶ αἱ μὴ ἐπιτεταγμέναι διήρθρωσαν τὸ γένος καὶ ἄδηλον ἔσται κατὰ τὸ
143 γένος τὸ

ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον.

περισσὸν ἡγητέον πρὸς εὐήθεις ὑπολήψεις ἐπὶ πλέον ἀντιλέγειν.

Ὀρθοτονοῦνται μόνως καὶ ὅσαι ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ τὸ ῥῆμα ἔχουσιν, εἴ γε ἐν τῷ σὲ γὰρ ἅζομαι τὸ μὲν ἅζομαι ἐν πρώτῳ ἐστὶ προσώπῳ, τὸ δὲ σέ ἐν δευτέρῳ, οὐ μὴν ἐν τῷ

σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐίσκεις·

τό τε γὰρ ἐίσκεις καὶ τὸ σέ τοῦ αὐτοῦ προσώπου. ἔστι γε μὴν τὴν προτέραν σύνταξιν καὶ ἐγκλίναντα φάναι ἅζομαί σε, οὐ μὴν τὴν δευτέραν· ἐδείχθη γὰρ ἐντελέστερον ὡς ἀδύνατόν ἐστι τὰς ἀντωνυμίας ἐγκλιθῆναι συνερχομένας τοῖς ῥήμασι κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. καὶ ἕνεκά γε τούτου μόνως αἱ τῆς εὐθείας ὀρθοτονοῦντο, ἐπεὶ πάντοτε συμφέρονται τοῖς ῥήμασι κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον· τῶν γε μὴν καὶ ἐν μεταβάσει γινομένων ἐφικτὰ καὶ τὰ τῆς ἐγκλίσεως ἐγίνετο. οὐ τοῦτο δέ φημι, ὡς πάντως ἐγκλιθήσονται ἀποστᾶσαι τῶν ῥημάτων, ἀλλ' ὡς καὶ ἔνεστί ποτε αὐτὰς ἐγκλίνεσθαι. ὑγιῶς ἄρα πάλιν προσελθοῦσαι καὶ αἱ πλάγιαι τοῖς ῥήμασι κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον τὴν ὀρθὴν ἀναδέξονται,

οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον·
ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι.

τὰ τῆς τοιαύτης χρήσεως ἀρχαϊκώτερα ὄντα παρεφθάρη μεταγενέστερον ἐπινοηθείσης τῆς ἀντ' αὐτῶν συνθέτου μεταλήψεως, εἰς ἣν καὶ μεταλαμβάνομεν τὰς προκειμένας συντάξεις.
144 ἐντεῦθεν γοῦν ἡ Ὁμηρικὴ ποίησις ἀπροσδεής ἐστι

τῆς συνθέτου χρήσεως, καθὸ γινώσκει ἡ ποίησις τὸ ἐμὲ φημι. σαφὲς γὰρ ὅτι, εἰ ἀντὶ τοῦ τοιούτου ἐπενοήθησαν αἱ σύνθετοι, περισσόν ἐστι συγχρῆσθαι τῇ ἁπλῇ συντάξει· κακία γὰρ τὸ τοιοῦτον, ὥς γε εὐκαιρότερον ὑπὲρ τῶν τοιούτων κατὰ τὰ ἑξῆς εἰρήσεται. Ἔνθεν δύο μέρη λόγου ἐστὶ τὸ

πυκάσασά ἑ αὐτήν,

καὶ κατὰ τὸν προκείμενον λόγον, πάνυ ἀκριβέστατον ὄντα, καὶ καθὸ ἐν ταῖς ἄλλαις πλαγίαις τὰ τοῦ μερισμοῦ ἀναμφίλεκτά ἐστιν· ἕο γὰρ αὐτοῦ ἐστὶ καὶ ἑοῖ αὐτῷ, ὁπότε καὶ κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον ὡς παραθέσεως οὔσης ἐνέθηκε τὸν γὰρ σύνδεσμον,

σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐΐσκεις.

προφανῶς οὖν λύεται τὸ ἀμφίβολον τῶν προκειμένων ἀντωνυμιῶν διὰ τῆς ἀναμφιλέκτου παραθέσεως τῶν ἄλλων πλαγίων. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ

μαχόμην κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ·

κατὰ γὰρ παράθεσιν τὰ τῆς συναλοιφῆς ἐγένετο, τοῦ πλήρους ὄντος ἐμὲ αὐτόν, ὡς ἔχει τὸ

εἰ μή τίς σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ

καὶ

εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν
ἑλέσθαι.

ἐφ' ὧν καὶ ἐγκλιτικώτερον παρελήφθησαν αἱ

ἀντωνυμίαι, καίπερ ἐπιτεταγμέναι· ὀρθοτονηθεῖσαι γὰρ ὡς ἀκαταλλήλου λόγου ἔμφασιν ἐποιοῦντο. Διὸ καὶ μάτην τὰ τοιαῦτα ὑπ' ἐνίων προςεπνεύσθη,

τὴν αὐτοῦ φιλέει,

145 αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας,

μέγα μὲν κλέος αὐτῆς ποιεῖται,

καὶ ἄλλα πλεῖστα. ὡς γὰρ ἐν ταῖς προκειμέναις συντάξεσιν ἀπεδείξαμεν ὅτι ἐκ παρεπομένων τῷ λόγῳ ἐλλείπουσαι λέξεις νοοῦνται, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον κἀπὶ τούτων ἔστι παραστῆσαι. συνηθέστερόν πως ἐλλειπτικός ἐστι τῶν προκειμένων μορίων, ἀρκούμενος διὰ τῆς συντάξεως τοῦ λόγου τὸ λεῖπον ἐμφανίσαι,

αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα·

ἡ γὰρ αὐτός συμφέρεται ταῖς ὀρθοτονουμέναις ἀντωνυμίαις, καὶ τὸ μὲν ἴδε δύναται μὴ ἐλλείπειν, τό γε μὴν αὐτὸς ἴδε πάντως ἐλλείπει τῷ σύ· εἰς γὰρ τοῦτο ἡ αὐτός συμπαραλαμβάνεται καὶ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, ἵνα τὰς συνούσας ἀντωνυμίας ὀρθοτονήσῃ. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ

αὐτὸς ἑκὼν οἱ δῶκα·

πάλιν γὰρ μόνον τὸ ῥῆμα οὐ λείπει, τὸ μέντοι ὅλον, ὡς πάλιν ἐγκειμένης τῆς ἐγώ, αὐτὸς ἐγώ οἱ δῶκα. οὕτως ἔχει καὶ τὸ

αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν,

αἰτούσης τῆς συντάξεως τὸ ἡμῶν αὐτῶν. ἔστιν οὖν ὁμοίως κἀπὶ τῶν προκειμένων τὸ πλῆρες τὴν ἑο αὐτοῦ, ὥς γε καὶ κατὰ πληθυντικὴν σύνταξιν σφῶν αὐτῶν καὶ σφέας αὐτούς. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ

αὐτόν μιν πληγῇσιν,

τάχα τῆς μὲν δυναμένης ἀναπληροῦν τὸ λεῖπον τῆς ἀντωνυμίας. προςτίθημι τὸ τάχα, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις παρέλκουσα εὑρίσκεται,

κὰδ δέ μιν αὐτὸν
εἰλύσω ψαμάθοισι·
ἠέ μιν αὐτὸν πατρὸς ἐάσειε μνησθῆναι.

146 οὐ μέντοι ἀνάγκη ἐπὶ τοῦ

μέγα μὲν κλέος αὐτῆς
ποιεῖται

λείπειν τὴν ἀντωνυμίαν, τοῦ ποιεῖται νῦν ἐν ἴσῳ παραλαμβανομένου τῷ γίνεται, καθότι καί φαμεν ποιεῖται ἀγορά ἐν ἴσῳ τῷ γίνεται. Τὸ δὲ μεῖζον, αἱ σύνθετοι δοκοῦσιν ἐντελέστεραι εἶναι ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμεναι, ἑαυτοῦ ἤκουσεν ὁ δεῖνα, ἑαυτοὺς ὕβρισαν, ἑαυτὸν ἐτίμησε· καὶ προφανὲς ὅτι, εἰ τὰ ἐντελέστερα τῶν σχημάτων οὔποτε παρ' αὐτῷ εὑρέθη, οὐδὲ τὰ ὑποσυνηλιμμένα, εἴ γε παντὸς πεπονθότος προϋφέστηκε τὸ ὁλόκληρον. εἴπερ οὖν καὶ αὗται αἱ λέξεις διὰ τῆς τῶν συλλαβῶν συμμετρίας καὶ τὸ πλεονάζον ἐπιδείκνυνται καὶ τὸ ἐνδέον, οὐ βίαιον κατὰ τὸ ἐξ αὐ-

τῶν ἐπηυξημένον τῇ συμμεμετρημένῃ τῶν λέξεων συνόδῳ καὶ τὸ πλεονάζον καὶ τὸ λεῖπον δείκνυσθαι. ἐδείξαμεν ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἄρθρων τοῦ λόγου τὸ τήρημα ἀνεπλήρου τὰ λείποντα ἄρθρα· οὐ παρηλλαγμένον οὖν καὶ τὸ λείπειν ταῖς τοιαύταις ἀντωνυμίαις τοὺς προκειμένους λόγους. Εἴπερ οὖν αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον ὀρθοτονούμεναι ἀντωνυμίαι εἰς σύνθετον μεταλαμβάνονται συνόντος τοῦ ῥήματος ἰσαρίθμως κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, καὶ μένουσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἁπλότητα τοῦ ῥήματος ἐν ἑτέρῳ προσώπῳ νοουμένου, ὡς τὸ

ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν εἵλετο,

σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχήν,

147 πᾶσα ἀνάγκη κἀπὶ τοῦ τρίτου προσώπου ταὐτὸν ἐγχωρεῖν, συνεπισχυούσης καὶ τῆς ἐγγενομένης χρήσεως. ἔτι κατ' ὀρθὸν τόνον ἀναγνωστέον τὸ

μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δὲ οἷ αὐτῷ.

τὸ γὰρ ἀμύνειν ἐν προσώπῳ τῷ τοῦ Ὀδυσσέως νοεῖται, οὐ τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἀπεικασθείσης τῷ Μέντορι· μὴ πεισάτω σε ὁ Ὀδυσσεὺς ἡμῖν μάχεσθαι, αὑτῷ γε μὴν ἀμύνειν· εὐλόγως τῆς ἀντωνυμίας ὀρθοτονηθείσης πρὸς τὴν ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἡμῖν. τὸ γὰρ

ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς

εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεται, ἐπεὶ τὸ γείνατο ταὐτὸν ἦν πρόσωπον τῷ ἀντωνυμικῷ· ἐγέννησε γὰρ παῖδα οὐδὲ κατ' ὀλίγον ὅμοιον ἑαυτῷ· πρόδηλον γὰρ ὅτι ἡ ἁπλῆ μετάληψις ἕτερον πρόσωπον ὑπαγορεύει τοῦ Τυδέως. καὶ τὸ

πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξαντα ἓ αὐτόν

μόνως ἀντωνυμίαν ἁπλῆν ὑπαγορεύει· οὐ γὰρ κλητέος ὁ πτωχός, ἵνα μὴ αὐτόν, τὸν καλέσαντα, καταπονήσῃ, εἴ γε χρειώδης ἡ ἀναδοχὴ τῶν ἄλλων μετακλήτων, τέκτονος ἢ ἰατροῦ ἢ μάντεως. οὕτως ἔχει καὶ τὸ

ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἠδὲ οἷ αὐτῷ
ἔπλετο,

πάνυ ὑγιῶς τῶν ἀντωνυμιῶν τὸ δέον τοῦ τόνου ἀναδεξαμένων ἕνεκα τῆς παρακολουθούσης πρὸς ἄλληλα διαστολῆς, συνούσης ἔτι καὶ τῆς συμπλοκῆς. κἀπεὶ πάλιν τὸ ἔπλετο κοινὸν κατ' ἀμφοτέρων τῶν ἀντωνυμιῶν παρελαμβάνετο, οὐ δυνάμενον ἑτέρῳ προσχωρῆσαι κατὰ τὸ αὐ-
148 τὸ πρόσωπον, ἵνα τὸ σύνθετον μεταληφθῇ, ἀναγκαίως συνετήρει τὰς ἀντωνυμίας εἰς ἁπλοῦν σχῆμα, εἴ γε τὸ ἐν τῇ συνθέτῳ ἀντωνυμίᾳ ῥῆμα οὐ δύναται ἕτερον πρόσωπον γινώσκειν· ὡς δὲ προείρηται, τὸ ἔπλετο κοινὸν κατ' ἀμ-

τ' ἀμφοτέρων εἴληπται, ἔχον τὴν διάθεσιν ἔξωθεν τῶν δύο προσώπων, ὡς εἴ τις λέγοι ἐγένετο Τρύφωνι καλῶς, δηλονότι ὑπό τινος περιστάσεως. προείρηται δὲ ὅτι, εἰ μὴ αἱ διαθέσεις ἐξ αὐτῶν τῶν προσώπων ἐγγίνονται, ἀδύνατον ἐπινοηθῆναι τὴν σύνθετον ἀντωνυμίαν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ

ὅς τις οἷ τ' ἐπέοικεν,

ὅς τις Ἀγαμέμνονι ἔοικεν· οὐ γὰρ νῦν ὁ λόγος ἀπαιτεῖ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα ἑαυτῷ ἐοικέναι, τοῦ ὅς τις ἐπὶ τὸ ἀόριστον συντείνοντος τοῦ τε οἷ ἐπὶ τὸ ὡρισμένον πρόσωπον τοῦ Ἀγαμέμνονος.

τοὺς δ' ἄγαγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ·

οὐ γὰρ ἄγονται οἱ αἰχμάλωτοι ἵνα ἑαυτοῖς ὑπηρετῶσι, τοῖς γε μὴν ἐπικρατήσασιν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ

σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι·

οὐ γὰρ οἱ μνηστῆρες ἑαυτοῖς τὰ πρὸς τὴν δαῖτα εὐτρεπίζουσι. Πῶς οὖν οὐκ ἄλογον παραδιώκειν ὡς ἄλογον τὸ

οἷ τ' αὐτῷ, ἐπεὶ οὔ τι θεῶν ἐκ θέσφατα ᾔδη,

κατὰ τρόπους πλείονας δυνάμενον μᾶλλον κατωρθῶσθαι τῶν προκειμένων; εἰ γὰρ δὴ καὶ ἦν ἀληθὲς τὸ πάντως τὰς ὀρθοτονουμένας εἰς
149 σύνθετον μεταλαμβάνεσθαι, εἶχεν ὑποπαραίτησιν τὸ σχῆμα, καθότι αἱ ὀφείλουσαι ἅπαξ

ἐγκλίνεσθαι εἰς ἀρχὴν τοῦ λόγου γινόμεναι εἰς ὀρθὴν τάσιν μεταλαμβάνονται, ὡς ἔχει τὸ

ἡμέας ὑβρίζοντες,
ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προςέειπεν.

ἀλλὰ καὶ συμπέπλεκται, τό τε συνερχόμενον ῥῆμα πληθυντικόν, ἔχον τὴν σύνταξιν τοιαύτην, ἐμοὶ ἐγένοντο, σοὶ ἐγένοντο, οἷ ἐγένοντο. διὸ καὶ ἕνεκα τοῦ τοιούτου μετατίθεται εἰς τὸ ἔτευξεν, ἵνα ἑνικὸν γενόμενον συμφωνήσῃ κατὰ ἑνικὸν τῷ οἷ τ' αὐτῷ, ἅπασι κακὸν Τρώεσσιν ἔτευξε καὶ ἑαυτῷ, ἢ ὡς ὁ Κόμανος ἐν ὑπερβατῷ ἤκουεν, Ἀλεξάνδρῳ ἐκτήσατο νῆας καὶ ἑαυτῷ,

αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο,

ὡς φυσικῆς τινὸς ἀκολουθίας νόμον θεμένης τοῦ αὐτὸς τὴν ὀρθὴν τάσιν ἐν τρίτοις προςώποις συνθέτου ἀντωνυμίας μετάληψιν ὁμολογεῖν. τί γὰρ ἂν ποιήσειαν ἐπὶ τῶν καλουμένων κτητικῶν ἀντωνυμιῶν, ὧν ἡ θέσις ἀπαράδεκτος ἐγκλιτικῆς τάσεως; ἐφ' ὧν γε δεδείξεται ὡς κατὰ πᾶσαν πτῶσιν μενούσης τῆς αὐτῆς τάσεως τό τε ἁπλοῦν σχῆμα τῶν ἀντωνυμιῶν εὐπαράδεκτον καὶ ἔτι τὸ σύνθετον, τῆς τοῦ ῥήματος συντάξεως πᾶν τὸ τοιοῦτον διαστελλούσης. πῶς οὖν οὐκ ἀπανάγνωσμα τὸ

ἀλλά οἱ αὐτῷ

κατ' ἔγκλισιν ἀναγνωσθέν, ἀντιδιασταλτικῆς ἐπιφερομένης τῆς πρὶν ἡμῖν; Ἀπόχρη εἰς ἐντελῆ διάγνωσιν τὰ προκείμενα ὑποδείγματα.

20 Οὐ μὴν περισσὸν ἡγητέον παραθέσθαι τὸ
150 εὔχρηστον τῆς γενομένης ἀφορμῆς κατὰ τὸ τρίτον, ὡς τὸ μὲν ὀρθοτονούμενον εἰς τὸ σύνθετον ἐχώρει, τὸ δὲ μὴ οὕτως ἔχον εἰς ἁπλῆν μετάληψιν. Ἡ ἐν τοῖς πρώτοις καὶ δευτέροις προσώποις σύνταξις προφανεστάτη ἐστὶν ἔν τε τῷ διαβιβαζομένῳ προσώπῳ ἐφ' ἕτερον καὶ τῷ μὴ οὕτως ἔχοντι, ὡς ἔχει τὸ σὲ γὰρ ἄζομαι πρὸς τὸ

σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις,

καὶ τὸ

ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον

πρὸς τὸ

ἐμὲ λύσομαι·

τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. ἡ μέντοι κατὰ τὰ τρίτα πρόσωπα σύνταξις πάνυ πως ἐστὶ δυσπαρακολούθητος· παμπόλλων γὰρ ὄντων τῶν τρίτων καὶ διὰ μιᾶς λέξεως νοουμένων λέγω τῆς ῥηματικῆς ἢ καὶ ἔτι τῆς ἀντωνυμικῆς, παρείπετο διὰ τὴν ὑποῦσαν συνέμπτωσιν τά τε ἐν μεταβάσει πρόσωπα νοούμενα καὶ ἔτι τὰ ἐν τῇ αὐτοπαθείᾳ τῆς αὐτῆς συντάξεως ἔχεσθαι. ἡ ἕο ἀντωνυμία καὶ αἱ σύζυγοι κατὰ τὰς πλαγίας πρόδηλον ὅτι τρίτου εἰσίν· ἀλλὰ καὶ τὸ κήδεται καὶ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα ῥήματα ὁμοίως τρίτου ἐστὶ προσώπου, ἃ δὴ κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἀντωνυμιῶν δύο τρίτα ποιήσει, ἓν μὲν τὸ ἐκ τοῦ ἀντωνυμικοῦ προσώπου,

ἕτερον δὲ τὸ ἐκ τοῦ ῥήματος. γενήσεται γὰρ ἑὸ κήδεται, ἐν δυσὶ προςώποις, αὐτοῦ κήδεται, δἰ οὗ ἐμφανίζομεν τίς τίνος κήδεται. ἀλλὰ κἀκεῖνο ἔνδεκτόν ἐστι τό τινα ἑαυτοῦ κήδεσθαι,
151 καὶ δῆλον ὅτι οὐ δἰ ἄλλων πάλιν συντάξεων τὸ τοιοῦτον εἰρήσεται ἢ τῶν αὐτῶν· πάλιν γὰρ ἐγγενήσεται τὸ ἑὸ κήδεται. ἔνθεν οὖν δυςέφικτον ἐγίνετο διαγνῶναι πότερόν τίς τινος κήδεται ἢ οὔ τινος μέν, ἑαυτοῦ δέ. φέρε γὰρ τὸν Εὔμαιον ἑαυτοῦ κήδεσθαι· τί ἂν γένοιτο ἄλλο ἢ τὸ

ἐπεὶ ἑὸ κήδετο λίην;

ἢ τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ πάλιν προςεχώρει τὸ

ἐπεὶ ἑὸ κήδετο λίην.

πρὸς τὸ τοιοῦτο οὖν εὐτρεπίζοντο αἵ τε ὀρθοτονούμεναι εἰς τὸ ἀμετάβατον τοῦ προςώπου, λέγω εἰς τὸ σύνθετον, αἵ τε ἐγκλινόμεναι εἰς τὸ ἁπλοῦν, τουτέστι τὸ διαβιβαζόμενον εἰς ἕτερον πρόςωπον.

Καὶ τὸ μὲν πιθανὸν τοῦ λόγου τοιοῦτον ἦν, χρὴ μέντοι τὸν νοῦν ἐπερείσαντας μὴ διὰ τοῦ τόνου διδάσκεσθαι, διὰ δὲ τοῦ παρεπομένου λόγου, καθά περ καὶ ἐπ᾽ ἄλλων ἀπείρων ἀμφιβόλων διακρίσεις παρέπονται ἐκ τῶν ἐπακολουθούντων τοῖς λόγοις, οὐκ ἐξ ἐγκλίσεων οὐδὲ ἐξ ὀρθῶν τάσεων. καθά περ οὖν εἴπομεν ὅτι, εἰ καὶ δῴη τις ἐν τῇ συνούσῃ τάσει διάκρισιν τῶν ἁπλῶν καὶ συνθέτων, ἀνάγκη πᾶσα ὑποστρέψαι εἰς ὃν προεκτεθείμεθα

λόγον. αἱ γὰρ κτητικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν τόνῳ οὐ διοριζόμεναι τὸ δισσὸν τῆς μεταλήψεως ἔχουσιν,

οὕνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος,
πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ·

δῆλον γὰρ ὡς τῷ ἑαυτοῦ κατὰ σύνθετον προφοράν, καὶ οὐδαμόσε ἐναλλαγὴ τοῦ τόνου διέστειλε τὸ σημαινόμενον διάφορον ἄν, τὸ μέντοι 151 ἀκόλουθον τοῦ λόγου, ᾧ χρὴ ὁμοίως προσέχοντας κἀπὶ τῶν προκειμένων ἀντωνυμιῶν ταὐτὸν ἀποτελεῖν, καὶ μὴ παρὰ τὰς τῶν τόνων ἐναλλαγὰς ἐπιταράσσειν καὶ τὰς διανοίας ἢ καὶ καταμέμφεσθαι τὰς ποιητικὰς συντάξεις, ὅτι μὴ τῇ προκειμένῃ τηρήσει ὑπαντήσεται τὰ τοῦ λόγου.

Ἀκολούθως ἰτέον καὶ ἐπὶ τὴν κτητικὴν σύνταξιν τῶν ἀντωνυμιῶν.

21 Αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι δύο πρόσωπα παριστᾶσαι, λέγω τό τε τοῦ κτήματος καὶ τὸ τοῦ κτήτορος, δεόντως καὶ ἐν συντάξεσι τρισὶ καταγενήσονται, εἴ γε αἱ τούτων πρωτότυποι μονοπρόσωποι οὖσαι δύο συντάξεις ἀνεδέξαντο, καθὰ ἀπεδείχθη, ἔχοντος τοῦ λόγου τῇδε. Τὰ ῥήματα τὰ συνόντα ταῖς κτητικαῖς ἀντωνυμίαις ἤτοι ἐκ τοῦ προσώπου ἐστὶ τοῦ ὑπὸ τὴν κτῆσιν πεπτωκότος ἢ ἐκ τοῦ κτησαμένου ἢ ἐξ οὐδετέρου μὲν τούτων, ὑπ' ἄλλου δέ τινος ἔξωθεν παραλαμβανομένου. καὶ ἔστι μὲν

τοῦ πρώτου ὁ ἐμὸς ἵππος τρέχει, ὁ ἐμὸς ἀγρὸς εὐφορεῖ· ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ δευτέρου καὶ τρίτου. ἡ τοιαύτη σύνταξις πάντως ἐν ὀρθῇ πτώσει ἐστί, καθὸ τὰ ῥήματα πλαγίαις μὲν οὐ συντάσσονται κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ὀρθαῖς δὲ ἀπάντοτε. τοῦ δὲ δευτέρου τὸν ἐμὸν ἀγρὸν ἔσκαψα, τὸν ἐμὸν φίλον ἔπεισα, τὸν σὸν υἱὸν ἐπαίδευσας. τοῦ δὲ τρίτου τὸν ἐμὸν υἱὸν ἐδίδαξε, τὸν σὸν φίλον ἔπεισε· πρόδηλον γὰρ ὅτι ἡ τοιαύτη σύνταξις
153 ἐκτός ἐστι τῶν δύο προσώπων τῶν ἐν ταῖς κτητικαῖς ἀντωνυμίαις νοουμένων. καὶ εἰσὶ πάντοτε ἐν πλαγίαις πτώσεσιν αἱ τοιαῦται συντάξεις, καθὸ τὸ ῥῆμα ἐν ἑτέραις εὐθείαις νοεῖται, ἐχθρὸν ἐμὸν ἐλύπησας, τουτέστι σύ· ἐχθρὸν ἐμὸν ἐλύπησε Τρύφων ἤ τις ἄλλος τῶν δυναμένων κατὰ τὸ τρίτον παραλαμβάνεσθαι. Ἡ δὲ πρὸς τὸ κτῆμα συντρέχουσα διάθεσις, ἐάν τε κατ' ἐνεργητικὴν ἢ ἐκφορὰν ἐάν τε κατὰ παθητικήν, μόνως ἀναλύεται εἰς ἁπλῆν ἀντωνυμίαν, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, ἐμὸς διαλέγεται φίλος, σὸς ὑβρίζεται δοῦλος,

ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν

(ἔστι γὰρ ὅτε ὁ αὐτοῦ με δόμος ἐκάλυψεν)

κεῖσέ με νοστήσαντα·

σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεός

(ὁ ἀδελφός σου ἐξέφυγεν)·

ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴης·

πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης.

ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τῶν ὁμοίων. Οὐκ ἀπεμφαῖνον μέντοι ἐστὶ καὶ τὸ συνταсσόμενον ῥῆμα ἐπὶ τὸν κτήτορα συντείνειν, εἰ σημαίνοι ὕπαρξιν· εἰ γὰρ ἄλλα τι, τὰ τοῦ λόγου ἀκατάλληλα ἂν γένοιτο. οἷόν τε γάρ ἐστι φάναι ἐμός εἰμι οἰκέτης, ὃ πάντως μεταληφθήσεται εἰς σύνθετον, ὅτε φαμὲν οὕτως, ἐμαυτοῦ εἰμὶ οἰκέτης· ἀσύστατον δὲ τὸ τοιοῦτον, ἐμὸς θεράπων γράφω. δέον γὰρ γράφει, εἴ γε πρὸς τὴν ὑπακουομένην τρίτου προσώπου εὐθεῖαν συντρέχει τὸ ῥῆμα· ἢ εἴ περ ἐν δευτέρῳ γένοιτο, πάντως καὶ μετὰ τῆς ὑπαρκτικῆς 154 μετοχῆς, ἐμὸς ὢν θεράπων τρέχεις. ἐντεῦθεν οὖν δεῖ νοεῖν ὡς πᾶν ῥῆμα ἐκ τοῦ κτήτορος γενόμενον, λέγω κατὰ διάθεσιν τὴν πρὸς τὸ κτῆμα, πάντως σύνθετον μετάληψιν ποιεῖται, εἰ ἐγγένοιτό τις διαστολή, τὸν ἐμὸν υἱὸν διδάσκω, τὸν σὸν υἱὸν ἐπαίδευσας, πάνυ ἀναγκαίας. οὐ γὰρ ἔτι τὸ ῥῆμα ἐκ τῆς κατὰ τὸ τέλος εὐθείας συνείχετο, μετῄει δὲ ἐπὶ τὸ ἀντωνυμικὸν πρόσωπον· πρόκειται δὲ ὅτι, ἐὰν ῥῆμα κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον συντάσσηται πλαγίᾳ ἀντωνυμίᾳ, πάντως σύνθετον μετάληψιν ἀπαιτεῖ, ὡς τὸ

ἐμέ φημι

καὶ τὰ ὅμοια. ἀλλὰ μὴν καὶ δέδεικται ὡς αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι μόνης γενικῆς εἰσὶ πτώ-

σεως, εἰς ἣν καὶ μεταλαμβάνονται, καὶ ὡς αἱ ἐγκλινόμεναι πτώσεις τῶν ὑπακουομένων κτημάτων εἰσί. δυνάμει γὰρ ὁ λέγων οὕτως, τὸν ἐμὸν δοῦλον ἔπαισα, φησὶ τὸν ἐμοῦ δοῦλον ἔπαισα, ὅ περ οὐκ ἄλλο τι γενήσεται ἢ τὸν ἐμαυτοῦ. ἔνθεν τὰ τῆς ἀναλύσεως, εἰ μὲν ἐν ἀπολύτῳ εἴη προσώπῳ, εἰς ἐγκλινομένην μεταλαμβάνεται ἁπλῆν ἀντωνυμίαν· εἰ δὲ δέοιτο ἀντιδιαστολῆς, πάντως εἰς σύνθετον. διὸ καὶ μόνως αἱ σύνθετοι ὀρθοτονούμεναί εἰσι· χρειώδης γὰρ ἦν ἡ ἐξ αὐτῶν διαστολή. παρὸν οὖν φάναι πρὸς ταῖς ἐμαῖς θύραις ἕστηκα καὶ μεταλαβεῖν πρὸς ταῖς θύραις μου ἕστηκα, ἀλλὰ καὶ

πρὸς ταῖς ἐμαυτοῦ θύραις ἕστηκ' ἐγώ,

155 καὶ πάνυ ἀναγκαίως τοῦ Μενάνδρου τὴν σύνθετον παραλαβόντος, συμφερομένην ὀρθοτονουμένη τῇ ἕστηκα ἐγώ· ἔμφασιν γὰρ ἔχει ὡς οὐ πρὸς ταῖς ἄλλου. Προφανῶς κἀπὶ τοῦ τρίτου προσώπου τὰ τῆς συντάξεως συντείνει, αὐτὰ μόνον ἐπιστάσεως τῆς αὐτῆς παρακολουθούσης ἧς κἀν τοῖς προκειμένοις ἔφαμεν δεῖν μεμνῆσθαι. ἢ ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ ἐστὶ τὰ τῆς διαθέσεως καὶ τὰ τοῦ ἀντωνυμικοῦ προσώπου, ἢ ἐν ἑτέρῳ προσώπῳ κατηγορεῖται ἡ ἐκ τῶν ῥημάτων διάθεσις, ἐπεὶ ὁμοίως πάλιν διὰ μιᾶς φωνῆς πλείονα ὄντα τὰ πρόσωπα νοεῖται ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα,

ὃν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν
κάλλεος εἵνεκα οἷο·

ἔστι γὰρ ἕνεκα τοῦ αὐτοῦ κάλλους, καθὸ τὸ ἀνηρείψαντο συντείνει ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ θεοί, ἀνήρπασαν οἱ θεοὶ Γανυμήδην τοῦ αὐτοῦ ἕνεκα κάλλους. εἰ γοῦν μεταληφθείη ἡ αἰτιατικὴ τοῦ Γανυμήδης εἰς εὐθεῖαν, εἰς ἣν καὶ προσχωρήσει τὸ ῥῆμα, πάντως καὶ ἡ μετάληψις σύνθετος γενήσεται, ἡρπάγη ὁ Γανυμήδης ἕνεκα τοῦ ἑαυτοῦ κάλλους, καθό ἐστι καὶ ἐπὶ τοῦ

δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος,

δῆλα δὴ ὡς ὁ Ἀλέξανδρος κἀπεὶ ἐξ αὐτοῦ τὰ τῆς διαθέσεως, κτῆμα δὲ ἔχει τὸν ἀδελφόν, τὸ οἷο κασιγνήτοιο εἰς τὸ ἑαυτοῦ μεταληφθήσεται. Ἔτι τὸ

ἤ τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή

τὴν τοῦ ῥήματος διάθεσιν ἔχει ἐκ τοῦ κτήματος, ἐφ᾽ ἧς πάλιν συντάξεως ἁπλῆ μετάληψις
156 γενήσεται, ἡ αὐτοῦ ἀλκὴ αὐτὸν ἀπώλεσεν. εἰ γοῦν ὁ λέων τὰ τῆς διαθέσεως μεταλάβοι ὡς ἐπὶ τὸ κτῆμα, τὴν ἀλκήν, γένοιτο ἂν ἑὴν ὤλεσεν ἀλκήν, τουτέστι τὴν ἑαυτοῦ· εἰ δὲ γένοιτο ἄλλο τι πρόσωπον τὸ ῥῆμα ἀναδέξασθαι, ὡς εἴ τις ἐφ᾽ Ἡρακλέους φαίη καταγωνισαμένου τὸν λέοντα, ἑὴν ἀλκὴν ὤλεσεν.

ἑόν ἀλλ' ἐπιθετικῶς, σημαῖνον τὸ ἀγαθόν, ἢ καὶ ἐν μεταγραφῇ τοῦ ταχὺν ἄγγελον, ὡς πάντως τῆς ἀντωνυμίας σύνθετον μετάληψιν ἀπαιτούσης· ἐπ' ἐκείνου δ' εὐπαράδεκτα τὰ τῆς ἀντωνυμίας φασίν,

εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον

ἀντὶ τοῦ τὸν ἑαυτοῦ. ἣν δὲ κἀκεῖνο ἀντωνυμικῶς
158 κῶς παραδέξασθαι ὁμοίως τοῖς προκειμένοις, μετιὸν εἰς ἁπλῆν μετάθεσιν ἕνεκα τοῦ τὸ ῥῆμα ἐπὶ τὸν Πρίαμον συντείνειν, αἴτει τὸν αὐτοῦ ἄγγελον. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς ὑπομνηματισαμένους,

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο
ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι
γέρας, φθιμένῳ Μελικέρτᾳ·

μεταλαμβάνοντες γὰρ τὴν ᾧ ἀντωνυμίαν εἰς σύνθετον τὴν ἑαυτοῦ ἀποροῦσι πῶς, ὃν εἶπεν Ἀθαμαντιάδαν, καὶ Σισύφου παρίστησιν. ἔνιοι μέντοι τὸ ὦ ἐπιρρηματικὸν ἐκδεξάμενοι τοῦ ἀπόρου δοκοῦσιν ἀπηλλάχθαι, ἐγκλίνοντες τὸν τόνον ἵν' ᾖ ὦ παιδί, καθὼς ἔχει καὶ τὸ ὦ τε χερνᾶτις γυνά. οἱ δὲ καὶ εἰς τὴν οἷ μετέλαβον, κέλοντό οἱ, ἵνα ᾖ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας, τουτέστι τῆς εἰρημένης Ἰνοῦς, πάντα μᾶλλον ἢ τὸ δέον ἐπιστήσαντες. τί γὰρ τὸ ἐμποδὼν τὴν ᾧ ἀντωνυμίαν κτητικὴν ὑπάρχειν

μεταλαμβάνεσθαί τε εἰς τὸ αὐτῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδί, ὃν καὶ Ἀθαμαντιάδην εἶπε; Καὶ τὸ Ὁμηρικὸν δὲ δυνάμενον κατ' ὀρθὴν τάσιν ἀναγινώσκεσθαι, λέγω ἐπὶ τοῦ·

οἱ δὲ οἳ ἐβλάφθησαν,

παρεπέμφθη διὰ τὴν εἰκῇ πιστευθεῖσαν τήρησιν, συντάξεως ὁμοίας οὔσης τῇ οἱ ἐμοὶ ἐβλάβησαν, οἱ σοὶ ἐβλάβησαν, οἱ οἳ ἐβλάβησαν. καὶ φαίνεται ὅτι τὸ Ὁμηρικὸν ἰδίωμα ῥύεται τὸ ἀπανάγνωσμα, καθὸ ἀπειράκις δοτικὰς παραλαμβάνει ἀντὶ γενικῶν· ὡς εἰ μὴ ἦν τὰ τῆς ἐναλλαγῆς, τάχα καὶ ὁ στίχος ἠλογεῖτο, ὡς ἀκατάλληλον ἔχων τὴν ἀν-
169 τωνυμίαν. Κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον δεῖ νοεῖν καὶ τὸ

τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
ἐν Λακεδαίμονι αὖθι φίλῃ,

εἴ περ εἶχε τὸ ἑῇ ἐν ταῖς πλείοσιν ἐκδόσεσιν. ὃ ἦν μάλιστα ἀκόλουθον· τὸ γὰρ κατέχε ῥῆμα συναφές ἐστι τῷ γῆ, καὶ τὰ τῆς ἀντωνυμίας πάντως εἰς ἁπλῆν μεταστήσεται, κατεῖχεν ἡ γῆ τοὺς προειρημένους δαίμονας ἐν τῇ αὐτῆς πατρίδι, τῆς προειρημένης Ἑλένης, ὡς κἀκεῖνο ἔχει,

τότε δὲ Ζεὺς δυςμενέεσσι
δῶκεν ἀεικίσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ,

ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, τοῦ Ἕκτορος.

Οὐχ ἡγητέον τὴν τοιαύτην παράθεσιν

ἐγκλίνεσθαι· εἰς ἀρχὴν τοῦ λόγου γινόμεναι εἰς ὀρθὴν τάσιν μεταλαμβάνονται, ὡς ἔχει τὸ

ἡμέας ὑβρίζοντες,
ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προςέειπεν.

ἀλλὰ καὶ συμπέπλεκται, τό τε συνερχόμενον ῥῆμα πληθυντικόν, ἔχον τὴν σύνταξιν τοιαύτην, ἐμοὶ ἐγένοντο, σοὶ ἐγένοντο, οἱ ἐγένοντο. διὸ καὶ ἕνεκα τοῦ τοιούτου μετατίθεται εἰς τὸ ἔτευξεν, ἵνα ἑνικὸν γενόμενον συμφωνήσῃ κατὰ ἑνικὸν τῷ οἱ τ' αὐτῷ, ἅπασι κακὸν Τρώεσσιν ἔτευξε καὶ ἑαυτῷ, ἢ ὡς ὁ Κόμανος ἐν ὑπερβατῷ ἤκουεν, Ἀλεξάνδρῳ ἐστήσατο νῆας καὶ ἑαυτῷ,

αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο,

ὡς φυσικῆς τινὸς ἀκολουθίας νόμον θεμένης τοῦ αὐτὸς τὴν ὀρθὴν τάσιν ἐν τρίτοις προςώποις συνθέτου ἀντωνυμίας μετάληψιν ὁμολογεῖν. τί γὰρ ἂν ποιήσειαν ἐπὶ τῶν καλουμένων κτητικῶν ἀντωνυμιῶν, ὧν ἡ θέσις ἀπαράδεκτος ἐγκλιτικῆς τάσεως; ἐφ' ὧν γε δεδείξεται ὡς κατὰ πᾶσαν πτῶσιν μενούσης τῆς αὐτῆς τάσεως τό τε ἁπλοῦν σχῆμα τῶν ἀντωνυμιῶν εὐπαράδεκτον καὶ ἔτι τὸ σύνθετον, τῆς τοῦ ῥήματος συντάξεως πᾶν τὸ τοιοῦτον διαστελλούσης. πῶς οὖν οὐκ ἀπανάγνωσμα τὸ

ἀλλά οἱ αὐτῷ

κατ' ἔγκλισιν ἀναγνωσθέν, ἀντιδιασταλτικῆς ἐπιφερομένης τῆς πρὶν ἡμῖν; Ἀπόχρη εἰς ἐντελῆ διάγνωσιν τὰ προκείμενα ὑποδείγματα.

20 150 Οὐ μὴν περισσὸν ἡγητέον παραθέσθαι τὸ εὔχρηστον τῆς γενομένης ἀφορμῆς κατὰ τὸ τρίτον, ὡς τὸ μὲν ὀρθοτονούμενον εἰς τὸ σύνθετον ἐχώρει, τὸ δὲ μὴ οὕτως ἔχον εἰς ἁπλῆν μετάληψιν. Ἡ ἐν τοῖς πρώτοις καὶ δευτέροις προσώποις σύνταξις προφανεστάτη ἐστὶν ἔν τε τῷ διαβιβαζομένῳ προσώπῳ ἐφ' ἕτερον καὶ τῷ μὴ οὕτως ἔχοντι, ὡς ἔχει τὸ σὲ γὰρ ἅζομαι πρὸς τὸ

σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐίσκεις,

καὶ τὸ

ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον

πρὸς τὸ

ἐμὲ λύσομαι·

τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. ἡ μέντοι κατὰ τὰ τρίτα πρόσωπα σύνταξις πάνυ πως ἐστὶ δυσπαρακολούθητος· παμπόλλων γὰρ ὄντων τῶν τρίτων καὶ διὰ μιᾶς λέξεως νοουμένων λέγω τῆς ῥηματικῆς ἢ καὶ ἔτι τῆς ἀντωνυμικῆς, παρείπετο διὰ τὴν ὑποῦσαν συνέμπτωσιν τά τε ἐν μεταβάσει πρόσωπα νοούμενα καὶ ἔτι τὰ ἐν τῇ αὐτοπαθείᾳ τῆς αὐτῆς συντάξεως ἔχεσθαι. ἡ ἕο ἀντωνυμία καὶ αἱ σύζυγοι κατὰ τὰς πλαγίας πρόδηλον ὅτι τρίτου εἰσίν· ἀλλὰ καὶ τὸ κήδεται καὶ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα ῥήματα ὁμοίως τρίτου ἐστὶ προσώπου, ἃ δὴ κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἀντωνυμιῶν δύο τρίτα ποιήσει, ἓν μὲν τὸ ἐκ τοῦ ἀντωνυμικοῦ προσώπου,

ἕτερον δὲ τὸ ἐκ τοῦ ῥήματος. γενήσεται γὰρ ἕο κήδεται, ἐν δυσὶ προσώποις, αὐτοῦ κήδεται, δι' οὗ ἐμφανίζομεν τίς τινος κήδεται. ἀλλὰ κἀκεῖνο ἔνδεκτόν ἐστι τό τινα ἑαυτοῦ κήδεσθαι,
151 καὶ δῆλον ὅτι οὐ δι' ἄλλων πάλιν συντάξεων τὸ τοιοῦτον εἰρήσεται ἢ τῶν αὐτῶν· πάλιν γὰρ ἐγγενήσεται τὸ ἕο κήδεται. ἔνθεν οὖν δυσέφικτον ἐγίνετο διαγνῶναι πότερόν τίς τινος κήδεται ἢ οὔ τινος μέν, ἑαυτοῦ δέ. φέρε γὰρ τὸν Εὔμαιον ἑαυτοῦ κήδεσθαι· τί ἂν γένοιτο ἄλλο ἢ τὸ

ἐπεὶ ἕο κήδετο λίην;

ἢ τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ πάλιν προσεχώρει τὸ

ἐπεὶ ἕο κήδετο λίην.

πρὸς τὸ τοιοῦτο οὖν εὐτρεπίζοντο αἵ τε ὀρθοτονούμεναι εἰς τὸ ἀμετάβατον τοῦ προσώπου, λέγω εἰς τὸ σύνθετον, αἵ τε ἐγκλινόμεναι εἰς τὸ ἁπλοῦν, τουτέστι τὸ διαβιβαζόμενον εἰς ἕτερον πρόσωπον.

Καὶ τὸ μὲν πιθανὸν τοῦ λόγου τοιοῦτον ἦν, χρὴ μέντοι τὸν νοῦν ἐπερείσαντας μὴ διὰ τοῦ τόνου διδάσκεσθαι, διὰ δὲ τοῦ παρεπομένου λόγου, καθά περ καὶ ἐπ' ἄλλων ἀπείρων ἀμφιβόλων διακρίσεις παρέπονται ἐκ τῶν ἐπακολουθούντων τοῖς λόγοις, οὐκ ἐξ ἐγκλίσεων οὐδὲ ἐξ ὀρθῶν τάσεων. καθά περ οὖν εἴπομεν ὅτι, εἰ καὶ δῴη τις ἐν τῇ συνούσῃ τάσει διάκρισιν τῶν ἁπλῶν καὶ συνθέτων, ἀνάγκη πᾶσα ὑποστρέψαι εἰς ὃν προεκτεθείμεθα

λόγον. αἱ γὰρ κτητικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν τόνῳ οὐ διοριζόμεναι τὸ δισσὸν τῆς μεταλήψεως ἔχουσιν,

οὕνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος,
πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ·

δῆλον γὰρ ὡς τῷ ἑαυτοῦ κατὰ σύνθετον προφοράν, καὶ οὐδαμόσε ἐναλλαγὴ τοῦ τόνου διέστειλε τὸ σημαινόμενον διάφορον ὄν, τὸ μέντοι ἀ-
152 κόλουθον τοῦ λόγου, ᾧ χρὴ ὁμοίως προσέχοντας κἀπὶ τῶν προκειμένων ἀντωνυμιῶν ταὐτὸν ἀποτελεῖν, καὶ μὴ παρὰ τὰς τῶν τόνων ἐναλλαγὰς ἐπιταράσσειν καὶ τὰς διανοίας ἢ καὶ καταμέμφεσθαι τὰς ποιητικὰς συντάξεις, ὅτι μὴ τῇ προκειμένῃ τηρήσει ὑπαντήσεται τὰ τοῦ λόγου.

Ἀκολούθως ἰτέον καὶ ἐπὶ τὴν κτητικὴν σύνταξιν τῶν ἀντωνυμιῶν.

21 Αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι δύο πρόσωπα παριστᾶσαι, λέγω τό τε τοῦ κτήματος καὶ τὸ τοῦ κτήτορος, δεόντως καὶ ἐν συντάξεσι τρισὶ καταγενήσονται, εἴ γε αἱ τούτων πρωτότυποι μονοπρόσωποι οὖσαι δύο συντάξεις ἀνεδέξαντο, καθὼς ἀπεδείχθη, ἔχοντος τοῦ λόγου τῇδε. Τὰ ῥήματα τὰ συνόντα ταῖς κτητικαῖς ἀντωνυμίαις ἤτοι ἐκ τοῦ προσώπου ἐστὶ τοῦ ὑπὸ τὴν κτῆσιν πεπτωκότος ἢ ἐκ τοῦ κτησαμένου ἢ ἐξ οὐδετέρου μὲν τούτων, ὑπ' ἄλλου δέ τινος ἔξωθεν παραλαμβανομένου. καὶ ἔστι μὲν

τοῦ πρώτου ὁ ἐμὸς ἵππος τρέχει, ὁ ἐμὸς ἀγρὸς εὐφορεῖ· ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ δευτέρου καὶ τρίτου. ἡ τοιαύτη σύνταξις πάντως ἐν ὀρθῇ πτώσει ἐστί, καθὸ τὰ ῥήματα πλαγίαις μὲν οὐ συντάσσονται κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ὀρθαῖς δὲ ἀπάντοτε. τοῦ δὲ δευτέρου τὸν ἐμὸν ἀγρὸν ἔσκαψα, τὸν ἐμὸν φίλον ἔπεισα, τὸν σὸν υἱὸν ἐπαίδευσας. τοῦ δὲ τρίτου τὸν ἐμὸν υἱὸν ἐδίδαξε, τὸν σὸν φίλον ἔπεισε· πρόδηλον γὰρ ὅτι ἡ τοιαύτη σύνταξις
153 ἐκτός ἐστι τῶν δύο προσώπων τῶν ἐν ταῖς κτητικαῖς ἀντωνυμίαις νοουμένων. καὶ εἰσὶ πάντοτε ἐν πλαγίαις πτώσεσιν αἱ τοιαῦται συντάξεις, καθὸ τὸ ῥῆμα ἐν ἑτέραις εὐθείαις νοεῖται, ἐχθρὸν ἐμὸν ἐλύπησας, τουτέστι σύ· ἐχθρὸν ἐμὸν ἐλύπησε Τρύφων ἤ τις ἄλλος τῶν δυναμένων κατὰ τὸ τρίτον παραλαμβάνεσθαι. Ἡ δὲ πρὸς τὸ κτῆμα συντρέχουσα διάθεσις, ἐάν τε κατ' ἐνεργητικὴν ἢ ἐκφορὰν ἐάν τε κατὰ παθητικήν, μόνως ἀναλύεται εἰς ἁπλῆν ἀντωνυμίαν, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, ἐμὸς διαλέγεται φίλος, σὸς ὑβρίζεται δοῦλος,

ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν

(ἔστι γὰρ ὅτε ὁ αὐτοῦ με δόμος ἐκάλυψεν)

κεῖσέ με νοστήσαντα·

σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφειός

(ὁ ἀδελφός σου ἐξέφυγεν)·

ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴης·

πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης·

ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τῶν ὁμοίων. Οὐκ ἀπεμφαῖνον μέντοι ἐστὶ καὶ τὸ συντασσόμενον ῥῆμα ἐπὶ τὸν κτήτορα συντείνειν, εἰ σημαίνοι ὕπαρξιν· εἰ γὰρ ἄλλο τι, τὰ τοῦ λόγου ἀκατάλληλα ἂν γένοιτο. οἷόν τε γάρ ἐστι φάναι ἐμός εἰμι οἰκέτης, ὃ πάντως μεταληφθήσεται εἰς σύνθετον, ὅτε φαμὲν οὕτως, ἐμαυτοῦ εἰμὶ οἰκέτης· ἀσύστατον δὲ τὸ τοιοῦτον, ἐμὸς θεράπων γράφω. δέον γὰρ γράφει, εἴ γε πρὸς τὴν ὑπακουομένην τρίτου προσώπου εὐθεῖαν συντρέχει τὸ ῥῆμα· ἢ εἴ περ ἐν δευτέρῳ γένοιτο, πάντως καὶ μετὰ τῆς ὑπαρκτικῆς μετο-
154 χῆς, ἐμὸς ὢν θεράπων τρέχεις. ἐντεῦθεν οὖν δεῖ νοεῖν ὡς πᾶν ῥῆμα ἐκ τοῦ κτήτορος γενόμενον, λέγω κατὰ διάθεσιν τὴν πρὸς τὸ κτῆμα, πάντως σύνθετον μετάληψιν ποιεῖται, εἰ ἐγγένοιτό τις διαστολή, τὸν ἐμὸν υἱὸν διδάσκω, τὸν σὸν υἱὸν ἐπαίδευσας, πάνυ ἀναγκαίως. οὐ γὰρ ἔτι τὸ ῥῆμα ἐκ τῆς κατὰ τὸ τέλος εὐθείας συνείχετο, μετῄει δὲ ἐπὶ τὸ ἀντωνυμικὸν πρόσωπον. πρόκειται δὲ ὅτι, ἐὰν ῥῆμα κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον συντάσσηται πλαγίᾳ ἀντωνυμίᾳ, πάντως σύνθετον μετάληψιν ἀπαιτεῖ, ὡς τὸ

ἐμέ φημι

καὶ τὰ ὅμοια. ἀλλὰ μὴν καὶ δέδεικται ὡς αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι μόνης γενικῆς εἰσι πτω-

σεως, εἰς ἣν καὶ μεταλαμβάνονται, καὶ ὡς αἱ ἐγκλινόμεναι πτώσεις τῶν ὑπακουομένων κτημάτων εἰσί. δυνάμει γὰρ ὁ λέγων οὕτως, τὸν ἐμὸν δοῦλον ἔπαισα, φησὶ τὸν ἐμοῦ δοῦλον ἔπαισα, ὅ περ οὐκ ἄλλο τι γενήσεται ἢ τὸν ἐμαυτοῦ. ἔνθεν τὰ τῆς ἀναλύσεως, εἰ μὲν ἐν ἀπολύτῳ εἴη προσώπῳ, εἰς ἐγκλινομένην μεταλαμβάνεται ἁπλῆν ἀντωνυμίαν· εἰ δὲ δέοιτο ἀντιδιαστολῆς, πάντως εἰς σύνθετον. διὸ καὶ μόνως αἱ σύνθετοι ὀρθοτονούμεναί εἰσι· χρειώδης γὰρ ἦν ἡ ἐξ αὐτῶν διαστολή. παρὸν οὖν φάναι πρὸς ταῖς ἐμαῖς θύραις ἕστηκα καὶ μεταλαβεῖν πρὸς ταῖς θύραις μου ἕστηκα, ἀλλὰ καὶ

πρὸς ταῖς ἐμαυτοῦ θύραις ἕστηκ' ἐγώ,

155 καὶ πάνυ ἀναγκαίως τοῦ Μενάνδρου τὴν σύνθετον παραλαβόντος, συμφερομένην ὀρθοτονουμένην τῇ ἕστηκα ἐγώ· ἔμφασιν γὰρ ἔχει ὡς οὐ πρὸς ταῖς ἄλλου. Προφανὲς κἀπὶ τοῦ τρίτου προσώπου τὰ τῆς συντάξεως. συντείνει αὐτὰ μόνον ἐπιστάσεως τῆς αὐτῆς παρακολουθούσης ἧς καὶ τοῖς προκειμένοις ἔφαμεν δεῖν μεμνῆσθαι. ἢ ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ ἐστὶ τὰ τῆς διαθέσεως καὶ τὰ τοῦ ἀντωνυμικοῦ προσώπου, ἢ ἐν ἑτέρῳ προσώπῳ καταγίνεται ἡ ἐκ τῶν ῥημάτων διάθεσις, ἐπεὶ ὁμοίως πάλιν διὰ μιᾶς φωνῆς πλείονα ὄντα τὰ πρόσωπα νοεῖται ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα,

ὃν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν
κάλλεος εἵνεκα οἷο·

ἔστι γὰρ ἕνεκα τοῦ αὐτοῦ κάλλους, καθὸ τὸ ἀνηρείψαντο συντείνει ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν τοῦ θεοί, ἀνήρπασαν οἱ θεοὶ Γανυμήδην τοῦ αὐτοῦ ἕνεκα κάλλους. εἰ γοῦν μεταληφθείη ἡ αἰτιατικὴ τοῦ Γανυμήδης εἰς εὐθεῖαν, εἰς ἣν καὶ προσχωρήσει τὸ ῥῆμα, πάντως καὶ ἡ μετάληψις σύνθετος γενήσεται, ἡρπάγη ὁ Γανυμήδης ἕνεκα τοῦ ἑαυτοῦ κάλλους, καθό ἐστι καὶ ἐπὶ τοῦ

δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος,

δῆλα δὴ ὡς ὁ Ἀλέξανδρος κἀπεὶ ἐξ αὐτοῦ τὰ τῆς διαθέσεως, κτῆμα δὲ ἔχει τὸν ἀδελφόν, τὸ οἷο κασιγνήτοιο εἰς τὸ ἑαυτοῦ μεταληφθήσεται. Ἔτι τὸ

ἥ τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή

τὴν τοῦ ῥήματος διάθεσιν ἔχει ἐκ τοῦ κτήματος, ἐφ' ἧς πάλιν συντάξεως ἁπλῆ μετάληψις
156 γενήσεται, ἡ αὐτοῦ ἀλκὴ αὐτὸν ἀπώλεσεν. εἰ γοῦν ὁ λέων τὰ τῆς διαθέσεως μεταλάβοι ὡς ἐπὶ τὸ κτῆμα, τὴν ἀλκήν, γένοιτο ἂν ἣν ὤλεσεν ἀλκήν, τουτέστι τὴν ἑαυτοῦ· εἰ δὲ γένοιτο ἄλλο τι πρόσωπον τὸ ῥῆμα ἀναδέξασθαι, ὡς εἴ τις ἐφ' Ἡρακλέους φαίη καταγωνισαμένου τὸν λέοντα ἣν ἀλκὴν ὤλεσεν,

ἐὸν ἀλλ' ἐπιθετικῶς, σημαῖνον τὸ ἀγαθόν, ἢ καὶ ἐν μεταγραφῇ τοῦ ταχὺν ἄγγελον, ὡς πάντως τῆς ἀντωνυμίας σύνθετον μετάληψιν ἀπαιτούσης· ἐπ' ἐκείνου δ' εὐπαράδεκτα τὰ τῆς ἀντωνυμίας φασίν,

εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον

ἀντὶ τοῦ τὸν ἑαυτοῦ. ἦν δὲ κἀκεῖνο ἀντωνυμι-
158 κῶς παραδέξασθαι ὁμοίως τοῖς προκειμένοις, μετιὸν εἰς ἁπλῆν μετάθεσιν ἕνεκα τοῦ τὸ ῥῆμα ἐπὶ τὸν Πρίαμον συντείνειν, αἴτει τὸν αὐτοῦ ἄγγελον. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς ὑπομνηματισαμένους,

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο
ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι
γέρας, φθιμένῳ Μελικέρτᾳ·

μεταλαμβάνοντες γὰρ τὴν ᾧ ἀντωνυμίαν εἰς σύνθετον τὴν ἑαυτοῦ ἀποροῦσι πῶς, ὃν εἶπεν Ἀθαμαντιάδαν, καὶ Σισύφου παρίστησιν. ἔνιοι μέντοι τὸ ὡ ἐπιρρηματικὸν ἐκδεξάμενοι τοῦ ἀπόρου δοκοῦσιν ἀπηλλάχθαι, ἐγκλίνοντες τὸν τόνον ἵν' ᾖ ὡ παιδί, καθὼς ἔχει καὶ τὸ ὥ τε χερνᾶτις γυνά. οἱ δὲ καὶ εἰς τὴν αἷ μετέλαβον, κέλοντό οἱ, ἵνα ᾖ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας, τουτέστι τῆς εἰρημένης Ἰνοῦς, πάντα μᾶλλον ἢ τὸ δέον ἐπιστήσαντες. τί γὰρ τὸ ἐμποδὼν τὴν ᾧ ἀντωνυμίαν κτητικὴν ὑπάρχειν

μεταλαμβάνεσθαί τε εἰς τὸ αὐτῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδί, ὃν καὶ Ἀθαμαντιάδην εἶπε; Καὶ τὸ Ὁμηρικὸν δὲ δυνάμενον κατ' ὀρθὴν τάσιν ἀναγινώσκεσθαι, λέγω ἐπὶ τοῦ

οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν,

παρεπέμφθη διὰ τὴν εἰκῇ πιστευθεῖσαν τήρησιν, συντάξεως ὁμοίας οὔσης τῇ οἱ ἐμοὶ ἐβλάβησαν, οἱ σοὶ ἐβλάβησαν, οἱ οἷ ἐβλάβησαν. καὶ φαίνεται ὅτι τὸ Ὁμηρικὸν ἰδίωμα ῥύεται τὸ ἀπανάγνωσμα, καθὸ ἀπειράκις δοτικὰς παραλαμβάνει ἀντὶ γενικῶν· ὡς εἰ μὴ ἦν τὰ τῆς ἐναλλαγῆς, τάχα καὶ ὁ στίχος ἠλογεῖτο, ὡς ἀκατάλληλον ἔχων τὴν ἀν-
159 τωνυμίαν. Κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον δεῖ νοεῖν καὶ τὸ

τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
ἐν Λακεδαίμονι αὖθι φίλῃ,

εἴ περ εἶχε τὸ ἑῇ ἐν ταῖς πλείοσιν ἐκδόσεσιν. ὃ ἦν μάλιστα ἀκόλουθον· τὸ γὰρ κατέχε ῥῆμα συναφές ἐστι τῷ γῆ, καὶ τὰ τῆς ἀντωνυμίας πάντως εἰς ἁπλῆν μεταστήσεται, κατεῖχεν ἡ γῆ τοὺς προειρημένους δαίμονας ἐν τῇ αὐτῆς πατρίδι, τῆς προειρημένης Ἑλένης, ὡς κἀκεῖνο ἔχει,

τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
δῶκεν ἀεικίσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ,

ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, τοῦ Ἕκτορος.

Οὐχ ἡγητέον τὴν τοιαύτην παράθεσιν

παρέλκειν, καθὸ ἀπήρκει τὸ ὑπόδειγμα τοῦ λόγου διακρῖναι τὰ τοιαῦτα· εἰς γὰρ γυμνασίαν τοῦ λόγου παρεθέμεθα, καὶ ἔτι εἰς βεβαιοτέραν πίστιν τῆς τηρήσεως καὶ ἔλεγχον τῶν παραπεμψαμένων τὸ δέον τῆς συντάξεως.

Ἑξῆς ῥητέον περὶ συντάξεως τῆς ἐμοῦ, κτητικῆς οὔσης κατὰ γενικὴν πτῶσιν καὶ γενικῆς τῆς ἀπὸ τοῦ ἐγώ, ἥ τις οὐ μόνον δύναται κατὰ φωνὴν συνεμπίπτειν ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ συντάξει τῇ κατὰ τὴν κτῆσιν. ἥ τε γὰρ κτητική, ἴδιον τοῦτο ἔχουσα, ἐπὶ κτῆμα φέρεται, καθὸ καὶ αἱ ἄλλαι πτώσεις, ἐμός-ἐμόν καὶ ἑξῆς· ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ ἐγὼ γενικὴ ἐπὶ κτῆμα φέρεται, διὸ καὶ πρὸς ἐνίων κτητικὴ ἐκαλεῖτο. φαμὲν γοῦν Ἀριστάρχου ἐκδόσεις, τά τε
160 κτητικὰ τῶν ὀνομάτων καὶ αἱ κτητικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν οὐκ ἀπ' ἄλλης πτώσεως παράγονται ἢ ἀπὸ γενικῆς, εἰς ἣν καὶ ἀναλύονται, καὶ δῆλον ὡς μὲν τὰ ὀνόματα οὐκ ἐδεῖτο ἐπιστάσεως· αὐτάρκεις γὰρ αἱ φωναὶ εἰς διαστολὴν τοῦ τοιούτου, Ἑκτόρειος Ἑκτορείου ὡς πρὸς τὴν Ἕκτορος· ἡ μέντοι προειρημένη ἀντωνυμία οὐ σαφηνιζομένη διὰ τῆς φωνῆς δεήσεται τῆς εἰρημένης συντάξεως, ἵνα περιγράψῃ τὴν συνοῦσαν ἀμφιβολίαν. οὐκ ἔλαθε δέ με ὡς παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις καὶ διὰ τῆς φωνῆς ἐστὶν ἡ διάκρισις· ὅθεν ὑπολαμβάνω τὸν ποιητὴν συνειδότα τὸ ἀμφίβολον τοῦ σχήματος

τὴν μὲν πρωτότυπον σχεδὸν διὰ πάσης διαλέκτου προενέγκασθαι, ἐμέθεν λέγοντα ἢ ἐμέο ἢ ἐμεῖο ἢ ἐμεῦ, οὐ μὴν ἐμοῦ· οὐ γὰρ καθὰ ἀγνώς ἐστι τῆς εἰς ου ληγούσης γενικῆς, ὅπου γε τὰς ἀπ' αὐτῆς πλαγίας ἁπάσας κοινότερον προηνέγκατο· τήν γε μὴν κτητικὴν ἀκολούθως κλιθεῖσαν κατὰ τὸ τέλος ἀπ' εὐθείας τῆς εἰς ος ληγούσης ἁπάντοτε διὰ τῆς ου προφέρεται ἢ καὶ Θεσσαλικώτερόν πως διὰ τοῦ οιο, καθὼς καὶ τὸ καλοῖο,

πατρὸς ἐμοῖο πατήρ

καὶ

πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι·
εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ·

ἢ καὶ τεοῖο, Δωρικώτερον μετατεθέντος τοῦ σ εἰς τ, ἐπενθέσεως τοῦ ε γινομένης, καθὸ παρεπόμενόν ἐστι μετὰ τὴν μετάθεσιν ἔσθ' ὅτε
161 τὸ ε πλεονάζειν. οὐκ ἐνὸν γὰρ εὑρέσθαι τὸν πλεονασμὸν σὺν τῷ σ· ἡ γοῦν πάλιν σοί, γινομένη τίν παρὰ Δωριεῦσι, γίνεται καὶ τεΐν,

τεῒν τάδε μυθήσασθαι.

Ἁπάντοτε μὲν οὖν ἡ γενικὴ φερομένη ἐπὶ ῥῆμα ἐστὶ πρωτότυπος, ἐμοῦ ἀκούει Θέων, σοῦ ἤκουσα, καὶ ἔτι ἐν ταῖς κατὰ διάλεκτον,

ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον,
σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχήν,
ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον,

ἴσως παρὰ Ἰωνικὴν τὴν ἐμέο κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ι, ἢ καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ υ εἰς τὸ ι παρὰ τὴν ἐμεῦ, ὡς καὶ παρὰ τὴν ἐμοῦ τὸ ἐμοῖο, ὥςτε καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον ἀναλογωτάτην τὴν φωνὴν καθίστασθαι. Οὐχὶ οὖν καὶ ἐπὶ κτῆμα φέρεται ἡ γενική; Ἀλλὰ ἐν διαφόρῳ τάσει, λέγω τῇ ἐγκλιτικῇ, καὶ διαφόροις κτήμασιν, ἔσκαφη μου ὁ ἀγρός, ἐνίκησέ μου ὁ παῖς. καὶ τὰ ἐπιφερόμενα κτήματα ἀδιάφορα κατὰ γένος, κατὰ πτῶσιν, κατ' ἀριθμόν· παντὸς γὰρ κτήματος ἡ γενικὴ πτῶσις δεκτική ἐστι. καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων ταὐτόν. τά γε μὴν κτητικῶς παραχθέντα ἀντωνυμικὰ ἢ καὶ ἔτι ὀνοματικὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἐπιζητεῖ καὶ τὸ αὐτὸ γένος καὶ τὴν αὐτὴν πτῶσιν, Ἑκτόρειος χιτών — Ἑκτορείου χιτῶνος, ἐμὸς φίλος — ἐμοῦ φίλου· πρόδηλός ἐστιν ἡ ἑξῆς ἀκολουθία. τοιοῦτόν ἐστι τὸ

πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθείς

καὶ ἔτι

πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι

καὶ ἔτι

τὠμῷ κεχαρισμένε θυμῷ.

Οὐχὶ οὖν καὶ τῇ γενικῇ ὀρθοτονουμένῃ,
162a λέγω τῇ πρωτοτύπῳ, συνοισθήσεται γενικὴ πτῶσις, ὥςτε κατὰ σύνταξιν καὶ κατὰ φωνὴν ἀμφιβάλλεσθαι, καθότι καὶ παντὶ πτωτικῷ

γινομένῳ κατὰ γενικὴν τὸ τοιοῦτον παράκειται; φαμὲν γὰρ Ἀριστάρχου ἀγροῦ ὁ καρπός ἐστιν, καὶ οὐδὲν ἐμποδὼν τὸ φάναι, ὡς Ἀριστάρχου ἀγροῦ καρπός, οὕτως ἐμοῦ ἀγροῦ καρπός. Ἀλλὰ πάλιν γενόμενον τὸ τοιοῦτον ὑποστρέφει εἰς κτητικὴν ἀντωνυμίαν τὴν ἀπὸ τοῦ ἐμός. οὐ γὰρ ἄλλως ἂν τῆς πρωτοτύπου γένοιτο, λέγω τῆς ἐγώ, εἰ μὴ καὶ ἐγκλιθείη, ὅ περ ἴδιον αὐτῇ παρηκολούθει πρὸς τὴν τῶν κτητικῶν ἀντεξέτασιν, καθὸ αὗται μόνως ὀρθοτονοῦνται· γίνεται γὰρ τοῦ ἀγροῦ μου ὁ καρπός ἐστιν. Ἀλλ' ἴσως οἰήσεταί τις τὰ τῆς ἀποδείξεως ἐντελῶς μὴ ἔχειν, ἔτι δ' ἀμφιβάλλεσθαι τὰ τοῦ λόγου. πρὸς ὃν ἔστι φάναι ὡς, εἴ περ ἡ πρωτότυπος γενικὴ ἦν κατ' ὀρθὴν τάσιν ἐκφερομένη, κἂν πάντως συμπαρείπετο τὰ ταύτης ἰδιώματα. ἔφαμεν γὰρ τὰς γενικὰς περὶ τὰ ἐπιφερόμενα κτήματα ἀδιαφορεῖν, τά γε μὴν κτητικῶς παραχθέντα πρὸς ἑκάστην πτῶσιν καταλλήλως ἐκφέρεσθαι. οὔ φαμεν δέ γε τῶν ἐμοῦ ἀγρῶν ὁ καρπός
163 ἐστιν οὐδὲ τῷ ἐμοῦ ἀγρῷ συνέβη ἐσκάφθαι οὐδὲ τῆς ἐμοῦ οἰκίας οὐδὲ ἄλλο τῶν κατὰ διαφορὰν ὡς πρὸς τὸ ἐμοῦ, ἀλλὰ κατὰ σύνταξιν τὴν τῶν ἐπιφερομένων συμμεταλαμβάνομεν τὰς ἀντωνυμίας, τῶν ἐμῶν ἀγρῶν καρπός, τῷ ἐμῷ ἀγρῷ συνέβη ἐσκάφθαι. διὰ τοῦ τοιούτου λύεται ὡς, ἐπεὶ φῶμεν τοῦ

ἐμοῦ ἀγροῦ ὁ καρπός, σύνταξίς ἐστι τῆς κτητικῆς ἤπερ τῆς γενικῆς ὀρθοτονουμένης· παρὸν γοῦν, ἐγκλίναντα τὴν ἀντωνυμίαν καὶ περιγράψαντα τὴν κτητικὴν σύνταξιν, διὰ τῆς ἐγκλίσεως προσδοῦναι τὰ ἰδιώματα τῆς γενικῆς, καὶ ὅσα μὴ κατάλληλα ἐν τοῖς προκειμένοις, ταῦτα διὰ τῆς ἐγκλίσεως κατάλληλα ποιῆσαι, τῶν ἀγρῶν μου ὁ καρπός, τῷ ἀγρῷ μου συνέβη ἐσκάφθαι, κἀπὶ τῶν ἑξῆς ταὐτόν. Δέδεικται ἄρα ὡς ἡ ὁμοφωνήσασα γενικὴ τῇ κτητικῇ ἀντωνυμίᾳ περιγράφεται τῆς κτητικῆς συντάξεως διὰ τὸ ἐπικρατεῖν τὴν φύσει κτητικὴν ἀντωνυμίαν, ἰδίωμα ἔχουσαν τὸ κτῆμα, ὃ οὐ μόνον διὰ τῆς γενικῆς νοεῖται ἀλλὰ πολὺ πρότερον ἀπὸ τῆς εὐθείας. ἡ γὰρ ἐν πρωτοτύποις κτητικὴ σύνταξις διὰ μιᾶς πτώσεως τὸ τοιοῦτον ἐπαγγέλλεται, ἡ δὲ τῆς γενικῆς κτητικῆς σύνταξις καὶ τὰ τῆς κτήσεως συμμετατίθεται. Προσθείην δ' ἂν κἀκεῖνο, ὡς οὐδ' ἂν ἡ γενικὴ πρωτότυπος κτητικὴν σύνταξιν ἀνεδέξατο, εἴ περ αἱ κτητικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν ἔγκλισιν ἀνεδέχοντο· κἂν οὕτω γὰρ κατεκράτησεν ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία. σαφὲς οὖν ὅτι ἀποφυγοῦσα τὴν φωνὴν τὴν κτητικὴν μετῆλθε·
164 καὶ γὰρ ἐν τῷ καθόλου τὸ τοιοῦτον ἐπιδεδείξεται, ἡνίκα κατὰ τὸ εὔκαιρον περὶ αἰτίας καταλλήλου καὶ ἀκαταλλήλου διαληψόμεθα.

Ὁμολόγως οὖν τῶν κτητικῶν ἁπάντοτε

ἐπὶ κτῆμα φερομένων τὸ

ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο τοῖο

ἄλογον καταστήσεται μετὰ καὶ τῶν συμπαρεπομένων τῇ ἀθετήσει τῶν στίχων· αἱ γὰρ συντάξεις αἱ ἐπὶ τὰ ῥήματα καὶ ἐπὶ τὰς μετοχὰς γενικὰς πρωτοτύπους ἐπιζητοῦσι, καθὼς πρόκειται. Διὸ καὶ τὸ Ζηνοδότειον οὐ πάντως ἄλογον, λέγω δὲ ἐπὶ τοῦ

Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ οὗ χειρὶ παχείῃ ἔσχετο ταρβήσας.

εἰ γὰρ καὶ ἡ κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον καὶ δεύτερον ἐπὶ ῥῆμα φέρεται, ἀπ' ἐμοῦ ἔσχετο σάκος, ἀπὸ σοῦ ἔσχετο σάκος, οὐδὲν ἐμποδὼν κἀπὶ τοῦ τρίτου ταὐτὸν ἐγγενέσθαι, νῦν οὐ κτητικῶς ἀκουομένης τῆς ἀντωνυμίας, ὥς τινες ὑπέλαβον, ὅπου γε καὶ τὸ ἀμφίβολον τῆς γενικῆς ὡς πρὸς τὴν κτητικὴν γενικὴν παραπέμπεται ἡ τοῦ ῥήματος σύνταξις, καθά περ προεκτεθείμεθα. εἰ δὴ ἡ οὗ φέρεται ἐπὶ ῥῆμα ἐν τῷ ἔσχετο ἀπὸ οὗ, τί τὸ κωλῦον πρωτότυπον γενικὴν αὐτὴν φάναι, κἂν συνεμπίπτῃ κτητικῇ; ἔστι γε μὴν πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι ὡς ἐν ἑτέρᾳ μὲν συντάξει κατώρθωτο ἄν, οὐ μὴν ἐν τῇ Ὁμηρικῇ, εἴ γε τὴν τούτων σύμπτωσιν ἐφυ-
165 λάξατο, ὡς ἐδείχθη ἐν τοῖς προκειμένοις. δείκνυται οὖν ὡς οὐ παρὰ τὰς ἀντωνυμίας Ζηνό-

δοτος ἥμαρτε, παρὰ δὲ τὸ Ὁμηρικὸν ἔθος. ἕνεκα τούτου προκέκριται ἡ Ἀριστάρχειος ἀνάγνωσις, ἀπὸ ἕο χειρὶ παχείῃ.

Ἔτι κἀκεῖναι αἱ γραφαὶ εἰς αὐτὸν ἀναφέρονται,

μνῆσαι πατρὸς σεῖο,
πατρὸς ἐμεῖο πατήρ,

ὥστε κατὰ τὸ ἐναντίον τῷ προκειμένῳ λόγῳ γενικαῖς αὐτὸν κεχρῆσθαι πρωτοτύποις ἀντὶ
22 κτητικῶν. καὶ ἔστι πῶς συνηγορῆσαι τῇ πρὸς αὐτοῦ γενομένῃ γραφῇ, ὅτι οὐκ ἀπεμφαῖνον τὰς γενικὰς ἐπὶ κτῆμα φέρεσθαι, ἐπεὶ καὶ ὡς ἔφαμεν, αἱ κτητικαὶ εἰς γενικὰς μεταλαμβάνονται. ἔτι καὶ ἄλλαι συντάξεις εἰσὶν ἐν αὐτοῖς τοῖς ποιήμασι τὸν αὐτὸν ἐπέχουσαι λόγον,

πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,
σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα,
εἰ μή τίς σευ μῆλα,
οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν·

ὥστε μηδὲ παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν ἔθος ἀπαραδέκτους εἶναι τὰς γραφάς. πρόδηλον γὰρ ὡς, εἰ αἱ Ζηνοδότειοι μετατεθεῖεν, αἱ τοιαῦται ἀντικείσονται· εἰ δὲ εὐπαράδεκτοι αὗται, οὐδὲ αἱ Ζηνοδότου ἀπόβλητοι. Ἢ δέον πρὸς τὴν γραφὴν οὕτως ἀντιθεῖναι, ὡς ἀδύνατον παραδέξασθαι ὀρθοτονουμένην ἀντωνυμίαν εἰς κτητικὴν σύν-

ταξιν, ἀλλ' ἡ ἐγκλινομένην ἢ κτητικήν, καθάπερ ἀπεδείχθη. καὶ προφανὲς ὡς δεόντως ἔ-
166 χει τὸ

εἰ μή τίς σευ μῆλα βροτῶν

καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, ἐγκλιτικῆς συνούσης ἀντωνυμίας. τὸ γὰρ

πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο

συνήρπασται εἰς κτητικὴν σύνταξιν· ἄμεινον γὰρ τῷ ῥήματι συντάσσειν Ὁμηρικώτερον λειπούσης τῆς περὶ προθέσεως, ὡς τὸ

τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε·

ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρείδαο·

Κύκλωπος κεχόλωται,

καὶ ἄλλα πλεῖστα, ἔχοντος τοῦ λόγου οὕτως, ἐμοῦ ἀκουάζεσθον πρώτω περὶ δαιτός, τῆς ὀρθῆς τάσεως δεόντως ἐχούσης διὰ τὴν ἀντιπαράθεσιν. Οὐχὶ οὖν ὀρθοτονεῖται τὸ

σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα,
οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν;

Ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον ἔστι φάναι ὡς πᾶσα ἀντωνυμία τότε ἄλογος γίνεται κατὰ τάσιν, ὅταν τὸ δισσὸν τοῦ τόνου οὐ δυναμένη ἐπιδέξασθαι παρὰ τὸ δέον τοῦ τόνου ἐναλλαγῇ· τοῦ γὰρ λόγου οὐκ ἀπαιτοῦντος ὀρθὴν τάσιν ἐν τῷ

πολλάκι γάρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα

ἄλογον τὸ κατ' ὀρθὴν τάσιν ἀνάγνωσμα· ἐπί γε μὴν τοῦ

ὡς σέο νῦν ἔραμαι

ἄλογον μὴ ὀρθοτονῆσαι διὰ τὴν ὑποῦσαν διαστολήν. οὐ γὰρ ἐκεῖνο ἄλογον,

ὅς σφῶϊν προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης,

ὀρθὴν τάσιν ἀναδεξάμενον τοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος ἀπόλυτον ἐκφοράν, εἰς ἣν καὶ μεταλαμβάνεται, ὅς ἐξέπεμψεν ὑμᾶς· ταῦτα [167] γὰρ τῇ φωνῇ συμβέβηκε, τὸ μὴ δύνασθαι ἐγκλίνεσθαι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅς τις τὴν ἀνάγνωσιν καταμέμψαιτο. ἐπιμένειν τοῖς τοιούτοις ὑποδείγμασι περισσὸν οἰητέον· πρόκεινται γὰρ αἵ τε μόνως ἐγκλινόμεναι καὶ μόνως ὀρθοτονούμεναι. ἐδείξαμεν ὡς αἱ ἀρκτικαὶ ἀντωνυμίαι φυσικῶς ὀρθοτονοῦνται· τὸ οὖν

σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα

ἀπανάγνωσμα, εἰ δύναται ἐγκλιθῆναι καὶ μὴ ἐγκέκλιται. ὁμοίως ὅτι καὶ αἱ προθέσεις ὀρθοτονοῦσι τὰς ἀντωνυμίας· οὐκ ἄλλην ἄρα τάσιν ἀναδέξεται τὸ ἐξ ἐμεῦ ἢ τὴν ὀρθήν. οὐ μὴν τοιαύτη πρόφασίς ἐστιν ἐπὶ τῆς Ζηνοδοτείου γραφῆς τοῦ παραδέξασθαι τὴν ἐμεῖο, καθὸ κυριωτέρα λέξις, λέγω ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία, δυναμένη καὶ ἕνεκα μέτρου καὶ ἕνεκα λόγου παραλαμβάνεσθαι, πρὸς οὐδὲν χρειῶδες μετετίθετο.

καὶ γὰρ ἐν τῷ καθόλου τὸ ποιοῦν ἀκαταλληλίαν οὐκ ἄλλο τί ἐστιν ἢ κυριωτέρου σχήματος παρατροπὴ κατὰ τὴν αὐτῷ ἐπιβάλλουσαν σύνταξιν.

Ἐπεὶ οὖν προήλθομεν εἰς τὰς ἀντωνυμικὰς γραφὰς τοῦ Ζηνοδότου, οὐ παρέλκει καὶ περὶ τοῦ

τίς τ' ἄρ σφωϊ

διαλαβεῖν· τὴν γὰρ τοιαύτην γραφὴν καὶ Σέλευκος προκρίνει καὶ ἄλλοι πλεῖστοι, παρατιθέμενοι καὶ ἐκδόσεις Ὁμηρικάς. καθιστᾶσί τε τὸν λόγον οὕτως. εἴ περ ἡ γενικὴ πτῶσις καὶ δοτικὴ ἡ κατὰ δεύτερον πρόσωπον μεταθεῖσα τὸν τόνον, τουτέστιν ἐγκλιθεῖσα, μενούσης τῆς γραφῆς τὸ τρίτον πρόσωπον παρίστησιν ἐν τῷ

168 γυιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους

καὶ κατ' ἔγκλισιν ἐπὶ τοῦ τρίτου προσώπου

γυιώσω μέν σφωϊν ὑφ' ἅρμασι,

πᾶσα ἀνάγκη καὶ τὴν σφῶϊ, ὀρθοτονουμένην κατὰ δεύτερον πρόσωπον, τὸν τόνον μεταθεῖσαν κατὰ τὴν αὐτὴν γραφὴν τὸ τρίτον παραστῆσαι. ἔστι καθολικώτερον φάναι κἀκεῖνο, ὡς τὸ ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ προσώπῳ ἀνομοιοκατάληκτον πάντως κἂν τρίτῳ. πρόσκειται ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ διὰ τὸ ἐγώ, σύ, ἵ ἢ ὅς· ἰδοὺ γὰρ ἀναλόγως καὶ τὸ τρίτον διήλλαξε τοῦ δευτέρου, καθὸ καὶ αὐτὸ τὴν τοῦ πρώτου κα-

τάληξιν οὐκ ἐδέχετο. καὶ κατὰ τοῦτο ἄρα ἀναλογωτέρα ἡ σφῶϊ διὰ τοῦ ῑ γραφομένη. Ἀλλ' ἔστι γε καὶ ὑπὲρ τῆς παραδεδομένης γραφῆς ἐκεῖνο φάναι, ὡς μᾶλλον κατώρθωται, ἵνα μὴ ἡ αὐτὴ οὖσα φωνὴ παρὰ τὴν ἔγκλισιν προσώπου μεταβατικὴ γίγνηται, ὅ περ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐν ἀντωνυμίαις παρεπόμενον· αὐτὸ γὰρ μόνον ἀνίεται τὰ πρόσωπα καὶ ἐπιτείνεται, οὐ μὴν ἐναλλάσσεται. τά τε ὁμοιοκατάληκτα κατὰ τὰ τρία πρόσωπα οὔποτε συνάρχεται, ἡμῶν-ὑμῶν-σφῶν, ἐμέ-σέ-ἕ, κἀπὶ τῶν ἄλλων ὁ αὐτὸς λόγος. ἀσύστατον οὖν καὶ συνάρξασθαι καὶ συλλῆξαι τὴν κατὰ τὸ τρίτον τῷ δευτέρῳ, καὶ δῆλον ὅτι, εἰ τὰ ὁμοιοκατάληκτα οὐ συνήρξατο, οὐδὲ τὰ συναρξάμενα λήξεως τῆς αὐτῆς τεύξεται. κατὰ τοῦτο οὖν ἡ σφωέ κατώρ-
169 θωται. κἀκεῖνο δὲ δείκνυται, ὡς ἐν μὲν ῥήμασι τὰ δεύτερα πρόσωπα πρὸς τὰ τρίτα συμπάθειαν ἔχει, καὶ περισσὸν εἰς τὸ τοιοῦτο παρατίθεσθαι· ἐν μέντοι ἀντωνυμίαις τὸ πρῶτον πρὸς τὸ δεύτερον, τῶν τρίτων ἔσθ' ὅτε καὶ ἐκλειπόντων καὶ πλεοναζόντων καὶ ἐν ἰδίοις θέμασι καταγινομένων, ὡς ἡ ἐκεῖνος, ἡ οὗτος, ἡ μίν, ἄλλαι πλεῖσται. οὔσης γε μὴν τῆς κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον δυϊκῆς εὐθείας οὐ πάντως καὶ κατὰ τὸ τρίτον συνυπάρχει· συνθέτων γινομένων πληθυντικῶν κατὰ τὸ τρίτον οὐ συνυπάρχει καὶ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον· ἔστι πλεῖστα

παραθέσθαι. οὐκ ἄρα κατηνάγκασται οὔτε διὰ τὸ σφωέ ἢ κατὰ τὸ πρῶτον εἰς ε λῆξαι, οὔτε διὰ τὴν νῶϊ ἢ κατὰ τὸ τρίτον εἰς ι καταλήγειν.

Σαφές ἐστιν ὡς τὰ συνηγοροῦντα τῇ σφωέ ἀντωνυμίᾳ μάχεται τῇ κατὰ τὸ τρίτον σφῶϊν. ὑπὲρ ἧς ἐκεῖνο ἔστι φάναι, ὡς ἀσύστατον ταύτην δοτικὴν οὖσαν ἐκστῆναι τοῦ ἰδιώματος, λέγω τῆς τοῦ ι γραφῆς, μετὰ τοῦ ν, ὅτι δυϊκὴ δοτική. καὶ εἰ τἀκριβές τις ἐπιστήσειεν, εἴσεται ὡς ἐπὶ τοῦ δευτέρου προσώπου δυϊκαὶ δεόντως ἐξέλιπον, αἱ δὲ τοῦ τρίτου καὶ εἰς τὸ δεύτερον μετατιθέμεναί εἰσιν, εἴ γε πᾶσα ἀντωνυμία διὰ τοῦ σφ ἐκφερομένη μόνως τρίτου ἐστὶ προσώπου, σφέας-σφίσι-σφέτερος-σφός. καὶ οὕτω καὶ τὰ τῆς τάσεως ἐπεμερίσθη, ὥςτε τὰ μὲν τῆς ὀρθῆς τάσεως μετατεθῆναι εἰς τὸ δεύτερον,
70 τάχα οὐκ ἀπιθάνως, ἐπεὶ τὰ δεύτερα ὑπὸ δεῖξίν ἐστιν ᾗ συντρέχει ἡ ὀρθὴ τάσις· τὰ μέντοι κατὰ τὸ τρίτον ἀποστάντα τῆς δείξεως εὐθέτισται εἰς ἔγκλισιν. διὰ τοῦτο καὶ μοναδικαὶ τοῦ τρίτου προσώπου ἐγκλιτικαὶ ἐπενοήθησαν, ἡ σφέ, ἡ μίν. οὐ μέντοι ἀπεμφαῖνον τὴν σφωέ ἀντωνυμίαν διὰ τοῦ ε λέγεσθαι, συνεκδραμοῦσαν τῇ ἑνικῇ αἰτιατικῇ πτώσει.

23 Ἀκολούθως ῥητέον καὶ περὶ τῆς ἐμαυτοῦ, ἣ καὶ συντεθεῖσα, καθώς φησι Τρύφων, τὴν αὐτὴν ἔχει ἀκολουθίαν, ἐκ κτητικῆς συντεθεῖσα καὶ πρωτοτύπου. τὴν γὰρ ἀπαράδεκτον

τοῦ ἄρθρου οἴεται ἐκ πρωτοτύπου συντεθεῖσθαι, ἐμαυτοῦ ἀκούω, σαυτοῦ φείδῃ, τὴν δὲ ἐν προσλήψει τοῦ ἄρθρου ἐκ συνάρθρου τῆς ἐμοῦ, τοῦ ἐμαυτοῦ φίλου ἤκουσα, τοῦ ἐμαυτοῦ οἴκου δεσπόζω. φαίνεται δὲ ὅτι παρῆξεν αὐτὸν ἡ κτητικὴ σύνταξις καὶ ἡ πρόσθεσις τοῦ ἄρθρου, ἅ περ οὐκ ἐξαίρετά ἐστι τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας. παρὸν γοῦν ἐξ ὧν ὑπενόησεν, ἀποδεῖξαι ὡς οὐκ ἔγκειται ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία ἐν τῇ τοιαύτῃ συνθέσει, καὶ πρῶτόν γε ἐξ αὐτῶν τῶν ἄρθρων. πρόκειται ὅτι ἑκάστη τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν ἄρθρον ἐπιπαραδέχεται ὁμοιόπτωτον καὶ ἰσάριθμον γένους τε τοῦ αὐτοῦ· πῶς οὖν ἔγκειται ἡ κτη-
171 τικὴ ἀδιαφόρως συνόντων τῶν ἄρθρων, τῷ ἐμαυτοῦ, τοὺς ἐμαυτοῦ, τῶν ἐμαυτοῦ, καὶ ἅπαντα σχεδὸν τὰ γένη μετὰ τῶν συνόντων διαφόρων ἀριθμῶν; εἰ δὲ αἱ γενικαὶ ἐπὶ κτῆμα φερόμεναι διαφόρων κτημάτων εἰσὶ δεκτικαί, πῶς οὐχὶ γενική ἐστιν ἡ ἐγκειμένη ἤ περ ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία; Ἀλλ' εἰ, καθὸ ἄρθρον προσέλαβεν, ἡ σύναρθρος ἔγκειται, οὐδὲν κωλύει σύναρθρον ἐκδέχεσθαι καὶ τὴν ἐγκλιτικὴν ἀντωνυμίαν, τοὺς φίλους μου, τοῦ φίλου μου· ὡς οὖν δικαίως εὔηθες τὸ τοιοῦτον, εὔηθες καὶ τὸ διὰ τῆς παραθέσεως τοῦ ἄρθρου ἐκδέξασθαι συνάρθρου σύνθεσιν. οὐ γὰρ δή γε τὰ παρατιθέμενα ἄρθρα τῆς ἀντωνυμίας ἐστί,

τῶν δὲ ὑπακουομένων κτημάτων πρὸς ἃ καὶ τὰ ἄρθρα ᾠκείωται. Ἀλλ' εἰ, καθὸ ἐπὶ κτῆμα φέρεται, ἡ κτητικὴ ἔγκειται, οὐδὲν κωλύει καὶ πᾶσαν γενικὴν παντὸς πτωτικοῦ ἐπὶ κτῆμα φερομένην κτητικὴν καλεῖν ἀντὶ γενικῆς. καθὸ οὖν γενική ἐστιν ἡ ἐμαυτοῦ, παρεδέξατο καὶ κτῆσιν· καὶ δῆλον ὡς τῆς πτώσεώς ἐστιν ἡ σύνταξις, οὐχὶ τῆς συνθέσεως. μετελθοῦσα γοῦν εἰς αἰτιατικὴν ἢ δοτικὴν κτήματός ἐστιν ἀπαράδεκτος, ὅ περ ἐπὶ τῶν κτητικῶς παρηγμένων οὐκ ἐνὸν ἐπινοῆσαι· κατὰ γὰρ πᾶσαν πτῶσιν
172 τῆς κτητικῆς παραγωγῆς ἐγκειμένη σύνεστιν ἡ κτητικὴ σύνταξις, ἐμός-ἐμοῦ-ἐμῷ-ἐμόν, Ἀριστάρχειος-Ἀρισταρχείου-Ἀρισταρχείῳ. καὶ ἐν μὲν τῷ Ἀρίσταρχος οὐδὲν ὑπακούεται κατὰ κτῆσιν, οὐδὲ μὴν ἐν τῷ Ἀρίσταρχον, ἔν γε μὴν τῇ Ἀριστάρχου γενικῇ. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῆς ἐγώ καὶ ἐμέ· πάλιν γὰρ ἐν γενικῇ μόνῃ τῇ ἐμοῦ, οἶκός μου, φίλος μου. ὅ περ παρακολουθεῖ καὶ τῇ ἐμαυτοῦ οὐκ οὔσης κτητικῆς ἐννοίας ἐν τῇ ἐμαυτῷ ἢ ἐμαυτόν. διὰ γοῦν τὸ τοιοῦτο τὸ μὲν νέα πόλις, ἀγαθὸς δαίμων, τὰ παραπλήσια οὐ κτῆσιν ὑπαγορεύοντα ἀκώλυτον ἔχει τὴν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ὀνόμασι κλίσιν· τὸ δὲ κέραμος πέτρα ἢ ὑὸς κύαμος ἤ τι τῶν παραπλησίων συνέβη μοναδικῶς κλίνεσθαι κατὰ τὴν συνοῦσαν εὐθεῖαν. κλιθεῖσα γὰρ ἡ γενικὴ ἀποτίθεται τὴν κτητικὴν σύνταξιν, καὶ

ἄσημα τὰ τοῦ ὑποκειμένου γίνεται. Ἔτι εἴ περ ἡ κτητικὴ ἐνέκειτο ἐν τῇ ἐμαυτοῦ, κἂν ἐπεδέχετό ποτε τὸ σχῆμα δισσὰς κτήσεις, μίαν μὲν τὴν ἐγκειμένην ἐν τοῖς κτητικοῖς, ὥς περ καὶ ἡ ἐμός ἔχει καὶ ἡ ἐμόν, ἑτέραν δὲ τὴν ἐν τοῖς κτητικοῖς ἐγγινομένην, καθὸ ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων κτητικῶν, Ἀρισταρχείου ἀγροῦ πρόσοδος· κτῆμα γὰρ καὶ ὁ ἀγρὸς καὶ ἡ πρόσοδος. ἁπλῆ γὰρ νοεῖται ἡ ἐκ γενικῆς κτῆσις, Ἀριστάρχου ἀγρός, Ἀριστάρχου πρόσοδος· καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας, ἐμὸς ἀγρός, τοῦ ἐμοῦ ἀγροῦ πρόσ-
173 οδος· κτῆμα γὰρ καὶ ὁ ἀγρὸς καὶ ἡ πρόσοδος. οὐ δὴ ἐπὶ τοῦ ἐμαυτοῦ δισσή ποτε κτῆσις νοεῖται, ἀλλὰ μία ἁπάντοτε. τοῦτο γὰρ δὴ ἀπεδείχθη ἐπὶ τῆς γενικῆς, ἐμαυτοῦ ἀγρὸν ἔσκαψα, ἐμαυτοῦ φίλῳ ἀνεθέμην.

24 Τὴν μέντοι τῶν τοιούτων γενικῶν εὐθεῖαν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν οὔτε ἐν λόγῳ οὔτε ἐν χρήσει δυναμένην συνίστασθαι, οὐ καθά περ ἄλλα ἀτριβῆ σχήματα — ἐν ἀγνοίᾳ γὰρ τοῦ λόγου τινὲς γενόμενοι ὡς ἀτριβεῖς τὰς τοιαύτας εὐθείας παραδέξονται — οὐδὲ μὴν ἐν συντάξει τῇ κατ' εὐθεῖαν, εἴ γε οὐ ῥητὸν τὸ ἐμαυτός ἢ σαυτός· ἀλλ' οὐδὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις, ἐμαυτοῦ δοῦλος ἔτυψεν, ἐμαυτοῦ δοῦλος ἔτυψα, τῆς ἀσυνθέτου γενικῆς τὴν σύνταξιν τῆς εὐθείας παραδεχομένης ὁμοίως ἁπάσαις γενικαῖς, ὡς

ἐν τῷ ὁ δοῦλός μου ἔτυψεν. καὶ συμφανὲς ὅτι οὐχ ἡ πτῶσίς ἐστιν ἡ ἀπαράδεκτος, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ γενόμενον σχῆμα σύνθετον, ὅ περ ἐπενοήθη εἰς διάκρισιν τῆς ἐκ προσώπου γενομένης διαθέσεως εἰς αὐτὸ τὸ πρόσωπον. ὁ γὰρ οὕτω λέγων, ἐμαυτὸν ἔτυψα, διάθεσιν ὁμολογεῖ τὴν ἐξ αὐτοῦ γενομένην εἰς αὐτόν, ὡς εἰ καὶ ἔλεγεν οὕτως, ἐγὼ ἐμὲ ἔτυψα. τοῦ οὖν ῥήματος συνόντος τῇ πλαγίᾳ πτώσει κατὰ τὸ [174] αὐτὸ πρόσωπον ἀνέφικτον ἦν ἕτερον πρόσωπον ἐν εὐθείᾳ πτώσει ἐπινοῆσαι, οὐ λέγω κατ' αἰτιατικὴν ἢ δοτικήν· οὐδὲ γὰρ αὗταί τι ἔξωθεν πρόσωπον ἐπιζητοῦσιν· ἡ μέντοι ἐπὶ κτῆμα φερομένη γενική, πρόσωπον ἔχουσα τοῦ κτήματος, ἀπαράδεκτος ἐγίνετο εἰς τὸ ἐπιδέξασθαι τὴν τούτου ὀνομαστικήν, καθὼς ἔμελλεν ἡ ἐκ τοῦ κτήματος εὐθεῖα ἀνθέλκειν εἰς αὐτὴν τὸ ῥῆμα, ὡς γε καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων συντάξεων προφανές ἐστιν, Ἀριστάρχου γνώριμος ἀνέγνω, φίλος μου διαλέγεται. οὐ δὴ οὖν ἐδύνατο τὸ μεταξὺ πῖπτον ῥῆμα ἐπαρκέσαι ἀμφοτέροις τοῖς προσώποις, διαφόροις οὖσιν, εἴ γε δὴ τὸ ἐμαυτοῦ ἐστι πρώτου προσώπου, ᾧ δὴ πάντως ὀφείλει συντετάχθαι τοῦ αὐτοῦ προσώπου ῥῆμα, ἐμαυτοῦ ἔτυψα παῖδα. ἀλλ' εἰ καὶ ἡ συντασσομένη αἰτιατικὴ μετέλθοι εἰς εὐθεῖαν, οὐκ ἄλλο τι προσλήψεται ῥῆμα ἢ τὸ τοῦ τρίτου προσώπου, παῖς ἔτυψε. καὶ ἔνθεν

οὔτε τὸ ἐμαυτοῦ ἔτυψα παῖς συστατόν, οὔτε μὴν τὸ παῖς ἔτυψεν ἐμαυτοῦ ἢ ἐμαυτόν. Ὅτι δὲ τὸ διάφορον πρόσωπον αἴτιόν ἐστι τοῦ ἀκαταλλήλου, σαφὲς ἂν γένοιτο, εἰ καὶ ἡ ἐν τρίτῳ νοουμένη εὐθεῖα κατὰ τὴν ὑπαρκτικὴν σύνταξιν τῶν ῥημάτων ἐπινοηθείη καὶ ἐν πρώτῳ προσώπῳ, εἰμὶ δοῦλος· ἐφ' οὗ εἰ καὶ προςθείημεν τὸ ἐμαυτοῦ, κατάλληλα ἂν γένοιτο τὰ τοῦ λόγου, καθὸ τὸ ῥῆμα οὐκέτι ἀνθέλκεται ὑπὸ διαφόρων προσώπων. καὶ ἔτι
175 ἐπὶ δευτέρου, σαυτοῦ εἶ ὑπηρέτης, καὶ ἐπὶ τρίτου, ἑαυτοῦ ἐστὶν ἐπίβουλος. ἐφ' ἧς συντάξεως εἴ τις πάλιν παραλάβοι τὰς ἁπλᾶς ἀντωνυμίας, προςχωρήσει ἡ εὐθεῖα ἐν ἑτέρῳ προσώπῳ νοουμένη μετὰ τοῦ συνόντος ῥήματος, ἐπίβουλός αὐτοῦ ἐστί, δοῦλός μου εἶ. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς συντάξεως.

25 Περὶ δὲ τῆς ἀνυποστάτου εὐθείας ἡ ἀπόδειξις πάλιν ἂν γένοιτο τῇδε. Ἔφαμεν ἐν τοῖς προκειμένοις τὰς μὲν πλαγίας πτώσεις ἀναφέρεσθαι ἐπ' εὐθείας τῶν μεταξὺ ῥημάτων τὴν μὲν ἐνέργειαν ταῖς εὐθείαις ἀναπεμπόντων, τὸ δὲ πάθος ταῖς πλαγίαις, ὡς Διονύσιος ἔτυψε Θέωνα, ἐγώ σε ἐτίμησα. τὸ δὴ πάθος ἐγγινόμενον κατὰ τὰς πλαγίας μεθίστησιν αὐτὰς εἰς εὐθεῖαν, τῆς προκατειλεγμένης εὐθείας τρεπομένης εἰς γενικὴν μετὰ τῆς ὑπὸ προ-

θέσεως, ἐγώ σε ἔδειρα, σὺ ἐδάρης ὑπ' ἐμοῦ. ἦν μέντοι καὶ τοῦτο ὁμόλογον, τό τινα διάθεσιν ἐμποιῆσαι οὐ μόνον εἰς ἕτερον πρόσωπον ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἑαυτοῦ. ἐξ ἧς συντάξεως ἐπενοεῖτο τὸ δισσὸν σχῆμα τῆς ἀντωνυμίας, λέγω τὸ ἁπλοῦν, ὅ πέρ ἐστιν ἐν μεταβάσει ἑτέρου προσώπου, καὶ τὸ σύνθετον, ὅ περ τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσώπου διάθεσιν ὑποστρέφουσαν εἶχεν εἰς αὐτὸ τὸ διατιθὲν πρόσωπον — ἔνθεν καὶ ἀντανακλώμενον ἐκλήθη, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εἰς αὐτὰ ἀντανακλωμένων
176 σωμάτων, ἢ αὐτοπαθές· τὰ γὰρ ἁπλᾶ τῶν προσώπων ἐδείχθη ἀλλοπαθῆ, τουτέστιν ὑπὸ ἄλλων προσώπων διατιθέμενα —, πάνυ καὶ τῶν φωνῶν συνῳκειωμένων τῇ τοῦ συμφραζομένου ἑνώσει· ἐπεὶ γὰρ ἓν πρόσωπον τὸ διατιθὲν καὶ τὸ διατιθέμενον, μία καὶ ἡ φωνὴ κατὰ σύνθεσιν ἐγένετο, ἐμαυτὸν ἔπαισα, ὑπ' ἐμαυτοῦ ἐπλήγην. εἴ περ οὖν αἱ πλάγιοι ἐπιζητοῦσιν εὐθείας, ἵν' ἡ διάθεσις προφανὴς γένηται ἡ ἔκ τινος γινομένη, πῶς ἡ σαυτοῦ γενήσεται σαυτός; γενομένη γὰρ πλαγίαν ἐπιζητήσει ἐφ' ἣν τὰ τῆς συντάξεως ἐρείσει. Φήσει τις, πῶς δὴ πλαγία οὖσα ἐν τῇ σαυτὸν οὐκ ἐπιζητήσει εὐθεῖαν ἐξ ἧς ἡ διάθεσις; πρὸς ὃν φαίημεν ὡς ἔνεστιν ἡ εὐθεῖα διὰ τοῦ ῥήματος, σαυτὸν ἔπαισας, τουτέστι σύ. γενομένη γὰρ ἐν τῷ σαυτὸς ἔπαισας δύο συνέξει εὐ-

θείας, τήν τε ἐκ τῆς ἀντωνυμίας καὶ τὴν ἐκ τοῦ ῥήματος, δι' ὧν λόγον καταστῆσαι οὐκ ἂν δύναιτο, εἰ μὴ ἡ ἑτέρα αὐτῶν πλαγία γένοιτο. καὶ ἡ μὲν ἐκ τοῦ ῥήματος παρυφισταμένη ἄκλιτος, καθὸ ἄπτωτα τὰ ῥήματα· ἡ μέντοι ἐκ τῆς ἀντωνυμίας ἐφικτὴ εἰς τὸ κλιθῆναι. Ἔτι κἀκεῖνό τις ἐπιζητήσει, ὡς, εἴ περ ἐκ τοῦ ῥήματος παρυφίσταται εὐθεῖα, οὕτως καὶ ἐκ τῆς ἐμαυτός καὶ σαυτός ὑποστήσεται πλαγία κατὰ τὸ ἄρχον μέρος τῆς ἀντωνυμίας, ἐμαυτὸς
177 ἔπαισα, τοιούτου ὄντος τοῦ λόγου, ἐμὲ αὐτὸς ἔπαισα, ὡς εἰ καὶ χωρὶς τῆς ἐπιταγματικῆς φαίημεν ἐμὲ ἔπαισα, καὶ οὐδὲν ἐμποδὼν τοῦ συστῆναι τὸ ἐμαυτὸς ἔπαισα. ἀλλ' ἔστι γε πρὸς τὸ τοιοῦτο φάναι ὡς οὐ μία πλαγία ἐστὶν ἡ παρυφισταμένη, αἱ τρεῖς δέ· τί γὰρ μᾶλλον ἐν τῷ ἐμαυτός ἔγκειται ἡ ἐμοῦ ἢ ἡ ἐμέ ἢ ἐμοί; καὶ ἦν χρεία τῶν τοιούτων πτώσεων ὑπὲρ τοῦ τὸ κατάλληλον προφανὲς γίνεσθαι, ἄδηλον δὲ γίνεται κατὰ τὴν σύνθεσιν· περισσὸν ἡγητέον τὸ ἄδηλον προκρῖναι τοῦ προφανοῦς καὶ συνήθους. Ἀλλ' ἴσως πρὸς τὸ τοιοῦτόν τις πάλιν ἐνστήσεται, ὡς τὰ ἀμφίβολα πρὸς τῶν συντασσομένων ἐκλύεται· εἴ περ οὖν τὰ συνόντα τῶν ῥημάτων οὐ πρὸς πᾶσαν πλαγίαν πτῶσιν εὐθετεῖται συνίστασθαι, ἀλλ' ἃ μὲν γενικὴν αἰτεῖ, ἃ δὲ αἰτιατικήν, τινὰ δὲ δοτικήν,

κὴν, διὰ τῆς συντάξεως τοῦ ῥήματος τὸ ἄδηλον τῆς πτώσεως προφανὲς γενήσεται. φέρε γὰρ εἶναι τὸ τοιοῦτον, ἐμαυτὸς ἀκούω· τὸ ἀκούω γενικὴν μηνύει ἐγκειμένην, ἐφ' ἣν φέρεται· ἐμαυτὸς τύπτω· διὰ τοῦ τύπτω ἡ ἐμὲ αἰτιατικὴ δηλωθήσεται. ἀλλ' ἐκεῖνο πάλιν ἀνακύψει, ὡς ἔνια ἐπὶ δύο πτώσεις φέρεται; τέμνω σέ-τέμνω σοί, γυμνάζω σέ-γυμνάζω σοί· καὶ πῶς ἐπὶ τῶν τοιούτων τὸ ἐμαυτὸς τέμνω διάκρισιν τῆς πτώσεως ποιήσεται; οὐδὲ γὰρ ἐκ παραθέσεως ἄρθρου τὸ τοιοῦτο βοηθεῖται. μόνον μέντοι τὸ σύνθετον σχῆμα τῇ συνηθεστέρᾳ παραδόσει διακρίνει τὸ ἐμαυτὸν τέμνω καὶ ἐμαυτῷ τέμνω. Τὸ δὲ μεῖζον, εἰ καί τις ἀποσταίη τῆς τοιαύτης ἀποδείξεως, πάλιν μάτην τὰ τῆς ζητήσεως καταστήσεται· παραδεχθεῖσα γὰρ ἡ ἐμαυτός ἄκλιτος γενήσεται. οὔτε γὰρ κατὰ τὸν λόγον τῆς συνθέσεως δύναται κλίνεσθαι, λέγω ἐν μέσῃ τῇ λέξει, καθὸ ἅπαξ συντεθέντα τὰ πτωτικὰ ἄκλιτά ἐστιν· ἀλλ' οὐδὲ κατὰ τὸ τέλος· ἀεὶ γὰρ ἡ εὐθεῖα ἕστηκε μετὰ τοῦ ῥήματος, ἐγὼ ἀκούω σου, ἐγὼ ἐτίμων σε, ἐγώ σοι χαρίζομαι. καὶ δὴ ἐν τῷ ἐμαυτὸς ἔτυψα ἡ αἰτιατικὴ νοείσθω ἐκ τοῦ ἔτυψα. οὐχὶ οὖν γενήσεται ἄκλιτος ἡ ἐμαυτός κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τὸ ῥῆμα, κατὰ δὲ τὸ ἄρχον διὰ τὴν σύνθεσιν; καὶ εἰ τοῦτο ὑγιές, πῶς οὐχὶ μάταιον τῆς ἐμαυ-

τοῦ ζητεῖν εὐθεῖαν; γενομένης γὰρ ἡ εὐθεῖα οὐχ ἕξει πλαγίαν, καὶ δῆλον ὡς καὶ πάλιν τῶν πλαγίων οὐσῶν οὐ γενήσεται ἡ εὐθεῖα.

26 Ἀκολούθως μέντοι προσκείσεται καὶ τὸ αἴτιον τοῦ μὴ συντεθῆναι τὴν εὐθεῖαν. ἔστω γὰρ σύνταξις ἡ *ἐγὼ αὐτὸς ὕβρισα* καὶ παθητικῶς *ἐγὼ αὐτὸς ὑβρίσθην*, ἐφ' ἧς ὁμόλογόν ἐστιν ὡς ἐν δυσὶ προσώποις αἱ ἐγγενόμεναί εἰσι διαθέσεις, ἥ τε τοῦ ὑβρίσαντος ἥ τε τοῦ ὑβρισθέντος. εἰ γὰρ πάλιν μοναδικὴ γένοιτο ἡ 179 διάθεσις ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσώπου εἰς τὸ αὐτό, ὥστε φάναι *ἐγὼ αὐτὸς ὕβρισα* ἐμέ, ὑποστρέψει τὰ τῆς συντάξεως εἰς τὴν σύνθετον πλαγίαν ἐν τῷ *ἐμαυτὸν ὕβρισα*. Σαφὲς δὲ κἀκεῖνο, ὡς αἱ συνθέσεις πρὸς ἐξαλλαγὴν τῶν κατὰ παράθεσιν ἐπενοήθησαν. εἰ γὰρ τὴν αὐτὴν σημασίαν εἶχον τοῖς κατὰ παράθεσιν, κἂν πάντως παρέλκοντα ἦν τὰ συντιθέμενα τῶν σχημάτων. διαφέρει τὸ χὴν καὶ ἀλώπηξ τοῦ χηναλώπηξ, τὸ μισῶν γυναῖκα τοῦ μισογύνης, ἄλλα πλεῖστα. εἰ δὴ οὖν τὸ ἐγὼ αὐτός συντεθὲν πλέον τι ἐσήμαινε τοῦ κατὰ παράθεσιν, ἀναγκαία ἦν ἡ σύνθεσις· νυνὶ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει. ὅπου γοῦν ἐγένετο διαφορά τις ἐκ τῆς συνθέσεως, ἐκεῖσε καὶ προσεχώρησε τὰ τῆς συνθέσεως. αἱ πλάγιαι ἁπλαῖ οὖσαι σύνταξιν τὴν ἐφ' ἕτερον πρόσωπον ἔχουσι, συντεθεῖσαί γε μὴν ἠλλοτρίωνται τῆς μεταβάσεως τοῦ προσώπου,

ὅ περ οὐκ ἐνεχώρει, ὡς ἔφαμέν γε, ἐπὶ τῆς εὐθείας. δεόντως ἄρα ἡ εὐθεῖα ἀπροςδεὴς ἐγένετο τῆς συνθέσεως.

27 Οὐ μόνον δὲ αἱ ἀντωνυμίαι ἐκ τῶν πλαγίων τὴν ἀρχὴν ἔσχον συνθέσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀλλήλων· οὐ γάρ δή γε ἡ τούτου εὐθεῖα πάλιν συστατή. ἡ γὰρ τοῦ ῥήματος σύνταξις τὴν ἐν τοῖς δύο προςώποις μετάβασιν δηλοῖ·
180 τὸ γὰρ ἀλλήλων ἤκουσαν τοιοῦτόν τί ἐστιν, ἄλλοι ἄλλων, ἀλλήλους ἔπαισαν, ἄλλοι ἄλλους. ἐγγενομένης γὰρ τῆς εὐθείας ἐν τῷ ἀλλήλοι νοηθήσεται τὸ ἄλλοι ἄλλοι, ὅ περ ἄλογον· οὐ γὰρ κατακλείει διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο εὐθειῶν. Ἔστι γε μὴν οὐχ ὅμοιον τῇ ἀντωνυμικῇ συνθέσει. ἡ μὲν γὰρ τὴν αὐτοπάθειαν σημαίνει, ἑαυτοὺς ἔτυψαν, ἡ δὲ τὴν ἐκ προςώπων πρὸς ἕτερα πρόςωπα μετάβασιν. τὸ γὰρ

ἀλλήλους τρώσητε

οὐ ταὐτόν ἐστι τῷ ἑαυτοὺς τρώσητε, ὥς περ καὶ τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπί τε τοῦ Ὤτου καὶ τοῦ Ἐφιάλτου, συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ

ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας,

οὐ μὴν τῷ

ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς·

οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνῆκαν ἀλλ' ἀλλήλοις. φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ σύνταξις,

πλαγίαν ἐπιζητοῦσα καὶ εὐθεῖαν, δεόντως τὴν εὐθεῖαν ἐν τῷ ἄρχοντι μέρει ἥνωσεν, ἵνα κατὰ τὸν λόγον τῆς φωνῆς ἀκίνητος μένῃ καὶ κατὰ τὸ δέον τῆς συντάξεως διὰ τὸ συνερχόμενον ῥῆμα· τὸ τέλος δὲ κινεῖται. ἐν γὰρ τῷ ἀλλήλους ἔτυψαν τὸ ἔτυψαν πρὸς τὴν ἀρκτικὴν σύνθεσιν ἀναφέρεται, ἄλλοι ἔτυψαν ἄλλους, καὶ ἐπεὶ χρεία τῶν διαφόρων πλαγίων πτώσεων, ἵνα τὰ συνόντα τῶν ῥημάτων τοῦ καταλλήλου τύχῃ, εἰς τὸ κλιτικὸν μέρος παραλαμβάνονται, λέγω τὸ τελικόν, ἵνα δεόντως
181 διὰ τὸ ἤκουσαν γενικὴν ὁμολογήσῃ, αἰτιατικήν τε ἐν τῷ ἀλλήλους διὰ τὸ ἔτυψαν ἤ τι τῶν τοιούτων, καὶ ἔτι δοτικὴν ἐν τῷ ἀλλήλοις διὰ τὸ ἐχαρίσαντο. πρόδηλον γὰρ πάλιν ὡς εἰ ἀντέστραπτο ἡ σύνθεσις, ἄκλιτον τὸ μόριον καθειστήκει, καθὸ πάλιν οὔτε τὰ ἡνωμένα κινεῖται οὔτε ἡ εὐθεῖα μετὰ τῶν ῥημάτων ἀφίσταται τῆς τοιαύτης συντάξεως.

28 Ἐπεὶ δὲ καὶ ταῖς συνθέτοις ἀντωνυμίαις ἀριθμὸς πληθυντικὸς σύνεστιν ἐν τρίτοις προσώποις, οὐ μὴν ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ, ἀνάγκη περὶ τοῦ τοιούτου τὸ δέον παραστῆσαι. Τὸν μὲν οὖν Ἀρίσταρχόν φασι μὴ παραδέξασθαι τὰς ἐγγενομένας τῶν τρίτων προσώπων συνθέσεις, καθὸ ἀνέφικτον τὸ ἑνικῶς συντεθὲν πρόσωπον εἰς πληθυντικὸν μετατίθεσθαι, ὡς ἔχει τὸ ἑαυτόν τε καὶ ἑαυτούς, ἔτι ἐπιμαρτυρούμε-

νον τὴν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου χρῆσιν; ἢ τις οὐ γενομένη διήλεγχε τὴν κατὰ τὸ τρίτον οὐ δεόντως γενομένην σύνθεσιν, κἀκ τρίτου παρατιθέμενον τὴν Ὁμηρικὴν χρῆσιν· πρὸς γὰρ ἀκολουθίαν τὴν τοῦ ἡμέας αὐτούς καὶ ὑμέας αὐτούς ἦν πάλιν τρίτου προσώπου τὸ σφέας αὐτούς. Ὁ γε μὴν Ἄβρων πειρᾶται τοὺς τοιούτους λόγους ἀνασκευάζειν τὴν χρῆσιν ἐπάγων καὶ ταύτην πιστούμενος ἐκ παραθέσεων Πλατωνικῶν· καὶ ὡς ἔνδεκτον εἶναι ἀπὸ ἑνικῆς συνθέσεως γίνεσθαι πληθυντικὸν ἀρι-
182 θμόν, ὅπου γε καὶ τὸ ἑνδέκατος συντεθὲν ἀποτελεῖ τὸ ἑνδέκατοι πληθυντικόν. οὐ μήν, φησίν, ἀνάγκη τὸ ἐν τρίτῳ γενόμενον πάντως καὶ ἐν πρώτῳ καὶ ἐν δευτέρῳ προσώπῳ γίνεσθαι, τουτέστιν οὐ μὴ πάντως ἐξακολουθήσει τῷ ἑαυτῶν ἢ ἑαυτούς τὸ ἐμαυτούς ἢ ἐμαυτῶν [ἢ σαυτούς], εἴ γε καὶ τὰ ἐν τοῖς πρώτοις καὶ δευτέροις γινόμενα οὐ πάντως καὶ ἐν τρίτοις· εἰσὶ γοῦν πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου δυϊκαὶ ὀρθῆς πτώσεως, οὐ μὴν τρίτου. καὶ φαίνεται ὅτι εἰς τὸ τοιοῦτο κἀκεῖνο ἂν προσηγάγετο, ὡς ἡ ἐκεῖνός ἐστιν ἐν τρίτοις, οὐ μὴν σύζυγοι ταύτης κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον, ἡ αὐτός, ἡ οὗτος, ἡ μίν· καὶ ὅσαι μὲν ὀρθοτονοῦνται ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ δυϊκαί, αἱ δὲ κατὰ τὸ τρίτον μόνως ἐγκλιτικαί καὶ κτητικαί εἰσι πρώτου καὶ δευτέρου δυϊκαί, οὐ μὴν τρίτου.

φησὶ δέ που κἀκεῖνο, ὡς κατὰ τύχην τινὰ ἡ χρῆσις παρεώσατο, καὶ οὐδὲν ἐμποδὼν ταὐτὸν παρηκολουθηκέναι ταῖς συνθέτοις ἀντωνυ-
29 μίαις. Ὑπέρ γε μὴν τοῦ Ἀριστάρχου ἔστι φάναι ὡς οὐ συνεῖδε τὸ πρὸς αὐτοῦ εἰρημένον. οὐ γὰρ ἐν ἀγνοίᾳ ἦν τοῦ ἑνδέκατοι, οὐδ' ὅτι ἀπὸ ἑνικῆς συνθέσεως πληθυντικὴ παρέμφασις γί-
183 νεται. ἔστι γὰρ ἐπινοῆσαι τὸ πρὸς αὐτοῦ διαπορηθὲν οὕτως. εἴ περ ἐκ δύο ἑνικῶν συνέστηκε τὸ ἑαυτόν, καὶ δύο ἑνικὰ ἐπὶ ἓν πρόσωπον συντείνει διάθεσιν δηλοῦν τὴν ἐξ ἑαυτοῦ εἰς ἑαυτό, πῶς ἐκ τοῦ τοιούτου πλήθους παρέμφασις ἂν γένοιτο, τῆς μὲν κατ' ἀρχὴν συνθέσεως ἑνικὸν ἀριθμὸν ὑπαγορευούσης, τῆς δὲ κατὰ τὸ τέλος πληθυντικόν; Οὐ γάρ ἐστιν ὅμοιον τὸ ἑνδέκατος καὶ ἑνδέκατοι· δύο γὰρ ὑποκειμένων παρέμπτωσίς ἐστι· μετὰ γὰρ δέκα εἷς. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἑνδέκατοι· πάλιν γὰρ μετὰ δέκα ἢ πλείους ὑπὸ τάξιν τὴν τοῦ δέκα ἐξαριθμούμενοι μετέσχον τοῦ καλεῖσθαι ἑνδέκατοι. Ἀλλά, φήσει τις, πῶς τοῦ ἑνὸς ἐγκειμένου ἔμφασις πληθυντικοῦ γίνεται; πρόκειται οὖν ὅτι τάξεώς ὀνόματά ἐστιν. ἄλλως τε αἱ δύο προσώπων ἐμφαντικαὶ συνθέσεις καὶ ἐξ ἑνικῆς συνθέσεως πλῆθος ὑπαγορεύουσι καὶ ἐκ πληθυντικῶν ἓν παρεμφαίνουσι· τὸ γὰρ φιλάνθρωπος ἑνικῶς συντεθὲν πλῆθος ὑπαγορεύει, καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων πληθυντικῶς λεγόμενον τὸ φιλοπλάτωνες ἕνα τὸν

Πλάτωνα σημαίνει. οὐ δὴ οὖν παρηλλαγμένον καὶ τὸ ἐνδέκατοι ἐξ ἑνικῆς συνθέσεως πλέον τι παραστῆσαι· διάφορα γὰρ τὰ πρόσωπα. ὅ περ οὐκ ἐνεχώρει ἐπὶ τῆς ἑαυτόν, ὡς εἴπομεν, ἐν 184 καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Πῶς δ' οὐχὶ εὔηθες φάναι ἔλλειψιν κατὰ τύχην γεγενῆσθαι τοῦ τρίτου προσώπου κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν; λέγω ἐπὶ τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ. φυσικώτερον γὰρ ἡ ἀντωνυμία ἀπέστη, εἴ γε οὐδέτερος τῶν τόνων αὐτῆς παρεδέχετο. οὔτε γὰρ ὁ ὀρθοτονούμενος, ὅτι τρίτου προσώπου δυϊκαί, αἷς παρείπετο τὸ μόνως ἐγκλίνεσθαι· οὔτε ὁ ἐγκλιτικός, εἴ γε ἀδύνατον εὐθείας πτώσεως ἐγκλιτικὴν εὑρέσθαι ἀντωνυμίαν. ἡ γοῦν βιασθεῖσα πρὸς Δωριέων, ἅμα τῷ ἐγκλιθῆναι παρεῖσα τὴν οὐ δυναμένην ἐγκλιθῆναι πτῶσιν, μεταπίπτει εἰς τὴν συγγενῆ αἰτιατικήν. Κτητικὴ γε μὴν τρίτου προςώπου δυϊκὴ οὐκ ἐγένετο, οὐχ ὥς τινες ᾠήθησαν, ὅτι οὐδὲ τρίτου προςώπου δυϊκή ἐστι γενικῆς πτώσεως, ἀφ' ἧς ἔδει παρῆχθαι τὴν κτητικήν, ἀλλ' αἱ παρειλημμέναι δοτικαί εἰσιν ἀντὶ γενικῶν. ἔστι γὰρ καὶ ἕνεκα τῆς φωνῆς καὶ ἕνεκα τοῦ σημαινομένου, οὐ μὴν παρήχθη ἐξ αὐτῆς κτητικόν, καθότι ἐπεδείξαμεν ἐξ ὀρθοτονουμένων τὰς παραγωγὰς γίνεσθαι. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τοῖς προειρημένοις εἴρηται ὡς δεόντως πλείονες ἐκ τρίτων προςώπων ἐγένοντο ἀντωνυμίαι. πῶς δ' οὐ δοθήσεται τὸ ἔλαττον ὑ-

πὸ τοῦ πλείονος διελέγχεσθαι, οὐ μόνον ἐν παραθέσει τῶν λέξεων ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡ συμπεφωνημένη παρὰ πᾶσιν ἱστορία τὴν παρηλλαγμένην πρός τινος οὐ προςίεται, καὶ σχεδὸν ἐπὶ
125 ἁπάντων τὸ τοιοῦτον συμφωνεῖ. οὐ δῆτα κατὰ τύχην πλείονα σχήματα δύναται σεσιγῆσθαι τῶν ὄντων· ὡς γὰρ πρόκειται, ἐκ τῶν ἐναντίων δύναται. ἀλλ' οὐδ' ὑπ' ἀκολουθίαν τὰ ὁπωςδήποτε ἐκλείποντά ἐστι. γυνῆς γοῦν οὔ φαμεν, καὶ οὐ πάντα τὰ τοιαῦτα συνεκλείπει· ἀλλ' οὐδὲ ὁ μεγάλος, καὶ οὐ πάντα τὰ εἰς ος λήγοντα συνεξέλιπεν ἀλλὰ πλεῖστα. πρὸς οἷς ἀντὶ τούτων ἑτέρα θέσις ἐστὶν ἰσοδυναμοῦσα, ἡ γυναικός ἀντὶ τοῦ γυνῆς, ὁ μέγας ἀντὶ τοῦ μεγάλος, τὸ ὕδωρ ἀντὶ τοῦ ὕδας. πῶς οὖν ἡ ἐμαυτῶν καὶ αἱ ἑξῆς μετὰ τῶν συνόντων προςώπων ὡς ἐξ ἐπιτάγματος ἀπεώσθησαν καὶ τοῦ κοινοῦ ἔθους καὶ τοῦ παρὰ ποιηταῖς; οἷς προςφιλὲς μᾶλλον μεταδιώκειν τὸ παρηλλαγμένον τῆς συνήθους χρήσεως. δίδοται γοῦν καὶ ἐν ἀντωνυμίαις σέο φάναι καὶ μίν καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Λείπεται οὖν ἐκεῖνο προςδιασαφῆσαι, εἴ περ τὸ σφέας αὐτούς ἀναλογώτερον τοῦ ἑαυτούς, τί δή ποτε, καὶ εἰ ἐν ἐλάττονι λόγῳ τὸ ἑαυτούς τετόλμηται κατὰ τρίτον πρόςωπον ἐγγενέσθαι, τί μὴ καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀκόλουθον καὶ ἐν τῷ ἡμέας αὐτούς ἐνεχώρησε, κἂν πά-

λιν ἐν ἐλάττονι λόγῳ καταγίνηται, τὸ ἐμαυτούς; ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ δευτέρου προσώπου. Ἐπιδέδεικται ἐν τοῖς προκειμένοις ὡς ἐπενοήθησαν αἱ σύνθετοι ἀντωνυμίαι εἰς τὸ μὴ παραδέξασθαι διαφόρου προσώπου σύνταξιν, τῶν ἁπλῶν συνταςσομένων διαφόροις προσώποις. 30 186 ἦν δὲ κἀκεῖνο ἀληθές, ὡς ἅπαν πληθυντικὸν πρώτου προσώπου καὶ δευτέρου σύλληψιν ἀναδέχεται διαφόρων προσώπων, ἢ πρώτου καὶ δευτέρου ἢ πρώτου καὶ τρίτου ἢ δευτέρου καὶ τρίτου. τὸ γὰρ ἡμᾶς τοιοῦτόν ἐστιν, ἐμὲ καὶ σὲ κἀκεῖνον, ἢ ἐμὲ καὶ ὑμᾶς, ἢ ἐμὲ καὶ αὐτούς. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ δευτέρου· πάλιν γὰρ τὸ ὑμᾶς σὲ καὶ αὐτούς ἐστι. πῶς οὖν ἡ ἐμαυτοῦ ἀντωνυμία καὶ αἱ σύζυγοι ἐπιδέξονται ἀριθμὸν μαχόμενον τῷ ἰδιώματι τῆς συνθέσεως, καθὸ διάφορα πρόσωπα νοηθήσεται, ἐκ συλλήψεως γινόμενα, πρώτου καὶ τρίτου ἢ δευτέρου καὶ τρίτου; τό γε μὴν τρίτον πρόσωπον, ἀπεωσμένον τῆς προειρημένης τηρήσεως, λέγω τῶν διαφόρων προσώπων, εὐέφικτον ἔσχε τὴν εἰς τὸ πληθυντικὸν μετάθεσιν· ἦν γὰρ ἐκ τῶν αὐτῶν προσώπων συνεστηκός. Φαίνεται δ' ὅτι καὶ κατὰ τὸν προειρημένων λόγον οὐκ ἀπορήσει τις δι' ἣν αἰτίαν ἐκ πληθυντικῶν πληθυντικαὶ συνθέσεις οὐκ ἐγένοντο. ἐκ γὰρ τῶν ἁπλῶν πληθυντικῶν ἀντωνυμιῶν ἔστιν ἐπινοῆσαι τὸ μαχόμενον ὡς πρὸς τὴν σύνθετον ἀν-

θείας, τήν τε ἐκ τῆς ἀντωνυμίας καὶ τὴν ἐκ τοῦ ῥήματος, δι' ὧν λόγον καταστῆσαι οὐκ ἂν δύναιτο, εἰ μὴ ἡ ἑτέρα αὐτῶν πλαγία γένοιτο. καὶ ἡ μὲν ἐκ τοῦ ῥήματος παρυφισταμένη ἄκλιτος, καθὸ ἄπτωτα τὰ ῥήματα· ἡ μέντοι ἐκ τῆς ἀντωνυμίας ἐφικτὴ εἰς τὸ κλιθῆναι. Ἔτι κἀκεῖνό τις ἐπιζητήσει, ὡς, εἴ περ ἐκ τοῦ ῥήματος παρυφίσταται εὐθεῖα, οὕτως καὶ ἐκ τῆς ἐμαυτός καὶ σαυτός ὑποστήσεται πλαγία κατὰ τὸ ἄρχον μέρος τῆς ἀντωνυμίας, ἐμαυτὸς
177 ἔπαισα, τοιούτου ὄντος τοῦ λόγου, ἐμὲ αὐτὸς ἔπαισα, ὡς εἰ καὶ χωρὶς τῆς ἐπιταγματικῆς φαίημεν ἐμὲ ἔπαισα, καὶ οὐδὲν ἐμποδὼν τοῦ συστῆναι τὸ ἐμαυτὸς ἔπαισα. ἀλλ' ἔστι γε πρὸς τὸ τοιοῦτο φάναι ὡς οὐ μία πλαγία ἐστὶν ἡ παρυφισταμένη, αἱ τρεῖς δέ· τί γὰρ μᾶλλον ἐν τῷ ἐμαυτός ἔγκειται ἡ ἐμοῦ ἢ ἡ ἐμέ ἢ ἐμοί; καὶ ἦν χρεία τῶν τοιούτων πτώσεων ὑπὲρ τοῦ τὸ κατάλληλον προφανὲς γίνεσθαι, ἄδηλον δὲ γίνεται κατὰ τὴν σύνθεσιν· περισσὸν ἡγητέον τὸ ἄδηλον προκρῖναι τοῦ προφανοῦς καὶ συνήθους. Ἀλλ' ἴσως πρὸς τὸ τοιοῦτόν τις πάλιν ἐνστήσεται, ὡς τὰ ἀμφίβολα πρὸς τῶν συντασσομένων ἐκλύεται· εἴ περ οὖν τὰ συνόντα τῶν ῥημάτων οὐ πρὸς πᾶσαν πλαγίαν πτῶσιν εὐθετεῖται συνίστασθαι, ἀλλ' ἃ μὲν γενικὴν αἰτεῖ, ἃ δὲ αἰτιατικήν, τινὰ δὲ δοτι-

κήν,

κὴν, διὰ τῆς συντάξεως τοῦ ῥήματος τὸ ἄδη-
λον τῆς πτώσεως προφανὲς γενήσεται. φέρε γὰρ
εἶναι τὸ τοιοῦτον, ἐμαυτὸς ἀκούω· τὸ ἀκούω
γενικὴν μηνύει ἐγκειμένην, ἐφ' ἣν φέρεται ἐμαυ-
τὸς τύπτω· διὰ τοῦ τύπτω ἡ ἐμέ αἰτιατικὴ
δηλωθήσεται. ἀλλ' ἐκεῖνο πάλιν ἀνακύψει, ὡς
ἔνια ἐπὶ δύο πτώσεις φέρεται; τέμνω σέ-τέ-
μνω σοί, γυμνάζω σέ-γυμνάζω σοί· καὶ
πῶς ἐπὶ τῶν τοιούτων τὸ ἐμαυτὸς τέμνω διά-
κρισιν τῆς πτώσεως ποιήσεται; οὐδὲ γὰρ ἐκ πα-
178 ραθέσεως ἄρθρου τὸ τοιοῦτο βοηθεῖται. μένον
μέντοι τὸ σύνθετον σχῆμα τῇ συνηθεστέρᾳ πα-
ραδόσει διακρίνει τὸ ἐμαυτὸν τέμνω καὶ ἐ-
μαυτῷ τέμνω. Τὸ δὲ μεῖζον, εἰ καί τις ἀ-
ποσταίη τῆς τοιαύτης ἀποδείξεως, πάλιν μά-
την τὰ τῆς ζητήσεως καταστήσεται· παραδει-
χθεῖσα γὰρ ἡ ἐμαυτός ἄκλιτος γενήσεται. οὔ-
τε γὰρ κατὰ τὸν λόγον τῆς συνθέσεως δύνα-
ται κλίνεσθαι, λέγω ἐν μέσῃ τῇ λέξει, καθὸ
ἅπαξ συντεθέντα τὰ πτωτικὰ ἄκλιτά ἐστιν·
ἀλλ' οὐδὲ κατὰ τὸ τέλος· ἀεὶ γὰρ ἡ εὐθεῖα ἕ-
στηκε μετὰ τοῦ ῥήματος, ἐγὼ ἀκούω σου,
ἐγὼ ἐτίμων σε, ἐγώ σοι χαρίζομαι. καὶ
δὴ ἐν τῷ ἐμαυτὸς ἔτυψα ἡ αἰτιατικὴ νοεί-
σθω ἐκ τοῦ ἔτυψα. οὐχὶ οὖν γενήσεται ἄκλι-
τος ἡ ἐμαυτός κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τὸ ῥῆ-
μα, κατὰ δὲ τὸ ἄρχον διὰ τὴν σύνθεσιν; καὶ
εἰ τοῦτο ὑγιές, πῶς οὐχὶ μάταιον τῆς ἐμαυ-

τοῦ ζητεῖν εὐθεῖαν; γενομένης γὰρ, ἡ εὐθεῖα οὐχ ἕξει πλαγίαν, καὶ δῆλον ὡς καὶ πάλιν τῶν πλαγίων οὐσῶν οὐ γενήσεται ἡ εὐθεῖα.

26 Ἀκολούθως μέντοι προςκείσεται καὶ τὸ αἴτιον τοῦ μὴ συντεθῆναι τὴν εὐθεῖαν. ἔστω γὰρ σύνταξις ἡ ἐγὼ αὐτὸς ὕβρισα καὶ παθητικῶς ἐγὼ αὐτὸς ὑβρίσθην, ἐφ' ἧς ὁμόλογόν ἐστιν ὡς ἐν δυσὶ προςώποις αἱ ἐγγενόμεναί εἰσι διαθέσεις, ἥ τε τοῦ ὑβρίσαντος ἥ τε τοῦ ὑβρισθέντος. εἰ γὰρ πάλιν μοναδικὴ γένοιτο ἡ
179 διάθεσις ἐκ τοῦ αὐτοῦ προςώπου εἰς τὸ αὐτό, ὥςτε φάναι ἐγὼ αὐτὸς ὕβρισα ἐμέ, ὑποστρέψει τὰ τῆς συντάξεως εἰς τὴν σύνθετον πλαγίαν ἐν τῷ ἐμαυτὸν ὕβρισα. Σαφὲς δὲ κἀκεῖνο, ὡς αἱ συνθέσεις πρὸς ἐξαλλαγὴν τῶν κατὰ παράθεσιν ἐπενοήθησαν. εἰ γὰρ τὴν αὐτὴν σημασίαν εἶχον τοῖς κατὰ παράθεσιν, κἂν πάντως παρέλκοντα ἦν τὰ συντιθέμενα τῶν σχημάτων. διαφέρει τὸ χὴν καὶ ἀλώπηξ τοῦ χηναλώπηξ, τὸ μισῶν γυναῖκα τοῦ μισογύνης, ἄλλα πλεῖστα. εἰ δὴ οὖν τὸ ἐγὼ αὐτός συντεθὲν πλέον τι ἐσήμαινε τοῦ κατὰ παράθεσιν, ἀναγκαία ἦν ἡ σύνθεσις· νυνὶ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει. ὅπου γοῦν ἐγένετο διαφορά τις ἐκ τῆς συνθέσεως, ἐκεῖσε καὶ προςεχώρησε τὰ τῆς συνθέσεως. αἱ πλάγιαι ἁπλαῖ οὖσαι σύνταξιν τὴν ἐφ' ἕτερον πρόςωπον ἔχουσι, συντεθεῖσαί γε μὴν ἠλλοτρίωνται τῆς μεταβάσεως τοῦ προςώπου,

ὅ περ οὐκ ἐνεχώρει, ὡς ἔφαμέν γε, ἐπὶ τῆς εὐθείας. δεόντως ἄρα ἡ εὐθεῖα ἀπροσδεὴς ἐγένετο τῆς συνθέσεως.

27 Οὐ μόνον δὲ αἱ ἀντωνυμίαι ἐκ τῶν πλαγίων τὴν ἀρχὴν ἔσχον συνθέσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀλλήλων· οὐ γὰρ δή γε ἡ τούτου εὐθεῖα πάλιν συστατή. ἡ γὰρ τοῦ ῥήματος σύνταξις τὴν ἐν τοῖς δύο προσώποις μετάβασιν δηλοῖ·
180 τὸ γὰρ ἀλλήλων ἤκουσαν τοιοῦτόν τί ἐστιν, ἄλλοι ἄλλων, ἀλλήλους ἔπαισαν, ἄλλοι ἄλλους. ἐγγενομένης γὰρ τῆς εὐθείας ἐν τῷ ἀλλήλοι νοηθήσεται τὸ ἄλλοι ἄλλοι, ὅ περ ἄλογον· οὐ γὰρ κατακλείει διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο εὐθειῶν. Ἔστι γε μὴν οὐχ ὅμοιον τῇ ἀντωνυμικῇ συνθέσει. ἡ μὲν γὰρ τὴν αὐτοπάθειαν σημαίνει, ἑαυτοὺς ἔτυψαν, ἡ δὲ τὴν ἐκ προσώπων πρὸς ἕτερα πρόσωπα μετάβασιν. τὸ γὰρ

ἀλλήλους τρώσητε

οὐ ταὐτόν ἐστι τῷ ἑαυτοὺς τρώσητε, ὥς περ καὶ τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπί τε τοῦ Ὤτου καὶ τοῦ Ἐφιάλτου, συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ

ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας,

οὐ μὴν τῷ

ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς·

οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνῆκαν ἀλλ' ἀλλήλοις. φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ σύνταξις,

πλαγίαν ἐπιζητοῦσα καὶ εὐθεῖαν, δεόντως τὴν εὐθεῖαν ἐν τῷ ἄρχοντι μέρει ἥνωσεν, ἵνα κατὰ τὸν λόγον τῆς φωνῆς ἀκίνητος μένῃ καὶ κατὰ τὸ δέον τῆς συντάξεως διὰ τὸ συνερχόμενον ῥῆμα· τὸ τέλος δὲ κινεῖται. ἐν γὰρ τῷ ἀλλήλους ἔτυψαν τὸ ἔτυψαν πρὸς τὴν ἀρκτικὴν σύνθεσιν ἀναφέρεται, ἄλλοι ἔτυψαν ἄλλους, καὶ ἐπεὶ χρεία τῶν διαφόρων πλαγίων πτώσεων, ἵνα τὰ συνόντα τῶν ῥημάτων τοῦ καταλλήλου τύχῃ, εἰς τὸ κλιτικὸν μέρος παραλαμβάνονται, λέγω τὸ τελικόν, ἵνα δεόντως
181 διὰ τὸ ἤκουσαν γενικὴν ὁμολογήσῃ, αἰτιατικήν τε ἐν τῷ ἀλλήλους διὰ τὸ ἔτυψαν ἤ τι τῶν τοιούτων, καὶ ἔτι δοτικὴν ἐν τῷ ἀλλήλοις διὰ τὸ ἐχαρίσαντο. πρόδηλον γὰρ πάλιν ὡς εἰ ἀντέστραπτο ἡ σύνθεσις, ἄκλιτον τὸ μόριον καθειστήκει, καθὸ πάλιν οὔτε τὰ ἡνωμένα κινεῖται οὔτε ἡ εὐθεῖα μετὰ τῶν ῥημάτων ἀφίσταται τῆς τοιαύτης συντάξεως.

28 Ἐπεὶ δὲ καὶ ταῖς συνθέτοις ἀντωνυμίαις ἀριθμὸς πληθυντικὸς σύνεστιν ἐν τρίτοις προσώποις, οὐ μὴν ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ, ἀνάγκη περὶ τοῦ τοιούτου τὸ δέον παραστῆσαι. Τὸν μὲν οὖν Ἀρίσταρχόν φασι μὴ παραδέξασθαι τὰς ἐγγενομένας τῶν τρίτων προσώπων συνθέσεις, καθὸ ἀνέφικτον τὸ ἑνικῶς συντεθὲν πρόσωπον εἰς πληθυντικὸν μετατίθεσθαι, ὡς ἔχει τὸ ἑαυτόν τε καὶ ἑαυτούς, ἔτι ἐπιμαρτυρούμε-

νον τὴν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου χρῆσιν; ἤ τις οὐ γενομένη διήλεγχε τὴν κατὰ τὸ τρίτον οὐ δεόντως γενομένην σύνθεσιν, καὶ τρίτου παρατιθέμενον τὴν Ὁμηρικὴν χρῆσιν· πρὸς γὰρ ἀκολουθίαν τὴν τοῦ ἡμέας αὐτούς καὶ ὑμέας αὐτούς ἦν πάλιν τρίτου προσώπου τὸ σφέας αὐτούς. Ὅ γε μὴν Ἄβρων πειρᾶται τοὺς τοιούτους λόγους ἀνασκευάζειν τὴν χρῆσιν ἐπάγων καὶ ταύτην πιστούμενος ἐκ παραθέσεων Πλατωνικῶν· καὶ ὡς ἔνδεκτον εἶναι ἀπὸ ἑνικῆς συνθέσεως γίνεσθαι πληθυντικὸν ἀριθμόν, ὅπου γε καὶ τὸ ἑνδέκατος συντεθὲν ἀποτελεῖ τὸ ἑνδέκατοι πληθυντικόν. οὐ μήν, φησίν, ἀνάγκη τὸ ἐν τρίτῳ γενόμενον πάντως καὶ ἐν πρώτῳ καὶ ἐν δευτέρῳ προσώπῳ γίνεσθαι, τουτέστιν οὐ μὴ πάντως ἐξακολουθήσει τῷ ἑαυτῶν ἢ ἑαυτούς τὸ ἐμαυτούς ἢ ἐμαυτῶν [ἢ σαυτούς], εἴ γε καὶ τὰ ἐν τοῖς πρώτοις καὶ δευτέροις γινόμενα οὐ πάντως καὶ ἐν τρίτοις· εἰσὶ γοῦν πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου δυϊκαὶ ὀρθῆς πτώσεως, οὐ μὴν τρίτου. καὶ φαίνεται ὅτι εἰς τὸ τοιοῦτο κἀκεῖνο ἂν προσηγάγετο, ὡς ἡ ἐκεῖνός ἐστιν ἐν τρίτοις, οὐ μὴν σύζυγοι ταύτης κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον, ἡ αὐτός, ἡ οὗτος, ἡ μίν· καὶ ὅσαι μὲν ὀρθοτονοῦνται ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ δυϊκαί, αἱ δὲ κατὰ τὸ τρίτον μόνως ἐγκλιτικαί· καὶ κτητικαί εἰσι πρώτου καὶ δευτέρου δυϊκαί, οὐ μὴν τρίτου.

φησὶ δέ που κἀκεῖνο, ὡς κατὰ τύχην τινὰ ἡ χρῆσις παρεώσατο, καὶ οὐδὲν ἐμποδὼν ταὐτὸν παρηκολουθηκέναι ταῖς συνθέτοις ἀντωνυμίαις.

29 Ὑπέρ γε μὴν τοῦ Ἀριστάρχου ἔστι φάναι ὡς οὐ συνεῖδε τὸ πρὸς αὐτοῦ εἰρημένον. οὐ γὰρ ἐν ἀγνοίᾳ ἦν τοῦ ἑνδέκατοι, οὐδ' ὅτι ἀπὸ ἑνικῆς συνθέσεως πληθυντικὴ παρέμφασις γί-
183 νεται. ἔστι γὰρ ἐπινοῆσαι τὸ πρὸς αὐτοῦ διαπορηθὲν οὕτως. εἴ περ ἐκ δύο ἑνικῶν συνέστηκε τὸ ἑαυτόν, καὶ δύο ἑνικὰ ἐπὶ ἓν πρόσωπον συντείνει διάθεσιν δηλοῦν τὴν ἐξ ἑαυτοῦ εἰς ἑαυτό, πῶς ἐκ τοῦ τοιούτου πλήθους παρέμφασις ἂν γένοιτο, τῆς μὲν κατ' ἀρχὴν συνθέσεως ἑνικὸν ἀριθμὸν ὑπαγορευούσης, τῆς δὲ κατὰ τὸ τέλος πληθυντικόν; Οὐ γάρ ἐστιν ὅμοιον τὸ ἑνδέκατος καὶ ἑνδέκατοι· δύο γὰρ ὑποκειμένων παρέμπτωσίς ἐστι· μετὰ γὰρ δέκα εἷς. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἑνδέκατοι· πάλιν γὰρ μετὰ δέκα ἢ πλείους ὑπὸ τάξιν τὴν τοῦ δέκα ἐξαριθμούμενοι μετέσχον τοῦ καλεῖσθαι ἑνδέκατοι. Ἀλλά, φήσει τις, πῶς τοῦ ἑνὸς ἐγκειμένου ἔμφασις πληθυντικοῦ γίνεται; πρόκειται οὖν ὅτι τάξεώς ὀνόματά ἐστιν. ἄλλως τε αἱ δύο προσώπων ἐμφαντικαὶ συνθέσεις καὶ ἐξ ἑνικῆς συνθέσεως πλῆθος ὑπαγορεύουσι καὶ ἐκ πληθυντικῶν ἓν παρεμφαίνουσι· τὸ γὰρ φιλάνθρωπος ἑνικῶς συντεθὲν πλῆθος ὑπαγορεύει, καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων πληθυντικῶς λεγόμενον τὸ φιλοπλάτωνες ἕνα τὸν

Πλάτωνα σημαίνει. οὐ δὴ οὖν παρηλλαγμένον καὶ τὸ ἐνδέκατοι ἐξ ἑνικῆς συνθέσεως πλέον τι παραστῆσαι· διάφορα γὰρ τὰ πρόσωπα. ὅ περ οὐκ ἐνεχώρει ἐπὶ τῆς ἑαυτόν, ὡς εἴπομεν, ἐν
184 καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Πῶς δ' οὐχὶ εὔηθες φάναι ἔλλειψιν κατὰ τύχην γεγενῆσθαι τοῦ τρίτου προσώπου κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν; λέγω ἐπὶ τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ. φυσικώτερον γὰρ ἡ ἀντωνυμία ἀπέστη, εἴ γε οὐδέτερος τῶν τόνων αὐτῆς παρεδέχετο. οὔτε γὰρ ὁ ὀρθοτονούμενος, ὅτι τρίτου προσώπου δυϊκαί, αἷς παρείπετο τὸ μόνως ἐγκλίνεσθαι· οὔτε ὁ ἐγκλιτικός, εἴ γε ἀδύνατον εὐθείας πτώσεως ἐγκλιτικὴν εὑρέσθαι ἀντωνυμίαν. ἡ γοῦν βιασθεῖσα πρὸς Δωριέων, ἅμα τῷ ἐγκλιθῆναι παρεῖσα τὴν οὐ δυναμένην ἐγκλιθῆναι πτῶσιν, μεταπίπτει εἰς τὴν συγγενῆ αἰτιατικήν. Κτητικὴ γε μὴν τρίτου προσώπου δυϊκὴ οὐκ ἐγένετο, οὐχ ὥς τινες ᾠήθησαν, ὅτι οὐδὲ τρίτου προσώπου δυϊκή ἐστι γενικῆς πτώσεως, ἀφ' ἧς ἔδει παρῆχθαι τὴν κτητικήν, ἀλλ' αἱ παρειλημμέναι δοτικαί εἰσιν ἀντὶ γενικῶν. ἔστι γὰρ καὶ ἕνεκα τῆς φωνῆς καὶ ἕνεκα τοῦ σημαινομένου, οὐ μὴν παρήχθη ἐξ αὐτῆς κτητικόν, καθότι ἐπεδείξαμεν ἐξ ὀρθοτονουμένων τὰς παραγωγὰς γίνεσθαι. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τοῖς προειρημένοις εἴρηται ὡς δεόντως πλείονες ἐκ τρίτων προσώπων ἐγένοντο ἀντωνυμίαι. πῶς δ' οὐ δοθήσεται τὸ ἔλαττον ὑ-

πὸ τοῦ πλείονος διελέγχεσθαι, οὐ μόνον ἐν παραθέσει τῶν λέξεων ἀλλὰ καὶ ὅτε ἡ συμπεφωνημένη παρὰ πᾶσιν ἱστορία τὴν παρηλλαγμένην πρός τινος οὐ προσίεται, καὶ σχεδὸν ἐπὶ 125 ἁπάντων τὸ τοιοῦτον συμφωνεῖ. οὐ δῆτα κατὰ τύχην πλείονα σχήματα δύναται σεσιγῆσθαι τῶν ὄντων· ὡς γὰρ πρόκειται, ἐκ τῶν ἐναντίων δύναται. ἀλλ' οὐδ' ὑπ' ἀκολουθίαν τὰ ὁπωσδήποτε ἐκλείποντά ἐστι. γυνῆς γοῦν οὔ φαμεν, καὶ οὐ πάντα τὰ τοιαῦτα συνεκλείπει· ἀλλ' οὐδὲ ὁ μεγάλος, καὶ οὐ πάντα τὰ εἰς ΟΣ λήγοντα συνεξέλιπεν· ἄλλα πλεῖστα. πρὸς οἷς ἀντὶ τούτων ἑτέρα θέσις ἐστὶν ἰσοδυναμοῦσα, ἡ γυναικός ἀντὶ τοῦ γυνῆς, ἡ μέγας ἀντὶ τοῦ μεγάλος, τὸ ὕδωρ ἀντὶ τοῦ ὕδας. πῶς οὖν ἡ ἐμαυτῶν καὶ αἱ ἑξῆς μετὰ τῶν συνόντων προςώπων ὡς ἐξ ἐπιτάγματος ἀπεώσθησαν καὶ τοῦ κοινοῦ ἔθους καὶ τοῦ παρὰ ποιηταῖς; οἷς προςφιλὲς μᾶλλον μεταδιώκειν τὸ παρηλλαγμένον τῆς συνήθους χρήσεως. δίδοται γοῦν καὶ ἐν ἀντωνυμίαις σέο φάναι καὶ μίν καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Λείπεται οὖν ἐκεῖνο προςδιασαφῆσαι, εἴπερ τὸ σφέας αὐτούς ἀναλογώτερον τοῦ ἑαυτούς, τί δή ποτε, καὶ εἰ ἐν ἐλάττονι λόγῳ τὸ ἑαυτούς τετόλμηται κατὰ τρίτον πρόςωπον ἐγγενέσθαι, τί μὴ καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀκόλουθον καὶ ἐν τῷ ἡμέας αὐτούς ἐνεχώρησε, κἂν πά-

λιν ἐν ἐλάττονι λόγῳ καταγίνηται, τὸ ἐμαυτούς; ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ δευτέρου προςώπου. Ἐπιδέδεικται ἐν τοῖς προκειμένοις ὡς ἐπενοήθησαν αἱ σύνθετοι ἀντωνυμίαι εἰς τὸ μὴ παραδέξασθαι διαφόρου προςώπου σύνταξιν, τῶν ἁπλῶν συντασσομένων διαφόροις προς-
30 ώποις. ἦν δὲ κἀκεῖνο ἀληθές, ὡς ἅπαν πλη-
186 θυντικὸν πρώτου προςώπου καὶ δευτέρου σύλληψιν ἀναδέχεται διαφόρων προςώπων, ἢ πρώτου καὶ δευτέρου ἢ πρώτου καὶ τρίτου ἢ δευτέρου καὶ τρίτου. τὸ γὰρ ἡμᾶς τοιοῦτόν ἐστιν, ἐμὲ καὶ σὲ κἀκεῖνον, ἢ ἐμὲ καὶ ὑμᾶς, ἢ ἐμὲ καὶ αὐτούς. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ δευτέρου· πάλιν γὰρ τὸ ὑμᾶς σὲ καὶ αὐτούς ἐστι. πῶς οὖν ἡ ἐμαυτοῦ ἀντωνυμία καὶ αἱ σύζυγοι ἐπιδέξονται ἀριθμὸν μαχόμενον τῷ ἰδιώματι τῆς συνθέσεως, καθὸ διάφορα πρόςωπα νοηθήσεται, ἐκ συλλήψεως γινόμενα, πρώτου καὶ τρίτου ἢ δευτέρου καὶ τρίτου; τό γε μὴν τρίτον πρόςωπον, ἀπεωσμένον τῆς προειρημένης τηρήσεως, λέγω τῶν διαφόρων προςώπων, εὐέφικτον ἔσχε τὴν εἰς τὸ πληθυντικὸν μετάθεσιν· ἦν γὰρ ἐκ τῶν αὐτῶν προςώπων συνεστηκός. Φαίνεται δ᾽ ὅτι καὶ κατὰ τὸν προειρημένων λόγον οὐκ ἀπορήσει τις δι᾽ ἣν αἰτίαν ἐκ πληθυντικῶν πληθυντικαὶ συνθέσεις οὐκ ἐγένοντο. ἐκ γὰρ τῶν ἁπλῶν πληθυντικῶν ἀντωνυμιῶν ἔστιν ἐπινοῆσαι τὸ μαχόμενον ὡς πρὸς τὴν σύνθετον ἀν-

τωνυμίαν. εἴπομεν γὰρ ὅτι ἐπιμιξίαι διαφόρων προσώπων εἰσὶν ἐν πληθυντικοῖς· περισσὸν οὖν
181 τὸ τὰς πληθυντικὰς ἀντωνυμίας συντίθεσθαι, ὅπου γε καὶ αἱ ἑνικαὶ ἀντωνυμίαι συντεθεῖσαι παρέμειναν τῷ ἑνικῷ ἀριθμῷ. ἀλλ' οὐδὲ τὸ σφέας αὐτούς καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐκ ὄντα ἐκ διαφόρων προσώπων, συνετέθη, καθὸ τὸ ἐσόμενον ἐξ αὐτῶν εὔχρηστον ἡ προειληφυῖα πληθυντικὴ προφορὰ περιέγραψεν, εἰς ἣν καὶ μεταλαμβάνονται·

σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,

ἑαυτοὺς παρασκευάσαντες.

31 Ἐπεὶ οὖν ἐδείχθησαν αἱ σύνθετοι πληθυντικαὶ ἀντωνυμίαι κατὰ τὸ προειρημένον τήρημα, φέρε καὶ εἰς ἐντέλειαν τοῦ λόγου περὶ τοῦ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός διαλάβωμεν, ἐπεί τινες οὐδὲ κατ' ὀλίγον ἐνδοιάζουσιν ὡς παρὰ τὸ ἡμῶν καὶ τὸ ἔδαφος τὰ τῆς συνθέσεως ἀπετελέσθη. οἷς ἄν τις συνηγορήσειε μαρτυρόμενος καὶ τὸν ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγον καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ δηλουμένου, εἴ γε παντὶ συνθέτῳ τὸ τοιοῦτο παρακολουθεῖ· ἐν γὰρ τῷ μισογύνης καὶ τὸ μισεῖν ἔγκειται καὶ ἡ γυνή, καὶ ἐν τῷ φιλόπονος τὸ φιλεῖν καὶ ὁ πόνος. οὐ γὰρ τὰ ἐν μιᾷ λέξει ἁπλῇ πλείονα σημαίνοντα σύνθετα, ὡς ἐπὶ τοῦ τοξότης, σκυτεύς, κἂν ἐνέργειαν σημαίνῃ τὴν τοῦ τέμνειν, εἰ μὴ καὶ τὴν φωνὴν προσλάβοι ἐν τῷ σκυτοτόμος. ἐντεῦθεν τὸ Ἀρίσταρχος καὶ τὰ

188 τούτῳ ὅμοια κύρια ὄντα πρὸς ἐνίων οὐ κατηριθμεῖτο εἰς τὰ σύνθετα, ὅτι μὴ καὶ τοῖς δηλουμένοις ἐκέχρητο. ἀλλ' ἐπί γε τούτων ἐδείκνυτο ὡς ἡ πρώτη σύνθεσις ἐπεκράτει, καθὼς ἔχει τὸ ἀρίσταρχος Ζεύς παρὰ τοῖς περὶ Βακχυλίδην, καὶ οὐχ ἡ ἐξ ὑστέρου γενομένη συμβολικὴ μετάθεσις. ἐγκειμένων οὖν καὶ τῶν φωνῶν καὶ τῶν σημαινομένων ἀκώλυτον τὸ φάναι σύνθετα τὰ σχήματα. Ἀλλ' ἔδει, φασίν, αὐτὰ βαρύνεσθαι, καθὼς ἔχει τὸ ἄξιφος, δύσριγος, εὔτειχος. τὸ τοιοῦτο δ' οὐ συνεκτικόν. ἰδοὺ γὰρ καὶ ἐπ' ἄλλων συνθέσεων διάφοροι τόνοι ἐγένοντο. ὀξύνεται τὸ ἐντελής, εὐειδής, ἀλλ' οὐκέτι τὸ εὐμήκης, μεγακήτης, καθὸ τὸ η ἔχει παρεδρευόμενον. τί οὖν ἐμποδίζει τὸ φάναι τὰ παρὰ τὸ ἔδαφος συντιθέμενα ὀξύνεσθαι, καθὸ καὶ τὰ παρὰ τὸ ἔργον ἐν τῷ κακοεργός, ὑπουργός, εἰ μὴ τὰ ῥήματα προϋπέστη, λέγω τὸ ὑπουργῶ καὶ τὰ ὅμοια. Ἀλλὰ κοινά, φασίν, αὐτὰ ἔδει εἶναι. πρὸς ὅ ἐστι πάλιν φάναι ὡς ἅπαξ εἰ δέδοται ἡ ὀξεῖα τάσις, συνδοθήσεται καὶ ἡ τοῦ γένους παραλλαγή, εἴ γε τὰ κοινὰ καὶ ἐν βαρείᾳ ἐστὶ τάσει, κακόπαθος, δύσριγος.

Εἴη δ' ἂν καὶ τὰ τῆς ἀνασκευῆς ἀκριβέστερα, εἰ τῇδέ τις ἀποφαίνοιτο, ὡς οὐδέποτε ἀντωνυμία πρώτου ἢ δευτέρου προσώπου συντίθεται μετὰ ἄλλου μέρους λόγου, καὶ ὡς οὐ-

189 δέποτε πληθυντικὴ ἀντωνυμία συντίθεται· παράγονται γὰρ μᾶλλον αἱ ἀντωνυμίαι ἤ περ συντίθενται μετὰ ἄλλου μέρους λόγου, καθά περ παρὰ τὸ ἐμοῦ ἐμός, νῶϊν νωΐτερος, ἡμῶν ἡμέτερος. εἰ γὰρ δοθείη τὰ τῆς συνθέσεως, οὐ συστήσεται οὔτε ἐν ἀντωνυμίαις τὰ σχήματα οὔτε ἐν ὀνόμασιν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς συνθέσεσι τὰ τέλη ἐπικρατεῖ, εἴ γε τὸ μισάνθρωπος ὄνομα κἂν τὸ μισεῖν ῥῆμα ἐνυπάρχῃ, καὶ τὸ εὐσεβῶ ῥῆμα κἂν τὸ εὖ ἐπίρρημα ἐγκέηται, ὁμοίως καὶ τὸ χειρογραφῶ κἂν ἡ χεὶρ συνυπάρχῃ, καὶ ἕνεκα τοῦ τοιούτου πᾶν μέρος λόγου ἔστιν ἐπινοῆσαι τὸ αὐτὸ καὶ ἁπλοῦν καὶ σύνθετον, λέγω τὸ δυνάμενον συντεθῆναι, οὐ μὴν τὴν πρόθεσιν καί τοι ἀπειράκις τοῦ μορίου συντεθειμένου, καθὸ ἡ σύνθεσις ἀπάντοτε αὐτῆς ἐν ἀρχῇ ἐστίν, ἡ δὲ ἀρχὴ οὐκ ἐπικρατεῖ, — εἰ δὴ τοῦτο ἀληθές, πῶς οὐκ ὄνομα τὸ ἡμεδαπός, εἰ τὸ ἔδαφος ἔγκειται; ἀλλὰ πῶς ὄνομα τὸ ἀντ' ὀνόματος παραλαμβανόμενον; πῶς ὄνομα ὡρισμένου προσώπου διάκρισιν ποιεῖται; φαμὲν γὰρ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός, ἑαυτούς τε ἀντονομάζοντες καὶ πρὸς οὓς ἡ ἀπότασις. Ἀλλά, φήσει τις, καὶ αἱ παραγωγαὶ ἐπικρατοῦσιν, εἴ γε παρὰ τὸ ὀψέ ὀψινός, οὐκ ἐπίρρημα, καὶ παρὰ τὸ ποιῶ ῥῆμα ὄνομα τὸ ποιητής. οὕτως εἰ παράγωγον τὸ ἡμεδαπός, δοθείη ἂν τὸ πᾶν
190 ὄνομα εἶναι. πρὸς ὃν φήσομεν, τὸ ὀψινός ἀπέ-

στησε τὸ ἐπίῤῥημα πτῶσιν καὶ γένος ἐπιδεξάμενον, ἐπιθετικῶς ἐπ' ὄνομα φερόμενον καὶ οὐκέτι ἐπὶ ῥῆμα, εἴ γε διαφέρει τὸ ὀψὲ ἦλθε τοῦ ὀψινὸς ὁ Διονύσιος ἦλθε, εἴ γε τὸ ὁ ποιητὴς οὐκ ἐν ἀκολουθίᾳ ἐνέργειαν καὶ πάθος ἔχει, οὐ προςώπου διάκρισιν, οὐ χρόνου μετασχηματισμόν. τὸ μέντοι ἡμεδαπός, ἐπεὶ ἀντ' ὀνόματός ἐστιν, ἔτι τὰ πρόςωπα διακρίνει· οὐκ ἀπέστη οὖν τοῦ ἰδιώματος, καὶ ἕνεκα τούτου οὐδὲ τῆς ὀνομασίας ἀποστήσεται, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ἡμέτερος μένει ἔτι ἀντωνυμία, κἂν ἡ κατὰ τὸ τέλος παραγωγὴ ὀνοματικὴ καθεστήκῃ· ἅπαντα γὰρ πάλιν διασώζει τὰ τῆς ἀντωνυμίας. Τοῦ τοιούτου δ' ἀποδειχθέντος καὶ τὰ προειρημένα συλλήψεται τῷ λόγῳ, οὐ μὴν συνεκτικὰ γενήσεται, καθὼς πρόκειται, ἔτι καὶ τῆς γραφῆς ὁμολογούσης τῷ μὴ ἔχειν τὸ ἔδαφος. ἡ ψευδὴς οὖν ὑπόληψις ἐγένετο ἐκ τοῦ τὴν παραγωγὴν ὁμοίαν καθίστασθαι τῇ τοῦ ἐδάφους φωνῇ, καθότι καὶ ἄλλαι πλεῖσταί εἰσι τοιαῦται δόξαι, εἴ γε τὸ χαλκήρης οὐ τὸ ἀρηρέναι ἔχει, ὅμοιον δέ ἐστι τῷ Φανίας καὶ Ἀρχίας καὶ Γοργίας, οὐδὲ μὴν ἔχει τὸ τηρεῖν τὸ μελιτηρὸν ἀγγεῖον, ἀπὸ γενικῆς δὲ τῆς μέλιτος ὡς δείματος δειματηρός, καμάτου καματηρός, ὀλίσθου ὀλισθηρός· ἔστιν εἰς τὸ τοιοῦτο πάμπολλα παραθέσθαι. ὃν οὖν τρόπον καὶ ἄλλαι παραγωγαὶ λέξεως σημαινόμενον ἀποτελοῦσιν

191 εἰς ἣν καὶ μεταλαμβάνονται — Κρονίδης γὰρ ὁ τοῦ Κρόνου υἱός, καὶ γοργότερος ὁ μᾶλλόν τινος γοργός, καὶ ἐν ἐπιρρήμασιν οἴκοθι ἐν οἴκῳ —, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὸ ἡμεδαπὸς ἐθνικῶς παραχθὲν μετὰ τοῦ σημαινομένου καὶ τὴν παραγωγὴν ἔσχε συντρέχουσαν τῇ μεταλήψει τοῦ ὀνόματος.

Χρὴ μέντοι κἀκείνῳ ἐπιστῆσαι, δι' ἣν αἰτίαν ἀπὸ μόνων πληθυντικῶν ἡ παραγωγὴ ἐγένετο, τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν καθ' ἕκαστον ἀριθμὸν παρηγμένων, καὶ διότι μέχρι τρίτων ἡ παραγωγὴ οὐ συνέτεινεν. ἀντὶ γὰρ τῆς σφεδαπός τὸ ἀλλοδαπός παρήχθη, καὶ οὐ τολμῶ τοῦτο φάναι, ὡς τὸ ἄλλος ἀντωνυμία ἐστίν, ὅπου γε καὶ μάχεται τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἀντωνυμιῶν· ἃ γὰρ ὁρίζει ἡ ἀντωνυμία, ταῦτα ὑπὸ τοῦ ἄλλος ἀναιρούμενα ἀοριστοῦται, ἄλλος, οὐκ ἐγώ· ἄλλος, οὐ σύ. Πρὸς μὲν οὖν τὸ πρότερον ἔστι φάναι ὡς μᾶλλον ἀνέφικτον ἦν ἐξ ἑνικῶν ἢ δυϊκῶν ἐθνικὴν παραγωγὴν γενέσθαι· οὐ γὰρ δή τις ἐπινοήσει ἔθνος ἐν ἑνὶ ἀνθρώπῳ ἢ δυσίν, ἐν μέντοι ἀπείροις, οἷον ὁ φάμενος οὗτος ἡμεδαπός ἐστι συλλαμβάνει ἑαυτόν τε καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ πολίτας. τό γε μὴν ἐμός, ἡμέτερος, φερόμενα ἐπὶ πάντα τὰ δυνάμενα ὑπὸ κτῆσιν πίπτειν, ἀδιάφορον ἔσχε τὸ ἀπὸ παντὸς ἀριθμοῦ τὴν παραγωγὴν ἀναδέξασθαι. διὸ τῷ μὲν ἡμέτερος ὑπακούεται τὸ

πολίτης, οὐ μὴν τῷ ἡμεδαπός· εἰς γὰρ τὸ τοι-
192 οῦτον ἡ παραγωγὴ ἐμόνασεν. Ὑπὲρ δὲ τοῦ τὴν
ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ μὴ παραδεδέχθαι οἰή-
σεταί τις αἴτιον τὸ ἀσύνηθες τῆς ἀντωνυμίας·
ὅ περ οὐ πιθανόν. ἔστι γοῦν καὶ τὸ σφετερίζε-
σθαι παρηγμένον ἀπὸ ἀσυνήθους τῆς σφέ· καὶ
ἔτι τὸ μὲν μῆλον ἀσύνηθες ὡς πρὸς τὴν ὀνο-
μασίαν τοῦ προβάτου, οὐ μὴν τὸ ἀπ' αὐτοῦ
παράγωγον, λέγω τὸ μηλωτή· καὶ ἔτι τὸ δέρ-
κεσθαι, οὐ μὴν τὸ δορκάς ἢ σύνθετον τὸ ὀξυ-
δορκεῖν. φαίνεται γὰρ ὅτι φυσικώτερόν πως τὰ
τῆς ἐλλείψεως ἐγένετο. ὃν γὰρ τρόπον οὐκ ἀπί-
θανος ἀφορμὴ ἐγένετο τῆς ἐν τρίτοις συνθέσε-
ως, λέγω κατὰ τὸ πληθυντικόν, τῆς ἐν πρώ-
τῳ καὶ δευτέρῳ προσώπῳ οὐκ ἐγγινομένης, τὸν
αὐτὸν τρόπον ἐγγινομένων κατὰ τὴν παραγω-
γὴν τῶν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον οὐκ ἐξα-
κολουθήσει τὸ πάντως καὶ κατὰ τὸ τρίτον τὴν
παραγωγὴν γενέσθαι. καὶ δῆλον ὅτι αἰτίας
ὑπούσης· ὁμόλογόν ἐστιν ὡς τὰ πρῶτα καὶ δεύ-
τερα ἑνικὰ σύλληψιν εἰς ἑαυτὰ ποιεῖται τῶν κα-
τὰ τὸ τρίτον διαφόρων προσώπων. ὁ γὰρ λέ-
γων ἡμᾶς ἑαυτόν τε λέγει καὶ τὰ συνόντα ἔξω-
θεν αὐτῷ πρόσωπα, καὶ ἀποτεινόμενός τις ἐρεῖ
ὑμᾶς, συλλαμβάνων πάλιν καὶ τὸ παρὸν
πρόσωπον καὶ τὰ ἀπόντα. ἀπὸ δὴ τούτων
ἐθνικὴ παραγωγὴ γινομένη τῇ ἐπικρατείᾳ τῶν
ἐγκειμένων ἑνικῶν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον

32 ἓν καὶ τὸ ἔθνος παραστήσει. τό γε μὴν τρί-
195 τον ἐκ πλειόνων τρίτων νοούμενον οὐ ποιήσεται ἐθνικὴν παραγωγήν· δηλώσει γὰρ οὐχ ἓν ἔθνος, ἀλλὰ πάντα τὰ δυνάμενα ἐμπεριλαμβάνεσθαι κατὰ τὸ τρίτον πληθυντικόν. οὐ γὰρ ὡς ἔφαμεν, ἐξ ἑνικῆς ἐπικρατείας τρίτον ἐστίν, ἵν' οὕτω καὶ ἡ ἐθνικὴ παραγωγὴ μία νοηθῇ ὡς ἐπὶ τοῦ ἡμεδαπός. Ἄλλως τε ἐγχωρούντων τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων κατὰ τὸ τρίτον παραλαμβάνεσθαι τὰ τοῦ ἐπιμερισμοῦ τῶν ἐθνικῶν γίνεται, ὅτε φαμὲν Περγαμηνός, Ἐδεσσηνός, Ἀλεξανδρεύς. ὅ περ οὐκ ἐνεχώρει ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου, λέγω τὰ ὀνόματα παραλαμβάνεσθαι. εἰ γοῦν Ἀθηναῖος ἀφορῶν εἰς Ἀθηναῖον εἴποι ὅδε Ἀθηναίων πολίτης ἐστίν, ἑαυτὸν ἀποστήσει τοῦ ἔθνους, καθὸ οὐ συνείληπται τοῖς Ἀθηναίοις· συλλαμβανόμενος δὲ ἐν πρώτῳ γενήσεται προσώπῳ, καθότι αὐτὸς ἀποφαίνεται. καὶ τὸ ἐν πρώτῳ προσώπῳ παραλαμβανόμενον ὄνομα μὲν οὐ δύναται εἶναι, ἀντωνυμία δέ· σαφὲς ὅτι ἀντονομάσει ἑαυτόν. καὶ εἰ τὸ πρῶτον ἐπικρατεῖ τῶν διαφόρων προσώπων, οὐκ ἄλλο τι ἐπιγενήσεται ἢ τὸ ἡμεδαπός, ὅ περ τὴν ἀνάλυσιν ἕξει εἰς τὸ ἡμῶν πολίτης, καθότι καὶ τὸ Κρονίδης εἰς τὸ τοῦ Κρόνου υἱός, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ δευτέρου προσώπου. ἐπὶ γὰρ τρίτου γι-

194 γινωσκόμενα μὲν τὰ ἔθνη παραληφθήσεται αὐτοῖς τοῖς ὀνόμασι, καθὼς ἔφαμεν, οὐ μέντοι γινωσκόμενα παραγωγὴν ἀναδέξεται ἐξ ὀνόματος τοῦ ἀναιροῦντος τὰς θέσεις τῶν ὀνομάτων, λέγω τοῦ ἄλλων. τὸ γὰρ ἀλλοδαπός ἀποφάσκει τὸ οὐχ ἡμεδαπός ἐστιν, οὐχ ὑμεδαπός, οὐκ Ἀθηναίων πολίτης. κατ' οὐδένα λόγον ἄρα τοῖς ἀντωνυμικοῖς συζυγεῖ τὸ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός, κατὰ δὲ ἀναίρεσιν τῶν προειρημένων ἐθνῶν.

ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ

Τῶν ἐξαιρέτως παρεπομένων ταῖς ἀντωνυμίαις κατειλεγμένων ἐν τῷ πρὸ τούτου, ἀναγκαίως καὶ περὶ τῶν κοινῇ αὐταῖς παρεπομένων μετὰ τῶν ἄλλων τοῦ λόγου μερῶν πειρασόμεθα διαλαβεῖν, καθὸ ἃ μὲν αἴτια γίνεται ἀκαταλληλότητος, ἃ δὲ ἀδιαφορεῖ, ὥς γε ἔστι τὸ πρῶτον ἐπινοῆσαι ἐξ αὐτῶν τῶν ἀντωνυμιῶν.

2 Ἐπιταγματικὴν καλοῦσι τὴν αὐτός, καθό, φασίν, ὑποτάσσεται ἅπασι τοῖς ἀντωνυμικοῖς προσώποις. καὶ εἰ μὲν ἐξαιρέτως, σαφὲς ὅτι οὐκ ἀληθεύουσιν· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἡ ὅδε,

ὅδ' ἐγὼ χείρων·
κεῖνος μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ, πάτερ·
οὗτος ἐγὼ ταχύτατι.

εἰ δὲ κατὰ τὸ πλέον παρὰ τὰ πολλά, συγκα-

ταθείμην ἐν τῷ λόγῳ· οὐ γὰρ δή γε θαῤῥήσει τις ἀλόγους τὰς τοιαύτας συντάξεις φάναι, τῶν ἐλλογιμωτάτων ἀνδρῶν χρησαμένων καὶ τοῦ λόγου οὐκ ἐμποδίζοντος, ὡς δείξω. δῆλον οὖν ὡς ἡ κατὰ πολὺ γενομένη σύνταξις ἀπηνέγκατο τὴν ὀνομασίαν, ᾧ λόγῳ καὶ ἄλλα κατὰ τὸ πλέον ἐπεκράτησε.

Διαπορῶ γε μὴν τί δή ποτε αἱ μὲν τοῦ
195 πρώτου καὶ δευτέρου οὐ μετίασιν ἐπὶ τὰ τρίτα πρόσωπα, τά γε μὴν τρίτα πρόσωπα μετίασιν ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ δεύτερα, καὶ πάλιν οὐχ ἅπαντα· ἰδοὺ ἡ ἵ καὶ ἡ ἓ καὶ αἱ σύζυγοι ἑνικαὶ ἁπλαῖ οὖσαι ἐπὶ τὰ πρῶτα ἢ δεύτερα πρόσωπα οὐ μετέρχονται, ἥ γε μὴν μεταλαμβανομένη ἐξ αὐτῶν αὐτός,

αὐτὸς ἑκών οἱ δῶκα,
αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα.

Τὸ δὲ μεῖζον, πρὸς ἁπάντων ὡμολόγηται ὅτι ἡ ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτὸν καὶ αἱ σύζυγοι αἱ δύο τρίτων συντεθειμέναι εἰσίν, ἐξ ὧν καὶ αἱ πληθυντικαὶ ἑαυτῶν, ἑαυτούς, αἵ περ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον παραλαμβάνονται. πῶς οὖν οὐκ ἄλογον τὸ καθ' ἑνικὴν σύνταξιν ἀπαράδεκτον ἐν πληθυντικῇ μεταπτώσει εὐπαράδεκτον γίνεσθαι; οὐ γὰρ φαμὲν ἑαυτὸν ὕβρισα ἢ ἑαυτὸν ὕβρισας, ἑαυτοὺς δὲ ὑβρίσαμεν. Ἔστι γε μὴν συνελόντι ἐκεῖνο φάναι, μὴ ἄρα αἱ τοιαῦται συντάξεις σολοικισμὸν ὑπα-

ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ

Τῶν ἐξαιρέτως παρεπομένων ταῖς ἀντωνυμίαις κατειλεγμένων ἐν τῷ πρὸ τούτου, ἀναγκαίως καὶ περὶ τῶν κοινῇ αὐταῖς παρεπομένων μετὰ τῶν ἄλλων τοῦ λόγου μερῶν πειρασόμεθα διαλαβεῖν, καθὸ ἃ μὲν αἴτια γίνεται ἀκαταλληλότητος, ἃ δὲ ἀδιαφορεῖ, ὥς γε ἔστι τὸ πρῶτον ἐπινοῆσαι ἐξ αὐτῶν τῶν ἀντωνυμιῶν.

2 Ἐπιταγματικὴν καλοῦσι τὴν αὐτός, καθό, φασίν, ὑποτάσσεται ἅπασι τοῖς ἀντωνυμικοῖς προσώποις. καὶ εἰ μὲν ἐξαιρέτως, σαφὲς ὅτι οὐκ ἀληθεύουσιν· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἡ ὅδε,

ὅδ' ἐγὼ χείρων·
κεῖνος μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ, πάτερ·
οὗτος ἐγὼ ταχύτατι.

εἰ δὲ κατὰ τὸ πλέον παρὰ τὰ πολλά, συγκα-

ταθείμην ἂν τῷ λόγῳ· οὐ γὰρ δή γε θαῤῥήσει τις ἀλόγους τὰς τοιαύτας συντάξεις φάναι, τῶν ἐλλογιμωτάτων ἀνδρῶν χρησαμένων καὶ τοῦ λόγου οὐκ ἐμποδίζοντος, ὡς δείξω. δῆλον οὖν ὡς ἡ κατὰ πολὺ γενομένη σύνταξις ἀπηνέγκατο τὴν ὀνομασίαν, ᾧ λόγῳ καὶ ἄλλα κατὰ τὸ πλέον ἐπεκράτησε.

Διαπορῶ γε μὴν τί δή ποτε αἱ μὲν τοῦ
195 πρώτου καὶ δευτέρου οὐ μετίασιν ἐπὶ τὰ τρίτα πρόσωπα, τά γε μὴν τρίτα πρόσωπα μετίασιν ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ δεύτερα, καὶ πάλιν οὐχ ἅπαντα. ἰδοὺ ἡ ἐμοῦ καὶ ἡ σοῦ καὶ αἱ σύζυγοι ἑνικαὶ ἁπλαῖ οὖσαι ἐπὶ τὰ πρῶτα ἢ δεύτερα πρόσωπα οὐ μετέρχονται, ἥ γε μὴν μεταλαμβανομένη ἐξ αὐτῶν αὐτός,

αὐτὸς ἑκὼν οἱ δῶκα,
αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα.

Τὸ δὲ μεῖζον, πρὸς ἁπάντων ὡμολόγηται ὅτι ἡ ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτόν καὶ αἱ σύζυγοι ἐκ δύο τρίτων συντεθειμέναι εἰσίν, ἐξ ὧν καὶ αἱ πληθυντικαὶ ἑαυτῶν, ἑαυτούς, αἵ περ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον παραλαμβάνονται. πῶς οὖν οὐκ ἄλογον τὸ καθ' ἑνικὴν σύνταξιν ἀπαράδεκτον ἐν πληθυντικῇ μεταπτώσει εὐπαράδεκτον γίνεσθαι; οὐ γάρ φαμεν ἑαυτὸν ὕβρισα ἢ ἑαυτὸν ὕβρισας, ἑαυτοὺς δὲ ὑβρίσαμεν. Ἔστι γε μὴν συνελόντι ἐκεῖνο φάναι, μὴ ἄρα αἱ τοιαῦται συντάξεις σολοικισμὸν ὑπα-

γορεύουσι παρὰ τὴν τῶν προσώπων μεταλλαγήν. εἰ γάρ τί ἐστιν ἐν τρίτῳ, τοῦτο καὶ ἐν πρώτῳ παραλαμβανόμενον ἢ δευτέρῳ ἀκατάλληλον ποιεῖ λόγον· καὶ ἀνάπαλιν εἴ τί ἐστιν ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ, τοῦτο ἐν τρίτῳ παραλαμβανόμενον τὴν αὐτὴν ἀκαταλληλότητα παρέξει, εἰ τῇδέ τις ἀποφαίνοιτο, ἐγὼ γράφει, σὺ γράφει, ἡμεῖς γράφουσιν, ὑμεῖς γράφουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἀληθές, πῶς τὸ ἑαυτοὺς τρίτον καὶ ἐκ τρίτων γενόμενον κατάλλη-
196 λον ποιεῖ λόγον ἐν τῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ; τὸ γὰρ δέον ἐστὶν ἑαυτοὺς τύπτουσιν, οὐ μὴν τὸ ἑαυτοὺς τύπτομεν. Ἀλλὰ πάλιν πᾶν ἀκατάλληλον ἔχει ἐπανόρθωσιν διὰ τοῦ ἀκολούθου σχήματος. εἴπερ οὖν σολοικισμὸς τὸ ἑαυτοὺς ὑβρίζομεν, τί τὸ ἐπανορθοῦν τὸ σχῆμα; φήσει τις τὸ ἡμᾶς ὑβρίζομεν. οὔ φημι ἕνεκα μόνον χρήσεως, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα ἀποδείξεως ἧς προεξεθέμην τοῦ μὴ δύνασθαι μετὰ τῶν συζύγων ῥημάτων ἁπλᾶς ὑπάρχειν τὰς ἀντωνυμίας, ὅ τι μὴ μόνον ἐπὶ τῆς εὐθείας, ἐγὼ ὕβρισα, ἡμεῖς ὑβρίσαμεν· τὸ γὰρ ἐμὲ ὕβρισα εἰς τὸ ἐμαυτὸν μεταλαμβάνεται. οὐ δὴ οὖν συστήσεται τὸ ἡμᾶς ὑβρίσαμεν ἢ ἡμῖν ἐλαλήσαμεν.

3 Χρὴ οὖν ἐπιστήσαντας ἐκθέσθαι τί δή
197 ποτ' ἐστι τὸ ποιοῦν τὸ ἀκατάλληλον, οὐ παραθέσει τρόπων χρησαμένους ματαίως, καθά περ

τινες αὐτὸ μόνον ἐκήρυξαν τοὺς σολοικισμούς, οὐ μὴν ἐδίδαξαν τὸ ποιοῦν, ὅ περ εἴ τις μὴ συνίδοι, εἰς οὐδὲν συντείνουσαν ἕξει τὴν παράθεσιν τῶν τρόπων. Πρὸς οἷς οὐδ᾽ ἀληθεύουσιν οἱ ἐξ αὐτῶν λόγοι. φέρε γὰρ φάναι ὡς γίνεται ἀκατάλληλον παρὰ τοὺς ἀριθμούς, ὥς τινες ὑπέλαβον·

κούρω δὲ κρινθέντε δύω καὶ πεντήκοντα.

οὐ γάρ φασι κατὰ τοῦ πληθυντικοῦ τὸ δυϊκὸν τίθεσθαι, τό γε μὴν πληθυντικὸν κατὰ τοῦ δυϊκοῦ. καὶ σαφὲς ὅτι αἰτίας τινὸς ὑπούσης; οὐδὲ τοῦ τοιούτου διδομένου, ὥς γε ἐν τοῖς ἑξῆς δεδείξεται, ὅτι τὸ κρινθέντε διήκει καὶ κατὰ τοῦ πεντήκοντα. ἀλλὰ καὶ παρὰ τὰ πρόσωπα,

ἀλλ᾽ αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζύν·

ἀκατάλληλον γάρ, δέον ἐμῇς. καὶ ἔστι πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐγκείμενος λόγος· εἰ γοῦν τὸ ἑαυτοὺς ὑβρίζομεν καὶ ἔτι τὰ τοιαῦτά τις παραδέξεται, δῆλον ὡς καὶ τὸ προκείμενον, ἢ ἔστι τις αἰτία ἢ τὸ τοιοῦτο μὲν παραπέμπεται, προσίεται δὲ τὸ ἑαυτοὺς ὑβρίζομεν. ἀλλὰ καὶ παρὰ τὰς πτώσεις, ἡνίκα ἐν ἐκείνῳ τῷ σχήματι ἀπαιτοῦσι γενικήν, ἐν τῷ

οἱ δὲ δύο σκόπελοι·

198 πάλιν γὰρ ἔστι συνιδεῖν καὶ ἐπὶ τούτου, ἢ τί λείπει, ἢ τί τὸ αἴτιόν ἐστι τὸ τὴν γενικὴν ἀπαι-

τοῦν. Παρείσθω τοίνυν ἡ τοιαύτη παράθεσις ὑπὲρ τοῦ μὴ πολὺ ἀφίστασθαι ἡμᾶς τοῦ προκειμένου.

4 Οὐδὲ ἐκεῖνο δέ με λέληθεν, ὡς τινὲς ἐπετάραξαν τὴν παρὰ πᾶσι συμφώνως πιστευθεῖσαν δόξαν, ὡς μιᾶς λέξεως κακία ἐστὶν ὁ βαρβαρισμός, ἐπιπλοκῆς δὲ λέξεων ἀκαταλλήλων ὁ σολοικισμός, αὐτοὶ εἰσηγησάμενοι τὸ καὶ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμόν, εἰ κατὰ θηλείας φαίη τις οὗτος,

ὡς φάσαν ἡ πληθύς,

παραθέμενοι καὶ ἄλλα τῆς αὐτῆς ἐχόμενα εὐηθείας. τὸ πρῶτον, ὅτι οὐδεμία εὐθεῖα συνίσταται δίχα ῥήματος εἰς αὐτοτέλειαν, καὶ ῥήματος τοῦ μὴ ἀπαιτοῦντος ἑτέραν πλαγίαν. ἔστι γὰρ τὸ οὗτος περιπατεῖ αὐτοτελές, οὐ μὴν τὸ βλάπτει· λείπει γὰρ τὸ τίνα. ἀλλ' εἰ καὶ οὕτω φαίημεν, τίς σε ἔτυψε; τὸ ἀνθυπαγόμενον οὗτος κοινὸν ἔχει παραλαμβανόμενον τὸ ῥῆμα· τίς καλεῖται Αἴας; οὗτος. οὐκ ἄρα ἀληθὲς τὸ ἐν μιᾷ λέξει σολοικισμὸν γίνεσθαι. καὶ φαίνεται ὅτι ὅσον ἐπ' αὐτῷ ὁ λόγος κατώρθωται, παρὰ δὲ τὴν ἐξ αὐτοῦ γενομένην δεῖξιν τὰ τοῦ γένους ἐνήλλακται. σαφές τε ὡς οὐ-
190 δὲ ἐν νυκτὶ ἐγχωρήσει ὁ καινότερον ἐπινοηθεὶς διὰ τῆς οὗτος ἀντωνυμίας σολοικισμός, καὶ δέον προςθεῖναι τῷ ὅρῳ, ὅτι μὴ ἐν νυκτερινῷ καταστήματι εἴη τὰ τῆς συντάξεως· δῆλα γὰρ

τὰ ὑπ' ὄψιν πίπτοντα τοῦ γένους ἐστίν. ὅ περ γελοῖον· οἱ γὰρ σολοικισμοὶ ἀκοῇ ὑποπίπτουσιν, ἐλεγχόμενοι ἐκ τῆς κατὰ παράθεσιν τῶν λέξεων συνούσης ἀκαταλληλίας, ὧν μεταλαμβάνουσι καὶ οἱ τεθρυμμένοι τὰς ὄψεις· οὐ γὰρ ἐλλιπεῖς εἰσι τοῦ ἐξιδιοποιουμένου τὴν φωνήν, λέγω τῆς ἀκοῆς. δοθήσεται δὲ κἀκεῖνο, ὡς παρὰ τὰς προτάξεις ἐναλλασσόμενα ὑπὲρ λόγον τὸν τοῦ σολοικισμοῦ πέσειται· ὡς γὰρ εὐήθες τὸ τοιοῦτον, καὶ τὸ προειρημένον. τὸ οὖν κατὰ θηλείας λεγόμενον οὗτός με ἔτυψεν οὐχ ἁμάρτημα τοῦ λόγου· τὸ δέον γὰρ τοῦ καταλλήλου ἀνεδέξατο. εἰ γοῦν ὑπούσης θηλείας φαίη τις αὕτη με ἔτυψαν, ὁμολόγως σολοικιεῖ διὰ τὸ ἀκατάλληλον τῶν λέξεων, κἂν ἀληθεύῃ τὸ γένος. οὐ γὰρ ἐν τοῖς ὑποκειμένοις τὸ ἀκατάλληλόν ἐστιν ἢ κατάλληλον, ἐν δὲ τῇ συντάξει τῶν λέξεων, αἷς παρέπεται τὸ μεταποιεῖσθαι εἰς τὸ δέον, τῶν ὑποκειμένων ἁπάντοτε τῶν αὐτῶν ὄντων. ἔστι γοῦν καὶ οὐδετέρως φάναι τοῦτό με ἔτυψε, καὶ οὐδὲ οὕτω τὰ τοῦ λόγου ἠλόγηται· κατ' οὐδένα γὰρ τρόπον ἐλλιπὲς γενήσεται, ἀναφερόμενον ἐπὶ τὸ γύναιον, καθάπερ ἐκεῖ τό

νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε
200 κυανέη, τὸ μὲν οὔ ποτ' ἐρωεῖ·

πρὸς γὰρ τὸ συνώνυμον τοῦ νέφους ἀπήντηκε. καὶ ἔτι ἐπὶ πλήθους,

ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα καλ' Ὀδυσῆος·

οὐδ' ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο·

προφθὰς γὰρ τὸ συνώνυμον τοῦ οἴκου παρείληπται· ἐπιφέρει γοῦν

γιγνώσκω δ' ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται.

5 Ἦν μέντοι ἐκεῖνο παρακινδυνευόμενον, τὸ ἐν συνθέτῳ λέξει ὑποφαίνεσθαί τινα σολοικισμόν· λέγω ἐπὶ τοῦ ἑνδέκατος ἢ ἐπὶ πλέον τοῦ ἑνδεκάτη. οὐ γὰρ ἐκεῖνό ἐστι φάναι, ὅτι ἡ ἑνὸς ἔγκειται γενική· παρὰ γὰρ τὰς εὐθείας αἱ συνθέσεις τῶν τοιούτων γίνονται, τρεισκαιδέκατος, τεσσαρεσκαιδέκατος. καὶ οὕτω δὲ τὸ ἑνδεκάτη οὐ συνίστατο. Ἐφ' οὗ σχήματός ἐστι φάναι, τὸ μὲν ἁπλοϊκόν, ὡς παρὰ τὸν ἀριθμὸν τὸν ἕνδεκα, εἴτ' ἐκ παραθέσεως ὄντα εἴτε καὶ ἐκ συνθέσεως, παραγωγή τις ἐγένετο ἡ τοῦ ἑνδέκατος, ὡς ἕβδομος ἑβδόματος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ θηλυκὸν ἑβδομάτη ἑνδεκάτη. ὅτι δὲ ἐκ παραθέσεων δύο ἓν γίνεται παράγωγον, διὰ πλειόνων ἐδείξαμεν, τὸ αὐτό-ταυτότης, παρὰ ποταμὸν κεῖται ὁ δεῖνα-παραποτάμιος. Ἔστι δὲ καὶ οὕτω φάναι. κἂν παρὰ τὸ δέκατος ἦν ἡ σύνθεσις, τὰ τῆς συνθέσεως ἐν λόγῳ τὴν τοῦ οὐδετέρου σύνθεσιν ἀνεδέχετο. εἴ τι γὰρ παρὰ ἀριθμὸν σύγκειται, τοῦτο ἐκ κοινότητος τοῦ γένους παρελαμβάνετο, οἷον οἱ τέσσαρες αἱ

τέσσαρες-τεσσαρεσκαιδέκατος, οἱ τρεῖς-αἱ τρεῖς-τρεισκαιδέκατος, καὶ οἱ λοιποὶ ἀριθμοί. οὐ δὴ οὖν παρὰ τὸ εἷς ἐδύνατο τὰ τῆς συνθέσεως ἐγγίνεσθαι, ὅτι μὴ κατηγορεῖτο καὶ τὸ θηλυκόν· οὐδὲ μὴν παρὰ τὸ μία, ὅτι μὴ συγκατηγορεῖτο καὶ τὸ ἀρρενικόν. ἀμφότερα δὲ τὰ γένη συνωθεῖται εἰς τὰ οὐδέτερα· τὸ γὰρ οὗτος καὶ αὕτη εἰς ἓν συνωθεῖται τὸ τοῦτο, καὶ πάλιν ὑποστατόν τί ἐστι. διὸ καὶ κατὰ τοῦτο, κἂν φῶμεν ἐπὶ γυναίου τοῦτο, οὐ σολοικιοῦμεν, ὥς τινες ὑπέλαβον. καὶ περισσὸν εἰς τὸ τοιοῦτο παρατίθεσθαι. ἀναλόγως ἄρα τὸ ἓν παρελήφθη κατὰ τὴν σύνθεσιν, ἵνα μήτε τὸ ἀρρενικὸν ἐξιδιοποιήσηται μήτε τὸ θηλυκόν.

6 Ἔστι γε μήν, ὡς προείπομεν, συνεκτικωτάτη αἰτία τοῦ ἀκαταλλήλου ἥδε. Τῶν μερῶν τοῦ λόγου ἃ μὲν μετασχηματίζεται εἰς ἀριθμοὺς καὶ πτώσεις, ὡς τὸ ὄνομα καὶ τὰ ἄλλα ὅσα δύναται ἀριθμὸν μετὰ πτώσεως ἐπιδέξασθαι· ἃ δὲ εἰς πρόσωπα καὶ ἀριθμόν, ὡς τὰ ῥήματα καὶ αἱ ἀντωνυμίαι· ἃ δὲ εἰς γένη, ὡς τὰ προκατειλεγμένα ὀνόματα καὶ ὅσα δύναται γένους διάκρισιν ποιήσασθαι· 202 τινὰ δὲ οὐδὲ ἓν τοιοῦτον ἐπιδέχεται, ὡς τὰ καθ᾽ ἕνα σχηματισμὸν ἐκφερόμενα, ὥς περ οἱ σύνδεσμοι καὶ αἱ προθέσεις καὶ σχεδὸν ἅπαντα τὰ ἐπιρρήματα. τὰ δὴ οὖν προκείμενα μέρη, μεταληφθέντα ἐξ ἰδίων μετασχηματισμῶν εἰς τὰς

δεούσας ἀκολουθίας τῶν προκατειλεγμένων ἀριθμῶν ἢ προσώπων ἢ γενῶν, τῇ τοῦ λόγου συνθέσει ἀναμεμέρισται εἰς ἐπιπλοκὴν τοῦ πρὸς ὃ δύναται φέρεσθαι, εἰ τύχοι πληθυντικὸν πρὸς πληθυντικὸν κατὰ τὴν τοῦ αὐτοῦ προσώπου παρέμπτωσιν, γράφομεν ἡμεῖς, γράφουσιν οἱ ἄνθρωποι. τὰ γὰρ ἐν διαβάσει τοῦ προσώπου οὐ πάντως ἐξαιτήσεται τὸν αὐτὸν ἀριθμόν· οἷόν τε γάρ ἐστι φάναι τύπτουσι τὸν ἄνθρωπον ἢ πάλιν τύπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τῶν κατὰ γένος συμπαραλαμβανομένων κἀπὶ τῶν κατὰ πτῶσιν, ἡμῶν αὐτῶν ἀκούομεν· πάλιν γὰρ τὸ ἐν διαβάσει ἀδιαφορεῖ καὶ κατὰ πτῶσιν καὶ κατὰ ἀριθμόν, ἡμῶν αὐτὸς ἀκούει, ἡμῶν αὐτοὶ ἀκούουσιν. ὅπερ πάλιν εἰ συνέλθοι κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν, ὑποδραμεῖται εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον διὰ τὸ κατάλληλον τῆς πτώσεως, εἰ μὴ συνδεσμικὴ παρέμπτωσις ἀποσπάσει τὸ πρόσωπον, ὡς τὸ ἡμῶν καὶ αὐτῶν ἀκούουσιν. Ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τῶν γενῶν. φήσομεν γὰρ οὗτοι οἱ ἄνδρες, ἢ καὶ κατὰ πλαγίαν πτῶσιν τούτους τοὺς
203 ἄνδρας· πάλιν γὰρ τὸ ἐν μεταβάσει τοῦ προσώπου ἀδιαφορήσει καὶ κατὰ γένος καὶ κατὰ ἀριθμόν, τούτους γυνὴ ὑβρίσει. περισσὸν εἰς τὸ τοιοῦτον παραθέσει χρῆσθαι· προφανὲς γὰρ τὸ λεγόμενον. Εἴπερ οὖν, ὡς προείπομεν,

μὴ ἐπισυμβαίνῃ τινὶ λέξει τὸ τὴν διάκρισιν δυνάμενον προφανῶς ποιήσασθαι, ἀδιαφορήσει τὸ ἐπιπλέκεσθαι ἅπασι τοῖς κατειλεγμένοις, λέγω γένεσι διαφόροις, πτώσεσιν, ἀριθμοῖς, προςώποις, ἄλλοις τοῖς δυναμένοις τοιοῦτό τι ἀναδέξασθαι· οὐ γὰρ δή γε ἔλεγχον ἔχει τὸν ἴδιον μετασχηματισμόν. ἔστω γὰρ σύνταξίς τις τοῦ καλῶς ἢ τῶν ὁμοίων ἐπὶ παντὸς προςώπου, ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ, ὅτε φαμὲν καλῶς ἔγραψα ἢ καλῶς γράφω ἢ καλῶς γράφετε, καὶ ἐπὶ τῶν μετασχηματιζομένων χρόνων, λέγω τοῦ ἔγραψα ἢ γράψω. ἡ δὴ τοιαύτη σύνταξις πρόδηλον ὅτι κατάλληλος· ἡ γὰρ τοῦ ἐπιῤῥήματος σύνοδος, οὐ δεκτικὴ οὖσα τῶν ἀριθμῶν ἢ τῶν προςώπων ἢ τῶν πτώσεων καὶ ἔτι τῶν χρόνων ὧν τὸ ῥῆμα παραδέχεται, ἀκώλυτον ἔσχε τὴν ἐπιπλοκήν, οὐκ ἐλεγχόμενον ἐκ τοῦ ὁμοειδοῦς. οὐ μὴν ἔτι ἐπὶ τοῦ καλός ταὐτὸν ἔστιν εὑρέσθαι· προςώπου γὰρ τυγχάνει τρίτου ἀριθμοῦ τε τοῦ ἑνικοῦ, καὶ ἔνθεν προςίεται αὐτὸ ἑνικὸν τὸ γράφει, καλὸς γράφει, καλὸς περιπατεῖ. κἀπεὶ πάλιν τὸ καλός οὐ παρέμπτωσιν χρόνου σημαί-
204 νει, ἀδιαφορεῖ τὸ ἐν διαφόροις χρόνοις συντάσσεσθαι. Ἔνθεν πάλιν τὰ τετμημένα τῶν ἐπιῤῥημάτων εἰς διαφόρους χρόνους τοῖς μὲν διαφόροις προςώποις καὶ ἔτι ἀριθμοῖς συντάσσεται, οὐ μὴν τοῖς τοῦ μέλλοντος ἢ τοῦ ἐνεστῶτος, οὐ μὴν πάλιν τὰ ἐν παρατάσει τοῦ ὅλου χρόνου

παραλαμβανόμενα, λέγω ἐπὶ τοῦ νῦν καὶ τῶν ὁμοίων. ὁμοίως δὲ καὶ ὅσα σημαινόμενον ἐγκλίσεως ἐπιδέχεται, λέγω τὸ εἴθε ἢ ἄγε· ἡ γὰρ προστακτικὴ ἔγκλισις ἀνεπίπλοκος τῇ εὐκτικῇ, καὶ οὕτω τὸ εἴθε ἀφίσταται τῶν προστακτικῶν καὶ τὸ ἄγε τῶν εὐκτικῶν. πάλιν οὖν ἀμοιρήσαντα τὰ ἄλλα ἐπιρρήματα τῆς τοιαύτης σημασίας ἀκώλυτον ἔσχον ἐν ἁπάσαις ταῖς ἐγκλίσεσι σύνταξιν τὴν τοιαύτην, ὡς ἀκριβέστερον ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων ἐξεθέμεθα· περὶ ἧς ἔτι καὶ κατὰ τὸ δέον πάλιν εἰρήσεται.

Ἔστι καὶ ἐκ συνδέσμων τὸ τοιοῦτο παραστῆσαι, ὡς εἰς οὐδὲν ἀναμεριζόμενοι τῶν προκατειλεγμένων ἀδιαφοροῦσι τὰς συνθέσεις ποιεῖσθαι πρὸς γένη διάφορα ἢ πτώσεις ἢ διακρίσεις προσώπων. εἰ γοῦν τις πάλιν μερικὴ γένοιτο ἐπ' αὐτῶν διαφορά, ἀπολειφθείη ἂν πάλιν τῆς προκειμένης συντάξεως διὰ τὸ ἐγκείμενον τοῦ συνδέσμου. ὑπὲρ δὲ τοῦ μὴ περὶ συνδέσμων ἄρτι λέγεσθαι αὐτὸ μόνον ἑνὶ ὑποδείγματι χρησόμεθα. Ὁ δὴ ἂν σύνδεσμος αὐτὸ μόνον ἐκ τηρήσεως εἴρηται ὡς παρῳχημέ-
305 νοις συντάσσεται, ἐξῃρημένου πάλιν τοῦ παρακειμένου. ἐφ' ἧς συντάξεως εἰ ἔροιτό τις, ἐν τῷ γράψω ἂν παρὰ τί τὸ ἀκατάλληλον ἐγένετο, οὐκ ἔστι φάναι ἢ μόνον ἐκ τῆς ἀντιλήψεως, ὃ ἀκατάλληλόν ἐστιν· οὔτε γὰρ ἀριθμοῦ ἀνθυπαλλαγὴ οὔτε ἄλλου του, ὃ δύναται διελέγξαι

τὸ ῥῆμα μὴ συμπληθυνόμενον ἢ συγχρονούμενον ἢ συνδιατιθέμενον. ἦν δὲ τὸ αἴτιον τοῦτο· τὰ γεγονότα τῶν πραγμάτων ὁ σύνδεσμος ἀναιρεῖν θέλει, περιιστάνων αὐτὰ εἰς τὸ δύνασθαι, ἔνθεν καὶ δυνητικὸς εἴρηται. τὸ μὲν γὰρ ἔγραψα ἢ τὸ ἔγραφον ἢ τὸ ἐγεγράφειν ἢ ἀπὸ μέρους γεγονότα ἐστὶν ἢ καὶ ἔκπαλαι γεγονότα· ἔνθεν προσέρχεται τοῖς δυναμένοις τὴν ὕλην αὐτοῦ παραδέξασθαι, ἔγραφον ἄν, ἔγραψα ἄν, ἐγεγράφειν ἄν, οὐ μὴν τῷ γράφω ἢ γράψω· οὐ γὰρ παρῴχηται, ἵν' ἐγχωρήσῃ καὶ ἡ ἐκ τοῦ συνδέσμου ἀναίρεσις μὲν τοῦ γεγονότος, ἐπαγγελία δὲ τοῦ ἐσομένου. καὶ ἐντεῦθεν δὲ πειθόμεθα ὅτι οὐ παρῳχημένου συντέλειαν σημαίνει ὁ παρακείμενος, τήν γε μὴν ἐνεστῶσαν, ὅθεν οὐδὲν δυνησόμενον γενέσθαι παρεδέξατο καὶ διὰ τοῦτο ἀπροσδεὴς τοῦ ἂν συνδέσμου ἐγεγόνει, ἐν τῇ συνδεσμικῇ συντάξει ἐντελέστερον τὰ τοιαῦτα δέδεικται. ἀνιτέον μέντοι ἐπὶ τὸ προκείμενον.

Αἱ δὴ οὖν λέξεις, ὡς προείπομεν, ἀναμε-
206 μερισμέναι κατὰ τὰς ἰδίας θέσεις, τὰς ὁπωσ- c2
δήποτε παρεμπιπτούσας εἰς οὐκ ἐπιβάλλουσαν
θέσιν διελέγχουσι διὰ τῆς ἐξ αὐτῶν ἀκολου-
θίας. παρὸν πιστώσασθαι καὶ δι' ὧν ἠπορή-
σαμεν ἐν τοῖς προκειμένοις καὶ δι' ὧν παραθη-
σόμεθα. τὸ ἐμοί ἐπὶ τρίτου οὐ τίθεται· ὑπὸ
γὰρ συζύγου τοῦ οἷ διελέγχεται. καὶ σαφὲς ὅτι

καὶ τὸ οἷ οὐκ ἐπὶ πρώτου διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ὡς οὐδὲ τὸ γράφω ἀντὶ τοῦ γράφει οὐδὲ μὴν τὸ γράφει ἀντὶ τοῦ γράφω. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν δευτέρων προσώπων. πῶς οὖν ἡ αὐτός τρίτου καθεστῶσα σύνταξιν τὴν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ποιεῖται; ἕνεκα τοῦ μὴ ἔχειν ἀκόλουθον πρόσωπον κατὰ συζυγίαν, ὃ συνελέγξει τὸ ἀλλότριον τοῦ προσώπου. ἔνθεν γὰρ οἶμαι ἐρρυηκέναι καὶ τὸ ἀκόλουθον πρὸς τὰ ἀναμερισθέντα μόρια ἐν τῇ δεούσῃ ἀκολουθίᾳ. καὶ σαφὲς ὅτι τὸ μὴ γενόμενον ἐν προσώπου ἀκολουθίᾳ οὐδὲ παρὰ τὸ ἀκόλουθον τῶν προσώπων ἁμαρτηθήσεται, γενόμενόν γε μὴν ἐν γένους ἀκολουθίᾳ καὶ πτώσεως καὶ ἀριθμοῦ οὐκέτι συνοισθήσεται παρὰ τὸ δέον τῶν προκειμένων· ἐμὲ γὰρ αὐτὸν καὶ ἡμᾶς αὐτούς. σαφὲς δὲ πάλιν καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀντωνυμιῶν, αἳ γένος οὐ διακρίνασαι ἀκόλουθον ἔχουσι τὴν ἐν τοῖς τρισὶ γένεσιν ὑπαγωγήν· φαμὲν γοῦν σὺ αὐτός ἢ σὺ αὐτή καὶ ἔτι ἐμοὶ αὐτῷ καὶ ἐμοὶ αὐτῇ, καὶ οὐ κακία τὸ τοιοῦτο, 207 ὅτι μὴ ἐνεχώρει τὸ δυνάμενον ἐλέγξαι τὴν κακίαν. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῆς οὗτος καὶ ὅδε· πάλιν γὰρ ἀκώλυτον τὸ ὅδ' ἐγώ καὶ οὗτος ἐγώ, καθὼς προείπομεν. Λύεται δὲ κἀκεῖνο τὸ ἄπορον, ὡς τὸ ἑαυτούς καὶ ἐπὶ πρώτου συνέτεινεν· ὅ περ ἦν ἂν ἐν κακίᾳ, εἰ διηλέγχετο ὑπὸ τοῦ ἐμαυτούς ὡς παρὰ τὸ πρόσωπον ἡμαρ-

τημένον. ἀνεξέλεγκτον οὖν καθεστὼς ἀδιάστροφον
τὴν σύνταξιν κατὰ τῶν προσώπων ἐποιήσατο.

Κἀπὶ ῥημάτων δὲ ὁ αὐτὸς λόγος. πᾶσαι γοῦν
αἱ ἐγκλίσεις, μερισθεῖσαι εἰς πρόσωπα καὶ ἀ-
ριθμούς, τὸ ἀκατάλληλον συνελέγχουσι διὰ
τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν προσώπων. ἥ γε μὴν ἀ-
παρέμφατος τούτων ἀμοιρήσασα ἐπιτρέχει
καὶ ἐπὶ πάντα τὰ πρόσωπα καὶ ἅπαντας τοὺς
ἀριθμούς, γράφειν ἐμέ, γράφειν ἡμᾶς,
γράφειν σέ, γράφειν ὑμᾶς. κἀπεὶ πάλιν
οὐκ ἀμοιρεῖ διαθέσεως ἢ χρόνων, παρὰ τὴν τού-
των ἐναλλαγὴν τὸ ἀνακόλουθον ἐπιδείκνυται.
φυσικώτερον δέ πως καὶ ψυχικῆς διαθέσεως ἡ
ἀπαρέμφατος ἔγκλισις ἀμοιρήσασα οὐκ ἐμπο-
δίζεται καὶ ἀντὶ πασῶν ἐγκλίσεων παραλαμ-
βάνεσθαι, προστιθεμένου τοῦ ἰδιώματος τῆς
ἐγκλίσεως, καὶ πάλιν πᾶσαν ἔγκλισιν εἰς ταύ-
την ὑποστρέφειν. τὸ γὰρ γράφε δύναται ἴσον
εἶναι τῷ γράφειν σοι προστάσσω, ἀναγκαίως
καὶ τοῦ προστάσσειν ἐγκειμένου καὶ τοῦ ἀντω-
νυμικοῦ· τούτων γὰρ ἠμοίρει τὸ ἀπαρέμφατον·
περιπατοίης — εὔχομαί σε περιπατεῖν, γρά-
208 φεις — ὁρίζομαί σε γράφειν. πρόδηλος καὶ ἡ ἐκ τού-
των μετάληψις, γράφοι Διονύσιος — εὔχο-
μαι γράφειν Διονύσιον, γραφέτω Διονύσιος —
προσέταξα γράφειν Διονύσιον. διὰ τί μέντοι αἱ
σημαίνουσαι πτώσεις εὐθείας πλάγιαι γίνονται,
ἀκριβώσομεν ἐν τῷ περὶ ῥημάτων, ἐν ᾧ καὶ

διειληψόμεθα περὶ τῆς παρεπομένης καθόλου συντάξεως τῶν ἀπαρεμφάτων.

Παρὸν καὶ τῶν μετοχῶν αὐτὸ πιστώσασθαι, αἷς προσδίδωσι μὲν ἡ ἐκ τῶν ῥημάτων μετάληψις γένος καὶ πτῶσιν καὶ τὸν ἐν τούτοις ἀριθμόν, ἀφαιρεῖται δ' αὐτῆ προσώπου διάκρισιν καὶ ψυχικὴν ἔννοιαν. καὶ ἕνεκα τούτου παρὰ τὰ εἰρημένα οὐχ ἁμαρτάνομεν, ἐν μὲν προσώποις γράψας ἀνέστην, γράψας ἀνέστης, γράψας ἀνέστη, ἐν δὲ ἐγκλίσει γράψας ἀνασταίην, γράψας ἀνάστηθι· τό γε μὴν ἐμμεῖναντα, λέγω διάθεσιν ἢ χρόνων διαφοράν, τῷ ἀκαταλλήλῳ λόγῳ ὑποπίπτει, εἰ παρὰ τὸ δέον συνταγείη.

† Ὁμόλογον δ' ὅτι καὶ τὰ συνεμπίπτοντα ἢ κατὰ γένος ἢ πτῶσιν ἢ πρόσωπον ἤ τι τῶν δυναμένων τὴν ταυτότητα ἐπενέγκασθαι κατὰ φωνὴν ἀποστήσεται τῆς τοῦ ἀκαταλλήλου κακίας. ἔσθ' ὅτε γὰρ ἐν οὐ δεούσῃ συντάξει καταγινόμενα μέτεισιν ἐφ' ἑτέραν σύνταξιν ἐν λόγῳ δυναμένην παραλαμβάνεσθαι διὰ τὸ συγκεχυμένον τῆς φωνῆς. ἔστω γὰρ τὸ σοφός ἢ κλυτός ἤ τι τῶν δυναμένων ὑπὸ τριγένειαν 209 πίπτειν, ἔστω δὲ καὶ τὸ θεός ἤ τι τῶν δυναμένων 3 κατὰ κοινότητα μόνον ἀκούεσθαι. ἐφ' ὧν τῆς συντάξεως τὸ μὲν θεός, κἂν ἐπὶ θηλυκοῦ πέσωσι, ἀνενδοίαστον κατὰ γένος ἐστίν, οὐ γὰρ

μὴν τὸ κλυτὸς ἢ ἄγριος ταὐτὸν πείσεται. καὶ ἔνθεν γνωρίζεται τὸ

κλυτὸς Ἱπποδάμεια

καὶ

ἄγριον ἄτην

ἐν ὑπαλλαγῇ γένους καθεστῶτα. Διὸ καὶ τὸ παρὰ Ἀθηναίοις μὰ τὼ θεώ οὐκ ἐν τῷ θεώ τὸ σχῆμα ἐπεδείξατο, ἐν δὲ τῷ συνόντι ἄρθρῳ, ὃ οὐ κοινωνοῦν τῷ θηλυκῷ ἐδείκνυεν ὡς καὶ τὸ θεός νῦν ἀρρενικόν ἐστι· δῆλον γὰρ ὅτι, εἰ ἀφαιρεθείη τὸ ἄρθρον, καὶ τὰ τοῦ σχήματος ἀποστήσεται. οὐ γὰρ ὅμοιόν ἐστι τῷ

καλυψαμένω χρόα καλόν

οὐδὲ τῷ

οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ,

εἴ γε τὰ τοιαῦτα δι' αὐτῶν ἐπεδείξατο τὰ σχήματα, τὸ δὲ προκείμενον διὰ τῆς τοῦ ἄρθρου παραθέσεως. Προφανὴς ὁ λόγος ἐπὶ ἁπάντων τῶν γενῶν.

Εἰ δέ τις ἐνδεέστερον τὴν τούτων διάκρισιν γινώσκοι, τὸ γράφω καὶ ἔγραφον ὁμόλογον ὅτι χρονικῶς διαφέρει, καὶ οὐχ οἷόν τε φάναι ἐχθὲς γράφω, ἐπί γε μὴν παρατατικοῦ ἐχθὲς ἔγραφον. ὁμόλογον δὲ κἀκεῖνό ἐστιν, ὡς τοῦ γράφω ἡ μετοχὴ γράφων ἐστί, καὶ οὐχ οἷόν τε ἦν φάναι ἐχθὲς γράφων, ὅτι μηδὲ ἐχθὲς γράφω. ἀλλ' οὖν γε παρεδέξατο ἡ μετοχὴ τὸ

ἐπίρρημα, καθὸ συνέμπτωσιν ἐπεδέχετο τὴν
τοῦ παρατατικοῦ· φαμὲν γοῦν οὕτως, ἔγρα-
210 φον καὶ ἠνιώμην, ἐφ' ἧς συντάξεως ἡ μετά-
ληψις γενήσεται γράφων ἠνιώμην. Ὁ αὐ-
τὸς λόγος κἀπὶ τῶν ἀπαρεμφάτων. πάλιν γὰρ
τὸ γράφειν, μεταληφθὲν ἐξ ἐνεστῶτος καὶ πα-
ρατατικοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν φωνήν, ἐν τῇ προ-
κειμένῃ συντάξει τῶν ἐπιρρημάτων κατάλληλον
ἀποτελεῖ λόγον· οἷόν τε γὰρ φάναι συνέβη
ἐχθὲς γράφειν Ἀπολλώνιον καὶ συνέβη
σήμερον γράφειν. οὐ γε μὴν ἐπὶ τῶν ἕνα
χρόνον ὑπαγορευόντων τὸ τοιοῦτον ἂν εὕροις,
λέγω ἐπὶ τοῦ γράψειν, γράψειν ἐχθές· ἐπί
γε μὴν πάλιν τοῦ ἀσυνεμπτώτου, λέγω τοῦ
γράψαι, συνέβη ἐχθὲς γράψαι Ἀπολ-
λώνιον.

Ἔστι καὶ ἐπὶ διαθέσεως τὸ τοιοῦτον ἐπι-
δεῖξαι. τὰ γὰρ καλούμενα μεσότητος σχήμα-
τα συνέμπτωσιν ἀνεδέξατο ἐνεργητικῆς καὶ πα-
θητικῆς διαθέσεως, ὥς γε ἀκριβέστερον ἐπιδεί-
ξομεν ἐν τῇ δεούσῃ συντάξει τῶν ῥημάτων,
καὶ ἔνθεν οὐ παρὰ τὰς διαθέσεις ἁμαρτάνεται.
τὸ γὰρ ἐλουσάμην, ἐποιησάμην καὶ ἐτριψάμην
καὶ τὰ τούτοις ὅμοια ἔχει ἐκδηλοτάτην τὴν
σύνταξιν ὁτὲ μὲν ἐνεργητικήν, ὁτὲ δὲ παθητι-
κήν, εἴ γε τὸ ἔτριψα τοῦ ἐτριψάμην διαφέρει
καὶ τὸ ἔλουσα τοῦ ἐλουσάμην, παράκειται δὲ
τὸ ἐποίησα τῷ ἐποιησάμην καὶ ἔτι τὸ προῆκα

τῷ προηκάμην. οἵ γε μὴν ἀπειρότερον περὶ τὰς τούτων διαφορὰς καταγινόμενοι οἴονται ἴσθ᾽ ὅτι παθητικὰς διαθέσεις ἀντὶ ἐνεργητικῶν παραλαμβάνεσθαι, οὐ μικρὸν ἁμάρτημα προςάπτοντες τοῖς λόγοις. τὸ γὰρ ἀντὶ ἐνεργητικοῦ παθητικῷ χρῆσθαι λόγου ἐστὶ τοῦ ἀκαταλλήλου· οὐκ ἄν τις τὸ φύσει ἐνεργητικὸν ἢ τὸ φύσει παθητικὸν εὕροι ἂν ἐν ὑπαλλαγῇ τῶν διαθέσεων, λέγω τὸ ἐποίησα ἀντὶ τοῦ ἐποιήθην ἢ τὸ ἐποιήθην ἀντὶ τοῦ ἐποίησα. ὁμόλογον οὖν τὸ

ἀμφοτέρω κεκοπώς

ἢ

πεπληγὼς ἀγορῆθεν

ἢ

ῥάβδῳ πεπληγυῖα

ἢ

ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο,

τὰ τούτοις ὅμοια, ὡς διὰ τὸν προειρημένον λόγον τῆς μεσότητος οὐκ ἀνθυπήλλακται κατὰ τὴν διάθεσιν, κατὰ δὲ τὸν δέοντα λόγον τῆς συντάξεως ἐπ᾽ ἀμφοτέρας τὰς διαθέσεις ἔφθασαν.

Ἔστι καὶ ἐπὶ συνεμπτώσεως προςώπων ταὐτὸν ἐπιδεῖξαι. τὸ γὰρ νικῶ πρώτου ὂν προςώπου οὐ μετελεύσεται ἐπὶ δεύτερον, καθὸ ἔχει δεύτερον τὸ νικᾷς· ἀλλ᾽ ἐπεὶ πάλιν προςτακτική τις προφορὰ ἐν δευτέρῳ προςώπῳ ἀναμένει τὴν φωνήν, κἂν ἐπὶ δευτέρου τιθῆται,

καταλληλότητα ἀναδέχεται, ὡς ἔφαμεν, γενόμενον προστακτικόν. μέτεισιν ὁ λόγος καὶ μέχρι τοῦ τρίτου, ὃ δύναται περιγράφεσθαι τῆς συνεμπτώσεως διὰ τὴν προσιοῦσαν τοῦ ῑ γραφήν· ὅμως γοῦν ἀκουόμενον συνεμπίπτει τῇ πρὸς τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον προφορᾷ, καὶ ἔστιν ἐν τῷ δέοντι λόγῳ, ἐὰν ἡ ἐπακολουθοῦσα αὐτῷ ἔγκλισις συνῇ, λέγω ἡ εὐκτική, ὡς ἔχει τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι

νικῷ δ' ὁ κάρρων,

καὶ ἔτι ἐν τῷ Ὁμηρικῷ

τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνήρ.

212 σαφὲς γὰρ ἔτι ἐν ὁριστικῇ ἐγκλίσει ἀκατάλληλόν ἐστιν, ἐν δὲ τῇ εὐκτικῇ κατάλληλον, ὥς γε καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις τὸ μὲν νικῶ ἐγὼ πρὸς τὸ νικῶ σύ. ὁριστικὸν γὰρ ὂν ἀκατάλληλόν ἐστι, χρὴ γὰρ νικᾷς σύ, προστακτικὸν δὲ κατάλληλον. Ἀπόχρη τὸ παράδειγμα εἰς ἀφορμὴν τῶν παραπλησίων τοῖς ἀνελλιπέστερον κεκλικόσι τὰ ῥήματα.

Ἔστι καὶ ἐξ ἀριθμοῦ τοῦ ἐν ὀνόμασι ταὐτὸν ἐπιδεῖξαι. τὸ γὰρ φίλων ἤ τι τῶν τοιούτων, γενικῆς ὂν πληθυντικῆς τριγενείας τε τῆς ὑπούσης, σύνταξιν ἀπαιτήσει κατὰ τὴν ταυτότητα τοῦ προσώπου γενικῆς πληθυντικῆς, οὐκ ἐν γένει δυναμένην ἀκατάλληλον εἶναι διὰ τὸ συγκεχυμένον τοῦ γένους — οἷόν τε γὰρ φάναι φίλων περιπατούντων καὶ φίλων περιπατουσῶν —

ἔν γε μὴν πτώσει ἢ ἀριθμῷ, εἰ φαίη τις φίλων περιπατοῦντας ἢ περιπατοῦντα· οὐ μὴν ἐν τῷ Φίλων περιπατῶν ἢ περιπατεῖ, ἐπεὶ πάλιν εὐθεῖα γενικῇ συνεμπέπτωκε. πάλιν γὰρ προφανὴς ὁ λόγος ἐπὶ τῶν ὁμοίων.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ῥημάτων. τὸ γὰρ ἔλεγον καὶ τὰ ὅμοια ἑνικά ἐστι πρώτου προσώπου, ὅμοια ὄντα τῷ ἔγραψα, ἔλεξα. ἐφ' ὧν εἴ τις φαίη ἔλεξα ἐκεῖνοι, ἀκατάλληλον λόγον παραστήσει καὶ ἕνεκα τοῦ προσώπου καὶ ἕνεκα τοῦ ἀριθμοῦ, οὐ μὴν ἐν τῷ ἔλεγον ἐκεῖνοι· 213 πάλιν γὰρ ἡ συνέμπτωσις ἡ πρὸς τὸ τρίτον πληθυντικὸν τὸ ἀκατάλληλον παρῄτηται, καθὸ δέουσα σύνταξις γέγονεν ἡ πρὸς τὸ πληθυντικόν. Ὑπεξῃρήσθω τὰ Δωρικά· ἡ γὰρ παρ' αὐτοῖς καταβιβαζομένη ὀξεῖα ἐπὶ πληθυντικῶν ἀφίστησι τὴν πρὸς τὸ ἑνικὸν συνέμπτωσιν.

Ἔστι καὶ κατὰ τὰς πτώσεις τὸ τοιοῦτο παραστῆσαι. τὰ γὰρ ἀναμερισθέντα εἰς πέντε πτώσεις τὰς ἀνθυπαλλαγὰς τῶν πτώσεων ἐμφανίζει, ἃς παραδεχόμεθα ἢ κατὰ τὸν τῶν σχημάτων λόγον, ἐθιμωτέρου διαλέκτου τὸ τοιοῦτον ἐνδειξαμένης, ἢ ἀπαραδέκτους ποιούμεθα κατὰ τὸν τοῦ ἀκαταλλήλου λόγον. οὐχ ὑποπίπτουσα γὰρ ἀρχαϊκῇ χρήσει, ἀπειράκις κατὰ τὸ αὐτὸ παρειλημμένη, τὸ

ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς,
δὸς φίλος,

ὦ φίλτατ' Αἴας·

ἄπειρα τὰ τούτοις ὅμοια τὸ Ἀττικὸν σχῆμα παραστήσει, καθότι, ὡς ἔφαμεν, ἡ κλητικὴ ἕτερον τέλος ἀπῄτει. ἢ ἀντεστραμμένως, ὅτε ἡ κλητικὴ ἀντ' εὐθειῶν παραλαμβάνεται κατὰ Μακεδονικὸν ἔθος ἢ Θεσσαλικόν, ὡς οἱ πρὸ ἡμῶν τὸ τοιοῦτον ἐπιστώσαντο,

αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι,

συνελέγχοντος καὶ τοῦ ἄρθρου τὴν παραλλαγὴν τῆς πτώσεως. Ἀλλ' ὁπηνίκα ἡ κλητικὴ καὶ ἡ εὐθεῖα συνεμπίπτει, εὐθέως καὶ τὰ προκείμενα τῶν σχημάτων ἀφίσταται· οὐδετέρα γὰρ τῶν πτώσεων εἰς ἔλεγχον τοῦ σχήματος δύναται παραλαμβάνεσθαι, οὔθ' ὅτι ἡ κλητικὴ ἀντὶ εὐθείας, οὔθ' ὅτι ἡ εὐθεῖα ἀντὶ κλητικῆς.

8 Καὶ δῆλον ὅτι διὰ τὴν τοιαύτην συνέμπτω-
214 σιν Τρύφων ἐν τῷ περὶ προςώπων αἴτιος ἀφορμῆς ἐγένετο τοῖς ἐθέλουσι πρὸς αὐτὸν ἀντιλέγειν, οὐ παραδεξάμενος τὴν συνέμπτωσιν τῆς εὐθείας καὶ τῆς κλητικῆς ἐπὶ τῆς σύ ἀντωνυμίας. φησὶ γὰρ μόνης εἶναι κλητικῆς διὰ σύνταξιν τὴν πρὸς τὸ δεύτερον πρόςωπον τῶν ῥημάτων· ὡς γάρ φαμεν Ἀρίσταρχε γράφε καὶ ἔτι ἐπὶ ὁριστικῆς προφορᾶς Ἀρίσταρχε ἀναγινώσκεις ἢ καὶ κατ' ἐπερώτησιν, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὸ σὺ γράφε ἢ σὺ γράφεις τὴν κλητικὴν ὁμολογεῖ. κἀκεῖνο δὲ παρατίθεται,

ὡς ἡ μὲν εὐθεῖα ἐν τρίτῳ προςώπῳ νοεῖται, ἥ γε μὴν κλητικὴ ἐν δευτέρῳ οὗ ἐστὶ καὶ ἡ σύ· καὶ δῆλον ὅτι κατὰ τὸν λόγον τῆς κλητικῆς. πιστοῦταί τε πρὸς τοὺς ζητήσαντας πῶς ἂν συσταίη κλητικὴ εὐθείας μὴ οὔσης, τὸ καὶ εὐθείας γε μὴν οὔσης μὴ ὑπάρχειν κλητικὴν ἐπὶ τῆς ἐκεῖνος καὶ ἐπὶ τῆς αὐτός καὶ ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων κλητικὴν ἐπιδέξασθαι. Τὴν πρὸς αὐτὸν ἀντίρρησιν γενομένην ἐπιτομώτερον ἐκθησόμεθα, ἐκεῖνο ἔτι προςτιθέντες, ὡς μᾶλλον παρακινδυνεύεται ἡ σύ ἀντωνυμία κατὰ τὴν τῆς κλητικῆς σύνταξιν ὡς οὐ δεόντως παρειλημμένη ἤ περ κατὰ τὴν τῆς εὐθείας. ἔχει δὲ τὰ τοῦ λόγου οὕτως. τὸ πρῶτον, ὅτι μάτην ἡ ἐν
215 τοῖς ὀνόμασιν εὐθεῖα παραβάλλεται τῇ τῶν ἀντωνυμιῶν· τοῦτο γὰρ ἐξαίρετον ἔσχεν ἡ ἀντωνυμία, τὸ καὶ ἐν πρώτῳ καὶ ἐν δευτέρῳ προςώπῳ ἐν εὐθείᾳ παραλαμβάνεσθαι, οὐ δυναμένων τῶν ὀνομάτων τὸ τοιοῦτον ἀναδέξασθαι, καθὼς παρεστήσαμεν. ἀλλ' εἰ καθὸ δεύτερον πρόςωπον, διὰ τοῦτο κλητική, οὐδὲν κωλύει καὶ τὰς ὑπολοίπους τῶν πλαγίων κατὰ δεύτερον πρόςωπον κλητικὰς εἶναι· καθά περ οὖν ἐκεῖναι ἀντ' ὀνομάτων ἐν πλαγίᾳ πτώσει κεκλιμένων παρελήφθησαν, οὕτω καὶ ἡ σύ ἀντ' εὐθείας. Εἰ τὸ σοὶ ὄντι ἀγαθῷ καὶ σὲ ὄντα ἀγαθόν τῶν αὐτῶν πτώσεων, δῆλον ὅτι καὶ τὸ σὺ ὢν ἀγαθός. Εἰ τὰ ῥήματα μιᾶς

συντάξεως ἔχεται καὶ τὸ ἐγώ εἰμι ὀρθῆς καὶ τὸ ἐκεῖνός ἐστιν ὀρθῆς, δῆλον ὅτι καὶ τὸ σὺ εἶ τῆς αὐτῆς πτώσεως. Εἰ τὸ εἶ οὐδέποτε κλητικῇ συντάσσεται, εὐθείᾳ δέ, Ἀρίσταρχος εἶ, γραμματικὸς εἶ, οὐ μὴν Ἀρίσταρχε εἶ οὐδὲ γραμματικὲ εἶ, πῶς οὐ δοθήσεται ὅτι τὸ σὺ εἶ ἐν εὐθείᾳ συντάξει ἐστίν; οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς ἁπάντοτε αἱ εὐθεῖαι τῶν ὀνομάτων ἐν τρίτοις καταγίνονται, καθὼς ἐπεδείξαμεν ὅτι τὰ ὑπαρκτικὰ τῶν ῥημάτων τὰς εὐθείας συγκλείει εἰς τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον. Εἴ περ τὰ πρῶτα πρόσωπα πληθυντικὰ ὄντα σύλληψιν ἀναδέχεται δευτέρου καὶ τρίτου τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν,
216 ἡνίκα φαμὲν κατὰ μὲν μερισμὸν ἐμοὶ καὶ σοὶ καὶ Διονυσίῳ ἐλάλησε Τρύφων, κατὰ δὲ σύλληψιν ἡμῖν ἐλάλησε Τρύφων καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν, πῶς οὐκ ἂν δοθείη τὸ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ Τρύφων ἐν ταῖς αὐταῖς πτώσεσι καταγίνεσθαι συνόντος πάλιν τοῦ κατὰ σύλληψιν πληθυντικοῦ ἐν εὐθείᾳ, ἡμεῖς παραγινόμεθα; Ἔστι κἀκ τῆς συντάξεως τῶν συνδέσμων τὸ τοιοῦτον παραστῆσαι. συνδεόμενα τὰ πτωτικὰ κατὰ τὴν αὐτὴν κοινότητα τῶν ῥημάτων πάντως καὶ τῆς αὐτῆς πτώσεως ἔχεται, ἢ ἐμοὶ χαρίζεται Τρύφων ἢ σοὶ ἢ Διονυσίῳ, ἢ ἐμοῦ ἀκούει Τρύφων ἢ σοῦ ἢ Θέωνος, καὶ σαφὲς ὅτι τὸ παρεμπῖπτον ἀλ-

λότριον τῆς πτώσεως ἢ σολοικισμὸν ποιήσει ἢ παρέμπτωσιν ἑτέρου ῥήματος· ἢ ἐμοῦ ἀκούει Τρύφων ἢ σοῦ ἢ Δίωνος, διὰ τὴν κοινότητα τοῦ ῥήματος, ἐπεὶ οἷόν τε φάναι ἢ ἐμοῦ ἀκούει Τρύφων ἢ σοὶ ὁμιλεῖ. ὁμολόγως οὖν ἑνὸς ὄντος τοῦ ῥήματος καὶ λόγου καταλλήλου ὄντος δίδοται καὶ τὰς αὐτὰς πτώσεις εἶναι. ἢ ἐγὼ οὖν ἀπέρχομαι ἢ σὺ ἢ Διονύσιος· καὶ εἰ μὲν ἀκατάλληλος ὁ λόγος, εἴη ἂν καὶ τὸ σύ ἑτέρας πτώσεως, εἰ δὲ κατάλληλος, δίδοται καὶ τὸ εὐθείας εἶναι. Ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνο δίδωμι, ὡς καὶ τὸ σὺ γράφεις ἐστὶν ἐν κλητικῇ συντάξει. τὸ γὰρ τοιοῦτον οὐ παραστήσει τὸ σύ, ὅτι καὶ εὐθείας, ἀλλ' ὅτι καὶ κλητικῆς· ὅ περ ἑνούμενον εὐθείας ἐστίν, ὅμοιον τῷ ἐγὼ
217 γράφω κἀκεῖνος γράφει, ἐπεχόμενον δὲ κατὰ τὴν σύ καὶ ἐπιστρέφον τὸ προςφωνούμενον κλητικὴν ὁμολογήσει οὐ δεόντως παρειλημμένην κατὰ τὸ ἀντωνυμικὸν ἔθος. ἐδείξαμεν γὰρ ὅτι οὐ δυναμένων τῶν ὀνομάτων παραλαμβάνεσθαι κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόςωπον ἐπενοήθη τὸ μόριον· ἡ δὲ κλητικὴ τῶν ὀνομάτων φθάνει κατὰ τὸ δεύτερον, καὶ σαφὲς ὅτι ἐν κλητικῇ περισσὴ ἡ ἀντωνυμία ἐστίν. οὐδὲ γὰρ ἔχει ἀπολογίαν ἥν περ ἔσχον αἱ κατὰ τὸ τρίτον πρόςωπον ἀντωνυμίαι, ὡς δυναμένων τῶν ὀνομάτων παραλαμβάνεσθαι περισσαὶ αὗται ἐγένοντο· ἐφ' ὧν ἦν ὁ λόγος ὡς ἕνεκα τῆς δείξεως

καὶ τὸ οἷ οὐκ ἐπὶ πρώτου διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ὡς οὐδὲ τὸ γράφω ἀντὶ τοῦ γράφει οὐδὲ μὴν τὸ γράφει ἀντὶ τοῦ γράφω. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν δευτέρων προςώπων. πῶς οὖν ἡ αὐτός τρίτου καθεστῶσα σύνταξιν τὴν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ποιεῖται; ἕνεκα τοῦ μὴ ἔχειν ἀκόλουθον πρόςωπον κατὰ συζυγίαν, ὃ συνελέγξει τὸ ἀλλότριον τοῦ προςώπου. ἔνθεν γὰρ οἶμαι ἐῤῥυηκέναι καὶ τὸ ἀκόλουθον πρὸς τὰ ἀναμερισθέντα μόρια ἐν τῇ δεούσῃ ἀκολουθίᾳ. καὶ σαφὲς ὅτι τὸ μὴ γενόμενον ἐν προςώπου ἀκολουθίᾳ οὐδὲ παρὰ τὸ ἀκόλουθον τῶν προςώπων ἁμαρτηθήσεται, γενόμενόν γε μὴν ἐν γένους ἀκολουθίᾳ καὶ πτώσεως καὶ ἀριθμοῦ οὐκέτι συνοισθήσεται παρὰ τὸ δέον τῶν προκειμένων· ἐμὲ γὰρ αὐτὸν καὶ ἡμᾶς αὐτούς. σαφὲς δὲ πάλιν καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀντωνυμιῶν, αἳ γένος οὐ διακρίνασαι ἀκόλουθον ἔχουσι τὴν ἐν τοῖς τρισὶ γένεσιν ὑπαγωγήν· φαμὲν γοῦν σὺ αὐτός ἢ σὺ αὐτή καὶ ἔτι ἐμοὶ αὐτῷ καὶ ἐμοὶ αὐτῇ, καὶ οὐ κακία τὸ τοιοῦτο, 207 ὅτι μὴ ἐνεχώρει τὸ δυνάμενον ἐλέγξαι τὴν κακίαν. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῆς οὗτος καὶ ὅδε· πάλιν γὰρ ἀνακόλουθον τὸ ὅδ' ἐγώ καὶ οὗτος ἐγώ, καθὼς προείπομεν. Λύεται δὲ κἀκεῖνο τὸ ἄπορον, ὡς τὸ ἑαυτούς καὶ ἐπὶ πρώτου συνέτεινεν· ὅ περ ἦν ἂν ἐν κακίᾳ, εἰ διηλέγχετο ὑπὸ σοῦ ἐμαυτούς ὡς παρὰ τὸ πρόςωπον ἡμάρτ-

τημένον. ἀνεξέλεγκτον οὖν καθεστὰς ἀδιαστέρως τὴν σύνταξιν κατὰ τῶν προσώπων ἐποιήσατο.

Κἀπὶ ῥημάτων δὲ ὁ αὐτὸς λόγος. πᾶσαι γοῦν αἱ ἐγκλίσεις, μερισθεῖσαι εἰς πρόσωπα καὶ ἀριθμούς, τὸ ἀκατάλληλον συνελέγχουσι διὰ τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν προσώπων. ἥ γε μὴν ἀπαρέμφατος τούτων ἀμοιρήσασα ἐπιτρέχει καὶ ἐπὶ πάντα τὰ πρόσωπα καὶ ἅπαντας τοὺς ἀριθμούς, γράφειν ἐμέ, γράφειν ἡμᾶς, γράφειν σέ, γράφειν ὑμᾶς. κἀπεὶ πάλιν οὐκ ἀμοιρεῖ διαθέσεως ἢ χρόνων, παρὰ τὴν τούτων ἐναλλαγὴν τὸ ἀνακόλουθον ἐπιδείκνυται. φυσικώτερον δέ πως καὶ ψυχικῆς διαθέσεως ἡ ἀπαρέμφατος ἔγκλισις ἀμοιρήσασα οὐκ ἐμποδίζεται καὶ ἀντὶ πασῶν ἐγκλίσεων παραλαμβάνεσθαι, προστιθεμένου τοῦ ἰδιώματος τῆς ἐγκλίσεως, καὶ πάλιν πᾶσαν ἔγκλισιν εἰς ταύτην ὑποστρέφειν. τὸ γὰρ γράφε δύναται ἴσον εἶναι τῷ γράφειν σοὶ προστάσσω, ἀναγκαίως καὶ τοῦ προστάσσειν ἐγκειμένου καὶ τοῦ ἀντωνυμικοῦ· τούτων γὰρ ἠμοίρει τὸ ἀπαρέμφατον· περιπατοίης — εὔχομαί σε περιπατεῖν, γρά-
208 φεις — ὁρίζομαί σε γράφειν. πρόδηλος καὶ ἡ ἐκ τούτων μετάληψις, γράφοι Διονύσιος — ηὐξάμην γράφειν Διονύσιον, γραφέτω Διονύσιος — προσέταξα γράφειν Διονύσιον. διὰ τί μέντοι αἱ συνιοῦσαι πτώσεις εὐθείαις πλάγιαι γίνονται, ἀκριβώσομεν ἐν τῷ περὶ ῥημάτων, ἐν ᾧ καὶ

διαληψόμεθα περὶ τῆς παρεπομένης καθόλου συντάξεως τῶν ἀπαρεμφάτων.

Πάρον καὶ τῶν μετοχῶν αὐτὸ πιστώσασθαι, αἷς προσδίδωσι μὲν ἡ ἐκ τῶν ῥημάτων μετάληψις γένος καὶ πτῶσιν καὶ τὸν ἐν τούτοις ἀριθμόν, ἀφαιρεῖται δ' αὕτη προσώπου διάκρισιν καὶ ψυχικὴν ἔννοιαν. καὶ ἕνεκα τούτου παρὰ τὰ εἰρημένα οὐχ ἁμαρτάνομεν, ἐν μὲν προσώποις γράψας ἀνέστην, γράψας ἀνέστης, γράψας ἀνέστη, ἐν δὲ ἐγκλίσεσι γράψας ἀνασταίην, γράψας ἀνάστηθι· τά γε μὴν ἐμμείναντα, λέγω διάθεσιν ἢ χρόνων διαφοράν, τῷ ἀκαταλλήλῳ λόγῳ ὑποπίπτει, εἰ παρὰ τὸ δέον συνταγείη.

Ὁμόλογον δ' ὅτι καὶ τὰ συνεμπίπτοντα ἢ κατὰ γένος ἢ πτῶσιν ἢ πρόσωπον ἤ τι τῶν δυναμένων τὴν ταυτότητα ἐπενέγκασθαι κατὰ φωνὴν ἀποστήσεται τῆς τοῦ ἀκαταλλήλου κακίας. ἔσθ' ὅτε γὰρ ἐν οὐ δεούσῃ συντάξει καταγινόμενα μέτεισιν ἐφ' ἑτέραν σύνταξιν ἐν λόγῳ δυναμένην παραλαμβάνεσθαι διὰ τὸ συγκεχυμένον τῆς φωνῆς. ἔστω γὰρ τὸ σοφός ἢ κλυτός ἤ τι τῶν δυναμένων ὑπὸ τριγένειαν πί-
209 πτειν, ἔστω δὲ καὶ τὸ θεός ἤ τι τῶν δυναμένων
3 κατὰ κοινότητα μόνον ἀκούεσθαι. ἐφ' ὧν τῆς συντάξεως τὸ μὲν θεός, κἂν ἐπὶ θηλυκοῦ πέσῃ, ἀνενδοίαστον κατὰ γένος ἐστίν, οὐ γὰρ

μὴν τὸ κλυτός ἢ ἄγριος ταὐτὸν πείσεται. καὶ ἔνθεν γνωρίζεται τὸ

κλυτὸς Ἱπποδάμεια

καὶ

ἄγριον ἄτην

ἐν ὑπαλλαγῇ γένους καθεστῶτα. Διὸ καὶ τὸ παρὰ Ἀθηναίοις μὰ τὼ θεὼ οὐκ ἐν τῷ θεῷ τὸ σχῆμα ἐπεδείξατο, ἐν δὲ τῷ συνόντι ἄρθρῳ, ὃ οὐ κοινωνοῦν τῷ θηλυκῷ ἐδείκνυεν ὡς καὶ τὸ θεός νῦν ἀῤῥενικόν ἐστι· δῆλον γὰρ ὅτι, εἰ ἀφαιρεθείη τὸ ἄρθρον, καὶ τὰ τοῦ σχήματος ἀποστήσεται. οὐ γὰρ ὅμοιόν ἐστι τῷ

καλυψαμένῳ χρόα καλόν

οὐδὲ τῷ

οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ,

εἴ γε τὰ τοιαῦτα δι' αὐτῶν ἐπεδείξατο τὰ σχήματα, τὸ δὲ προκείμενον διὰ τῆς τοῦ ἄρθρου παραθέσεως. Προφανὴς ὁ λόγος ἐπὶ ἁπάντων τῶν γενῶν.

Εἰ δέ τις ἐνδεέστερον τὴν τούτων διάκρισιν γινώσκοι, τὸ γράφω καὶ ἔγραφον ὁμόλογον ὅτι χρονικῶς διαφέρει, καὶ οὐχ οἷόν τε φάναι ἐχθὲς γράφω, ἐπί γε μὴν παρατατικοῦ ἐχθὲς ἔγραφον. ὁμόλογον δὲ κἀκεῖνό ἐστιν, ὡς τοῦ γράφω ἡ μετοχὴ γράφων ἐστί, καὶ οὐχ οἷόν τε ἦν φάναι ἐχθὲς γράφων, ὅτι μηδὲ ἐχθὲς γράφω. ἀλλ' οὖν γε παρεδέξατο ἡ μετοχὴ τὸ

ἐπίῤῥημα, καθὸ συνέμπτωσιν ἐπεδέχετο τὴν τοῦ παρατατικοῦ· φαμὲν γοῦν οὕτως, ἔγρα-
210 φον καὶ ἠνιώμην, ἐφ' ἧς συντάξεως ἡ μετάληψις γενήσεται γράφων ἠνιώμην. Ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τῶν ἀπαρεμφάτων. πάλιν γὰρ τὸ γράφειν, μεταληφθὲν ἐξ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν φωνήν, ἐν τῇ προκειμένῃ συντάξει τῶν ἐπιῤῥημάτων κατάλληλον ἀποτελεῖ λόγον· οἷόν τε γὰρ φάναι συνέβη ἐχθὲς γράφειν Ἀπολλώνιον καὶ συνέβη σήμερον γράφειν. οὐ γε μὴν ἐπὶ τῶν ἕνα χρόνον ὑπαγορευόντων τὸ τοιοῦτον ἂν εὕροις, λέγω ἐπὶ τοῦ γράψειν, γράψειν ἐχθές· ἐπί γε μὴν πάλιν τοῦ ἀσυνεμπτώτου, λέγω τοῦ γράψαι, συνέβη ἐχθὲς γράψαι Ἀπολλώνιον.

Ἔστι καὶ ἐπὶ διαθέσεως τὸ τοιοῦτον ἐπιδεῖξαι. τὰ γὰρ καλούμενα μεσότητος σχήματα συνέμπτωσιν ἀνεδέξατο ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς διαθέσεως, ὡς γε ἀκριβέστερον ἐπιδείξομεν ἐν τῇ δεούσῃ συντάξει τῶν ῥημάτων, καὶ ἔνθεν οὐ παρὰ τὰς διαθέσεις ἁμαρτάνεται. τὸ γὰρ ἐλουσάμην, ἐποιησάμην καὶ ἐτριψάμην καὶ τὰ τούτοις ὅμοια ἔχει ἐκδηλοτάτην τὴν σύνταξιν ὁτὲ μὲν ἐνεργητικήν, ὁτὲ δὲ παθητικήν, εἴ γε τὸ ἔτριψα τοῦ ἐτριψάμην διαφέρει καὶ τὸ ἔλουσα τοῦ ἐλουσάμην, παράκειται δὲ τὸ ἐποίησα τῷ ἐποιησάμην καὶ ἔτι τὸ προῆκα

τῷ προηκάμην. οἵ γε μὴν ἀπειρότεροι περὶ τὰς
τούτων διαφορὰς καταγινόμενοι οἴονται ἔσθ' ὅτε
παθητικὰς διαθέσεις ἀντὶ ἐνεργητικῶν παρα-
λαμβάνεσθαι, οὐ μικρὸν ἁμάρτημα προσάπτον-
211 τες τοῖς λόγοις. τὸ γὰρ ἀντὶ ἐνεργητικοῦ παθη-
τικῷ χρῆσθαι λόγου ἐστὶ τοῦ ἀκαταλλήλου·
οὐκ ἄν τις τὸ φύσει ἐνεργητικὸν ἢ τὸ φύσει
παθητικὸν εὕροι ἂν ἐν ὑπαλλαγῇ τῶν διαθέ-
σεων, λέγω τὸ ἐποίησα ἀντὶ τοῦ ἐποιήθην ἢ
τὸ ἐποιήθην ἀντὶ τοῦ ἐποίησα. ὁμόλογον οὖν τὸ

ἀμφοτέρω κεκοπώς

ἤ.

πεπληγὼς ἀγορῆθεν

ἢ

ῥάβδῳ πεπληγυῖα

ἢ

ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο,

τὰ τούτοις ὅμοια, ὡς διὰ τὸν προειρημένον λόγον τῆς μεσότητος οὐκ ἀνθυπήλλακται κατὰ τὴν διάθεσιν, κατὰ δὲ τὸν δέοντα λόγον τῆς συντάξεως ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς διαθέσεις ἔφθασαν.

Ἔστι καὶ ἐπὶ συνεμπτώσεως προσώπων ταὐτὸν ἐπιδεῖξαι. τὸ γὰρ νικῶ πρώτου ὂν προσώπου οὐ μετελεύσεται ἐπὶ δεύτερον, καθὸ ἔχει δεύτερον τὸ νικᾷς· ἀλλ' ἐπεὶ πάλιν προστακτική τις προφορὰ ἐν δευτέρῳ προσώπῳ ἀναμένει τὴν φωνήν, κἂν ἐπὶ δευτέρου τιθῆται,

καταλληλότητα ἀναδέχεται, ὡς ἔφαμεν, γενόμενον προστακτικόν. μέτεισιν ὁ λόγος καὶ μέχρι τοῦ τρίτου, ὃ δύναται περιγράφεσθαι τῆς συνεμπτώσεως διὰ τὴν προσιοῦσαν τοῦ ῑ γραφήν· ὅμως γοῦν ἀκουόμενον συνεμπίπτει τῇ πρὸς τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον προφορᾷ, καὶ ἔστιν ἐν τῷ δέοντι λόγῳ, ἐὰν ἡ ἐπακολουθοῦσα αὐτῷ ἔγκλισις συνῇ, λέγω ἡ εὐκτική, ὡς ἔχει τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι

νικῷ δ' ὁ καῤῥών,

καὶ ἔτι ἐν τῷ Ὁμηρικῷ

τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνήρ.

212 σαφὲς γὰρ ἔτι ἐν ὁριστικῇ ἐγκλίσει ἀκατάλληλόν ἐστιν, ἐν δὲ τῇ εὐκτικῇ κατάλληλον, ὥς γε καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις τὸ μὲν νικῶ ἐγὼ πρὸς τὸ νικῶ σύ. ὁριστικὸν γὰρ ὂν ἀκατάλληλόν ἐστι, χρὴ γὰρ νικᾷς σύ, προστακτικὸν δὲ κατάλληλον. Ἀπόχρη τὸ παράδειγμα εἰς ἀφορμὴν τῶν παραπλησίων τοῖς ἀνελλιπέστερον κεκλικόσι τὰ ῥήματα.

Ἔστι καὶ ἐξ ἀριθμοῦ τοῦ ἐν ὀνόμασι ταὐτὸν ἐπιδεῖξαι. τὸ γὰρ φίλων ἤ τι τῶν τοιούτων, γενικῆς ὂν πληθυντικῆς τριγενείας τε τῆς ὑπούσης, σύνταξιν ἀπαιτήσει κατὰ τὴν ταυτότητα τοῦ προσώπου γενικῆς πληθυντικῆς, οὐκ ἐν γένει δυναμένην ἀκατάλληλον εἶναι διὰ τὸ συγκεχυμένον τοῦ γένους — οἷόν τε γὰρ φάναι φίλων περιπατούντων καὶ φίλων περιπατουσῶν —

ἔν γε μὴν πτώσει ἢ ἀριθμῷ, εἰ φαίη τις φίλων περιπατοῦντας ἢ περιπατοῦντα· οὐ μὴν ἐν τῷ Φίλων περιπατῶν ἢ περιπατεῖ, ἐπεὶ πάλιν εὐθεῖα γενικῇ συνεμπέπτωκε. πάλιν γὰρ προφανὴς ὁ λόγος ἐπὶ τῶν ὁμοίων.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ῥημάτων. τὸ γὰρ ἔλεγον καὶ τὰ ὅμοια ἑνικά ἐστι πρώτου προσώπου, ὅμοια ὄντα τῷ ἔγραψα, ἔλεξα. ἐφ' ὧν εἴ τις φαίη ἔλεξα ἐκεῖνοι, ἀκατάλληλον λόγον παραστήσει καὶ ἕνεκα τοῦ προσώπου καὶ ἕνεκα τοῦ ἀριθμοῦ, οὐ μὴν ἐν τῷ ἔλεγον ἐκεῖνοι· πά-
213 λιν γὰρ ἡ συνέμπτωσις ἡ πρὸς τὸ τρίτον πληθυντικὸν τὸ ἀκατάλληλον παρῄτηται, καθὸ δέουσα σύνταξις γέγονεν ἡ πρὸς τὸ πληθυντικόν. Ὑπεξῃρήσθω τὰ Δωρικά· ἡ γὰρ παρ' αὐτοῖς καταβιβαζομένη ὀξεῖα ἐπὶ πληθυντικῶν ἀφίστησι τὴν πρὸς τὸ ἑνικὸν συνέμπτωσιν.

Ἔστι καὶ κατὰ τὰς πτώσεις τὸ τοιοῦτο παραστῆσαι. τὰ γὰρ ἀναμερισθέντα εἰς πέντε πτώσεις τὰς ἀνθυπαλλαγὰς τῶν πτώσεων ἐμφανίζει, ἃς παραδεχόμεθα ἢ κατὰ τὸν τῶν σχημάτων λόγον, ἐθιμώτερον διαλέκτου τὸ τοιοῦτον ἐνδειξαμένης, ἢ ἀπαραδέκτους ποιούμεθα κατὰ τὸν τοῦ ἀκαταλλήλου λόγον. οὐχ ὑποπίπτουσα γὰρ ἀρχαϊκῇ χρήσει, ἀπειράκις κατὰ τὸ αὐτὸ παρειλημμένη, τὸ

ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς,
δὸς φίλος,

ὦ φίλτατ' Αἴας·

ἄπειρα τὰ τούτοις ὅμοια τὸ Ἀττικὸν σχῆμα παραστήσει, καθότι, ὡς ἔφαμεν, ἡ κλητικὴ ἕτερον τέλος ἀπῄτει. ἢ ἀντεστραμμένως, ὅτε ἡ κλητικὴ ἀντ' εὐθειῶν παραλαμβάνεται κατὰ Μακεδονικὸν ἔθος ἢ Θεσσαλικόν, ὡς οἱ πρὸ ἡμῶν τὸ τοιοῦτον ἐπιστώσαντο,

αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι,

συνελέγχοντος καὶ τοῦ ἄρθρου τὴν παραλλαγὴν τῆς πτώσεως. Ἀλλ' ὁπηνίκα ἡ κλητικὴ καὶ ἡ εὐθεῖα συνεμπίπτει, εὐθέως καὶ τὰ προκείμενα τῶν σχημάτων ἀφίσταται· οὐδετέρα γὰρ τῶν πτώσεων εἰς ἔλεγχον τοῦ σχήματος δύναται παραλαμβάνεσθαι, οὔθ' ὅτι ἡ κλητικὴ ἀντὶ εὐθείας, οὔθ' ὅτι ἡ εὐθεῖα ἀντὶ κλητικῆς.

8 Καὶ δῆλον ὅτι διὰ τὴν τοιαύτην συνέμπτω-
214 σιν Τρύφων ἐν τῷ περὶ προσώπων αἴτιος ἀφορμῆς ἐγένετο τοῖς ἐθέλουσι πρὸς αὐτὸν ἀντιλέγειν, οὐ παραδεξάμενος τὴν συνέμπτωσιν τῆς εὐθείας καὶ τῆς κλητικῆς ἐπὶ τῆς σύ ἀντωνυμίας. φησὶ γὰρ μόνης εἶναι κλητικῆς διὰ σύνταξιν τὴν πρὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον τῶν ῥημάτων· ὡς γάρ φαμεν Ἀρίσταρχε γράφε καὶ ἔτι ἐπὶ ὁριστικῆς προφορᾶς Ἀρίσταρχε ἀναγινώσκεις ἢ καὶ κατ' ἐπερώτησιν, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὸ σὺ γράφε ἢ σὺ γράφεις τὴν κλητικὴν ὁμολογεῖ. κἀκεῖνο δὲ παρατίθεται,

ὡς ἡ μὲν εὐθεῖα ἐν τρίτῳ προςώπῳ νοεῖται, ἥ γε μὴν κλητικὴ ἐν δευτέρῳ οὗ ἐστι καὶ ἡ σύ· καὶ δῆλον ὅτι κατὰ τὸν λόγον τῆς κλητικῆς. πιστοῦταί τε πρὸς τοὺς ζητήσαντας πῶς ἂν συσταίη κλητικὴ εὐθείας μὴ οὔσης, τὸ καὶ εὐθείας γε μὴν οὔσης μὴ ὑπάρχειν κλητικὴν ἐπὶ τῆς ἐκεῖνος καὶ ἐπὶ τῆς αὐτός καὶ ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων κλητικὴν ἐπιδέξασθαι. Τὴν πρὸς αὐτὸν ἀντίῤῥησιν γενομένην ἐπιτομώτερον ἐκθησόμεθα, ἐκεῖνο ἔτι προςτιθέντες, ὡς μᾶλλον παρακινδυνεύεται ἡ σύ ἀντωνυμία κατὰ τὴν τῆς κλητικῆς σύνταξιν ὡς οὐ δεόντως παρειλημμένη ἥ περ κατὰ τὴν τῆς εὐθείας. ἔχει δὲ τὰ τοῦ λόγου οὕτως. τὸ πρῶτον, ὅτι μάτην ἡ ἐν
216 τοῖς ὀνόμασιν εὐθεῖα παραβάλλεται τῇ τῶν ἀντωνυμιῶν· τοῦτο γὰρ ἐξαίρετον ἔσχεν ἡ ἀντωνυμία, τὸ καὶ ἐν πρώτῳ καὶ ἐν δευτέρῳ προςώπῳ ἐν εὐθείᾳ παραλαμβάνεσθαι, οὐ δυναμένων τῶν ὀνομάτων τὸ τοιοῦτον ἀναδέξασθαι, καθὼς παρεστήσαμεν. ἀλλ' εἰ καθὸ δεύτερον πρόςωπον, διὰ τοῦτο κλητική, οὐδὲν κωλύει καὶ τὰς ὑπολοίπους τῶν πλαγίων κατὰ δεύτερον πρόςωπον κλητικὰς εἶναι· καθά περ οὖν ἐκεῖναι ἀντ' ὀνομάτων ἐν πλαγίᾳ πτώσει κεκλιμένων παρελήφθησαν, οὕτω καὶ ἡ σύ ἀντ' εὐθείας. Εἰ τὸ σοὶ ὄντι ἀγαθῷ καὶ σὲ ὄντα ἀγαθόν τῶν αὐτῶν πτώσεων, δῆλον ὅτι καὶ τὸ σὺ ὢν ἀγαθός. Εἰ τὰ ῥήματα μιᾶς

συντάξεως ἔχεται καὶ τὸ ἐγώ εἰμι ὀρθῆς καὶ τὸ ἐκεῖνός ἐστιν ὀρθῆς, δῆλον ὅτι καὶ τὸ σὺ εἶ τῆς αὐτῆς πτώσεως. Εἰ τὸ εἶ οὐδέποτε κλητικῇ συντάσσεται, εὐθείᾳ δέ, Ἀρίσταρχος εἶ, γραμματικὸς εἶ, οὐ μὴν Ἀρίσταρχε εἶ οὐδὲ γραμματικὲ εἶ, πῶς οὐ δοθήσεται ὅτι τὸ σὺ εἶ ἐν εὐθείᾳ συντάξει ἐστίν; οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς ἁπάντοτε αἱ εὐθεῖαι τῶν ὀνομάτων ἐν τρίτοις καταγίνονται, καθὼς ἐπεδείξαμεν ὅτι τὰ ὑπαρκτικὰ τῶν ῥημάτων τὰς εὐθείας συγκλείει εἰς τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόςωπον. Εἴ περ τὰ πρῶτα πρόςωπα πληθυντικὰ ὄντα σύλληψιν ἀναδέχεται δευτέρου καὶ τρίτου τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν,
216 ἡνίκα φαμὲν κατὰ μὲν μερισμὸν ἐμοὶ καὶ σοὶ καὶ Διονυσίῳ ἐλάλησε Τρύφων, κατὰ δὲ σύλληψιν ἡμῖν ἐλάλησε Τρύφων καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν, πῶς οὐκ ἂν δοθείη τὸ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ Τρύφων ἐν ταῖς αὐταῖς πτώσεσι καταγίνεσθαι συνόντος πάλιν τοῦ κατὰ σύλληψιν πληθυντικοῦ ἐν εὐθείᾳ, ἡμεῖς παραγινόμεθα; Ἔστι κἀκ τῆς συντάξεως τῶν συνδέσμων τὸ τοιοῦτον παραστῆσαι. συνδεόμενα τὰ πτωτικὰ κατὰ τὴν αὐτὴν κοινότητα τῶν ῥημάτων πάντως καὶ τῆς αὐτῆς πτώσεως ἔχεται, ἢ ἐμοὶ χαρίζεται Τρύφων ἢ σοὶ ἢ Διονυσίῳ, ἢ ἐμοῦ ἀκούει Τρύφων ἢ σοῦ ἢ Θέωνος, καὶ σαφὲς ὅτι τὸ παρεμπῖπτον ἀλ-

λότριον τῆς πτώσεως ἢ σολοικισμὸν ποιήσει ἢ παρέμπτωσιν ἑτέρου ῥήματος· ἢ ἐμοῦ ἀκούει Τρύφων ἢ σοῦ ἢ Δίωνος, διὰ τὴν κοινότητα τοῦ ῥήματος, ἐπεὶ οἷόν τε φάναι ἢ ἐμοῦ ἀκούει Τρύφων ἢ σοὶ ὁμιλεῖ. ὁμολόγως οὖν ἑνὸς ὄντος τοῦ ῥήματος καὶ λόγου καταλλήλου ὄντος δίδοται καὶ τὰς αὐτὰς πτώσεις εἶναι. ἢ ἐγὼ οὖν ἀπέρχομαι ἢ σὺ ἢ Διονύσιος· καὶ εἰ μὲν ἀκατάλληλος ὁ λόγος, εἴη ἂν καὶ τὸ σύ ἑτέρας πτώσεως, εἰ δὲ κατάλληλος, δίδοται καὶ τὸ εὐθείας εἶναι. Ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνο δίδωμι, ὡς καὶ τὸ σὺ γράφεις ἐστὶν ἐν κλητικῇ συντάξει. τὸ γὰρ τοιοῦτον οὐ παραστήσει τὸ σύ, ὅτι καὶ εὐθείας, ἀλλ' ὅτι καὶ κλητικῆς· ὅ περ ἑνούμενον εὐθείας ἐστίν, ὅμοιον τῷ ἐγὼ
217 γράφω κἀκεῖνος γράφει, ἐπεχόμενον δὲ κατὰ τὴν σύ καὶ ἐπιστρέφον τὸ προςφωνούμενον κλητικὴν ὁμολογήσει οὐ δεόντως παρειλημμένην κατὰ τὸ ἀντωνυμικὸν ἔθος. ἐδείξαμεν γὰρ ὅτι οὐ δυναμένων τῶν ὀνομάτων παραλαμβάνεσθαι κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόςωπον ἐπενοήθη τὸ μόριον· ἡ δὲ κλητικὴ τῶν ὀνομάτων φθάνει κατὰ τὸ δεύτερον, καὶ σαφὲς ὅτι ἐν κλητικῇ περισσὴ ἡ ἀντωνυμία ἐστίν. οὐδὲ γὰρ ἔχει ἀπολογίαν ἥν περ ἔσχον αἱ κατὰ τὸ τρίτον πρόςωπον ἀντωνυμίαι, ὡς δυναμένων τῶν ὀνομάτων παραλαμβάνεσθαι περισσαὶ αὗται ἐγένοντο· ἐφ' ὧν ἦν ὁ λόγος ὡς ἕνεκα τῆς δείξεως

ἢ τῆς ἀναφορᾶς παρειλημμέναι εἰσί, καθὸ ἠδυνάτει πάλιν τὸ ὄνομα τὸ τοιοῦτον ἐμφανίσαι. παραλαμβανομένη γὰρ ἡ σύ κατὰ κλητικὴν οὔτε ἀναφορὰν ἠδύνατο παραστῆσαι, δευτέρου γὰρ προσώπου, οὔτε τὴν δεῖξιν, καθὸ οἱ προςφωνούμενοι ἐπιστρέφονται καὶ οὐ δείκνυνται, ὅπου γε κἀπὶ τοὺς μὴ ὑπ' ὄψιν πίπτοντας φθάνει ἡ κλητική. οἱ γοῦν προςφωνούμενοι διὰ τῆς ἀντωνυμίας δυςανασχέτως ἔχουσι, σαφὲς ὅτι ἐπιζητοῦντες τὸ ἴδιον ὄνομα, καίπερ ἐπὶ τῶν συζύγων ἀντωνυμιῶν τοῦ τοιούτου παρεπομένου· οὐ γὰρ ἐνεχώρει ἡ ὀνοματικὴ θέσις, καθὼς ἐπεδείξαμεν. πῶς οὖν ἡ οὐ δεόντως παραλαμβανομένη ἀντωνυμία παρώσεται
218 μὲν τὴν ἀναγκαίως παρειλημμένην κατὰ δεύτερον πρόςωπον ἐν εὐθείᾳ πτώσει, αὐτὴ δὲ ἀποίσεται τὸ μόνης εἶναι κλητικῆς; Περισσὸν οἶμαι ἐπειςάγειν ἄλλας συντάξεις τοῦ λόγου ἀνενδοιάστως ἀποδειχθέντος.

9 Ἐκεῖνό γε μὴν οὐ δοκεῖ μοι παρέλκειν, τὸ καὶ ὑπὲρ τῶν ὑπολοίπων κλητικῶν, λέγω ἐν ἀντωνυμίαις, προςδιασαφῆσαι, ὡς κατὰ τὸν αὐτὸν μὲν λόγον καὶ αἱ δυϊκαὶ καὶ αἱ πληθυντικαὶ σύνεισι καὶ ἐν κλητικῇ τοῦ αὐτοῦ ὑπόντος λόγου, πάλιν ἐν ὁμοφωνίᾳ οὖσαι ταῖς κατ' εὐθεῖαν, οὔ γε μὴν ἐν πρώτῳ ἢ τρίτῳ, καθότι οὔτε ἑαυτόν τις προςκαλεῖται οὔτε τὰ ἀπόντα καὶ κεχωρισμένα τῶν προςώπων· κλη-

τικὴ γὰρ παρόντος προςώπου πτῶσίς ἐστι, τοσαύτην ἔχοντος ἀπόστασιν ἐφ' ὅσην ἂν ἡ φωνὴ συντείνειεν. ὀρθῶς οὖν οὔτε ἡ αὐτός κλητικὴν ἔχει, ἄπεστι γάρ, οὔτε ἡ ἐκεῖνος· εἰς ἀπόστασιν γὰρ προςώπου ἐπενοήθη, ἥ τις μάχεται τῷ ἰδιώματι τῆς κλητικῆς. ἡ γοῦν οὗτος, οὐ ταὐτὰ ἐπιδεξαμένη ταῖς προκειμέναις ἀντωνυμίαις, δεόντως καὶ ἐπὶ κλητικῆς τίθεται. διὸ καὶ μάτην κατεμέμψαντο τὴν τῶν ἀρχαίων χρῆσιν, αὐτὸ μόνον ὑπολαβόντες ὡς τὸ τρίτον πρόςωπον ἐν ἀντωνυμίαις ἀπαράδεκτόν ἐστι κλητικῆς πτώσεως. ἦν δὲ οὐ τὸ τρίτον, τὸ δὲ
219 παρεπόμενον τῷ τρίτῳ, ἐπεὶ καὶ τὰ ὀνόματα τρίτου ἐστὶ προςώπου καὶ οὐκ ἀμοιρεῖ κλητικῆς πτώσεως.

Ἀκόλουθόν ἐστι διαλαβεῖν καὶ περὶ τῶν ἐν ταῖς κτητικαῖς κλητικῶν. Αἱ μὲν οὖν τοῦ πρώτου προςώπου καὶ ἕνεκα τοῦ παρεπομένου λόγου συνίστανται καὶ ἔτι τῆς συνούσης χρήσεως. οἷόν τε γὰρ προςφωνεῖν τὰ ὑπακουόμενα κτήματα, ὅπου γε καὶ ἐν εὐθείᾳ δεύτερον πρόςωπον λέγεται κατὰ τὰς ὑπαρκτικὰς συντάξεις, ἡμέτερος ὑπάρχεις φίλος, ἐμὸς εἶ γνώριμος,

ἀλλὰ πατὴρ τεός εἰμι.

ἔστι δὲ καὶ τὰ τῆς χρήσεως, ἡνίκα ὁ Νέστωρ τοὺς ἰδίους παῖδας προςφωνεῖ

παῖδες ἐμοί,

καὶ ἔτι παρὰ Καλλιμάχῳ

ὦ ἐμαὶ τοῦ ἀπιόντος ἄγκυραι,

καὶ ἐπὶ τῆς συλλαμβανούσης τοὺς ἄλλους παῖδας Ἀθηνᾶς

ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη.

Ἡ γε μὴν κατὰ τρίτον ὑπὸ μὲν τοῦ λόγου συνίσταται· οἷόν τε γὰρ τό τινος κτῆμα προςφωνεῖν, ὡς ἔστιν ἐπινοῆσαι κἀπὶ τῶν κτητικῶν ὀνομάτων. καὶ ταῦτα γὰρ ἐν δυσὶ τρίτοις καταγινόμενα ἔχει χρῆσιν τῆς κλητικῆς, Ἀρισταρχεῖε, ἀνδρεῖε, αἰώνιε. ὅ περ ἂν συμβαίη κἀπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν· συσταίη γὰρ ἂν ἡ σφέτερε· οὐ γε μὴν τὰ τῆς χρήσεως ἐγένετο ἡμῖν ἐμφανῆ. Τὰ γὰρ ἐπὶ δευτέρου προςώπου οὐ μόνον ἡ χρῆσις κατέλειψεν, ἀλλὰ καὶ ὁ λόγος ἀδυνατεῖ συνέχειν, οὐχ ὡς οἴεται Ἅβρων, ὅτι
220 διάφορος ὁ ἐπ' αὐτοῖς ἀριθμὸς γενήσεται. τὸ γὰρ ὑμέτερε, φησί, πληθυντικὸν μὲν ἀκουσθήσεται κατὰ τὸν κτήτορα, ἑνικὸν δὲ κατὰ τὸ κτῆμα· καὶ σαφὲς ὅτι δώσει τὸ ὑπάρξαι κλητικὴν δευτέρου προςώπου ἰσαρίθμου καθεστώσης τῆς ἀντωνυμίας, εἴ τις φαίη ὦ ὑμέτεροι. ἔστιν οὖν αἴτιον τοῦ μὴ συνίστασθαι τὴν ἀντωνυμίαν τὸ διάφορον τῆς πτώσεως, ἔχοντος τοῦ λόγου οὕτως. πᾶν πρόςωπον πληθυντικὸν συνέστηκεν ἐξ ἑνικῶν ὁμοιοπτώτων, ἐάν τε ᾖ κατὰ σύλληψιν διαφόρων προςώπων, ἐάν τε καὶ ἐξ ὁμοειδῶν συνεστήκῃ. διαφόρων μὲν οὖν προςώπων,

ἐμὲ καὶ σὲ καὶ τοῦτον ἐθεάσατο Τρύφων, ὃ γενήσεται ἡμᾶς ἐθεάσατο Τρύφων· ἐμοὶ καὶ σοὶ καὶ τοῖς περὶ Διονύσιον ἐλάλησε Τρύφων, ὃ γενήσεται ἡμῖν ἐλάλησε Τρύφων· ἐκ δὲ τῶν αὐτῶν προσώπων σὲ καὶ σὲ ἐθεάσατο Δίων-ὑμᾶς ἐθεάσατο Δίων, τοῦτον καὶ τοῦτον μέμφομαι-τούτους μέμφομαι. δεδομένου δὲ τοῦ τοιούτου δίδοται κἀκεῖνο, ὡς πάντα τὰ δεύτερα πρόσωπα προσφώνησιν ἔχει τὴν πρὸς αὐτά, ὡς ἔχει τὸ ὑμῶν, ὑμᾶς. τὸ δὴ οὖν ὑμέτεροι δευτέρου ἐστὶ προσώπου κατ' ἄμφω τὰ πρόσωπα· καὶ γὰρ προσφωνοῦνται οἱ κτήτορες ἕνεκα τῆς ἐγκειμένης ἀντωνυμίας, καὶ τὰ κτήματα ἕνεκα τῆς ἐγγενομένης κλητικῆς. ἀμφότερα οὖν δεύτερα καθεστῶτα διάφορά ἐστι κατὰ τὰς πτώσεις, εἴ γε γενικὴ μὲν ἔγκειται τῶν κτητόρων,
221 κλητικὴ δὲ τῶν κτημάτων. διὸ καὶ οὐκ ἀπερειδόμενοι μόνον πρὸς τὴν χρῆσιν περιγράφομεν τὰς ἀντωνυμίας, πρὸς δὲ τὸν ἐκτεθειμένον λόγον· ἐπεὶ καὶ ἡ χρῆσις τῆς ἐμός τὸ κλητικὸν παρέωσται, ὅ περ ἦν ὁμόφωνον αἰτιατικῇ τῇ ἐμέ. καὶ ἴσως τοῦτο αἴτιον ἐγίνετο τῆς ἐλλείψεως, καθὸ παραλαμβανόμενον ἔμφασιν ἀκαταλλήλου λόγου παριστάνει. δεόντως γοῦν Ἀττικῷ σχήματι συνεχρήσατο ὁ ποιητὴς κατεπείξαντος τοῦ λόγου παραλαβεῖν τὸ κλητικὸν σχῆμα ἐν τῷ

γαμβρὸς ἐμὸς θύγατέρ τε.

πῶς ἄρ' οὐ δοθείη καὶ διὰ τὸν προεκκείμενον λόγον καὶ διὰ τὰ συνυπάρχοντα αὐτῷ ἑνικὰ κατὰ γένος, οὐδετέρως μὲν

τέκνον ἐμόν,

θηλυκῶς δὲ

μῆτερ ἐμή;

τούτων γὰρ ὑπαρχόντων ἀνάγκη καὶ τὸ ἀρσενικὸν συνυπάρχειν.

Εἴρηται ἡμῖν περὶ συνεμπτώσεως τῆς ἐμοῦ, πότε κτητική ἐστι καὶ πότε πρωτότυπος, ἡνίκα καὶ περὶ τῆς Ζηνοδοτείου γραφῆς διελαμβάνομεν. πρόδηλός τέ ἐστι καὶ ἡ ἐμοί ἀντωνυμία συνεμπίπτουσα πληθυντικῇ συνάρθρῳ καὶ δοτικῇ ἑνικῇ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον, οὐ μὴν κατὰ τρίτον· ὀρθοτονουμένη γὰρ ἡ ἑνικὴ περισπᾶται, ἥ γε μὴν κτητικὴ ὀξύνεται. σαφὲς δ' ὅτι καὶ ἐγκλιθεῖσαι αἱ πρωτότυποι ἀποβάλλουσι τὴν συνέμπτωσιν. διὸ κἀκεῖνο τὸ ἀνάγνωσμα οὐκ ἐγ-
222 κλινόμενον τὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν σημαίνει,

οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν·

ἐγκλιτικῶς γε μὴν ἀναγνωσθέν, ἡνίκα ὀξύνομεν τὴν δὲ συλλαβήν, ἔθος τηρεῖ Ὁμηρικὸν τὸ δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς παρειλῆφθαι.

Εἴπομεν καὶ περὶ συνεμπτώσεως τῆς τῶν ἄρθρων, ὡς τὰ ὑποτακτικὰ ταῖς κτητικαῖς κατὰ τρίτον πρόσωπον ὁμοφωνεῖ, καὶ ὡς πάλιν διὰ τὸ τοιοῦτον πτωτικῶν μὲν συνόντων κτητικαί εἰσιν

ἀντωνυμίαι τὰ τοιαῦτα,

ὃν γόνον,
οὕνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ παιδί,
ᾧ θυμῷ εἴξασα,
ᾗ κεφαλῇ φορέειν,
ἠὲ ὃν αὐτοῦ χρεῖος·

ῥημάτων δὲ ἐπιφερομένων πάλιν κατάλληλα τὰ σχήματα γίνεται ἀρθρικὴν ἀναδεξάμενα σύνταξιν, εἴ γε καὶ τὸ τοιοῦτον ἐδείχθη, ὡς καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα ἐπὶ ῥῆμα φέρεται,

ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε,

τοῦ ἑξῆς ὄντος ἣ ἔθηκε μυρία κακὰ τοῖς Ἕλλησιν·

ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος,

ὃς εἰρόμενός με.

Δυσέφικτόν ἐστι τὴν ἐν ἅπασι τοῖς μέρεσι τοῦ λόγου συνέμπτωσιν παραθέσθαι· ἀρκετὴ γάρ ἐστι καὶ ἡ προκειμένη εἰς τὸ παραστῆσαι τὴν ὑπόλοιπον συνέμπτωσιν.

10 Οὐ μὴν ἐκεῖνο ἄξιον παραλιπεῖν, διότι ἐπὶ μὲν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν εὐθειῶν πληθυντικῶν προφανὲς γίνεται τὸ ἀκατάλληλον ποιουμένων σύνταξιν τὴν πρὸς τὸ ἑνικόν, εἰ φαί-
223 ημεν οἱ ἄνδρες λέγει, αἱ γυναῖκες λέγει, οὐ μὴν κατ' οὐδετέραν προφοράν, κἂν τὸ αὐτὸ δηλούμενον ᾖ μόνον τοῦ χαρακτῆρος ἐνηλλαγμένου, εἰ φαίημεν τὰ γύναια λέγει. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ ἄπορον ἐπιλύει, ὡς Βοιώτιόν ἐστιν ἔθος, ὅμοιον τῷ παρὰ Πινδάρῳ

ἀχεῖται ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς·

αὐτὸ γὰρ τοῦτο ἐπιζητεῖ ὁ λόγος, ὡς λανθάνει τὸ σχῆμα τὸ τοῦ οὐδετέρου. ὅτι γὰρ οὐδὲν ἡ τοῦ γένους σύνταξις ὑπεκλύει τὸν λόγον, ὡς ὅτι τὰ οὐδέτερα ἁρμόδιά ἐστι τοῖς ἑνικοῖς, σαφὲς ἐκ τοῦ ἐν μόνοις ἀπτώτοις ἀδιαφορεῖν τὴν τῶν γενῶν σύνταξιν· πᾶν γὰρ μέρος λόγου ἄπτωτον μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει σύνταξιν ἅπασι τοῖς γένεσιν. Ἔστι δὲ καὶ οὕτω φάναι. ἐδείξαμεν ἐν τοῖς προκειμένοις ὡς οὐδὲν μέρος λόγου γίνεται ἀκατάλληλον ἐν ᾧ μὴ διεκρίθη, ὡς τὰ ἐπιῤῥήματα ἐν ἀριθμῷ, χωρὶς εἰ μὴ αὐτὰ δηλώσειεν ἀριθμόν, οὐκ ἐν διαφόροις χρόνοις, χωρὶς εἰ μὴ αὐτὰ πάλιν διαστείλειε χρόνον, ὡς ἐν τῷ χθές, αὔριον καὶ ἄλλοις οἷς παρεθέμεθα. οἱ σύνδεσμοι ἀριθμὸν οὐκ ἐπιδεξάμενοι οὐδὲ παρὰ τοὺς ἀριθμοὺς ἁμαρτάνονται, ἀλλ' οὐδὲ γένος. πρόδηλον τὸ εἰρημένον ἐπὶ πάν-
11 των τῶν μερῶν τοῦ λόγου. τὰ δὴ ῥήματα γένος μὲν οὐ διακρίνει, ἀριθμὸν δὲ καὶ πρόσωπον
224 καὶ ἄλλα περὶ ἃ καταγίνεται. οὐκ ἄρα ὀφείλει γινώσκειν ἐν διαφόρῳ σχήματι τὸ οὐδέτερον καὶ ἐν διαφόρῳ τὸ ἀρσενικὸν ἢ θηλυκόν· πῶς οὖν φαμὲν *λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι* καὶ *λέγει τὰ παιδία*; εἰ δὲ ἀριθμὸν παρεμφαίνει, σαφὲς ὅτι συμπληθυνθήσεται τοῖς συνοῦσι πληθυντικοῖς, καὶ δῆλον ἔτι τὸ

σπάρτα λέλυνται

ἀνα-

ἀναλογώτερον τοῦ

δοῦρα σέσηπε.

Παρὸν κἀκ τῶν πρώτων καὶ δευτέρων διελέγξαι τὸ σχῆμα. εἰ γὰρ ὑγιὲς τὸ φάναι φιλοπονοῦμεν παιδία ὄντα, οὐχὶ φιλοπονῶ παιδία ὄντα, καὶ ἐπὶ δευτέρων προσώπων ταὐτόν, πῶς οὐ δοθήσεται ἄλογον καθίστασθαι τὸ φιλοπονεῖ παιδία ὄντα; Καὶ αὕτη μὲν ἀπόδειξίς ἐστι τοῦ ὑγιοῦς λόγου.

Αἴτιον μέντοι ὑπολαμβάνω τοῦ παραδέξασθαι τὴν ἑνικὴν σύνταξιν τὰ ῥήματα οὐκ ἄλλο τι ἢ τὴν ὁμοφωνίαν τῆς εὐθείας ὡς πρὸς τὴν αἰτιατικήν, ὅ περ οὐ παρείπετο τοῖς τε ἀρσενικοῖς καὶ θηλυκοῖς. διὸ καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ προφανὴς ἡ ἀκαταλληλότης γίνεται ἐν τῷ οἱ ἄνδρες γράφει, οὐ μὴν ἐν αἰτιατικῇ· ἐν μεταβάσει γὰρ τὸ πρόςωπον νοεῖται τοῦ γράφει, ἄνδρας γράφει. ἀναμερισθεῖσαι οὖν αἱ πτώσεις ἐν ἰδίαις φωναῖς διέκριναν τό τε κατάλληλον καὶ τὸ ἀκατάλληλον. οὐ τοῦ τοιούτου δὲ παρεπομένου κατ' οὐδέτερον σχῆμα συνέβαινε τὸ μὲν ἕτερον φυσικώτερόν πως ἔχειν, λέγω τὸ κατ' αἰτιατι-
225 κήν, φέρε εἰπεῖν γράφει τὰ παιδία, ὡς εἰ καὶ γράφει τοὺς παῖδας· κἄπει ἐν μὲν τῷ ἀρσενικῷ οὐχ αἱ αὐταὶ φωναί, γράφει γὰρ οἱ παῖδες, ἐν δὲ τῷ οὐδετέρῳ ταὐτόν, ὅ περ ἦν ἀνακόλουθον, τῇ πρὸς τὴν αἰτιατικὴν ὁμοφωνίᾳ συντρέχον τὸ σχῆμα δύςληπτον ἐποίει τὸ ἀκα-

τἀλλήλου. ἐδείχθη ἄρα καὶ διότι ἀκατάλληλον καὶ διότι λανθάνει.

12 Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῆς καθολικῆς συντάξεως τῶν ῥημάτων, ἣν πάνυ ὑπείληφα πολυμερεστάτην οὖσαν δεῖσθαι οὐ μετρίας ἐπιστάσεως· αἵ τε γὰρ παρεπόμεναι ἐγκλίσεις λόγον ἀπαιτήσουσι τῆς συντάξεως, καὶ οἱ ἐν αὐταῖς ἀναμερισθέντες χρόνοι, καὶ ἡ συμπαρεπομένη διάθεσις, ἐνεργητικὴ οὖσα ἢ παθητική, καὶ ἡ μεταξὺ τούτων πεπτωκυῖα μέση, οὐ προσχωροῦσα οὐδετέρᾳ, καὶ τὰ ἐγγινόμενα πρόσωπα ἐκ τοῦ καθόλου ἢ μερικῶς ἢ οὐδ' ὅλως, καὶ εἰ ἅπασι σύμφωνοί εἰσιν αἱ δύο διαθέσεις, ἥ τε ἐνεργητικὴ καὶ ἡ παθητική, τίνα τε αὐτῶν πλαγίαις θέλει ἐπαρτᾶσθαι, καὶ πότερον ἀδιαφόρως ἢ κατὰ μερισμὸν τὸν δέοντα τῶν πτώσεων. εἰσὶ καὶ ἄλλαι εἰδικώτεραι συντάξεις τῶν προκατειλεγμένων, ἃς κατὰ τὸ ἐπιβάλλον διακρινοῦμεν.

Ἡ ἀπαρέμφατος ἔγκλισις διστάζεται πρός τινων εἰ ἔγκλισις καὶ εἰ ὅλως ῥήματα τὰ ἀπαρέμφατα· τί γὰρ μὴ μᾶλλον ἐπιρρήματα ἐκ
13 ῥημάτων γενόμενα; καὶ εἴη ἂν τὰ συνηγοροῦντα
226 τῷ λόγῳ τοιαῦτα. Τοῖς ῥήμασιν ἐξαιρέτως παράκειται ἡ ψυχικὴ διάθεσις, ὅ περ οὐ σύνεστι τοῖς ἀπαρεμφάτοις, καὶ τὸ ἐν ἀριθμοῖς καὶ προσώποις καταγίνεσθαι, ὧν τῆς διαφορᾶς οὐκ ἔτυχε τὸ

ἀπαρέμφατον, καθὸ καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν μεταληφθεῖσα μετοχὴ στερουμένη τῶν προκειμένων καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδέας ἀπεβλήθη. οὐ γὰρ δή γε ὁ μετασχηματισμὸς τοῦ χρόνου ἐν τῷ γράφειν ἢ γράψαι καὶ ἔτι ἡ συνοῦσα διάθεσις συνάξει τὸ ῥήματα αὐτὰ πάντως καλεῖσθαι, ἐπεὶ ταὐτὸν σύνεστι τῇ μετοχῇ καὶ οὐ ῥήματα αἱ μετοχαί. Πόθεν δέ, ὅτι ἐπιῤῥήματα; Καθότι ἔγκλισις μὲν διάφορος κατὰ σύνταξιν τοῦ αὐτοῦ προσώπου οὐ παραλαμβάνεται· οὐ γάρ φαμεν γράφεις λέξαις ἤ τι τῶν τοιούτων τῶν μὴ δυναμένων παραλαμβάνεσθαι, φαμὲν δὲ θέλεις γράφειν, ἀναγινώσκειν βούλει. Ἴδιον δὲ ἦν ἐπιῤῥημάτων τὸ σὺν ῥήμασι παραλαμβάνεσθαι προτακτικῶς ἢ ὑποτακτικῶς, ὅπερ παρείπετο τῷ γράφειν θέλω, θέλω γράφειν, ὡς εἰ καὶ Ἑλληνιστὶ λέγω, λέγω Ἑλληνιστί. καὶ ὡς τὸ Ἑλληνιστί προςλαβὸν τὸ λέγω ἀπαρτίζει τὸν λόγον, οὕτω τὸ γράφειν προςλαβὸν τὸ θέλω. καὶ ὡς ἀδιαφορεῖ κατὰ παντὸς ἀριθμοῦ τὰ ἐπιῤῥήματα, οὕτω
227 καὶ τὸ γράφειν θέλω ἢ θέλομεν. καὶ ὡς ἀδιαφορεῖ κατὰ τὰ πρόσωπα, Ἑλληνιστὶ λέγω, Ἑλληνιστὶ λέγεις, οὕτω τὸ γράφειν θέλω, γράφειν θέλεις. καὶ εἰ ἀπὸ ῥημάτων ἴσθ' ὅτι τὰ ἐπιῤῥήματα παράγεται, ὡς αὐτὸ τὸ Ἑλληνιστί τῷ ἑλληνίζω παράκειται, οὐ κωλύει καὶ τῷ γράφω παρακεῖσθαι

τὸ γράφειν, οὐ μαχομένου τοῦ διαφόρου χρόνου· δύναται γὰρ κατὰ χρόνον τὸ ἐπίῤῥημα ἀποτελεῖσθαι, καθὸ ἔστιν ἐπινοῆσαι κἀπὶ τῶν μετοχῶν, εἴ γε τῷ μὲν γράφω ἡ γράφων παράκειται, τῷ δ' ἔγραψα ἡ γράψας. τῷ γὰρ αὐτῷ λόγῳ καὶ τῷ γράφω τὸ γράφειν παρακείσεται, τῷ τε ἔγραψα τὸ γράψαι.

Ἀλλ' ἔστι γε πρὸς ταῦτα φάναι. καὶ πρὸς μὲν τὴν σύνταξιν τοῦ θέλω γράφειν καὶ τῶν τοιούτων, ὡς οὐκ ἐν τῷ καθόλου δίδοται τὸ κατὰ τοῦ αὐτοῦ προςώπου διαφόρους ἐγκλίσεις μὴ παραλαμβάνεσθαι· φαμὲν γὰρ ἐὰν ἀναγινώσκῃς πρόςεχε, ἐὰν διαλέγῃ ἐπίστρεφε σεαυτόν, πρὸς τῷ μηδὲ ἐν τῷ καθόλου τὴν τοιαύτην σύνταξιν διήκειν· φαμὲν γὰρ προαιροῦμαι ἀναγινώσκειν καὶ φιλῶ γράφειν, οὐ μὴν γελῶ γράφειν οὐδὲ σκάλλω λέγειν, ὅ περ εἰ κατὰ τὸν λόγον ἦν τῶν ἐπιῤῥημάτων, ἐπὶ ῥήματα φέρεσθαι ἤμελλεν. ἔστιν οὖν τῆς συντάξεως [ἡ] αἰτία ἥδε. τῶν ῥημάτων ἃ μέν ἐστιν ἐμπεριεκτικὰ πραγμάτων, ἐφ' ἃ καὶ ἡ ὁριστικὴ ἔγκλισις ἀπερείδεται καὶ αἱ ὑπόλοιποι, ὡς τὸ γράφω, ἐρέσσω, τύπτω· ἃ δὲ αὐτὸ μόνον προαίρεσιν ψυχῆς ὁρίζεται, ἐλλείποντα τῷ πράγματι, ὡς τὸ θέλω, βούλομαι,
228 προθυμοῦμαι, ἃ δὴ ὡςπερεὶ κενὰ ὄντα ἀναπληροῦται τῇ τοῦ πράγματος παραθέσει, ὅ περ οὐκ ἄλλο τί ἐστιν ἢ τὸ προκείμενον ἀπα-

ρέμφατον, γενικώτατον καθεστὸς τῶν ἄλλων
ῥημάτων, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς δεδείξεται, θέλω πε-
ριπατεῖν, βούλομαι γράφειν. τά γε μὴν
ἀπειληφότα διὰ τοῦ ἐπακολουθοῦντος ὁρισμοῦ
τὸ πρᾶγμα ἀπροςδεῆ καθειστήκει ὡς πρὸς τὴν
σύνταξιν τῶν ἀπαρεμφάτων· ἐγκειμένου γὰρ
τοῦ τύπτειν ἐν τῷ τύπτω περισσὸν τὸ ἐπάγειν
ἕτερον πρᾶγμα, τύπτω γράφειν, οὐ μὴν ἐν
τῷ θέλω γράφειν. Καθὼς ἔφαμεν, ἔστι γενι-
κωτάτη ἡ τῶν ἀπαρεμφάτων ἔγκλισις, ἀναγ-
καίως λείπουσα τοῖς προδιαπορηθεῖσι, τῷ
παρεπομένῳ ἀριθμῷ, ὃς οὐ φύσει παρέπεται
τῷ ῥήματι, παρακολούθημα δὲ γίνεται προς-
ώπων τῶν μετειληφότων τοῦ πράγματος. αὐ-
τὸ γὰρ τὸ πρᾶγμα ἕν ἐστι, τὸ γράφειν, τὸ
περιπατεῖν· ὅ περ ἐγγινόμενον ἐν προςώποις ποι-
εῖ τὸ περιπατῶ, τὸ περιπατεῖτον, τὸ περιπα-
τοῦσιν. Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἀληθεύσει, ὡς τὸ ῥῆ-
μα δεκτικόν ἐστι προςώπων· πάλιν γὰρ ἐκ τοῦ
παρεπομένου τὸ τοιοῦτον ἐπεγένετο. τὰ γὰρ με-
τειληφότα πρόςωπα τοῦ πράγματος εἰς πρός-
ωπα ἀνεμερίσθη, περιπατῶ, περιπατεῖς, πε-
ριπατεῖ· αὐτό γε μὴν ἐκτὸς ὂν προςώπων καὶ
ἀριθμῶν συμφέρεται ἅπασιν ἀριθμοῖς καὶ ἅ-
πασι προςώποις. Ἀλλ' οὐδὲ ψυχικὴν διάθεσιν
τὸ ῥῆμα ἐπιδέχεται. πάλιν γὰρ τὰ μετειληφό-
τα πρόςωπα τοῦ πράγματος τὴν ἐν αὐτοῖς διά-
229 θεσιν ὁμολογεῖ διὰ τοῦ ῥήματος· τὰ δέ, ὡς

οὐκέτι ἐγγινόμενα ἐν προσώποις, οὐδὲ τὸ ἐν τούτοις ἐπιγινόμενον ἐνδιάθετον τῆς ψυχῆς ὁμολογεῖ. Ἴδιον αὖ ῥήματός ἐστιν, ἐν ἰδίοις μετασχηματισμοῖς διάφορος χρόνος διάθεσίς τε ἡ ἐνεργητική, ἡ παθητικὴ καὶ ἔτι ἡ μέση· ὧν πάντων μετέλαβε τὸ γενικώτατον ῥῆμα, λέγω τὸ ἀπαρέμφατον, ἐπεὶ εἴ περ τῇ φύσει ἦν ἀπαρέμφατον, πῶς ταῦτα παρεμφαίνει; ἔστι γοῦν ἐπινοῆσαι τὸ γενικώτατον ὄνομα ἐν θέσει ἰδίᾳ καταγινόμενον ἢ κοινῇ, ἐν πτώσει τῇ παρεπομένῃ, ἐν γένει τῷ δέοντι· τό γε μὴν εἰδικώτατον καταγίνεσθαι ἐν πατρωνυμικῇ ἐννοίᾳ ἢ ἐν κτητικῇ καὶ ἔτι ταῖς ὑπολοίποις· καὶ δῆλον ὅτι οὐκ ἂν θαῤῥήσειέ τις φάναι μὴ εἶναι ὄνομα ὃ μή ἐστι πατρωνυμικὸν ἢ κτητικὸν ἤ τι τῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ εἶδος πιπτόντων. τούτῳ οὖν τῷ λόγῳ παραδεξόμεθα τὸ ὁριστικὸν ῥῆμα καὶ τὸ εὐκτικὸν καὶ ἔτι τὰ ὑπόλοιπα εἴδη τοῦ γενικοῦ ῥήματος, ὃ δὴ οὐ πάντως στερήσεται τοῦ μὴ ῥῆμα εἶναι, ἐὰν μὴ ὑπαγορεύῃ τὴν εἰδικὴν σημασίαν.

Ἔστι καὶ οὕτως ἐπιδεῖξαι. Καθόλου πᾶν παρηγμένον ἀπό τινος ἀνάλυσιν ἔχει τὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον μετὰ λέξεως τῆς σημαινούσης ταὐτὸν τῇ παραγωγῇ. παρὰ τὴν Ἕκτορος γενικὴν ἀποτελεῖται τὸ Ἑκτορίδης, ᾧ καὶ προςγίνεται τὸ υἱός, καὶ διὰ τοῦτο ἀναλύεται εἰς
230 τὸ Ἕκτορος υἱός. παρὰ τὸ γοργός ἀποτελεῖται

τὸ γοργότερος προςγινομένου τοῦ μᾶλλον, ὃ δὴ πάλιν ἀνάλυσιν ἔχει εἰς τὸ γοργὸς μᾶλλον. παρὰ τοὺς ἵππους ἐμπεριεκτικόν τι ἀποτελεῖται, τὸ ἱππών, ὃ δὴ πάλιν ἀναλύεται εἰς τὸ ἵππους συνέχον. καὶ περισσὸν ἂν εἴη εἰς τὸ τοιοῦτο παρατίθεσθαι· δῆλον γὰρ τὸ εἰρημένον. Καὶ δὴ πᾶσα ἔγκλισις οὐκ εἰς ἄλλο τι μεταλαμβάνεται ἢ εἰς ἀπαρέμφατον μετὰ λέξεως τῆς σημαινούσης ταὐτὸν τῇ ἐγκλίσει, ὅτε οὕτω φαμέν, περιπατῶ-ὡρισάμην περιπατεῖν, περιπατοῖμι-ηὐξάμην περιπατεῖν, περιπάτει-προςέταξα περιπατεῖν. Πῶς οὖν οὐ βέβαιον τὸ τὰ συνεκτικώτατα τῶν ἁπάντων ῥημάτων περιγράφειν τῆς τῶν ῥημάτων ἐννοίας;

Οὐ λέλησμαι ὡς ἐν ἑτέροις συμφερόμενός τισι τὴν ὁριστικὴν ἔγκλισιν παρεδεχόμην ὡς πρωτεύουσαν τῶν ἄλλων. ἀλλ' οὖν γε ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις τοῦ λόγου κατηνάγκασε τὸ μεταθέσθαι, συγχωρουμένου ἐκείνου, ὡς δεόντως ἀπὸ τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσεως ἀρχόμεθα, οὐχ ὡς πρώτης οὔσης, ὡς δὲ ἐμφαντικωτάτης οὔσης καὶ πολλῆς καὶ δυναμένης διδάξαι καὶ τὰς ἐγγινομένας συνεμπτώσεις καὶ τὰ ἐγγινόμενα πάθη καὶ παραγωγάς, οὐδὲ τοῦ τοιούτου μαχομένου, καθὸ ἐν τοῖς τοιούτοις ἐλλιπεστέρα ἡ ἀπαρέμφατος ἔγκλισις, εἴ γε καὶ τὰ πρωτότυπα τῶν λέξεων ἐν ἐλάττονι καταγίνεται ὕλῃ τῶν παραγώγων.

14 Οἶμαι δὲ καὶ τὸ Ὁμηρικὸν ἔθος, ἐκστὰν 231 τῆς προστακτικῆς συντάξεως, δεόντως ἀνθυπαλλάξαι τὴν ἀπαρέμφατον ἔγκλισιν, οὖσαν γενικήν, εἰς ἣν καὶ ἐδείχθη ἅπαντα τὰ εἰδικὰ μεταλαμβανόμενα. Οὕτω γὰρ ἔχει καὶ ἡ ἐπισταλτικὴ σύνταξις, Τρύφων Θέωνι χαίρειν, τοῦτο διαφέρουσα τῆς Ὁμηρικῆς συνηθείας, καθὸ ἡ μὲν ἐπὶ τὸ προστακτικὸν φύσει καταφέρεται, καὶ οἷόν τέ ἐστιν ἐπ' αὐτῆς τὰ προστακτικὰ παραλαμβάνειν, προσῆπται μέντοι τῷ δοθέντι σχήματι τοῦ λόγου· οὐ μὴν ἔτι τὸ ἐν τῇ ἐπισταλτικῇ συντάξει ἠδύνατο τὸ τοιοῦτον παραδέξασθαι. ἔχει γὰρ ὁ λόγος οὕτως. εἴπομεν ὡς ἀναγκαίως ἡ εὐθεῖα τῶν κυρίων ὀνομάτων παραλαμβάνεται· ἀλλὰ καὶ ἡ δοτική, ἣν περιποιεῖται ἡ τοῦ λόγου σύνταξις, οὐ δυναμένη τὴν προστακτικὴν ἔγκλισιν παραδέξασθαι, ἀλλ' οὐδ' ἄλλην τινά. ἔστι γὰρ τὸ Διονυσίῳ χαίρειν ἐν ἴσῳ τῷ Διονύσιε χαῖρε, ὅ περ οὐκ ἠδύνατο ἐγχωρῆσαι, ἐπεὶ ἡ προστακτικὴ ἔγκλισις καὶ ἔτι ἡ κλητικὴ πτῶσις ἐπὶ παροῦσι τοῖς προσώποις σύνεστιν, ᾧ δὲ τὰ τοῦ λόγου ἐπιστέλλεται, ἄπεστι, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἐπιστέλλων παρὼν ἀπόντος σύνταξιν ποιεῖται. ἡ γὰρ εὐθεῖα τῶν ὀνομάτων 232 δέδεικται ὡς τρίτου ἐστὶ προσώπου· ἐδείξαμεν γὰρ ὡς οὐ προσεχώρει ἡ ἐν εὐθείαις ἀντωνυμικὴ σύνταξις, ἐν δείξει οὖσα τῶν παρόντων

προσώπων. ὃ πάλιν οὐκ ἐνεχώρει τῷ λόγῳ, εἴ γε ἀμφότερα τὰ πρόσωπα οὐχ ὁρώμενά ἐστι, τό τε τοῦ ἐπιστέλλοντος καὶ τοῦ ἐπιστελλομένου. συνούσης οὖν τῆς εὐθείας καὶ ἔτι τῆς δοτικῆς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὰ συντασσόμενα ῥήματα ἐν τρίτῳ καταγίνεσθαι, καὶ συντάσσεσθαι οὐκ ἐν ἄλλῃ πτώσει ἢ τῇ εὐθείᾳ. τὸ γοῦν προκείμενον ῥῆμα ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν συντείνει, Ἀπολλώνιος Διονυσίῳ χαιρέτω ἢ καὶ ἔτι χαίρειν ἢ χαίροις. καὶ ἵνα δῶμεν τὰ τοῦ λόγου κατάλληλα εἶναι, ἐκεῖνο σαφέστατόν ἐστιν, ὅτι τὰ κατὰ τὴν εὐθεῖαν μετέλαβε τοῦ χαίρειν, οὐχὶ τὸ κατὰ δοτικήν· ἦν γε μὴν τοὐναντίον τὸ προσχωρεῖν τῷ ἐπιστελλομένῳ τὸ χαίρειν, ὡς εἰ καὶ τοῖς ὑπ' ὄψιν συνοῦσί φαμεν τὸ χαῖρε, οὐχ ἑαυτοῖς προστιθέντες τὸ χαίροιμι ἢ χαίρω. οὐ δυναμένου οὖν τοῦ τοιούτου παραλαμβάνεσθαι ἀνάγκη πᾶσα εἰς τὸ γενικὸν ἀπαρέμφατον παραλαμβάνεσθαι τὴν σύνταξιν, συνηθέστερον ὑπακουομένης τῆς συντάξεως τῆς λέγει ἢ εὔχεται, Τρύφων Θέωνι λέγει χαίρειν, συνήθως καὶ ἄλλων ὑπακουομένων, ὡς

κόπτων ἀμφοτέρῃσιν,

ὕει, βροντᾷ. ἐξαιρέτως γε μὴν καὶ τῶν ῥημάτων αἱ ἐγκλίσεις ἔχουσιν ἐγκείμενα ῥήματα, καθὼς ἐδείξαμεν ὅτι ἐν τῷ χαίροις ἔγκειται τὸ
233 εὔχεσθαι, ἐν τῷ χαῖρε τὸ προστάξαι, ἅ περ

νεστι διαφόροις ἀριθμοῖς, καλῶς γράφω ἢ καὶ γράφομεν καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν ἑξῆς προσώπων· τά γε μὴν ῥήματα συμπληθύνεται καὶ συμμεταβαίνει τοῖς προσώποις, ἡμεῖς γρά- [236] φομεν, ὑμεῖς γράφετε. οὐ μὴν τὸ χρὴ καὶ τὸ δεῖ· χρὴ γὰρ ἡμᾶς γράφειν, χρὴ ἐμὲ γράφειν, καὶ δεῖ σὲ ἀναγινώσκειν, δεῖ ὑμᾶς διαλέγεσθαι. καὶ ἕνεκα πάλιν τοῦ τοιούτου μᾶλλον ἐπιρρήματά ἐστιν. Οὐδὲ γὰρ ἐνὸν φάναι ὡς ῥήματά ἐστιν ἀπαρέμφατα, οἷς παρακολουθεῖ τὸ εἰς ἀριθμὸν διάφορον παραλαμβάνεσθαι, τὸ μὴ προσδιακρίνειν πρόσωπον, περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις ἐκτεθείμεθα. ἰδοὺ γὰρ οὔτε τὰ τῆς φωνῆς ὑπακούει ἰδιώματα οὔτε τὰ τῆς συντάξεως. ποῖον γὰρ ἀπαρέμφατον εἰς ει δίφθογγον λήγει ἢ εἰς η; ἢ πότε ἀπαρέμφατα δύο μετὰ πτωτικοῦ τινὸς λόγον παρίστησι; φαμὲν δέ γε δεῖ περιπατεῖν Διονύσιον. καὶ ἕνεκα τούτου ἀποστήσεται τοῦ μερισμοῦ τῶν ἀπαρεμφάτων· οὐ μὴν πάλιν ὑποταγήσεται τοῖς λοιποῖς ῥήμασι, καθὸ πάλιν ἀντίκειται τὸ ἀδιάκριτον πρόσωπον καὶ ἔτι ὁ μὴ παρακολουθῶν ἀριθμός, ὃς ἦν κοινὸς ἁπάντων ῥημάτων.

Ἀλλ᾽ ἔστι γε πρὸς ταῦτα φάναι. Εἰ ἔστιν ἐπιρρήματα αὐτὸ μόνον φερόμενα ἐπὶ ἀπαρέμφατα, ὡς τὸ εἴθε ἐπὶ εὐκτικὰ καὶ τὸ ἄγε ἐπὶ προστακτικά, τί δή ποτε οὐ συμφέρεται τοῖς

κατ' εὐθεῖαν προσώποις; ὡς ἔχει τὸ εἴθε ἐγὼ γράφοιμι, εἴθε ἡμεῖς γράφοιμεν, ἄγε γράφωμεν ἡμεῖς, ἄγε γράφετε ὑμεῖς. οὐδὲ γὰρ ἔστι φάναι δεῖ ἐγὼ γράφειν οὐδὲ χρὴ ὑμεῖς γράφειν, τῆς τῶν ῥημάτων συντάξεως τὸ τοιοῦτον οὐκ ἐμποδιζούσης, εἴθε ὑμεῖς ἀκούοιτε, εἴθε ὑμᾶς θεάσαιτο, εἴθε ὑμῶν ἀκούοι· ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ
236 τῶν ὁμοίων. Ἴδιον ῥημάτων τὸ ἐν παρῳχημένοις καὶ χρόνον ἔξωθεν προσλαμβάνειν, οὐ μὴν ἐπιρρημάτων. φαμὲν σήμερον γράφω, σήμερον ἔγραφον, τοῦ μὲν ῥήματος προσλαμβάνοντος κατ' ἀρχὴν χρόνον, τοῦ δὲ ἐπιρρήματος συναρχομένου. φαμὲν δέ γε δεῖ γράφειν καὶ ἔδει γράφειν, καὶ τὸ μὲν ἔδει χρόνον προσέλαβεν ὁμοίως τῷ ἔπλει καὶ ἔπνει, τό γε μὴν γράφειν οὐ προσελάμβανε. καὶ τάχα τὸ παρακινδυνευόμενον εἶναι ἐπίρρημα ἔνδειξιν ἱκανὴν τοῦ εἶναι ῥῆμα παρίστησι, τὸ δὲ γράφειν παρεκινδυνεύετο εἰ ῥῆμα ἦν, περὶ οὗ πᾶσαν ἀκρίβειαν εἰσηνεγκάμεθα ὡς ἔστι γενικώτατον τῶν ἄλλων ῥημάτων. πρὸς οἷς καὶ διπλασιάζεται, ὅπερ ἴδιον ῥημάτων, ὡς ἐν τῷ γεγραφέναι καὶ τοῖς ὁμοίοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό φαμεν, ὡς τὰ μὴ προσειληφότα κατὰ τοὺς παρῳχημένους τῶν χρόνων οὐχὶ ῥήματά ἐστιν, ἐπεὶ καὶ αἱ ἑξῆς ἐγκλίσεις ἅπασαι οὐ προσλαμβάνουσι — μόνη γὰρ ἡ ὁριστική —,

ἀλλ' ἐκεῖνο ἦν ἀληθές, ὡς τὰ προςλαβόντα ῥήματος μερισμὸν ὑπαγορεύει, ὑπεδείκνυτο δὲ καὶ τὸ ἐχρῆν καὶ τὸ ἔδει προςειληφότα· οἷς καὶ ὡς ῥήμασι σύνεστιν ἀπαρέμφατα τὸ χρῆναι καὶ τὸ δεῖσθαι, καθότι καὶ στῆναι καὶ πνεῖσθαι. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν τόνων ἔστιν αὐτὰ καταλαβέσθαι. περισπᾶται τὸ δεῖ ὁμοίως τῷ πλεῖ. οὐχὶ οὖν καὶ ἐπιῤῥήματα περισπᾶται, ὡς τὸ πεῖ, αὐτεῖ, τουτεῖ; τὸ πρῶτον Δώρια, ὅ περ
237 οὐ παρείπετο τῷ δεῖ· τὸ δεύτερον ἀντὶ παρακειμένου τοῦ ποῦ καὶ ἔτι τοῦ οὗ καὶ αὐτοῦ· σύνεστι τῷ πεῖ τὰ εἶ, τὸ αὐτεῖ. ὅ περ οὐ παρείπετο πάλιν τῷ δεῖ· ἦν γὰρ κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ δέει, συνηρημένον ὁμοίως τῷ πλέει καὶ ῥέει καὶ χέει, πρῶτον δὲ πρόσωπον ἔχει τὸ δέω ὡς πνέω, ἦν δὲ κἀπὶ τοῦ χρή τὸ πάθος παρεπόμενον· ὅ περ ἔστιν εὑρέσθαι καὶ ἐπὶ ἑτέρου ῥήματος, τοῦ δέω, σημαίνοντος τὸ ἐνδέομαι. συνωνυμεῖ τὸ χρῶ καὶ χρέω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δέος καὶ τὸ χρέος. καὶ δὴ παρείπετο τῷ χρῶ παραγωγὴ τοῦ χρῆμι, ὡς φημί, ἀφ' οὗ τρίτον πρόσωπον χρῆσιν ὡς φησίν, ἐξ οὗ τὸ χρή ἐν ἀποκοπῇ ἀπετελεῖτο ὁμοίως τῷ παρὰ Ἀνακρέοντι

σὲ γὰρ φη ταργήλιος ἐμμελέως δισκεῖν.

16 Καὶ τὰ μὲν τῆς φωνῆς οὕτω καταστατέον, τά γε μὴν τῆς συντάξεως τῇδ' ἂν ἀναπληρωθείη. Δοκεῖ ἐνικῶς συντάσσεσθαι διαφόροις προςώποις.

καὶ ἀριθμοῖς, ῥῆμα καθεστὸς ὁριστικόν· ὅπερ οὐ παρείπετο, εἰ τὴν σύνταξιν ἐλάμβανε τῶν προσώπων καὶ τῶν ἀριθμῶν. ἔστι γὰρ τὸ δεῖ ἡμᾶς γράφειν ἔχον σύνταξιν τοῦ δεῖ πρὸς τὸ γράφειν, οὐ πρὸς τὸ ἡμᾶς. καὶ διὰ τοῦτο ἀπάντοτε ἐν τῇ τοιαύτῃ συντάξει οὔτε πρόσωπον διακρίνει οὔτε ἀριθμόν, ἐπεὶ ᾧ συμφέρεται τούτων ἐστὶν ἀπαρέμφατον, καὶ διὰ τοῦτο οὐ συμμετατίθεται τῷ οὐ μετατιθεμένῳ, λέγω
281 δὲ τῷ ἀπαρεμφάτῳ. Ἔστι γὰρ καὶ τὸ δηλούμενον τοιοῦτον. τῶν γοῦν γινομένων πραγμάτων ἐλλιπέστερον ἀποτελουμένων ἡ ἐγγινομένη παράθεσις τῶν προκατειλεγμένων ῥημάτων παρελαμβάνετο εἰς ἐντέλειαν τῶν προσηκόντων. τὸ γὰρ δεῖ φιλολογεῖν τοιοῦτόν ἐστιν, ἐπεὶ λείπει τὸ φιλολογεῖν φιλολογῶμεν, ὡς εἰ καὶ αὐτῷ τῷ λείπει προσχρησαίμεθα, οὐδὲν ἔλαττον τὰ τῆς συντάξεως ἐνδεῆ καταστήσεται· λείπει τὸ φιλολογεῖν ἡμᾶς, λείπει τὸ φιλολογεῖν ἐμέ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅς τις τολμήσει φάναι τὸ λείπει ἐπίρρημα, κἂν ἀπειράκις καθ' ἕνα σχηματισμὸν ἐκφέρηται ἕνεκα τῆς συνούσης συντάξεως τοῦ ἀπαρεμφάτου. Αὕτη γὰρ καὶ μόνη ἂν εἴη αἰτία τοῦ μὴ ἐν τοῖς ἐπισταλτικοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ χρὴ ἢ δεῖ παραλαμβάνεσθαι. εἴπομεν γὰρ ὡς τοῖς τοιούτοις ἀπαρεμφάτοις ὑπακουόμενόν ἐστι τὸ ῥῆμα τὸ λέγει ἢ εὔχεται, Διονυσίῳ Ἀπολλώνιος

λέγει χαίρειν ἢ εὔχεται· ἀσύστατον δὲ παραδέξασθαι ἀπαρέμφατον δύο συντάξεις ὁριστικῶν ῥημάτων, ἑνός γε μήν. καὶ διὰ τοῦτό φαμεν θέλει γράφειν ὡς δεῖ γράφειν· ἐγκειμένου γε μὴν ἐν τῷ Διονυσίῳ χαίρειν τοῦ λέγει ἢ εὔχεται ἀσύστατον τὸ ἐπενεχθῆναι τὸ χρὴ ἢ δεῖ, εἰ μὴ ἀποσταίη ἡ ἐπισταλτικὴ σύνταξις, ἐφ' ἧς ἂν λοιπὸν φαίημεν δεῖ χαίρειν. ἄλλως τε προσγίνεται τῷ ἐπιστελλομένῳ τὸ χαίρειν, οὐχὶ ἀφίσταται, ὅπερ ἐν τῷ δεῖ χαίρειν ἐγγενήσεται.

230 Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῶν συντασσομένων πτώσεων τοῖς ἀπαρεμφάτοις. Καὶ πρῶτόν γε ἐξεταστέον, εἰ ἀληθεύει τὸ ἐπὶ αἰτιατικὴν αὐτὰ πάντως φέρεσθαι, ὡς ἐν τῷ χρὴ καὶ δεῖ, χρὴ ἀναγινώσκειν Διονύσιον, καὶ τοῖς τοιούτοις. ἦν μέντοι τὸ ἀληθεῦον τοῦ λόγου, ὡς οὐκ αὐτὰ τὰ ἀπαρέμφατα πάντως αἰτιατικὴν ἀπαιτεῖ, πτῶσιν δὲ τὴν καὶ ἐν τοῖς ὁριστικοῖς καὶ τῇ ὑπολοίπῳ ἐγκλίσει συντασσομένην. ἔστι γὰρ τὰ τοῦ λόγου οὕτως ἔχοντα. τὸ χρὴ καὶ τὸ δεῖ αἴτια γίνεται αἰτιατικῆς παραθέσεως, καθὸ ῥήματα ὄντα πλαγίαν ἀπαιτεῖ τὴν δέουσαν, καθὸ καὶ ἄλλοις πλείστοις ῥήμασι τὸ τοιοῦτον παρηκολούθει, τὸ ἐπὶ γενικὴν φέρεσθαι ἢ δοτικὴν ἢ αἰτιατικήν. ᾧ γὰρ λόγῳ καὶ ἡ τοῦ λείπει σύνταξις πάλιν ἐπ' αἰτια-

τιατικὴν φέρεται, λείπει Δίωνα, λείπει ἐμέ, τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τὸ δεῖ ἐπ' αἰτιατικὴν φέρεται, δεῖ ἐμέ, δεῖ σέ· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ κατάλληλον τοῦ λόγου, δεῖ ἐμὲ ἀκούειν. οὐ γάρ, ὡς ἔφαμεν, ἡ τῶν ἀπαρεμφάτων χρῆσις τὸ τοιοῦτον ἀπαιτεῖ· πρόκειται γοῦν ἡ ἐπισταλτικὴ σύνταξις οὐκ οὔσης αἰτιατικῆς πτώσεως. ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις, τῷ περιπατεῖν ἥδομαι καὶ περιπατεῖν ἐθέλω ἤπερ γράφειν, ἐθέλει κοιμᾶσθαι ἢ περιπατεῖν· ὧν εἴ τις ἀφέλοι τὰ συνόντα μόρια καὶ προςθείη τὸ δεῖ, πάντως ὑπακουσθήσεται καὶ ἡ αἰτιατική, δεῖ περιπατεῖν, χρὴ διαλέγεσθαι. Οὐχὶ οὖν καὶ τὰ ἀπαρέμφατα οἶδεν αἰτιατικήν; Οὐ τὴν ἐν τῷ καθόλου, ἀλλὰ τὴν
240 ἐμφερομένην ἐν ταῖς ὑπολοίποις ἐγκλίσεσι, φιλεῖ Θέωνα, φίλει Τρύφωνα, ἐὰν φιλῇ Τρύφωνα, καὶ οὕτω γίνεται φησὶ φιλεῖν Τρύφωνα. ἔνθεν γὰρ καὶ δύο αἰτιατικαὶ προςγίνονται τῇ τοιαύτῃ συντάξει. γενικῆς μὲν γὰρ καὶ δοτικῆς γίνεται σύνταξις, ὅταν πάλιν καὶ ἡ ὑπόλοιπος ἔγκλισις ἐπὶ γενικὴν φέρηται, ἀκούει Τρύφωνος, ἢ ἐπὶ δοτικήν, δίδωσι Τρύφωνι, καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἐγκλίσεων, ἐξ ὧν πάλιν τὰ μεταλαμβανόμενα ἀπαρέμφατα ταὐτὸ ἀναδέχεται, φησὶν ἀκούειν Τρύφωνος, φησὶ διδόναι Τρύφωνι. οἷς εἴ τις προςθείη τὸ δεῖ, ὑφελόμενος ἀναγκαίως τὸ

φησί, καθὼς ἐπεδείξαμεν, πάλιν προσγενήσεται καὶ ἡ αἰτιατική, δεῖ ἀκούειν Τρύφωνος Ἀπολλώνιον, δεῖ ἐρᾶν Θέωνος ἐμέ, δεῖ σοι Τρύφωνα χαρίζεσθαι. κἂν γὰρ ἐπὶ τούτων τὴν αἰτιατικὴν ὑποστέλλειν ἐθέλῃ τις τῇ δεούσῃ συντάξει, ὁμόλογος ἔσται τῇ λειπούσῃ αἰτιατικῇ, εἰ οὕτω φαίημεν, δεῖ σοι χαρίζεσθαι, δεῖ σου ἀκούειν· πάντως γὰρ αἰτιατική ἐστιν ἡ ὑπακουομένη, ἣν ἀπολαβὼν ὁ λόγος τὸ ἑαυτοῦ τέλος παραστήσει, ἐπεὶ εἰ μὴ ἔλιπεν, ἔδει τὸ προσενεχθὲν ὡς ἐν πλεονασμῷ τῆς αἰτιατικῆς καταγίνεσθαι, δεῖ σοι χαρίζεσθαι ἐμέ, δεῖ ἀκούειν σου Δίωνα.

17 Τούτων οὖν τῇδε ἐχόντων, ἐὰν ὡς εἴπομεν τὸ ῥῆμα φύσει φέρηται ἐπ' αἰτιατικήν, λέγω τὸ ἀπαρέμφατον, τὸ τηνικαῦτα καὶ δύο αἰτι-
241 ατικαὶ προσγίνονται, μία μὲν ἐκ συντάξεως τοῦ δεῖ καὶ χρή, ἑτέρα δὲ ἐκ τῆς τοῦ ἀπαρεμφάτου συντάξεως, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, δεῖ Τρύφωνα διδάσκειν Διονύσιον, δεῖ σὲ ἐμὲ τιμᾶν.

Ἔστι καὶ ἑτέρα σύνταξις δύο αἰτιατικὰς ἀποτελοῦσα, ὁπηνίκα καὶ τὰ ἐγκείμενα ῥήματα ἐπ' αἰτιατικὰς φέρεται, οἷον τὸ ἀναγκάσαι, τὸ ποιῆσαι, τὰ ὅμοια· φέρεται γὰρ ἐπ' αἰτιατικήν. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐλεῖν, ὑβρίσαι, τὰ τούτοις ὅμοια. ἐφ' ἧς ἂν συντάξεως γένοιτο, ἀνάγκασόν με ὑβρίσαι σε, ποίησον Τρύφωνα φιλεῖν Ἀπολλώνιον.

Ἐκ δὴ τῶν τοιούτων συντάξεων καὶ τὰ ἀμφίβολα γίνεται. γενικῆς μὲν γὰρ συνούσης ἢ δοτικῆς εὔληπτα τὰ τοῦ λόγου ἐστί, λέγουσι Τρύφωνα ἀκούειν Ἀπολλωνίου, ποίησον Τρύφωνα χαρίσασθαι Ἀπολλωνίῳ· οὐ μὴν ἐν τῷ

δός δέ τ' ἔμ' ἄνδρα ἑλεῖν,

συνέβη ἐμὲ φιλεῖν Τρύφωνα· προςνεῦον γὰρ τὸ ἀπαρέμφατον ἀμφοτέραις ταῖς αἰτιατικαῖς οὐκ ἐμφανῆ καθίστησι τὸν ἐνεργοῦντα καὶ τὸν ἐνεργούμενον.

18 Τὰ μέντοι τῆς διαλύσεως οὕτως ἂν ἔχοι. εἴ περ ἐκ τοῦ πλουτεῖ Τρύφων, ὑγιαίνει Τρύφων γίνεται μετάληψις φασὶ Τρύφωνα πλουτεῖν, λέγουσι Τρύφωνα ὑγιαίνειν, δῆλον ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ταὐτὸν γενήσεται. ἔστω γάρ τι Θέων ὕβρισε Δίωνα,
242 προδήλου ὄντος τοῦ ὑβρίσαντος καὶ τοῦ ὑβρισθέντος· ἐξ οὗ κατὰ τὴν αὐτὴν διάθεσιν μεταληφθήσεται λέγουσι Θέωνα ὑβρίσαι Δίωνα· καὶ δῆλόν ἐστιν ὡς τὸ ῥῆμα πρόςκειται τῇ προτέρᾳ αἰτιατικῇ, ᾗ προςέκειτο κατ' εὐθεῖαν, Τρύφων ὕβρισε, λέγουσι Τρύφωνα ὑβρίσαι, ἐπιφερομένου τοῦ διατιθεμένου προςώπου, φέρε εἰπεῖν Δίωνα, Θέωνα. ἐκ δὴ τοῦ τοιούτου ἡ πρωτεύουσα αἰτιατικὴ μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου προςχωρήσει καὶ τῇ ἐνεργητικῇ διαθέσει. καὶ εἰ ὧδέ τις ἀποφαίνοιτο, περιέχει ὁ οὐρανὸς τὴν γῆν, ἐξ οὗ γενήσεται

λέγουσι τὸν οὐρανὸν περιέχειν τὴν γῆν, καὶ ἀνάπαλιν, περιέχει ἡ γῆ τὸν οὐρανόν, λέγουσι τὴν γῆν περιέχειν τὸν οὐρανόν. κἀκεῖνο γὰρ ὁμόλογόν ἐστιν, ὅτι ἡ ἐνεργητικὴ διάθεσις προτέρα τῆς παθητικῆς· τότε γὰρ πέπονθεν, ὅτε καὶ ἀναδέδεκται τὴν ἐνεργητικὴν διάθεσιν, ὥς γε καὶ τὰ τούτων ἀποφατικὰ ὁμολογεῖ. ὁ γὰρ λέγων οὐκ ἔδειρα ἀναιρεῖ τὴν προκατάρξασαν διάθεσιν τοῦ ὁμολογήσαντος προςώπου τὴν παθητικὴν διάθεσιν ἐν τῷ δαρῆναι. καὶ εἰ τοῦτο ὑγιές, εὔλογον ἂν εἴη τὸ προςχωροῦν ῥῆμα τῇ αἰτιατικῇ τὴν ἐνεργητικὴν διάθεσιν ἐμφανίζειν, καὶ τὴν δευτέραν παραλαμβανομένην αἰτιατικὴν ἐν πάθει καταγίνεσθαι, ἐπεὶ καὶ δεύτερα τὰ πάθη τῶν ἐνεργειῶν ἐστί, συνέβη ἐμὲ φιλεῖν Ἀπολλώνιον· τοιοῦτο γὰρ ἂν εἴη, ἐγὼ φιλῶ Ἀπολλώνιον. καὶ δῆλον ὅτι τὸ τοιοῦτο ὑπερβατόν ἐ-
243 στι, τὸ

δός δέ τ' ἐμ' ἄνδρα ἑλεῖν,

τόνδε τὸν ἄνδρα. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ συντάξεως τῶν ἀπαρεμφάτων.

19 Ἀκολούθως ῥητέον καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων ἐγκλίσεων, αἷς παρέπεται ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς δηλουμένων πραγμάτων τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος ἀναδεδέχθαι. Ἡ μὲν γὰρ καλουμένη ὁριστικὴ καλεῖται καὶ ἀποφαντική. καὶ δῆλον ὅτι κοινῆς μὲν ἐννοίας εἴχετο καλεῖσθαι αὐτὴν

ἀποφαντικήν, εἴ γε καὶ τὸ ἀποφαίνεσθαι κατὰ πάσης φράσεως παραλαμβάνεται, ἀλλὰ καὶ ἐπιρρήματά τινα ἀποφαντικὰ καλοῦμεν· ἰδίας μέντοι ἐννοίας ἔχεται ἡ ὁριστική· διὰ γὰρ ταύτης ἀποφαινόμενοι ὁριζόμεθα. Ἔνθεν γὰρ καὶ οἱ καλούμενοι διαβεβαιωτικοὶ σύνδεσμοι καὶ ἔτι αἰτιολογικοὶ συντείνουσιν ἐπὶ ταύτην. ὁριζόμενοι γάρ φαμεν γέγραφα, καὶ ἐπιδιαβεβαιούμενοι ἄτι γέγραφα εἰς ἐπίτασιν τοῦ ὁρισμοῦ· πρὸς ὃ ἀνθυπάγεται πάλιν τούτου ἐναντίον κατὰ ἀπόφασιν ὅτι οὔ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ αἰτιολογικῆς ἐννοίας. ὡς γὰρ καταφασκομένου τοῦ περιπατῶ ἐπὶ λήμματι τῷ τοιούτῳ τὸ αἰτιῶδες συνταχθήσεται, ὅτι περιπατῶ κινοῦμαι· ὅ περ οὐκ ἀληθεύσει, εἰ ἀναστροφὴν λάβοι τὰ τοῦ λόγου, ὅτι κινοῦμαι περιπατῶ. καὶ δῆλον ὅτι οὐ διὰ τὸν ὁρισμὸν τὸν ἐγκείμενον τοῖς ῥήμασι, διὰ δὲ τὸ ἀκόλουθον τὸ ἐκ τοῦ
244 συνδέσμου ἐγγινόμενον, ἐπεὶ ὅσον ἐπ' αὐτοῖς τὰ ῥήματα κατ' ἰδίαν τασσόμενα διὰ τὸν ἐγκείμενον ὁρισμὸν ἀληθεύει, κινοῦμαι, περιπα-
20 τῶ. Σαφὲς οὖν ὅτι καὶ ἐγκειμένην ἔχει τὴν κατάφασιν. καὶ ἕνεκα τούτου τὸ καλούμενον ἀποφατικὸν ἐπίρρημα, ὡς ἂν μαχόμενον τῇ καὶ καταφάσει, ἐπιτρέχει τὴν ὁριστικὴν ἔγκλισιν, ἵνα τὴν ἐγκειμένην κατάφασιν ἀποστήσῃ, οὐ γράφει, οὐ περιπατεῖ, οὐ μὴν ἔτι τὴν εὐκτικὴν ἢ προστακτικήν· οὐδὲ γὰρ ἔγκειται ἐν ταῖς

τοιαύταις ἐγκλίσεσιν ἡ μαχομένη τῇ ἀποφάσει
κατάφασις, ἣν ὡς προείπομεν συνέβη ἀναιρεῖ-
σθαι ὑπὸ τῆς οὐ ἀποφάσεως. διότι μέντοι ἡ
μὴ ἀπαγόρευσις ἐπὶ τὰς προειρημένας ἐγκλί-
σεις συντείνει, ἐν τῷ περὶ αὐτῶν εἰρήσεται· φα-
μὲν γὰρ μὴ γίνωσκε, μὴ γνοίης, μὴ γνῷς.
Χρὴ μέντοι νοεῖν ὅτι οὐδὲ ἐπὶ τὴν ἀπαρέμφα-
τον συντείνει ἡ οὐ ἀπόφασις· οὐδὲ γὰρ δι' αὐ-
τῆς τι καταφάσκεται. ἐν γὰρ τῷ οὐ δεῖ γρά-
φειν πάλιν τὸ ὁριστικόν ἐστι ῥῆμα τὸ ἀποφα-
σκόμενον, λέγω τὸ δεῖ ἢ χρή, ὡς εἰ καὶ λέ-
γοιμεν οὐ λείπει τὸ φιλολογεῖν. καὶ διὰ
τῆς τοιαύτης συντάξεως ἄρα δέδεικται ὅτι τὸ
χρὴ καὶ τὸ δεῖ ὁριστικὰ ῥήματά ἐστιν. Ὁμό-
λογον δ' ὅτι καὶ ἡ καλουμένη ὑποτακτικὴ ἔγ-
κλισις, συνηρτημένη οἷς ὑποτέτακται, τὴν ἐκ
τούτων δύναμιν ἀναδεξαμένη ἀπροσδεὴς γενή-
245 σεται τῆς οὐ ἀποφάσεως. μετὰ γοῦν τὴν τού-
των σύνταξιν οἷόν τε πάλιν ἐστὶν αὐτὴν ἀπο-
φαίνεσθαι, ἐὰν θέλῃς οὐκ ἀναγινώσκω ἢ
οὐκ ἀναγνώσομαι, καὶ μάλιστά γε ἐπὶ ἐνε-
στῶτος καὶ μέλλοντος· διότι γὰρ οἱ παρῳχη-
μένοι οὐ παραλαμβάνονται ἐν ὑποτακτικοῖς,
21 ἐν τῷ ἰδίᾳ περὶ αὐτῶν εἰρήσεται. Ἡ δὴ οὖν
προκειμένη ὁριστικὴ ἔγκλισις τὴν ἐγκειμένην κα-
τάφασιν ἀποβαλοῦσα μεθίσταται καὶ τοῦ κα-
λεῖσθαι ὁριστική. εἰς γὰρ ἐπερώτησιν τῶν πρα-
γμάτων ἐγχωρεῖ, ἡνίκα φαμὲν γέγραφας; λε-

λάληκας; καὶ εἰ μὲν μὴ εἴη τὸ τοιοῦτον ἀληθές, φαμὲν οὔ· εἰ δὲ ἀληθὲς εἴη τὸ γεγραφέναι, φαμὲν ναί. καὶ γίνεται οὕτως ἡ ἐπερώτησις. ἀναπληρωθεῖσα δὲ διὰ τῆς καταφάσεως ὑποστρέφει εἰς τὸ εἶναι ὁριστική. καὶ μεγίστη ἂν εἴη ἔνδειξις τοῦ τοιούτου τὸ ἴσθ' ὅτε τῷ ναί μὴ χρῆσθαι μορίῳ, ῥήματι δὲ τῷ αὐτῷ δι' ὁριστικῆς προφορᾶς, ὡς ἂν ἐγκειμένης τῆς καταφάσεως· πρὸς γὰρ τὸ γράφεις κατ' ἐπερώτησιν φαμεν γράφω ἢ κατὰ βεβαίωσιν τοῦ ὁρισμοῦ, δυνάμει διπλασιάσαντες τὴν κατάφασιν, ναὶ γράφω. οὕτως ἔχει καὶ τὸ

ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες,

οὐκ ἀλόγου τοῦ τοιούτου ὄντος, εἴ γε ἐν τοῖς προκειμένοις παρεστήσαμεν ὅτι πολλάκις τὰ ἰσοδυναμοῦντα παραλλήλως τίθεται εἰς πλείονα ἔμφασιν, ὡς τὸ τάχιον περιπατεῖ καὶ μᾶλλον τάχιον περιπατεῖ.

22 264 Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ εὐκτικὴ ἔγκλισις ἀπὸ τῆς γινομένης εὐχῆς κατὰ παραγωγὴν τῆς κλήσεως ἔτυχεν. Εἰσὶν οὖν τῆς εὐχῆς ἐπιρρήματα παραστατικά,

αἴθ' ἐγώ, χρυσοστέφαν' Ἀφροδίτα,
τόνδε τὸν πάλον . . . λαχοίην·
αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων·

καὶ μή ποτε τὰ τῆς συντάξεως δέξῃ κατὰ πα-

ρολκὴν ἔχειν τὰ συνόντα ἐπιρρήματα, καθὸ ἡ ἔγκλισις δυνάμει ἐγκείμενον ἔχει τὸ εἴθε. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ εἴθε ἔγραψε Τρύφων, εἴθε ἐλάλησε καὶ ἔτι τῶν τοιούτων δῆλον ὅτι ἐν τῷ δέοντι παράκειται τὸ εἴθε, ἵνα ἡ ὁριστικὴ ἔγκλισις διὰ τοῦ παρακειμένου εὐκτικοῦ ἐπιρρήματος εὐκτικὴν σύνταξιν ἀναδέξηται· δῆλον γὰρ ὡς διαφέρει τὸ ἔγραψε Τρύφων τοῦ εἴθε ἔγραψε Τρύφων. ἀλλὰ σαφὲς ὅτι εἰς πλείονας ἐπιτάσεις τῶν σημαινομένων αἱ τοιαῦται παραθέσεις γίνονται, ὡς παρεστήσαμεν καὶ ἐπὶ τοῦ ναὶ γράφω καὶ ἄλλων πλειόνων.

23 Χρὴ μέντοι νοεῖν ὡς διαφέρει ἡ ἐκ τῶν ῥημάτων
εὐκτικὴ ἔγκλισις τῆς ἐπιρρηματικῆς τῷ τὰ μὲν
ῥήματα μετὰ τοῦ συνόντος πράγματος σημαί-
νειν τὴν εὐκτικὴν διάθεσιν· τὸ γὰρ γράφοιμι
247 εὐχή ἐστι πράγματος τοῦ γράφειν καὶ τὸ φι-
λολογοῖμι τοῦ φιλολογεῖν, τό γε μὴν εἴθε σχε-
δὸν ὄνομά ἐστιν εὐχῆς· οὐ γὰρ συμπαρίσταται
καὶ τὸ ἐν τίνι τὰ τῆς εὐχῆς. Τὸ τοιοῦτον καὶ
ἐπ' ἄλλων πλείστων παρεπόμενον ἔστιν ἐπιδεῖ-
ξαι. τὸ λευκότερος ἐπιτέταται εἰς τὴν τοῦ λευ-
κοῦ ποιότητα καὶ ἔτι τὸ γλυκύτερος εἰς τὴν
τοῦ γλυκέος· κοινῆς μέντοι ἐπιτάσεως ὀνόματά
ἐστι τὰ τοιαῦτα, βελτίων, ἄριστος, ἀμείνων.
ἀλλ' εἰ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔχεταί τινος ἐννοίας,
ἀφ' ἧς καὶ τὴν ὀνομασίαν εἴληφε, καὶ τροπι-
κώτερον μετῆλθεν εἰς κοινὴν ἐπίτασιν, ὡς τὸ

ἁλιεύς, κἂν ποτάμιος ᾖ, καὶ ἡ πυξίς, κἂν διαφόρου ὕλης τύχῃ, ἐκεῖνο μέντοι ὁμόλογόν ἐστιν, ὡς τὸ εἷς διαφέρει τοῦ Αἴας, ἧ αὐτὸ μόνον ὄνομά ἐστιν ἀριθμοῦ τὸ εἷς, τὸ δὲ Αἴας μετὰ ἰδίας ποιότητος παρυφιστάμενον ἔχει τὸ εἷς. καὶ ἔτι τὸ ἐγώ πρὸς τὸ γράφω, καθὸ μετὰ πράγματος καὶ τῶν συμπαρεπομένων τὸ γράφω ἐγκείμενον ἔχει τὸ ἐγώ, αὐτή γε μὴν ἡ ἀντωνυμία αὐτὸ μόνον ὄνομά ἐστι προςώπου. ἔτι καὶ τὸ Ἰλιόθεν διαφέρει τοῦ ἄλλοθεν, καθὸ τὸ μὲν Ἰλιόθεν μετὰ τῆς ἐκ τοῦ τόπου σημασίας συμπαρίστησι καὶ τὸ ἴδιον τοῦ τόπου, τό γε μὴν ἄλλοθεν αὐτὸ μόνον παρίστησι τὴν ἐκ τόπου σχέσιν. ἔτι καὶ τὸ τάχιστος μετά τινος ὑποκειμένου τὴν ἐπίτασιν σημαίνει, οὐ μὴν τὸ ἄγαν· αὐτὸ γὰρ μόνον ὄνομα ἐπι-
248 τάσεώς ἐστιν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ γράψον ὡς πρὸς τὸ ἄγε· πάλιν γὰρ μόνον ὄνομα προςτάξεώς ἐστι τὸ ἄγε, τὸ δὲ γράψον μετὰ τῆς ἐγκειμένης προςτάξεως καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπαγορεύει καὶ τοὺς συνόντας ἀριθμούς, ἔτι καὶ τὰ πρόςωπα. ἔστι πλεῖστα εἰς τὸ τοιοῦτο παραθέσθαι. Τό γε μὴν

αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
ἧσθαι

καὶ τὸ

ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃς ἁλίῃσι

ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν

οὐ χρὴ παραλαμβάνειν εἰς τὸν τῶν παραλλήλων λόγον· ἰδοὺ γὰρ ἐκ τοῦ ὤφελον παρυφίσταται καὶ προςώπου διάκρισις, ἥ τις οὐ σύνεστι τῷ εἴθε. καὶ δῆλον ὅτι ἕνεκα τοῦ τοιούτου τὸ μὲν εἴθε συντάσσεται εὐκτικοῖς, οἷς σύνεστι τὸ διακρῖναι πρόςωπον,

αἴθ' οὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο·

αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων·

ἀλλὰ παριστήσαμεν ὡς καὶ ὁριστικοῖς ἐν τῷ εἴθ' ἔγραψε Τρύφων· οὐ μὴν τοῖς ἀπαρεμφάτοις, ἐπεὶ καὶ διὰ τοῦ ἐπιῤῥήματος καὶ διὰ τοῦ συνόντος ἀπαρεμφάτου ἄδηλον ποίῳ προςώπῳ τὰ τῆς εὐχῆς ἐπιγίνεται. ὅθεν εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ λείποντος τὸ ὤφελον παραλαμβάνεται εἰς ἐμφανισμὸν προςώπου ᾧ τὰ τῆς εὐχῆς περιγίνεται· ἐν γὰρ τῷ

αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἦσθαι

νοεῖται ὁ Ἀχιλλεύς, πρὸς ὃν ἡ ἀπότασις τοῦ λόγου, οὐκ ἐξ ἄλλου του ἢ τοῦ ὤφελες. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ συντάξεως τοῦ εἴθε καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῷ.

24 Ἤδη μέντοι καὶ περὶ τῆς ἐγγινομένης χρο-
249

νικῆς διαθέσεως ἐν τῇ ἐγκλίσει διαποροῦσί τινες, ὡς μάτην εἰςκυκλεῖται ἡ τῶν παρῳχημένων χρόνων φωνὴ κατὰ ἔγκλισιν, ὡς οὐ δυναμένου τοῦ τοιούτου συστῆναι, καθὸ καὶ ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου δηλουμένου παρέμπτωσις αἰτία γίνεται τοῦ μὴ συνίστασθαι σχήματά τινα τῆς λέξεως. ἐν ῥήμασιν ἡ τοῦ πλουτῶ ἢ ὑπάρχω ἤ τινος τῶν τοιούτων παθητικὴ ἐκφορά, καὶ ἐπὶ τοῦ μάχομαι ἡ ἐνεργητική· καὶ ἐν γένεσι καθὸ οὔτε τοῦ ἐκτρώσασα τὸ ἀρρενικόν τις ζητήσει, οὔτε τοῦ ἄρσην τὸ θηλυκόν. καὶ ἦν εἰς τὸ τοιοῦτο παράθεσις δυςπερίληπτος. καὶ δὴ οὖν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκεῖνό φασιν· εἰ ἐν τοῖς οὐκ οὖσιν αἱ εὐχαὶ γίνονται εἰς τὸ ἐγγενέσθαι, πῶς τὰ γενόμενα εὐχῆς ἔτι δέεται; Πρὸς ὅ ἔστι φάναι ὡς πᾶσα ἀνάγκη ὑπάρξαι καὶ τὴν ἐκ παρῳχημένου εὐχήν. φέρε γὰρ τὸν ἐπιβάλλοντα χρόνον τοῦ γενομένου ἀγῶνος Ὀλυμπιάσι παρῳχῆσθαι, καὶ πατέρα εὔχεσθαι ὑπὲρ παιδὸς ἀγωνισαμένου περὶ τῆς τούτου νίκης· καὶ δῆλον ὡς οὔτε ποιήσεται εὐχὴν διὰ τῆς τοῦ ἐσομένου χρόνου οὔτε μὴν τοῦ κατὰ τὸν ἐνεστῶτα παρατεινομένου — τὰ γὰρ τοῦ παρῳχημένου ἀντίκειται —, ἐξ οὗ ἂν ἀκόλουθος γένοιτο ἡ εὐχὴ εἴθε νενικήκοι μου ὁ
250 παῖς, εἴθε δεδοξασμένος εἴη. Ἔστι καὶ οὕτω φάναι, ὡς ἀληθεύει ὅτι ἐπὶ τοῖς μὴ συνοῦσιν αἱ εὐχαὶ γίνονται· οὐ συνόντος γὰρ τοῦ

φιλολογεῖν φαίημεν ἂν φιλολογοῖμι, οὐ συνόντος τοῦ πλουτεῖν τὸ πλουτοῖμι· χρὴ μέντοι νοεῖν ὡς τὸ ἐξαιτούμενον ἐκ τοῦ εὐκτικοῦ ἢ εἰς παράτασιν τοῦ ἐνεστῶτος παραλαμβάνεται, ἵνα ἐν αὐτῷ διαγίνηται, ὡς εἴ τις φαίη ζώοιμι ὦ θεοί, ἢ εἰς τελείωσιν τῶν μὴ ὄντων πραγμάτων, ὡς ὁ Ἀγαμέμνων εὔχεται, εἴθε ὦ θεοὶ πορθήσαιμι τὴν Ἴλιον· εὐχὴ γὰρ νῦν γίνεται εἰς τὸ παρῳχημένον καὶ συντελὲς τοῦ χρόνου. τὴν γὰρ παράτασιν ἀπευκταίαν ἕξει· πορθοῦντι γὰρ αὐτῷ τὴν Ἴλιον

ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται.

καθότι πάλιν κατὰ τὸ ἐναντίον ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐπὶ τοῦ ζώοιμι. οὐ γὰρ δή γέ τις παραλήψεται εἰς εὐχὴν τὴν τοῦ ζῆν συντέλειαν ἐν τῷ ζήσαιμι· ἡ γὰρ τοιαύτη συντέλεια τῆς εὐχῆς δυνάμει περιγράφει τὴν τοῦ βίου διατριβήν.

Τὸ αὐτὸ ἄπορον μέτεισι καὶ ἐπὶ τὰ προςτακτικά. πάλιν γὰρ τὰ οὐ γενόμενα προςτάσσεται, καὶ ἀληθὲς ὅτι τὰ παρῳχημένα γέγονε· καὶ κατὰ ταὐτὸν οὐ χρὴ παρῳχημένου χρόνου προςτακτικὸν παραλαμβάνειν. Καὶ ἔστι γε πάλιν ἐπὶ τῶν τοιούτων ταὐτὸν φάναι, ὅτι διαφέρει τὸ κλειέσθω ἡ θύρα τοῦ κεκλείσθω,

καθὸ ἡ μὲν κατὰ τὸν ἐνεστῶτα ἐκφορὰ ὑπαγορεύει τὴν ὑπόγυιον πρόςταξιν, ὅ περ ἐνεστῶ-
251 τος τοῦ παρατεινομένου ἦν ἴδιον, τό γε μὴν κεκλείσθω τὴν ἔκπαλαι ὀφείλουσαν διάθεσιν γενέσθαι. ἀλλὰ καὶ εἴπομεν ὡς ἃ μὲν προςτάσσεται αὐτῶν εἰς παράτασιν. ὁ γὰρ ἀποφαινόμενος οὕτω, γράφε, σάρου, σκάπτε, ἐν παρατάσει τῆς διαθέσεως τὴν πρόςταξιν ποιεῖται, ὡς ἔχει καὶ τὸ

βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι·

φησὶ γὰρ ἐν τῷ πολέμῳ καταγίνου εἰς τὸ βάλλειν. ὅ γε μὴν λέγων κατὰ τὴν τοῦ παρῳχημένου προφορὰν γράψον, σκάψον, οὐ μόνον τὸ μὴ γενόμενον προςτάσσει, ἀλλὰ καὶ τὸ γινόμενον ἐν παρατάσει ἀπαγορεύει, εἴ γε καὶ τοῖς γράφουσιν ἐν πλείονι χρόνῳ προςφωνοῦμεν τὸ γράψον, τοιοῦτόν τι φάσκοντες, μὴ ἐμμένειν τῇ παρατάσει, ἀνύσαι δὲ τὸ γράφειν.

25 Τὰ δεύτερα πρόςωπα τῶν προςτακτικῶν πρόδηλον ἔχει τὴν σύνταξιν, κἂν ὁμόφωνα καθεστήκῃ τῇ ὁριστικῇ ἐγκλίσει· ἡ γὰρ συνοῦσα αὐτοῖς κλητικὴ ἀφίστησι τὴν ἀμφιβολίαν τὴν πρὸς τὸ ὁριστικόν, καὶ τὸ συντασσόμενον ἐπίῤῥημα, λέγω δὴ τὸ ἄγε, ὥς γε ἐν τοῖς ἑξῆς παραστήσομεν. τὰ γὰρ τρίτα καὶ τῇ φωνῇ ἰδιάσαντα οὐδὲ κατ' ὀλίγον ἀμφιβάλλεται. Τά γε μὴν τοῦ πρώτου προσώπου πρός τινων οὐδὲ

παραλαμβάνεται, λόγοις τοιούτοις. κεχωρίσθαι φασὶ δεῖν τὸν προστάσσοντα τοῦ προστασσομένου, ὅ πέρ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐν πρώτῳ προς-
252 ώπῳ· ἔστι γὰρ πρῶτον τὸ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀποφαινόμενον, δεύτερον δὲ τὸ πρὸς ὃ ἡ ἀπότασις ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου, εἰς ὃ καὶ ἐγχωρεῖ ἡ ἔγκλισις ἐν τῷ φεῦγε, λέγε, γράφε. ἀλλὰ κἀκεῖνο δῆλόν ἐστιν, ὡς αἱ κλητικαὶ ἐν δυσὶ προσώποις καταγίνονται, τῷ τε προσκαλοῦντι καὶ τῷ προσκαλουμένῳ· καὶ διὰ τοῦτο τῶν κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀντωνυμιῶν κλητικαὶ οὐκ ἦσαν, τῶν γε μὴν πάλιν κατὰ τὸ δεύτερον. σαφὲς οὖν ὅτι κἀκ τῆς τοιαύτης συντάξεως δείκνυται ὡς πρώτου προσώπου οὐκ ἔστι προστακτικά· τὴν γὰρ ἐκ κλητικῆς σύνταξιν ἀναδέχονται, ἥ τις ἐδέδεικτο ἀσύστατος κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἑαυτόν τινα προσκαλούμενον διὰ τὸ ἀχώριστον τοῦ προσώπου, οὕτως οὐδὲ ἑαυτῷ προστάσσοντα διὰ τὸ ἀχώριστον τοῦ προσώπου· πᾶν γὰρ προστακτικὸν ἐκ προσώπου ἐπικρατοῦντος συνέστηκεν ὡς πρὸς ἐπικρατούμενον.

Οἵ γε μὴν παραδεχόμενοι τὴν ἐν πρώτοις προσώποις ἐπιγινομένην πρόσταξιν, οὐκ ἀνασκευάσαντες τοὺς προκειμένους λόγους, παρατίθενται ὡς προστακτικὰ ἐν τῇ χρήσει,

φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,

ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεϑ' ἐφ' ἵππων,

καὶ ἅπαντα κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν οὕτω λεγόμενα. ἐξ ὧν πειρῶνται καὶ τὰ ἑνικὰ παραλαμβάνειν· ὃν γὰρ τρόπον τῶν δευτέρων πληϑυντικῶν ἡ παραλήγουσα ἀποβάλλουσα τὴν
253 τε λήγουσα γίνεται τῶν ἑνικῶν, λέγετε λέγε, νοεῖτε νόει, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τῶν πρώτων ἡ παραλήγουσα ἀποβαλοῦσα τὴν μεν καταστήσει τὸ ἑνικὸν προςτακτικόν, φέρωμεν φέρω, ἀριϑμήσωμεν ἀριϑμήσω. καὶ οὐ ξένον εἰ ὁμοφωνεῖ ταῖς ὁριστικαῖς φωναῖς, ὅπου γε καὶ ἡ ἐν δευτέροις προςώποις ὁμοφωνία ἐγγίνεται. πρόδηλον ἐκ τῆς συντάξεως τῆς ἄγε λέγωμεν, ἄγε φέρωμεν, ἧς τὸ ἑνικὸν γενήσεται φέρε λέγω, φέρε ἀριϑμήσω. τὸ γοῦν δεύτερον πρόςωπον τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσεως, οὐ συνεμπῖπτον τῇ προςτακτικῇ ἐγκλίσει, οὐδὲ τὴν τούτων σύνταξιν ἀναδέχεται· τίς γὰρ ἂν φαίη φέρε λέγεις ἢ φέρε ἀριϑμήσεις; οὕτω δ' ἔχει κἀκεῖνο

ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριϑμήσω καὶ ἴδωμαι·
ἀλλ' ἄγ' ἐγών, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,
ἐξείπω.

26 Ἐμοί γε μὴν δοκεῖ τὰ τῆς ἐγκλίσεως ἐπιτεταράχϑαι, ἐπεὶ σχεδὸν ἐγκλίσεις δύο συνωϑοῦσιν εἰς μίαν ἔγκλισιν. ἔχει δὲ τὰ τῆς ἀπο-

δείξεως τῆδε. Δέδοται ὅτι οὐ προςκαλούμεθα ἑαυτούς, οὐδὲ μὴν προςτάσσομεν ἑαυτοῖς, καθ' ἣν εἴπομεν ἔννοιαν τῶν προςτακτικῶν. ὑποτιθέμεθα μέντοι ἑαυτοῖς, ὡς γε ἔχει ἐπὶ τοῦ Διός. ἐν γὰρ πολλαῖς ὑποθήκαις ἐγγενόμενος 254 καὶ μίαν ἀρίστην ὑπονοήσας τοιοῦτό τι εἶπε,

πέμψω ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον ὄνειρον·

οὗ πάλιν ἡ μετάληψις γενήσεται εἰς ἀπαρέμφατον κατὰ τὸ διηγηματικόν,

πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδῃ· Ἀγαμέμνονι οὖλον ὄνειρον·

ἀπὸ δὴ τοῦ τοιούτου ἑνικοῦ μετήει καὶ πληθυντικὸς ἀριθμός, ἐπισπώμενος τὴν ἐκ δευτέρων καὶ τρίτων προςώπων σύλληψιν, πέμψωμεν, ἀριθμήσωμεν· ὃν μάλιστα καὶ εὔχρηστον ὑπολαμβάνω καθίστασθαι ὡς πρὸς τὰ ἐπικρατοῦντα πρόςωπα, εἴ γε σύνταξιν ἐπικρατουμένων προςώπων ἄντικρυς οὐκ ἀναδέχεται. εἴπομεν γὰρ ὡς τὰ προςτακτικὰ ἐξ ἐπικρατούντων ἐστὶ προςώπων καὶ ἐξ ἐπικρατουμένων, ἃ καὶ τὴν πρόςταξιν ἀναδέχεται τοῦ πράγματος. ἵν' οὖν ἐκκλίνῃ τὴν ἐν δευτέροις προςώποις γινομένην πρόςταξιν, σύλληψιν ἀναδέχεται τὴν εἰς τὸ πρῶτον, ἥ τις κατὰ τὸ ἑνικὸν ἐδείχθη ὑποθετική. καὶ δῆλον ὅτι τῇ ἐπικρατείᾳ τῇ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ τὰ συγγινόμενα πρόςωπα

τῆς

τῆς αὐτῆς ἐγκλίσεως ἐτύγχανε. τοιοῦτο γάρ ἐστι καὶ τὸ πρὸς Σθενέλου εἰρημένον

ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων,

ἵνα μὴ τῷ ὑπερέχοντι προσώπῳ προστάξῃ ἐν τῷ χάζου. τοιοῦτό ἐστι καὶ τὸ πρὸς Νέστορος εἰρημένον

ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν·

ἑαυτὸν γὰρ συλλαβὼν προθυμοτέρους καθίστησι τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν κατεπείγοντα πόλεμον. Οὐ δὴ οὖν δεύτερα καὶ τρίτα ὑπολαμβάνω πρόσωπα εἶναι τῶν τοιούτων ὑποθετικῶν
253 ἵνα γὰρ μὴ γένηται δεύτερον, πρῶτον ἐγένετο καθ' ἣν εἴπομεν σύλληψιν τῶν ἐνικῶν. ἔστι καὶ διὰ τῆς φωνῆς τὸ τοιοῦτον παραστῆσαι. πάσης ἐγκλίσεως τὰ δεύτερα πρόσωπα πληθυντικὰ εἰς τε λήγοντα ἰσοχρονεῖ κατὰ τὴν παραλήγουσαν τοῖς πρώτοις, λέγοιμεν λέγοιτε, λέγομεν λέγετε. διὰ τοῦτό φαμεν τῷ ῥιπτοῦμεν παρακεῖσθαι τὸ ῥιπτεῖτε, τῷ δὲ ῥίπτομεν τὸ ῥίπτετε. περισσὸν ὑποδείγμασι χρῆσθαι καθολικοῦ ὄντος τοῦ λόγου. πῶς οὖν καὶ κατὰ τὸν λόγον τῆς φωνῆς παρακείσεται τῷ φεύγετε τὸ φεύγωμεν; τὰ εἰς θε λήγοντα μιᾷ ἐνδεῖ συλλαβῇ τῶν εἰς θα ληγόντων κατὰ πᾶσαν ἔγκλισιν· οὐκ ἄρα καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον τὸ πεποιηκώμεθα παρακείσεται δευτέρῳ τῷ πεποίησθε. Φαίνεται οὖν ὅτι τὸ λεῖπον τῶν προστακτικῶν προσώπων, λέγω τὸ πρῶτον, καὶ τὰ

λείποντα τῶν ὑποθετικῶν δεύτερα καὶ τρίτα εἰς ἕνωσιν ἄγει τὸ τὰς δύο ἐγκλίσεις παραλαμβάνεσθαι, ἵν' ἑκατέρα ἀνταναπληρωθῇ τοῦ λείποντος, τῶν ἐγκλίσεων καὶ κατὰ τὸ σημαινόμενον συντρεχουσῶν. Εἰ δέ τινες προσβιάσονται καὶ ἐν δευτέροις προσώποις καταγίνεσθαι τὰ ὑποθετικὰ καθ' ὁμοφωνίαν τὴν πρὸς τὰ προστακτικά, ἐκεῖνο ἂν φαίημεν, ὡς συνοῦσα ἡ διὰ τοῦ ἄγε σύνταξις ἐξαίρετον καταστήσει τὴν προστακτικὴν ἔγκλισιν· προφανῶς γὰρ τὸ ἐγκελευστικὸν ἐπίρρημα ἐπέτεινε τὴν πρόσταξιν.

27 256 Ἐχομένως ῥητέον καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προστακτικῶν, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ δευτέρου προσώπου φασὶν εἶναι, διαφέρειν δὲ τῶν προκειμένων, καθὸ ἐκεῖνα μὲν αὐτόθεν τὴν πρόσταξιν τοῦ πράγματος παραδέχεται, ταῦτα δὲ ἐγκελεύεται εἰς ἑτέρων προσώπων πρόσταξιν. τὸ γὰρ λεγέτω καὶ τὰ ὅμοια σαφὲς ὅτι καὶ τὰς ἐγκελεύσεις ἔχει διττάς, τήν τε ἐν δευτέρῳ καταγινομένην καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ εἰς τρίτον μετιοῦσαν, καθά περ ἔστιν ἐπινοῆσαι κἀπὶ τῶν μονοπροσώπων ἀντωνυμιῶν· ἡ μὲν γὰρ ἐγώ καὶ αἱ σύζυγοι καὶ ἅπαξ ἑνικῶς νοούμεναί εἰσι καὶ ἓν πρόσωπον ὑπαγορεύουσιν, ἡ γε μὴν ἐμός καὶ δὶς ἑνικῶς νοεῖται καὶ δύο πρόσωπα παρεμφαίνει. ἴσως δὲ καὶ ἡ ὀρθοτονουμένη ἀντωνυμία, κἂν ἁπλῆ ᾖ, διὰ τῆς ἐπι-

οὔσης διαστολῆς τὸ δισσὸν πρόσωπον ὑπαγορεύει, καὶ τὰ συγκριτικὰ καὶ τὰ πρός τι ἅπαντα. καὶ δὴ οὖν τὸ λεγέτω δεύτερον καὶ τρίτον ὑπαγορεύει. Ἀλλ' ἔστι γε πρὸς ταῦτα φάναι ὡς οὐ ψεῦδος μέν ἐστι τὸ παρεμπίπτειν δισσὸν πρόσωπον, οὔτε μὴν ὅτι ἐν δευτέρῳ προσώπῳ καταγίνεται, οὔτε μὴν ἐξαιρέτως ἐπὶ τῶν προςτακτικῶν τὸ τοιοῦτον ἐγχωρήσει· πολὺ γὰρ πρότερον καὶ ἐπὶ τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσεως τὸ τοιοῦτον ἂν παρέκοιτο. ἀποφαινόμεθα γὰρ καὶ πρός τινας περί τινων· ὀρθῶς διαλέγεται Τρύφων, ἡμέρα ἐστί καὶ οὐ πάντως τὰ
257 τοιαῦτα, ὅτι πρός τινά ἐστι, καὶ δεύτερα εἰρήσεται. διὸ καὶ ἐπίμεμπτοι οἱ ἀφορισάμενοι τὸ δεύτερον πρόσωπον πρὸς ὃν ὁ λόγος, ὅτι μὴ προςτιθέασι καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ προςφωνουμένου. καὶ δὴ τὰ προκείμενα συντάσσεται μὲν δευτέροις προςώποις, οὐ μὴν δεύτερά ἐστιν· οὐ γὰρ κατὰ τῶν προςφωνουμένων αἱ προςτάξεις γίνονται, κατὰ δὲ τῶν ἐν τρίτοις νοουμένων. σαφὲς καὶ τοῦ παρεπομένου ἀριθμοῦ. ἡνίκα γὰρ δευτέρῳ προςτάσσεται, ἑνικῶς μὲν γίνεται λέγε, πληθυντικῶς δὲ λέγετε. οὐ μὴν ἐν τῷ λεγέτω ταὐτὸν παρακολουθήσει· τρίτου γὰρ καθεστῶτα τὴν ἐν τρίτοις προςώποις διαλλαγὴν ἴσχει τοῦ ἀριθμοῦ, λεγέτω λεγέτωσαν, τοῦ ἐγκειμένου δευτέρου προςώπου οὐδαμῶς τὸ τοιοῦτον ἀναδεχομένου. ὃ δὴ εἰ φύσει προςέκειτο

κατὰ προσώπου μερισμόν, ἀνεδέξατο ἂν καὶ τὸν συνόντα ἀριθμὸν ἑνικὸν καὶ πληθυντικόν, καθά περ καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν, ἡμέτερος, ἐμός· νυνὶ δὲ τὸ λεγέτω καὶ λεγέτωσαν καὶ τὰ ὅμοια οὐκ ἔχει διαστολὴν τῶν κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον ἐν ἀριθμῷ, πότερον ἑνί τις ἀποφαίνεται περὶ ἑνὸς ἢ πλείοσι περὶ ἑνὸς ἢ καὶ περὶ πλειόνων. οἷόν τε γάρ ἐστι φάναι καὶ ἀθροίσματι ἐγρηγορείτω ὁ στρατηγὸς ὑμῶν καὶ ἑνὶ ἐγρηγορείτω σου ὁ δεσπότης, καὶ οὐδεμία ἐστὶν ἐναλλαγὴ ἢ μόνη ἡ κατὰ τὸ τρίτον νοουμένη, ἧς ἐστι καὶ τὰ πρόσωπα. Τὸ δὴ οὖν λεγέτω καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα σημαίνει
258 ἀπόντων προσώπων πρόσταξιν, ἀναγκαίως δευτέρου προσώπου ἐναλλασσομένως παραλαμβανομένου εἰς μετάδοσιν τῆς προστάξεως, ἐπεὶ πάλιν ἡ πρόσταξις ἐκτὸς δευτέρου προσώπου ἀσύστατός ἐστιν· ἔνθεν γὰρ καὶ ταῖς ἐν δευτέρῳ προσώπῳ νοουμέναις ἀπάντοτε κλητικαῖς σύνεστιν.

Πρόκειται δὲ ὡς τὸ πλέον συνεμπίπτουσι τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσεως αἱ φωναί, ὡς τὸ λέγετε καὶ λέγεσθε καὶ ἔτι διανοεῖσθε καὶ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ἐπεὶ πάλιν αἱ κλητικαὶ συνεμπίπτουσι ταῖς εὐθείαις, συγγίνεται δ' εὐθείαις τὰ ὁριστικὰ καὶ ἔτι αἱ κλητικαὶ τοῖς προστακτικοῖς, πάλιν τὸ διανοεῖσθε ἄνθρωποι οὔπω διακέκριται, εἰ μὴ ἐπιπροσγένηται

τὰ ἰδιάζοντα πρὸς ἑκάτερα τῶν μερῶν τοῦ λόγου. φήσομεν γὰρ ἐπ' εὐθείας ἄνθρωποι ὄντες διανοεῖσθε, οὐχ ὡς οἴονταί τινες κατὰ προςτακτικὴν ἔγκλισιν, κατὰ δὲ ὁριστικήν, καθά περ ἔστιν ἐπινοῆσαι κἀπὶ τοῦ πρώτου καὶ τρίτου, ἄνθρωποι ὄντες διανοούμεθα, ἄνθρωποι ὄντες διανοοῦνται. κἀκ τῆς ἑνικῆς συντάξεως προφανὴς ὁ λόγος, ἄνθρωπος ὢν διανοῇ, ἄνθρωπος ὢν διανοοῦμαι καὶ ἔτι διανοεῖται· ἐφ' ἧς συντάξεως κατὰ τὸ κλητικὸν αἱ δύο φωναὶ ἐναλλάσσονται, ἄνθρωπε διανοοῦ. Ἀλλὰ κἀκ τῆς συνούσης μετοχῆς προφανές. οὐ γὰρ συνίσταται ἡ ὢν μετοχὴ μετὰ κλητικῶν, μετὰ μέντοι τῶν εὐθειῶν· οὐ γάρ φαμεν ἄνθρωπε ὤν, ἄνθρωπος δὲ
259 ὤν. οὕτως ἀπεδείκνυτο καὶ ἡ σύ ὡς εἴη εὐθείας ἐν τῷ σὺ ὢν ὡς εἰ καὶ ἐγὼ ὤν. Κἂν μετὰ ἄρθρου δὲ λέγωμεν οἱ ἄνθρωποι διανοεῖσθε, οὐ κατ' ἐγκέλευσιν τοῦ διανοεῖσθε, κατὰ δὲ τὴν ὑπάρχουσαν ἑκάστῳ διάνοιαν, ἣν ὁριζόμεθα ἐν τῷ διανοεῖσθε, ὡς εἰ καὶ λέγοιμεν ὑπάρχει ἐν ὑμῖν τὸ λογιστικόν, τοῦ ἄρθρου μηνύοντος τὴν εὐθεῖαν. εἰ γὰρ προςθείη τις τὸ ὦ, γενήσεται καὶ τὸ διανοεῖσθε προςτακτικόν, ὦ ἄνθρωποι διανοεῖσθε· ἀλλ' εἰ καὶ ἔτι τὸ ἄγε, ἄγε διανοεῖσθε ὦ ἄνθρωποι. ἐφ' ἧς συντάξεως πάλιν εἴ τις ἀντιθείη τὸ ὅτι, ὅτι διανοεῖσθε, μεταστήσεται τὰ

τῆς συντάξεως εἰς τὴν ὁριστικὴν ἔγκλισιν. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν ὁμοφωνούντων.

Περὶ δὲ τῶν μὴ ὁμοφωνούντων μήτε ἐν τοῖς ὀνόμασι μήτε ἐν τοῖς ῥήμασι οὐδὲ κατ' ὀλίγον τὰ τῆς συντάξεως δεῖται λόγου, ἄνθρωπος ἔγραφεν, ἄνθρωπε γράφε. εἰ γὰρ ἀνὰ μέρος πάλιν τὸ ἕτερον γένοιτο ὁμόφωνον, τὸ συμφερόμενον τὸ ἀμφίβολον ἀποτρίψεται. φέρε φάναι περὶ τοῦ Ἑλικὼν καὶ τῶν ὁμοίων ὀνομάτων· προσκείμενον γὰρ τὸ ὁριστικὸν εὐθεῖαν σύνταξιν ἀποτελεῖ, Ἑλικὼν γράφει, τό γε μὴν προστακτικὸν κλητικήν, Ἑλικὼν γράφε. ἢ ἀνάπαλιν ἐπὶ τοῦ ἤχει, λέγω κατὰ παρατατικὴν προφορὰν τοῦ τρίτου προσώπου, ἤχει ποτὲ τὸ ἐν Δωδώνῃ χαλκεῖον· ἀλλὰ καὶ κατὰ προστακτικὴν προφοράν, ἡνίκα λέγω ἤχει 260 σύ. ὃ προσδεχόμενον τὸ τῆς εὐθείας σχῆμα παρατατικὸν ἀποτελέσει τὸ ἤχει, ἤχει ὁ τρίπους, ἤχει ὁ ἄνθρωπος· ἢ πάλιν τὸ κλητικὸν τὸ προστακτικὸν ἀποτελέσει, ἤχει ἄνθρωπε. ἐφ' οὗ δὴ προσγινομένη ἡ ὁμόφωνος εὐθεῖα τέλειον ἀμφίβολον ποιήσει τὴν σύνταξιν ἐν τῷ ἤχει Ἑλικών· ἐφ' ἧς πάλιν συντάξεως χρεία ἐστὶ τῶν προκειμένων μορίων, ὁ Ἑλικὼν ἤχει, ἄγε ἤχει ὦ Ἑλικών, ἔτι ἤχει ὁ Ἑλικών. Οὐ λέλησμαι ὅτι καὶ ἡ αὐτοτέλεια τεκμήριόν ἐστι κλητικῆς· ἰδοὺ γὰρ καὶ αὐτὸ τὸ Ἑλικὼν ἐλλεῖπον μὲν ῥήματι εὐθεῖαν ὁμολογεῖ,

οὐ τῇδε δὲ ἔχον κλητικῆς ἐστὶ πτώσεως τὸ τοιοῦτον, οἷον Ἑλικὼν ἤχει.

Ἐδείκνυμεν τοῦ ἐνεστῶτος ἁπάντοτε τὰ πληθυντικὰ συνεμπίπτοντα, ὧν ἡ διάκρισις ἐγίγνετο διὰ τοῦ ἄγε ἢ ὅτι, ὑποστελλομένου ἑνὸς ῥήματος τοῦ ἔστε. τοῦτο γὰρ ἀπέβαλε τὴν ἀμφιβολίαν, εἴ γε βαρυνόμενον μὲν προστακτικόν ἐστιν, ὀξυνόμενον δὲ ὁριστικόν. καὶ ἴσως δόξει ὠλιγωρῆσθαι τὰ τῆς φωνῆς, ὅτι μὴ τῷ καθολικῷ ὕπεστι· καὶ ἤτοι τὸ ὀξυνόμενον ἡμάρτηται ἢ τὸ βαρυνόμενον προστακτικόν. Ἐφ' οὗ ἂν φαίη τις ὡς ἅπαντα τὰ εἰς τε λήγοντα προστακτικὰ βαρύνεται, καὶ διὰ τοῦτο βαρυνόμενον τὸ ἔστε κατώρθωται, καὶ λείπεται τὸ ἐστέ ὠλιγωρῆσθαι, ὅτι μὴ ὁμοφωνεῖ τῷ κατωρ-
261 θωμένῳ. ἀλλ' ὁμοτονεῖν θέλει τὰ δεύτερα ὁριστικὰ πληθυντικὰ τοῖς πρώτοις, ἴμεν ἴτε, δίδομεν δίδοτε· εἰ οὖν ἐσμέν, δῆλον ὅτι καὶ ἐστέ. τὸ δὲ προστακτικὸν βαρυνόμενον. τί οὖν χρὴ ἐπὶ τοῦ τοιούτου διαλαβεῖν; ἢ ἐκεῖνο ἀποφήνασθαι, ὡς ὀξύνεται μὲν τὸ ὁριστικὸν ἐν τῷ ἐσμέν καὶ ἐστέ διὰ τὸ εἶναι ἐγκλιτικά, οἷς οὐ σύνεστι βαρὺ τὸ τέλος· καὶ ἐπειδὴ ἐν τοῖς προστακτικοῖς ἀφίσταται ἡ ἔγκλισις, συναφίσταται καὶ ἡ ἐπὶ τέλους ὀξεῖα, ἥ τις αἰτία ἦν τῆς ἐγκλίσεως. διὰ τοῦτο τὸ μὲν εἰμί ὀξύνεται ὁριστικὸν ὄν, καθὸ ἐγκλιτικόν, οὐ μὴν τὸ ἴσθι προστακτικόν, καθὸ οὐκ ἐγκλιτικόν, καί τοι

πάλιν τῶν εἰς θι ληγόντων προστακτικῶν ὁμοτονούντων τοῖς εἰς μι, ζεύγνυμι ζεύγνυθι, εἶμι ἴθι. Ἔνθεν οὐ συγκατατίθεμαι τοῖς ἐν προστακτικῇ προφορᾷ ὀξυτονοῦσι τὸ φαθί, συνελεγχομένοις καὶ τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ φάτω, ὃ δὴ ὁμότονον καθεστὸς τῷ δευτέρῳ ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ἤλεγχε τὴν παρὰ τὸ δέον ὀξεῖαν.

28 Ἑξῆς ῥητέον περὶ τῆς ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως, ἥν τινες καὶ διστακτικὴν ἀποφαίνονται ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτῆς δηλουμένου, καθά περ καὶ αἱ προκατειλεγμέναι ταὐτὸν ἀνεδέξαντο· σαφὲς γὰρ ὅτι τὸ ἐὰν γράφω καὶ τὰ τούτοις ὅμοια δισταγμὸν τοῦ ὡς ἐσομένου πράγματος σημαί-
260 νει. Ἀλλ' ἴσως ἀντικείσεται τὸ μηδὲ αὐτὰ ἔχεσθαι τῆς ἐννοίας τοῦ δισταγμοῦ, τὸν δὲ παρακείμενον σύνδεσμον αἴτιον γίνεσθαι τῆς διστακτικῆς ἐννοίας. καὶ εἰ ἀπὸ τῆς δυνάμεως τῶν συνδέσμων ἔοικε τὰ ῥήματα ἀνάγεσθαι, οὐδὲν κωλύει καὶ τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις μετατίθεσθαι τῆς ἰδίας κλήσεως, ἀναδεξαμένας τὴν ἐκ τῶν συνδέσμων δύναμιν. οὐ γὰρ ἔτι ὁριστικὸν τὸ εἰ ἔγραψα, εἰ ἐφιλολόγησα, οὐδὲ ταὐτόν ἐστι τὸ φιλολογήσω τῷ ἤτοι φιλολογήσω ἢ πορεύσομαι εἰς περίπατον, οὐδὲ τὸ γράψαιμι ἂν εὐχὴν ἐπαγγέλλεται, ὁρισμὸν δὲ τοῦ ἐσομένου πράγματος. σχεδόν τε ὑπὸ τὸν αὐτὸν δισταγμὸν πίπτει τὸ εἰ περι-

πάτει κινῇ τῷ ἐὰν περιπατῇς κινηθήσῃ, καὶ οὐ καλεῖται τὸ εἰ περιπατεῖς διστακτικόν. Ἀλλὰ πρὸς τὴν τοιαύτην ἀντίῤῥησιν ἐνὸν ἀπαντῆσαι ὡς αἱ μὲν ἄλλαι ἐγκλίσεις ἐκτὸς οὖσαι τῶν συνδέσμων τὸ ἐξ αὐτῶν δηλούμενον ἀνεδέξαντο, ἐξ οὗ καὶ τὴν θέσιν ἔσχον τοῦ ὀνόματος. προῦπτον γὰρ ὅτι τὸ γράψαιμι εὐχῆς ἐστὶ παραστατικὸν καὶ τὸ περιπατῶ ὁρισμοῦ· ὅθεν εἰ ταύταις προσγένοιτό τις συνδεσμικὴ σύνταξις, οὐκ ἐκ ταύτης ἕξουσι τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος, ἐκ δὲ τῆς φύσει αὐταῖς ἐγκειμένης ἐγκλίσεως, καθὸ καὶ αὐτοὶ οἱ σύνδεσμοι ἐκ τῆς ἰδίας παρεμφάσεως τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος ἀνεδέξαντο, διαζευκτικοὶ καλούμενοι, δυνητικοί, συναπτικοὶ καὶ ἄλλοι οἱ ὑπό-
263 λοιποι. ὅθεν εἰ καὶ τῇ καλουμένῃ διστακτικῇ ἐγκλίσει παρείπετο τὸ ἐκτὸς συνδέσμου σημαίνειν τι, κἂν πάντως τὴν ἐκ τούτου ὀνομασίαν ἀνεδέξατο. νυνὶ δὲ οὐδέποτε ἐμόνασεν ἐκτὸς συνδέσμου, καὶ οὕτως ἄδηλον ἔσχε τὸ σημαινόμενον, καὶ διὰ τοῦτο αὐτό, οὐκ ἔχουσα ἰδίᾳ δηλούμενον, παρεδέξατο ἐκ δυνάμεως τοῦ συνδέσμου τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν εἰληφέναι. Ἦν δ' ἂν ὁ λόγος πάνυ εὐπαράδεκτος, εἰ τὰ καλούμενα ὑποτακτικὰ ῥήματα συντάξει μιᾷ ἐκέχρητο συνδεσμικῇ τῇ προκειμένῃ. νυνὶ δὲ καὶ οἱ καλούμενοι ἀποτελεστικοὶ ἐπὶ τὴν αὐτὴν σύνταξιν φέρονται, ἡνίκα φαμὲν Τρύφων περι-

πατεῖ ἵνα ὑγιάνῃ ἢ δὸς τὸν χάρτην ἵνα γράψω· καί τοι μᾶλλον ἀποτελεστικὰ ὀφείλει καλεῖσθαι τὰ ῥήματα ἢ διστακτικά. ἀλλ' οὐδὲ ἀποτελεστικά· ἰδοὺ γὰρ καὶ κατ' αἰτιολογικὴν σύνταξιν, ἡνίκα φαμὲν ἵνα ἀναγνῶ ἐτιμήθην, ἵνα ἀναστῶ ἠνιάθη Τρύφων. ὑγιῶς ἄρα ἀπὸ ἑνὸς τοῦ παρακολουθοῦντος τῇ προκειμένῃ ἐγκλίσει, τοῦ μὴ συνίστασθαι αὐτὴν εἰ μὴ ὑποταγείη τοῖς προκειμένοις συνδέσμοις, εἴρηται ὑποτακτική.

Ὅτι δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου μερικὴ διαφωνία αἰτία γίνεται τοῦ εἰς κοινὸν ὄνομα ἀνάγεσθαι τὴν θέσιν, σαφές ἐστι καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν συνδέσμων. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ἀπ' ἰδίας [264] δυνάμεως ἀναδεχόμενοι τὴν θέσιν ἔσχον τῶν ὀνομάτων, ἀπὸ τοῦ ἐν συναφείᾳ τοὺς λόγους ἐπάγειν συναπτικοί, ἢ ἀπὸ τοῦ διαζευγνύειν διαζευκτικοί, καὶ ἅπαντες οἱ ὑπόλοιποι· οἵ γε μὴν καλούμενοι παραπληρωματικοὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ δηλουμένου τὴν θέσιν ἔσχον. οὐ γὰρ ἀληθές ἐστιν, ὥς τινες ὑπέλαβον, μόνον αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κεχηνὸς τῆς ἑρμηνείας καὶ διὰ τοῦτο εἰρῆσθαι παραπληρωματικούς· ὅτι γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἔχει τινὰ δύναμιν, παρεστήσαμεν ἐν τῷ περὶ συνδέσμων. οὐ γὰρ ταὐτόν ἐστι τὸ τοῦτό μοι χάρισαι τῷ

τοῦτό γέ μοι χάρισαι,

οὐδὲ τὸ ἀγαθὸς ὢν τῷ

ἀγαθός περ ἐών·

οὐδὲ ταὐτὸν ἐμφαίνει τὸ οἱ μὲν παρ' ὄχεσφι τῷ

οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφι·

περιγραφῆς γὰρ λόγου σημεῖόν ἐστιν ὁ δή. Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἐξαίρετόν ἐστι, τὸ αὐτοὺς μόνους ἐν πλεονάσματι εὑρίσκεσθαι· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ τοιοῦτον πάθος σύνεστι καὶ κατὰ τῶν ὑπολοίπων συνδέσμων,

τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος,

ἤτοι μὲν Μενέλαος,

καί τε χαλιφρονέοντα·

μυρία ἔστιν εἰς τὸ τοιοῦτο παραθέσθαι. Ἀλλ' οὐδὲ ἴδιον συνδέσμων τὸ ἐν πλεονασμῷ καταγίνεσθαι· σχεδὸν γὰρ ἐπὶ πάσας τὰς λέξεις τὸ τοιοῦτον συντείνει. καὶ εἰ ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος ἡ θέσις τοῦ ὀνόματος, τίς ἡ ἀποκλήρωσις τοῦ ἐπὶ τῶν συνδέσμων τὸ τοιοῦτο παρηκολουθηκέναι, λέγω τῶν παραπληρωματι-
265 κῶν; ἢ ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι σύνδεσμοι, διάφοροι ὄντες κατὰ τὰς φωνάς, μίαν δύναμιν ἐπηγγέλλοντο, ἐξ ἧς καὶ τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος ἀνεδέχοντο, οὐ μὴν τοῖς παραπληρωματικοῖς ταὐτὸν συνηκολούθει· σχεδὸν γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἰδιόν τι ἐπηγγέλλετο, μείωσιν μὲν ὁ γέ ἐν τῷ

τοῦτό γέ μοι χάρισαι,

περιγραφὴν λόγου ὁ δή, ἐναντιότητα ὁ πέρ

μετ' αὐξήσεως ἐμφαντικῆς. ἦν οὖν ἀνέφικτον τὸ ἐκ τοῦ σημαινομένου τὴν ὀνομασίαν αὐτοὺς ἀναδέχεσθαι διὰ τὸν προκείμενον λόγον. κοινὸν οὖν παρείπετο αὐτοῖς τὸ πλεονάζειν κατὰ τὸ ἐλλεῖπον, καὶ ἐκ τοῦ κοινῶς παρεπομένου τὸ ὄνομα ἀνεδέξαντο, οὐ διαψευδόμενοι τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος.

Ὁ τοιοῦτος λόγος συντείνει καὶ ἐπὶ τὰ παρώνυμα τῶν ὀνομάτων καὶ τὰ ῥηματικά. καὶ γὰρ ταῦτα ἐκ τῆς προϋφεστώσης ὕλης τὴν ὀνομασίαν ἀνεδέξαντο· ἠδυνάτει γὰρ ἐκ τοῦ δηλουμένου ἕνεκα τῆς ἐν αὐτοῖς γινομένης παμπόλλου διαφορᾶς, εἴ γε πάλιν τὰ ἄλλα τῶν εἰδικῶν ἑνὶ δηλουμένῳ ἐκέχρητο, ἐξ οὗ καὶ τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος ἀνεδέχετο.

Ἡ προκειμένη ἔγκλισις μετὰ τοῦ ἐὰν συνδέσμου καὶ τῶν ἰσοδυναμούντων ἐπὶ μέλλοντα φέρεται ἢ ἐνεστῶτα, ἐὰν φιλολογῶ παραγενήσεται Δίων, ἐὰν ἀναγινώσκω παραγίνεται Τρύφων· ἀκατάλληλον γὰρ τὸ ἐν παρῳχημένῳ. ὁμοίως καὶ ὁ ἵνα ἀποτελεστικός,
266 ἵνα φιλολογήσω παραγενήσεται Τρύφων καὶ ἔτι παραγίνεται. εἰ γὰρ ἐγγένοιτο παρῳχημένου σύνταξις, δύναται ὁ αἰτιώδης ἀκούεσθαι, ἵνα φιλολογήσω παρεγενήθη Τρύφων· ἐν ἴσῳ γάρ ἐστι τῷ διότι ἐφιλολόγησα παρεγενήθη Τρύφων. οὐ τοῦτο δέ φημι, ὅτι καὶ ἀποτελεστικῶς πάλιν οὐ δυ-

ναται ἀκούεσθαι· δυνατὸν γὰρ πάλιν οὕτως ἀκούειν, εἰς τὸ φιλολογῆσαί με παρεγένήθη Τρύφων. ἐπὶ τοῖς οὖν ἐσομένοις ἡ σύνταξις τοῦ αἰτιολογικοῦ οὐκ ἂν γένοιτο· ἐπὶ γὰρ γεγονόσιν αἱ αἰτίαι ἐπιλέγονται. ὅθεν καταλληλότερος γίνεται ὁ αἰτιολογικὸς ἐπιφερομένων τῶν παρῳχημένων, ἵνα ὑβρίσω Θέωνα, οὐ φήσομεν ἀγανακτήσει Δίων, ἠγανάκτησε δέ. ἐπί γε μὴν τοῦ ἀποτελεστικοῦ ἔνεστι φάναι ἵνα ὑβρίσω Θέωνα παρέσται Τρύφων.

29 Ἀκόλουθόν ἐστιν ἐκθέσθαι καὶ περὶ τῆς
συντάξεως τῶν ὑποτακτικῶν, ἀπὸ ποίας ἐγ-
κλίσεως οἱ παρατιθέμενοι σύνδεσμοι ἀφιστᾶσι
τὰ ῥήματα. ἔφαμεν γὰρ ἐν τοῖς προκειμένοις
τὰ τοιαῦτα ῥήματα μὴ συνίστασθαι χωρὶς τῶν
συνδέσμων, σαφὲς γὰρ ὅτι πᾶν ὅ ἐστι μέρος
λόγου ἐν παραθέσει συνδέσμου, τὸ αὐτὸ πάν-
τως καὶ κατ' ἰδίαν ῥητὸν ἦν. οὐ γὰρ δή γε ἓν
μέρος λόγου τὸ ἐὰν δράμῃς, ἐὰν γράψῃς, ἵνα
δῶμεν τὸ μὴ πάντως ῥητὸν εἶναι τὸ συντεθει-
297 μένον κατ' ἰδίαν, ὥς γε ἔνεστιν εὑρέσθαι μυρία
σχήματα ἐν συνθέσει μεταπεποιημένα κατὰ
τὴν σύνθεσιν, ὧν τὸ διαλυόμενον κατ' ἰδίαν
οὐκ ἔστι ῥητόν. παρὰ τὸ σέβομαι ἐγένετο εὐσε-
βής, καὶ οὐ ῥητὸν κατ' ἰδίαν τὸ σεβής· ὁμοίως
καὶ τὸ πρωτοπαγής παρὰ τὸ ἐπάγη, καὶ οὐ
ῥητὸν τὸ παγής· γείνω ἀγενής. οὐ δὴ οὖν, ὡς
ἔφαμεν, ἓν ἔσται τὸ ἐὰν λάβῃς, ἵνα μὴ πάντως

τὸ λάβῃς ἀναγκάζηται κατ' ἰδίαν λέγεσθαι. Εἰ δὲ καὶ τὸ τοιοῦτον δεῖται ἀποδείξεως, βραχέα παραθησόμεθα ὑπὲρ τοῦ μὴ ἑνῶσθαι εἰς ἓν μέρος λόγου τοὺς συνδέσμους τοῖς ῥήμασι. πόθεν γὰρ αἱ μεσαζόμεναι λέξεις παρεμπίπτουσιν; ἐὰν σήμερον καὶ αὔριον ἀκούσῃς, ἀντιλήψῃ τῶν λεγομένων. ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἐν συνθέτοις τὸ τοιοῦτον ἐγγίνεται, ὡς ἐν τῷ

λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς,

νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο ἤσθιον,

ἐκεῖνό γε ὁμόλογόν ἐστιν ὡς τὸ ἵνα δράμῃς,

ὄφρα πεποίθῃς,

τὰ τούτοις ὅμοια τὴν ἐν ἑκατέρῳ μέρει λόγου τάσιν ἀναδέχεται, ὡς ἂν παραθέσεως οὔσης καὶ οὐ συνθέσεως. πρὸς οἷς οὐδὲ οἱ σύνδεσμοι συντίθενται καθ' ἓν μέρος λόγου, οἵ τε συντεθειμένοι μόνοι εἰσὶ συναπτικοί. Ἔστιν οὖν ἡ πρώτη ἐκφορὰ τῶν ὑποτακτικῶν ὁριστική, ἣν οἱ παρατεθέντες σύνδεσμοι ἐν φωνῆς ἰδιώμασι κατέστησαν. διὸ καὶ προσεγένετο ἡ κλῆσις, ἐπεί τοί γε, εἰ ἐφυλάσσετο τὸ ἔλαβες ἐν τῷ ἐὰν λάβῃς, συνέμεινεν ἂν καὶ ἡ αὐτὴ ὀνομασία
'268 τῆς ἐγκλίσεως, καὶ εἰ μὴ ὁρισμὸν σημαίνοι, καθὼς καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις παρεστήσαμεν ὡς καὶ τὸ ἔγραψα ἄν, οὐκ ἐμφανίζον ὁρισμὸν τοῦ πράγματος, καλεῖται ὁριστικὸν διὰ τὸ συνημμένον σχῆμα τῆς ἐγκλίσεως. ἅμα οὖν καὶ τῷ

τὴν φωνὴν ἀποστῆναι ἐν τῷ ἐὰν λάβῃς, ἐὰν δράμῃς, συναπέστη καὶ ἡ ὀνομασία τῆς ἐγκλίσεως. προφανῶς γὰρ αἱ φωναὶ διέστησαν εἰς μείζονα χρόνον ἐν τοῖς συνοῦσι βραχέσι φωνήεσι κατὰ τὰς ὁριστικὰς ἐγκλίσεις, τῶν ὑπολοίπων συλλαβῶν συμμενουσῶν. εἰς μαι λήγει τὸ ὁριστικόν, λέγομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ λέγωμαι, ἐπεὶ ποία οἰκειότης πρὸς εὐκτικὸν τὸ λεγοίμην ἢ τὸ ἀσύστατον προστακτικὸν ἢ ἀπαρέμφατον τὸ λέγεσθαι; ὁμοφωνεῖ δὲ τῷ δευτέρῳ, ὅτι λέγῃ ἢ ἐὰν λέγῃ, τοῦ λέγοιο ἢ λέγου οὐδεμίαν οἰκειότητα ἐχόντων πρὸς τὴν ὑποτακτικὴν φωνήν. τὰ τρίτα ἐστὶ πληθυντικὰ λέγοιεν ἢ λεγέτωσαν, τό γε μὴν ὁριστικὸν λέγουσι, καὶ πάλιν τούτῳ συμφέρεται τὸ λέγωσιν, ἐὰν λέγωσιν. ὁμοφωνεῖ δὲ ἁπάντοτε κατὰ δευτέραν συζυγίαν τῶν περισπωμένων, ἐπί τε προσώπων τῶν κατ' ἐνεστῶτα, λέγω δὲ κατ' ἐνεργητικὴν κατάληξιν, ἐὰν λέγω - ὅτι λέγω, ἐπί τε δευτέρων προσώπων ἁπάντοτε παθητικῶν, ὅτι λέγῃ σύ - ἐὰν λέγῃ σύ, ὅτι νοῇ σύ - ἐὰν νοῇ σύ. πε-
269 ρισσὸν ἡγοῦμαι τὸν λόγον ἐπὶ πλέον προάγειν· προφανὴς γάρ. Ἄλλως τ' ἐδείξαμεν τὴν ὁριστικὴν ἔγκλισιν κατάρχουσαν τῶν ἐγκλίσεων, ὡς ἂν ἐμφανεστάτην οὖσαν καὶ πλείοσι τομαῖς χρόνων προσκεχρημένην καὶ ταῖς συνούσαις φωναῖς ὅθεν εἰ τὰ εὐκτικὰ καὶ τὰ προστακτικὰ κανόνα ἔχει τὴν ὁριστικὴν ἔγκλισιν, περισσὸν

ἂν εἴη τὸ ζητεῖν εἰ καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἐξ αὐτῆς μετείληπται.

30 Ὀφειλόμενόν ἐστι καὶ τῇ συντάξει τῶν ἐπιζευκτικῶν ἐπιστῆσαι, τί δή ποτε τὰ τέλη παρῃτήσαντο τῶν παρῳχημένων φωνῶν· οὐ γὰρ ἐφικτὴ ἡ σύνταξις τοῦ ἐὰν ἔλεγον, ἐὰν πέποιθα καὶ τῶν παραπλησίων, καί τοι τῶν παραθέσεων, ὡς ἔφαμεν, οὐ μεταποιουσῶν τὰ τέλη τῶν οἷς παράκεινται. Φαίνεται δὲ ὅτι τῆς τοιαύτης ἀκαταλληλίας ἐστὶν αἴτιον τὸ μάχεσθαι τοὺς παρῳχημένους χρόνους τῇ ἐκ τῶν συνδέσμων δυνάμει. δισταγμὸν γὰρ τῶν ὡς ἐσομένων πραγμάτων παριστᾶσι, καὶ ἔτι τῶν ὡς τελεσθησομένων, οὓς καὶ ἀποτελεστικοὺς συνέβη καλεῖσθαι· πόθεν οὖν τὸ γεγονὸς τῷ μὴ ἐσομένῳ συνοισθήσεται; ἔνθεν οὖν ἀσύστατον τὸ ἐὰν ἔλαβον, ἵνα ἀνέγνων, καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν ὁμοειδῶν συνδέσμων, σύστατον δὲ τὸ ἵνα ἀναγνῶ, ἐὰν ἀναγνῶ· τέλει γὰρ ἐχρήσατο τὰ ῥήματα 270 οὐ δυναμένῳ χρόνον παρακείμενον σημᾶναι κατὰ πρῶτον πρόσωπον. ὧν τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ὀφείλοντα ἰσοχρονεῖν ἢ τὸ αὐτὸ ω̄ παραδέξεται ἢ τὸ ἰσόχρονον η̄ συγγραφομένου τοῦ ῑ, καθὸ ἡ ἐν πρώτῳ γενομένη κατάληξις τοῦ ω̄ τὴν ἐν δευτέροις καὶ τρίτοις προσώποις ἐκφορὰν ἔχει μετὰ φωνήεντος συνόντος τοῦ ῑ, τοῦ τοιούτου ἐντελέστερον ἀποδεικνυμένου ἐν τῷ περὶ

ὀρθο-

ὀρθογραφίας. Φαίνεται οὖν ὅτι ὁ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τῇ πρὸς τὸν ἀποτελεστικὸν ὁμοφωνίᾳ συνήρπασε καὶ τὰ τῆς συντάξεως εἰς ταὐτό, τάχα καὶ τῆς ἐπιῤῥηματικῆς ὁμοφωνίας συλλαμβανομένης τῷ λόγῳ· συντασσόμενα γὰρ τὰ ὁριστικὰ μετὰ τοῦ ἵνα ἐνδείκνυται τὸ τοπικὸν ἐπίῤῥημα,

ἵνα τ' ἔτραφεν ἠδ' ἐγένοντο.

ὁμόλογον γὰρ ὅτι οἱ αἰτιολογικοὶ παρῳχημένοις χρόνοις συντάσσονται, ὅτι ἔγραψα, ὅτι ἐνόησα.

Ἐχρῆν μέντοι γινώσκειν ὡς αἱ γινόμεναι παραθέσεις ἐξ ἐνεστώτων εἰσὶ καὶ παρῳχημένων, τοιοῦτόν τι τῆς συντάξεως ἐπαγγελλομένης ἐν τῷ ἐὰν μάθω, εἰ ἀνύσαιμι τὸ μαθεῖν, ἐὰν δράμω, εἰ ἀνύσαιμι τὸ δραμεῖν· ἔν γε μὴν τῷ ἐὰν τρέχω ἐὰν ἐν παρατάσει γένωμαι τοῦ τρέχειν. καὶ ἔνθεν ἀνέφικτος ἡ τοῦ μέλλοντος σύνταξις· αὐτοὶ γὰρ οἱ σύνδεσμοι τὸ ὡς ἐσόμενον σημαίνουσι. Πῶς οὖν οὐ γελοῖοι καὶ οἱ ἀφορισάμενοι ὡς Δωριεῖς οὐ περισπῶσι
271 τοὺς ὑποτακτικοὺς μέλλοντας, καὶ οἱ ἐπιζητήσαντες κατὰ τί οὐ περισπῶσιν; ὁ γὰρ λόγος αὐτῶν ἐξ ἀσυστάτου λήμματος συνέστηκεν. ἦν δὲ τὸ δελεάσαν τὴν τούτων ἄγνοιαν ἡ γενομένη ὁμοφωνία ἐκ τοῦ εἰς ā λήγοντος ἀορίστου, ἔχουσα οὕτως. ὁ προςγενόμενος χρόνος ἐν τοῖς ὁριστικοῖς ἅμα τῷ μεταστῆναι τὴν ὁρι-

στικὴν ἔγκλισιν περιγράφεται· παρὰ γὰρ τὸ ἔλεξα εὐκτικὸν μὲν γίνεται τὸ λέξαιμι, ἀπαρέμφατον δὲ τὸ λέξαι, προστακτικὸν δὲ τὸ λέξον. καὶ δὴ οὖν ἐν τῇ ὑποτακτικῇ ἐγκλίσει ταὐτὸν παρείπετο μεταποιουμένου τοῦ τέλους εἰς τὸ ω, καθότι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων παρῳχημένων ταὐτὸν συνέβαινεν, ἔφαγον-ἐὰν φάγω, ἔδραμον-ἐὰν δράμω, καὶ οὕτω τὸ ἔλεξα-ἐὰν λέξω γίνεται ὅμοιον ὁριστικῷ μέλλοντι τῷ λέξω. ὅτι γὰρ οὐχ ἡ σύνταξίς ἐστι τοῦ μέλλοντος, τοῦ ἀορίστου δέ, σαφὲς ἐκ τῆς προκειμένης συντάξεως· ἧς εἰ μὴ μεταλάβοιεν οἱ ἐντελέστερον τὸν λόγον παρακρούοντες, δυσπιθέστερον ἀναστρέφουσιν. Ἵν' οὖν εὐσύνοπτος ἅπασιν ἡ σύνταξις γίνηται, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγους συντρέχοντας τῇ προειρημένῃ συντάξει παραθήσομαι, πρῶτον παραλαβών, ὑπὲρ οὗ ἐστιν ἡ ζήτησις, μαρτύριον τὸ τοὺς Δωριεῖς καθ' ὅλης τῆς ἐγκλίσεως τὴν περισπωμένην φυλάττειν ἐν μέλλοντι, οὐ μὴν ἐν ὑποτακτικοῖς, ὅτι μηδὲ ἔστιν ὑποτακτικὸν μέλλοντος. Δεύτερον καὶ τὸν ἀπὸ τῆς Ἀτθίδος σχηματισμόν. κατὰ μέλλοντά φασι λυριῶ καὶ κομιῶ, κατὰ δὲ ἀόριστον ἐλύρισα,
272 ἐκόμισα· τί οὖν οὐ φασι καὶ ἐὰν λυριῶ καὶ ἐὰν κομιῶ, σὺν δὲ τῷ σ, συνούσης καὶ τῆς βαρείας τοῦ ἀορίστου καὶ τῆς γραφῆς; Τρίτον ἡ πέμπτη συζυγία κατὰ τὴν παρεδρεύουσαν τοῦ εἰς τὸ ᾱ λήγοντος ἀορίστου καὶ ἔτι κατὰ τὴν πα-

ἑδρεύουσαν τοῦ μέλλοντος τῷ ἐναντίῳ χρῆται χρόνῳ. ὁ μὲν γὰρ ἀόριστος πάντως μακρὰν αἰτεῖ, ὥστε καὶ ἐκ βραχείας τῆς κατὰ τὸν ἐνεστῶτα μακρὰν γίνεσθαι, ὡς ἐν τῷ δέρω-ἔδειρα, νέμω-ἔνειμα· ὅ γε μὴν μέλλων βραχεῖαν, ὡς καὶ ἐκ μακρᾶς βραχεῖαν γίνεσθαι, κείρω-κερῶ, φθείρω-φθερῶ. καὶ εἰ τοῦτο, πῶς οὐκ ἂν δοίημεν τὸ ἐὰν νείμω καὶ ἐὰν δείρω, ὡς δὴ μόνου ἐστὶν ἀορίστου, ὅπου γε τὸ ἀνεφικτότατον τοῦ μέλλοντος παρέλαβε, λέγω δὲ τὴν μακράν, μετεδίωξε δὲ τὸ ἴδιον τοῦ εἰς ᾱ λήγοντος ἀορίστου, τὸ μακρᾷ παρεδρεύεσθαι; Τέταρτον δὲ ζητοῦντες κατὰ τί οἱ ὑποτακτικοὶ μέλλοντες οὐ περισπῶνται παρὰ Δωριεῦσι, γελοῖόν τι πείσονται, ὡσεὶ λελησμένοι τῶν συνήθων φωνῶν, τῷ ζητεῖν διὰ τί οἱ Δωρικοὶ μέλλοντες οὐ περισπῶνται, τῶν κοινῶν πολὺ πρότερον τὸ τοιοῦτον ἀναδεδεγμένων. πῶς γὰρ πρὸς τὸ τοιοῦτον οὐκ ἔστι φάναι, διὰ τί τὸ πλυνῶ περισπᾶται, οὐ μὴν τὸ ἐὰν πλύνω; ἢ ὅτι διὰ τῆς περισπωμένης ἐμφανιζόμενος ὁ μέλλων τὸ δέον τοῦ λόγου καθιστάνει· ὃς εἴ γε πάλιν συνετονοῦτο τῷ ἀορίστῳ, κἂν τὰ τῆς συντάξεως ἐλάνθανεν, ὡς ἐπὶ τοῦ στήσω καὶ ἔστησα-ἐὰν στήσω. Πέμπτον ὅτι τὸ δώσω καὶ τὸ θήσω, ἐὰν προσλάβῃ τινὰ τῶν ἐπιζευκτικῶν, ἀκατάλληλον λόγον ἀποτελεῖ. πότε γὰρ ῥήματι εἰς ω λήγοντι οὐ συνάπτονται ἐπιζευκτικοί, ὁπότε καὶ

τὰ τέλη εἰς ω τρέπουσιν; ἢ ὅτι οὐκ ἦν ὁ ἔδωσα καὶ ἔθησα διὰ τοῦ σ γραφόμενος, ἵνα τὸ μεταπῖπτον α εἰς ω τὸ δέον τοῦ καταλλήλου παραστήσῃ. ὠλιγωρημένοι γὰρ οἱ ἀόριστοι μετὰ τὴν ὁριστικὴν ἔγκλισιν ἐσιγήθησαν, καὶ οὕτως οὐκ ὄντων ἀορίστων οὐδὲ τὰ τῆς ἐγκλίσεως ἐγίνετο. τῶν εἰς μι ληγόντων οὐκ εἰσὶ δεύτεροι μέλλοντες, εἰσὶ δὲ ἀόριστοι δεύτεροι, οἷον ἔδων, ἀπέδων, ἔθην, ἀφ' οὗ ἐθέμην. καὶ ἐπεὶ ἦσαν ἀόριστοι, ἦν καὶ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις κατ' αὐτῶν, ἐὰν θῶ, ἐὰν δῶ δέδεικται. ἄρα ὡς μελλόντων μὲν ὄντων, οὐ μὴν ἀορίστων, ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις ἀκατάλληλος· ἀορίστων δὲ ὄντων, οὐ μὴν μελλόντων, κατάλληλος καὶ ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.

31 Ἀκόλουθόν ἐστι διαλαβεῖν καὶ περὶ τῆς ἐγγινομένης διαθέσεως καθ' ἑκάστην ἔγκλισιν, ἧς οὐδὲ τὰ ἀπαρέμφατα ἐκτὸς ἐγένετο διὰ τὸ κατηναγκασμένον τοῦ συνέπεσθαι ἅπασι τοῖς χρόνοις ἢ ἐνεργητικῶς ἢ παθητικῶς ἢ καὶ ἔτι μέσως. Ἔστιν οὖν ἐπιστῆσαι τὸ πρῶτον, εἰ ἐν ἅπασι τοῖς ῥήμασι σύνεστι τὸ δισσὸν τῆς διαθέσεως, συνούσης τῆς προειρημένης μεσότητος·
274 ὡσεὶ καὶ ἐπὶ τῆς τῶν ὀνομάτων κατὰ γένος διακρίσεως, εἰ ἅπασι παρέποιτο τὸ ἐν παρασχηματισμοῖς καταμεμῖχθαι θηλυκοῦ τε καὶ οὐδετέρου· ἢ οἷς μὲν παρακολουθήσει τὸ αὐτὸ μόνον ἐν ταῖς ἐγκλίσεσι καταγίνεσθαι, ἐν ὁριστικῇ

ἀποφαίνει ἢ εὐκτικῇ καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων, οὐ μὴν κατὰ διάθεσιν ἐνεργητικὴν ἢ παθητικήν· ἢ καὶ ἔτι οἷς μὲν μετὰ τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσεως καὶ ἔτι τῶν ὑπολοίπων διάθεσιν δηλοῦν ἐνεργητικήν, οὐ μὴν ἐπιδεχομένοις τὴν παθητικήν. ἔστι δὲ τὸ λεγόμενον τοιοῦτον. Οὐκ εἴ τι ῥῆμα ὁριστικόν ἐστιν ἢ τινος ἄλλης ἐγκλίσεως, τοῦτο πάντως ἐν διαθέσει καταγίνεται τῇ ἐνεργητικῇ. χρὴ γὰρ νοεῖν ὅτι ἡ ἐνέργεια ὡς πρὸς ὑποκείμενόν τι διαβιβάζεται, ὡς τὸ τέμνει, τύπτει, τὰ τούτοις παραπλήσια· ἧς καὶ τὸ παθητικὸν ἐκ προϋφεστώσης ἐνεργητικῆς διαθέσεως ἀνάγεται, δέρεται, τύπτεται. οὐ δὴ τούτοις ὅμοιά ἐστι τὸ ὑπάρχω, τὸ ζῶ, τὸ εἰμί, τὸ πνέω, τὸ φρονῶ, τὰ ὅμοια. τῶν δὴ τοιούτων ἀναλόγως ἡ παθητικὴ ἔγκλισις ὑποσταλήσεται, ὅτι μηδὲ διὰ τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσεως τὰ ἐνεργούμενα πρόσωπα παρέστησαν, ἃ πάντως διατεθέντα τὸ παθεῖν ὁμολογήσει. εἰ γοῦν τὸ φρονῶ ἐν συνθέσει γένοιτο καταφρονῶ, τὴν ἐκ τοῦ φρονεῖν διάθεσιν μεταβιβάσαν ἐπί τι ὑποκείμενον ἐν τῷ καταφρονῶ σοῦ, ἀκόλουθον
275 ἕξει τὴν ἀντιπαρακειμένην παθητικὴν διάθεσιν, καταφρονοῦμαι ὑπὸ σοῦ. ὥστε οἱ τὰ τοιαῦτα ῥήματα κλίνοντες καὶ εἰς παθητικὰς ἐκφορὰς ὁμόλογοί εἰσι μελετήματα φωνῆς παραλαμβάνοντες, οὐ μὴν φυσικὴν κλίσιν οὐδὲ συστατικήν, ὡς εἰ καὶ ἀρσενικόν τις ἀποφαίνοιτο

τοῦ γαλουχήσασα ἢ ἔτι τοῦ ἐκτρώσασα ἢ τινος τῶν κατὰ φωνὴν μὲν δυναμένων συνεμπίπτειν, οὐ μὴν ἐν παραδοχῇ λόγου. ἔστι δὴ οὖν τὰ προειρημένα αὐτὸ μόνον ὁρισμὸν ἐμφαίνοντα τοῦ συνεῖναι τὸ ζῆν, τὸ φρονεῖν, τὸ γηρᾶν, καὶ ἔτι ἐπὶ τῆς συνούσης οὐσίας τὸ ὑπάρχειν, καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν ἔξωθεν προςγινομένων κατ᾽ οὐσίας περίκτησιν, ὡς τὸ πλουτεῖν, κερδαίνειν. Ἔστιν ἃ καὶ ψυχικὴν ἢ σωματικὴν διάθεσιν σημαίνει, οἷς οὐ προςγίνεται πάλιν ἡ παθητικὴ κλίσις διὰ τὸ ἐν τῇ προςούσῃ καταλήξει τὸ πάθος ὑπαγορεύεσθαι. ἔστι μὲν γὰρ τὸ ἀνιῶ ἐν διαβάσει ἑτέρου προςώπου, ὅ περ ἀποτελέσει παθητικὸν τὸ ἀνιῶμαι, οὐ μὴν τὸ κοπιῶ ἢ τὸ ὀφθαλμιῶ· τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν ῥημάτων ἐν αὐτοπαθείᾳ ἔχει τὸν ὁρισμόν. καὶ ἐπειδὴ τὸ διατίθεσθαι ἢ ἐπὶ τοῖς εὐκταίοις γίνεται ἢ ἐπὶ τοῖς μὴ οὕτως ἔχουσιν, ὁμόλογον ὅτι οὐ συστήσεται παθητικὰ τοῦ πάσχω, χαίρω, ἐρυθριῶ, θνήσκω, γηρῶ, θάλλω, οὐρητιῶ, γαυριῶ. τοιοῦτον γάρ τι παρακολουθήσει, ὡς εἰ καὶ ἀρσενικοῦ ὀνόματος ἀρσενικόν τις ζητήσειεν 276 ἢ θηλυκοῦ θηλυκόν· οὐ δὴ οὖν παθητικοῦ ὄντος παθητικόν τις ζητήσει. τὰ γοῦν διὰ τοῦ μέσου ἐνεστῶτος ἐν τύπῳ παθητικῷ ἐνέργειαν σημαίνοντα ἀπαράδεκτον ἔχει τὴν διὰ τοῦ ω κατάληξιν, ἐνεργητικὴν οὖσαν, ἐπεὶ τὸ ταύτης εὔχρηστον διὰ τοῦ προειρημένου μέσου ἐνεστῶ-

τος κατείληπτο, ὡς ἔχει τὸ βιάζομαί σε, μάχομαί σοι, χρῶμαί σοι καὶ ἄλλα πλεῖστα. σαφὲς οὖν ὅτι παντὸς παθητικοῦ εἰς μαι λήγοντος ἐνεργητικόν ἐστι παραδέξασθαι, ἐὰν μετὰ τῆς καταλήξεως συντρέχῃ καὶ τὰ τῆς συντάξεως, ἵσταμαι ὑπὸ σοῦ - ἵστημι σέ, δέρομαι ὑπὸ σοῦ - δέρω σέ, ἕλκομαι ὑπὸ σοῦ - ἕλκω σέ· οὐχὶ τὸ πέταμαι ὑπὸ σοῦ, διὰ τοῦτο οὐδὲ τὸ πέτημι σέ. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαμαι, δύναμαι, ἔραμαι. Ἔστιν ἃ καὶ διάθεσιν σημαίνει ἐνεργητικήν, οὐ μὴν ἔχει ἀντιπαρακειμένην παθητικὴν ἐκφοράν, καθὸ τὰ διατιθέμενα ἄψυχα καθεστῶτα οὐκ ἠδύνατο ὁμολογῆσαι τὸ παθεῖν, εἰ μὴ τὸν αὐτῶν τις λόγον διαθεῖτο, ὡς ἔχει τὸ περιπατῶ. τούτου γὰρ οὐ συστατὸν τὸ περιπατοῦμαι οὐδὲ τὸ περιπατῇ, καθὸ οὐδὲ πρὸς τὰ ἄψυχα αἱ ἀποτάσεις τῶν λόγων, οὐδὲ ἐξ ἀψύχων αἱ ἀποφάνσεις γίνονται, περί γε μὴν αὐτῶν, περιπατεῖται ἡ ὁδός, οἰκεῖται ἡ γῆ. ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ τοῦ πλέω, τρέχω καὶ ἁπάντων τῶν τοιούτων. διαθέσεως ἐνεργητικῆς ἐστι τὸ δωρί-
277 ζω, αἰολίζω καὶ τὰ παραπλήσια· ἀλλ' οὐ συστατὰ τὸ δωρίζομαι, αἰολίζομαι· τό γε μὴν αἰολίζεται τὰ Ἀλκαίου ποιήματα, δωρίζεται τὰ Ἀλκμᾶνος. τὸ αὐτὸ κἀπὶ τοῦ ἀριστῶ, δειπνῶ. προδήλου ὄντος τοῦ λόγου περισσὸν ἐγχρονίζειν ἐν τοῖς ὑποδείγμασι. σα-

φὶς γὰρ ὅτι καὶ δειπνίζω ἢ ἀριστίζω, ἐπιδεξάμενα πλαγίαν πτῶσιν τὴν ἀριστίζομαι, ὡς πρὸς ἔμψυχον, ἀνελλιπὲς ἔχει τὸ ἀριστίζομαι καὶ δειπνίζομαι: τοιοῦτον γάρ ἐστιν, ἄριστον παρέχω τινὶ καὶ δεῖπνον, ὥστε διαφέρειν τὸ ἀριστῶ τοῦ ἀριστίζω, ἣ τὸ μὲν ἀριστῶ ὑποφαίνει ἀρίστου μεταλαμβάνω, τό γε μὴν ἀριστίζω ἀρίστου μεταδίδωμί τινι· ᾧ καὶ τὰ τῆς συντάξεως ἐγγενόμενα, ὡς ἔφαμεν, τὸ παθητικὸν ἀπετέλεσε. τὴν αὐτὴν ἔχει διαφορὰν καὶ τὸ γαμῶ πρὸς τὸ γαμίζω· ἔστι γὰρ τὸ μὲν πρότερον γάμου μεταλαμβάνω, τὸ δὲ γαμίζω γάμου τινὶ μεταδίδωμι. τό γε μὴν γαμῶ παθητικῶς κλίνεται, καθὸ τὰ τῆς διαθέσεως πρὸς σύνταξιν ἐμψύχου προσώπου κατεγίνετο.

Τούτων οὖν τῇδε ἐχόντων ἐπιστατέον τῷ ἐρίπω ῥήματι, εἰ συνωνυμεῖ τῷ πίπτω, ᾧ παράκειται κατὰ διάλεκτον γενομένη ὀξύτονος μετοχὴ πεσών· καὶ εἰ τὸ πεσὼν οὐκ ἔχει παθητικόν, συστατὸν δέ ἐστι φάναι πεσόντι, δῆλον ὅτι καὶ τὸ ἐριπόντι Πολυνείκει παρὰ Πινδάρῳ ἀναλογώτερον καταστήσεται διὰ τοῦ
278 ο γραφόμενον. Ἀλλ' εἰ ἦν ἀληθὲς τὸ συνωνυμεῖν τὸ ἐρίπω τῷ πίπτω, οὐκ ἂν ὑπῆρχε τὸ ἐρίπεται, ὡς οὐδὲ τὸ πίπτεται. μή ποτε γὰρ μᾶλλον τῷ βάλλω συνωνυμεῖ, καὶ ὡς βάλλω σε, οὕτως ἐρίπω σε, καὶ ὡς βληθέντι, οὕτως ἐριπέντι. καὶ γὰρ τὸ

ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν

οὐχ, ὡς οἴονταί τινες, ἀπὸ τοῦ ῥίπτω ἐκλαβεῖν· οἰκειότερον γάρ πως τὸ καταστρέφεσθαι τεῖχός ἐστιν ἢ ῥίπτεσθαι. ἔστι δὴ οὖν ἀπὸ τοῦ ἐρίπω, κατὰ παθητικὴν διάθεσιν τρίτου προσώπου κατὰ χρόνον τὸν ὑπερσυντέλικον, κατὰ Ἀττικὴν διάλεκτον συστολῆς γενομένης τοῦ η εἰς ε, καθὼς ἔχει καὶ τὸ ξηρόν-ξερόν, ποθῆσαι-ποθέσαι· ἀπὸ τοῦ ἐρίπω ἤριπτο, ἐρήριπτο, καὶ ἔτι ἐρέριπτο.

Τὰ δὴ προκατειλεγμένα τῶν ῥημάτων πρὸς εὐθείας σύνταξιν ἀπαρτίζει διάνοιαν, περιπατεῖ Τρύφων, ζῇ Πλάτων, ἀναπνεῖ Διονύσιος, πλεῖ, τρέχει, χωρὶς εἰ μὴ ἐπὶ τῶν αὐτοπαθῶν αἰτήσειέ τις τὸ ποιοῦν τὸ πάθος, φθίνει Θέων ὑπὸ τῆς λύπης, πάσχει Θέων ὑπὸ τοῦ γυναίου, πυρέσσει Θέων διὰ τὸν κόπον. ἅ περ κἂν μὴ προσκέηται, τῇ αὐτοτελείᾳ τοῦ πάθους ἀνενδοίαστά ἐστιν, ἐπεὶ καὶ τῷ περιπατεῖ καὶ ζῇ καὶ ἀριστᾷ καὶ τοῖς ὁμοίοις, αὐτοτελέσιν οὖσι, προστίθεται ἔσθ' ὅτε τὸ ἐν γυμνασίῳ ζῇ ἢ ἐν οἴκῳ. ἥ γε μὴν παράθεσις τῶν ἄλλων ῥημάτων πάντως τὸ ἡμιτελὲς καθίστησιν, ὡς ἔχει τὸ Τρύφων βλάπτει, Τρύφων φιλεῖ.
219 διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς ἐλάττονα κατηγορήματά φασιν, ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἐν αὐτοτελείᾳ καταγινομένων ῥημάτων καὶ μὴ

πάντως ἐπιζητούντων πλαγίαν. Οὐ μέντοι μοι δοκεῖ βίαιον εἶναι τὸ καὶ ἔνια τούτων τὸν αὐτὸν ἐπέχειν λόγον τοῖς προειρημένοις, ὥςτε μὴ πάντως πλαγίαν ἐπιζητεῖν. αὐτὸ γὰρ μόνον μηνύειν ἐθέλοντες τὰ ἐγκείμενα πάθη φήσομεν ὡς ἐρᾷ οὗτος, φιλεῖ οὗτος, ὡς εἰ καὶ ἐπ' ἀναγνώσματος ἀναγινώσκει οὗτος, αὐτὸ μόνον τὸ πρᾶγμα μηνύοντες· καὶ ἐν ἀποφάσει γάρ ἐστι φάναι οὐκ οἶδεν ἀναγινώσκειν οὗτος. παρὸν μέντοι ἐξεργαστικώτερον φάναι οὗτος ἀναγινώσκει τὰ Ἀλκαίου καὶ Ὁμήρου, οὗτος φιλεῖ Διονύσιον, οὗτος ἐρᾷ Ἑλένης. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ τύπτει καὶ τῶν δυναμένων ταὐτὸν παραστῆσαι· οἷόν τε γὰρ φάναι οὗτος τύπτει, ὡς εἰ καὶ οὗτος ἠχεῖ ἢ ψοφεῖ, ὅτι καὶ ἐν ἀπαγορεύσει φαμὲν μὴ τύπτε, μὴ βόα, οἷς πάλιν ἔστι προςθεῖναι αἰτιατικὰς πτώσεις. καὶ δῆλον ὅτι τούτων παθητικὰ γενήσεται φερομένων ἐπὶ πλαγίαν πτῶσιν, οὐ μὴν τῶν δοκούντων κατ' αὐτοτέλειαν τὸν λόγον καθιστάνειν, καθὸ δυνάμει ὅμοια γέγονε τοῖς προκατειλεγμένοις, λέγω τῷ περιπατεῖν καὶ πλουτεῖν· πρόκειται γὰρ ὅτι τὰ τοιαῦτα οὐκ ἔχει πλαγίαν πτῶσιν.

Ἔστιν οὖν καθολικώτερον φάναι ὡς τὰ πρὸς εὐθεῖαν συναρτώμενα τῶν ῥημάτων, οὐκ 280 ἀπαιτοῦντα πλαγίαν πτῶσιν, οὐδὲ παρακειμένην ἕξει παθητικὴν προφοράν· τά γε μὴν

πλαγίαν ἀπαιτοῦντα πάντως καὶ εἰς παθητικὴν διάθεσιν μετασχηματισθήσεται, συμπαραλαμβανομένης γενικῆς μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, δέρομαι ὑπὸ Τρύφωνος, τιμῶμαι ὑπὸ Θέωνος. Καὶ αὕτη μὲν μόνη ἐστὶ τῶν παθητικῶν ἡ σύνταξις· τῶν γε μὴν ἐνεργητικῶν ἐστὶ καὶ γενικῇ, οὐ συνούσης τῆς ὑπὸ προθέσεως, ὡς τὸ κυριεύω σοῦ, καὶ δοτικῇ, ὡς τὸ παλαίω σοί, καὶ αἰτιατικῇ, ὡς τὸ τιμῶ σέ.

32 Ἡ δὴ προκειμένη σύνταξις αὐτάρκης καταστήσεται τοῖς προαιρουμένοις ἁπλούστερον τὰς παραδόσεις τῶν λόγων παραλαμβάνειν· τοῖς μέντοι γε μετὰ πάσης ἀκριβείας ἐπεξιοῦσι τὰ τῆς συντάξεως τοῦ λόγου προσγενήσεται ἐπιστῆσαι, τίνα τῶν ῥημάτων γενικὴν ἀπαιτεῖ καὶ τί τούτου τὸ αἴτιον, καὶ τίνα δοτικήν, συνόντος πάλιν τοῦ αἰτίου· τὸ αὐτὸ κἀπὶ τῆς αἰτιατικῆς. καὶ δῆλον ὅτι διὰ τὸ συνὸν πλῆθος τῶν ῥημάτων καὶ τὰ τῆς συντάξεως ἰδιώματα δυσπερίληπτα γενήσεται, ἅ περ οἶμαι κατὰ τὸ δέον προσδιευκρινήσειν.

Αἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς εὐθείας ἐγγινόμεναι δράσεις σχεδὸν ἐπὶ αἰτιατικὴν ἅπασαι συντείνουσι, παρυφισταμένου καὶ τοῦ ἐνεργοῦντος καὶ τοῦ τὸ πάθος ἀναδεχομένου, ὡς ἐν τῷ δέρω σε, τύπτω σε, τῶν παθόντων κατὰ παθητικὴν σύνταξιν ἀνθυ-
281 παγομένων εἰς εὐθεῖαν τῶν τε δρασάντων εἰς γενι-

κὴν μετὰ τῆς ὑπό, ἐγὼ δέρομαι ὑπὸ σοῦ· διὰ τί δὲ μετὰ τῆς ὑπό, ἐν τοῖς ἑξῆς εἰρήσεται. Ἡ δὲ προκειμένη σύνταξις, κἂν σωματικῶς τὰ τῆς ἐνεργείας σημαίνῃ κἂν ἔτι ψυχικῶς, ὡς εἴπομεν, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς συντάξεως ἔχεται, κἀπεὶ πολλαχῶς ἐστι τὸ διατίθεσθαι, πλεῖστοι καὶ τρόποι παρακολουθήσουσι τῶν ῥημάτων κατὰ τὰς ἰδιότητας τῶν ἐνεργειῶν. εἰσὶ μὲν γὰρ σωματικαὶ διαθέσεις αἱ τοιαῦται, τρίβω σε, νίπτω σε, ῥήσσω σε, ἕλκω σε, βιάζομαι, χωλῶ, γυμνάζω, νύσσω, κνήθω, ξύω, σμῶ, βρέχω, τύπτω, παίω, λούω, δεσμεύω, λύω, πλήσσω, φονεύω, κτείνω, φθείρω, καίω, φλέγω, θερίζω, ζημιῶ, βλάπτω. καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς ὑβρίζω· καὶ γὰρ καὶ διὰ χειρῶν καὶ ψυχικῆς διαθέσεως, καθὸ ἔχει καὶ τὸ λοιδορῶ καὶ τὸ κακολογῶ, ἀνιῶ, λυπῶ. καὶ ὅσα ἐπ' ἐγκωμίων, ὑμνῶ σε, μεγαλύνω σε, ᾄδω, μέλπω, δοξάζω, κλείω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κλέος, αἰνῶ. καὶ ἐπὶ τῶν διακρουστικῶν, παραλογίζομαί σε, κλέπτω, ἀπατῶ, περιγελῶ, παίζω, ἀπαφῶ, ἐξαπατῶ, πλανῶ. καὶ ὅσα κατ' ἀπόστασιν τῶν ὑποκειμένων, ὡς ἐπὶ τοῦ ζητῶ σε ἢ εὑρίσκω. καὶ ὅσα ἐν ἐπικρατείᾳ, ἔχω, κρατῶ, φυλάσσω, τηρῶ, εἴργω. καὶ τὸ μὲν ἐρίζω σοι, παλαίω σοι καὶ τὰ τούτοις ὅμοια δοτικὴν παραδέχεται διὰ λόγον ὃν ἐκθησόμεθα· τό γε μὴν νικῶ ἐν ἐπικρατείᾳ πάλιν γινό-

282 μενον αἰτιατικῇ συμφέρεται. ὁμοίως καὶ αἱ σεπτικώτερον παραλαμβανόμεναι συντάξεις, τιμῶ σε, σέβομαί σε — πολλῶν γὰρ ἀποφάνσεις ἐνεργειῶν, ὧν περιληπτικόν ἐστι τὸ σέβομαι —, ἐντρέπομαι, αἰσχύνομαι, προςκυνῶ, θωπεύω, κολακεύω, ἅζομαι. καὶ ὅσαι ἐν ἐπινοίᾳ εἰσὶ ψυχικῆς διαθέσεως, συντείνουσαί ἐπί τι, οἴομαί σε, ὑπολαμβάνω, ὑπονοῶ, ὑφορῶμαι.

Καὶ τὰ προαιρετικὰ δὲ τῶν ῥημάτων τὰ τῆς διαθέσεως ἔχει συντείνοντα κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν ἐπὶ πάντα τὰ ῥήματα, ὧν ἐστὶ καὶ ἐλλιπῆ, εἰ γένοιτο ἐκ πρώτου πρὸς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ἢ ἐκ τρίτου πρὸς δεύτερον καὶ πρῶτον· ὅ περ ἔστιν ἐπιτομώτερον φράσαι, εἰ ἐν διαβάσει εἴη τὰ τοῦ προσώπου. τὸ γὰρ βούλομαι φιλολογεῖν, προαιροῦμαι ἀναγινώσκειν οὐ δέεται τῆς προςδιαστελλούσης ἀντωνυμίας, ἐπεὶ δυνάμει ἐν αὐτοπαθείᾳ ἔχει τὰ τῆς συντάξεως, ἐπεί τοι πάλιν ἦν ὁ λόγος τοιοῦτος, βούλομαι ἐμαυτὸν πλουτεῖν, βούλομαι ἐμαυτὸν περιπατεῖν, τουτέστι διατίθεμαι εἰς τὸ περιπατεῖν, εἰς τὸ πλουτεῖν. τοῖς γοῦν διαβιβαζομένοις προςώποις ἀνάγκη τὸ ἀντωνυμικὸν ἐγγενέσθαι, βούλομαί σε γράφειν, βούλομαί σε Διονύσιον φιλεῖν· εἰ γὰρ μὴ τῇδε γένοιτο, πάλιν συνδραμεῖται τὸ ἀπαρέμφατον τῷ βούλομαι καὶ οὕτως αὐτοπαθὲς ἔσται, συμπαραλαμβανομένης

μὲν τῆς ἐμαυτόν ἀντωνυμίας, ἐὰν καὶ τὸ ῥῆμα ἐπὶ πλαγίαν φέρηται, οὐ συμπαραλαμβανο- 213 μένης δέ, εἰ μὴ τῆδ' ἔχοι. τοῦ μὲν προτέρου ἐστὶ τὸ γυμνάζω σέ-βούλομαί γυμνάζειν ἐμαυτόν, δέρω σέ-βούλομαι δέρειν ἐμαυτόν· τοῦ δὲ δευτέρου ἐστὶ πλουτῶ ἀδιαβίβαστον, ἐξ οὗ οὐ πάντως ἐπιζητήσει τὸ βούλομαι πλουτεῖν ἐμαυτόν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς τῆς ἀντωνυμίας. ταὐτὸ κἀπὶ τοῦ βούλομαι περιπατεῖν καὶ τῶν ὁμοίων, ὥστε συνάγεσθαι τὸ ἐκ μὲν τῆς προτέρας συντάξεως πάντως ἐπιζητεῖν τὴν ἐμαυτόν ἀντωνυμίαν, ὡς ἐν τῷ βούλομαι βλάπτειν, βούλομαι φιλεῖν, οὐ μὴν ἐπὶ τοῦ περιπατεῖν, τρέχειν καὶ τῶν ὁμοίων. Ἴσως τις οἰήσεται τὸ βούλομαι, προαιροῦμαι, θέλω, τὰ τούτοις ὅμοια ἐπὶ αἰτιατικὴν πτῶσιν μὴ φέρεσθαι, τά γε μὴν συμφερόμενα ῥήματα. ἔστω γάρ τι βλάπτω σε, γράφω σε, ἀφ' οὗ ἂν γένοιτο θέλω σε βλάπτειν, θέλω σε γράφειν, ὥστε τῶν ἀπαρεμφάτων εἶναι τὴν σύνταξιν, μὴ τῶν ἐγκειμένων ὁριστικῶν, καὶ ἔτι ἐξ ἐκείνου πιστώσεται, ὡς τὸ ἀκούειν ἐπὶ γενικὴν φερόμενον· διὸ καὶ ἕνεκα τούτου πάλιν τὸ θέλω ἀκούειν Διονυσίου γενικὴν σύνταξιν ἀνεδέξατο ἕνεκα τοῦ τὰ ἀκούω ἐπὶ γενικὴν φέρεσθαι. Ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτο ληρῶδες. ὡς γὰρ προείπομεν, πάντως τὰ προαιρετικὰ ἐπ' αἰτιατικὴν

φέρεται, προςλαμβάνοντα ἑτέραν πτῶσιν, ἐὰν καὶ τὸ συντασσόμενον ἀπαρέμφατον ἐκ ῥήματος συνεστήκῃ τοῦ φερομένου ἐπὶ πλαγίαν πτῶσιν· εἰ γὰρ μὴ τῇδε ἔχοι, μόνη αἰτιατικὴ παραλαμβάνεται ἡ ἐκ τοῦ προαιρετικοῦ. Τοῦ μὲν προτέρου λόγου θέλω σε ἀκούειν Διονυσίου· παρείληπται γὰρ ἡ σέ αἰτιατικὴ διὰ τὸ θέλω, ἥ γε μὴν γενική, λέγω ἡ Διονυσίου, διὰ τὸ ἀκούειν. πάλιν ἔστι τι σοὶ χαρίζομαι, καὶ πάντως γενήσεται θέλω σε χαρίζεσθαι Διονυσίῳ, προςγενομένης πάλιν τῆς αἰτιατικῆς καθ᾽ ὃν εἴπομεν λόγον, συνιούσης δοτικῆς διὰ τὸ χαρίζεσθαι. ἔνθεν δὴ καὶ δύο αἰτιατικαὶ ἀνακύπτουσιν, εἰ καὶ τὸ ῥῆμα ἐπ᾽ αἰτιατικὴν πάντως φέροιτο, ὡς ἔχει τὸ βλάπτω σε - θέλω σε βλάπτειν Διονύσιον - θέλω Διονύσιον βλάπτειν Ἀπολλώνιον, περὶ ὧν καὶ τῆς ἀμφιβολίας διελεξάμεθα. Τοῦ δευτέρου ἦν τὸ πλουτῶ ἀδιαβίβαστον, τὸ περιπατῶ, τὸ ζῶ, ἄλλα πλεῖστα. οὐ δὴ ἐν τῷ βούλομαί σε ζῆν λείπει ἑτέρα πτῶσις διὰ τὸ ἀδιαβίβαστον τοῦ ῥήματος, ἡ μέντοι αἰτιατικὴ ἔγκειται ἡ προςγενομένη ἐκ τῆς προαιρετικῆς συντάξεως. Καὶ οὕτως ἀπεδείχθη ὡς τὰ προαιρετικὰ ῥήματα φέρεται ἐπ᾽ αἰτιατικήν.

Καὶ ὅσα ἐπ᾽ ἀνακρίσεως παραλαμβάνεται ἢ ἐπ᾽ ἐρωτήσεως, ἐξετάζω σε, ἀνακρίνω σε,

ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἁπάσας.

καὶ ἕνεκα τούτου τὸ πεύθετο καταλλήλου ἔχεται φερόμενον ἐπ' αἰτιατικὴν πτῶσιν κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν χρῆσιν, σημαῖνον τὸ ἤκουε, τὸ ἐν τῷ

285 πευθόμεθ' ἧχι ἕκαστος

καὶ

πεύθετο γὰρ Κύπρονδε,

οὐχ ὅτι κατὰ πεύσεως παραλαμβάνεται ἐν τῷ πυνθάνομαί σου· πρόκειται γὰρ ἡ συζυγία τῶν τοιούτων ἐπ' αἰτιατικὴν φερομένη. Ὁμοίως καὶ τὰ ἐπ' οἶκτον παραλαμβανόμενα, ὡς ἐπὶ τοῦ μύρεσθαι, ὀδύρεσθαι, γοᾶν, κλαίειν, οἰκτίζειν, θρηνεῖν, αἰάζειν· τὸ γὰρ οἰμώζειν καὶ αὐτοπάθειαν σημαίνει. Καὶ ὅσα κλῆσιν ὑπαγορεύει, φωνῶ σε, βοῶ σε, κλήζω, καλῶ· προφανὴς ἡ γινομένη ἐνέργεια ἐκ τῶν εὐθειῶν ἐπὶ τὴν αἰτιατικήν. Καὶ ἕνεκα τοῦ τοιούτου ἐπιστάσεως ἄξια τὰ τοιαῦτα, τρέμω σε, φεύγω σε, φρίσσω σε, τοῦτον φοβοῦμαι, ὡς οὐδεμιᾶς ὄντα ἐνεργείας ἐμφαντικὰ φέρεται ἐπ' αἰτιατικήν· μᾶλλον γὰρ αὐτοπάθειαν σημαίνει τὸ φρίσσειν καὶ τρέμειν διὰ φόβον, καὶ ἔτι τὸ φεύγειν καὶ τὰ παραπλήσια, συνεπισχύοντος καὶ τοῦ μὴ γίνεσθαι ἐπὶ τῶν τοιούτων συντάξεων παθητικὰς διαθέσεις. εἰ γὰρ τῆς αὐτῆς συντάξεως εἴχετο τῷ ὑβρίζω σε, δέρω σε τὸ φρίσσω σε καὶ τὸ τρέμω σε, καὶ πάντως

εἶχεν

εἶχεν ἀντιπαρακείμενα τὸ τρέμομαι, φεύγομαι, φρίσσομαι, ὁμοίως τῷ ὑβρίζομαι, δέρομαι. χρὴ οὖν νοεῖν ὅτι οὐ μόνον ποιητικὴ ἄδεια ἐν ἐλλείψει λέξεων καταγίνεται, ἀλλὰ καὶ συνήθεις λόγοι. λείπειν φαμὲν τὸ

ὁρμήθει πεδίοιο

τῇ διά προθέσει,

τὸ καὶ οὔ τι πολὺν χρόνον,

τοῦ ἐντελοῦς ὄντος

διίθυσε μάχη πεδίοιο,

τῇ διά. ἔστι δὴ οὖν καὶ ἡ προκειμένη σύνταξις ἐν πλήρει λόγῳ καθισταμένη οὕτω τρέμω
286 διὰ σέ, φεύγω διὰ σέ· ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ φρίσσω, φοβοῦμαι καὶ τῶν ὁμοίων. καὶ διὰ τοῦτο εὔλογος ἡ ὑποπαραίτησις τῶν παθητικῶν σχημάτων. Καὶ ὅσα παρορμητικά ἐστιν, ὡς τὸ ὀτρύνειν, ἐρεθίζειν, ὀρίνειν, παρορμᾶν, διεγείρειν. Καὶ ὅσα ἱκετείαν σημαίνει,

γουνοῦμαί σε ἄνασσα,

ἐρωτῶ σε νῦν ἐν ἴσῳ τῷ παρακαλῶ σε, λιτανεύω, ἱκνοῦμαι,

τὴν ἱκόμην φεύγων

ἀντὶ τοῦ ἱκέτευσα,

τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας.

καὶ δῆλον ὅτι τὸ δέομαί σου οὐ κατὰ τῆς αὐτῆς ἐννοίας παραλαμβάνεται· τοιοῦτο γάρ τι σημαίνει, τῆς σῆς βοηθείας λείπομαι.

Καὶ ὡς προείρηται, πολυμερεστάτη ἐστὶν ἡ κατ᾽ αἰτιατικὴν σύνταξις, ἐνὶ συμφωνοῦσα τῷ ἀναδέχεσθαι τὴν ἐξ εὐθείας ἐνεργητικὴν διάθεσιν, ὁρκίζω σε, πείθω σε, καλίζω σε, σωφρονίζω σε, διδάσκω, θλίβω, θερμαίνω, ψύχω, διατιθῶ. αὐτάρκης δὲ εἰς ἀφορμὴν τῶν ὑπολοίπων ῥημάτων ἡ προκειμένη σύνταξις καθέστηκεν.

Ἴσως δόξει μὴ ἐξωμαλίσθαι ἡ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἐνέργεια, ἐπεὶ αὐτὸ τὸ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ γενικὴν φέρεται, καὶ ἔτι τὰ μερικώτερον παραλαμβανόμενα, τὸ ἀκούειν, τὸ ὀσφραίνεσθαι, γεύεσθαι, ἅπτεσθαι· οὐ μὴν ἔτι τὸ βλέπειν — ἐπὶ γὰρ αἰτιατικὴν φέρεται — καὶ τὰ τούτῳ συνωνυμοῦντα, ὁρῶμαί σε, θεῶμαί σε,

ὀσσόμενος πατέρ᾽ ἐσθλόν,

287 λεύσσω, δέρκομαι, ὀπτεύω. καὶ δοκεῖ μοι τὰ τῆς συντάξεως πάνυ δεόντως καθίστασθαι. Αἱ μὲν οὖν ἐκ τῶν αἰσθήσεων διαθέσεις πεῖσιν ἀναλαμβάνουσι τὴν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν, εἴ γε καὶ ἀκουσίως ἐπειςιοῦσα τῇ ἀκοῇ ἡ φωνὴ προςδιατίθησι τὸ ὅλον σῶμα· οἵ τε γὰρ τῶν πριόνων ἦχοι καὶ αἱ βρονταὶ οὐχ ὑπεχομένην ἔχουσι τὴν ἀκοὴν τῇ φωνῇ. τοῦ μέντοι πάθους ἐγγίζει ἡ κατὰ γενικὴν σύνταξις, καθὼς εἴπομεν· οὐ μέντοι μετὰ τῆς ὑπό τὰ τῆς συντάξεως γίνεται, καθὸ καὶ ἐνέργεια σύνεστιν ἡ γε-

νομένη ἐκ τῆς διαθέσεως, ἐπεὶ τὸ ἅπτεσθαι μετ᾽ ἐνεργείας καὶ ἀντιδιατίθεται διὰ τῆς τῶν θερμῶν ἐπαφῆς ἢ ψυχρῶν ἢ ἄλλων τῶν τοιούτων. οὕτως ἔχει τὸ ὀσφραίνεσθαι, τὸ γεύεσθαι· περιττὸν ἂν εἴη περὶ τῆς τῶν τοιούτων ἀντιδιαθέσεως διαλαμβάνειν, καθὸ πρόδηλόν ἐστιν ὡς ἀεὶ ἡ γινομένη τῶν πικρῶν γεῦσις ἀντιδιατίθησι τὴν γεῦσιν καὶ τῶν δυσωδῶν τὴν ὄσφρησιν. Ἡ γε μὴν ἐκ τοῦ ὁρᾶν διάθεσις ἐνεργεστάτη ἐστὶ καὶ ἐπὶ πλέον διαβιβαζομένη, ὡς κἀκεῖνο μαρτυρεῖ,

οὗ τέ τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκετον ὄσσε.

οὐδὲ γὰρ εἰς τὸ ἀντιπαθεῖν ὑπὸ τῶν ἔξωθεν εὐδιάθετος, ἐπεὶ τὸ προςδιατιθὲν εἴργεται ὑπὸ τῆς καταμύσεως τῶν ὀφθαλμῶν.

Τὸ ἀνώμαλον τῆς συντάξεως κατήπειξεν ἡμᾶς εἰς τοιαύτην ἐκτροπὴν λόγου συγκαταβῆναι. φαίνεται δ᾽ ὅτι καὶ τὸ φιλεῖν τοῦ ἐρᾶν διοίσει, καθότι ἡ μὲν ἐκ τοῦ φιλεῖν ἐγγινομένη διάθεσις ἐνεργείας ὄνομα σημαίνει· οἱ γοῦν 288 φιλοῦντες παιδεύουσι, πάλιν τῆς διαθέσεως κοινῆς τῆς προκειμένης ἐπ᾽ αἰτιατικὴν συντεινούσης. οὕτως ἔχει καὶ τὸ διδάσκειν καὶ τὸ πείθειν. τό γε μὴν ἐρᾶν ὁμολογεῖ τὸ προςδιατίθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου· διὸ καὶ δεόντως ἡ Σαπφὼ ἐπιτεταμένῳ μᾶλλον ὀνόματι ἐχρήσατο,

ἐγὼ δὲ καὶ ἡ νοττῶτις ἐρᾶται.

καὶ σαφές ἐστιν ὡς συνετοῦ μέν ἐστι καὶ ἀγαθοῦ τὸ φιλεῖν, καθά περ καὶ πατέρες παῖδας φιλοῦσιν, οὐ μὴν συνετοῦ τὸ ἐρᾶν, ἀλλ' ἤδη παρεφθορότος τὸ λογιστικόν. Οὐ χρὴ ἄρα ἀπορεῖν ἕνεκα τίνος τὸ μὲν φιλῶ ἐπ' αἰτιατικὴν φέρεται, τὸ δὲ ἐρῶ ἐπὶ γενικήν.

Καὶ τὸ κήδεσθαι δὲ καὶ προνοεῖσθαι καὶ φροντίζειν, ἐπὶ γενικὴν φερόμενα, μετ' ἐνεργείας τῆς τοῦ φροντίζειν ἔχει ἐγκείμενον καὶ τὸ πάσχειν ὑπέρ τινων, καὶ εὐλόγως τὰ τῆς γενικῆς συμπαρείληπται.

Ὁμοίως ἐπὶ γενικὴν φέρεται καὶ ὅσα ἐπικράτειάν τινων σημαίνει εἰς τὴν τῶν ὑπερεχόντων ἢ κυριευόντων διάθεσιν κατὰ λόγον οὐκ ἀπίθανον. προφανὲς γάρ ἐστιν ὡς χωρὶς γενικῆς κτῆμα οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι. διὰ τοῦτο τὰ κτητικὰ εἰς γενικὰς ἀναλύεται καὶ ἀπὸ γενικῶν παράγεται ἔν τε ὀνόμασιν ἔν τε ἀντωνυμίαις, ἁπάντων τῶν δυναμένων κτῆσιν ἀναδέξασθαι. διὰ τοῦτο τὸ μὲν νέα πόλις καὶ τὰ ὅμοια δύο ὀνόματα καθεστῶτα ἐν ἰδίοις τόνοις
289 δὶς κλίνεται, οὐ μὴν τὸ κόρακος πέτρα ἢ ὑὸς κύαμος, ὄνου γνάθος, Ἀχαιῶν λιμήν· κλιθείσης γὰρ τῆς γενικῆς συνοίχεται καὶ τὰ τῆς ἐπικρατήσεως. Ἔστι γοῦν ἡ προκειμένη συζυγία τῶν ῥημάτων τοιαύτη. κτῆμα τῶν βασιλέων οἱ ὑπόντες. διὰ τοῦτο βασιλεύω τούτων, ἡγεμονεύω, στρατηγῶ, τυραννῶ. διὰ τοῦτο ἀπαράδεκτος ἡ δοτικὴ ἐν τῷ

Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε

ἡ γὰρ τοῦ ἄνασσε σύνταξις τὴν γενικὴν ἀπῄτησεν. οὕτως ἔχει τὸ κυριεύω, δεσπόζω, κρατῶ, ἄλλα πλεῖστα τῆς ἴσης ἐννοίας ἐχόμενα. Εἰκός τινα φήσειν ὡς τὰ τοῦ λόγου ἀντέστραπται. ἐν γὰρ τοῖς ὀνόμασιν ὁ ἐπικρατῶν ἐν γενικῇ νοεῖται πτώσει ὅ τε ἐπικρατούμενος ἐν εὐθείᾳ, Ἀριστάρχου δοῦλος, βασιλέως οἰκέτης· ἔν γε μὴν τῇ προκειμένῃ συντάξει ὁ μὲν ἐπικρατῶν νοεῖται ἐν εὐθείᾳ, ὁ δ' ἐπικρατούμενος ἐν γενικῇ· δεσπόζω γὰρ ἐγὼ τούτων καὶ ἔτι κυριεύω. Πρὸς ὃν ἂν φήσαιμεν, τὸ πρῶτον, οὐ τὸ ταὐτὸ μέρος λόγου ὄνομα καὶ ῥῆμα, καὶ εἰ τοῦτο, οὐ πάντως καὶ τὰ τῆς συντάξεως εἰς ταὐτὸ συνελεύσεται, ἢ ἐν μόνον αἰτήσει τὴν γενικήν, ἧς χωρὶς οὐδέποτε κτῆσις ἐπινοεῖται. Δεύτερον πάνυ ἀναγκαίως τὰ τοῦ λόγου ἀντεστράφη. ῥημάτων γὰρ συντάξεις ποιούμεθα πρὸς πτωτικά, τὰ δὲ ῥήματα πτῶσιν ἔχει ὀρθὴν παρυφισταμένην ἢ καὶ συμφέρεται, ἐκ δ' αὐτῶν ἤρτηται ἡ διάθεσις τῆς ἐπικρατείας, ἥ τις οὐκ ἂν νοοῖτο ἐκ γενικῆς πτώσεως, καθὼς προείρηται. ἀνάγκη οὖν πᾶσα τὸ πα-
290 ρυφιστάμενον πρόςωπον ἐκ τῶν ῥημάτων ἐν πτώσει ὀρθῇ καταγίνεσθαι, τὸ δὲ τούτου πρόςωπον ἀνθυπαγόμενον μὴ ἐν ἄλλῃ πτώσει καταγίνεσθαι ἢ τῇ γενικῇ, ἧς ἄνευ οὐ συνίσταται κτητικὴ σύνταξις, καθὼς προείπομεν. Ἔστι

γοῦν κἀκεῖνο ἐκ τρίτου προςθεῖναι, ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παρυφιστάμενα ὀνόματα πάλιν γενικὰς ἀπαιτεῖ. τῷ τυραννῶ ὁ τύραννος παράκειται, καὶ μία σύνταξις ἡ ἐξ ἀμφοτέρων. ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ τοῦ βασιλεύς καὶ βασιλεύω, στρατηγός - στρατηγῶ, δεσπότης - δεσπόζω, κύριος - κυριεύω.

Χωρητέον δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τῇ δοτικῇ συντασσόμενα. Καὶ δὴ ἅπαντα τὰ περιποίησιν δηλοῦντα, εἴτε καὶ τῶν ἐν λόγῳ εἴτε καὶ τῶν ἐν σώματι, ἐπὶ δοτικὴν φέρεται, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, λέγω σοί, ὡςεὶ λόγου σοι μεταδίδωμι· σαφὲς γὰρ ὅτι τὸ λέγω σε κλέπτην τοιοῦτόν τι σημαίνει, δι' οὗ προΐεμαι λόγου ὁρίζομαί σε δεδρακέναι τὰ τῆς κλοπῆς. καὶ δεόντως πάλιν τὰ τῆς ἐνεργείας τῆς διὰ τοῦ λέγειν ἐπὶ δοτικὴν συνέτεινε, καθά περ καὶ ἐπὶ σώματος τέμνω σοί, ὡςεὶ περιποιῶ σοί τι μέρος τοῦ σώματος· τό γε μὴν τέμνω σέ πάλιν, τὴν ἐνέργειαν ἐπιφέρον κατὰ τοῦ ὑποκειμένου, συνῆλθεν ὁμοίως εἰς τὴν αἰτιατικὴν σύνταξιν. Ἐφ' ὧν δὴ συντάξεων χρὴ νοεῖν ὡς οὐ τὸ ἐκ τῆς δοτικῆς πρόςωπον νοούμενον ὁμολογήσει τὸ τέμνομαι, εἴ γε αὐτῷ μὲν τὰ τῆς ἐνεργείας οὐ προςδιετέθη, τῇ μέντοι ἐγκειμένῃ αἰτιατικῇ, ἧς καὶ μόνης ἂν εἴη τὸ παθητικόν, λέγω τὸ τέμνομαι. ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ πάντων τῶν οὕτω νοουμένων. ᾄδω σοί, καὶ δῆλον ὡς οὐ τούτου πα-

θητικὸν τὸ ᾄδομαι, τοῦ δὲ ᾄδω σέ καὶ κωμῳδῶ σοί καὶ κωμῳδῶ σέ, ὑμνῶ σέ, κιθαρίζω σοι, τραγῳδῶ σοι, ἀναγινώσκω σοι, φαίνω σοι, κιρνῶ σοι, στορνύω σοι, δωροῦμαι, χαρίζομαι, αὐλῶ σοι, νῦν τῆς συντάξεως περιποίησίν τινα τοῦ αὐλεῖν σημαινούσης. ἑτέρας γὰρ ἐννοίας ἔχεται τὸ αὐλῶ τοῖς αὐλοῖς, τοῦ αὐλεῖν ἀκουομένου κατὰ μὲν τὴν προτέραν σύνταξιν ἐκ συναμφοτέρου, λέγω τῆς ἐνεργείας τοῦ αὐλεῖν καὶ αὐτῶν τῶν αὐλῶν, ἐξ ἧς ἐστι τὸ αὐλῶ τοῖς θεαταῖς· τῆς δὲ ἑτέρας συντάξεως, ὅτε τὸ αὐλεῖν σημαίνει τὴν εἴδησιν τῆς αὐλήσεως, ἐξ ἧς γίνεται τὸ τοῖς αὐλοῖς αὐλεῖν ἐν ἴσῳ τῷ διὰ τῶν αὐλῶν τὰ τῆς τέχνης ἐπιδείκνυσθαι, καθάπερ ἡ διὰ τῶν ὀργάνων ἐναλλαγὴ γινομένη ἀποτελεῖ τὸ συρίζειν τοῖς αὐλοῖς ἢ αὐλεῖν τῇ σύριγγι. Τὸ τοιοῦτον ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ ἐπ᾽ ἄλλων ῥημάτων, εἴ γε τὸ ἀκούειν ποτὲ μὲν σημαίνει αὐτὴν τὴν μετάληψιν τῆς ἀκοῆς, ὡς ἔχει ἐπὶ τῶν ἤχων καὶ βόμβων καὶ φωνῶν καὶ βροντῶν καὶ πασῶν τῶν οὐκ ἐγγραμμάτων, ἐξ οὗ καί φαμεν ὀξυηκόους τινὰς εἶναι· ἀλλ᾽ ἔστιν ὅπου τὸ συνιέναι τῶν ἠκουσμένων. τὸ γὰρ

Νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν ἰαχή

292 οὐχ ἁπλοῦν τι σημαίνει, ὡς οὐκ ἔλαθεν αὐτὸν ἡ φωνή, ἀλλὰ τοιοῦτόν τι, μεταλαβὼν τῆς

φωνῆς συνῆκε καὶ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις πρᾶξιν. φαμὲν δέ γε καὶ οὕτως, οὐκ ἀκούει ὁ δεῖνα τῶν λεγομένων, τουτέστι τῆς μὲν φωνῆς μεταλαμβάνει, οὐ μὴν τῶν δι' αὐτῆς λεγομένων. ἔστι καὶ τρίτου, ἡνίκα νοεῖται τὸ συγκατατίθεται τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις, ἀκούει μου ὁ δεῖνα ἐπήκοός μού ἐστι, καὶ πάλιν οὐκ ἀκούει, ἐξ οὗ γίνεται τὸ ἀνήκοός ἐστιν ὁ δεῖνα. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ

οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

ἢ γὰρ κατὰ τὸν πρῶτον λόγον, οἷον τῆς φωνῆς οὐ μετέλαβε διὰ τὸν ἐπιόντα θόρυβον· ἢ μετέλαβεν, οὐ μὴν τῷ Διομήδει ἐπείσθη ἀντιστατοῦντος τοῦ θεοῦ. εἰς τοῦτο γοῦν τινὲς ἀναφέρουσι τὸ

Τυδείδη, μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε μή τέ τι νείκει,

ἐφ' οὗ δύναιτο ἂν παραιτησάμενος τὸ ἄγαν ἐπαινεῖσθαι συμπαραιτεῖσθαι καὶ τὸ μὴ ὀνειδίζεσθαι· ἁρμόζει γοῦν τὸ ἐπιφερόμενον πρὸς ἀμφότερα,

εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.

Οὕτως ἔχει τὸ ἀναγινώσκω. ἴσθ' ὅτι γὰρ ἀκούεται αὐτὸ μόνον ἁπλῆ ἀνάγνωσις, ἡνίκα καὶ παῖς φησὶν οὐκ ἀνέγνων. ἢ καὶ τὸ συναμφότερον αὐτῶν, λέγω δὲ τὸ ἐν διανοίᾳ καταγίνεσθαι τῶν ποιημάτων· φαμὲν γὰρ οὐκ ἀνέγνω

ὁ δεῖνα Ἀλκαῖον, οὐκ ἀνέγνω Ὅμηρον. Ἔστιν ἐπ' ἄλλων τὸ τοιοῦτον ἐπιδεῖξαι, ὅ περ νῦν οὐκ ἐπιζητεῖ ἡ προκειμένη σύνταξις· πρου-
293 θέμεθα γὰρ ἅπαξ τὰς πλαγίας συντάξαι τοῖς ῥήμασιν, οὐ μὴν τὰ ποικίλως παρυφιστάμενα ἐκ τῶν ῥημάτων. κἂν οὕτω δὲ ἔχῃ τὸ αὐλῶ τῇ νουμηνίᾳ, σαφὲς ὅτι πάλιν φέρεται ἐπὶ τὴν περιποίησιν τῶν ἀκροωμένων· ἐν μὲν γὰρ τῷ καταστήματι γίνεται τὰ τῆς ἐνεργείας, περιποιεῖταί γε μὴν τοῖς ἀκροωμένοις.

Τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον, ὡς ἔφαμεν, ἔχει καὶ τὰ ἐπὶ τῶν σωμάτων, φέρω σοί, ἄγω σοί, πάλιν διαφορᾶς οὔσης τοῦ φέρω σὲ καὶ ἄγω σέ. ὥστε ὁμολογεῖσθαι ὡς ἅπασα τοιαύτη δοτικὴ συνέχει ἐν ἑαυτῇ τὴν αἰτιατικήν, ἣν καὶ ἔξωθεν προσλαμβάνει, ἄγω σοι τὸν παῖδα, φέρω σοι τὸν οἶνον, τέμνω σοι τὸ κρέας, ἀναγινώσκω σοι Ἀλκαῖον, κωμῳδῶ σοι τοὺς Ἐπιτρέποντας· ὧν, ὡς ἔφαμεν, καὶ αἱ παθητικαί εἰσι συντάξεις. οὐκ ἀπιθάνως δή μοι Ὅμηρος δοκεῖ οὐδὲ ἐν τῇ τοιαύτῃ συντάξει τῶν πτώσεων προτίθεσθαι τῆς αἰτιατικῆς, καθότι καὶ ταύτης ἐστὶν ἐμπεριεκτική.

Ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ δοτικὴν φέρεται καὶ τὸ ὑπηρετῶ σοι, δουλεύω σοι, ἕπομαί σοι, ἀκολουθῶ σοι, ἥκω σοι· τῶν γὰρ ἐν αὐταῖς ἐγκειμένων ἐνεργειῶν εἰσὶ περιποιητικαί. τὸ γὰρ δουλεύειν πάσης ὑπηρεσίας ἐμπεριεκτικόν, ἧς

τὰ εἴδη πάλιν ἐπιμεριζόμενα τῇ ἐνεργητικῇ
διαθέσει τὴν αἰτιατικὴν ἀπαιτεῖ, τρίβω σε,
λούω σε, νίπτω σε, κείρω, κοσμῶ, σμῶ,
ἀναδῶ, ἐμπλέκω, λαμπρύνω, φαιδρύ-
νω. Καὶ τὸ εἴκειν δέ, πάσης ἀντιθέσεως ἐμπε-
294 ριεκτικὸν ὄν, καὶ τὸ ὑποχωρεῖν πᾶσι τῷ αὐ-
τῷ λόγῳ εἰς δοτικὴν κατήντησε.

Καὶ τὰ ἐξ ἴσης διαθέσεως ἀναγόμενα,
τουτέστι τὰ ἐν δυσὶ προσώποις τὴν αὐτὴν ἔχον-
τα ἐνέργειαν κατ' ἀλλήλων, ἐν δοτικῇ κατα-
γίνεται, ὡς ἔχει τὸ μάχομαί σοι, παλαίω
σοι, γυμνάζομαί σοι, ἱππάζομαι, ἀν-
θιστάνομαι, μονομαχῶ, παγκρατιάζω.
Καὶ ὅτι μὲν ἔδει τὰ τοιαῦτα ἐπὶ πλαγίαν φέ-
ρεσθαι, παντὶ πρόϋπτον ἐγκειμένης διαβιβα-
στικῆς διαθέσεως ἐπὶ πρόσωπον ὑποκείμενον,
ὡς κατ' ἀρχὰς εἴπομεν, δυνάμενον ὁμολογῆσαι
τὴν εἰς αὐτὸ χωρήσασαν διάθεσιν· νοεῖται γοῦν
ἐπὶ δύο ἐμψύχων τὸ παλαίειν, τὸ παγκρατιά-
ζειν. ἀλλ' οὖν γε ἡ μεγίστη ἐνέργεια ἀπαιτή-
σασα αἰτιατικὴν εἰς ἓν μόνον καταγίνεται τὸ
διατίθεσθαι ἐξ εὐθείας, μὴ μὴν προςδιατι-
θέναι, ὡς ἔχει τὸ δέρω σε, τύπτω σε,
παίω σε· ὁ γὰρ οὕτως ὁριζόμενος οὐχ ὁμολο-
γεῖ τὸ ἀντιπαίεσθαι. οὐ δὴ οὖν τὰ προκείμενα
ῥήματα τὸ τοιοῦτον ἐπηγγέλλετο, καὶ σαφὲς ὅτι
ἕνεκα τούτου οὐδὲ ἐπιδέξεται αἰτιατικήν· ἦν γὰρ
ἐγκειμένη ἡ αὐτὴ διάθεσις ἐκ τοῦ ἑτέρου προς-

ἴσου, τὸ ἀντιπαγκρατιάζεσθαι τὸν παγκρατιάζοντα. Τί οὖν εἰς δοτικὴν ἐχώρησεν; ὅτι καὶ ἡ γενικὴ ἐμερίζετο εἰς παθητικὴν διάθεσιν. ἀποστήσεται ἄρα ἀμφοτέρων τῶν πτώσεων ἡ τοιαύτη σύνταξις, καὶ οὐκ ἄλλην ἐπιδέξεται ἢ μόνην τὴν
205 δοτικήν, ἐξ ἧς καὶ εὐέφικτον τὸ ἀντιπεριποιούμενον τῶν διαθέσεων. ἔστι γοῦν μοναδικὴ μὲν διάθεσις ἡ γυμνάζω σέ, ἀντιπεριποιουμένη δὲ ἐκ τοῦ ἴσου ἡ γυμνάζομαι σοί. ἱππάζω σέ, ἐξ ἧς τὸ παθητικὸν ἱππάζομαι ὑπὸ σοῦ καὶ πάλιν τὸ ἐξ ἴσου ἀναγόμενον ἱππάζομαι σοί. πλεῖστα καὶ εἰς τὸ τοιοῦτον ἔστι παραθέσθαι, ἅ περ παραπεμπτέον. Οὕτω δ' οἶμαι ἔχει καὶ τὸ πείθομαι ὑπὸ σοῦ καὶ οὐκ ἄλλο τι σημαίνει τὸ πείθομαι σοί ἢ τὴν ἐξ ἀλλήλων πρὸς ἀλλήλους γινομένην πεισμονήν.

Ἔστι καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου τὰ μέλει καὶ μεταμέλει δοτικῇ συντασσόμενα, ὡς ἔχει τὸ μέλει Τρύφωνι καὶ ἔτι μεταμέλει, ἅ περ παρὰ τὴν τῶν ἄλλων ῥημάτων σύνταξιν ἐξήλλακται, καθὰ πάντα μὲν εὐθείᾳ συντάσσεται μόνῃ, ὡς Θέων περιπατεῖ, ἃ καὶ συντείνει πλαγίᾳ, περὶ ἧς καὶ τὴν σύνταξιν ἐποιησάμεθα. οὐ μὴν τοῖς προκειμένοις τὸ τοιοῦτον σύνεστι· μεταμέλει γὰρ Σωκράτει καὶ ἔτι μέλει, τῆς ὀρθῆς οὐ συνούσης· διὸ καὶ παρασυμβάματα αὐτὰ ἐκάλεσαν οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς

τῶν ἄλλων ῥημάτων κατὰ τὰς συμβαινούσας διαθέσεις παρ' αὐτοῖς συμβαμάτων προσαγορευομένων ἢ καὶ ἔτι κατηγορημάτων· καὶ τὸ μὲν ἀπαρτίζον τὴν διάνοιαν παρασύμβαμα, λέγω τὸ μέλει Σωκράτει, τὸ δὲ ἐλλειπτικὸν ἔλαττον ἢ παρασύμβαμα, λέγω δὴ τὸ μέλει καὶ μεταμέλει. Ὅ περ ἐπινοῶ καὶ αὐτὸ ἀναδέχεσθαι νοουμένην εὐθεῖαν τὴν κατὰ τοῦ παρυφισταμένου πράγματος ἐν τῷ μέλει.
206 παρὸν δὲ τὸν λόγον οὕτω πιστώσασθαι. δίδοται ὅτι τὸ μέλει ῥῆμα τρίτου προσώπου ἐστί, καὶ σαφὲς ὅτι ἐκ πρώτου καὶ δευτέρου γεγενημένον, λέγω τοῦ μέλω, μέλεις. καὶ εἰ δίδοται τὰ τῆς συντάξεως τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου μετιέναι καὶ ἐπὶ τὸ τρίτον, λέγω κατὰ τὰς πτώσεις καὶ τοὺς ἀριθμούς, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐγὼ φροντίζω-σὺ φροντίζεις-ἐκεῖνος φροντίζει, δοθήσεται καὶ ἐπὶ τοῦ μέλω. ἔστιν οὖν τὸ ἐγὼ μέλω σοί ἐν εὐθείᾳ καὶ δοτικῇ, καὶ ἔτι σὺ μέλεις ἐμοί· ὅ περ ἀπαιτήσει κατὰ τὴν σύνταξιν ἐν τρίτῳ, ἐν τῷ μέλει Σωκράτει, οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ παρυφιστάμενον πρᾶγμα ἐν εὐθείᾳ νοούμενον. τοιοῦτο γάρ ἐστι τὸ νοούμενον, μέλει τὸ φιλοσοφεῖν Πλάτωνι-φροντίδα Πλάτωνι ἐμποιεῖ ἡ φιλοσοφία, μέλει Θέωνι τὸ πλουτεῖν-ὁ πλοῦτος φροντίδα ἐμποιεῖ Θέωνι τοῦ πλουτεῖν. χρὴ οὖν νοεῖν ὅτι τὸ μέλει Σωκράτει ἐν τῷ ὑπακουομένῳ πράγματι

τὴν εὐθεῖαν ἔχει. Ἔστιν οὖν τὸ αἴτιον τοῦ καὶ μόνον τὸ μέλλει παραλαμβάνεσθαι τὸ δεκτικὸν αὐτὸ εἶναι παντὸς τοῦ ἐπισυμβαίνοντος πράγματος. διὸ τὸ μέλλει Θέωνι ἐδόκει ἐν αὐτοτελείᾳ καθίστασθαι· παντὸς γὰρ τοῦ παρυφισταμένου πράγματος κοινῶς ὑπακουομένου περὶ παντὸς ἐπισυμβαίνοντος, ὡς ἔφαμεν, τὸ μέλλει ῥῆμα παραλαμβάνεται.

Καὶ τοσαῦτα εἴχομεν φάναι περὶ ἧς προεθέμεθα ἐκθέσθαι συντάξεως τῶν ῥημάτων 297 πρὸς τὰς πλαγίας, ἐκείνου προδήλου καθεστῶτος, ὡς οἱ διάφοροι χρόνοι ἐν τῇ κλίσει καὶ ἔτι τὰ διάφορα πρόσωπα αἵ τε ὑπόλοιποι ἐγκλίσεις τῆς αὐτῆς συντάξεως ἔχονται. τὸ γὰρ τέμνοιμι εὐκτικὸν ὂν πάλιν ἐπ' αἰτιατικὴν φέρεται, κἂν προστακτικὸν ᾖ κἂν ἀπαρέμφατον κἂν ὑποτακτικόν, κἂν παρῳχημένου χρόνου κἂν μέλλοντος, λέγω κατὰ τὰς ἐνεργητικὰς διαθέσεις. ἔστι καὶ εἰς τοῦτο πάμπολλα παραθέσθαι. Ἀλλ' οὐδὲ αἱ μετοχαὶ τὸ τοιοῦτον ἀποκλίνουσι, κἂν ἀποβάλωσι τὸν τῶν προσώπων μερισμὸν τάς τε παρεπομένας ψυχικὰς διαθέσεις τοῖς ῥήμασιν. ὡς γὰρ προείπομεν, ἐπὶ τὰς αὐτὰς πτώσεις φέρονται, καί τοι τῶν ἄλλων πτωτικῶν, λέγω δὲ τῶν ἀπὸ ῥήματος γεγονότων, οὐκ εἰς τὸ αὐτὸ τῆς συντάξεως φερομένων. ἔστι μὲν γὰρ τὸ κόπτω τοῦτον, οὐ μὴν τὸ κοπεὺς τοῦτον, κοπεὺς δὲ τούτου·

καὶ αὐλεῖ μὲν τοῦτον, αὐλητὴς δὲ τούτου· γυμνάζει τοῦτον, γυμναστὴς δὲ τούτου. δι' οὗ δείκνυται ὅτι πάντα μὲν ἐπὶ γενικὴν φέρεται τὰ πτωτικά, οὐ μὴν τὰ ἐν μετοχῇ γενόμενα. συντάξεως γὰρ τῆς αὐτῆς ἔχεται τοῖς ῥήμασι, καὶ διὰ τοῦτο συνέχεται τοῦ ἔτι ῥήματος μετέχειν ἰδιότητα· γυμνάζων γὰρ τοῦτον καὶ αὐλῶν τοῦτον. τὸν τοιοῦτον λόγον ἀκριβέστερον ἐξεθέμεθα ἐν τῷ περὶ μετοχῆς ὑπηγορευμένῳ.

ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

288 Μετὰ τὰς τῶν ῥημάτων συντάξεις, ἃς ἐν τῷ πρὸ τούτου ἀνεπληρώσαμεν, ὄντι τρίτῳ τῆς ὅλης πραγματείας, μέτιμεν καὶ ἐπὶ τὰς τῶν προθέσεων συντάξεις, δεομένας ἀποδείξεως πάνυ ἀκριβεστάτης, καθὸ δοκεῖ τὰ μόρια οἷς μὲν μέρεσι τοῦ λόγου δόκησιν παρέχειν συνθέσεως, οἷς δὲ παραθέσεως, ἔσθ' ὅτε οὐ βοηθούμενα τόνων ἰδιώμασι, καθά περ τὰ πλεῖστα τῶν μερῶν τοῦ λόγου διὰ τῆς ἑνώσεως τοῦ τόνου τὸ μοναδικὸν τῆς λέξεως ὑπαγορεύει, τουτέστι τὸ ἓν μέρος λόγου εἶναι, ἢ διὰ τῆς μονῆς τῆς καθ' ἕκαστον μόριον τὸ δισσὸν ἐμφαίνει τῶν λέξεων. τὸ γὰρ Διὸς κόρος παροξυνόμενον μὲν τὴν γενικὴν ἔχει ἰδίᾳ νοουμένην, ὅμοιον ὂν τῷ Διὸς υἱός, προπαροξυνόμενον δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ

Διόγνητος, Διόςδοτος· τό τε εὖ νοῶ δύο ἔχον περισπωμένας ὁμολογεῖ τὴν ἐξ ἐπιῤῥήματος καὶ ῥήματος παράθεσιν, καὶ τὸ Ἕλλης πόντος 799 κατὰ τὴν ἀρχὴν ἔχον τὴν ὀξεῖαν, καὶ τὸ ἐμοῦ αὐτοῦ δὶς ἔχον τὴν περισπωμένην. ταῦτα γὰρ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, ἄπειρα ὄντα, συνελθόντα μὲν κατὰ τὸν λόγον τῆς συνθέσεως ἔχει καὶ τὸν τόνον συνηρημένον, οὐχ οὕτω δὲ ἔχοντα καὶ τὰ τοῦ τόνου ἔχει ἀσυνέλευστα, καθά περ δὲ εἴπομεν, ἐν τῇ καθ᾽ ἕκαστον μόριον μονῇ τοῦ τόνου τὸ κατὰ παράθεσιν ὁμολογεῖ. τὸ δὲ καταγράφω εἴτε δύο μέρη λόγου ἐστὶν εἴτε καὶ ἕν, οὐκ ἐνδείκνυται διὰ τῆς τάσεως. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, τὸ ἀποίκου, καταφέροντος, ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, τῆς αὐτῆς ἔχεται ἀμφιβολίας· ἀποψέ, ἀποδίς, καὶ ἐπὶ συνδέσμων καθότι, διότι — δεδείξεται γὰρ ὅτι ἔγκεινται αἱ προθέσεις —, ἄλλα πλεῖστα. ὑπὲρ ὧν τῆς ἀκριβείας προὐθέμεθα ἐκθέσθαι. ἀλλ᾽ ἤδη καὶ ἐπ᾽ ἐνίων μορίων οὐκ ἔνεστιν ὑπὲρ τῶν τοιούτων μορίων ἐπιστῆσαι, τῶν προθέσεων μήτε κατὰ παράθεσιν προθετικῶν οὐσῶν μήτε κατὰ σύνθεσιν, ὡς ἐπ᾽ ἀντωνυμιῶν τῶν τῆς εὐθείας ἁπασῶν, ὧν καὶ τὸ αἴτιον τῆς ἀσυνταξίας παραθησόμεθα κατὰ τὸν προςήκοντα λόγον.

Πρὸ μέντοι τῆς κατὰ μέρος αὐτῶν συντάξεως οὐκ ἄκαιρον ὑπολαμβάνω ἐκθέσθαι περὶ

τῶν.

τῶν ἀπορημένων ἐν τοῖς μορίοις. Οὐ γάρ, φασί, δεόντως τὰ τοῦ τόνου ἀμείβεται εἰς βαρεῖαν τάσιν ἐπὰν τὰ τῆς συντάξεως ἐναλλαγῇ, τουτέστιν ἐπὰν προθέσεις οὖσαι μὴ ἀναδέξωνται 300 τὸ προκεῖσθαι κατὰ τὰς συντάξεις· οὐ γὰρ δὴ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου ἀμείψαντα τὴν τάξιν ἀμείβει καὶ τὴν τάσιν, πρὸς τῷ μηδὲ ἐξωμαλίσθαι τὰ τῆς ἀναστροφῆς· αἳ γὰρ οὐχ ἅπασαι μετατεθεῖσαι τῆς τάξεως μετατίθενται καὶ τοῦ τόνου. τί δὲ μᾶλλον αὗταί εἰσιν αἱ μετατιθέμεναι ἤ περ τὰ μόρια ἃ πρὸς αὐτὰς ἤρτηντο; τὸ γὰρ

ἔπτυσε πολὺ κάτα

ἀπαιτεῖ τὸ κατέπτυσεν ἐν καταλληλότητι, καὶ οὐ μᾶλλον ἡ πρόθεσις μετατίθεται ἤ περ τὸ ῥῆμα·

Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσι,

τὰ τούτοις ὅμοια. Καὶ πρὸς μὲν τὸ τοιοῦτον ἁπλῆ ἡ ὑπάντησις, ὡς ἤδη ὁμόλογόν ἐστι, καθά περ καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις ἀπεδείξαμεν, ὡς τὰ προκείμενα μόρια διὰ τῆς ἐξαιρέτου συντάξεως, λέγω τῆς προθετικῆς, τὴν ὀνομασίαν ἀπηνέγκατο. ἔνθεν γὰρ καὶ οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς προθετικοὺς ἐκάλουν συνδέσμους τὰς προθέσεις, ἄμεινον ἡγησάμενοι ἀπὸ τῆς ἐξαιρέτου συντάξεως τὴν ὀνομασίαν θέσθαι ἤ περ ἀπὸ τῆς δυνάμεως, καθά περ οἵ τε συναπτικοὶ καὶ συμπλεκτικοὶ καὶ οἱ ὑπόλοιποι. οὐ δὴ οὐκ τὰ

ἄλλα μέρη τοῦ λόγου ἐξαιρέτου συντάξεως ἔτυχεν, ἵνα πρὸς τὸ μετατιθέμενον κατηγορῇ καὶ τῆς μεταθέσεως. τὰ γοῦν θέσιν εἰληχότα μοναδικὴν οὐδὲ μετατίθεται τῆς τάξεως, ἵνα καὶ τῆς ἀμφιβολίας ἐπικινδυνήσῃ, ὡς ἐπὶ συνδέ-
301 σμων μὲν ὁ ἤτοι προτακτικὸς καὶ οὔποτε ὑποτακτικός, ἐπὶ δὲ ῥημάτων τὰ καλούμενα ὑποτακτικὰ ῥήματα οὔποτε χωρὶς ὑποταγῆς ἐστι τῆς τάξεως τῶν ἐπιζευκτικῶν συνδέσμων. ἀλλ' οὐδὲ αἱ καλούμεναι ἐγκλιτικαὶ ἀντωνυμίαι δίχα μορίων λέγονται τῶν πρὸς ἃ ἐγκεκλιμέναι εἰσί, τίμησόν με, δός μοι. οὐδὲ γὰρ παραδεκτέος ἐκεῖνος ὁ λόγος, ὁ εἰρημένος ἐν τῷ περὶ ἄρθρων Τρύφωνος, ὡς τὰ ὑποτακτικά ποτε ἄρθρα προτακτικὰ γίνεται ἐν τῷ ὃς ἂν ἔλθῃ μεινάτω με· τίνος γὰρ πτωτικοῦ προτάγη; πῶς δὲ τὸ τοιοῦτον ἄρθρον οὐκ ἀναπολοῦν τὸ προϋποκείμενον ὄνομα, τοὐναντίον δὲ ἀοριστούμενον κατ' ἀρχὴν τῶν λόγων; οὐ μὴν μόνον, ἀλλ' οὐδ' ἐν πτωτικῷ τὸ ὅς τις· ἐχρῆν γὰρ κατὰ τῶν ἄλλων πτωτικῶν καὶ μὴ ἀοριστουμένων, ἐν οἷς καὶ αὐτὸ συναοριστοῦται πλέον τοῦ τίς, ὅ περ ἐναντιώτατόν ἐστι τῶν ἄρθρων· τὰ γὰρ ἀοριστωδῶς ποτε νοούμενα ἡ τοῦ ἄρθρου παράθεσις ὑπὸ ὁρισμὸν τοῦ προσώπου ἄγει, ὁ ἄνθρωπος παρεγένετο, τὸν ποιητὴν ἐθαύμασα. αἱ δὴ οὖν προθέσεις οὐ κατάρξασαι τῶν λέξεων ὁμόλογον ἔχουσι τὴν με-

πάθεσιν κατὰ τὰ δευτερεύοντα ἢ μετατιθέμενα κατὰ τὴν ἀρχήν· πάλιν γὰρ αὗται δεύτεραι γινόμεναι καὶ τῆς δεούσης τάξεως στερούμεναι
2 ὁμολογοῦσι μετατεθεῖσθαι. γελοῖον οὖν μοι δο-
3[illegible] κεῖ τὸ ζητεῖν πότερον αὗταί εἰσιν αἱ μετατιθέμεναι ἢ τὰ ταύταις δευτερεύοντα μόρια.

Ἔστι δὲ καὶ ὑπὲρ τῆς ἀμειβομένης τάσεως κατ' αὐτὰς φάναι ὡς τὸ πρῶτον ἐν ἄλλοις μέρεσι τοῦ λόγου ἐξαίρετά τινα παρέπεται, ἃ οὐ πάντως συμφερόμενα τοῖς ἄλλοις ἄπορα καταστήσεται, ὡς γε ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐπὶ τῶν ἐγκλιτικῶν μορίων καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν πυσμάτων κατὰ βαρεῖαν τάσιν καὶ τῶν ἀορίστων κατ' ὀξεῖαν. οὐ δὴ οὖν ἀπᾷδον τὸ τὴν πρόθεσιν διακονεῖν, ὅ περ ἐπικοινωνεῖ καὶ ἀντωνυμίαις ἐγκλινομέναις καὶ ὀρθοτονουμέναις. τὸ ἤ ἐν ἀρχῇ τιθέμενον καὶ ἐν μέσῃ λέξει, καθὸ περισπᾶται παραπληρωματικῶς· τὸ ἦ περισπώμενον μὲν κατ' ἀρχὴν τῶν λόγων, οὐ μὴν κατὰ τὰς ὑποτακτικὰς συντάξεις, ὡς ἐν τῷ

τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων,

ὀτίη κάλλιστον ἦ κατὰ Ξάνθιππον·

ἔστι καὶ ἄλλα ἐπινοῆσαι μυρία. Μή ποτε δὲ καὶ δεόντως τὸ δισσὸν τοῦ τόνου παρέπεται. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου μίαν ἔχει σύνταξιν ἐφ' ἣν καὶ φέρεται, ὡς τὰ ἐπιρρήματα ἔπεισι τοῖς ῥήμασι, καὶ μεταξὺ μέρη λόγου πλείονα πίπτει, τὰ δὲ ἄρθρα ὡς τὰ πτωτικά,

τά τε ὀνόματα ἐπὶ τὰ συνόντα τῶν ῥημάτων, καὶ αὐτῶν τῶν ῥημάτων ὑποστροφὴν ποιουμέ-
303 νων ὡς πρὸς τὰ ὀνόματα ἢ πρὸς τὰ ἀντωνυμικά, ἅ περ πάλιν ἀντὶ ὀνομάτων παραλαμβάνεται· αἱ μέντοι προθέσεις δύο συντάξεις ἀναδεξάμεναι, τήν τε πρὸς τὰ ὀνόματα καὶ ἔτι πρὸς τὰ ῥήματα, δεόντως παραδέξονται καὶ τὸ ἐναλλασσόμενον τοῦ τόνου, ὅ περ ὑποστρέφον διὰ τῆς τάσεως συσσημαίνει καὶ τὸ ἀναβιβαζόμενον τῆς προθέσεως, μένον δὲ κατὰ τὴν ἰδίαν τάσιν σημαίνει τὴν δέουσαν σύνταξιν τῆς προθέσεως: τὸ γὰρ

Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσι

διὰ τοῦ ἀρκτικοῦ τόνου, λέγω τῆς ἀναστροφῆς, συσσημαίνει καὶ τὸ ἀναβιβαζόμενον τῆς προθέσεως, οὐχ οὕτω δὲ ἔχον σύνταξιν τὴν ἐπὶ τὸ ῥῆμα παραδέχεται. καὶ ἕνεκα τούτου εὐπαράδεκτος καὶ ἡ δισσὴ τάσις τῶν προθέσεων. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ

εὗρε δὲ Πατρόκλῳ πέρι κείμενον ὃν φίλον υἱόν,

καὶ γὰρ ὅτε πρώτιστον ἐμοῖς ἔπι δέλτον ἔθηκα γούνασι,

καὶ ἔτι ἐν ὀνόμασι,

μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ,
ποταμῷ ἔπι δινήεντι,
ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος

ὑπὲρ ὧν τῆς διαφορᾶς κατὰ τὸ δέον ἐκθησόμεθα, ἐν ᾧ καὶ παραστήσομεν τοὺς τρόπους τῶν ἀναστρεφομένων καὶ τῶν μὴ οὕτως ἐχουσῶν. τὸ γὰρ νῦν προκείμενον ἡμῖν ἐστι παραστῆσαι ὡς ἀναγκαίως οἱ στοιχειῶται ἐπενόησαν τὴν ἐπ' αὐταῖς γενομένην δισσὴν τάσιν, ὁμολόγως καὶ τῶν φωνῶν προευθετισμένων εἰς τὸν προκείμενον λόγον, εἴ γε ἁπάσαις παρεπόμενόν ἐστι τὸ ὀξύνεσθαι, τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ λόγου ποικιλωτέρων ὄντων κατὰ τὰς τάσεις·
304 οὐ γὰρ τὸ μεταπῖπτον τῆς τάσεως εἰς τὸν αὐτὸν εὐθετισμὸν ὑπῆρχεν, ὅς γε καὶ παρηκολούθει ταῖς προθέσεσι. διὰ τοῦτο καὶ ἐπεκτεινόμεναι συνέλκουσι κατὰ τὸ τέλος τὴν ὀξεῖαν, ὡς ἔχει ἡ ἐνί καὶ ἡ προτί. διὰ τοῦτο οὐδ' οἱ περὶ τὸν Ἀριστοφάνη ἠξίωσαν βαρύνειν τὰ μόρια κατὰ τὴν Αἰολίδα διάλεκτον, ἵνα μὴ τὸ ἴδιον τῆς προθέσεως ἀποστήσωσι, λέγω τὴν ἀναστροφήν· εἰ γὰρ καὶ ἐβαρύνθησαν, ἀνθελκόμεναι ὑπὸ τῆς τοῦ ῥήματος συντάξεως ἢ τοῦ ὀνόματος ἐζήτησαν τὸ ἀμεῖψαι τὸν τόνον, καθ' ἃς εἴπομεν αἰτίας. διὰ τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ κατ' ἀρχὴν καὶ κατὰ τέλος βραχεῖαι· ὁ γὰρ βραχὺς χρόνος εὐμετάθετος κατὰ τάσιν, ὅπου γε καὶ ἡ Αἰολὶς μετατιθεῖσα τοὺς τόνους τοὺς κατὰ τὸ τέλος εἰς βραχείας συλλαβὰς μετατίθησι κατὰ τὸ πλέον. πλεονάσασαι οὖν χρόνῳ ἐλλείπουσι καὶ τῆς ἀναστροφῆς, ὡς ἡ καταί, ὑπαί

καὶ αἱ τοιαῦται. Ἀλλ' οὐ πᾶσαι ἀναστρέφονται. Οὐδὲ γὰρ πᾶσα ἀντωνυμία καὶ ἐγκλίνεται καὶ ὀρθοτονεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τὸ πλέον ταύταις παρέπεται· οὐδὲ πάντα τὰ πύσματα βαρεία ἐστὶ τάσει, οὐδὲ ἄλλα πλεῖστα ἐξωμάλισται.

Προτιθέμεναι δὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν ἢ
3 κατὰ σύνθεσίν εἰσιν ἢ κατὰ παράθεσιν. Ἐν
305 μὲν οὖν ταῖς εὐθείαις τῶν πτωτικῶν καὶ ἔτι ταῖς συνυπαρχούσαις κλητικαῖς οὐκ ἔστι τὴν παράθεσιν τῶν προθέσεων ἐπινοῆσαι. πρόδηλον γὰρ ὅτι τὸ σύνοικος, ἐπίκουρος, σύνδουλος, ὑπέρδουλος, πάροικος, μέτοικος, ἔκδηλος, ἀνάδρομος, περίοπτος, περιφόρητος σύνθεσιν τὴν τῶν γενῶν ἀνεδέξατο, οὐ μόνον διὰ τὸν ἀναδραμόντα τόνον κατὰ τὴν σύνθεσιν, ἐπεὶ καὶ τινά γε συνεφύλαξε τὴν αὐτὴν τάσιν καὶ οὐ τῇ μονῇ τοῦ τόνου ἀπολύεται τῆς συνθέσεως, ὡς ἔχει τὸ περικλυτός, ἀναδρομή, συνοχή, καταμονή, ἄλλα πλεῖστα, ἀλλὰ καὶ τοῦ συνυπάρχειν κατὰ πάντα σχηματισμὸν τὴν πρόθεσιν, ὅ περ οὐ παρεπόμενόν ἐστι ταῖς ἐκ παραθέσεως, ὡς ἔχει τὸ κατὰ Κτησιφῶντος, ὑπὲρ Ἀριστάρχου, οὐ συμφερόμενα κατὰ πᾶσαν πτῶσιν διὰ τῆς αὐτῆς συντάξεως· τά γε μὴν προεκκείμενα κατὰ τὴν εὐθεῖαν κατὰ πᾶσαν πτῶσιν σύνεστιν. ἀλλὰ μὴν ἔτι καὶ τῆς τοῦ ἄρθρου παραθέσεως· πρωτευούσῃ γὰρ τῇ προθέσει

κατὰ παράθεσιν παραχωρεῖ τῆς προθέσεως, μετιὸν ἐφ' ὃ συνήρτηται· οὐ μὴν ἡ σύνθεσις ἤ, εἴ γε μέρος ὀνόματος γενομένη ἕξει προκείμενον τὸ καλούμενον προτακτικὸν ἄρθρον τῶν ὀνομάτων. τοῦ μὲν προτέρου περὶ Ἀριστάρχου- περὶ τοῦ Ἀριστάρχου, κατὰ Κτησιφῶν-
306 τος - κατὰ τοῦ Κτησιφῶντος, περὶ στεφάνου - περὶ τοῦ στεφάνου, τοῦ δὲ δευτέρου ὁ περικλυτός, ὁ σύνδουλος, ὁ μέτοχος. ἕνεκα τοῦ τοιούτου καὶ τὰ ὑπ' ἀμφιβολίαν πίπτοντα ἐκλύεται τοῦ ἀμφιβόλου προσλαβόντα τὰ ἄρθρα· διοίσει γὰρ τὸ παρὰ τοῦ νόμου, παρὰ τοῦ φέροντος τῶν τοιούτων τοῦ παραφέροντος, τοῦ παρανόμου, ὑπὲρ ὧν καὶ ἀλλαχόθι ἡμῖν ἠκρίβωται. ἔνθεν ἓν μέρος λόγου ποιήσει τὸ προπροκυλινδόμενος, ὑποπεπτηῶτες· μέρος τε λέξεως ἂν εἴη ἡ κατά ἐν τῷ

λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς

ἤπερ λόγου, εἴ γε τὰ μέρη τοῦ λόγου ἐκ παραθέσεως νοεῖται, οὐχ ἐκ συνθέσεως ὁμοσταγόμενα, καθότι καὶ ἐν ἄλλοις δεδείξεται τὸ τοιοῦτον. ἀλλ' οὐδὲ τὸ [illegible]

γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθών

παράκειται τῇ εὐθείᾳ κατὰ λόγον τὸν τῆς προθέσεως, ἐπιρρήματος δὲ τοῦ πέριξ, ἢ καθ' ὑπερβατόν ἐστι πρὸς τὴν τοῦ ῥήματος σύνοδον, ἵν' ᾖ περιεγέλασσε, περισσῶς ἐλαμπρύνθη. τὴν γὰρ σύνθετον σχέσιν ἀπείργει καὶ

ἡ τάσις, ὅτι μηδὲ ἀνεβίβασε τὸν τόνον ὡς τὸ
αὐτόχθων καὶ ἐνοσίχθων· καὶ ἡ τοῦ σημαινο-
μένου ἔννοια· μένει γὰρ ἔτι τὸ θηλυκὸν ὄνομα,
τῆς συνθέσεως μεταβατικὸν ἐχούσης τὸν λό-
γον· οὐ γὰρ δή γε ἐν τῷ αὐτόχθων καὶ ἐνο-
σίχθων ἡ γῆ νοεῖται, ὁ δ' ἐκ τῆς γῆς γενόμε-
νος ἢ τῆς γῆς ἐπικρατῶν. Καὶ ἡ μὲν τοιαύτη
παράθεσις ἁπλῆς ἔχεται τηρήσεως, τό γε μὴν
ἐξεργαστικὸν τοῦ λόγου φυσικωτέραν ἐνδείκνυ-
307 ται τήρησιν. αἱ εὐθεῖαι καὶ αἱ κλητικαὶ ἐν πρόσ-
ωπον δηλοῦσι μετὰ τῶν συνόντων ῥημάτων,
Τρύφων ἀναγινώσκει - Τρύφων ἀναγίνω-
σκε, Τρύφων παραλαμβάνει - Τρύφων πα-
ράλαμβανε, τῶν ἄλλων πτώσεων ἐν δυσὶ προσ-
ώποις νοουμένων, Τρύφωνι λέγει, Τρύφωνα
φιλεῖ, Τρύφωνος ἀκούει, ὁμολόγως εὐθειῶν
ἔξωθεν προσγινομένων. τούτων δὴ δεδειγμένων
κατὰ σύνταξιν τὴν προσήκουσαν οὐκ ἂν δυνη-
θείη ἐν παραθέσει ἡ πρόθεσις τῆς εὐθείας πο-
τὲ εἶναι, πρῶτον ὅτι τὸ ἐκ τῶν προθέσεων συν-
δηλούμενον ἐπιδέχεται τὴν ἐκ τοῦ ῥήματος πα-
ρυφισταμένην σχέσιν. ἔστω γάρ τι Πλάτων,
ἔστω δέ τι καὶ βαίνει, καὶ πρόθεσις ἡ ἐν, ἡ
σύν, ἡ ἀνὰ ἢ ἄλλη τις τῶν τοιούτων· ἡ οὐκ ἐπ' ἄλ-
λο νεύσει μέρος λόγου ἢ τὸ δυνάμενον τὴν ἐξ
αὐτῶν σχέσιν ἀναδέξασθαι. καὶ δὴ ἐμπλάτων
μὲν οὐ γενήσεται, τὸ δὲ ἐμβαίνει· οὐδὲ τὸ συμ-
πλάτων, τὸ δὲ συμβαίνει, διαβαίνει, περιβαίνει.

ἕνεκά γε τοῦ τοιούτου ἑνὸς ὄντος προσώπου τοῦ ἄλλου, λέγω τοῦ Πλάτων βαίνει, τὸ προσγινόμενον ἔξωθεν προθετικὸν ἐπὶ τὸ ῥῆμα νεύσει, ὡσπερεὶ προτακτικὸν στοιχεῖον πρὸ ὑποτακτικοῦ κείμενον. ἔφαμεν γὰρ καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐκδόσεως ὡς τὰ στοιχεῖα τοῦ λόγου τὸν αὐτὸν τρόπον ἔχει τοῖς στοιχείοις τῆς λέξεως· καὶ ὡς ἔστι προτακτικὰ στοιχεῖα στοιχείων καὶ οὐχ ἅπαντα ἅπασιν, οὕτω καὶ λέξεις προ-
308 τακτικαὶ οὖσαι οὐχ ἁπάντων προτετάξονται, τῶν γε μὴν δυναμένων τὴν ἐξ αὐτῶν σύνταξιν ἀναδέξασθαι. φέρε γάρ που συλλαβὴν εἶναι τοιαύτην, τὴν τρα, τὴν κλα· καὶ ἐπεὶ τὸ σ οὐ προσχωρεῖ πρὸ τοῦ ρ ἢ πρὸ τοῦ λ, οὐ γὰρ δὴ τούτων προτακτικὸν τὸ σ, τοῦ γε μὴν κ καὶ π, καὶ οὕτω τὸ σκλα καὶ σπρα συντετάξεται, φέρε δὴ καὶ εἶναι τίρυς, καὶ τούτῳ προστίθεται τὸ ν, λέγω κατὰ τὸ τέλος· οὐ δὴ προεκκείσεται μετὰ τὸ σ, καί τοι τελικὸν ὂν πολλῶν λέξεων, καθὸ τὸ σ τοῦ ν οὐ προηγεῖται. ἀνάπαλιν μέντοι, ὥς γε παρ' Ἀργείοις πάμπολλός ἐστιν ἡ τοιαύτη σύνταξις, οὐ δὴ αὖ προσγινομένης προθέσεως ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ, λέγω ἐπὶ τοῦ Πλάτων διαλέγεται, μεθείη ἡ ῥηματικὴ σύνταξις τὸ προτακτικὸν αὐτῆς στοιχεῖον κατὰ σύνθεσιν, λέγω τὸ προσδιαλέγεται. εἰ γοῦν καὶ ἡ ὀνοματικὴ θέσις σχέσιν δύναιτο ἐπιδέξασθαι τὴν ἐκ τῆς προθέσεως, τὸ

τηνικαῦτα ἔστιν ἐπινοῆσαι συνιουμένην τῷ ὀνόματι τὴν πρόθεσιν· ὁ γὰρ περίεργος οὐ παρφαθέν ἐστι τοῦ περιεργάζεσθαι, οὐδὲ ὁ μέτοικος τοῦ μετοικεῖν, οὐδὲ ὁ περίοπτος τοῦ περιόπτεσθαι, οὐδὲ ὁ Ἐπίκουρος τοῦ ἐπικουρεῖν. οὐ γὰρ ἀντίκειται, κἂν συμβολικῶς κέηται· τί γὰρ τῆς συνθέσεως πρώτη σύνοδός ἐστι κατὰ τὴν ἐπιθετικὴν προφοράν, συμβολικώτερόν πως μετατεθειμένη. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ἀντίθεος, ἀντίπατρος καὶ τὰ τούτοις ἔτι ὅμοια δύναμιν τὴν ἐκ γενικῆς παράθεσιν ὁμολογεῖ· ἀντὶ γὰρ θεοῦ
309 ἢ πατρὸς παραλαμβάνεται. σαφὲς οὖν ὅτι καὶ τὰ συντεθέντα συνέχει πάλιν τὸ ἰδίωμα. τῶν δὴ οὖν ῥημάτων κατὰ τὸν προειρημένον λόγον συντεθειμένων μετὰ τῶν προθέσεων, οὐ μὴν παρατιθεμένων, ὡς δεδείξεται, ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὰς ὀνοματικὰς πτώσεις, ἔννοιαν ῥηματικὴν ὁμολογούσας, τὸ αὐτὸ τοῖς ῥήμασιν ἀναδέχεσθαι.

Αἱ γοῦν πλάγιαι πτώσεις ἀποστᾶσαι τῆς συνόδου τῶν ῥημάτων, τουτέστι τὸ αὐτὸ πρόσωπον οὐ δηλοῦσαι, καὶ τοῦ σχήματος ἀπηλλοτριώθησαν· τὸ γὰρ ἐναντίον ἀναδέχονται παράθεσιν ἀντὶ συνθέσεως. καὶ πρὸς τὸ ἡνωμένον μὲν πρόσωπον, ὡς προείπομεν, καὶ τὰ τῆς συνθέσεως ὁμοίως συνήνωται, πρὸς δὲ τὸ ἀφιστάμενον τῆς πλαγίας συναπέστη καὶ τὰ τῆς πλαγίας, μερικωτέρας λοιπὸν παραθέσεως

γινομένης. ἧς περὶ διηκούσης καθ' ἕνα σχηματισμόν, περὶ Ἀπολλωνίου, ἐν Ἀπολλωνίῳ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, εἰκός τινα φήσειν καὶ ἐν πλαγίοις σύνθεσιν ἐπινοεῖν, βόλου περιβόλου, δρόμου καταδρόμου καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις· ὃν λήσεται ὡς οὐκ ἔστιν αὐτόθεν σύνθεσις, εὐθείας δὲ συντεθείσης κλίσις μένει πεποιημένη, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἀποδείξεται. Εἰκὸς δὲ κἀκεῖνο ὑπονοῆσαι, ὡς οὐ κατὰ τὰς πλαγίας αἱ προθέσεις παρατίθενται, ἐν δὲ ὑπερβιβασμῷ πρὸς τὰ ῥήματα ἀναφερόμεναι, ὡς ἔχει τὸ Ἀπολλωνίου ἐλάλησα - κατελάλησα Ἀπολλωνίου, σὺν Ἀπολλωνίῳ ἤμην - συνήμην
310 Ἀπολλωνίῳ, περὶ τὸν καμπτῆρα ἔδραμον - περιέδραμον τὸν καμπτῆρα, πρὸς Τρύφωνα εἶπον - προσεῖπον Τρύφωνα, ἀπὸ Ἀλεξανδρείας ἔδραμον - ἀπέδραμον Ἀλεξανδρείας. κἂν διαφέρῃ κατὰ τὸ δηλούμενον τὰ τῆς συντάξεως, καθ' ὑπερβιβασμοὺς γίνεταί πως ἡ διαφορά, ὡς τὸ νῦν ἄνθρωπος - νῦν ὁ ἄνθρωπος, τότε ὁ Πτολεμαῖος - ὁ τότε Πτολεμαῖος, ἐμὸς ὁ δοῦλος - ὁ ἐμὸς δοῦλος. Ἔστι δὲ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι ὡς τὰ τοιαῦτα μὲν τῷ ὑπερβιβασμῷ τὴν αὐτὴν ἔχει καταλληλότητα, κἂν ποσὴν ἔχῃ διαφορὰν τοῦ σημαινομένου· τὰ δὲ τῶν προθέσεων καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ διάφορον πτῶσιν ἴσχει, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα οὐχ

ὑπερβιβάζεται· πρὸς Ἀπολλώνιον ἔρχομαι, προσέρχομαι δὲ Ἀπολλωνίῳ· πρὸς Τρύφωνα λαλῶ, καὶ προσλαλῶ Τρύφωνι, καὶ ἔστι μέν που καταφέρω οἶνον, οὐ μὴν κατ' οἶκον φέρω, καὶ περὶ τοῦ φίλου λέγω, οὐ μὴν περιλέγω τοῦ φίλου. πλείστην ἔστιν εἰς τὸ τοιοῦτον παράθεσιν ποιήσασθαι, δι' οὗ προδηλότατα δείκνυσαι, ὡς εἰδυίαις καὶ προθέσεις σύνταξιν τὴν πρὸς τὰς πλαγίους, οὐ δυναμένας ἐπ' ἄλλο τι συνενεχθῆναι, εἰ μὴ πρότερον συμπεριλάβοιεν τὴν πλαγίαν πτῶσιν. ὑπὲρ ὧν τῆς διαφορᾶς κατὰ τὸ ἑξῆς ἐροῦμεν.

4 311 Ἔτι τῇ παρακειμένῃ συντάξει οἰήσεταί τις τὰ τοιαῦτα ἀντικεῖσθαι, παρ' ὀλίγον Τρύφων ὤλισθε, μετ' ὀλίγον Δίων παρέσται, παρὰ τί ἥμαρτε Θέων; τὸ γὰρ τί καὶ τὸ ὀλίγον καὶ ἔτι τὰ προκείμενα δόξει ἐν εὐθείᾳ συντάξει παράθεσιν τῶν προθέσεων ἀναδεδέχθαι, κἂν ἔτι κατὰ πλαγίαν πτῶσιν τὰ τῆς συντάξεως γένηται, παρ' ὀλίγον Τρύφωνι συνέβη τιμηθῆναι, κατά τι Θέωνα ὑβρίζεις. Ἅπερ ἔστιν ἀπολύσασθαι οὕτως, ὡς ἐν ὑπακουομέναις αἰτιατικαῖς τὰ τοῦ λόγου κατέστη. τὸ γὰρ παρὰ τί Τρύφων ἥμαρτεν ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ἔξωθεν ὑπακουομένῳ κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν, ὡς εἰ καὶ οὕτω τις λέγοι, παρὰ ποίαν αἰτίαν ἥμαρτε

Τρύφων. οὕτως ἔχει τὸ μετὰ μικρὸν καὶ μετ᾽ ὀλίγον ἐλεύσεται Τρύφων· ὑπακούεται γὰρ μετὰ μικρὸν διάστημα τοῦ χρόνου. ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ ἁπάντων τῶν τοιούτων, ὥστε πάλιν κατὰ παράθεσιν αἰτιατικῆς πτώσεως νοεῖν τὰς προθέσεις. τὸ γὰρ παρὰ τί λείπει ὁ λόγος; ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ παρὰ τίνα λέξιν λείπει ὁ λόγος; παρὰ τίνα φράσιν; καὶ ὥστ᾽ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐν εὐθείᾳ συντάξει φάναι τὸ παρὰ τίς, κατὰ δὲ αἰτιατικὴν τὸ παρὰ τίνα, οὕτω χρὴ νοεῖν ὡς καὶ τὸ τί καθεστὸς τῆς μὲν εὐθείας οὐ παραδέξεται τὴν παράθεσιν, αἰτιατικῆς γε μήν, ὅτε φαμὲν παρὰ τί.

7 Ἀλλ᾽ ἐκεῖνο πάλιν ἀντικείσεται. ἔφαμεν ἐν 312 τοῖς προειρημένοις τὰς τῶν ἄρθρων συντάξεις ἐν μὲν παραθέσει τῶν προθέσεων μετ᾽ αὐτὰς τίθεσθαι, ἐν δὲ συνθέσει πρὸ αὐτῶν τίθεσθαι· φαμὲν δέ γε τὸ παρὰ τί, τοῦ τοιούτου οὐ προσγινομένου, εἰ μὴ πολὺ πρότερον ἡ πρόθεσις ἥνωτο. Πρὸς ὅ ἐστι πάλιν ὑπαντῆσαι. τὸ πρῶτον, οὐδ᾽ ὅλως τὸ τί δύναται παραδέξασθαι ἄρθρον· ἀπροσδεεῖς γὰρ τῶν ἄρθρων αἱ πεύσεις, καθὼς ἐπεδείχθη. τὸ δεύτερον, ἡ προκειμένη σύνταξις οὐχ ὡς ἐγκειμένου τοῦ σχήματος τὰ τῆς συντάξεως τοῦ ἄρθρου ἐποιήσατο, λέγω ἐν τῷ τὸ παρὰ τί, ἀλλ᾽ ἔστιν ὅλης τῆς συντάξεως καὶ τοῦ νοουμένου ἔξωθεν

πράγματος τὸ ἄρθρον, ὥς γε ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ ἐπὶ τῆς τῶν ἀπαρεμφάτων συντάξεως, ὅτε φαμὲν τὸ γράφειν, τὸ περιπατεῖν· οὐ γὰρ δὴ τῶν διαθέσεων τὸ ἄρθρον ἐστὶν ἢ τῶν χρόνων, τοῦ δὲ παρυφισταμένου πράγματος. πάρον τὸν λόγον πιστώσασθαι καὶ διὰ συντάξεως λόγου. ἔστω γάρ τι τοιοῦτον, τὸ μὴ παρὰ τοῦτο ποιησώμεθα, ἐξ ἧς συντάξεως παρυφίσταταί τι πάλιν πρᾶγμα, οὗ γίνεται τὸ ἄρθρον, τὸ μὴ παρὰ τοῦτο ποιησώμεθα. Οὐ δὴ οὖν τὸ παρά τι ἐν συνθέσει τὸ τῆς προθέσεως ἀνεδέξατο διὰ τὸ προσγεγενημένον ἔξωθεν ἄρθρον.

5 Τῆς αὐτῆς ἐπιστάσεως ἔχεται καὶ τὸ διότι καὶ [313] καθότι, πότερον ἐν παραθέσει τὰ τῆς συντάξεως καθέστηκεν ἢ συνθέσει, καὶ πότερον ἐπὶ ἄπτωτον τὸ ὅτι λόγῳ τῷ συνδεσμικῷ ἢ ἐπὶ πτωτικόν, ὃ δὴ παράκειται οὐδέτερον ἂν τῷ ὅστις, ἓν μέρος λόγου καθεστός, ὅμοιον τῷ ὁποῖον, ὁπόσον, ἢ ἐπὶ τὸ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου νοούμενον, ὃ δὴ ἀπ' ἀρσενικῆς πέπτωκε συντάξεως κατὰ παραλληλότητα, λέγω τῆς ὅς τις, ᾧ καὶ θηλυκὸν παράκειται ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου πάλιν τὸ ἥ τις, ᾧ πάντως σύνεστι καὶ οὐδέτερον ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου τὸ ὅ τι, οὐκ ἀγνοοῦντός μου ὅτι καὶ ἐν συνδέσμῳ τῷ ὅτι ἐστὶν ἐγκειμένη ἑτέρα σημασία, ἣν νοοῦμεν διαβεβαιωτικῶς, ὅτε οὕτω φαμὲν ὅτι νικᾷ σε.

ὅτι πλείονά σου ἀναγινώσκω, διαφερούσης συντάξεως τῆς οὕτω νοουμένης κατ᾽ αἰτιολογικὴν ἐκφοράν, ὅτι πλείονά σου ἀναγινώσκω συνετώτερός σου καθέστηκα. ὑπὲρ ἧς διαφορᾶς ἠκριβώσαμεν καὶ ἐν τῷ περὶ συνδέσμων· ἀλλὰ τό νῦν γε τῆς τῶν προθέσεων συντάξεως τὸ τοιοῦτον ἀπαιτούσης αὐτὸ μόνον τὸ κατὰ τὰς προθέσεις ἀπορούμενον παραστήσομεν. Ὡς μὲν οὖν καὶ κατὰ τὰς ἄλλας παραθέσεις αἱ προθέσεις συνδεσμικῆς συντάξεως γίνονται παρεμφατικαί, λέλεκται ἡμῖν. 314 ἐξ ὧν καὶ ἀφορμὴ εἴρηται παρὰ Στωϊκοῖς τοῦ καλεῖσθαι αὐτὰς προθετικοὺς συνδέσμους· τὸ γὰρ ἕνεκα τίνος λυπῇ καὶ διὰ τί λυπῇ ἐν ἴσῳ ἐστί, καὶ τὸ ἐκ τῆς ῥᾳθυμίας ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ἕνεκα τῆς ῥᾳθυμίας. οὐ δὴ οὖν ἀπεμφαῖνον καὶ τὰ προκείμενα μόρια, λέγω τὸ διότι, καθότι, παραδεξάμενα τὰς προθέσεις συνδεσμικὴν ἐπέχειν σύνταξιν. πρόδηλον γὰρ κἀκ τῆς συνούσης δασείας ὡς οὐχ ἓν ἁπλοῦν ἐστὶ τὸ διότι, καθὸ οὐ παρεμπίπτει ἡ ἐν τοῖς φωνήεσι δασεῖα ἐν μέσαις ταῖς λέξεσιν, ἕνεκα τοῦ τοιούτου σεσημειωμένων ὡς ἀλόγων ὄντων ἢ ἀπὸ Λακωνικῆς διαλέκτου παρεισδεδυκότων εἰς τὰς ἄλλας διαλέκτους, ὑπὲρ ὧν ἐν τῷ περὶ πνευμάτων ἠκριβώσαμεν. Ἀλλ᾽ οὐ τοῦτό φημι αὔταρκες διότι συνεστάναι ἐκ διαφόρων μερῶν τοῦ λόγου, ἐπεὶ οὐδὲν ἐκώλυε τοῖς σεσημειωμέ-

καὶ ὅμοια αὐτὰ καθίστασθαι, τῷ εὐοῖ, εἶεν καὶ ἔτι τῷ παρ' Ἀττικοῖς ταῶς· ἀλλὰ καὶ τὰ παρεπόμενα συνομολογεῖ. πρῶτον αὗται αἱ φωναὶ ἢ τὸ διά καὶ ὅτι, καὶ τὸ τὴν διά μηδέποτε ἐν συνθέσει αἰτιολογικῶς παραλαμβάνεσθαι, ὡς ἐν τῷ διάδρομος ἢ διατρέχω, ἐν δὲ παραθέσει πτώσεως αἰτιατικῆς, διὰ Τρύφωνα, διὰ τὴν ἡμέραν· καὶ ἐντεῦθεν ὁμολογεῖται ὡς οὐδὲ τὸ ὅτι σύνδεσμός ἐστιν, ἀλλὰ πτωτικὸν μόριον τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως, εἴ γε ἐδείχθη ὅτι οὐδὲ ἐν παραθέσει ἐστὶν ἡ εὐθεῖα
315 τῶν προθέσεων καὶ ὡς ἐν εὐθείᾳ ἡ διά συνδεσμικὴν οὐκ ἐπέχει σύνταξιν. Λειπόμενον οὖν ἐστὶν ἐκεῖνο παραστῆσαι, εἰ ἑνὸς ὄντος τοῦ ὅτι κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν ἡ διά πρόκειται, ἢ δυοῖν ὄντοιν κατὰ παράθεσιν τοῦ ὅ καὶ τί, ὃ δὴ ἐκ συντάξεως ἀρσενικῆς τῆς ὅς τις μετείληπτο εἰς οὐδετέραν· ᾧ καὶ μᾶλλον τὰ τοῦ λόγου ὑπάγεται. ἰδοὺ γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν ἑτέρων γενῶν, λέγω τοῦ τε ἀρσενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ· ἃ δὴ εἰ μὴ κατ' αἰτιατικὴν συνεμπίπτει, οὐδέποτε τὰ τῆς διαστολῆς ἔκδηλα ἐγένετο. ἧς γὰρ πτώσεως ἔτυχε τὸ δι' ὅν τινα λόγον καὶ δι' ἥν τινα αἰτίαν, καὶ ἔτι ἐπὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ δι' οὕς τινας καὶ δι' ἅς τινας, καὶ τὸ δι' ὅ τι. προφανὲς οὖν γενήσεται ὡς εἴη ἐν τρισὶ μέρεσι λόγου, προθέσεως τῆς διά καὶ

σύν-

συνδεσμικὴν σύνταξιν φερομένης ἐπ' αἰτιατικὴν καὶ παραλλήλων δύο πτωτικῶν, τοῦ ὃ καὶ τοῦ τί, πτώσεως ὄντων οὐκ ἄλλης ἢ αἰτιατικῆς. ἡ αὐτὴ ἀπόδειξις σύνεστι καὶ ἐπὶ τοῦ καθότι. ὁμολόγως δεήσει καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ συντάξει, διὰ τὸ ἡμέραν εἶναι, διὰ τὸ φῶς εἶναι, μὴ ἔχεσθαι ἄλλης πτώσεως ἢ τῆς προειρημένης αἰτιατικῆς. Ἔστι καὶ ἐκ τῶν ἀνθυπαγομένων λόγων προςαποδεῖξαι τὸν λόγον. ἰδοὺ γὰρ ἀνταποδίδοται τὸ δι' ὅν τινα λόγον ταῦτα ἐγένετο, διὰ τοῦτον ταῦτα συμβήσεται, καὶ ἔτι δι' ἥν τινα αἰτίαν διὰ ταύτην παρακολουθήσει καὶ ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου, διότι ἡμέρα ἐστί, διὰ τοῦτο
316 φῶς ἐστί, πάλιν τοῦ ἀνταποδιδομένου νοουμένου κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν.

6 Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν παρατιθεμένων προθέσεων κατὰ τὰς ὀνοματικὰς συντάξεις καὶ τῶν συντιθεμένων· τοῖς γε μὴν ῥήμασι συντάσσονται πάντοτε κατὰ τὴν σύνθεσιν· ἐν γὰρ τῷ καταγράφω καὶ τῷ ἐξυπανέστη καὶ τῷ παρακατατίθεμαι καὶ εἴ τινα ἄλλα τοιαῦτά ἐστι. Καὶ ἴσως τὸ τοιοῦτο δόξει οὐκ ἀληθεύειν δεόμενον λόγου τοῦ ἀποδεικνύντος τὴν ἐν αὐτοῖς σύνθεσιν. φέρε γὰρ φάναι ὡς μᾶλλον παράκεινται τοῖς ῥήμασιν ἤπερ συνήνωνται, συνηγορίας οὔσης τοιαύτης. τὰ ὁπωςδήποτε συντεθέντα τῶν μερῶν τοῦ λόγου, καθ' ὃ μέρος

ἥνωται, ἀμετάθετά ἐστι, τά γε μὴν παρακείμενα διάφορον ἔσθ᾽ ὅτε τὴν παράθεσιν ποιεῖται. καὶ πρόδηλα μὲν τὰ ἀπὸ λειπούσης φωνῆς συντεθειμένα, ὡς ἔχει τὸ λεοντόφωνος, μηνόδωρος, κυνόδηκτος, χειρογραφῶ, παιδαγωγῶ· οὐ γὰρ δή γε ἐπὶ τούτων κατὰ τὰς διαφόρους κλίσεις τὰ τῆς συναφείας τῶν λέξεών ποτε μετατίθεται. ἀλλὰ καὶ ἔτι τὰ ἐκ τελείων φωνῶν συντεθειμένα μετὰ τῆς συνούσης τάσεως καὶ μὴ μεταπιπτούσης λέξεως πρόδηλον ἴσχει τὴν σύνθεσιν, ὡς ἔχει τὸ κεραςφόρος, ἑωςφόρος, ἀστυάναξ, τερατοσκόπος, Διόςκορος. τά γε μὴν
317 ἐν παραθέσει ὄντα ἔχει τὸ καὶ μετατίθεσθαι, ὡς τὸ νέα πόλις-νέας πόλεως, ἀγαθοῦ δαίμονος, Ἀρείου πάγου, συνεπισχύοντος καὶ τοῦ δὶς παραλαμβανομένου τόνου. ἀλλ᾽ ἔτι καὶ ἐπ᾽ αὐτῶν τῶν προθέσεων, ἡνίκα ἐδιδάχθημεν τὸ παρανόμου, τὸ περικλυτοῦ, τῇ τοῦ ἄρθρου προςόδῳ παράθεσιν μὲν ὁμολογεῖ ἀφισταμένης τῆς προθέσεως πρὸ τοῦ ἐπεντιθεμένου ἄρθρου, οἷον παρὰ τοῦ νόμου, σύνθεσιν δέ, εἰ ἡνωμένου τοῦ ἄρθρου, ἔξωθεν προςγινομένης τῆς προθέσεως, οὕτως ἔχει τὰ τῆς συντάξεως, τοῦ παρανόμου, τοῦ περικλυτοῦ. καὶ δὴ οὖν ἐν τῷ καταγράφω, εἰ μὲν συνῆπται τὰ τῆς προθέσεως, πάντως καὶ ἀμετάβλητα κατὰ τὸν προειρημένον λόγον· εἰ δὲ μὴ οὕτως ἔχει, κλίσιν δὲ τὴν δέουσαν ἀναδέχεται, ὡς εἰ καὶ

ἁπλᾶ καθειστήκει, σαφὲς ὅτι παράκειται μᾶλλον ἢ πρόθεσις ἤ περ σύγκειται. καὶ ὥς περ παραδεξαμένη τὸ ἄρθρον ἐν τοῖς πτωτικοῖς ἐδίδαξε τὴν παράθεσιν, οὕτω παραδεξαμένη τὴν γινομένην κλίσιν ἔσωθεν ταὐτὸν ἐπιδείξεται, ὅπου γε καὶ τοὺς διπλασιασμοὺς ἐπιδέχεται, καταγράφω - καταγέγραφα, καταλαλῶ - καταλελάληκα.

7 Οὐ γὰρ ἐκεῖνο πιθανόν, καθό φησιν ὁ Τρύφων ἐν τῷ περὶ προθέσεων, ὡς ἡνωμέναι
518 μέν εἰσιν αἱ προθέσεις μετὰ τῶν ῥημάτων, οὐ μὴν τὴν προςγινομένην κλίσιν ἔξωθεν ἐπιδέχονται, καθὸ προθέσεις οὖσαι οὐκ ὀφείλουσι πρὸ ἑαυτῶν τι ἔχειν. πρῶτον μὲν ὅτι ἄπορον τὸ τὰ ὁπωςδήποτε συντεθέντα ἔτι μετακινεῖσθαι, ὅ περ καὶ ἀπεδείχθη. τί γὰρ μᾶλλον, ὡς ἔφαμεν, παρακειμέναις αὐταῖς τὸ τοιοῦτον παρακολουθεῖ ἤ περ συντεθείσαις; δεύτερον, εἴ περ καθὸ προθέσεις εἰσί, διὰ τοῦτο οὐδ' ἔξωθέν τι προςγίνεται αὐταῖς, τί δή ποτε ἐπ' ἐνίων προςεγένετο, ἤνεπε, παρηνόχλησθε, ἠναντιούμην; ἵνα μὴ λέγω καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν κεκάμμυκα, κεκάθικα. ἀλλ' εἰ καὶ τὰ τοιαῦτά τις παραπέμψαιτο ὡς οὐ δεόντως κεκλιμένα, ἃ δὴ καὶ μάλιστα φυσικῆς εἴχετο ἀκολουθίας, ὡς ἐν ἑτέροις ἐδιδάξαμεν, ἐκεῖνό γε μὴν ἔτι ἀναμένει, ὡς τότε ἡ πρόθεσις τῆς δεούσης συντάξεως τυγχάνει, ἡνίκα καὶ τὸ ὄνομα σύνεστιν

αὐτῇ, τὸ καλεῖσθαι πρόθεσις· ὁπηνίκα μέντοι συντεθεῖσα μετά τινος μέρους λόγου οὐκέτι οὐδὲ πρόθεσις καλεῖται, μέρος γενομένη τοῦ ὅλου ὀνόματος, τὸ τηνικαῦτα οὐδὲ τὰ ἰδιώματα τῆς προθέσεως ἀναδέξεται. παρὸν πιστώσασθαι ἐκ τῶν προκατειλεγμένων. ὅτε γὰρ ἐν τῷ ἀνοίκτης μέρος ὀνόματος ἐγένετο, ἔσχε καὶ δευτερεύουσαν τὴν σύνθεσιν ἐν τῷ θυρανοίκτης, καίτοι κατ' ἀρχὰς ἀεὶ συντιθεμένη· ὅτε συνετέθη 310 ἐν τῷ κατάδρομος, εἰς ὄνομα χωρήσασα ἔξωθεν προκείμενον ἔσχε τὸ ἄρθρον, οὐκέτι τῷ λόγῳ τῆς προθέσεως ἀρκτικὴ γενομένη, δευτέρα δὲ τοῦ ἄρθρου. ἐδείκνυτο γοῦν ἐν παραθέσει μὴ παραχωροῦσα τοῦ τόπου τῷ ἄρθρῳ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος καὶ ἔτι κατὰ τοῦ Κτησιφῶντος, ἐκ Λέσβου καὶ ἐκ τῆς Λέσβου. εἴ περ οὖν ἥνωτο καὶ ἐν τῷ καταγράφω, ἀδιάφορον εἶχε τὸ ἔξωθεν προσκλιθῆναι· ὡς γὰρ ἔφαμεν, οὐκέτι πρόθεσις, μέρος δὲ ῥήματος. εἰ δὲ οὐ προσδίδωσι τῇ κλίσει τὸ ἔξωθεν ἐγγενέσθαι, ὁμόλογον ὅτι τὸ ἰδίωμα οὐκ ἄλλο τι σημαίνει ἢ τὴν παράθεσιν. ἀλλ' οὐδὲ τὰ τοῦ τόνου ἀπεμφαίνοντά ἐστιν· ἰδοὺ γὰρ ἔχει τὸ ἰδίωμα τῆς παραθέσεως, τὸ συντηρεῖν τοὺς τόνους, κατεῖχον, καθῆψα, προῆλθον. καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὁ αὐτὸς λόγος.

Τούτοις οὖν τοῖς λόγοις τις προσέχων δόξει μετὰ πάσης ἀκριβείας πιστοῦσθαι ὡς μᾶλ-

λον ἐν παραθέσει εἰσὶν αἱ προθέσεις ἤ περ ἐν συνθέσει. Ἀλλ' ἔστι πρὸς ἕκαστον τῶν εἰρημένων ὑπαντῆσαι οὕτως. οὐκ οἰητέον κεκλίσθαι τὰ ἀπὸ προθέσεως ἀρχόμενα κατὰ τοὺς παρῳχημένους χρόνους, συντεθεῖσθαί γε μὴν κατὰ τὴν ἑκάστου διαφοράν. ᾧ γὰρ λόγῳ παρὰ τὸ γράφω ἐγένετο καταγράφω, τούτῳ καὶ παρὰ τὸ ἔγραψα τὸ κατέγραψα. ὁ αὐτὸς γὰρ τῶν προειρημένων χρόνων, ἐπαγγελλόμενος κατὰ
320 τὴν τοῦ πράγματος διάθεσιν, τὴν αὐτὴν ἐκ τῶν προθέσεων θέσιν παρεδέχετο ἐν τοῖς ἰδίοις μετασχηματισμοῖς, ὅτι καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἐνέκειτο. τούτου δὲ ἀπόδειξις ἱκανωτάτη γένοιτο τὸ καὶ παρῳχημένους ἰδίᾳ ποτὲ συντεθεῖσθαι μὴ ὄντων ἐνεστώτων, καὶ ἔτι μέλλοντας καὶ ἐνεστῶτας οὐκ ὄντων παρῳχημένων· ὅ περ εἰ παρείπετο τὸ ἐξ ἐνεστῶτος ἄρχεσθαι τὰς συνθέσεις καὶ μετιέναι ἐπὶ τοὺς παρῳχημένους, παρείπετο ἂν τὸ μὴ ἰδίᾳ συντεθεῖσθαι παρῳχημένον χωρὶς τῆς κατὰ τὸν ἐνεστῶτα συνθέσεως. κατέφαγόν φαμεν οὐδεμιᾶς οὔσης ὑπομνήσεως τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ ἔτι κατοίσω οὐκ οὔσης χρήσεως τῆς κατὰ τὸν ἐνεστῶτα, οὐδὲ μὴν τῆς κατὰ τὸν παρῳχημένον· καὶ ἔτι κατὰ τὸν ἐνεστῶτα ἄπειμί φαμεν οὐκ ὄντων προδήλων τῶν παρῳχημένων. ἰδίᾳ ἄρα οἰητέον ἕκαστον χρόνον τὴν σύνθεσιν ἀναδεδέχθαι, καθὸ ἕκαστος ῥητὸς ὢν οὐκ ἐν ἅπαντι διαφόρῳ

χρόνῳ σύνθεσιν ἰδίαν ἀπηνέγκατο, οὐκ ἀναμείνας τὴν ἐξ ἐνεστῶτος γενομένην σύνθεσιν. ἔστιν εἰς τὸ τοιοῦτο πάμπολλα παραθέσθαι. ἐκείνοις μέντοι συγκατατιθείμην τοῖς σχήμασι, λέγω τοῖς κατὰ τὰς προθέσεις κλιθεῖσι. τὴν γὰρ ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος γενομένην διαφορὰν κατὰ τοὺς παρῳχημένους παρεδέξαντο αἱ προθέσεις, ὡς ἔχει παρὰ τὸ ἐνέπω τὸ ἤνεπον· ὅμοιον γάρ ἐστι τῷ ἤλαυνον· καμμύω - ἐκάμμυον· ὅμοιον γὰρ τῷ ἔκαμπτον. χρὴ νοεῖν ὅτι παρὰ τὸ ἐνοχλῶ ἐγένετο τὸ ἠνόχλουν, καὶ μετὰ
321 τὴν κλίσιν ἐπηνέχθη σύνθεσις ἡ τοῦ παρηνόχλουν. Καὶ φαίνεται ὅτι εἰ μὴ πολλὴ ἡ τοιαύτη παρύθεσίς ἐστι, τῶν κεκλιμένων ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ καθ' ἕκαστον χρόνον συντεθειμένων προθέσεων, τὰ τοιαῦτα ἐδόκει ἄλογα καθίστασθαι. πρὸς οὕς γε ἔστι φάναι ὡς εἰ τὸ αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὁ λόγος ταῖς οὕτω συντεθειμέναις προθέσεσι, τί οὐχὶ παραιτούμεναι τὴν ἔξωθεν κλίσιν ἐγγινομένην ἀποδιδοῦσιν, ὥςτε φάναι καθιζόμην καθῖσα, λέγω μετὰ μακροῦ τοῦ ῑ, ὅπου γε καὶ μεταξὺ πεσόντος τοῦ συνδέσμου ἐγένετο

κὰδ δ' ἷσ' ἐν θαλάμῳ;

ὁμολόγως οὖν γενομένης ἔσωθεν τῆς κλίσεως, τὸ ῑ γενέσθαι ἔξωθεν· ἀδύνατον γὰρ ἐκστῆναι τὸν παρῳχημένον χρόνον τῆς ἔξωθεν προςγινομένης κλίσεως. ὡς οὖν προείπομεν, τὰ τοιαῦτα τὴν

ἐξ ἐνεστῶτος σύνθεσιν ἀναδεξάμενα μετῄει καὶ ἐπὶ τοὺς παρῳχημένους, οὐκ ἰδίᾳ συντεθειμένους, μεταληφθέντας δὲ ἐξ ἐνεστῶτος. ἐγὼ δὲ ὑπολαμβάνω καὶ ὅτι ἐν παρολκῇ αἱ συνθέσεις οὖσαι κατὰ τὸ πλέον, καὶ ὡς συλλαβαὶ προσκείμεναι τοῖς ῥήμασι, τὴν τούτων ἀπηνέγκαντο κλίσιν. οὐ γὰρ ὡς τὸ γράφω καὶ τὸ καταγράφω διάφορα, οὕτω καὶ τὸ ἵζω καὶ καθίζω, εὕδω καὶ καθεύδω, ἕπω ἐνέπω, ὅπου γε καὶ εἰς ἓν ἁπλοῦν μεταλαμβάνεται. τὸ δὲ ὑπὲρ τῶν τοιούτων αὐτάρκως ἐν ἑτέροις ἡμῖν εἴρηται.

8 322 Ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν μετοχῶν ὁ λόγος πάνυ ἀκριβέστατος. εἰ δέδοται ὅτι καταγράφων ἕν ἐστι κατ᾽ εὐθεῖαν πτῶσιν, καθὸ ἡ παράθεσις τοῦ ἄρθρου πρὸ τῆς προθέσεως, δίδοται ὅτι καὶ τὸ καταγράφω ἕν ἐστιν· ἐν γὰρ τῷ αὐτῷ σχήματι καταγίνεται μετοχὴ καὶ ῥῆμα. διὰ τοῦτο τὸ ἀνατλὰς μετοχή, συνυπάρχοντος τοῦ ἀνέτλην, οὐ μὴν τὸ πολύτλας· ἰδίαν γὰρ σχέσιν ἀναδεξαμένη ἡ μετοχὴ καὶ μὴ μετέχουσα τῆς τοῦ ῥήματος σχέσεως ἀπένευσε τὸ καὶ εἶναι μετοχή. τὸν τοιοῦτον λόγον ἐντελέστερον ἐξεθέμεθα ἐν τῷ περὶ μετοχῶν.

Ἔστι καὶ τοῦτο προσθεῖναι, εἴ περ αἱ εὐθεῖαι συμφερόμεναι τοῖς ῥήμασι κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον οὐ παραδέχονται καὶ προθέσεως παράθεσιν, σύνθεσιν δὲ διὰ τὴν τοῦ ῥήματος σύνοδον, πῶς οὐ βίαιον τὸ αἴτιον τοῦ μὴ συνεῖναι

τὴν παράθεσιν τῶν προθέσεων αὐτὸ ἐπιδέξασθαι τὴν παράθεσιν; πάλιν γὰρ οὐδ' ἡ κλητικὴ παράθεσιν ἐπιδέχεται κατὰ τὴν τοῦ ῥήματος σύνοδον, αἵ γε μὴν ὑπόλοιποι τρεῖς πτώσεις, καθὸ ἐξέφυγον τὴν τοῦ ῥήματος σύνοδον. ἐδείξαμεν γὰρ ἐν τοῖς προειρημένοις ὡς ἐν διαφόροις προςώποις τὰ ῥήματα νοεῖται, ἡνίκα φαμὲν κατὰ Ἀριστάρχου λέγει. Ἔστι καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ τόνου λόγος συνάγων τὴν ἐγγενομένην
323 σύνθεσιν. τὸ μὲν γὰρ τὰς αὐτὰς τάσεις φυλάττεσθαι ἴδιόν ἐστι καὶ παραθέσεως καὶ συνθέσεως, παρὰ τοῦ σοφοῦ ἦλθε, παρὰ τὸν σοφὸν ἐγένετο· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν συνθέσει μονὴ τοῦ τόνου γίνεται, περικλυτός, Παναχαιός, ἀντεραστής. τό γε μὴν ἀναβιβάζειν τὸν τόνον ἴδιόν ἐστι συνθέσεως. οὐχὶ οὖν ἐν τῷ καθῆψα, ἐν τῷ προεῖχον μᾶλλον σύνθεσις ἢ παράθεσις· καὶ γὰρ ἀμφότερα δύναται εἶναι· ἕν γε μὴν τοῖς ἀναβιβαζομένοις τὸ ἐξαίρετον τῆς συνθέσεώς ἐστιν. ἀνεβιβάσθη τὸ κάθηται, τὸ ἀνάκειται,; τὸ σύνειμι, τὸ σύμφημι, τὸ σύνοιδα,

κάτεχ' οὐρανόν,
Νέστωρ δ' αὖτις ἔφιζε,
ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί,
ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ,

ἄλλα πλεῖστα, ὑπὲρ ὧν τὰς αἰτίας ἐκθησόμεθα· ὥς γε καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων φαμέν

τινα συντιθέμενα ἀναβιβάζειν τὸν τόνον καί τινα τὴν ταυτότητα τοῦ τόνου τηρεῖν. τὸ δὲ μεῖζον, ὅλη ἡ προστακτικὴ ἔγκλισις κατὰ τὴν τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων προφορὰν οὖσα δισύλλαβος ἀναβιβάζει τὸν τόνον, κάτελθε, κατάλαβε, περίγραφε, καὶ οὐδὲ κατ' ὀλίγον διστάξαι ἔστι περὶ τῆς συνθέσεως. καὶ εἰ ὁμολόγως τὰ τοιαῦτα σύνθετα, πῶς οὐκ ἂν δοθείη καὶ τὰ τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσεως σύνθετα; μία γὰρ ἡ ἔγκλισις καὶ μία συνδρομὴ τῆς προθέσεως καὶ μία σχέσις ἡ κατὰ τοῦ ῥήματος. Ἰδοὺ δὴ καὶ ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις ἐπιδέχεται τοὺς ἐπιζευκτικοὺς συνδέσμους πρὸ τῶν προθέσεων, ἐὰν καταλάβω, ἐὰν καταγράφω· ὅπερ
324 οὐκ ἂν παρείπετο, τῶν προθέσεων ἀεὶ τὸν ἀρκτικὸν τόπον ἐπεχουσῶν. σαφὲς καὶ τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων, αἳ πρὸ τῶν προθέσεων τὰ προσγινόμενα αὐταῖς ἐπιῤῥήματα ἔξωθεν προσλαμβάνουσιν, εἴθε καταλάβοιμι, ἄγε κατάλαβε. Καὶ τοσαῦτα ἂν εἴη περὶ τοῦ ἡνῶσθαι τὰς προθέσεις τοῖς ῥήμασι.

Πρόδηλον ὡς καὶ αἱ συνοῦσαι μετοχαὶ μεταλαμβανόμεναι ἀπὸ τῶν ῥημάτων σχέσιν τὴν αὐτὴν ἀναδέχονται, ὡς ἔχει ἡ παραστάς πρὸς τὸ παρέστη, περιφύς-περιέφυν. οὕτω γὰρ καὶ τὸ παραφέροντος πάλιν συνυπάρχοντος τοῦ παραφέρω καταστήσεται εἰς ἓν μέρος λόγου, εἰ μέντοι εἴη παρὰ τὸ φέρω, ἀφ' οὗ φέρων καὶ

φέροντος, καθὼς προείπομεν, δύο μέρη λόγου γενήσεται τὸ παρὰ φέροντος, τοῦ ἄρθρου τιθεμένου μεταξὺ τῆς προθέσεως. εἴπομεν ἐν τῷ περὶ μετοχῶν ὡς ἀληθές ἐστι μᾶλλον καλεῖν τὰ σχήματα αὐτῶν παρασύνθετα ἤπερ σύνθετα, καθὸ πᾶν μέρος λόγου συντεθὲν καὶ εἰς ἕτερον σχῆμα μεταπεσὸν ἔχει τὸ μεταπεπτωκὸς οὐκέτι σύνθετον, παρασύνθετον δέ. ἔνθεν οὖν καὶ αἱ τάσεις τῶν τε ἁπλῶν καὶ τῶν δοκούντων συνθέτων εἶναι τὸν αὐτὸν ἐπέχουσι τόνον, ἐπεὶ τὰ ἁπλᾶ καὶ παρασύνθετα μιᾶς ἔχεται ἀναλογίας, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ σχημάτων. σύνθετον γοῦν φαμὲν τὸ ἐξ ὀξυτόνου εἰς βαρεῖαν τάσιν μεταληλυθός, ἐπὶ τῶν εἰς ōς, πάνσοφος, νεάοιδος· παρασύνθετον δὲ τὸ μὴ ἀναβιβάσαν τὸν τόνον, καθὸ οὐδὲ συνετέθειτο, συνθέτῳ δὲ ῥήματι παρέκειτο, τῷ ἐπακούω τὸ

ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα,

τῷ λυραοιδῶ τὸ λυραοιδός, μεσῳδῶ - μεσῳδός, τῶν σεσημειωμένων τὸ νῦν ὑποστελλομένων· οὐ γὰρ δή γε προηγουμένως ὑπὲρ τῆς τούτων ἀναλογίας προειλόμεθα διαλαβεῖν.

9 325 Ὁμόλογον δ' ὅτι καὶ τὸ ἐξὸν καὶ τὸ παρὸν σχέσιν τῶν προειρημένων μετοχῶν ἀναδέδεκται, παρακείμενα τῷ ἔξεστι καὶ τῷ πάρεστιν· ἅ πέρ ἐστιν ἐν οὐδετέρᾳ καταλήξει δεόντως, ἐπεὶ καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν σύνταξις ἐπὶ τὰ ἀπαρέμφατα φέ-

ρεται ἐκ συντάξεως ῥηματικῆς τῆς πρὸς τὰ ἀπαρέμφατα, πάρεστι φιλολογεῖν - παρὸν φιλογογεῖν, ἔξεστι καθεύδειν - ἐξὸν καθεύδειν.

Ταῖς ἀντωνυμίαις οὐδέποτε ἐν συνθέσει αἱ προθέσεις σύνεισι, κατὰ μέντοι τάσιν τὴν ὀρθὴν ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι, κατὰ σοῦ, περὶ σοῦ· διὰ τί δὲ μετὰ ὀρθῆς τάσεως, ἐν τοῖς προεκδοθεῖσιν εἴρηται. ὁμολόγως οὖν ταῖς κατὰ τὴν εὐθεῖαν οὐδ' ὅλως συντετάξεται ἡ πρόθεσις οὔτε κατὰ παράθεσιν οὔτε κατὰ σύνθεσιν διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς συνθέσεως. ἤδη μέντοι οὐκ ἐν ἀντωνυμικῇ συντάξει τετόλμηται τὸ ἐπέκεινα καὶ ἔτι ἐν ἐπιῤῥηματικῇ τὸ ἔπειτα κατὰ χρονικὴν ἔννοιαν, ἐφ' οὗ καὶ τὰ τῆς μεταλήψεως εἰς τὸ μεταλαμβανόμενον τῆς ἀντωνυμίας μεταφράζεται, μετὰ ταῦτα. Τοῖς γε μὴν ἄρθροις οὐ ῥητοῖς οὖσι κατ' ἰδίαν, ἀλλ' οὐδὲ συντιθεμένοις, ἀεὶ δὲ ἐν παραθέσει οὖσι τῶν πτωτικῶν κατὰ τὴν αὐτὴν σύνταξιν, τούτοις αἱ προθέσεις παράκεινται, τοῦ τοιούτου ἐν τοῖς προειρημένοις ἠκριβωμένου. Ἑαυταῖς γε μὴν αἱ προθέσεις καὶ συντίθενται καὶ παρατίθενται. δεδομένου γὰρ τοῦ ὡς ἐν εὐθείᾳ
328 συντίθενται αἱ προθέσεις, δοθήσεται καὶ ἓν εἶναι τὸ παρακαταθήκη· καὶ δεδομένου τοῦ ὅτι ἐν συνθέσει ἀπάντοτε μετὰ τῶν ῥημάτων αἱ προθέσεις, δοθείη ὅτι καὶ ἐν συνθέσει λόγου

τὸ ἐξυπανέστη· καὶ εἰ ἓν τὸ ἀναγινώσκειν, ἓν καὶ τὸ ἀναγινώσκοντα. καὶ δῆλον ὅτι, εἰ προσγένοιτο ἑτέρα πρόθεσις τῷ τοιούτῳ σχήματι, οὐ συνούσης συντάξεως τῆς κατὰ τὰ ῥήματα, ἡ μὲν προσγεγονυῖα ἐν παραθέσει εἰρήσεται, ἡ δὲ συνοῦσα τῷ ῥήματι ἐν συνθέσει, ἀναγινώσκω - ἀναγινώσκοντα - παραγινώσκοντα, καὶ ἔτι μετὰ τοῦ ἄρθρου παρὰ τὸν ἀναγινώσκοντα. εἰ δὲ οὕτω τις φαίη παραναγινώσκοντα, καὶ ὡς ἔξωθεν τὸ ἄρθρον προσγενήσεται, τὸν παραναγινώσκοντα.

10 Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ συντάξεως τῆς τῶν ἐπιρρημάτων, καὶ πρῶτόν γε περὶ τῶν ἐκ συντάξεως προθετικῆς πρόληψιν ἀναδεξαμένων ὡς εἴη ἐπιρρήματα. Ἡρακλείδης γοῦν ἐπιμερίζων τὰς οὐ δυναμένας λέξεις ὀξεῖαν ἐπιδέξασθαι ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσῳδίας, φησὶν ὡς ἀσύστατον εἴη τὸ εἰσό ἐπίρρημα ἐν ὀξείᾳ τάσει καταγίνεσθαι, καθὸ τὰ εἰς ο λήγοντα τῶν τοῦ λόγου μερῶν ἀπέστραπται τὴν ἐπὶ τέλους ὀξεῖαν, ὑπεξαιρούμενος τήν τε ἀπό πρόθεσιν καὶ τὴν ὑπό, καθὸ τούτων ἓν ἰδίωμά ἐστιν ἡ ἐπὶ τέλους ὀξεῖα. φαίνεται δ' ὅτι καὶ ἡ τοῦ αὐτός οὐδετέρα ἀντωνυμία εἰς ο λήξασα εἶχε τὴν τοῦ τόνου ὑποπαραίτησιν, καθὸ συνετονοῦτο τῇ ἀρσενικῇ τάσει· οὐ δὴ οὖν τις ἀφορμὴ περὶ τῆς ἐγγινομένης ὀξείας ἐν τῷ εἰσό. οὐδὲ γὰρ
327 ἐκεῖνο πιθανὸν οἰητέον, ὡς παρὰ τὸ ἕως ἐπίρρημα

ἐσχημάτισται ἁπάντων τῶν παρεπομένων ἐν ὑπερβατῷ γενομένων· ὁ γὰρ χρόνος ὁ ἐπὶ τὸ τέλος μετῄει ἐπὶ τὸ ἄρχον, καὶ τὸ ἐπὶ τέλους σ ἐν μεσότητι παρελαμβάνετο, καὶ ἡ ἐν ἀρχῇ ὀξεῖα μετὰ τοῦ συνόντος πνεύματος μετετίθετο ἐπὶ τὸ τέλος. ἄμεινον ἐκδέξασθαι ὡς ἐκ παραθέσεως προθετικῆς καὶ ἀρθρικῆς συντάξεως παρυφίστατο χρονικὴ σύνταξις, τῶν λέξεων κατὰ τὴν συνοῦσαν παράθεσιν τὰ παρεπόμενα αὐταῖς ἀναδεξαμένων. ἐνεκλίνετο γὰρ ἡ πρόθεσις ἐξ ὀξείας τάσεως εἰς παράθεσιν παραλαμβανομένη, ὅ περ παρεπόμενόν ἐστι πάσῃ προθέσει· μόριόν τε τὸ ō ὠξύνετο μετὰ τοῦ συνόντος πνεύματος, ὃ παρεπόμενον ἦν πάσῃ λέξει οὐκ ἐχούσῃ πρὸ αὐτῆς ἑτέραν λέξιν. τοῦτο δέ φημι, ἐπεὶ πᾶσαι αἱ ὀξύτονοι ἐκφοραὶ ἐν παραθέσει οὖσαι ἑτέρων λέξεων εἰς βαρεῖαν μετατίθενται, ὡς ἐν τῷ

εἰ μὴ μητρυιή

καὶ τοῖς ὁμοίοις. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἐξ οὗ, ἐν ᾧ, ἀφ' οὗ, καθότι ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ ἐν ὀνόμασι τὸ τοιοῦτον παρεπόμενον, ἐν οἴκῳ, ἐκ Λέσβου, εἰς οἶκον· ἔννοια γὰρ τοπικὴ ἡ ἐκ τούτων μία, ἰσοδυναμοῦσα ἐπιρρηματικῇ παραγωγῇ, λέγω τῇ Λεσβόθεν, οἴκαδε, οἴκοθι. παρεστήσαμεν καὶ ἀλλαχόθι ὡς τὸ οἶκόνδε, Οὔλυμπόνδε, τὰ τούτοις ὅμοια, δύο μέρη λόγου καθεστῶτα εἰς σύνταξιν μίαν ἐπιρρήματος πα-

ῥαλαμβάνεται, κἀκεῖνο προςδιασαφήσαντες, ὡς
382 αἱ προθέσεις ἀντὶ συνδέσμων παραλαμβάνονται. οὐ βίαιον καὶ τὸν σύνδεσμον ἀντὶ προθέσεων ἀνθυπάγεσθαι. ἀλλ' ἐκεῖνό γέ τις ἐπιζητήσει, πῶς ταῦτα τοπικῆς ἐννοίας ἐστὶ παρεμφατικά, χρονικῆς δὲ τὰ ἐκ τῆς ἀρθρικῆς συντάξεως; ἔχοντος καὶ τοῦ τοιούτου λόγου, ὡς ἀναγκαίως μὲν τὸ ἐν οἴκῳ καὶ ἐξ οἴκου τοπικὴν σχέσιν σημαίνει, ἐπεὶ καὶ αὐτὰ πολὺ πρότερον τόπον ἐσήμαινε· τά γε μὴν ἄρθρα οὐδὲν τοιοῦτον σημαίνοντα ἢ μόνον ἀναφορικὴν ἔννοιαν, ἤ τις χρονικὴν ἔμφασιν παρίστησιν, εἴ γε τὸ ἀναφέρειν χρόνου ὑπόμνησίς ἐστιν ἐν ᾧ προεγεγόνει τὸ ἀναφερόμενον, ἀκολούθως κατὰ τὴν προειρημένην σύνταξιν χρονικῆς παρεμφάσεως γενήσεται παρεμφατικά. οὐκ ἐπειδὴ ἐκ παραθέσεώς φαμεν τὰ τοιαῦτα μόρια συνίστασθαι, πάντως καὶ κατὰ τὸν μερισμὸν τῶν μερῶν τοῦ λόγου τῆς συντάξεως ἀποστήσεται, καθά πέρ γε καὶ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου συντάξεως ἀποστήσεται τῷ παραλόγῳ τῶν εἰρημένων φωνῶν. δύο μέρη λόγου ἐστί, τῇ μέντοι ἐξ ἑκατέρου συνόδῳ ἕν τι παρυφίσταται. διὸ καὶ ὡς ἡνωμένα αὐτὰ παρεδεξάμεθα, λέγω τὸ εἰσό, ἐν ᾧ καὶ ἐξ οὗ· καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν προειρημένων ἐπιῤῥηματικῶν, οἴκονδε, ἀγρόνδε.

Παραθήσομαι καὶ τὸ πρὸς τοῦ Ἡρακλείδου εἰρημένον, ὡς καὶ τὸ ἐπεὶ χρονικὸν ἐπίῤῥημα ἐκ τῆς προειρημένης συντάξεως ἐγένετο. ἐκ τοπικοῦ γὰρ

ἐπιῤῥήματος τοῦ αὖ, φησίν, ἀπετελεῖτο Δωρικὴ μετάληψις ἡ εἶ, ὁμοίως τῷ ποῦ καὶ πεῖ, αὐτοῦ-αὐτεῖ, ᾧ συνήει πρόθεσις ἡ ἐπί, ἡ νῦν ἰσοδυ-
329 ναμοῦσα τῇ ἀπό, καθὸ καὶ ἐν ἑτέροις ἡ ἀπό ἀντὶ τῆς ἐπί· τὸ γὰρ ἀπομηνίσας ἐν ἴσῳ τῷ ἐπιμηνίσας. Εἰς δὲ τὴν τοῦ ἀνδρὸς συνηγορίαν καὶ τὰ τῆς συναλοιφῆς οὐκ ἐμποδίζει τὸν λόγον· ἀπειράκις γὰρ τὰ Δωρικὰ διὰ ψιλῶν ἀντιστοίχων τὰς συναλοιφὰς ποιεῖται,

κὠ τοξότας Ἡρακλέης·
κάλλις᾽ ὕπαυλεν·
κἀ μέγ᾽ ἀπενήσασα ναὶ ἁ Μελάμποδα
τ᾽ Ἀρπόλυκόν τε·
ἄρχοιμεν γὰρ κὠθρασίων.

Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ εἰ δοίη τις τὴν ἐναλλαγὴν τῆς προθέσεως καὶ τὴν συναλοιφήν, καθὸ συνηγορήσαμεν, μάχεται τὰ τῆς τάσεως· τοῖς γὰρ κοινοῖς συμπερισπᾶται καὶ τὰ εἰς ει λήγοντα ἐπιῤῥήματα, τῷ ποῦ τὸ πεῖ, τῷ αὐτοῦ τὸ αὐτεῖ, ὅ περ οὐ παρείπετο τῷ ἐπεί· ἀλλὰ καὶ τὸ σημαινόμενον· τὰ γὰρ μεταπίπτοντα παρὰ ταῖς διαλέκτοις τῆς φωνῆς ἀμοιβὴν σημαίνει, οὐ τοῦ δηλουμένου. οὐ δὴ οὖν τὸ ἐπεί τόπον παρεμφαίνει, ὥς περ ἔχει τὸ εἶ τᾷ τῶν χοιραγχᾶν. διὸ καὶ παρεδεξάμεθα ἂν ἐκεῖνο, ὡς καὶ ἐπ᾽ ἄλλων συνδέσμων παρεπόμενον, τὸ συνωνυμεῖν συνδέσμους ἐπιῤῥήμασι, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου σχήματος.

σύνδεσμός ἐστι τὸ

ὄφρα πεποίθῃς,

ἀλλὰ καὶ χρονικὸν ἐπίῤῥημα,

ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν.

ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ ἵνα πρὸς τοπικὸν ἐπίῤῥημα.

Μηδὲ ἐκεῖνο δὲ παρείσθω, ὡς τὰ προκείμενα μόρια συνωνυμεῖ καὶ τοπικῇ σχέσει, ἀρ-
330 θρικῆς μᾶλλον ἐννοίας ὄντα παρεμφατικά· ἃ καὶ μάλιστα ἐπιζητεῖ τὴν τοῦ τόπου ἐπίζευξιν, ἐν ᾧ τόπῳ ἐνέμεινας, ἐξ οὗ τόπου ἀπῆλθον, εἰς ὃ ἐπορευόμην χωρίον, τῶν προθέσεων πάλιν παρειλημμένων εἰς τοπικὴν σχέσιν ὁμοίως τοῖς πτωτικοῖς· ὁμόλογον γὰρ ὅτι καὶ τὸ εἰς ὃ ἐπορευόμην χωρίον οὐκ ἄλλης πτώσεώς ἐστιν ἢ τῆς αἰτιατικῆς, προδεδειγμένου τοῦ ἐν εὐθείᾳ μὴ δύνασθαι τὰς προθέσεις καταγίνεσθαι, τοῦ τε ἀρσενικοῦ συνομολογοῦντος· εἰς γὰρ ὃν ἐπορευόμην τόπον. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν ἐκ παραθέσεως γινομένων χρονικῶν ἐπιῤῥημάτων.

11 Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῆς πρὸς τὰ ἐπιῤῥήματα συντάξεως τῶν προκειμένων μορίων. τὸ δὴ ἐπάνω, περικύκλῳ, ὑποκάτω, ἀποδίς, ἀποψέ, τὰ τούτοις παραπλήσια ἔχεσθαι συνθέσεως τῆς πρὸς τὰς προθέσεις αὐτὸ μόνον ὑπέλαβον οἱ πρὸ ἡμῶν, οὐδεμίαν ἀκριβῆ απόδει-

δεῖξιν ποιησάμενοι, δι' ἧς τὸ διστάζόμενον τῆς συντάξεως περιεγράφετο. τί γὰρ μᾶλλόν ἐστι τὸ ἀπὸ ὀψὲ δύο μέρη λόγου ἤ περ ἕν; τά τε τούτῳ ὅμοια. χρὴ οὖν ἀνταναπληρῶσαι τὴν τοῦ τοιούτου ἀπόδειξιν, πότε καθ' ἓν μέρος τὸ τοιοῦτο νοηθήσεται καὶ πότε οὔ. Ἐν δὴ ταῖς προειρημέναις συντάξεσιν ἐντελῶς ἀπεδείχθη, ὡς αἱ προθέσεις αὐτὸ μόνον ἰδίᾳ νοοῦνται καὶ κατὰ παράθεσιν ἀναμεμερισμέναι ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν — οὐ γὰρ πᾶσαι κατὰ πασῶν διή-
331 κουσι, καθά περ καὶ τῇ ὑπηγορευμένῃ εἰςαγωγῇ ἀπεδείξαμεν —, ἔν γε μὴν τοῖς ἀπτώτοις καθ' ἕνα σχηματισμὸν παρελαμβάνοντο. ἔνθεν κατὰ τοῦτο μετὰ καὶ ἄλλων ὧν παρεστήσαμεν αἰτίων, οὐ παρετίθετο τῇ εὐθείᾳ ἔτι ἀπτώτῳ οὔσῃ. διὸ δὴ πᾶσα ἀνάγκη ταὐτὸν παραδέξασθαι καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιῤῥημάτων, οὐκ ἐχόντων πλαγίας πτώσεις, δι' ὧν ἐπινοηθήσονται παρακείμεναι αἱ προθέσεις. οὐ δόξει τὸ διότι ἀντικεῖσθαι· ἐδείξαμεν γὰρ ὅτι αἰτιατικὴ ἐγκειμένη ἐστὶ μετὰ τῆς διά προθέσεως, καὶ οὐχ ὁ ὅτι σύνδεσμος, ἐπεὶ κἂν πάντως ἓν μέρος λόγου καθειστήκει, καθά περ ἔχει καὶ ὁ ἐπεί συναπτικὸς συγκείμενος ἐκ τοῦ εἰ συνδέσμου καὶ τῆς ἐπί προθέσεως, ὥς φησι καὶ Ποσειδώνιος. Εὔλογον δὲ κἀκεῖνο προςθεῖναι. εἴ περ συμφέρεται καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα τοῖς ῥήμασι, καὶ τούτων μία σύνταξίς ἐστιν ἁπάντοτε,

δῆλον ὡς τὸ αὐτὸ ἀναδέξεται τῷ πρὸς ὃ φέρεται. εἰ δὲ αἱ προθέσεις μετὰ τῶν ῥημάτων ἓν μέρος λόγου, καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα ταὐτὸν ἀναδέχεται, συνεπαγόμεθα τὴν πρόθεσιν ἐπὶ τὰ ῥήματα.

Εἰκός τινα φήσειν ὡς ἡ ἐγγινομένη ἐπ' ἐνίων ἐπένθεσις τοῦ ἄρθρου τὸν προκείμενον λόγον διαβάλλει· πῶς γὰρ τὸ ἡνωμένον τῆς προθέσεως παραδέξεται τὴν ἐπένθεσιν τοῦ ἄρθρου, ὅπου γε καὶ τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἀμφιβολίαν ἡ τοῦ ἄρθρου ἐπένθεσις περιέγραφε τῷ μὴ ἡνῶσθαι τὴν πρόθεσιν, παρὰ τοῦ νόμου,
232 παρὰ τοῦ φέροντος; τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀπὸ τῆς σήμερον, ἀπὸ τῆς αὔριον. Ἔστι δὲ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι ὡς παρυφίσταται ἐνίοις τῶν ἐπιῤῥημάτων ἡ πτωτικὴ ἔννοια, ἐφ' ἧς τὰ τῆς συντάξεως τείνει. ἐν γὰρ τῷ σήμερον ἔγκειται ἡ ἡμέρα, οὐκ ἔχουσα ἀναστροφὴν πρὸς τὸ σήμερον· οὐ γὰρ εἴ τι ἡμέρα, τοῦτο καὶ σήμερον, ἐπεὶ συντείνει καὶ ἐπὶ τὸ αὔριον καὶ ἐπὶ τὸ χθές, ἅ περ πάλιν ἐγκειμένην ἔχει ἡμέραν, ὥστε πάλιν, εἴ τι ἔστι μὲν αὔριον ἢ χθές, τοῦτο ἐπιδέχεται καὶ τὴν ἡμέραν, οὐ μήν, ὡς ἔφην, κατ' ἀναστροφήν. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν· πάλιν γὰρ χρόνου ἐστὶ τοῦ γενικωτάτου ἐμπεριεκτικόν, οὐ τέμνον τὸ ἐπιμεριζόμενον τοῦ χρόνου, δῆλον

μέντοι διόλου, ὥςπερεὶ γενικὸν ὄνομα. ἐὰν οὖν
ὡς πρὸς τὸ ἐγκείμενον τῆς ἡμέρας τὰ τῆς συν-
τάξεως ἐγγίνηται, πᾶσα ἀνάγκη τὴν μὲν πρό-
θεσιν νοεῖν κατὰ παράθεσιν, ἐπεὶ κατὰ πλα-
γίας ὀνόματος φέρεται, καὶ πᾶσα ἀνάγκη τὸ
ἄρθρον προςτίθεσθαι, ἵνα τὸ ὑπακουόμενον
πτωτικὸν νοῆται. ἐξαίρετος γὰρ ἡ τῶν ἄρθρων
παράθεσις ὡς πρὸς τὰ πτωτικά, ἐπεὶ πῶς
γινώσκει τὸ σήμερον τὸ τῆς ἄρθρον καὶ θηλυ-
κὸν καὶ γενικῆς πτώσεως καὶ ἑνικόν, τῶν ἐπιῤ-
ῥημάτων οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφανιζόντων; ἔστι
γοῦν οἷς οὐδὲ παρυφίσταταί τι τοιοῦτον πτω-
τικόν, ἃ δὴ καὶ στέρεται τῆς τοιαύτης συντά-
ξεως, ὡς ἔχει τὸ ἀποδίς, ἀποτρίς, ἐπάνω,
ὑποκάτω. καὶ ἀνάπαλιν δὲ οὐ γινώσκει τὴν πα-
333 ράθεσιν τῆς προθέσεως κατ' ἰδίαν, εἰ μὴ πρό-
τερον προςγένοιτο ἡ τοῦ ἄρθρου παράθεσις, ὃ
καὶ μόνως ἐπὶ τὸ συνυπακουόμενον φέρεται,
ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, ἐν τῇ αὔριον, ἐν τῇ
χθές· ἅπερ οὐκ ἄν τις ἐπινοήσειε δίχα τῶν
ἄρθρων ἀποφήνασθαι, καθὸ αἱ προθέσεις μό-
νον ἐπὶ τὰ πτωτικὰ ἐφέροντο, οὐ μὴν ἠδύναντο
παρακεῖσθαι τοῖς ἐπιῤῥήμασιν· οὐ γὰρ οἷόν
τε φάναι ἐν σήμερον οὐδὲ ἐξ αὔριον. ὁ
αὐτὸς λόγος καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις, ἐν τῷ
ὑποκάτω, ἐν τῷ ἐπάνω· πρὸς γὰρ πά-
λιν τὸ ἐγκείμενον τοῦ τόπου ἢ τοῦ ἄρθρου

δῆλον ὡς τὸ αὐτὸ ἀναδέξεται τῷ πρὸς ὃ φέρεται. εἰ δὲ αἱ προθέσεις μετὰ τῶν ῥημάτων ἓν μέρος λόγου, καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα ταὐτὸν ἀναδέχεται, συνεπαγόμενα τὴν πρόθεσιν ἐπὶ τὰ ῥήματα.

Εἰκός τινα φήσειν ὡς ἡ ἐγγινομένη ἐπ' ἐνίων ἐπένθεσις τοῦ ἄρθρου τὸν προκείμενον λόγον διαβάλλει· πῶς γὰρ τὸ ἡνωμένον τῆς προθέσεως παραδέξεται τὴν ἐπένθεσιν τοῦ ἄρθρου, ὅπου γε καὶ τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἀμφιβολίαν ἡ τοῦ ἄρθρου ἐπένθεσις περιέγραφε τῷ μὴ ἡνῶσθαι τὴν πρόθεσιν, παρὰ τοῦ νόμου,
332 παρὰ τοῦ φέροντος; τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀπὸ τῆς σήμερον, ἀπὸ τῆς αὔριον. Ἔστι δὲ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι ὡς παρυφίσταται ἐνίοις τῶν ἐπιῤῥημάτων ἡ πτωτικὴ ἔννοια, ἐφ' ἧς τὰ τῆς συντάξεως τείνει. ἐν γὰρ τῷ σήμερον ἔγκειται ἡ ἡμέρα, οὐκ ἔχουσα ἀναστροφὴν πρὸς τὸ σήμερον· οὐ γὰρ εἴ τι ἡμέρα, τοῦτο καὶ σήμερον, ἐπεὶ συντείνει καὶ ἐπὶ τὸ αὔριον καὶ ἐπὶ τὸ χθές, ἅ περ πάλιν ἐγκειμένην ἔχει ἡμέραν, ὥςτε πάλιν, εἴ τι ἔστι μὲν αὔριον ἢ χθές, τοῦτο ἐπιδέχεται καὶ τὴν ἡμέραν, οὐ μήν, ὡς ἔφην, κατ' ἀναστροφήν. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν· πάλιν γὰρ χρόνου ἐστὶ τοῦ γενικωτάτου ἐμπεριεκτικόν, οὐ τέμνον τὸ ἐπιμεριζόμενον τοῦ χρόνου, δῆλον

μέντοι διόλου, ὡςπερεὶ γενικὸν ὄνομα. ἐὰν οὖν ὡς πρὸς τὸ ἐγκείμενον τῆς ἡμέρας τὰ τῆς συντάξεως ἐγγίνηται, πᾶσα ἀνάγκη τὴν μὲν πρόθεσιν νοεῖν κατὰ παράθεσιν, ἐπεὶ κατὰ πλαγίας ὀνόματος φέρεται, καὶ πᾶσα ἀνάγκη τὸ ἄρθρον προςτίθεσθαι, ἵνα τὸ ὑπακουόμενον πτωτικὸν νοῆται. ἐξαίρετος γὰρ ἡ τῶν ἄρθρων παράθεσις ὡς πρὸς τὰ πτωτικά, ἐπεὶ πῶς γινώσκει τὸ σήμερον τὸ τῆς ἄρθρον καὶ θηλυκὸν καὶ γενικῆς πτώσεως καὶ ἑνικόν, τῶν ἐπιῤῥημάτων οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφανιζόντων; ἔστι γοῦν οἷς οὐδὲ παρυφίσταταί τι τοιοῦτον πτωτικόν, ἃ δὴ καὶ στέρεται τῆς τοιαύτης συντάξεως, ὡς ἔχει τὸ ἀποδίς, ἀποτρίς, ἐπάνω, ὑποκάτω. καὶ ἀνάπαλιν δὲ οὐ γινώσκει τὴν πα-
333 ράθεσιν τῆς προθέσεως κατ' ἰδίαν, εἰ μὴ πρότερον προςγένοιτο ἡ τοῦ ἄρθρου παράθεσις, [illegible] καὶ μόνως ἐπὶ τὸ συνυπακουόμενον φέρ[illegible] ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, ἐν τῇ αὔριον, ἐν [illegible] χθές· ἅ περ οὐκ ἄν τις ἐπινοήσειε [illegible] ἄρθρων ἀποφήνασθαι, καθὸ αἱ [illegible] νον ἐπὶ τὰ πτωτικὰ ἐφέροντο, [illegible] παρακεῖσθαι τοῖς ἐπιῤῥήμασι[illegible] τε φάναι ἐν σήμερον [illegible] αὐτὸς λόγος καὶ ἐν [illegible] εἰς [illegible] τῷ ἐ[illegible] ἀναγ- [illegible] τὸ ἤ,

παράθεσίς ἐστι μετὰ τῆς καταρχούσης προθέσεως ἐν παραθέσει. διὸ καὶ ἐν τοῖς μερισμοῖς χρὴ νοεῖν τὴν μὲν προτέραν παράθεσιν ἐπὶ τὸ ἐγκείμενον τῆς δοτικῆς μετὰ τοῦ συνόντος ἄρθρου ἐν παραθέσει καθίστασθαι, τὴν δὲ δευτέραν κατὰ σύνθεσιν οὖσαν τοῦ τοπικοῦ ἐπιῤῥήματος. δείκνυται ἄρα διὰ τοῦ τοιούτου ὡς τὸ ἀπεχθές οὐ δύναται προςλαβεῖν τὸ ἄρθρον, ὅτι ἐπὶ τὸ χρονικὸν ἐπίῤῥημα φέρεται· ἓν γὰρ μέρος τοῦ λόγου. τὸ μέντοι ἀπὸ τῆς ἐχθὲς ἰδίας συντάξεως ἔχεται, τῆς πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον ὄνομα, ὅμοιον καθεστὸς τῷ ἐκ τῆς σήμερον, ὃ οὐ πάντως κατ' ἐπένθεσιν τὴν τοῦ ἄρθρου ἐγεγόνει· οὐ γὰρ ἦν τι ἐκ σήμερον. Τῆς τοιαύτης οὖν ἀποδείξεως, ὡς ἔφαμεν, ἐδέετο ὁ προκείμενος λόγος ὑπὲρ τοῦ πιθανώτερον τὸν ἐπιμερισμὸν γίνεσθαι.

12 Ἑξῆς διαληπτέον καὶ περὶ τοῦ ἐξαίφνης, 334 πότερον ἥνωται καὶ τύπος ἐστὶν ἐπιῤῥηματικός, ἢ ἐκ προθετικῆς συντάξεως ἐπιῤῥήματος ἔννοιαν παρίστησι, καθά περ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἄπειρα τοιαῦτα, οἷς καὶ ἀντιπαράκειται ἐπιῤῥήματα τὴν αὐτὴν σχέσιν σημαίνοντα, εἰς οἶκον ἀπέρχομαι-οἴκαδε ἀπέρχομαι, ἐξ οἴκου παρεγενόμην-οἴκοθεν παρεγενόμην, ἐν οἴκῳ σε μένω-οἴκοι σε μένω. ταύτης τῆς συντάξεως ἔφαμεν καὶ τὸ

οἰκόνδ' ἐςελεύσομαι

ὡς πρὸς τὸ οἴκαδε, ἀποδείξαντες ὡς δύο μέρη λόγου ἐστὶ τὸ οἰκόνδε. καὶ δὴ τὸ προκείμενον μόριον διὰ τὸ ἐπακολουθῆσαν πάθος τῇ φωνῇ οὐ προφανῆ τὰ τῆς συντάξεως κατέστησε, τῶν οὕτω γινομένων ἁπάντων κατ' οὐδένα τρόπον ἐπιστάσεως τυχόντων, καθά περ πρόκειται. παρὰ δὴ τὸ ἀφανές ὄνομα ἀπετελεῖτό τι θηλυκὸν κατὰ παρώνυμον σχηματισμόν, ἀφανία καὶ ἀφάνεια. δισσὰ γὰρ τὰ τοιαῦτα, εὐσεβής - εὐσέβεια, ἀφ' οὗ πάλιν τὸ

εὐσεβίη τέθνηκεν·

εὐμάθεια, ἀλλὰ μὴν καὶ εὐμαθία,

εὐμαθίην ᾔτεῦτο διδοὺς ἐμέ.

οὕτως ἔχει καὶ τὸ

ἀδρανίη τόδε πολλόν.

παρὰ δὴ οὖν τὸ προκείμενον ὄνομα παρείπετό τις σύνταξις ἐκ γενικῆς πτώσεως τὸ ἐξ ἀφανίας, ὡς καὶ παρὰ τὸ αὐτῆς πάλιν τι ἐγένετο θηλυκὸν ἐξ αὐτῆς, κατ' ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν, ἐξ αὐτῆς ἴωμεν πρὸς Διονύσιον. παρὰ δὴ τὴν προκειμένην σύνταξιν συγκοπὴ μὲν διὰ τοῦ ᾱ κατὰ μέσην συλλαβὴν ἐγίνετο,
335 μεθ' ὑπερβιβασμοῦ κατὰ τὰ ἄρχον μέρος τοῦ παραλήγοντος ῑ, ὃ δὴ καὶ αἴτιον ἦν τοῦ εἰς ᾱ καταλήγειν τὸ μόριον. καὶ φαίνεται ὅτι ἀναγκαίως καὶ τὸ λῆγον ᾱ μεταλαμβάνει εἰς τὸ η̄,

τοῦ αἰτίου τῆς λήξεως ἀφισταμένου κατὰ τὸ ὑπερβατόν· καὶ οὕτω τὸ ἐξαίφνης ἀποτελεῖται. οὔτε δὲ τὸ ᾱ συγκόπτεσθαι ξένον, ἐπεὶ οὕτως ἔχει τὸ σπάργανον, τὸ ἕδνον, τὸ τέκνον, τὸ δάκνον, τὸ Ἐριχθονίδαι, ἄλλα μυρία· οὔτε μὴν ὑπερβιβάζεσθαι τὰ στοιχεῖα ἐν δισταγμῷ· τὰ γὰρ ἀπειρέσια ἀπερείσια. ὡς δὲ καὶ παρὰ τὸ δόρυ ἡ δόρυος γενική, ὅτε φαμὲν δουρός· γόνυος γοῦνος· ἔφην δὲ ἐν δισταγμῷ, μὴ ἄρα τοῦ δόρατος καὶ γόνατός εἰσι συγκοπαί. Παρὸν δὲ καὶ τοῦ ἀντιπαρακειμένου ἐπιῤῥήματος τὸ πάθος ἐπιδεῖξαι. ἰδοὺ γὰρ παρὰ τὸ ἀφανὲς ὄνομα ἦν ἀποτελούμενον ἐπίῤῥημα παρακείμενον ὁμότονον γενικῇ πληθυντικῇ τῇ ἀφανῶν, τὸ ἀφανῶς, ὡς καὶ εὐσεβῶν - εὐσεβῶς· ἃ δὴ ἔφαμεν συνυπάρχειν καὶ συντονοῦσθαι ταῖς τοιαύταις γενικαῖς. ἐφ' οὗ δὴ πάλιν τὸ προκείμενον πάθος ἐπακολουθεῖ. καὶ ἐπεὶ οὐκέτι συνείχετο ὑπὸ τῆς συνούσης γενικῆς διὰ τὸ ἐπακολουθῆσαν πάθος, οὐδὲ τὴν ταύτης τάσιν ἀνεδέχετο· ὡς γὰρ ἔφαμεν, συνυπαρχουσῶν τῶν γενικῶν συνυπάρχει καὶ τὰ τοῦ τόνου. μετῄει οὖν εἰς βαρεῖαν τάσιν, δεόντως καὶ τὸ σ̄ ἀποβάλλον. ἔσθ' ὅτε γὰρ πάλιν ἡ τοιαύτη κατάληξις μετὰ τοῦ προκειμένου τόνου καὶ τὸ σ̄ ἀναδέχεται· ἀποστάντος δὲ τοῦ τόνου ἦν εὔδεκτον συναποστῆναι καὶ τὸ σ̄, καθότι καὶ τῶν εἰς ῶ

λη γόντων ἐπιρρημάτων τὴν τάσιν μετελάμβα-
336 νεν, ἅ περ οὐκ ἐπὶ τριγενέσιν ὀνόμασιν ἀνθυ-
πήγετο, ὡς ἔχει τὸ ἔσω, κάτω, κύκλῳ, τόνῳ.
ἔφαμεν δὲ καὶ ἐν ἑτέροις ὡς ἀπειράκις αἱ λέξεις
πρὸς τὰς ἀποβολὰς τῶν στοιχείων καὶ τοὺς
τόνους μεθιστᾶσι. συνεῖχε τὴν ὀξεῖαν τὸ ξ̄ ἐν
τοῖς τοιούτοις ἐπιρρήμασιν, ὀδάξ, ὑποδράξ,
ἐκλάξ· ἀλλ' ἐλλεῖψαν ἐν τῷ ὑπόδρα μετέστησε
καὶ τὴν ὀξεῖαν, ὅμοιον αὐτὸ καταστῆσαν τῷ
ῥίμφα, μάλα, αἶψα, τοῖς οὕτω βαρυνομένοις.
ὁμοίως καὶ τὸ σ̄ ἐν τοῖς εἰς ῑς̄ λήγουσι μετὰ
μακρᾶς τῆς συνούσης κατὰ τὸ παρεδρεῦον,
χωρίς, ἀμφίς, ἀμοιβηδίς· ἀλλ' ἐπεὶ ἐν βαρυ-
τόνοις ἡ ἀποβολὴ τοῦ σ̄ ἐγένετο, ὡς ἐν τῷ
πολλάκις καὶ δεκάκις, καὶ τὸ χωρίς ἀποβάλ-
λον τὸ σ̄ ἐγίνετο χῶρι, ὅμοιον καθεστὸς τῷ
αὖθι καὶ τοῖς παρακειμένοις. ἐδείξαμεν καὶ ἐπὶ
τοῦ δεσποστής, ἐργαστής, ὡς τῇ ἀποβολῇ τοῦ
σ̄ ὅμοια ἐγένετο τῷ ἐλάτης, ἀρότης· καὶ διὰ
τοῦτο δεσπότης καὶ ἐργαστής κατὰ βαρεῖαν τά-
σιν. πλείστην τῶν τοιούτων παράθεσιν ἐποιη-
σάμην ἐν ἑτέροις. τῇδε οὖν ἐσχηματίσθη καὶ τὸ
ἄφνω. Ἔφαμεν ἐν τοῖς προκειμένοις ταῖς ἐκ προ-
θέσεων γινομέναις παραθέσεσι, καὶ σημαινού-
σαις ἐπιρρηματικὴν σχέσιν, ἀντιπαρακεῖσθαι
ἐπιρρήματα. καὶ τῷ οὖν ἐξ αὐτῆς παράκειται
τὸ αὐτόθεν, ἴωμεν αὐτόθεν-ἀπέλθωμεν

ἐξ αὐτῆς. οὕτως ἔχει καὶ τὸ

αὐτόδιον δ' ἄρα μιν

ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς οὐκ ἄλλοσε παρακλίνοντα. παράκειται οὖν καὶ τῷ ἐξαίφνης τὸ ἄφνω, ἄφνω παρεγένετο ὁ δεῖνα ἐν ἴσῳ τῷ ἐξαίφνης παρεγένετο.

VARIAE LECTIONES

συνδεσμός ἐστι τὸ

ὄφρα πεποίθῃς,

ἀλλὰ καὶ χρονικὸν ἐπίρρημα,

ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν.

ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ ἵνα πρὸς τοπικὸν ἐπίρρημα.

Μηδὲ ἐκεῖνο δὲ παρείσθω, ὡς τὰ προκείμενα μόρια συνωνυμεῖ καὶ τοπικῇ σχέσει, ἀρ-
330 θρικῆς μᾶλλον ἐννοίας ὄντα παρεμφατικά· ἃ καὶ μάλιστα ἐπιζητεῖ τὴν τοῦ τόπου ἐπίζευξιν, ἐν ᾧ τόπῳ ἐνέμεινας, ἐξ οὗ τόπου ἀπῆλθον, εἰς ὃ ἐπορευόμην χωρίον, τῶν προθέσεων πάλιν παρειλημμένων εἰς τοπικὴν σχέσιν ὁμοίως τοῖς πτωτικοῖς· ὁμόλογον γὰρ ὅτι καὶ τὸ εἰς ὃ ἐπορευόμην χωρίον οὐκ ἄλλης πτώσεώς ἐστιν ἢ τῆς αἰτιατικῆς, προδεδειγμένου τοῦ ἐν εὐθείᾳ μὴ δύνασθαι τὰς προθέσεις καταγίνεσθαι, τοῦ τε ἀρσενικοῦ συνομολογοῦντος· εἰς γὰρ ὃν ἐπορευόμην τόπον. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν ἐκ παραθέσεως γινομένων χρονικῶν ἐπιρρημάτων.

11 Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῆς πρὸς τὰ ἐπιρρήματα συντάξεως τῶν προκειμένων μορίων. τὸ δὴ ἐπάνω, περικύκλῳ, ὑποκάτω, ἀποδίς, ἀποψέ, τὰ τούτοις παραπλήσια ἔχεσθαι συνθέσεως τῆς πρὸς τὰς προθέσεις αὐτὸ μόνον ὑπέλαβον οἱ πρὸ ἡμῶν, οὐδεμίαν ἀκριβῆ ἀπόδει-

δεῖξιν ποιησάμενοι, δι' ἧς τὸ διστάζόμενον τῆς συντάξεως περιεγράφετο. τί γὰρ μᾶλλόν ἐστι τὸ ἀπὸ ὀψέ δύο μέρη λόγου ἢ περ ἕν; τά τε τούτῳ ὅμοια. χρὴ οὖν ἀνταναπληρῶσαι τὴν τοῦ τοιούτου ἀπόδειξιν, πότε καθ' ἓν μέρος τὸ τοιοῦτο νοηθήσεται καὶ πότε οὔ. Ἐν δὴ ταῖς προειρημέναις συντάξεσιν ἐντελῶς ἀπεδείχθη, ὡς αἱ προθέσεις αὐτὸ μόνον ἰδίᾳ νοοῦνται καὶ κατὰ παράθεσιν ἀναμεμερισμέναι ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν — οὐ γὰρ πᾶσαι κατὰ πασῶν διή-
331 κουσι, καθά περ κἀν τῇ ὑπηγορευμένῃ εἰςαγωγῇ ἀπεδείξαμεν —, ἔν γε μὴν τοῖς ἀπτώτοις καθ' ἕνα σχηματισμὸν παρελαμβάνοντο. ἔνθεν κατὰ τοῦτο μετὰ καὶ ἄλλων ὧν παρεστήσαμεν αἰτίων, οὐ παρετίθετο τῇ εὐθείᾳ ἔτι ἀπτώτῳ οὔσῃ. διὸ δὴ πᾶσα ἀνάγκη ταὐτὸν παραδέξασθαι καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιῤῥημάτων, οὐκ ἐχόντων πλαγίας πτώσεις, δι' ὧν ἐπινοηθήσονται παρακείμεναι αἱ προθέσεις. οὐ δόξει τὸ διότι ἀντικεῖσθαι· ἐδείξαμεν γὰρ ὅτι αἰτιατικὴ ἐγκειμένη ἐστὶ μετὰ τῆς διά προθέσεως, καὶ οὐχ ὁ ὅτι σύνδεσμος, ἐπεὶ κἂν πάντως ἓν μέρος λόγου καθειστήκει, καθά περ ἔχει καὶ ὁ ἐπεί συναπτικὸς συγκείμενος ἐκ τοῦ εἰ συνδέσμου καὶ τῆς ἐπί προθέσεως, ὥς φησι καὶ Ποσειδώνιος. Εὔλογον δὲ κἀκεῖνο προςθεῖναι. εἴ περ συμφέρεται καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα τοῖς ῥήμασι, καὶ τούτων μία σύνταξίς ἐστιν ἀπάντοτε,

δῆλον ὡς τὸ αὐτὸ ἀναδέξεται τῷ πρὸς ὃ φέρεται. εἰ δὲ αἱ προθέσεις μετὰ τῶν ῥημάτων ἓν μέρος λόγου, καὶ τὰ ἐπιῤῥήματα ταὐτὸν ἀναδέχεται, συνεπαγόμενα τὴν πρόθεσιν ἐπὶ τὰ ῥήματα.

Εἰκός τινα φήσειν ὡς ἡ ἐγγινομένη ἐπ' ἐνίων ἐπένθεσις τοῦ ἄρθρου τὸν προκείμενον λόγον διαβάλλει· πῶς γὰρ τὸ ἡνωμένον τῆς προθέσεως παραδέξεται τὴν ἐπένθεσιν τοῦ ἄρθρου, ὅπου γε καὶ τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἀμφιβολίαν ἡ τοῦ ἄρθρου ἐπένθεσις περιέγραφε τῷ μὴ ἡνῶσθαι τὴν πρόθεσιν, παρὰ τοῦ νόμου, 332 παρὰ τοῦ φέροντος; τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀπὸ τῆς σήμερον, ἀπὸ τῆς αὔριον. Ἔστι δὲ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι ὡς παρυφίσταται ἐνίοις τῶν ἐπιῤῥημάτων ἡ πτωτικὴ ἔννοια, ἐφ' ἧς τὰ τῆς συντάξεως τείνει. ἐν γὰρ τῷ σήμερον ἔγκειται ἡ ἡμέρα, οὐκ ἔχουσα ἀναστροφὴν πρὸς τὸ σήμερον· οὐ γὰρ εἴ τι ἡμέρα, τοῦτο καὶ σήμερον, ἐπεὶ συντείνει καὶ ἐπὶ τὸ αὔριον καὶ ἐπὶ τὸ χθές, ἅ περ πάλιν ἐγκειμένην ἔχει ἡμέραν, ὥςτε πάλιν, εἴ τι ἔστι μὲν αὔριον ἢ χθές, τοῦτο ἐπιδέχεται καὶ τὴν ἡμέραν, οὐ μήν, ὡς ἔφην, κατ' ἀναστροφήν. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν· πάλιν γὰρ χρόνου ἐστὶ τοῦ γενικωτάτου ἐμπεριεκτικόν, οὐ τέμνον τὸ ἐπιμεριζόμενον τοῦ χρόνου, δίηκον

μέντοι διόλου, ὥςπερεὶ γενικὸν ὄνομα. ἐὰν οὖν ὡς πρὸς τὸ ἐγκείμενον τῆς ἡμέρας τὰ τῆς συντάξεως ἐγγίνηται, πᾶσα ἀνάγκη τὴν μὲν πρόθεσιν νοεῖν κατὰ παράθεσιν, ἐπεὶ κατὰ πλαγίας ὀνόματος φέρεται, καὶ πᾶσα ἀνάγκη τὸ ἄρθρον προςτίθεσθαι, ἵνα τὸ ὑπακουόμενον πτωτικὸν νοῆται. ἐξαίρετος γὰρ ἡ τῶν ἄρθρων παράθεσις ὡς πρὸς τὰ πτωτικά, ἐπεὶ πῶς γινώσκει τὸ σήμερον τὸ τῆς ἄρθρον καὶ θηλυκὸν καὶ γενικῆς πτώσεως καὶ ἑνικόν, τῶν ἐπιῤῥημάτων οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφανιζόντων; ἔστι γοῦν οἷς οὐδὲ παρυφίσταταί τι τοιοῦτον πτωτικόν, ἃ δὴ καὶ στέρεται τῆς τοιαύτης συντάξεως, ὡς ἔχει τὸ ἀποδίς, ἀποτρίς, ἐπάνω, ὑποκάτω. καὶ ἀνάπαλιν δὲ οὐ γινώσκει τὴν πα-
333 ράθεσιν τῆς προθέσεως κατ' ἰδίαν, εἰ μὴ πρότερον προςγένοιτο ἡ τοῦ ἄρθρου παράθεσις, ἃ καὶ μόνως ἐπὶ τὸ συνυπακουόμενον φέρεται, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, ἐν τῇ αὔριον, ἐν τῇ χθές· ἅ περ οὐκ ἄν τις ἐπινοήσειε δίχα τῶν ἄρθρων ἀποφήνασθαι, καθὸ αἱ προθέσεις μόνον ἐπὶ τὰ πτωτικὰ ἐφέροντο, οὐ μὴν ἠδύναντο παρακεῖσθαι τοῖς ἐπιῤῥήμασιν· οὐ γὰρ οἷόν τε φάναι ἐν σήμερον οὐδὲ ἐξ αὔριον. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις, ἐν τῷ ὑποκάτω, ἐν τῷ ἐπάνω· πρὸς γὰρ πάλιν τὸ ἐγκείμενον τοῦ τόπου ἡ τοῦ ἄρθρου

παράθεσίς ἐστι μετὰ τῆς καταρχούσης προθέσεως ἐν παραθέσει. διὸ καὶ ἐν τοῖς μερισμοῖς χρὴ νοεῖν τὴν μὲν προτέραν παράθεσιν ἐπὶ τὸ ἐγκείμενον τῆς δοτικῆς μετὰ τοῦ συνόντος ἄρθρου ἐν παραθέσει καθίστασθαι, τὴν δὲ δευτέραν κατὰ σύνθεσιν οὖσαν τοῦ τοπικοῦ ἐπιῤῥήματος. δείκνυται ἄρα διὰ τοῦ τοιούτου ὡς τὸ ἀπεχθὲς οὐ δύναται προςλαβεῖν τὸ ἄρθρον, ὅτι ἐπὶ τὸ χρονικὸν ἐπίῤῥημα φέρεται· ἓν γὰρ μέρος τοῦ λόγου. τὸ μέντοι ἀπὸ τῆς ἐχθὲς ἰδίας συντάξεως ἔχεται, τῆς πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον ὄνομα, ὅμοιον καθεστὸς τῷ ἐκ τῆς σήμερον, ὃ οὐ πάντως κατ' ἐπένθεσιν τὴν τοῦ ἄρθρου ἐγεγόνει· οὐ γάρ ἦν τι ἐκ σήμερον. Τῆς τοιαύτης οὖν ἀποδείξεως, ὡς ἔφαμεν, ἐδέετο ὁ προκείμενος λόγος ὑπὲρ τοῦ πιθανώτερον τὸν ἐπιμερισμὸν γίνεσθαι.

12 Ἑξῆς διαληπτέον καὶ περὶ τοῦ ἐξαίφνης,
334 πότερον ἥνωται καὶ τύπος ἐστὶν ἐπιῤῥηματικός, ἢ ἐκ προθετικῆς συντάξεως ἐπιῤῥήματος ἔννοιαν παρίστησι, καθά περ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἄπειρα τοιαῦτα, οἷς καὶ ἀντιπαράκειται ἐπιῤῥήματα τὴν αὐτὴν σχέσιν σημαίνοντα, εἰς οἶκον ἀπέρχομαι-οἴκαδε ἀπέρχομαι, ἐξ οἴκου παρεγενόμην-οἴκοθεν παρεγενόμην, ἐν οἴκῳ σε μένω-οἴκοι σε μένω. ταύτης τῆς συντάξεως ἔφαμεν καὶ τὸ

οἰκόνδ' ἐςελεύσομαι

ὡς πρὸς τὸ οἴκαδε, ἀποδείξαντες ὡς δύο μέρη λόγου ἐστὶ τὸ οἰκόνδε. καὶ δὴ τὸ προκείμενον μόριον διὰ τὸ ἐπακολουθῆσαν πάθος τῇ φωνῇ οὐ προφανῆ τὰ τῆς συντάξεως κατέστησε, τῶν οὕτω γινομένων ἁπάντων κατ' οὐδένα τρόπον ἐπιστάσεως τυχόντων, καθά περ πρόκειται. παρὰ δὴ τὸ ἀφανές ὄνομα ἀπετελεῖτό τι θηλυκὸν κατὰ παρώνυμον σχηματισμόν, ἀφανία καὶ ἀφάνεια. δισσὰ γὰρ τὰ τοιαῦτα, εὐσεβής - εὐσέβεια, ἀφ' οὗ πάλιν τὸ

εὐσεβίη τέθνηκεν·

εὐμάθεια, ἀλλὰ μὴν καὶ εὐμαθία,

εὐμαθίην ᾐτεῖτο διδοὺς ἐμέ.

οὕτως ἔχει καὶ τὸ

ἀδρανίη τόδε πολλόν.

παρὰ δὴ οὖν τὸ προκείμενον ὄνομα παρείπετό τις σύνταξις ἐκ γενικῆς πτώσεως τὸ ἐξ ἀφανίας, ὡς καὶ παρὰ τὸ αὐτῆς πάλιν τι ἐγένετο θηλυκὸν ἐξ αὐτῆς, κατ' ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν, ἐξ αὐτῆς ἴωμεν πρὸς Διονύσιον. παρὰ δὴ τὴν προκειμένην σύνταξιν συγκοπὴ μὲν διὰ τοῦ α κατὰ μέσην συλλαβὴν ἐγίνετο, 335 μεθ' ὑπερβιβασμοῦ κατὰ τὰ ἄρχον μέρος τοῦ παραλήγοντος ι, ὃ δὴ καὶ αἴτιον ἦν τοῦ εἰς α καταλήγειν τὸ μόριον. καὶ φαίνεται ὅτι ἀναγκαίως καὶ τὸ λῆγον α μεταλαμβάνει εἰς τὸ η,

τοῦ αἰτίου τῆς λήξεως ἀφισταμένου κατὰ τὸ ὑπερβατόν· καὶ οὕτω τὸ ἐξαίφνης ἀποτελεῖται. οὔτε δὲ τὸ ᾱ συγκόπτεσθαι ξένον, ἐπεὶ οὕτως ἔχει τὸ σπάργανον, τὸ ἔδνον, τὸ τέκνον, τὸ δάκνον, τὸ Ἐριχθονίδαι, ἄλλα μυρία· οὔτε μὴν ὑπερβιβάζεσθαι τὰ στοιχεῖα ἐν δισταγμῷ· τὰ γὰρ ἀπειρέσια ἀπερείσια. ὡς δὲ καὶ παρὰ τὸ δόρυ ἡ δόρυος γενική, ὅτε φαμὲν δουρός· γόνυος γοῦνος· ἔφην δὲ ἐν δισταγμῷ, μὴ ἄρα τοῦ δόρατος καὶ γόνατός εἰσι συγκοπαί. Παρὸν δὲ κὰκ τοῦ ἀντιπαρακειμένου ἐπιῤῥήματος τὸ πάθος ἐπιδεῖξαι. ἰδοὺ γὰρ παρὰ τὸ ἀφανὲς ὄνομα ἦν ἀποτελούμενον ἐπίῤῥημα παρακείμενον ὁμότονον γενικῇ πληθυντικῇ τῇ ἀφανῶν, τὸ ἀφανῶς, ὡς καὶ εὐσεβῶν - εὐσεβῶς· ἃ δὴ ἔφαμεν συνυπάρχειν καὶ συντονοῦσθαι ταῖς τοιαύταις γενικαῖς. ἐφ' οὗ δὴ πάλιν τὸ προκείμενον πάθος ἐπακολουθεῖ. καὶ ἐπεὶ οὐκέτι συνείχετο ὑπὸ τῆς συνούσης γενικῆς διὰ τὸ ἐπακολουθῆσαν πάθος, οὐδὲ τὴν ταύτης τάσιν ἀνεδέχετο· ὡς γὰρ ἔφαμεν, συνυπαρχουσῶν τῶν γενικῶν συνυπάρχει καὶ τὰ τοῦ τόνου. μετῄει οὖν εἰς βαρεῖαν τάσιν, δεόντως καὶ τὸ σ̄ ἀποβάλλον. ἔσθ' ὅτε γὰρ πάλιν ἡ τοιαύτη κατάληξις μετὰ τοῦ προκειμένου τόνου καὶ τὸ σ̄ ἀναδέχεται· ἀποστάντος δὲ τοῦ τόνου ἦν εὔδεκτον συναποστῆναι καὶ τὸ σ̄, καθότι καὶ τῶν εἰς ω̄

ληγόντων ἐπιῤῥημάτων τὴν τάσιν μετελάμβα-
336 νεν, ἅ περ οὐκ ἐπὶ τριγενέσιν ὀνόμασιν ἀνθυπήγετο, ὡς ἔχει τὸ ἔσω, κάτω, κύκλῳ, τόνῳ. ἔφαμεν δὲ καὶ ἐν ἑτέροις ὡς ἀπειράκις αἱ λέξεις πρὸς τὰς ἀποβολὰς τῶν στοιχείων καὶ τοὺς τόνους μεθιστᾶσι. συνεῖχε τὴν ὀξεῖαν τὸ ξ ἐν τοῖς τοιούτοις ἐπιῤῥήμασιν, ὀδάξ, ὑποδράξ, ἐκλάξ· ἀλλ' ἐλλεῖψαν ἐν τῷ ὑπόδρα μετέστησε καὶ τὴν ὀξεῖαν, ὅμοιον αὐτὸ καταστῆσαν τῷ ῥίμφα, μάλα, αἶψα, τοῖς οὕτω βαρυνομένοις. ὁμοίως καὶ τὸ σ̄ ἐν τοῖς εἰς ις λήγουσι μετὰ μακρᾶς τῆς συνούσης κατὰ τὸ παρεδρεῦον, χωρίς, ἀμφίς, ἀμοιβηδίς· ἀλλ' ἐπεὶ ἐν βαρυτόνοις ἡ ἀποβολὴ τοῦ σ̄ ἐγένετο, ὡς ἐν τῷ πολλάκις καὶ δεκάκις, καὶ τὸ χωρίς ἀποβαλλον τὸ σ̄ ἐγίνετο χῶρι, ὅμοιον καθεστὸς τῷ αὖθι καὶ τοῖς παρακειμένοις. ἐδείξαμεν καὶ ἐπὶ τοῦ δεσποςής, ἐργαςής, ὡς τῇ ἀποβολῇ τοῦ σ̄ ὅμοια ἐγένετο τῷ ἐλάτης, ἀρότης· καὶ διὰ τοῦτο δεσπότης καὶ ἐργαςής κατὰ βαρεῖαν τάσιν. πλείστην τῶν τοιούτων παράθεσιν ἐποιησάμην ἐν ἑτέροις. τῇδε οὖν ἐσχηματίσθη καὶ τὸ ἄφνω. Ἔφαμεν ἐν τοῖς προκειμένοις ταῖς ἐκ προθέσεων γινομέναις παραθέσεσι, καὶ σημαινούσαις ἐπιῤῥηματικὴν σχέσιν, ἀντιπαρακεῖσθαι ἐπιῤῥήματα. καὶ τῷ οὖν ἐξ αὐτῆς παράκειται τὸ αὐτόθεν, ἴωμεν αὐτόθεν-ἀπέλθωμεν

ἐξ αὐτῆς. οὕτως ἔχει καὶ τὸ

αὐτόδιον δ' ἄρα μιν

ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς οὐκ ἄλλοσε παρακλίνοντα. παράκειται οὖν καὶ τῷ ἐξαίφνης τὸ ἄφνω, ἄφνω παρεγένετο ὁ δεῖνα ἐν ἴσῳ τῷ ἐξαίφνης παρεγένετο.

VARIAE LECTIONES

INDEX SIGLORUM.

A. Codex Regius 2548.
B. — — 2547.
C. — — 2549.
D. — Vaticanus.
Dud. — Dudithianus.
M. Editio Aldina.
P. Codex Porti.
Pal. — Palatinus.
S. Editio Sylburgiana.
mg. margo.
om. omittit *vel* omittunt.
pr. prima manus.
rec. recentior manus.
vg. vulgo *vel* vulgata.

Pag. 3 vers. 1. Ἐν — 3, 10 κατεπηγγείλατο] Haec cum indice capitum primum faciunt folium codicis C, a recentiore manu scriptum. Ab A et haec absunt et quae porro leguntur citra penultimam syllabam verbi ἀποτελεῖ p. 4, 7: τελεῖ autem et quae sunt inter hanc vocem et illud παραλαμβανόμενον p. 16, 25, scripta sunt in foliis septem ab alia manu non recentiore, quae et indicem capitum addidit. 13 εἴληχεν] εἴληφεν mg. S.

4, 1 ἀποτελοῦσι] ἀναπληροῦσι B. ἀποπληροῦσι Dud. Servatam a me plurium librorum lectionem tuetur etiam Priscianus, fidus plerumque Apollonii interpres, p. Putsch. 1036, 3. 6 Articulum τοῦ omittit B. 7 Articulum τὰς omittunt C D M. 8 ἐπιπλοκάς] *Hic nos addidimus καὶ αἱ συλλαβαὶ τὰς λέξεις, quod omnino desiderari suspicati sumus.* PORTUS. 9 συλλαβὰς] λόγον B et mg. S. ἀποτελέσει] ἀποτελεῖ mg. S consentiente Prisciano, qui *ordinatio* inquit *intelligibilium imaginem quandam syllabae perficit.* 10 τῆς ἐπιπλοκῆς] Genitivos reposui ex A B C et Prisciano: *adiunctione dictionum.* Vulgo enim τὰς ἐπιπλοκάς. τρόπον] *Hic etiam desiderabantur haec verba ἐκ τῶν στοιχείων αἱ συλλαβαί, καί: quae nos, secuti ordinem praeceptorum, quae continentur in hoc capite, adiecimus.* PORTUS. 11 ἡ λέξις] Sic A cum Prisciano. Vulgo enim αἱ λέξεις. 12 νοητῶν] λέξεων B et mg. S cum Prisciano. ἔστι γοῦν] ἔστιν οὖν A et mg. S. 14 δὶς τὸ αὐτὸ στοιχ. A. τὸ αὐτὸ στοιχ. δὶς B. τὸ αὐτὸ δὶς στοιχ. M S. 16. λέλεγες] Vulgo ἐλέλεκτο ἐλέλεγες. quarum vocum priorem omittunt A C, cum ἐλέλεξεν mutat B: ad alteram haec annotaverat Sylburgius: *ἐλέλεγες si mendo caret, eam duarum initialium litterarum repetitionem habet, quam ἐλελιχθῆναι ἐλελιχθέντες ἐλελιξάμενοι et similia, sicut in praesenti etiam tempore ἐλελιζομένη Ionica seu poetica reduplicatione usur-*

patur ~~παρεκτεινομένη~~. Quod cum probari non posset, recepi, quae in mg. S tanquam coniectura proponitur, lectionem Prisciani, non longe illam recedentem ab A C λέλεξ. B autem ἐλέλεγε. 17. μῶσ' ἄγε] Vulgo μῶσά γε. omittit utramque vocem B. Cf. *Koen.* ad *Gregor. Cor.* p. 246 nov. ed. *Welcker* Fragm. Alcmanis p. 17. λιγεῖα] λίγεια mg. S. 18. alterum βαρὺς deest B C. 19. μέχρι] A, mg. S, Priscianus. vulgo μετὰ. τοιοῦτο A et hoc loco et p. 6, 28. ceteri τοιοῦτον. 20. ἐπαναλαμβάνεται] ἐπιλαμβάνεται B. Post hoc verbum Portum inculcare voluisse repetitae orationis exempla patet ex annotatione eius, quae iam non habet quo referatur in exemplari Sylburgiano: τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι etc. *Haec exempla orationis repetitae desiderabantur: quae nos adiecimus in gratiam studiosorum: sumpsimus autem ea ex quarto libro Institutionum Theodori Gazae.* nec Priscianus caret exemplis. 22. πλεονάζει A. *Abundat littera non eadem*, Priscianus. vulgo πλεονάζον. 23. τὸ ὕδωρ τῷ δ πλεονάζει A. τὸ ὕδωρ πλεονάζειν τῇ δ C. εἰς τὸ ὕδωρ πλεονάζει τὸ δ B. ἐν τῷ ὕδωρ τὸ δ πλεονάζει editi. 24. ἀλαλητῷ A, ὥσπερ, vulgato ὅ περ pro variante scriptura apposito, A. 26. Cf. p. 7, 27. et 49, 6. *Schaefer.* ad Gregor. Cor. p. 379. 27. εἴρηνται συλλαβαὶ B. Particulam δὲ unus habet A.

5, 1. Vulgo καὶ ἄλλα. Omittit particulam A. Cf. p. 7, 11. 2. Vid. infra p. 327, 8. Vulgo καὶ ἔτι. omisi particulam cum A C. 4. Hom. Il. 5, 812. 5. ἔκγονος A B et γρ S. ceteri ἔγγονος. 7. Particulas δέ γε et ποτε om B. 14. πάμπολλοι A. vulgo πάμπολλαι. 11. γαῖα] 15. καὶ ἐν συλλαβῇ B et γρ S. ἡνίκα — ἡνίκα] Ut p. 8, 22 et 23. p. 31, 24 et 26. Ante alterum ἡνίκα quae in S inserta sunt, [καὶ ἐν λέξει], unus habet B. ὁ A B. ceteri τὸ. 16. Particula καὶ deest B. λέξεως] ἐν λόγῳ B et γρ S. *Lego* ἀπαιτεῖ τι, *requirit aliquid.* PORTUS. 17. Il. 9, 649. 19. πολλὰς ὀδύνας B. ἔχουσα D M. Vid. Il. 11, 271. 22. ἀρνίον δ' ἐμοὶ οἴα A. ἀρνίον δέ μοι οἴα B et, omissa particula, D cum Pal. et ante Sylburgium impressis. correxit Portus ex Hom. Od. 9, 55. 23. τῷ ἄρθρῳ A. ut scribendum esse pro vulgato τὸ ἄρθρον vidit Sylburgius, coll. p. 72, 20 et 77, 27. 24. ἀρνὸς

A P. λόγου BCDM. ἀριθμοῦ S invito Porto, qui sui codicis lectionem reposuisse se dicit. τήν τε τοῦ D. 25. σχεδὸν δὲ —] *Hic suspicor deesse aliquid, exemplum videlicet defectus orationis. auget vero meam suspicionem Theodori Gazae auctoritas, qui pleraque praecepta hinc in quartum librum suarum Institutionum transtulit. is enim in quarto libro, posteaquam egit de defectu literae, syllabae et dictionis, Deficit, inquit, etiam oratio, ut* (Aristoph. Nephelis) ἔπειτ᾽ ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς, ἀλλ᾽ οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴ περ; *hic enim, inquit, deest* τὸ ἠβούλου ὑπερφρονεῖν *vel aliud eiusmodi. huius autem defectus orationis nullam hic facit mentionem Apollonius.* PORTUS. δὲ deest B. εἰρημένη B. πάντα B. deest M. προςδιακρίνει M.

6, 4. ἔχον — 6 ἑκὼν] Haec a recentiore manu in mg habet A. οὖν B. ἐκεῖ C. 9. Il. 10, 408. 10. τὰ τοιαῦτα ἐν τοῖς κατὰ μέρος A C. ceteri ἐν τοῖς κατὰ μέρος τὰ τοιαῦτα 11. Cf. Herodianus apud Etym. M. p. 95, 47. Priscianus p. 1037. Charisius p. 248. Diomedes p. 436. Donatus p. 1772. 13. Hom. Il. 9, 247. 14. Od. 16, 45. 15. ἐλλείποντα A. ἐλλείποντος B. ῥήματι AC. ῥήματος B. ῥήματος vg. 21. Post παρεπόμενον additam a prioribus particulam γὰρ omisi cum A B. Item ex A recepi verbum ἐστίν. 22. παρὰ A. 23. ἐπιλογισμὸν A. ceteri λογισμόν. 26. τῶν A. Voci τοιοῦτον articulum τὸ praefigit B. 27. ἐπὰν A B C. vulgo ἐπειδάν. 28. ἐπισυναφθῇ A.

7, 2. ἀκαταλλήλων C. 5. ἔν τε φωνήεσιν ἐν συμφώνοις C. 6. φωνήεσι] Anomaliam formae miratur Sylburgius p. 444: debuisse φωνήεσσι. pro legitima eam habet Lascaris lib. 3. Particulam ἀλλὰ om B C D M. 9. δασείας A et γρ S cum Prisciano p. 1038. ceteri διφθόγγους. Particula δὲ deest D M. 10. γμ ἢ κμ ἢ χμ A. Priscianus: *Praepositivae quoque, quae a gm vel cm vel chm incipiuntur.* γμ ἢ χμ C D M. χμ ἢ γμ B. γμ [κμ] ἢ χμ S. 11. μερῶν τοῦ λόγου B. ρς] Haec unus habet A. Prisciani enim hoc loco detrectaveris auctoritatem: *quae in ls vel rs vel ms vel ns terminantur.* καὶ ἄλλα πλεῖστα B. et particulam quidem habet etiam S. quam solet omittere Apollonius. Vid. p. 5, 1. 12. Particulam καὶ recepi ex A et mg S.

Priscianus: *Idem etiam in dictionibus invenis.* γοῦν A B. ceteri οὖν, 17. προσλαμβανόμενα καὶ οἷον προλημματιζόμενα B S. Priscianus p. 1039: *quando antecedentia, si coniuncta sequentibus fuerint, vera esse ostenduntur, dum anteponuntur consequentibus per primam orationis coniunctionem.* 19. εἴ τις οὕτως omnes praeter A. 21. Coniunctionem a recentiore manu additam habet A. 20. Scrib. ὅλον. 25. ἴαδε M. 28. κοῖλον] Φαίνεται ὁ Ἡρωδιανὸς λέγων ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς ὅτι τὸ σύνοιδα οὐκ ἔστιν Αἰολικόν, ἀλλὰ ψευδαιολικόν· αἱ γὰρ δίφθογγοι Αἰολικαὶ οὐδέποτε τοῖς Αἰολεῦσι διαλύονται. οἷον τὸ τάλας καὶ μέλας καὶ ὄνειρος οἱ Αἰολεῖς τάλαις καὶ μέλαις καὶ ὄνειρος λέγουσι, καὶ οὐ διαλύουσι τὴν ει δίφθογγον ἐπὶ τούτων, ἐπεὶ Αἰολικαί εἰσιν αἱ δίφθογγοι· κατὰ γὰρ τὴν τῶν Αἰολέων διάλεκτον γεγόνασι. τὸ δὲ πρείτου καὶ κοίλου διαλύουσι καὶ λέγουσι τροΐλου καὶ κοΐλου, ἐπειδὴ αἱ δίφθογγοι αὗται οὐκ εἰσὶν Αἰολικαὶ ἀλλὰ κοιναί. εἰ οὖν τὸ σύνοιδα διαλύουσι συνοΐδα λέγοντες, δῆλον ὅτι οὐκ ἔστιν ἡ οι δίφθογγος Αἰολική. *Ge. Choeroboscus* Schol. in Theodosii canones Cod. Coislin. 176. f. 258. r.

28. εἷς ἓν B. εἰς δύο, apposita pro γρ vulgata, C. εἰσ ὂν M. συνισιν pr A.

8, 1. ἡνίκα] ἡνίκα τὴν B. περὶ C. τρισύλλαβον A. ceteri συλλαβήν. Priscianus: *aeripedem pro aëripedem, tetrasyllabum protulit pro pentasyllabo.* 3. ἡνίκα καὶ ἡ B. ἀκρόπτολις C. 4. πόλις ἄκρη A. πόλις ἄκρα B C. ἄκρα πόλις vg. ἡ καλλίχορος χορῷ καλή A. ἡ καλλίχωρος χώρα καλή ceteri. 5. σῦν ἄγριον A, qui in mg: ὅτι τὸ σῦν ἄγριον οὕτως λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι, σύαγρον δὲ οὐ λέγουσι. ceteri συνάγριον ἄγριον σῦν. διαλελυμένα A. λελυμένα vg. 6. συνίζειν B. 7. πασιμέλουσα Hom. Od. 12, 70. ὅτι εἶχεν ἀπολογίαν τὸ πασιμέλουσα εἰς ἓν ἀναγινώσκεσθαι τὸ ποιητικώτερον εἶναι mg. A. καὶ τὸ κηρ. C. κηρεσιφορήτους D M. Vid. Hom. Il. 8, 527. ὅτι τὸ κηρεσσιφορήτους ἐν συνθέσει ἀνέγνω Ἀρίσταρχος, φάσκων καὶ τὸν ποιητὴν τοῦτο εἰδέναι ἐκ τοῦ διαλῦσαι καὶ εἰπεῖν οὓς κῆρες φορέουσι mg. A. κἂν A C D Pal. καὶ ἐν B. καὶ ceteri cum Prisciano. 10. ἀπὸ συναπτικῶν, εἰ περιπατῶ κινοῦμαι· ἀπὸ παρασυναπτικῶν, ἐπεὶ περιπατῶ κινοῦμαι. mg A. ἢ παρ. ἢ] Haec desunt B. 11. οἱ] η A. 14. ἴσμεν B. ἴωμεν C D M. Vid. Hom. Od. 10, 251. ἐκέλευσ' C

D M.   18. τῷ A. τὸν ceteri.   20. κραδία καρδία A.   21. παρὰ τὸ σχίσω τὸ σχίσος καὶ πίσκος A. παρὰ τὸ κερατῶ (κεράτος γρ S.) κάρτος ceteri.   22. καὶ αἱ συλλαβαὶ C. καὶ συλλαβὴ B.   23. λέξεις] Priscianus p. 1040 *dictio*. ἡ A. ὁ ceteri.   24. Vocem γῆ recepi ex A. οἷ τι A B D Pal. ceteri ὅτι.   26. Hom. Od. 12, 134. 27. καὶ αὐτὰρ B. Apud Homerum Od. 17, 30 nunc legitur αὐτὸς δ' εἴσω. ἴεν A. ἤϊε B. ἴε vg.

9,1 et 2 τὰ μὲν — τὰ δὲ corrector A et γρ S.   2. Vulgo ἃ καὶ καθ'. omisi coniunctionem omissam ab A et Prisciano.   8. Vocem ὀνομάτων om B.   9. γινομέναις] Priscianus *antecedentibus*.   9. ἐνεργίαις M. ἡνίκα γὰρ ἐπιφθ. DMS. κάλλιστον B.   11. τι recepi ex A. ὥσπερ εἰσ C D M. ὥσπερ B.   12. δυνάμενα M.   13. ῥητὰ M.   16. τῶν μορίων ἀεὶ A B. ἀεὶ τῶν μορίων ceteri.   17. Particulam μὲν om. B. ὡςεὶ γινώσκ. Ἀπολλ.] Haec omittit pr A.   21. συντάξεις] τάξεις A.   22. Scribe παρεμφαίνουσιν. ὅτε συμπλεκτικῶς C. ὅτε γὰρ συμπλεκτικὸς B.   23. ὁ ἤτοι A, ὁ ἤτοι ὡς ἤτοι C. ὁ ἤτοι Ἤτοι vg. Cf. quae monui ad Apollon. de Pronom. p. 72 (332) ima. Locus est Il. 1, 68.   25. ὁ δὲ ἐπηνέχθη A. ἐπηνέχθη ὁ δὲ ceteri.   28. ὅτε B et mg S. ὅτι ceteri. sed A totum hoc ὅτι — p. 10, 1 παλαιός omittit.

10,1. νέος ἐστὶν ἢ libri omnes.   3. ἑαυτῶν B. ceteri ἐν αὐτοῖς, A quidem additis in mg his: τὴν ἰδίαν δύναμιν, τουτέστι τὴν ἀναφοράν.   4. καθίσταται D.   6. ἔνθα καὶ] Coniunctionem omittit B.   7. Articulum τοῦ om A. αὐτὸ B.   9. ὡς ἐν τῷ εὖ μὲν καλὰ χολήν mg A,   11. διά τί B, ut γρ S. ceteri διότι, item v. 14.   12. μετὰ τοῦτο B. Ceterum ordinem litterarum qui explicuerit unum novi auctorem, eumque nec gravem admodum neque antiquum, Theodosium nescio quem, cuius de grammatica commentarius servatus est in codice Regio 2555. apud eum haec leguntur: Διὰ τί προτέτακται πρῶτον τὸ α, ἔπειτα τὸ β καὶ γ καὶ τὰ ἑξῆς; Καὶ λέγομεν ὅτι τὰ ἑπτὰ φωνήεντά εἰσι τιμιώτερα τῶν συμφώνων, καθὸ ἀποτελοῦσι φωνὴν καθ' αὑτά. καὶ διαιροῦνται μὲν κατὰ τὴν πρώτην αὐτῶν διαίρεσιν εἰς τρία, εἰς μακρά, εἰς βραχέα καὶ εἰς δίχρονα . . . ἀπὸ μὲν οὖν τῶν μακρῶν οὐκ ἤρξατο, ὅτι ὁ Χῖος Σιμωνίδης ὕστερον τοῦ Πα-

λαμήδους ἐφεῦρεν αὐτά .... καὶ οὐκ ἔδει ἀπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἄρξασθαι. οὐδὲ μὴν ἀπὸ τῶν βραχέων ἤρξατο, ὅτι μονόχρονά εἰσιν. ἐλείπετο οὖν ἐκ τῶν διχρόνων τὴν ἀρχὴν ποιήσασθαι, ἐπειδὴ καὶ τοῖς μακροῖς ἰσοδυναμοῦσιν ἐκτεινόμενα καὶ τοῖς βραχέσι συστελλόμενα. ἀπὸ δ᾽ αὖ τῶν τριῶν τούτων διχρόνων οὐκ ἔδει προτάξαι τὸ ῑ, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸ ῡ, ἐπεὶ ὑποτακτικά εἰσιν· ἐλείπετο ἄρα τὸ ᾱ, προτακτικὸν ὄν, ποιήσασθαι τὴν ἀρχὴν τῶν ςοιχείων. καὶ ἄλλως πάντα τὰ δισύλλαβα τῶν στοιχείων εἰς αὐτό, τὸ ᾱ δηλαδή, καταλήγουσι. καὶ ὅτι ἐκ τριῶν γραμμῶν σύγκειται, Α, ὁ δὲ τρεῖς (cod. τρίτος) ἀριθμὸς ἀρχὴ πλήθους ἐστί, λέγω δὴ πάντων τῶν ἄλλων στοιχείων. καὶ ὅτι τῶν φωνηέντων ἃ μὲν κεχηνότων τῶν χειλέων λέγομεν, ὡς τὸ η̄, ἃ δὲ μύοντες τὰ χείλη λέγομεν, ὡς τὸ ῡ, ο· ἐπεὶ οὖν τὸ ᾱ τὴν κίνησιν ἔχει κατ᾽ ἀμφότερα, καὶ κεχηνότων καὶ μυόντων τῶν χειλέων ἐκφωνεῖται, τούτου χάριν ἐκ τῶν φωνηέντων αὐτὸ προτέτακται. καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ γινώσκομεν ὅτι πρῶτον τῶν ἄλλων στοιχείων εὑρέθη· ἀλφεῖν γὰρ τὸ εὑρίσκειν σημαίνει, ὅθεν καὶ ἄλφα, τουτέςι τὸ πρῶτον τῶν ἄλλων στοιχείων εὑρεθέν. ἄλλως τε καὶ τὰ νήπια εὐθέως τικτόμενα ἐν τῷ κλαίειν τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ἄλφα λέγουσιν, οἷον ἆ ἆ .... καὶ ὅτι Φοινίκων ἐστὶν εὕρημα, οἱ δὲ Φοίνικες τὴν οἰκίαν ἄλφα καλοῦσιν· ἐπεὶ οὖν ὁ Ἡσίοδος παραινεῖ οἶκον μὲν πρώτιστα θέλε ποιῆσαι, διὰ τοῦτο καὶ πρώτιστα τῶν ἄλλων τοῦτο τέτακται. Καὶ πάλιν τῶν στοιχείων τὰ μέν εἰσι μονοσύλλαβα, τὰ δὲ δισύλλαβα. καὶ μονοσύλλαβα μέν εἰσι τρία καὶ δέκα, ε, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, τ, υ, φ, χ. ψ, ω· δισύλλαβα δὲ ἕνδεκα, α, β, γ, δ, ζ, η, θ, ι, κ, λ, σ. δικαίως οὖν τὰ δισύλλαβα προετάχθησαν, ἑνὸς μόνου μονοσυλλάβου ἐν αὐτοῖς τεθέντος, τοῦ ε̄· τὰ δὲ μονοσύλλαβα ὕστερον ἐτάχθησαν, ἑνὸς μόνου δισυλλάβου μεταξὺ αὐτῶν τεθέντος, τοῦ σ̄. τῶν τοίνυν δισυλλάβων δικαίως προετάγη τὸ ᾱ, δι᾽ ἃς εἴπομεν αἰτίας, καὶ ὅτι δυνάμεις πολλὰς εὑρίσκεται ἔχειν. καὶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι μὲν ἀντὶ τοῦ ε λαμβάνεται, οἷον Ἄρτεμις κοινῶς καὶ Ἄρταμις Δωρικῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ η̄, μῆνις κοινῶς καὶ μᾶνις Δωρικῶς, καὶ σημαίνει ἑπτά, στέρησιν, ἐπίτασιν, τὸ ὁμοῦ, τὸ κακόν, τὸ ὀλίγον ἄθροισιν καὶ πλεονασμόν. — Μετὰ δὲ τὸ ᾱ δεύτερον ἐτάχθη τὸ β̄, καὶ ἔστιν ἐκ τῶν συμφώνων. καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἑπτὰ φωνηέντων εἰσὶ τρία δίχρονα, καὶ

τοῖς

τοῖς μὲν μακροῖς φωνήεσιν ἰσοδυναμοῦσιν ἐκτεινόμενα, τοῖς δὲ βραχέσι συστελλόμενα, ἐκ τούτων δὲ προετάχθη τὸ α, δι' ἃς εἴπομεν αἰτίας. οὕτω καὶ ἐκ τῶν συμφώνων τρία εἰσὶ μέσα, καθὸ ἐπίστανται τὰ πνεύματα, τήν τε δασεῖαν καὶ τὴν ψιλήν. καὶ ὅτε μὲν ἐν τόπῳ κεῖνται ψιλῶν ὡς ψιλὰ λαμβάνονται οἷον λεῖβ' αἴθοπα οἶνον, λέγ' αὐτοῖς τὰ αἴσια, ἀδ' Ἀκραγαντίνοισι ταῦτα· ὅτε δὲ πάλιν ἐν τόπῳ κεῖνται δασέων, ὡς δασέα λαμβάνονται, οἷον λεῖβ' ὁσίως σπουδῇ· λέγ' ἡμῖν τὰ αἴσια, ἀδ' ἅπερ ἐπαιδεύθης· ὅθεν καὶ μέσα λέγονται τῶν τε δασέων συμφώνων καὶ τῶν ψιλῶν. — καὶ ὤφειλε τὸ γ ταχθῆναι, μετὰ τοῦτο τὸ β, ἐπειδὴ πέφυκε τὸ β ὑποτάσσεσθαι τῷ γ, ὡς τὸ λάγβατον, ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ λὰξ βαίνειν, σημαίνει δὲ τὸν τύπον τοῦ ἀπολακτίσματος βαινόμενον. ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ γ οὐδέποτε προηγεῖται τοῦ β ἐν τῇ ἀρχούσῃ, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ, (exciderunt haec fere: οἷον ἐριβδοντος, τὸ δὲ β προηγεῖται καὶ ἐν τῇ ἀρχούσῃ καὶ ἐν τῷ μέσῳ,) οἷον βδέλλα, ἕβδομος, τούτου χάριν, ὡς πλείονας συντάξεις καταδεξάμενον, προετάγη τοῦ γ τὸ β. Καὶ μετὰ τὸ γ ἐτάχθη τὸ δ, ὅτι ὑποτακτικόν ἐστι καὶ τοῦ β καὶ τοῦ γ. ἔχει δὲ τὸ β καὶ πλείστας δυνάμεις. καὶ γὰρ ἀντὶ τοῦ μ παραλαμβάνεται, ὡς τὸ μολῶ μολήσω καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β βολῶ βολήσω — καὶ ὅταν τὸ κρύπτω κρύβδω λέγωμεν — καὶ ὅταν τὴν Φερενίκην Βερενίκην. — Μετὰ δὲ τὰ μέσα ἐτάχθη τὸ ε. οὐκ ἐτάχθη δέ τι ἐκ τῶν μακρῶν, ὅτι μεταγενέστερά εἰσι τῶν βραχέων, ὡς φθάσαντες εἴπομεν. ἐτάχθη δὲ τὸ ε καὶ οὐ τὸ ο μετὰ τὰ μέσα διὰ τὴν συγγένειαν, ἣν ἔχει πρὸς τὸ α. τὸ γὰρ α πολλάκις εἰς ε τρέπεται, οἷον γενόμεθα γενόμεθεν Αἰολικῶς· καὶ πάλιν τὸ ε πολλάκις εἰς α τρέπεται, οἷον τρέχω τράχω Δωρικῶς, καὶ πλέκω ἔπλακον ὁ δεύτερος ἀόριστος. — Μετὰ δὲ τὸ ε ἐτάχθη τὸ ζ, ὅτι συγγένειαν ἔχει πρὸς τὸ δ. τὸ γὰρ ζ ἐκ τοῦ σ καὶ δ σύγκειται καὶ εἰς αὐτὰ ἀναλύεται. οἷον θερίζω θερίσδω. καὶ Ἀθήναζδε Ἀθήναζε. Μετὰ δὲ τὸ ζ ἐτάχθη τὸ η, ὅτι συγγένειαν μεγάλην ἔχει τὸ η καὶ πρὸς τὸ α καὶ πρὸς τὸ ε. καὶ μαρτυροῦσιν οἱ παρῳχημένοι. — τὸ ἦτα δὲ, τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου, δασύνεται, ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ τύπος τοῦ η ἐν τόπῳ δασείας ἔκειτο, ὥσπερ καὶ νῦν τοῖς παλαιοῖς Ῥωμαίοις. Μετὰ δὲ τὸ η ἐτάχθη τὸ θ· τρεῖς γὰρ ἰδέαι τῶν στοιχείων ὕστερον ἐπενοήθησαν, δασέα, μακρὰ καὶ διπλᾶ. καὶ ἐκ μὲν τῶν διπλῶν ἐλήφθη τὸ

ζ. ἐκ δὲ τῶν μακρῶν τὸ η. ἐχρῆν οὖν καὶ ἐκ τῶν δασέων παραλαβεῖν. εὐλόγως οὖν μετὰ τὸ η ἐτάχθη τὸ θ. ἔχει γὰρ συγγένειαν πρὸς τὸ η κατὰ τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν καὶ κατὰ τὴν κατάληξιν. — Μετὰ δὲ τὸ θ ἐτάχθη τὸ ι. ἔχει γὰρ πολλὴν συγγένειαν μετὰ τοῦ ε. μεγεθύνεται γὰρ τὸ ε διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ι, οἷον τυφθέντος τυφθεῖσα, καὶ πάλιν διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ ι συστέλλεται, οἷον τυπεὶς τυπέντες. — Μετὰ δὲ τὸ ι ἐτάχθη τὸ κ, ἐπειδὴ τῶν φωνηέντων τὰ μέν εἰσι ψιλά, τὰ δὲ δασέα, τὰ δὲ μέσα. ἐπειδὴ οὖν μετὰ τὸ η ἐπεισῆλθε στοιχεῖον δασύ, τὸ θ δηλονότι, ἔδει καὶ μετὰ τὸ ι ἐπεισελθεῖν στοιχεῖον ψιλόν· τὰ γὰρ μέσα ἀνώτερα ἐτάγησαν. οὐ τέτακται δὲ τὸ π, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸ τ, ὅτι συγγένειαν οὐκ ἔχουσι πρὸς τὸ ι κατὰ τὴν κατάληξιν. — Μετὰ δὲ τὸ κ ἐτάχθη τὸ λ. ἔχει γὰρ συγγένειαν πρὸς τὸ κ κατὰ τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν καὶ κατὰ τὴν κατάληξιν· καὶ ὅτι τὸ λ ὑποτέτακται τῷ κ κατὰ σύλληψιν, ὡς τὸ κλέος. Μετὰ δὲ τὸ λ ἐτάχθη τὸ μ. ἔχει γὰρ συγγένειαν πρὸς τὸ λ, καθὸ ἀμετάβολον. ἔχει δὲ καὶ οἰκειότητα πρὸς τὴν σύνθεσιν τὸ μ πρὸς τὸ λ, ὡς τὸ ἔλμινς. Μετὰ δὲ τὸ μ ἐτάχθη τὸ ν. ἔχει γὰρ συγγένειαν πρὸς τὸ μ, καθὸ ἀμετάβολον. καὶ ὅτι ἀεὶ προηγεῖται τὸ μ τοῦ ν κατὰ σύλληψιν, ὡς ἐν τῷ μνεία καὶ ἀμνός· καὶ ὅτι τὴν αὐτὴν ποσότητα τῆς συλλαβῆς καὶ ὁμοίωσιν τῆς καταλήξεως ἔχει τὸ ν τῷ μ. Μετὰ δὲ τὸ ν ἐτάχθη τὸ ξ. ἔχει γὰρ πολλὴν συγγένειαν πρὸς τὸ κ. ἐκ τοῦ κ γὰρ καὶ σ σύγκειται. καὶ ὥσπερ οὖν τὸ κ προτέτακται τοῦ λ, μ, ν, ἐκ τοῦ ἐναντίου αὖ ὑποτέτακται τούτοις τὸ ξ. Μετὰ δὲ τὸ ξ φωνῆεν ἐπεισῆλθε τὸ ο, εὐλόγως, ὅτι οὐδέποτε μετὰ τὰ διπλᾶ σύμφωνον ἐπιφέρεται ἀλλὰ φωνῆεν. οὐ τέτακται δὲ ἐνταῦθα τὸ υ, ὅτι τὸ υ ὑποτακτικόν ἐστι τοῦ α καὶ τοῦ ε καὶ τοῦ ο. καὶ ὥσπερ τὸ ε προετάγη τοῦ ι, τοῦ ἔχοντος πρὸς αὐτὸ συγγένειαν, οὕτω καὶ τὸ ο προετάγη τοῦ υ, ἔχοντος πρὸς αὐτὸ συγγένειαν· τὸ γὰρ ο, μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ μεγεθύνεται, οἷον λέοντος λέουσιν. ἀλλ᾽ οὐδὲ τὸ ω ἐτάχθη ἐνταῦθα, ὅτι ὥσπερ τὸ ε προετάγη τοῦ η, οὕτως ἔπρεπε καὶ τὸ ο προταχθῆναι τοῦ ω. Μετὰ δὲ τὸ ο ἐτάχθη τὸ π. ἔχει γὰρ συγγένειαν πρὸς τὸ ο κατὰ τὴν ποσότητα τῆς συλλαβῆς. ἔχει δὲ καὶ οἰκειότητα πρὸς τὴν σύνθεσιν τὸ π πρὸς τὸ ο, ὡς τὸ ὄπα, ὀπάζω. Μετὰ δὲ τὸ π ἐτάχθη τὸ ρ, ἐπειδὴ πέφυκε τὸ ρ ὑποτάσσεσθαι τῷ π, ὡς ἐν τῷ πρῶτος. Μετὰ δὲ τὸ ρ ἐτάχθη τὸ σ, ἐπειδὴ εὑρίσκεται τὸ σ ὑποτασσόμενον τῷ ρ, ὡς ἐν τῷ μάκαρς. Μετὰ δὲ τὸ σ ἐτάχθη τὸ τ, ἐπειδὴ

πέφυκε τὸ τ ὑποτάσσεσθαι τῷ σ, ὡς ἐν τῷ σταυρός. Μετὰ δὲ τὸ τ ἐτάχθη τὸ υ φωνῆεν. ἔχει γὰρ συγγένειαν πρὸς τὸ τ κατὰ τὴν ποσότητα τῆς συλλαβῆς, ἔχει δὲ καὶ οἰκειότητα πρὸς τὴν σύνθεσιν, ὡς τὸ τύπτω. οὐ τέτακται δὲ ἐνταῦθα τὸ ω, ἐπειδὴ ἀρχαιότερόν ἐστι τὸ υ τοῦ ω. ἔχει δὲ καὶ γνησιότητα μεγάλην τὸ υ πρὸς τὸ ο. εὐλόγως οὖν μετὰ τὸ ο οὐχ ὑπεισῆλθεν ἄλλο φωνῆεν. Μετὰ δὲ τὸ υ τέτακται τὸ φ καὶ οὐ τὸ χ, ἐπεὶ οὐδέποτε εὑρίσκεται τὸ υ ἄρχον λέξεως, ἐπιφερομένου τοῦ χ, ὅθεν οὐχ εὑρίσκεται ἔχειν συγγένειαν τὸ χ πρὸς τὸ υ, τὸ δὲ ἀρχόμενον λέξεως εὑρίσκεται ἐπιφερομένου τοῦ φ, οἷον ὑφαίνω καὶ τὰ ὅμοια. Μετὰ δὲ τὸ φ ἐτάχθη τὸ χ. ἔχουσι γὰρ συγγένειαν, καθὸ ἀμφότερά εἰσι δασέα καὶ προτακτικὰ τοῦ θ. Ὑπελείφθη οὖν τὸ ψ, καὶ λοιπὸν ἐξ ἀνάγκης ἐτάχθη μετὰ τὸ χ. ἔχει δὲ καὶ συγγένειαν πρὸς τὸ χ κατὰ τὴν ποσότητα τῆς συλλαβῆς καὶ κατὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς καταλήξεως. Μετὰ δὲ τὸ ψ ἐτάχθη τὸ ω. οὐ τέτακται δὲ πρὸ τοῦ ψ, ἀλλὰ μετ' αὐτό· τοῖς γὰρ διπλοῖς ἀεὶ φωνῆεν ἐπιφέρεται, ὡς φθάσαντες εἴπομεν. Τὰς δὲ ἐτυμολογίας αὐτῶν καὶ τὰς παραγωγὰς εὑρήσεις ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῷ.

13. κατὰ τὸν λόγον BC. 19. ἑξῆς A et γρ S. ὑπόλοιποι D. λοιποὶ ceteri. 21. τὸ τούτων A. Vulgo τὸ ἐκ τούτων. ἀποφαντικὸν BC. Item p. 16, 5. 22. Particulam γε omittit A. ἰδίαν B et correctus A. 24. προεγκειμένων AC, ceteri παρακειμένων. ἀντιπαραλαμβάνεσθαι B et γρ S. 25. λόγου [ῷ] ἴσως S. 26. ἀναστρεφόμενοι B et γρ S. cf. p. 31, 22 et 27.

11, 1. τεθεματίσθαι] cf. S. Empir. adv. Math. 1, 149. 152. 153. 2. Particulam γε recepi ex A. πρὸς τούτοις γενήσεται B. 5. εἰ γὰρ] Priscianus p. 1041: *si autem*. ἐπί τινων vulgo. 6. Articulum ὁ recepi ex A. 9. λόγος ἐκ τούτων συγκλείεται B. 10. Quod vulgo ante participium περιεχούσης legitur οἷον, a recentiore manu supra additum habet A. Priscianus: *qua continet paene omnes partes orationis*. 12. ῥῆμα ἢ ὁ λόγος τὰ B. ἐκλείπει B. 15. ἔγκειται δὲ τὰ omnes praeter A. Priscianus: *in omnes insunt*. τῷ μέρει B. 16. παρὰ A et correctus C cum mg S. Vulgo περὶ. Priscianus: *absque coniunctione*. ἐπεὶ καὶ προστεθεὶς B. 17. ἐλλεῖψαι AC. ἐλεῖψαι B. 19. ῥῆμα — ὄνομα ABC. ceteri ὄνομα — ῥῆμα, Et Priscianus p. 1042:

vel nomen vel verbum. 20. κατίστησι — 21. πρότερον], Haec desunt B. 22. ὑφίλῃ B. 25. ὁ αὐτὸς ἃ. κατ.] Haec desunt A. 27. οὐδ' — 28. ἴστησι] Haec recepi ex mg A. *nec si etiam pronomen, ut homo concidit,* Prisc. 28. Coniunctionem εἰ om B.

12,3. καὶ οὐχὶ A, καὶ οὐκ C. Omittunt negationem DM. 5. ὅπου — 6. συνίσταται] Haec in mg habet A. 6. ἢ A. Ceteri καί. Priscianus: *tunc enim constat perfectio orationis.* 7. ὀνομάζοντες Pal. 9. ὁπότε A. ceteri ὁπότερον. Priscianus: *quando autem loco nominis per se ponetur, et quando non.* 11. μόνον omittunt CDM. 14. ἐπεὶ καὶ τὸ A. ἐπειδὴ τὸ B. τὸ post καὶ om M. 15. τοῖς σώμασι γὰρ B. τοῖς σώμασιν CDM. 18. Articulus ἡ deest B. 22 Particulam ἂν ab AC ante verbum γίνοιτο, vulgo ante ἐνέργεια additam omisi cum B. 23. καὶ βροντᾷ ABC. ἢ βροντᾷ DMS, ut legitur de Pronom. p. 29 (289). Κατηγορήματι] Similia de verbi apud Latinos nomine tradunt Priscianus 8, p. 783. et Consentius p. 2052. 24. et 25. τὰ μέρη τοῦ λόγου B. 26. γὰρ] κἂν mg S. 28. ἁπάντων ὀνομασίαν ABC. ceteri inverso ordine.

13,1. ἂν πρωτεύοι θέσιν τὴν πρώτην τῶν λέξεων ἐπιδεξάμενον A. ἂν εἴποιμεν εἰληφέναι πρώτην θέσιν ὡς τὴν πρώτ, τῶν λ. ἐπιδεξάμενον B et mutato in ἐπιδεξάμενον participio C. ἂν εἴποιεν εἰλ. πρ. θ. ὡς τ. πρ. τ. λ. ἐπιδεξάμενον D cum M et, quae articulum τὴν inserit ante vocem πρώτην, S. εἴποιμεν et γίνεται mg S. Prisciani coartata est oratio. 3. ἕνεκα τῆς κυριότητος] Vide Etym. M. 1, 9. 4. μιᾷ A. δῆθεν ceteri. 5. τῇ ὀνομασίᾳ B. χρήσασθαι A. χρῆσθαι ceteri. 8. συντρέχει B. et γρ S. 11. ἐκείνῳ A. ἐκεῖνο vulgo. 12. τί δή ποτε AB et mg S. τῇδε, τίποτε vg. 14. δὲ BD. εἴ γε AB et mg S. 16. ἀλλὰ τὸ ῥῆμα] Desunt A et Prisciano. 20. ἐστὶν A. εἰσὶν ceteri. ἀποφατικὰ A. 23. ἐν αὐτοῖς B et mg S. Vid. p. 113, 19. Priscianus p. 1043: *neque enim sibi imponunt infantes nomina, neque ad ipsos pronuntiantes nominationes facimus.* 25. ποιούμενοι B. 26. ὀνόματα B. 27 προσεπινοεῖται omnes praeter A et Priscianum p. 1043, *ideoque excogitabantur pronomina.*

14,1. Priscianus: *et nominis positionem et verbi ordinationem*

i. e. *et substantiam et definitas personas.* 4. τῷ A. deest B. qui sic: ἐν τούτῳ λέγειν τρίτῳ προσώπῳ. 6. δύο A cum Prisciano: *quippe cum duae tertiae coniungantur.* μὴ C. δὴ ceteri. 9. διότι γὰρ] *quare autem*, Prisc. 11. ἐν τοῖς κατὰ μέρος] Vid. p. 114. 11. ἐχθήσεται B. 13. τῶν δὲ αὐτὰ A et Dud. τῶν διὰ ταῦτα BCDP. διὰ τῶν ταῦτα MS. 16. Priscianus aut falsus aut mendosus: *et sunt indicativa et absoluta accipiuntur* 18. ἐπιδείξει ἑτέρου προσώπου ABC cum Prisciano. ἑτέρου πρ. ἐνδ. ceteri. τι] Fortasse δέ. Priscianus: *pronomina vero.* 20. ἐν ταῖς πλ. μὲν C. 23. τάσιν ABC et γρ S. πτῶσιν ceteri. 25. δέ μοι DM: Vid. Il. 1, 20. λύσαιτε A. λύσατε vg.

15,1. Hom. Od. 12. 33. 3. ἀπάτερθεν B. ἀπὸ νόσφιν γρ S. 5. ἐγκλινόμενα A. ἐγκλιτικὸν ceteri. παραδέχοιντο B. 8. ἐπιποιοῦνται B. 10. οὓς ἀποδείξομεν] Infra p. 266, 20. Cf. de Coniunct. p. 515—526. 13. Cf. p. 120. 11. 183, 14. de Pronom. p. 68 (328). 106 (366). 17. διαστολὴν B. 21. κατελέχθη A. ceteri κατειλέχθη merito dubitante Sylburgio p. 445. cf. 17, 20. 22. ἐκφαινούσης AC. ἐκ τοῦ] αὐτοῦ M. 23 ἐν τῷ περὶ μετοχῆς] Priscian. 11. p 914. sqq. 25. ἐγένετο B. 28. Copulativam recepi ex A et Prisc. p. 1045: *ipsius quoque positio nominationis.* ἐπιγινομένη B. ἐγγινομένη M.

16,3. ἠρτημένον καὶ ἡ μετοχὴ μόριον B Dud. ἠρτημένον μόριον [ἡ μετοχή] S. Priscianus: *nisi post nomen et verbum poneretur participium, cum ex eis utrisque per confirmationem pendens ea pars accipiatur.* Idem p. 913: *manet participium medium inter nomen et verbum. unde rationabiliter hoc nomen est ei a grammaticis inditum per confirmationem duarum partium orationis principalium.* 5. τούτων δ' ἀποφ. C. 8. ἐπεὶ — 19. οὐδέτερον] Desunt B. τινῶν prima manus A. Item v. 10. ceteri cum Prisciano τινῶν.) 13. συνδέσμου, [ἄρθρου,] ἄλλου B S. 16. προσερρίφθη B. 17. Participium εἰρημένως recepi ex A. ἐγκλίνασα C et correctus A. ἐγκλίνουσα B. 19. et 23. Particulam γε recepi ex [illegible] Portus in sua versione videtur legisse μετὰ ῥήματος seu μετὰ ῥημάτων S. 20. φιλοσοφεῖν C. 21. γράφειν AC. περιπατεῖν cet. 22. διίσταται σὺν ἐπεὶ. B S. 26. μεταγνωστέρων — p. 66, 20

Τρύφων παρεγίνετο] Desunt A. εἰ] ἡ C.

17,2. ἴσως γὰρ —] cf. p. 98, 15. 107, 13. καὶ omittit C. 4. αὐτῶν M. 5. συμπαραλαμβάνειν B. 11. Hom. Il. 1, 12. 12. Hom. Od. 17, 172. 15. κατὰ — 16 συντάξεως] Desunt D. κατὰ τὸν προειρημένον λόγον] P. 106, 22. De Pronom. p. 4 (264). 16. ἀποδείξαμεν B et γε S. 20. κατειλήχθη M. οὐκ ἀπ' B. Prisciano p. 1046: *unde neque nominationem a propria aliqua significatione accepit*. ceteri κατ'. 21. ἐκ τούτων τῶν C. 23. αὕτη M. 24. ἐπιδείκνυμεν B. 27. κατειλεγμένων BC. προκατειλεγμένων ceteri. *antedictis* Prisc. p. 1046. sed idem infra p. 18, 12 κατειλεγμένοις *supradicta*. 28. δὲ τάξει C. δὲ συντάξει B. τάξει δὲ ceteri.

18,2 ἄρθρου] Deest B. 4. ἐκ παλαιοῦ C. 5. ἀναπολεῖ B. ἀναπωλεῖ C. ἀποτελεῖ yg. 6. ἐπίρρημα δυνάμει ἐστὶ ῥήματος B. ἐπίρρημα ῥηματὸς ἐστι δυνάμει DM et addito τοῦ ante ῥήματος S. Priscianus: *Verbi est vi adiectivum*. 8. δεύτερον — 9. ὀνόματος] Desunt DM. 9. Particulam γε omittit B. 10. Praepositionem vulgo ante παράθεσιν iterum positam omisi cum B. 13. παραλαμβάνεται B. *iure accipitur*, Prisc. 18. συντάξεως BD. 19. ἐπιδεῖξαι BC. ἐπιδείξεσθαι DM. ἐπιδείξασθαι S. 22. κἀκεῖνο M. 23. Articulum τοῦ om B τι BCD et mg S. ὅτι ceteri. 25. et 26. ὀνομαστικὸν C. τὸ ante ἐπιρρ. omittunt BDM. 27. οἷον recepi ex C. Priscianus: *ut quis*.

19,4. κατ' αὐτῶν] Priscianus: *de se*. Et praestet scribere καθ' αὑτῶν. 7. ἐπιρρ. καὶ δὴ B S. Priscianus: *propter rationem huiuscemodi, quod in his solis dubitatio potest fieri substantiae vel qualitatis vel quantitatis: nam substantiam* etc. cf. Etym. M. p. 759, 30. 9. μὲν deest C. 10. τῆς περιπ., τῆς λαλιᾶς C. περιπ. καὶ λαλιᾶς vg. Cf. pp. 52, 22. et 230, 19. 12. ἔνθεν C. ἔνθα ceteri. Priscianus p. 1047 *ideo*. 13. κυρίας D. 14. οὐσίαν] ἰσ. γενικὴν mg S. Priscianus: *generalem substantiam*. 15. ἢ ἵππος ἢ τρύφων BC cum Prisciano. ἢ Τρύφων ἢ ἵππος ceteri. 16. κύριον DM. et, cuius in mg est μέριον, S. 18. νῦν] ὄντα libri. Sed Priscianus: *incerta erant*. ἐπιβαλόντες DM. 19. μόνον deest DM. Priscianus:

Ipsum enim per se quis interrogativum nomen substantiam solam quaerebat: quasi legerit τὴν οὐσίαν. 20. ἐπεζήτει BC et γρ S. Vulgo ἐζήτει. Priscianus: *ipsum enim per se quis interrogativum nomen substantiam solam quaerebat.* ἢ ἐπέτρεχε] Accusativo hoc verbum iungitur p. 41, 6 et 81, 6. et 245, 25. Dativo rursus p. 104, 14. 21. προσεπινοεῖται [οὖν] καὶ S. Priscianus: *excogitabatur.* 22. πεῦσις, ἔστιν ὅτι B Dud. 25. Articulum τὸ omittit B.

20. 4. καὶ ἅπαντα B. 6. Articulum τοῦ omittunt BM. ἀπόδοσιν B Dud. 7. ὕστερον] Vid. p. 74, 10. ἐπεὶ B. 13. alterum ὡς omittit C. 15. ὁποδαπός B. 16. τύχῃ DM. Item v. 26. ποταπός C. Item v. ult. 18. οὐκ *ante* ἀληθῶς *expunctum in Dud.* S. Est in M. 21. θέσιν P et supra positis ἢ πεῦσιν B. πεῦσιν ceteri. ἡμεδαπός M. 22. αἵρεσιν D. 24. ἢ Portus. ἡ libri. Cf. p. 27. 25. μετὰ τοῦ ἄρθρου B S. 26. Alterum ὁ omittit D. 28. ποδαπός δ' ἐστὶ S.

21. 3. ἡ πεῦσις supra θέσις B. θέσις γρ S. 5. ἐπὶ M et in mg posito ἔτι S. Compara duplex illud πάλιν p. 29, 16. 18. 6. ὅτι B. τὴν ἰδιότητα B et γρ S. 7. Vid. Hom. Il. 3, 226. 11. ὡς ἐν B. 12. ὅθεν δ' ἀνακλ. B 15. ἡ [καὶ] κατὰ S. λέξεως B et γρ S. 16. ἔφαμεν B. 17. τύχῃ DMS. Quod frustra tuetur *Locella* ad Xenophont. Ephes. p. 34, 13. 21. χθὲς C. ἐχθὲς vg. Cf. p. 23, 4. 23. δῖον BCD, ποιμένα λαῶν S auctore Porto. Ita enim legitur Hom. Il. 10, 406. 25. Hom. Il. 6, 377. 26. Vid. Hom. Od. 11, 57. 27. ἐλεπήνωρ D. 28. οὐδὲ μὲν M.

22. 1. πᾶς C et mg S. πόθεν ceteri. 2. τὰ προκείμενα μέρη] Mirum in modum Priscianus p. 1048: *praepositivae partes* i. e. *interrogativae.* 4. κατὰ τὸ ἑξῆς] Vid. p. 72, 23. 7. ἐξ ἧς P. ἑξῆς vg. Priscianus: *ex quibus.* 8. δισυλλαβεῖν, in mg posito διαλαβεῖν, C. 9. καὶ — 10. συμπαραλαμβ.] Desunt B. ἀνυπαγομένου M. 12. ὀνομάτων BC. ῥημάτων ceteri. καὶ — 13. ῥημάτων] Desunt DM. Articulos αἱ et τῶν om. C. 13. καὶ μετὰ τῶν ῥημάτων] Desunt B. 17. ἐνεργεῖ B. 18. φιλοσοφεῖν C. 22. ἀνατείνασθαι B. 23. τὸ σύνδεσμος

CD Pal. τὸν δὲ σύνδεσμον B. τὸ σύνδεσμον M. τὸν σύνδεσμον S. 25. καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν D.

23,3. εἴποι C. εἴπῃ ceteri. 7. ἐν γὰρ τῷ ἄνθρωποι libri omnes. ἐφ'] ἐν B et γρ S. 8. ἴσ. ἐν ἐστι, παριστάνει δ' ἐκ mg S. 15. ἡ] εἰ M. μόνη B. ἡ σοί ἐγκλίνεται] Haec recepi ex B, ubi perperam σύ. 18. Cf. Etym. M. p. 67, 34. 141, 44. De Pronom. p. 20 (280). 24. ὑπενοήθη M. 26. Particula γε accessit ex C. 27. Particulam δὲ vulgo positam ante γοῦν expunxi cum B.

24,6. ἐκ συμπαραπεπομένου B. 9. κἂν — p. 27, 23. χρόνου] Haec in recentiore folio habet C. 10. τὰς B. 12. Particula οὖν deest D. 13. ὅπου C. ceteri ὅπῃ. 14. τὸ γένος BC cum Pal. et Dud. τόνος D. τίνος vg. 15. οὐκ] δὲ B. 17. τῷ B. τὸ ceteri. 19. γένους BC et mg S. λόγου ceteri. 22. ἀλλὰ ἄρθρα C. ἀλλὰ μὲν ἄρθρα vg. 24. ταῦτα deest B.

25,2. ἐκ B. 3. εἰς] deest M. 6. ὅτι C. 7. τὸ γυνὴ τῶν γυνῶν προτκείσεται B et addita ab initio καὶ mg Dud. 8 ὅπου — 9 ἔγκειται] Haec a recentiore manu in mg habet C. 9. γενικοῦ] Fortasse θηλυκοῦ. γυνὴ — 10 προσκείσεται] Desunt C 11. συνδεούσης B et γρ S. 13. ἐκκείσθω C. ἐγκείσθω ceteri. Cf. p. 35, 2. 38, 25. 122, 17. 123, 23. 14. σου C. 19. Particulam τε supplevi ex Hom. Il. 8, 7. Habet eam etiam mg S. οὖν deest D. θεὸς mg S. 23. τε deest C. 24. σχεδὸν προσέρριπται M. 25. τοὺς supraposito ως C. τοὺς BD. Emendavit Portus. 27. ἄρσην BC et γρ S. Vulgo ἄρθρον.

26,5. ἐκλείποντα B. ἐλλείποντα ceteri. 11. ἄρρην M. 12. καθὰ B. 13. ἀρθρου B. ἄρθρων S. ἀρθρον M. ὁ C. 18. γενναιότατος S ex P. συλλαβεῖν S de coniectura Porti: *ut hoc etiam complectar*. Cf. p. 28, 2. 17 ἀπάντων BC. 1. πεπερασμένην B Dud. 28. Articulum omittit DM. ἄνθρωπος] δοῦλός σου C.

27,2. Articulum ὁ omittit C. 4. ἐπὶ M S. ἀοριστωδῶς BC. 7. καθεστὸς B. καθεστὼς ceteri. 8 γὰρ] δ' αὖ γρ S, ut legitur Hom. Od. 6, 158. ἔξοχος BCM. 10. καί σε DM. 13. ἐμεῖο C. Versus est Hom. Od. 4, 145. 15. Particulam ὡς omittit DM. οὐ λέληθε δέ με BC. οὐ λέληθε με DM. 16. προὔφεστὸς B. προϋφεστὼς ceteri. 18.

τύχοι BC. τύχῃ vulg. 20. δὲ] καὶ C. 21. ἐμφανέστατα B. 24. καὶ ὡς B. 26. προειρημένας supra προκειμένας C

28,4. ὡς] τῆς B. 10. τοῦτο] deest M. 11. συντείνουσαν D. 12. δὲ τὴν αἰτιατικὴν C S. 14. καὶ] ἐκ M. 15. τοῦτο β] διδάσκαλος CDM. διδάσκαλος τοῦτο β B. Emendavit e codice suo Portus. 17. ἀποφαινόμεθα libri omnes. Correctionem proposuit Sylburgius. 26. τοῦ M.

29,3. ἀναγνόντες B. 7. διαδοχὰς C. 9. προδεδειγμένοι D. 12 Particulam τε recepi ex BC. 15. ἐφόδοις] Cf. p. 39, 7 et 19. 57, 24. S. Empir. P. H. 1, 183. 2, 222 et 258. adv. Math. 1, 131. 2, 2. 5. 9 et 24 et 26 et 75. 8, 140 et 142 et 435. 19. προκειμένην BC. 25. Articulum τῆς om B. 27. καθὸ ὡς] καὶ καθὰ C. καὶ καθὼς BDC. ἴσ. καὶ γὰρ mg. S.

30,1. Articulus τὰ deest BCDM. 3. τῷ C et mg S. τῇ B. τὰ vulg. μεγίστη ἡ ἐμφ. B. 4. ἐνδέχεται — 5. νοουμένων] Desunt B. 7. et 8. πρόκειται B. 8. τῷ C. 11. πρόσθεσις C et mg S. πρόθεσις ceteri. 16. ἥ τε γενικὴ BC. 19. συγκατεθέμην B. 23. προσπαραλαμβάνει B.

31,2. φυσικώτατος M. 4. τὸ B. et mg S. τοῦ vg. τῶν —] Vid. p. 229, 9. 6. ῥήματος BC et mg S. ῥηματικὸν vg. 10. ὡς ἐπὶ γενικὸν ὄνομα τὸ ἀπαρέμφατον] De forma loquendi, quae eadem est p. 153, 24. vid. *Schaefer.* ad Iulian. Wyttenbach. p. XIX: de re p. 230, 20. ἐνικὸν B, 12. μεταβάλλει C. μεταβάλλοιτο B et mg S. με-αβάλλει M. 14. κλίσει D.

32,8. ἔχει] Deest C. 9. συμπτώσει mg S. συμπάσει B. ἐξ ἀριθμουμένων M. τὸ B. 12. ἔτι καὶ περὶ omnes praeter C. 14. φέρεται B et mg S. φαίνεται ceteri. καὶ γὰρ BCD. γὰρ καὶ vg. 16. φιλολογεῖν BC. φιλοσοφεῖν ceteri. 17. ὡς πρόκειται οὖν BCD. πρόκειται οὖν ὡς S. 18. τῶν ἀπαρεμφάτων libri omnes: quibus vocibus aut καὶ aut μετὰ praefigebat Sylburgius. 21 et 22. ἐπὶ Portus. 22. ἐπὶ D. ὅτι ceteri. ἐπιδείξαμεν] Vid. p. 22, 19. 27. Particulam δὲ omittunt BC. τὸ τοῦ γράφειν B. Item v. inferiori.

33,3. οὐ μὴν] Desunt BCD. 5. τάχα BC et mg S.

τάχιστα vg. 10. ἀποφαινόμεθα B. 12. [Ἀλφειοῦ] ὅς 8 ex Hom. Il. 5, 545. 13. μὲν] γὰρ mg S. Ita enim legitur Hom. Od. 20, 294. 15. τριγενείας C et mg S. τῆς τριγενείας B. προγενείας vg. ἐγχωρεῖν BC et mg S. Vulgo ἐγχωροῦν. 17. λέγειν ἢ ταχέως] Desunt BCDM. 21. ἴσ. ἐκφορὰν Dud. Vulgo enim ἀναφοράν. 23. τόπον] Malim τύπον. 27. ταχέως BC.

34,2. συντάξεως τῆς δεούσης B. τῆς δεούσης συντάξεως C. τῆς συντάξεως τῆς δεούσης vulg. Particulam δὲ omittunt BC. 3. οἷον λέγομεν B. 4. ἐλθὸν παιδίον CD. ἐλθόντι παιδίον B. ἐλθόν [τι] παιδίον S. ταχέως B et mg S. 5. ταχὺ ἐλθόντι, παιδίῳ] Desunt B. 20. δυνάμενον — 21. παιδίον] Desunt B. 24. τῷ] τοῦ C. 28. ἐπιῤῥηματικὰς C. παραλαβεῖν B. λαμβάνειν C.

35,6. ἐστὶ ῥῆτωρ B. 7. ἕτερος] Deest B. ἑνικοῦ B. 9. τοῦ] deest B. καὶ] deest C. 10. ἐπεὶ οἷόν τε] οἷον τὸ B. 11. τοιοῦτον M. 16. ἐναλλάγη] deest DM. 17. Hom. Il. 16, 317. 18. ὁ δ' ἀπέλαβον, ἀλλὰ B. 19. ὅτι καὶ τὸ B cum S. 22. δὲ] deest D. Vid. Hom. Od. 12, 73. Gregor. Cor. p. 86. Priscian. p. 1050. 24. ταύτην BC et mg S.

36,9. τὸ C. 10. ἐξαριθμουμένῳ BC et mg S. ἐπαριθμουμένῳ vg. 11. προφανὲς BC. φανερὸν vg. ὅτι τῶν φίλων πλέον καθέστηκε C. 12. τοῦ] τῶν B. 14. Φαῦλοι Sophianus. φίλοι vulg. 15. τῶν B et mg S. 16. προφανῶν οὐν οὐσῶν B cum S. 19. οὕτω B. 21. δυνάμεως] Ut infra p. 117, 2. 23. οἵσπερ ἀκολουθεῖ C. 24. διαμάρτοιέν τι CDM. διαμάρτοι ἔν τισι ceteri. Emendavit Portus. σχῆμα DM.

37,5. τὰ] τὸν B et mg S. 6. μέν τινα καί τινα D. 7. τὴν] deest M. 8. μέντοι B et mg S. 9. εἴρηκες] λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι εὑρίσκεται χρῆσις τῆς διὰ τοῦ ε γραφῆς, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν ἡ ὑμεῖς δὲ πρεσβεύετε καὶ κεχήνετε ἀντὶ τοῦ κεχήνατε. Ge. Choeroboscus Schol. in Theodos. f. 249. r. τὸ] deest DM. 10. ἀπαιτοῦντος B et mg S. Vulgo αἰτοῦντος. 12. συνέχεια] *Lubentius legerem συνήθεια, sensus certe esset longe melior, usus enim est magister loquendi.* PORT. παρατρέψαι BC et mg S. idque recte, opinor. Cf. p. 167, 3. Aliud est ἀποτρέ-

βεσθαι p. 96, 4. et 262, 8. 13. τι BC et mg S. ται vg. 15. ἐγγινόμενα B. 18. εἰ] ἡ C. 19. εἴποι τις ὅτι S cum Dud. εἴποτε C εἴπητε DM. εἴποι τις B. ποιητικῇ ἀδείᾳ DM. 20. ἐξαρτουμένη BCM. ἐξαμαρτανομένη D. ποιεῖ] deest GD. τό] deest B. καὶ recepi ex CDM. 21. καὶ παρακείπειν] desunt B, καὶ solum omittunt CD. quorum alter παραλείποι, alter παραλείπειν. Huic, ut solet, consentit M. παραλάβοι Dud. 24. τοιαύτης] deest D, ubi post συντάξεως spatium vacat uni verbo. 26. Hom. Il. 1, 295. 27. Hom. Il. 2, 1.

38 1. Hom. Il. 7. 473. 2. Hom. Il. 5, 876. 4. Hom. Il. 15, 87. 5. ἄλλοι δέ μοι C. Vid. Hom. Il. 23, 459. πανύστεροι BDM. Item p. 39, 23. 7. ἡνίοχος Pal. 8. πότερον οὖν ἐκεῖνο B S. 9. Nonne ἐντελῆ? 11. εὔχρηστος BC et mg S. Vulgo ἄχρηστος. 12. πλεονάζον D. 15. ἄλλοι mg S. 17. Articulum ὁ om B. 18. ἄλλοισιν μὲν δὴ D. ἄλλοισι μὲν δὴ M. 19. προκείσθω D. 21. συνάξει libri. Cf. p. 35, 2. 40, 28. 42, 7. 77, 25. 173, 28. 22. ὅλου mg S. ὅλῳ ceteri. 24. ποιεῖ B.

39 1. μόνον B. μόνοι vg. Articulum οἱ omittit B. 3. τρέποντι B et mg S. 4. εἰς] τὸ D. 5. ἐμπεριληπτικὸν B et mg S. ἐμπεριεκτικὸν vg. τῶν] τοῦ C. 7. προσοῦσαν BC. 8. ἀνθρώποις ἄλλοις C. 10. περιληπτικον B. et mg S. ἐμπεριληπτικὸν C. περιεκτικὸν vg. 14. ἐνθάδε recepi ex C. 16. ἀσύνετος BCDM. Correxit Portus. 19. παρὰ ποιηταῖς BCDM. Hoc quoque correxit Portus. 20 καθεστὸς B, καθεστὰς vg. 21. τὸν Δί] ἴδιᾳ B. 25. τ' deest B.

40 1. ἄλλοισι D. 3. καὶ ἅπαντας B. 4. ὑποτάξει S. de coniectura Porti. 5. μὴ ἐκεῖνό γε πάλιν B et mg S. 6. ἐᾶσαι B. ἐᾶσαιν M. ἐᾶσαι S. 9. συνεισεχομένων C. συμπεριεχομένων ceteri. 14. προτέραν B et mg S. 18. πρόσκειται B et mg S. γὰρ καὶ omnes praeter D. τῷ B et mg S. 21. καθισταμένον — 22. Ὀλύμπῳ] Haec vulgo omissa recepi ex C. 22. πάντες] Deest vulgo. τὸ ἐπιπείθονται] ἐπιτίθενται CM. ἐπίθενται D. Quae vulgo adduntur, καὶ διδμήμεσθα ἕκαστος, omisi cum CDM. 25. ἀορίστῳ δεῖ ἐμποδίζειν, B Dud. 27. ὅτι B.

41 1, 5. ἀντωνυμία DM. 7. προθέσεως C. ὥς φαμεν] de-

sunt D M. 9. Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος] desunt D M. 12. ταύτης B. συναύτης mg. S. 13. ταύτὸν C. ταυτὸ vg. ἔθεν B. 14. ὁ Μενέλαος] Vid. Hom. Il. 12, 349. Articulum τὸν omittit C. 20. Hom Il. 16, 358. 21. καὶ deest B. 24. εὖ τὰ τῆς B.

42, 2. ἀπεδείξαμεν C. ἐδείξαμεν B et mg S. ἐπεδείξαμεν vg. 5. Prius τὸ recepi ex BC, qui omittunt alterum. 6. παραγινόμενον BCD et mg S. vg. παραγόμενον. Verbum περίπλευσιν omittunt BC. 7. ἐν τῷ πλοίῳ B. 8. καθότι B et mg S. τὸ deest C. 10. πρόθεσις mg S. συναπαιτουμένη B. 19. καὶ ἀπαιτεῖ B. 20. μὲν deest D. τὸ deest B. τῇ deest C. 21. τὸ deest B. τῷ deest C. 22. Alterum τοῖς recepi ex C. 25. πληθυντικῶς δὲ νοεῖται] desunt M. 27. πᾶς ὁ δῆμος C. vid. Hom. Il. 20, 166.

43, 2. Articulum τῷ recepi ex C. 4. κἀκεῖνο M. 5. Fortasse rectius προσχάρει vel προχωρεῖ. PORTUS. 8. Articulum τοῦ recepi ex C. κλητικὴν D. 9. ἀπῄτει B et mg S. ἀπαιτεῖ vg. 10. μόνης τῆς γενικῆς B cum vg. 12. ἐξῆς ῥητέον καὶ τὰ P. 15. ἀνέφικτον δὲ τὸ omnes praeter C. De re Cf. Etym. M. p. 67, 20 et 50. 18. παρέθετο DM. 20. Hom. Od. 16, 293. 22. Hom. Il. 7, 374. 23 δὲ B. 25. ἐπὶ CDM. ὀρθῇ καὶ τὸ ἑπόμενον ἐν πλαγίᾳ B S. ἄλλο C. 26. ἄλλοις] ἄλλων C omissis quae inferuntur καὶ ἄλλοι ἄλλους. 27. ἐπὰν BC. ceteri ἐπειδάν.

44, 2. εἰ deest B. τὸ C. 3. ἐνίοτε γὰρ B. 4. συντάσσεσθαι B. ἀμήχανον deest B. 5. ἀνέφικτος ἡ σύνταξις C. ἡ σύνταξις ἀνέφικτος ceteri. 7. φύσεως DM. 9. ταυτό C. 12. τῆς M. 15. τρέχουσιν] Desunt fortasse haec: καὶ ἀμφότεροι οἱ ἄνθρωποι τρέχουσιν. Mox malim εἰς τοῦ μὲν δύο. 17. τὸ BC. 19. τὴν μετὰ τοῦ B. 23. δεδηλωμένα D. τοῦ B. 26. οἱ τοῦ ἀμφοτέρου C. εὐέφικτος CD. ἀνέφικτος B S. 28. ἡ διὰ τοῦ B.

45, 3. ἄχραντον S de emendatione Porti. ὑπαγορεύουσα CD. ἀναγορεύουσα S. 4. περιττὴν C. περιττὴ CM. περισσῆς. 6. Hom. Il. 7, 3. 10. [Ὣς εἰπὼν, πυλέων] ἐξέσσυτο S ex Hom. Il. 7, 1. 12. Ἀλέξανδρος] deest DM. ἀδελφὸς D. 13. δὲ μὲ B.

15. ὀνόματα] deest C. 18. ἴνας ἢ διὰ τοῦ BC. οἱ διὰ τοῦ DM. ἴνας ἢ τοῦ S. 21. ἀποδοθήσεται BCP. φανήσεται DMS. Cf. p. 76, 17. 22, μέντοι] δὲ C. 23. Cf. Priscian. 13. p. 962. 26. φασὶ BC et mg S. φησι vg. γενέσθαι BC et mg S. συμπιπτουσῶν mg S. 27. κλητικῶν mg S. κλητικῆς vg.

46, 4. τῷ τηνικαῦτα CD. τατηνικαῦτα M. τηνικαῦτα B. τοτηνικαῦτα vg. 6. λέπε DM. λεῖπε φορῆναι S. ex Hom. Il. 2, 107. 9. Versus est Sophoclis Ai. 997. 10. καὶ deest B. 11. Hom. Od. 3, 375. 13. Menandri versus est. Vide Intpp. ad Sueton. Vespasian. 23 16. καὶ ἔστιν D cum vg. ἔστιν αὖ B. τὸ τοιοῦτο] ταῦτο B. 18. παραδιδομένων B. 19. ὡς] ὦ ἢ S de coniectura Porti. 20. τῆς τούτων] τοῦτο DM. *Sunt etiam qui* τοῦτο ἰδίως *legant.* PORTUS. 21 διὰ] τὰ B. ἐν οἷς] Ut infra p. 52, 23 ἐν ᾧ. 22. ἐν τοῖς τρίτοις BS. 28. συνάγοντα mg S.

47, 1. ἡγεῖσθαι Pal. μίαν φωνὴν P. κλίνεσθαι BP. 4. ὡς deest B. 5. Deest particula ἄν. 6. πρόσωπον [τὴν σύνταξιν ποιεῖται] S de coniectura Porti. 8. ἀποφαίνοι C. Articulum τὸ recepi ex C. 10. ἄρθρον μὴ φαναι] μὴ φάναι ἄρθρον B. 11. πρόσωπον deest B. 17. γινομένης BC. 19. τῇ τούτων συνιλεύσεται B. 21. ἄρθρον ἂν BC. 24. ἢ καταχωρίζηται supra παραλαμβάνηται B. παραλαμβάνηται mg S. τῷ] διὰ τὸ B et mg S. 25. διακτκρίνεσθαι C. διακικρίσθαι B. διακρίνεσθαι ceteri. 26. μὴ] μοι C. 27. δὴν libri ut p. 124, 8 et 148, 25. Sed p. 11, 5 est δοίης, p. 27. δοίημεν. τὸ — ἄρθρα] Desunt CDM.

48, 2. παραλαμβ. — 5. μερισμοῦ] Desunt DM. 3. ἐγὼ τοῦ] ἑαυτοῦ C. 5. γε] Deest DM. ἀληθινὰ DM. ἀληθινῶς ceteri. 6. ἐννοίας] deest D. 7. κατὰ τὴν φωνὴν B. 8. οὐκ εἰς] Desunt B. 9. *Pro* καταληψεται *haud scio an rectius legerimus* κατιλεύσεται *vel* καταστήσεται, *ut mox* v. 16. S. 10. παραγραφήσεται B. παραστραφήσεται mg SYLB. 12. τρόπον] πρόσωπον B. Item p. 65, 9. non τρόπον, sed πρόσωπον. 14 et 15. παρὰ BC et mg S. περὶ MS. 15. τὰ] deest B. 16. καταστήσεται D et mg S. παραστήσεται MS. 18. ὄνομα].

deest libris omnibus. 19. ἐστὶ συνδέσμον C. συνδέσμῳ ἐστί M. S. 28. προσώπων] deest B. ἐναντιότητα B et mg S.

49, 1. ἐπ' ὄψει B et mg S. 2. γε] γὰρ B. παραλαμβάνον C. 6 διάφορον BC et mg S. ἀδιάφορον MS. 14 φαίνη δ' ἂν B. 16. τὰ ἄρθρα C. ἐπικαλεῖται B. 19. Οὐ] deest B. 21. Τὸ] τοῦ B. 22. ὁ] deest BCD. ἀποβάλλον BCS. deest DM. τὸ τ desunt M. 24. καὶ τὸν B. 25. τὰ B et mg S. τὸ MS. 26. ἐν τῷ περὶ ὑποτακτικῶν] Vid. p. 85, 12. 28. ὡς ἀπαρέμφ. C.

50, 3. οὐ καὶ ᾧ καὶ ἂν B. et mg S. 10. γενικὴν BC et mg S. ἑνικὴν MS. λέγω ὡς ἐπὶ C. 11. τοῦ] τὸ D. 14 τῆς] deest B. τὸ νοητὸς τῷ νοητῷ B. τῷ νοητὸς νοητῷ C. 16. [θος προτί. λέγοντι. φαντί. τοὶ M. τοὶ]. Cf. Eustath. p. 1385, 43. 1371, 28. Etym. M. p. 749, 23. 17. ἡ — 19. μυρία] Desunt B. κατάπυκνος ἐπὶ —] Similiter εἰ κατάπυκνος εἰς τὸν τοιοῦτον σχηματισμόν ἐστι de Adverb. p. 598, 33. Quare opus non est correctione proposita a Schaefero ad Dionys. Hal. de compos. verb. p. 205. 18. προτί] deest C. 19. μύρια MS. 21. μᾶλλον ὡς ἐφελκύσεται B. 23. ἀποβάλλει C. ἀποβάλλῃ M. 24. τ] τοι C. 25. οὐ deest libris. 27. ἐμφανισμὸν CDM. ἀφανισμὸν S de coniectura Porti 28. αἰτίας M.

51, 1. ἀναλογώτερον —] Cf. Herodian ap. Etym. M. p. 784. 4. 6. ἀνεπιλήπτου BC et mg S. ἀπεπλήρου MS. 8. ν' ἐν τῷ ταυτῷ mg S. ἐν τῷ αὐτῷ BC. ἐν ταυτῷ MS. ν enim omittunt eum S. 11. ἀντιφατεῖ C. ἀνθιστατεῖ M. κλίσεις B et pr C. ἐγκλίσεις MS. 13. οὔποτε B. 15. ε BC et mg S. ο S. 17. δὲ] τε CD. τῇ B. 23. ψιλοῦσι B. ὅμοιον εἶ B. 26. ἐκλίθη B.

52, 3. ἀφορμὴ C Dud. ἀφορμῇ MS. 4. τὸ ὑποτακτικὸν Dud. 7. χρὴ] deest B. 8. τῶν ἄρθρων D. σύμπτωσιν B. σύμπτωσιν M. 12. ἴσ. μεμίμηται mg C et mg S: vg. enim μέμνηται. τῶν libri omnes τὸν. Sylburgius malebat τὸ. μέσων CD. μουσῶν MS. τῶν μουσῶν mg S. τῶν καλῶν mg S. 13. γένους BC et mg S. γένει MS. μίμημα] deest B. 14. ἁρμονικῆς mg S. συνεμπτώσεως C. συμπτώσεως ceteri. 15. καταγίνηται BC. καταγίνεται MS.

τῷ μὰ] desunt D. 16. τῷ deest libris. τὸ μαλυψαμένῳ Hesiod. O. et D. 198. τοσούτῳ B. 22. ρυπαρ' mg S. οὐ ποτε C. οὐδέποτ' MS. 23. καὶ προθέσεις M S. 27. νὴ ἢ μὰ CDMS.

53, 3. Cf. p. 125. 22. De Coniunct. p. 505. 6. ἕνεκ' D M. Vid. Hom. Il. 3, 100. Ἀλεξάνδρου [ἕνεκ' ἀρχῆς] S. 7. τὸ] deest BC. 8. παρὰ deest B. 13. διδασκομένου B. 17. δασύνεται] Vid. Schol. Ven. ad Il. 11, 257. 19. καὶ] deest C. πρόσωπον ἡ σύνταξις C. ἡ σύνταξις προσώπου ceteri. 21. καὶ ὁ τρέφων omnes praeter C. 22. Particulam ὅτι omittit B. ὁποῖος B. 24. οὐ σημαίνον οὐ C. 25. ὁ — 27 ποιότητα] desunt C.

54, 2. κἀπὶ C. ταυτὸν B. 3. γε BC et mg S. περ MS. κἄπο B et mg S. 5. τὰ αὐτὰ] τοιαῦτ' M. 8. καὶ] deest B. καὶ τῶν] ἐπὶ τῶν BC. 9. δὲ] deest B. 10. ὁμοίως ἐμφανῶς C. 17. συμπληθ. — 18. ἄρθρον] desunt DM. 19. ἂν] deest libris. θέσει B. 20. συντίθενται DM. 25. γὰρ] deest DM. 25. ἃ — 26. ἀναδεξάμενα] desunt B. 26. προσπαραζεύνυται B. προσπαραζεύγνυνται ceteri.

55, 2. γενῶν] ὀνομάτων libri. 4. προστίθεται B. προστίθενται ceteri. 8. Καθὼς — 21. τεθνηκότες] Desunt C. χοῦς B. πρόκειται DM. πρόκεινται S, invito Sylburgio. 11. τοῦτο B. τούτου D et mg S. τοιούτου MS. 12. τὸ post πνεῦμα omittit D. 13. τὸ ante ψιλὸν omisi cum B. 15. δὲ πάλιν B. 16. φωνήεντος δασυνομένου ἀρχ. B. 17. Articulum vulgo etiam ante πνεύματι positum expunxi cum B. καὶ] deest B. 18. ἐπὶ τοὔχων] desunt DM. 20. εἰς τὰ ψιλὰ B. τοῦ] τὸ DM. 21. τάφος] τ τὸ B et mg S. θετηκότες ἐνταῦθα M. τεθνηκότες ἐνταῦθα.] ἐν. καὶ τεθνηκότες ἐν τῷ τ mg S. Ionicam formam ἐνθαῦτα ego addidi, quam in Dud. e Sophiano pro ἐνταῦθα repositam probabat Sylburgius. 22. ἐγκατοχᾶς C et mg S. ἐν supra κατοχᾶς B. κατοχᾶς D et alter mg S. καθοχᾶς MS. ἐπὶ τοῦ] ἐστὶ τὸ pr C. ἐπὶ τὸ DM. καὶ ἐπὶ τῶν B. 24. ἐδύναντο D. Item v. 26. 25. δασὺ φωνῆεν. BC.

56, 1. ἀλλ' οὐδὲν ἐλλείπετο M. S. ἐλλείπει vel ἐλείπετο vel ἄλλο εἴπετο mg S. 2. κατατέτακτο B. 19. ἄρθρων B.

15. Cf. de Pronom. p. 17 (277). 22. προσθεσιν BC. et mg S. παράθεσιν MS. τὰ δὲ προσλαβόντα C. τὰ δὲ προσλαμβάνοντα BDM. τὰ δὲ [μὴ] προσλαμβάνοντα S. 23. τὰ] deest B. 24. ἀταξία libri omnes. Emendationem suggessit Choeroboscus apud Etym. M. p. 639. 52. 25. λέγομεν CDM. 26 ἀταξίας C. ἀταξίαν ceteri. 27. εἶναι φιλικὸν B. 28. εἰ οὖν καὶ B. ἢ οὖν καὶ C. καὶ εἰ Port. ἢν καὶ MS.

57, 1. Verbum ἦν praebuit B. ἀτακτήσασι libri. 2. συνάρθρεσις B et mg S. 6. οὐδ' B. 11. ἀπώσαντο B, qui sic iam antea. 12. ἢ καὶ τάχα καὶ B. 21. προσώπων ἔτι ἀορ. B. προσώπων [γὰρ] ἀορ. S. 24. δεῖξεις BC. ἀποδείξεις ceteri. *In Dud. annotatum* πρῶται ἔφοδοι *positum esse* ἀντὶ τοῦ πρῶται γνώσεις SYLB. 25. πραγμάτων mg B. 27. ἐπ' B. 28. *In Dud. ad hunc versum apposita haec adnotatio* δοκεῖ ἐνταῦθα λείπειν τινα. SYLB.

58, 1. ἐν τόπῳ mg S. 3. γινόμενα BC. γενόμενα ceteri. 10. ταύτην B. 12. εἰ γὰρ πρὸ B. 15. ἀποστιλλ. C. 18. ἄσγε C. ἄστε ceteri. 19 τε] deest B. 22. αἱ ἀναφορικαὶ BC et mg S, ubi etiam ἐν. αἱ ἀναφοραί. vg. ἀναφοραί. 25. Πριαμίδης — 26 τῷ] Desunt B. Versus est Hom. Il. 11, 490. Negationem recepi ex mg S. 28. Vid. *Bergler* ad Alciphron. 2, 3, 43.

59, 3. Hom. Il. 24, 243. 10 δὶς καὶ ἐπιτ. DMS. 13. τῇ] ἡ B. 14. τῷ B. γὰρ] deest DM. 18. ἀπαράδεκτος B et mg S. εὐπαράδεκτος C, ἐνπαράδεκτος ceteri. 20. οὐδὲ οὕτως DM. Emendavit Portus. 21. παραλαμβάνειν] A media huius vocis syllaba incipit altera manus C. 22. τὸν αὐτὸν ἐμὲ B. ἀντὶ οὖν B. παρὰ τῷ καλλιμάχῳ C. Vid. Valckenar. Callimachi E. F. p. 283. 24. κροτοπιάδην M. 25. χωρὶς — 26 Κροτωπιάδην] desunt CD. τὸν ἐμὲ χωρὶς etc. B.

60, 1. παράδοσιν B et mg S. 2. προσλαμβ. C. παραλαμβ. ceteri. 5. δεικτικῶς BC. δεκτικῶς DMS. κτητικῶς mg S. 7. ἀντωνυμιακοῦ B. 10. τοῦ BC. Vulgo τό. ἢ τὸ εἶκος DMS. 16. ταυτὸν B. 19. τὸ deest M. 20. Articulum ἡ omitt. B. 27. καὶ ἔτι φαίνεται C, ἐν. ἄτε οὖν Dud.

61, 8. ὅς τις] ὅς οὐ B. 13. ἐμὸς] omittit B. 14. διαχειρισώσομεν B. ἀκριβώσομεν ceteri. μὲν DM. 16. ἔστιν οὖν B. 20. ἀπ' B. 23. ἀπέχει BC. ἐπέχει ceteri. δύο] deest D.

62, 5. μεταβολὴν B. 6. καὶ τὸ τρίτον B. 7. τὰς] deest B. 8. τὸ γένος B. 17. εἰς γένη] desunt DM. καὶ recepi ex BCD εἰς] deest B. 18. δυοῖ B. 19. ὀνομαστικῷ DM. 20. συνήθης M, improbante Sylburgio S. 22. καί] deest B. 24. ἐὰν CDM. αὐτῶν EM. Vid. Hom. Od. 2, 45. 26. Hom. Od. ι, 7. 28. ἢ καὶ ἐὰν CDM. Vid. Hom. Od. 1, 409.

63, 7. γὰρ καὶ πάλιν B. ὁ] deest B. 11. δὲ καὶ πλείονας B. 12. Φαίης γὰρ ὁ ὑμέτερος B. 13. ἐνεσομένου B. 27. τὸ πλοῖον κατέπλευσεν] *Hoc deerat in libris impressis: sed nos coniecturam secuti hoc adjecimus.* PORTUS. 28. ἔνθα C. ἔκθα B.

64, 2. ἀρήϊον BCDM. δέ μοι M. Vide supra p. 5. 22. 3. προκατειλεγμένου B et mg S. προκατηγγελμένου ceteri 5. ἔστειλε D. θέραζε. [καὶ ἐν τῷ, Ἀργειός γὰρ ἔην μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων] S: qui versus est Hom. Od. 9, 432. Prior est 444. 7. πληρέστατον C. 9. ἀπεδείρετο BCDM. Vid. Hom. Od. 11, 35. 10. ἐνεβιβάζετο C. ἀνεβιβάζετο B. et mg S. ἐνεβιάζετο MS. 14. δ'] deest DM. 17. ὁ αὐτὸς λόγος] desunt C. 19. τῷ τ. συζύγῳ B. 22. γὰρ] deest C. 24. γινομένων C. τὸ] deest B. 25. τῷ B.

65, 2. ἀφέλοι B et mg S. 20. οὐδὲ] οὐ B. 22. ἐπιφαινομένου mg S. φαινομένου B.

66, 1. οὐ στήσεται B. 3. ἡ τοιαύτη σύνταξις ἀκριβεστέρα B. 5. βηρεσόν B. βῆ ῥ' ἴσον C. βῆ Ῥῆσον DMS. Versus est Hom. Il. 11, 101. ἀντιφόνοι DM. 6 et 12. ἐξεναρίζων CDM. 7. μὲν BC et mg S. μή MS. In Dud. repositum εἰ. ... βηρεσόν B. βήρεσον CDM. Βήρεσον S. 8. συγκείμενον B. 9. ἐξενάριζεν CM. 11. Prius τὸ omittunt CDM. 14. In Dud. repositum εἰ μὴ ὡς. 15. πρὸς τῆς κατηγορημένης B et mg S. ubi adduntur haec. ἴσ. εἴ τις, ὡς εἴπομεν, τὰ ἐπιφερόμενα ῥήματα κατηγορεῖν τῆς ποιότητος... 21. Τρύφων ὁ γραμματικὸς παρεγίνετο γε S. 22. κατηγοροῦνται C. ἴσ. κατηγορούμενα mg S. 24. Verbi παρείλετο unum legitur a in A. 26. ὑπέμα-

ειν AB. ἠτίμασ' M. ἠτίμησ' M. S, ut nunc legitur Hom. Il. ι, 11, 27. εἰ — 67, 1 ἀρητῆρα] Haec in mg habet A. ἀφίλοιτο mg S. ἠτίμασεν ABCD. ἠτίμησεν MS. 28. ἀδιάφορον B. ἔξει ABC. ἔχει ceteri.

67, 1. ὠνόμασεν] ἠτίμησ' mg S. 5. καὶ] deest B. 9. ὑφίλοι A. ἄφιλοι ceteri. 10. οὐ] deest B. τὸ ἕτερον θατέρῳ A. ἕτερον θατέρῳ mg S. τὸ θάτερον S cum ceteris. 11. ἐγχωρεῖ M. 13. σοφὸς — 2 πλειόνων] Horum nonnisi literae aliquot exstant in A. ὁ σοφὸς σεμνός ἐστιν B et mg S. ὁ σοφὸς BC. ὁ σεμνὸς ceteri. 22. ὥσπερ M.

68, 1. παρεμφαίνειν DM. 2. ὁ γυμν. ὁ πτολ. A. 3. πτολ. δηλώσει B. 4 ἀλλὰ πλείονας] πλείονας δὲ A. 5. μετέβαλεν D. γὰρ A. δὲ ceteri. 7. Quae uncis inclusa sunt, supplevit Portus, de suo, ut videtur. 14. δὲ] deest B. 16. ἀφ' B. ὦ C. καὶ ἀορ. ABDMS. 22. κατὰ τοῦτον A. μετὰ τοῦτο ceteri. 25. ἀτακτήσεσιν A. ἀτακτήσει ceteri. 27. ἀκριβεστέρα B cum mg S.

69, 1. Articulum ἡ recepi ex AC. 9. ἀπαιτοῦντες ἄρθρον BCD et mg S. 11. Alteram ὁ omittit C. 14. ταὐτὸν AB. ταὐτὸ ceteri. 18. ὑποκειμένων B et mg S. 20. τηρητέον BC.

70, 2. γινόμενα M. 3. Quae vulgo adduntur ante vocem εὔδηλον, πάνυ εὐλόγως, expungit A. omittit B. πρόδηλα B. 9. Verbum ἐστὶ deest C. 11. καὶ κατὰ BS. τὴν τοῦ χρόνου B. Ceteri omittunt τοῦ. 13. Cf. p. 71, 2. 15. πάντα] μᾶλλον B. 16. μὴ γινομένοις ἢ γεγονότι C. 17. γινόμενα CDM. 18. δὲ] deest C 20. γενόμενα AC. γινόμενα ceteri. 22. φαμὲν] Fort. φῶμεν, ut p. 97, 6. Vel καὶ γὰρ ὅτι οὕτω φαμέν. 24. γίνεσθαι οὖν ἢ γενέσθαι A. γενέσθαι οὖν ἢ μὴ γενέσθαι ceteri.

71, 1. σκαπτέτω D. 2. ταράξαι A. παρατάξαι BCDM. 3. γραψέτω καὶ γραψάτω καὶ A. Ceterum talia quemquam usurpasse negat Heraclides apud Eustath. p. 1755, 60. 4. θεῖναι B, qui in mg εἶτα θεῖναι πῦρ. Vid. Hom. Od. 22, 481. γρεῖον BCD. γρῆυν M. 6. παραθήσομεν B. 7. *Suspicor desiderari aliquid in hac clausula, et legendum esse potius hoc modo:* ὅτι ποιητικώτερον μὲν τὸ γραψέτω καὶ τὸ εἶτα, κατ' ἐναλλαγὴν

εἴρηται τῆς φωνῆς, τῆς γραψάτω, καὶ τῆς φέρε· οὐ κατὰ διάφ. PORT. *In Dud. adscriptum hoc scholion:* ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐναλλαγὴν εἰς τὴν φωνὴν τὴν φέρε· ἢ μιμησάμενοι τὴν τοῦ ἐνεστῶτος κατάληξιν. SYLB. 8. τῆς φωνῆς τῆς BCDMS. τὴν δὲ γραψάτω A. τῆς γραψέτω B. γραφέτω pro γραψέτω mg. Dud 19. κατωρθωμένον A. κατορθούμενον ceteri. 11. καθόπερ D. 12. καὶ ἐν BS. 13. μόνον A Dud. μόνης ceteri. 13. προςλαμβάνεσθαι C. 15. ἐπεδείκνυμεν B. 16. τάξεις A. *In Dud. additum scholion hoc:* ἤγουν αἱ προσηγορικῶν μετὰ μετοχῶν καὶ ἐπιθέτων. *resumit enim orationem.* 17. ἀδιαφόρως AB. 21. et 22. ὑβρίσας A. 22. ἄνδρα πολύτροπον] Hom. Od. I, 1.

72,3. εἰ B. (οὐ) δὲ] omittit pr A. ἔχουσιν vulgo. Cuius verbi ultimam syllabam in litura habet A. καὶ omittit B. Ceteri εἰ. 6. θεράπων νάσου C. 8. ἐθέλει D. θέλοι C. 13. τῆς νηὸς B cum mg S. 14. κἀκεῖ B. pr A. mg S. Ceteri κἀκεῖνο. 15. ναῦς DM Vid. Hom. Od. 1, 185. 16. ἑτέραις DSM. *rectius* ἑτέροις, *neutro genere.* SYLB. ἐδιδάξαμεν AC. Versus est Hom. Od. 8, 182. 19. ἐπέβαλε BC. 20. μῆνιν ἄειδε θεά] Haec de suo addidi Portus. 21. [τοῦ] Ἀχιλλέως S. 23. Cf. Priscian. p. 1052. sqq. 24. δὴ AC et mg S. Vulgo δὲ, quod omittit B. 25. Articulum a ceteris etiam ante ῥήματος positum a recentiore ibi manu habet A. λέγεται, ὀνομάζεται omnes praeter A.

73,1. ὃν] Praestiterit ὅ. 3. οὐ τῆς C. 4. *In Dud. repositum* ἐκ τοῦ καταστήματος, *addito scholio isto: nam erat nox.* SYLB. Cf. de Pronom. p. 31 (291). 5. δ'] omittit DM. Vid. Hom. Il. 10, 82. ἀνὰ S. Ceteri omnes κατά. ἔρχεαι A. Ceteri ἔρχεται. 8. εἴσεαι mg S. 9. Vid. Hom. Il. 3. 178. 11. Articulum τὸ recepi ex A. 17. ἐπιζητοῦμεν AB Dud. Ceteri ζητοῦμεν. 19. ἐνδείξεως B et mg c. 26. πτώσεως C.

74,1. ἔστι δὲ καὶ D. 7. ἀντωνυμίαν A. 10. προειρημένην ὁμωνυμίαν ceteri praeter A, cui id et ipsi adscripsit recentior manus. 11. οἰκατέρω A. 14. Hom. Il. 16. 358. 15. μετὰ τῶν κυρίων BS. 18. αἴας δ' ὁ μέγας, αἴας A. 20. Hom Il. 12. 349. 26. μετὰ δὲ

τῶν μετοχῶν τὴν τῶν ῥημάτων ἐπιφορὰν A. 27. καὶ τῆς τῶν B. 28. προθέσεις M. γίνονται ἢ οὐ πάλιν συμφερέσθω τοῦ A.

75, 1. τίς ὁ παλ. λέγεται] καὶ συνησθήσεται τὸ ἄρθρον A. τίς ὁ παραινέσας λέγεται B. 3. μὴ γὰρ D. ἔχοι A, Ceteri ἔχει. 9. ἰδίαν M. 13. ὡς] deest C. 14. χωρὶς τοῦ ἄρθρου BS. 21. οὖσαν B cum mg S. πλῆθος C. 22. οἷον — Θέωνος] desunt A. ἢ] deest C. 23. παρῄτητο A. Deesse videtur ἡ πρόθεσις.

76, 3. πρόσθεσις C. πρόθεσις ceteri. 5. καταγίνεται A. γίνεται ceteri. 8. Ὀλύμπια — πηλίκος] desunt A. 9. μετὰ τοῦ ἄρθρου BCDMS. γὰρ recepi ex A. σύνταξις πηλίκος ὁ ἄνθρωπος ἐνίκησε τὰ ὀλύμπια. πηλίκος A. 12. Prius καὶ recepi ex A. πλαγίους A. πλαγίως C. πλαγίας ceteri. 15. τριῶν A. τρειῶν ceteri. 16. ἐπὶ τῶν κρείων vg. Sed omisit articulum A. 19. ἔτι] deest BC DM. ὑπ' D. 20. οὐ] deest B. 22. σὺν ἄρθροις] desunt C. 24. μὴ] deest B. 28. τίς — 77, 1. δρομὼν ἐνίκησε] desunt C.

77, 2. πότε A et mg S. Ceteri πῶς. Sed B totum hoc, πῶς — παραγίνεται, omittit. Articulum omittit A. 3. τοιαύτη ἡ A. ἡ τοιαύτη ceteri. 5. καὶ] omittit pr A. 8. φυλάσσονται] omittunt ABC. 9. [καὶ] ἐκεῖ S. ἐκεῖ omittit B. 11. καὶ deest B. 12. πρὸς αἷς] Cf. p. 87, 26. 96, 27. 184, 12. 237, 22. 270, 15. Similiter πρὸς τῷ p. 228, 1. Quo saepissime utitur aequalis Apollonio S. Empiricus, ut P. H. 1, 234. 2, 45 et 214. 3, 74 et 125. adv. Math. 1, 26. et, ubi nunc perperam legitur accusativus, P. H. 1, 60. 2, 76 et 224 (quo loco addendum ἕκαστον ante τῶν εἰδῶν). 3, 79. Similis similium usus est praepositionum adv. Math. 7, 378. οὐκ ἄρα οὐδὲ ἑτεροίωσις ψυχῆς ἐστὶν ἡ φαντασία, σὺν τῷ καὶ τὴν περὶ μεταβολῆς ἀπορίαν αὐτοὺς θλίβειν. Cf. 8, 102 et 423 9, 39. Et 8, 342: οὐκ ἂν εἴη τις τῶν ἐπὶ μέρους ἀποδείξεων πιστή, μετὰ τοῦ καὶ εἰς τὸν διάλληλον τρόπον ἡμᾶς ἐμπίπτειν. Cf. 8, 253. διὰ] μετὰ M. 13. προειρημένον recepi ex A. 15. Articulum τὴν omittit C. 21. παραλαμβ. A. περιλαμβ. ceteri. μερικώτερον C. 25. συνέξει A et mg S. Ceteri συνάξει. 27. ὡς A.

78, 1. et 2 et 3. et 6. δὲ A. 2. τίς δαὶς ἐστιν ὁ δὲ ὅμιλος A. τίς δαὶ ἔστιν ὅδε ὅμιλος BCDM. Versus est Hom. Od. 1, 225. 3. δὲ BC. νηῦς A. ναῦς ceteri. Vid. Hom. Od, 24, 298. 7. τὸ ητα A. τὸ η C. 10. τοῦ δαὶ συνδέσμου libri omnes praeter pr. A. 11. ἐπιδείκνυτο B. 14. ἐπίτειλαι ABC et mg S. ἐπίτειλον ceteri. Hom. Il. 4, 64. 16. ἀλλὰ a recentiore manu habet A. 17. Articulum τοῦ omittit pr. A. 19. τοῦ πειρᾶν AS. 20. αὐ τούτου B. 21. τάδ' M. δέχεσθαι A. δέχεσθε CM. δέχεσθαι D. δεδέχθαι S ex P. Versus est Hom. Il. 1, 29. 22. τοῦ D. 24. οὐκ ἐπὶ DM. 27. φαίνεται DM. γε deest B. 28. ἄνθρωπος deest C.

79, 1. κατέλαβεν ὅτι B. κατέλαβεν τὸ ὅτι mg S. κατειλάβετο cetera. 6. Particulam δὴ recepi εἰς ex A. 11. καὶ λεί-πει] καλεῖται B. 12. ἄρθρα B. 13. Hom. Od. 4, 512. 15. Hom. Il. 9, 453. 18. προστεθείη BC. 22. Alter ἢ deest M. 27. τοῦ] οὗ B.

80, 1. ὁ ἐμός A. 2. ὁ πατὴρ ὁ ἐ. ἐ.] desunt A. 4 et 6. ὁ ἐσθλὸς] ὁ ἰαθεὶς D. πρόσθεσιν] πατρὸς θέσιν A. 5. πρὸς C. δὲ] ἐξ B. 7. ἀντωνυμικὴ B. 9. καθὼς πρόκειται δὲ ἡ A. Particulam δὲ supra positum habet C. 10. προκατάρξασα] πρᾶξις A. καὶ recepi ex A. 12. ἐμός] σὸς BC. ὁ δοῦλος ὁ ἡ σὸς ἐκείνου desunt A. 14. τι recepi ex AC. 15. ἐκείνου B. σὰς A. 16. ὁ οὐκ ἄλλου A. ὃς οὐκ ἦν ἄλλου ceteri. 17. ἐπεδείξαμεν A. 18. ἡ τρία δύο B. 19. κατὰ A. ἐπὶ mg S, qui addit δυσὶν ὀνόμασιν. μετὰ ceteri. 21. ἡ ὁ προεγνωσμένος] Desunt A. Articulus solus deest D. 22. προγινωσκομένου ABC. Ceteri προεγνωσμένου. 26. γε] περ B et mg S. 27. γενικὰ deest MS. ἄρθρα παραδέξασθαι B.

81, 1. ἐπεδείξαμεν A. 2. τῷ A. τὸ ceteri. τὰ recepi ex AC. 3. ἐπέχει ABC et mg S. ἔχει ceteri. Alterum τὸ omittit B. 4. ὡς deest C. 6. παραλλ. δὲ A. Ceteri inverso ordine. 7. παραλαμβάνοντα B. 9. οὐκ ἐμποδίζει B. 15. γὰρ τὰ A ἐπιθετικώτερα C. φέρεται deest C. 18. τὰ γε] τὸ δὲ B. 19. σημαίνει B. δὲ καὶ omnes praeter A. 20. τὸ] τῷ C. 21. ὡς omittit B. 22. τὸ αὐτὸ ἐπιθ. λόγιος omittunt BCDM. τοῦ CD. ὁ] deest libris omnibus. Sed mg Dud. ἴσ. μετὰ τὸ ὁ λόγιος ἐν τῷ ἀν-

θρωπος. 23. προσαπενήνεκται A. προσενήνεκται ceteri.

82 2. τῶν] τὴν C. 7. ἐπεξεργάσασθαι A. ἐπεξεργάζεσθαι ceteri. 12. τὸν — ἵππος] in mg habet A. 14. κατάλληλα] deest A. 20. παραφθείρει B et mg S. 22. Alterum καὶ omittit C. 24. ῥῆμα deest BCDM. 28. ὁ Τρύφων] τῶν post lituram D.

83 4. αἱ] deest C. 6. ἐπὶ M. τῶν ὀνομάτων omnes praeter A. 9. οὖν] δὲ C. 10 ἐν ὑπάρχει MS. μὲν οὖν ὀνομ. B. 12. ἰδία] deest B. θέσις A. διάθεσις ceteri. 15. αὖ] ὁ DM. Vid. Hom. Il. 3, 200. 20 ὁ [καὶ] S. 22. ἔχει B et mg S. 23. ἔχει DM. ἐπίρρημα δὲ φαίνοιτο A. ἐπίρρημα φέροιτο B. 27 δυοὶ ἂν S.

84 2. οὐ λυπεῖ κἂν χωρὶς τοῦ ἰδίου ἄρθρου, ὁ A. τὸ ἐν ἐκλείπει, καὶ τὸ κύριον χωρὶς τοῦ ἰδίου ἄρθρου λέγεται. ὁ ceteri. 6. τὸ ὁ B. 7. συμπαραδέκτων S. auctore Porto. 8. μὴ deest BCDM. 9. εὐδεκτον S acceptum a Porto. *Fortasse etiam ἐνδεκτὸν legi potest, ut idem fit quod οὐ γὰρ ἐνδέχεται, sicut infra* 148, 4. 181, 10. SYLB. 11. ἄρθρων C. 12. συναπενεχθήσεται A. συνενεχθήσεται ceteri. 14 διά] τὰ B. 16. μοι ABC et mg S. τοι ceteri. 17. ἀπαράδεκτον Sud. γίνεσθαι A. γενέσθαι ceteri. 20. οἱ M 23. μετά] deest B 26. καὶ] deest BCDM.

85 4 ὁ ἐκών —]. Cf. Schol. Ven. ad Il. 12. 379. 17. 190. Eustath p 1097. 64. 1841, 31. Etym. M. p. 19, 49. (coll. 47, 2) 350, 34. 6. κατὰ D. 7. οὗτος — 8. ἐστι] in mg habet A. 8. ὑβρίσας libri omnes. *In libro ms. post illud οὗτός ἐστι erat μετοχῆς· καὶ γὰρ χωρὶς μετοχῆς ἀκατάλληλος. sed neutra lectio nobis satisfacit. Suspicor itaque legendum esse sic:* ὁ τὸν ἄνθρωπον ἑκὼν ὑβρίσας, οὗτός ἐστι, μετὰ μετοχῆς. καὶ γὰρ χ. μ. ἀ. ὁ λόγος. PORT. Mihi post verbum ἐστί deesse videtur alterum exemplum. ὁ τὸν ἄνθρωπον ἑκὼν οὗτός ἐστι. γὰρ deest B. χωρὶς μετοχῆς mg S. χωρὶς τοῦ ἀπαρεμφάτου ceteri praeter A. 9. ὁ] deest A. εἴρηται [δὲ] S. 11 ἀκαταλληλότητος AB. καταλληλότητος ceteri. 15. διαφέρει] διαφόρῳ A. 16. δυσχ. δὲ τὰ τῆς συντάξεως S ex P. οὐ μὴν τὰ τῆς συντάξεως in litura A. Omittunt CDM. 17. προειλήμεθα A. 19. αὐτὸ] deest B. αὐτὴν deest BCDM. 21. καὶ] recepi ex A. 23. ἐνικὴν A et mg S. τὴν αὐτὴν Soph. γενικὴν M.

24. πάντως] deest BCDM. 26. τὰ] deest B.

86 1. πρόσθω A. πρόσθω ceteri. Cf. p. 124, 8. 162, 5. 208, 4. 7. τούτῳ A. οὕτως ceteri. 8 ἀπεδείξαμεν B. 13. τὸ ποιοῦν τοῦτο B et mg S. τὸ ποιεῖν τοιοῦτον DMS. 17. παριστάναι S. 19. αὐτῷ omittit B. ὥσπερ M. 21. συμπλέκον libri. 23 ὁ — 25. παρεγένετο] omittit C. 24. διεδείξατο D. δυνάμει] omittit B. τὸ αὐτὸ A. τὸν αὐτὸν ceteri: quare νοῦν addebat Sylburgius. τῷ ABD. τοῦ CMS. 28. ἀντωνυμίας C.

87 2. ὑποτακτικῇ] Additur vulgo συντάξει. Quod omittit pr. A. 5. αὐτὸς B. 6. ἐν deest C. 8. ἑαυτῶν A. ἐν αὐτῷ ceteri. 9. οὐχὶ τοῦτο οὖν BS. 10. οὐ πάντως] omittit pr A. 11 et 14. ἀπηνέγκατο B. ἀπηνέγκαντο ceteri. 12. ἐστίν] omittit A. 13. διέστησε B. Prius τὰ omittunt DM. Alterum καὶ recepi ex A. 16. καὶ] τὰ DMS. 19. οὐχ B. 24. προῦπτον οὖν ὅτι BS. 26. οὖς DM.

88 4. λέγων ABCDM. 5 ἀθροιστικῇ C. 6. ἴσ. ἀφιστάμενον τὸ ἃ τοῦ Dud. ἐπιστάμενον τὸ ἃ. τὸ ceteri. 7. συντηρεῖσθαι, im mg posito συνηρτεῖσθαι, C. 8. τι καὶ ἀορ. DMS. 9. καὶ deest DM. 13. Vulgo οὐκ ἀδιαφορεῖ. Omisi negationem cum A et Sophiano. 17. πρώτῳ B et mg S. συνέβαλεν AB. ξυνέβαλεν vg. 21. ὀνομάτων correctus A. 22. ἑκὰν A et mg S. ἐὰν ceteri. 28. ὦ deest A. ὁ τρύφων omnes praeter B,

89 2. ἐνεγένετο A. ἐγένετο ceteri. 3. τοῦ ἄνδρα B. Versus est Hom. Od. 1, 1. 4. πολλὰ deest D. 5. Πλάγχθη [καὶ. Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος] Sex principio Iliadis. 7. μὲν] deest B. 8. αἱ Dud. αἷς αἱ C. αἷς vulgo. 10. ὅτι Dud. ἐπὶ ceteri. 13. κε] καὶ M. Versus est Hom. Il. 7. 125. 15. ποτ' ἐμὲ B. μέγα γέγηθε BCDM. 17. τὸ γηθῆσαι A. γέγηθε BCDM. 18. καὶ εἰ M. ἀκαταλλήλως mg S et recentior A. καταλλήλως pr A. ἀκατάλληλον CDM. ἀκατάλληλα DS. κείμενα — 20. κατάλληλον desunt C. 20. σύγκλισιν mg S. συγκατακλίσει C. συγκλίσει ceteri. 21. σὺν τοῖς Soph. 24. διεπεμψάμην A. ἐχαρισάμην vulgo. 26. τὸ] ὁ M. 28. ἀντὶ του ο το ος A. τὸ ὁ ἀντὶ τοῦ ὅς ceteri cum S. τὸ ὅς ἀντὶ τοῦ ὅς mg S.

90,1. ὁ Ἀρίσταρχος vulgo. Erasit articulum A. 2 καὶ] recepi ex A, qui haec, καὶ — 6. ποίηματα, in mg habet. ὅτι deest B. 4. προςλαβὼν M. γοῦν] Accessit ex A. 5. ὁ Ἀρίσταρχος omnes praeter A. 7. τῇ φωνῇ AC et mg S. τῆς φωνῆς ceteri. 11. τάξεως A. συντάξεως ceteri. τάξεως καὶ τῆς συντάξεως M. 13. Hom. Il. 21. 194. 15. γὰρ] deest BCDM. τάξεως A et γρ S. συντάξεως ceteri. 19. μέντοι omittit pr A. 20. εἶναι δύναται ἄρθρα A. ἄρθρα δύνανται εἶναι ceteri. 22. ἐπὰν δὲ τὰς B. 23. παραστήσωμεν A. 24. τούτων δὲ τῆδε omnes praeter A. τὸ AB. 25. Hom. Il. 18. 460.

91,2. Particula ὡς deest libris omnibus. Quae postquam addita est, non opus expuncto, quod expungebat Sophianus, εἴρηται. 5. οὐκέτ'] οὐκ A. 6. τι deest C. 7. θώρηκα B. 8. ὁ deest B. 9. ἀσπίδα AB. ἀσπίδι ceteri. 11. σφυρίοισιν DM. θώρηκα ABC. θώρακα ceteri. Item v. 27. 14. τοιοῦτο C. παρῇ A et mg S. παραλάβῃ ceteri. 15. κατάλληλοι D. 17. προυπεδείξαμεν ABC et mg S. 18. συναρτυθήσεται DM. 20. πότε [δὲ] S. 22. λόγον] omittit pr A. 23. γεῦν omnes praeter A. ἡ omittit C. 26. προκαταλελεγμένα B. 28. γὰρ AC ἐξαιτεῖται legendum cum libris omnibus. Quod mutatum hic errore operarum.

92,3 πρόθεσις mg S. 4. ὑπῆρχεν αὐτῷ, τοῦτον ἀπώλεσεν ὁ A. ἦν οἱ, ἀπώλεσε ceteri. 6. Καὶ — 18. Αἰολεῦσιν] Haec unus servavit A. 22. καὶ τὰ omnes praeter A. προϋποκείμενα AC. ὑποκείμενα ceteri. 23. διέστησαν BCDM. Emendaverat Portus ex Theodoro Gaza: confirmat Priscianus p. 1049: *aquilae devolarunt, haec ab oriente, illa ab occidente.* δύο αἰετοὶ S. ἀνατολῆς BC A in compendio ambiguus. Vulgo ἀνατολῶν. 24. ἴσ. δυσμῶν mg S. 25. συντάξεως [Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν S. Nobis unus versus sufficere visus est, ne ille quidem in libris scriptus inventus. Est autem Hom. Od. 1, 23.

93,1. τοῦ τ] τούτων B. 8. τῶν deest B. 10. διχὰ DM. 12. δυσσομένου omnes praeter A. 14. εἰ καὶ εἰ C. ἐπ' A et mg S ὑπ' ceteri. 18. ἄχρι τοῦ Ὀλύμπου] ἴσ. χθαμαλώτερος mg S ex Hom. Od. 12, 73. οὐ]

deest M. 21. ἐπιδείξαμεν A. ὑπεδείξαμεν C. ἀπεδείξαμεν ceteri. 22. μόνη μὴ desunt B. περιλαβοῦσα C. 23. τὸ ῥῆμα omnes praeter A. 24 οὐκέτι deest ABD. 26. Hom. Il. 16, 317. 28. τοῦ λόγου τῆδε ABC. τῆδε τοῦ λόγου ceteri.

94,2. τῶν δὲ δύο B. 3. ἵκει AC. ἥκει B. ἱκάνει DMS. καθὸ BC et mg S. καθ' ὃν ceteri. κἀκεῖνο libri omnes. ἐπιστήσει ABC. ἐπιστήσῃ DMS. Optativum maluerat Sylburgius. 5. καὶ — 9 κοινοῦ] in mg habet A. Versus sunt Arati. μὴν BCDM. δύο M. πόλοι] κόλαβοι B. ὑπολάβοι CDM. 7. ἐπίοντος] ἐστὶν οὗτος BCDM. 8. πάλιν — 9. ἐπίοντος desunt B. 9. ἐστιν οὗτος CDM. γὰρ deest B. 12. ἐπὶ ὁ πόσων M.

95,3. μὲν recepi ex A. 4. λόγοις A et mg S. Priscianus p. 1061: *in oratione*. δέουσι ceteri. 8. πτώσεων A. πτώσεως ceteri. 9. Articulum τοῦ recepi ex A. Priscianus: *ut pro toto nomine subeant i. e. pro omnibus eius casibus.* 12. ἀνθυπενεχθεῖσαι A. ἀνθυπαχθεῖσαι ceteri. ἀναπληρώσει B. 14. πρόσωπον δεύτερον ABCD. 18. τῷ μὲν γὰρ A. καὶ τῷ μὲν ceteri. δηλοῖ] ἐνη και A.

96,3. ἐγένοντο B et mg S. ἐνεγένοντο ceteri. 4. γινομένης omittit A. ἕτερον νοούμενον] ἑτεροιούμενον A. 6. μεταλαμβάνοντος mg S. 7. διὸ καὶ πτῶσιν B. 10. σοι ABCD. 18. τρίτου AC. τοῦ ceteri. καὶ omittit B. 19. Eam quaestionem positam esse ab Apollonio in ῥηματικῷ suo, intelligas ex Ge. Choerobosci Scholiis supra memoratis: διὰ τί δὲ μὴ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐκινήθησαν, τουτέστι, πτωτικῶς μὲν κατὰ τὴν ἀρχουσαν, προσωπικῶς δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ δευτέρου λόγου τοῦ ῥηματικοῦ Ἀπολλωνίου, εἰ θεῷ φίλον μαθησόμεθα (fol. 229. r.). 22. ἴσ. τὸ ἄρχον. Dud. Priscianus: *quam principium*. τῷ ἄρχοντι ceteri. 23. ἐν ἑνὶ libri omnes. προσχωρῆσαι ABC et mg S. Priscianus: *accedere*. προχωρῆσαι DMS. 25. ἐπεδείξαμεν A.

97,2. ἐστι recepi ex A. 6. κἂν ῥήματος A. καὶ [τὸ] ῥήματος S. καὶ ῥήματος ceteri. παρεισδύηται A. παρεισδύεται ceteri. 8. [δ'] ἡγοῦμαι S. 12. ἡ ἐξαίρετος κλίσις] Priscianus: *de praecipua et singulari demonstratione*. Leg. *declinatione*. 14. εἶεν deest A. 16. ἐπιτεταγμένη B.

οὐδὲ πρός τι ἀνατεινομένη omittit B. 19. τα omittit B. ἐπινοεῖται A. νοεῖται ceteri. 21. γὰρ deest A. 22. ἀνατείνεται deest A. ἴσ. ἐπιτείνεται mg S. 23. ἐπιτεῖναι A. ἐπί τινα ceteri. ἀπήντησε Dud. 24. ὃν ἀπετάθη Dud. ὃ ἐπετάθη A. ὃ συνετάθη ceteri. 25. εἴρηται B. 26. οὖν om A. 27. τόνον deest D.

98, 1. μετατιθεῖσαι A. μετατεθεῖσαι ceteri. τῆς 2. βάρος ἀπὸ A. 4. Hom. Il. 4, 63. 5. τῆς [τοῦ] S. τοῦ B. 7. ναί DM. Versus est Hom. Od. 13, 232. 9 δὲ καὶ omnes praeter A. 11 et 23. ἀντωνομάζεται DM. 12. Hom. Il. 13, 1. 16. ἔτυχον A. ἔτυχεν ceteri. 17. παρειλημμέναι — 18. ἀντὶ omittit B. παραλημμέναι M. ἀλλὰ γὰρ δυνάμει A. 18. τῶν ὀνομάτων τῶν DSM. τῶν ὀνομάτων C. μετὰ τῶν ἄρθρων B. προςλαμβ. B et mg S. 19. ἀντονομάζονται B. 23. ἔστι — 24. ἀναφορὰν] *Hoc totum puto esse non Apollonii, sed studiosi alicuius, qui dum l cum istum pertractabat, apposuit ad marginem hoc scholium.* PORTUS. διότι B. ἀντονομάζονται B et mg S. προκατειλεγμένον — 24. ἀναφορὰν omittit C. 28. καὶ οὐκ A.

99, 1. ἀλλ'] τῶν ἄλλων B et mg S. 2. εἰς τὰς δεικτικὰς omnes praeter A. 4. ἑκατέρων B et mg S. 5. ἀντονομάζεσθαι DM. 6. εἰρῆσθαι deest A. 7. μὲν deest A. μὴ deest ACDM. 11. ἀντιθεῖ A. ἀντιθῇ ceteri. 12. δὲ] τοῦ C. 13. δὲ deest C. 14. παρὸν] ἔξεστι B et γρ S. 16. Alterum τὸ recepi ex A. 18. ὅτι καὶ ἡ BCS. 19. ὥστε A. ὡς ceteri. ὄψεως] δείξεως B. 23. ἔστιν C. καὶ omittit B. 27. Articulum τὸ dedit A. expressit Priscianus: *quicunque potest hunc actum suscipere.* Quo cum careret Portus, verba haec πρᾶγμα παραδέξασθαι mendosa putavit.

100, 1 γε μὴν BCDMS. 2. Vid. Etym. M. 173, 6. 321, 29. 4. ἔφαμεν] Vid. p. 97, 15. ἐπινοεῖσθαι B. 5. φωναὶ omittit pr A. 11. αἱ omittit C. 13. στερομένη pr A. στερουμένη ceteri. 14. συνεστέρετο A. συνεστερεῖτο ceteri. Cf. Etym. M. 64, 21. 15. τῆς] deest libris. τὴν ἐπὶ A. 16. τὴν παραγωγὴν B et mg S. 17. προσδέχεσθαι C. 19. ἄβρωνα C. ἄβρωνα ceteri. 21. πρόσωπον B. 22. συζυγοῦσαι B. 23. τε

omittunt C. 27. αἱ omittit B. 28. κλίνασι A.

101,8 ἀντωνομαζόμενον DM. 10. τοῦ recepi ex A. 14. γὰρ omittit B. 15. ἀοριστροῦται A. ἀοριστοῦνται ceteri. 18. ἐξαίρετος, ut videtur, A. 19. ὁ δὲ S ex P. οὐδὲ A. οὐδὲ ὁ BCDM. 20. πολυμερὲς DM. 21. ἴσ. μὴ διὰ Dud. Consentire videtur Priscianus p. 1065: *ne una voce diversae significentur personae.* 26. ἀπ' A. ἐπ' ceteri.

102,6. ἐμὴν A. 14. ὑποδιδαύσης C. 15. ἐκ κλίματος Dud. ἐκλήματος, addito a recentiore manu altero μ, A, ἐγκλίματος ceteri. 18. καὶ αἱ A. 19. τῷ γύναιξ τῷ ὕδας A. 21. δὲ omittit B. 25. ἐπισκώπτειν C. ἐπισκέπτειν A. ἐπικόπτειν S. ἐπικόττειν M.

103,1. ἀψιλλογίαν D. 2. ἀντιλαμβάνειν B. 3. ἀλλ'] ἢ καὶ mg S. καὶ B. εἰς] ὑπὸ τὸ μὴ εἰς A. τοῦ omittit C. 4. ἀντιπαραλαμβάνονται B et mg S. γὰρ omittit A. λήξεις mg S. 6. ἀντιπαραλαμβάνειν B et mg S. 7. ἐπειδὴ A. ἐπεὶ ceteri. διακριτικὸν ABC et mg S. διακριτήριον DMS. 11. ἐκεῖνο B. ἐπιστήσειεν libri. τὸ τῆς ἀκολουθίας P. 12. ἀπέλευσαν M. 13. *Planudes legit* πᾶσαι: *et post hoc ipsum commation interpungit; ut in Dud. adnotatum.* SYLB Vulgo enim πάσαις ἡ. Priscianus: *Sed forte quaerat aliquis, cur consequentiam evitaverunt pronomina et cur non nomina* (fort. *omnia*). *Nominum positio inversa est.* — 14. ἢ εἰς ἰδίας B. πλάττων A. 16. ἡ deest B. Dud. τούτων τῶν ὀνομάτων et v. 17. ἑκάστου τῶν ὑποκειμένων. SYLB. 17. ἀπονείμειε A. ἀπονέμοι ceteri. 19. συμπιστεῦσαι B. 20. ἐστέρετο τὸ διὰ A. Priscianus: *caruit* ὑστεροῖτο τὸ διὰ C. ὑστεροῖτο τὸ διὰ B. ὑστεροῖτο διὰ DMS. 26. συνδιαστέλλῃ B. 28. αἱ deest A.

104,2. ἵππος A. ἵππῳ ceteri. λευκὸν A. 3. ἢ τὸ A. ἢ ceteri. πλάτωνι libri. 5. παραπίμπεσθαι BDM. 7. ἐξ] οὐκ B. ἐνεγίνοντο A. ἐγίνοντο CM. ἐγίνοντο ceteri 8: μέντοι γε DMS. 10. ἢ omittit S de coniectura Porti. εἰ M. οὐσίαν ὅπου ἔχουσιν B. εὔληπτα omittunt BCDM. 11. ἐπισυμβεβηκότα A. συμβεβηκότα ceteri. 13. βραχὺν A. γὰρ omittit C. 14. ὑπορέχοντα A. 21. διὰ παντὸς ABDM. δι' ἅπαντος C. Emendavit Portus.

22. μιᾷ omittit pr A. 23. ὑποτείνουσι D. ὑποπτεύουσι M. 24. τοῖς ἰδίοις M. 25. τὴν omittit B. τοῖς omittit A. 26. ἤ γε DM. 28. ἢ διὰ AS.

105, 1. ὑποκλίνεται τὸ ἀκόλουθον BCDM. ἢ τῆς A. 2. ἧς] Libri οἷς. 4. ἄλλως Soph. ἀλλ' ὡς A. ἀλλὰ ceteri. εἴπερ A οὐχ ὥσπερ vg. 5. γὰρ] Accessit ex ABC. 6. Prius ἢ omittit A, alterum B ἢ] καὶ ἢ B. 8. ἀναδεδειγμένη DM. 11. καθὼς πρόκειται. Αἱ οὖν S cum B DM. 14. καὶ οὐκ C, 16. καὶ — 19. ὑποκείμενον] Omittunt BCDM. 25. ἴσχυσι C. 26. ἢ καὶ ἀνθρώπος B.

106, 1. ἢ] ὁ C. καὶ διὰ omnes praeter A. 3. καὶ διὰ omnes praeter A. 4. ἵνεκα A. ἕνεκεν ceteri. εἰς — 6. ἐστὶν] omittit DM. 5. πλείστων οὐσῶν καταλήξεων B. 9. αὐταί BC et mg S. αὗται vg. αἱ deest B. παραδειχθεῖσαι C παραμιχθεῖσαι B. 11. πτάσεις A. 13. τὸ deest B. 15. τίσις ACDM. τοῖος B. τίος S. de coniectura, ut videtur, Porti. Cf. Etym. M. p. 759, 35. 17. καὶ deest B. 18. ὡς ἐν BCDS. 21. Cf. Schol Theocrit. 7, 24. 23. ἀντὶ ἀντωνυμιῶν BS. 25. Hom. Il. 1. 12. 27. Hom. Il. 1, 84. 28. Hom. Od. 13, 88.

107, 1. Hom Od. 2, 206. 2. προσλαμβάνεται B. 3. καὶ καθόλου A. καθόλου [γὰρ] S. καθόλου BCDM. 4. ἁπάντων A, πάντων ceteri. ὀνομαστικαὶ A. ὀνοματικαὶ ceteri. 5. αἱ deest CDM. 13. τοῦτον deest A. 14. ὡς] οὐ B! 16. σημαίνοντα A cum Soph. σημαίνουσα ceteri, 18. ὑπεδείξαμεν A. καὶ omittit pr A. 25. προεκτιθέμεθα A.

108, 1. προσχωρεῖ A. ἀντωνυμικὴν B. 2. γὰρ — 4. ἄρθρου] Omittunt BCDM. 3. καὶ omittit pr A. τοῦ deest A. 4. Χρύσης] Hoc nomen recepi ex A. 5. ὁ deest B. 6. τὸ ἄρθρον A. τὸ δὲ ἄρθρον A. παραδώσει C. προσδώσει ceteri. 8. ὀνόματος παρειλημμένη omnes praeter A et, qui illa quoque ἐπεὶ παντὸς omittit, C. 9. ἐπεὶ — οὐκ] in litura A. μετὰ A. κατὰ vg. ἐμποδιζόμενον παραλαμβάνεται omnes praeter A. 18. Participium παραλαμβανομένη deest A. et mg Dud. ante haec τὸ τοῦ ἑπομένου προσώπου pónitur in C. ante haec τὸ τοῦ ἑπομένου προσώπου in BDM. μετάληψιν — 19. τοιαῦτα] Omittunt

BCDM. 19. ἔχει] omittit mg Dud. ὁ περιπ. κιν.] Omittunt BCDM. 21. ὡς ἐὰν A. 28. τοῦ — 109, 1. κινεῖται] in mg A.

109,2. συναχθείη B. 3. ἴσ. αὐτὸ mg S. 4. τὸν deest B. 6. μὴ B. 7. ἂν omittit B. καὶ αἱ A. ἀντωνυμία ῥηθείη B. 8. τοῦ λόγου B 9. μετατιθέντα A. μεταταχθέντα B. ἄλλως B. 11. ἅπαντα] Accessit ex A. 12. πυκνά] Omittunt omnes praeter A. Item, quod v. 13. infertur, τόνῳ. 13. ἔτι B. 17. αἱ φωναὶ ἐπικρατοῦσιν A. ἐπικρατοῦσιν αἱ φωναὶ ceteri. 18. ὡς] Vid. nos ad Apollon. de Pronom. p. 204 (364). 19. ὁμολογως γοῦν A. εὐλόγως οὖν ceteri. 21. ἀντωνυμικὴν B. 23. συμ καὶ σαφὲς omnes praeter A. συμπαρεπομένων Dud., παρ παρεπομένων A. 28 τὸ deest B.

110,2. ἔτι] ἔστιν C. ἐπὶ τῶν ουδετέρων D. 4. παρηκολούθει ABC et mg S. παρηκολουθήκει DMS. τὴ αυτος ως αυτος A. καὶ omitti pr A., 5. παρὰ τὸ] Haec addidi ex A. τῶ ἡ D. 6. κἀπεὶ τὸ ουδέτερον A. κἀπὶ ουδετέρου CM. τὸ τά C. 7. ἤρχετο A. ἤρξατο ceteri. 9. Articulus τὴν accessit ex A. 11. θηλυκῶν A. θεματικῶν ceteri. 12. ἀπὸ AB. ἐπὶ ceteri. 15 τηλίκων τὸ τηλικούτων B. τηλίκοι τὸ τηλικοῦτον ceteri. ταυτὸν A. ταὐτὸ ceteri. παρηκολουθει A. ἐπακολουθεῖ B et mg S. ἐπηκολούθει ceteri. 16. αἱ deest B. 17. προκειμένης A et mg S. παρακειμένης vg. αὐτῶν MS. *Praesens tamen disputatio sequi it potius* αὐτῶν. SYLB. 18. καὶ ἐπὶ omnes praeter A. πρόκειται AB. 20. τῆς τῶν τοῦ τ AB. τῆς τοῦ τῶν C. τῆς τοῦ τοῦ τῶν DMS. 21. οὐδὲν omittit A. 22. αἱ γαρ και τῶν A. ἔτι γὰρ καὶ vg. 24. διὰ deest DM. 26. τὴν AC. τε τὴν B. τῶν DMS.

111,3. ἄβρωνι CD. ἄβρωνι ceteri. παρῆκται A. παρήχθη ceteri. 4. ὀψὶ D. 8. ἐγχωρῆσαι — 9 λόγου] Omittit C. 10. Alterum καὶ omittit C. 13. ἐγίνετο C DM. 17. ὅσ ῥα γὰρ M. Vid. Hom. Od. 17, 172. 18. κηρύκων] θυμῷ BCDM. 20. κἀκεῖνο A. ἐκεῖνο ceteri. ἔλειψεν ἐν τῇ εὐθείᾳ τὸ τ BP. 22. οὐκ] Recepi ex B et Soph. 25. πλάγιοι A. πλάγιαι ceteri. τοῦ τ] τούτων BCDM. Emendaverat Portus. 28. καὶ τὰ δασυνόμενα —] Vid. Eustath. p. 149, 15. 194, 26.

112, 2. δὲ] Recepi ex A. 3. οὗτος B et mg S. 10. ἐγὼ γράφω — — ἐμοὶ γράφεις B. Versus est Hom. Il. 4. 63. 13. φησί A. 14. σύ ἢ σε] Priscianus p. 1069. *ego et tu.* Et mox: *ad quem*, ut videatur legisse πρὸς ὄν. Sed cf. p. 251, 16. ὡς 16. ὄντα A et mg S. ἔστα ceteri. 18. καὶ οὗτος A. Priscianus: *non minus tamen sic quoque.* καὶ ἡ οὗτος ceteri. 22. οὐ φημὶ [γὰρ] S. 22. τούτου καὶ πρὸς DMS. 23. χρειώδεις legisse putes Priscianum: *ad nihil utile pertinent.* 25. γε καὶ αἱ omnes praeter A. γραφόμεναι B. ἀοριστότατοι BDMS. 26. ἀπώσθησαν B. 27. μοι deest M. ἐντελικὰς] An ἐπισταλτικάς? Priscianus certe: *Unde rationabiliter, quo sibi invicem scribunt, solent nomina propria praeponere.* Cf. p. 241, 6.

113, 1. προτεθειμένων B. 4. προσώπου A. 5. αὐτοῦ plerique. 7. διάθεσιν B et mg S 8. κατὰ] καὶ B. 10. μὲν deest D. 17. πρόσωπον deest A. τὸ AB et mg S. τῷ ceteri. 19. τοὺς γινομένους A. τοὺς γινομένους. Priscianus p. 1070; *nec ad eos, qui nascuntur.* οὓς λέγομεν ceteri. 25. τῆς κλητικῆς omnes praeter A. 27. γινομένην A. γενομένην ceteri.

114, 1. κἀκεῖνο A. ἐκεῖνο ceteri. αὐτῶν A. Priscianus: *a nobis verba facientes.* αὐτῆς ceteri. 5. ἀπῄτει A. ceteri ἀπαιτεῖ. 7. ἀνταναπληροῦσαι A. ceteri ἀναπληροῦσαι. 14. ἐγχωρεῖ A. 17. προσηνεχθῆσθαι A. προσκυροῦσθαι ceteri. Eadem forma infra p. 153. 26. γίνοιτο — ἀναδέξασθαι. 18. τοιοῦτον ABC. τοιοῦτο DMS. ὡς αἱ BS. 19. γινόμεναι B. 21. πρόσωπα in mg A. 23. κατὰ τὴν συζυγίαν B. 25. οὖν deest B. τὰ ὀνόματα ἀνέφικτα ACDM. ἀνέφικτα τὰ ὀνόματα BS. τρισὶ libri. Sed Priscianus: *non igitur quod non habet tertias personas nomen.* 26. ἀλλὰ καὶ καθὸ A.

115, 1. Hom. Il. 3, 229. 4. ἰδίας ποιότητος] ἰδιότητος B. 6. οὖν deest DM. 7. τὰ deest D. 10. Prius τὸ deest A. 13. τοιοῦτο A. ceteri τοιοῦτον. ἡ ἰδίας ποιότητος θέσιν] desunt A. Nominationem interpretatur Priscianus. 16. ὀνομάζεται A. 18. προσχαρίσασθαι A. προσχαρίζεσθαι ceteri. συντείνουσι, addito a recentiore

manu ἰ, A. 21 ἰδίαν B et mg S. ἰδίας corr A. 22. ἐσήμαινε correctus A, ἐσήμανε ceteri. κοινῇ BC.

116, 1. αὐτοῦ Portus. αὐτῶν A, αὐτὸν ceteri. 4. τῆς συντάξεως τῶν B. 5. πρὸς — 6. ἀντωνυμιῶν omittit C. πλάγιοι A. πλάγιαι ceteri. 8. μὴν deest B. ἀναστρέφει A. 9. ἅπαντα — 10. ἐλλιπῆ] Desunt C. 10. πλαγίους A. πλαγίας ceteri 11 αὐτῶν αὐτοτελῆ A. αὐτοτελῆ αὐτῶν ceteri. 12. Hac τι facile careas. 13. πλατεῖαν C. 14. καὶ accessit ex A. 20. Libri τοῦτο. Genitivum tuetur Priscianus: *cuius approbationem esse dicunt eam.* Cf. p. 320, 3 et 63. 16. τὸ] *Fortasse genitivo casu legendum* τοῦ μὴ δ. *Sequentia Dud. sic clarius legi posse adnotat*: τοιαύτην φράσιν, ἐγὼ μὲν παραγινόμενην, σὺ δὲ οὔ. εἰ γὰρ μὴ προςλάβοι τις καὶ τὰς ἀντωνυμίας, ἀκατάστ. SYLB. 21. εἰ [γὰρ] μὴ S. Idque recte, si post illud φράσιν inseras haec: παραγινόμενη μὲν, σὺ δ' οὔ Cf. de Pronom. p. 27. (287). τις καὶ τὰς omnes praeter A. 22. γὰρ deest B. 23. ἀκατάστατα — γενήσεται] in mg A. 27. ἐφίσταται B. λείπειν καὶ πλεονάζειν A. Priscianus: *et deficere et abundare.* πλεονάζειν καὶ ἐλλείπειν ceteri. ἐκ μέντοι — 117, 3. παραθέσθαι] Parum haec intellexit Priscianus p. 1074: *Sed ex communi elocutione doctorum et maxime a scriptorum constructione, qui sine mendis scribentes perspicaciter magis ea utuntur et ex vi ipsius orationis solent, quod necessarium est, apponere.*

117, 4. προϋφίσταται D. δηλούμενα ἑτέρων μερῶν λόγου ACDM. Priscianus: *aliarum partium intellectus.* δηλούμενα ἐξ ἑτέρων μερῶν λόγου B. ἕτερά τινα μέρη δηλούμενα S. de coniectura Porti. 8. καί. 10. καὶ πάμπολλος BS. πάμπολλος — 13. μᾶλλον desunt C. τοιοῦτο A. τοιοῦτον ceteri. Item v. 15. 11. τὸ A. ceteri τῷ. 12. τῷ] libri. τό. τῷ ταχύτερος τὸ libri excepto, qui omittit, A. 15. δὴ deest A. 14. ἐφιστάνομεν BCDM. ἐφιστάνομεν an ἐφιστάνομεν A. Emendavit Portus. τοὺς ἐπαγγελλομένους καὶ τοὺς ἀποφ. libri omnes praeter A, qui uncis includit illa τοὺς ἐπαγγελλομένους omittitque καὶ. 17. Hom. Il. 9, 649. 19. καὶ κατ' C. ἀπὸ BC: malebat etiam Portus ἐξ DMS. omittit A. 20. ἐξ ABC., ut legendum coniicio.

bat Portus. ἀπ' DMS. Versus est Il. Θ, 385. 21. τὸ AC. τῷ DMS. ἐν τῷ B et mg S. 22. ἐνικὸν μὲν καλούμενον B. τὸ M. *Fortasse geminata* καὶ *legendum* καὶ δὴ καὶ ἐν SYLB.

24. αὐτὸς ὁ ὁρισμὸς A. Priscianus p. 1075: *ipsa indicatio.* 25. κινουμένη B. 17. πάλιν ἐγκειμένης A. Priscianus: *habens in se affirmationem.* παρακειμένης ceteri.

118,1. ἢ] Accessit ex AB. Priscianus: *etiam vel non respondemus vel lego.* Unde addi posuit ἢ οὔ. 2. τοῦ ἐναντίου B. 4. ἐνίστασι A. ἔστι vg. Priscianus: *sed et de his — tractabimus.* 5. ὡς ἔγκειται omnes praeter A et Priscianum: *Inest etiam.* 7. τῇ ἀντωνυμίᾳ C. 9. ἐλλιπὲς BC. ἐλλειπὲς ceteri. De re cf. S. Empir. Pyrrh. Hyp. I, 199. 14. τὸν deest B. 16. Ἀχαιοῖσιν [δὴ ἔπειτα] S ex Hom. Il. 24, 243. 17. διὸ C. *Post* μιᾶς μὲν οὔσης ἐν τῷ ᾑρεῖτο *subaudiendum commation hoc,* τῆς δὲ ἑτέρας ἐν τῷ μᾶλλον: *quod propterea omittitur, quia exprimitur in seq.* SYLB. 18. τῷ ᾑρεῖτο S. καὶ] κατὰ B. 19. συμπαραληφθῆναι A. περιλειφθῆναι DM. παραληφθῆναι ceteri. 20. ὑπάρχειν A. ἀπεῖλειν B. 25. δὲ B.

119,4. πάντα C. omittit DM. 6. ἄβρων C. Ἄβρων S. cum ceteris. 7. μὲν deest A. παραλείπει A. 9. ἑκατέρου B et mg S. 11. διαστέλλῃ omnes praeter A. ἕτερον addidi ex A. 14. Hom. Od. 12, 33. 15. ἑτέρων DM. 19. περιττεύουσα παρῆκε B. 21. ἔμεινεν omnes praeter A. 24. τὸ τοιοῦτον] τοῦτον B. 27. Articulum αἱ ante illam ἀπὸ versu proximo ponunt BCDMS.

28. ἀρχὰς mg S. ἐ] Omittunt BCDM.

120,1. τῇ A cum mg S. Ceteri τῷ. 5. κλητικὴν M. 7. γε] Deest B. 10. παραλείψεις B. Dud. 12. ἐγκλινομένη C. 14. οἷον ὥς τυ φιλέοντι] Omittit A. Extremam vocem omittunt etiam BCDM. Habet eam P. Versus est Theocriti 3, 19. 15. ἐγγινόμενον C. 16. ἀποβάλῃ AC. ἀποβάλλῃ ceteri. 18. συνεκπίπτει DM. συμπίπτει B et mg S. 21. προστάξεις] deest B. 25. τρίτου C. 26. γὰρ] γε A. 27. ἄρχεται mg S. κεῖται B.

I..εγα.

121, 1. ὑπαγορεύσει C. 5. παραγράφηται B. 8. μόνως ACDM. μόνης B. μόνον S. 10. τοῦ τόνου] τοῦτο ἐν BCDM. 12. εἰ γὰρ omnes praeter A. 13. διττοῦσαι A. διττὸν οὐ νοηθήσεται BCDMS. ἔστι γοῦν libri omnes 14. αὐτῷ. C. ἐκὼν A. ἐὰν ceteri. παρέμφασις omnes praeter A. 17. παῖδ' ἐμοὶ D. παῖδα δ' ἐμοὶ M. Vid. Hom. Il. 1, 20. 21. προσδυνάσται A. 24. ταυτὸν A. ταυτὶ DM. ταυτὸ ceteri. 25. πᾶσα φησὶν A.

122, 5. Hom. Il. 9, 477 (481). 6. Hom. Il. 9, 160. 7. τὰ deest BCDM. 12. Port. τὸ ὑπερβατόν. 13. δὲ BC cum Dud. 16. Ἴσ. ὡς ἀνεχομένου Dud. Particula ἂν deest B. προσιόντος pr A. 17. τὸν A. τὸ ceteri. ἐκκείσθω BC et mg S. ἐγκείσθω ceteri. 22. μὲν] δὲ A. Vid. Hom. Il. 2, 494. 24. κλόνιος M.

123, 2. καθίστανται B. τῷ] τοῦ D. τούτων D. 5. καὶ deest B. 6. ἔνθα B. 7. Ἴσ. προκειμένου Dud. λόγου deest B. 8. καθιστᾶσι BCDM. 9. μὲν omittit DM. 11. τὸ recepi ex B. 12. ἐν οἴκῳ AB 13. ὑπεδέξατο CS. Vid. Hom. Il. 4, 82. 16. δὲ B. ταύτην D. 18. ἐναντίον B. *Cum Apollonio confer Priscianum lib. 17.* SYLB. 23. ἐγκείσθω A. 25. οὐ] καὶ C. 26. et 28. τρύφωνος libri.

124, 2. ποιήσεις BS. Cf. 125, 11. 3. ἀνεδέξατο BCDMS. 4. τῷ τηνικαῦτα CDM. τοτηνικαῦτα S. 5. Deesse videtur ante articulum τοῦ vel ἀπὸ vel ἐκ. 6. τρύφων περιπατεῖ A. 14. Ἀπολλώνιος [καὶ Τρύφων περιπατεῖ, καὶ διαλέγεται] S de coniectura Porti. σὺν καὶ τὸ B. 15. ἀπαιτεῖ καὶ ἕτερον BS. 16. τῇ M. 17. καὶ ἐξ M. 18. Hom. Od. 1, 10. 19. γὰρ deest B. τοῖς ἄλλοις BDS. 20. μοῦσα φίλαντε AB. μοῦσ' ἐφίλησε ceteri. Versus sunt Hom. Od. 8, 63. δ' ἀγαθόν 22. δίδου] Omittunt BCDPM. 24. *Cum illo commatio*, ὃ, ὡς Ἀρίσταρχος, *subaudiendam* λέξιν *aut simile quodpiam verbum.* SYLB. οὐ deest B.

125, 2. Hom. Il. 9, 160. 3. Hom. Il. 9, 481. 4. οὐ γὰρ συμπλέκεται B. 8. ἀντωνυμικῶν AC et mg S. ἀντωνυμικῶν ceteri. ἔνθεν AB. καὶ ἔνθεν C. ἔνθα ceteri. 10. ὡς ἂν οὐκ ἀπεχόμενοι C. ὡς ἂν οὐκ ἐπεχόμενοι A. αὐτὸν ἐκεῖ-

μεναι B. ὡς ἀπεχόμεναι DMS. 11. δὲ B. 14. φησὶ C. δὴ DMS. καθὸ καὶ σύνδεσμος S. 15. ὁ ὅτι] *Hoc deerat in excusis: nos coniecturam secuti particulam hanc addidimus.* PORTUS. *Ibidem Porti versio legit* ἐπὶ ῥήματα φέρεται. SYLB. ἐπιρρήματα A. 16. τὰ] μετὰ B. 18. ὑβρίσθην — 20. ἐτίμησα] desunt C. καὶ καθόλου BCDMS. 19. εἴδη διηγείρειν BCDMS; 20. οἱ δὲ D. δὴ M. ἄτι B., ὅτι ὡς ceteri. 24. Fortasse rectius τὰς ἀντωνυμίας plurali numero, quia sequitur τούτων. SYLB. 25. τούτου B. 26. Hom. Il. 6, 356. 28. ἕνεκ' ἐμοῦ B.

126,1, συντεθεῖσαι D. 3. ὁ deest B. ἄβρων C. Ἄβρων S. ἐγκεκλίσθαι B. ἐγκεκλεῖσθαι A. 4. et 22. ἀνάειρον DM. Vid. Hom. Il. 23, 724. 7. ὡς] ὃ S. *Forsan etiam clausa post* ἀνάειρόν με *periodo legi potest* ἀκραύτως παρητήσατο Καί με ἐφ. SYLB. ἐν τῷ] Haec addidi ex A. 8. καὶ εἰ μὴ B cum Dud. 9. καταλείψειν A. 10. ἀντιδιέζευκται Dud. διέζευκται ceteri. ἀντιδιαζευχθέντος A. et γρ S. 12. εἰ omittunt omnes praeter A et Dud. ἐπεὶ οὐκ omnes praeter A Dud. 13. ἀλλὰ τὸ ῥῆμα A. 14. κατὰ A. ἐπὶ vg. 15. ὑπεκαγνόντας M. ἡ σμ μονοσύλλαβος A. ἡ οἱ μονοσύλλαβος BCDM. *In Dud. mg pro isto* οι *repositum erat* μ ε. SYLB. 17. ὑποσυναλείφθη A: id quod reponendum viderat Sylburgius. συνελήφθη B. ὑποσυνελήφθη ceteri. 18. τῷ deest M. 18. et 19. Coniuncte scribendum τῷμῷ et τῇμῇ monuit Sylburgius. Illud est Hom. Od. 4, 71. hoc Il. 9, 650. 21. συνέξει A. συνάξει ceteri. ὡς ἐν τῷ omnes praeter A. 24 Hom. Il. 8, 190. 26. τὸ ὑμῖν] τοῦ μὲν DM.

127,2, καὶ — 3. ἐστι] Haec addidi ex A. Versus est Hom. Od. 6, 32. κἀγώ σοι συνέριθος ἕψομαι] καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι mg S. 4. δ' ὅτι B. ταῖς — πλευραῖς] Haec quoque in solo leguntur A. 5. δὲ εἰς C. 7. προστιθέμεναι B. 8. ταυτὸν A. ταὐτὸ ceteri. 10. τὸ — 12. ὀρθοτονεῖν] omittunt BCDM. 11. ἐμὴν A. ἄμμιν S. 16. τοιοῦτο A. τοιοῦτον ceteri. 18. ἐπεὶ B. ἐπεὶ συνέσταλται. 21. παρεμφαντικαὶ D. 22. γενόμεναι A. γινόμεναι.

B. οὔπω ceteri praeter C, cui desunt, quae leguntur interutrumque παρεμφατικοί. διαθέσεως M. Alterum τοῦ accessit ex *. Idem cum versione Porti διατιθεμένου dedit pro vulgato διατιθέμενον. 20. διεμερίσθη A et mg S. διεμερίσθη ceteri.

128, 3. Prius ἡ recepi ex ABC. 5. ἐκεῖνος B. 6. [illegible] C. [illegible] — 8. παρεμπίπτουσι] desunt C. 11. ὅπερ ἂν ᾖ B. ὅπερ ἂν τάχιστα omnes praeter A. 12. εὕροιεν A. συντιθεμένη B. 14. πλάγιοι A. πλάγιαι D. πλάγιαι ceteri. 16. ὑπὲρ mg S. πρὸς B. ὑπὲρ ceteri. τοιούτου A. τοιοῦτοι ceteri. 20. συμπεριφέρεσθαι A. 22. γινομένων B et, ut videtur, A. γινομένων ceteri. 25. ἐπεξήλθομεν A. ἐπεξήλθαμεν ceteri. 26. οὖν D.

129, 1. Fortasse transposita negatione legendum τῆς αὐτωνυμίας συντασσομένης ἐν τῷ. SYLB. 2. [illegible] an τὸ habeat A, non liquet. 3. ἐπηγγείλατο A, ut voluerat Sylburgius collata p. 131, 9. ἐπηγγείλατο Dud. ἐπηγγείλατο C. ἐπηγγείλατο ceteri. 5. διαστρέφεσθαι A. 9. Hom. Il. 17, 556. 13. εἰ deest ABCDM. 14. ἐγκεκλιμένη A. ἐγκλινομένη ceteri. 15. ἐστὶν] deest B. 19. δὲ] γὰρ DM. Hom. Od. 11, 470. 21. Hom. Od. 11, 91. 22. ἀπολιπὼν A. ἀπολιπὼν ceteri. 23. ἐνάλλαγή omittit pr A. ἐναλλαγὴ C.

130, 1. γε] γὰρ B. 6. ὅτι τὸ ῥῆμα φωνὴν ἐκπιπτούσης τους κλίνοντός ποιεῖ, ὅς περ τὸ γένος οὐ δύναται ἔχειν οὐδέτερον. διότι τούτοις [illegible] τὸ ποιητὴν [illegible] γένος ἐστί, ἐπειδὴ ἐκλείπει ἀπὸ τῆς φωνῆς κλίσιν. τὸ γὰρ [illegible] κλινόμενα δὲ δύναται ἔχειν οὐδέτερον mg B. 9. οὐκ ὀφείλει B et mg S. De re vid. Etym. M. p. 635, 18. 10. γὰρ B. δεῖ κἀνταῦθα τὸ αὐτὸ σημειώσασθαι, ὅπερ ἐνέφηξεν ἐν διαφοραῖς. μὴ δὲ καὶ αὐτῆ τοῦ [illegible]. μὴ οὖν δόξῃ τις ἀντικεῖσθαι τὸ [illegible] μονήρης γὰρ ἐστι. εἰ γὰρ τὸ πᾶς φήσομεν ἐντελές, ἀντίκειται. οὐδέποτε γὰρ πλεονασμὸς δασυντικῶς εἴτε τὸ [illegible] οὐδέποτε [illegible]. 11. ἠρξατο A. ἀπήρξατο ceteri. ὁ γὰρ καὶ] ἔστω εἰ καὶ ὁ de coniectura Porti. 12. καὶ ὁ χρόνος S. 14. ἔθει B. 16. εἶμι M. 18. Prius καὶ omittit B. 19. καὶ

MS. Et mox ἴσν. οἱ mutatum in τοῦ A. ἴσα οἱ] Omittit A. 21. αὐτὸ A. αὐτοῦ rg. 22. ἔχουσ' A cum Dud. ἔχουσιν ceteri. 23. ἡμῶν AC et γρ S. ὑμῶν rg. 24. ἐν-θυμάτα A. ἐνθυμήσεις ceteri. γὰρ] deest C. 25. ἐπὶ]

προ
πρὸς B. ἐπιλήθειν A.

131, 1. ὡς ἐν BS. 2. ἐπιδείκνυμαι A. ἐπιδείξομαι B cum mg S. ἐπιδείκνυμαι CDMS. 8. γε] omittit pr A. ἐναντίων καὶ αἱ CDMS. ἐναντίων εἶπεν καὶ αἱ B. 9. ὁ M. 11. ἐντείνοντο A. ἐντεινοῦντες B. ἐντεινοῦντο M. ἐντεινοῦντο ceteri. 16. καὶ ὁ μὲν] desunt C. 17. Articulus αἱ accessit ex AC. 20. τινα A. καὶ deest B. 21. ἐν ταῖς] Desunt B. ἴσ. σὺν mg S. 26. τοσαῦτα A. τοιαῦτα ceteri. τό] παρὰ B.

132, 1. λόγον deest DM. 8. τοῖς ὀρθοτονουμένοις B. 10. τῶν] recepi ex A. 11. ἐπὶ omittit B. ἐπὶ τῶν C. 12. καὶ ἐρωτικοὺς ACDM. καταφατικοὺς BS. 13. καὶ φαίνομεν omnes praeter A. 14. τοῦ B. 15. ἐκείνου BDM. ἐπαγγελία A. 16. αἱ deest B. 18 προστακτικὸς D. 19. Post ὑπέρ deesse aliquid videtur Dud. YLB. 20. οἱ — ἐσχηματισμένοι libri omnes. παρὰ A et mg S. τούτων C et mg S. 24. προειρημένον B et mg S. 25.

ηγημένης ἢ ἀδείας
τοιοῦτος A. 28. προϋπαρχούσης ἀδείας B.

133, 6. Hom. Il. 6, 356. 8. οὖν] καὶ BCDM. φησὶ C. μὴ deest A. 10. τὸ recepi ex A. 11. Hom. Il. 6. 328. 12. Alterum τοῦ omittunt BCDM. 14. οἱ καλῶς pr A. 15. φλόκληρος ἐπιδειχθεὶς AC. ἐπιδειχθεὶς ὁλόκληρος ceteri. 16. ἐγγινόμενον M. 17. ἀποτρίψηται ABC et mg S. ἀποτρίψηται D. ἐπιτρίψηται MS. 20. ἐν ταῖς ἀνταναγνώσεις BCS. 21. δὲ ADMS 23. Prius τὸ omittit B. 25. πλεονάσαι BC. πλεονάζουσαι ceteri. 28. οὐδὲ ἡ σοῖς Soph. οὐ δεῖσθαι B. φῶ δεῖσθαι ceteri. τρίχρονον DM.

134, 1. καταφορὰ BC. καταφορᾷ M. καὶ ABC. 5. καὶ ἐκ B. συζυγίαις C. 6. ἐπιτάσσοντα A. 7. αἱ deest B. 8. ἐγκλίνονται DMS. 10. ταῦτα A. 15. προσυνθίτισται A. 16. ἔχει pr A. 17. λόγω δὲ ἐν-

νόμοι] Haec in mg habet A, omittit DM. 20. νῶιν καὶ σφῶιν A, sed καὶ σφῶιν a recentiore manu. 21. τοῦ τρίτου προσώπου B et mg S. 22. Prius καὶ omittit B. 24. ἵνθιν Soph. ἶθιν A. ἔθιν ceteri. εἰ μὴ M. ὑπαρθέντων Dud.

135, 1. μᾶλλον] Forlasse πάλιν. 4. ὡς ἐν τῷ B. 6. ἀοριστούμενον μὲν μᾶλλον BC. 7. καθιστὸς AB. καθιστάς ceteri. 8. ὀξύνεται A. ὀξύνεται B. ἢ βαρύνεται βαρύνεται vg. ἔστι δὲ καὶ omnes praeter A. 9. Alterum ἡ omittit D. ἀνέγκλιτοί εἰσι omnes praeter A. 10. προστιθεμένου δὲ τοῦ S. ὅτι A. ι ceteri. 11. καὶ] ἐν. καθὰ Dud. [μᾶλλον] δεικτικὰ S ex p. 12. τὸ A cum Dud. τοῦ vg. 14. προκείμενος A et Dud. παρακείμενος ceteri. 16. καὶ ἡ ACDMS. 17. τὸ deest B. 18. ἀλλὰ — 19. ἐγκλίνεται] desunt B. ὀνοματικῆς DM. 20. Alterum ἡ recepi ex ABC. 21. Particulam καὶ post οὐχὶ servarunt AC. 25. ἀλλ' omittit A. αὐτὸ AB. μετατιθέασι B. μετατιθέασι ceteri. 27. παρακολουθεῖ B. αὐτῶν — αὐτῶν ceteri.

136, 1. τὴν] τὰ B. οἱ γὰρ Αἰολεῖς αὐτοῦ καὶ αὐτῷ λέγουσι mg A. 2. καὶ deest A. 6. τὸν χρόνον λόγον, media voce transversis ductibus expuncta, A. τὸν χρονικὸν λόγον ceteri. καθὸ A. καὶ καθὰ ceteri. 9. Articulum τῶν accessit ex A. Desideraverat eum Sylburgius. 11. ἐγκλιτικοὶ C. 16. ἄρθρον C. 19. ἤδε τὸν προτακτικὸν mg S. οὐ μαχομένων τῶν ὑποτακτικῶν] Desunt DM. 20. δοξει ει μη A. 21. ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς] Haec ex codice suo supplevit Portus. 25. πολλὰ A. πολλ' MS. 26. ἐπλάγχθη vg. 28. Cum istis τῆς ἐγκλινομένης στιγμῆς Dud. subaudit πρὸ αὐτῶν τῶν ὑποτακτικῶν SYLB.)

-ἀντωνυμιῶν

137, 1. ἄρθρων C. 4. Hom. Il. 16, 12. 6. Hom. Il. 19, 192. 7. οὐδὲ] deest BCDM. Vid. Hom. Il. 14, 327. 8. Hom. Od. 5, 190. 9. σιδήρειος BC. σιδήρεος ceteri. 11. ὁ λόγος B. τὰς κατὰ] κατὰ τὰς BCDM. 14. ὡς οὐκ B et mg S. οὐχ ὡς ceteri. 15. Negatio abest ab ABC et Soph. 18. Hom. Od. 4, 667.

19. περὶ ἰσχ. 18. α. κ. καὶ] Haec desunt BCDM. Deerant plurima: quae ex libris mss. restituit Michael Sophianus, affinis meus, vir doctissimus et diligentissimus in libris calamo scriptis evolvendis bonisque auctoribus emendandis. PORTUS. 22. Hom. Od. 8, 396. 25. Hom. Il. 4, 497. 26. τιθέασι A. εἰ τ' αὐτῷ] Hom. Il. 5, 64. 28. παραλαμβανομένης libri.

138, 7. μετέπειτα θεῖν A. Versus est Hom. Il. 9, 249. 8. ἐν ἀργαλέῃσιν ἀνάγκῃ A. Vid. Hom. Il. 9, 689. 9. οὐ τόδε pr A. 13. ἐκδέξαι τέμνεσθαι a recentiore manu additum A, qui in mg. πινδάρου ὁ χρῆσις. S. ἐκδέξεται μένουχον. 15. γίνους. συγκεχυμένων κατὰ τὴν φωνὴν] desunt S. 20. ὁδ' αὐτός, ἐγὼ αὐτός; S. Verum restituit A: est enim, 23. δὲ] Malim δή vel γάρ. οἱ] omittit pr A. 26. ἡμῖν δ' ἔλετο A et mg S. ἐν δ' ἔλετο S. Vid. Hom. Od. 4, 746.

139, 2. σὺ γὰρ ἄφρονι. 5. Hom. Od. 13, 313. 6. Particulam τε recepi ex A. 8. ἐγκλήματα S. 10. συνεχόμενος S. 16. καὶ] deest S. 19. καὶ οἱ] οἱ Dud. καὶ S. 22. Hom. Il. 13, 269. 23. Hom. Il. 12, 378. 24. ἴσ. τά γε μὴν mg. S. ἀρχαϊκώτερα ἐπί τε A. ἀρχαϊκώτερα γε S. ἀρχαϊκώτερον S.

140, 5. γε] Libri τε. 8. Hom. Il. 17, 551. Cf. Schol. Ven. ad Il. 9, 342. 13. τὸ] deest A. 20. καὶ μαχέμην recentior A ex Hom. Il. 1, 271. 22. ἐμὲ αὐτὸν ἐγὼ A. 24. Hom. Od. 9, 406. 26. κέλευε εμαυτοῦ A. Versus est Hom. Il. 10, 242.

141, 3. Hom. Il. 9, 342. 6. Hom. Od. 4, 244. 8. αὐτῇ S. Hom. p. 142. 14. Neque aliter apud Hom. Od. 2, 125. 14. [ὁ ποιητὴς] ἐπιστρεπτικὸς S de coniectura Porti. Qua nihil opus. Cf. p. 6, 3. 16. λοιπὸν S. quod dedi ex A, maluerat Sylburgius. 17. Hom. Od. 8, 443. 19. δύναται[ὑπακούεται γὰρ ἀναγκαίως τὸ σύ Dud. 21. τῷ mg S. Libri τό. εἰς Dud. εἰ A. ἴσ. ἡ Port. ἡ S. 25. Hom. Od. 4, 649. 27. ἐλθ A. Prima ἐγὼ omittit A. 28. Hom. Od. 10, 27.

142, 2. ὅμοιον S. 3. καὶ recepi ex A. 10. Hom. Il. 21, 318. 12. Hom. Od. 4, 118. 24. Libri ὑποστι-

εἰλημμένα. παντὸς γρ S. πάντως AS. 27. ἐπιδείκνυνται A et γρ S. ὑπενδείκνυνται S. 28. *Ad comma istud* κατὰ τὸ ἐξ αὐτῶν ἐπηυξ. *Dud. adnotat exegemation hoc:* ἤγουν ἐν τῷ λόγῳ. SYLB.

143,13. Hom. Il. 9, 335. 15. Hom. Il. 24, 754. 20. Ante Sylburgium scribebatur δέ οἱ. Versus est Hom. Od. 22, 214. 23. οὐ τῷ] οὕτως, ut videtur, A. οὕτω ceteri. Correxit Portus. 28. οἱ malebat Sylburgius. Hom. Il. 5. 800. ubi haec secus intellexit Heynius.

144,4. ἡ pr A cum ἦν Dud. οὐδὲ S. 6. τρύχοντα Dud. Hom. Od. 17, 387. 8. ἀπλῶν] omittit pr A. 9. ὁ] accessit ex A. 13. ἡ μὲν] deest A. Hom. Il. 15, 226. 24. τὸ ἐν τῇ — ἀντωνυμίᾳ ῥῆμα] Cf. p. 88, 18.

145,8. Hom. Il. 9, 392. 10. τὸ τόν] τοῦτον A. 12. Hom. Od. 14, 272. 18. Hom. Od. 4, 663. 21. ἑτέρῳ] nescio an rectius legeretur οὐδετέρῳ. 22. Hom. Il. 5, 64. 24. κατὰ A et Dud. τοῦ S. quod mendosum esse intellexerat Portus. δυνάμενον A. δυναμένου Dud. δυνάμενος S. κατορθῶσθαι A. κατορθοῦσθαι ceteri. 27. ὑποπαραίτησιν A cum Dud. ὑποπαραιτήρησιν S. 28. ἅπαξ ἐγκλ. ἅπαξ A.

146,3. Hom. Il. 11, 695. 4. Hom. Od. 11, 91. 7. οἱ ἐγένοντο] in mg A. 8. Legendum videtur καὶ εἰκῇ τὸ τοιοῦτον, coll. p. 157. 6. 10. καὶ — 13. γένοντο] in mg A. 11. ἥκουον A. τῷ S. 15. τοῦ αὐτοῦ την ὀρθὴν τάσιν a recentiore manu supra scripta A. ego pro illis τοῦ αὐτὸς tentabam τοῦτ' αὐτό. τρίτοις] in litura A. 22. ἀπὸ P. 25. Hom. Od. 4. 667.

147,1. περιττὸν S. 8. περὶ τὸ] Desunt haec libris. 9. Hom. Od. 13, 313. 12. ἴσ. τῷ mg S. 13. Hom. Il. 11, 828. 19. ἐποῦσαν A. 21. ἴσχεσθαι Dud. λέγεσθαι ceteri. 25. ἐστὶ] deest S. 27. λέγω ἐν recentior A.

148,1. τὸ accessit ex A. 3. τίς τίνος] Fort. ὅτι τίς τινός. 4. εὔδεικτον mg S. 5. συντάξεων A. συντάξεως S. 7. ἐγγενήσεται A cum Dud. εἰ γενήσεται S. 12. τηλεμάχου A. Vid. Hom. Od. 14. 461. 15. τοιοῦτον S. συντρεπίζοιντο A. 28. προεκτιθέμεθα Dud. παρεκτιθέμεθα AS.

149, 1. τόνῳ A. τῷ νῷ S. 4. Hom. Od. 13, 265. 5. Hom. Od. 3, 39. Priscian. p. 969. 9. σημαινόμενον Dud. συμβαῖνον γε S. σημαῖνον AS. ὂν accessit ex A. 19. Alterum τὸ recepi ex A. 20. τρισὶ correctus A. Priscianus p. 1083: *necessario tribus constructionibus ordinantur.* Et paullo post: *possessiva vero modis construuntur tribus.* τισὶ ceteri. 23. ἔχοντες τοῦ λόγου τῆδε Dud. ἔχειν τὰ τοῦ λόγου τῆδε A. τὰ τοῦ λόγου ἔχειν τῆδε S. 24. Alterum τὰ dedit A. 27 δέ τινος A. δ' ἐστιν S.

150, 8. Libri ἐπαίδευσα. Cf. p. 151, 19. 9. ἐδίδαξε, τὸν σὸν υἱὸν ἐδίδαξε, τὸν A. 19. ἢ — 17. παραλαμβάνεσθαι] Haec ego huc transposui, cum v. 15 legerentur post σύ. 17. κατὰ τρίτῳ, deinde litura, quae videtur hausisse vocem πρόσωπα, A. 23. Hom. Od. 4, 618. 24. ἀμφικαλύψαι pr A. 25. κεῖσε με A. ἐκεῖσε S. 26. Hom. Od. 4, 512. 28. Hom. Il. 9, 57.

151, 1. Hom. Od. 2, 131. 4. σημαίνει A. 6. ἐστι A. ἔσται S. 17. πάντως καὶ σύνθετοι A. 21. συνείχετο Soph. συνείλεκτο vg. μετῆν A cum Soph. μετῆν S. 24. πλαγίαις ἀντωνυμίαις A. 28. μόνας Dud.

152, 1. ὡς Dud. εἰσὶ AS. 4. φησὶ — 5. ἔπαυσα] Haec solus habet A. Deesse aliquid et Sophianus senserat et Portus. 13. μεταλαμβάνειν pr A. 14. ἀλλὰ καὶ] ἔφη A. 17. ὀρθοτονουμένην A. 21. αὐτῷ mg S. 22. δεῖν deest A. 23. εἰ idque erasum A, εἰ Dud.

153, 1. Hom. Il. 20, 234. Ser. ἀνηρείψαντο. 6. γοῦν A; εἰ οὖν S. 7. γανυμήδης A. Γανυμήδης S. 8. προχωρήσει, A. 12. Hom. Il. 3, 352. 15. ὡς omittit S. κάπειτα A. 19. Hom. Il. 16, 753. 23. εἰ — 24. ἀλκήν] *Hic etiam desideratur aliquid. sed coniecturam secutus addidi in versione, bono, ni fallor, sensu, fiet compositi transsumptio.* PORTUS. Carebat enim iis quae ex Dud. primus addidit Sylburgius, γένοιτο — ἀλκήν. λίαν correctus A cum Soph. λέγων S.

154, 3. ἐπιμνησόμεθα A. Hom. Od. 4, 191. De Pronom. p. 61. (321). 8. ὄντα addidi ex A. 9. καὶ τὰ A. 20. Hom. Il. 16, 799. 23. ἴσ. ἑαυτοῦ mg S. εἰ — 26.

φορεῖν] in mg A. 26. Hom. Il. 7, 158. De Pronom. p. 60. (320).

155,3. ὁ θυμὸς — 5. με] Haec accesserunt ex A, qui v. 3. τὸ ἴδιον 8. τῷ addidi ex A. 12. κατὰ — 13. πολεμεῖν] Haec quoque sunt ab A. 19. Πάμπολις S. τοιοῦτο A. τοιοῦτον S. 20. αὐτῷ P. 21. παρέτειναν παραθέμενοι P. 27. εἰωνὸν A. ἐὰν S. Hom. Il. 24, 292. ἐὸν] τάχὺν Portus. 28. φασιν A φησιν S.

156,2. τοῦ A. [τὸν] S. 4. δ' deest A. 9. μετάπτωσιν A. 14. κέκλοντο S. Cf. Apollon. de pronom. p. 61. (321). 15. ὦρσαι AS. 16. ἀποφθιμένῳ l. l. 17. μεταλαβόντες A. 18. ὃν] Libri οὖν. 19. Ἀθαμαντιάδαν A. Ἀθαμαντίδαν S. Σισύφου A. Σίσυφον S. 20. μέντοι omittit S. ὁ S. Item v. 22. 21. ἐγκλίναντες A. et Dud. ἐγκλείοντες S. 22. ἦν ἡ] Haec addidi ex A. 25. ἐκέλοντο — γέρας] Pind. Fr. Epin. 1, 1. H. 27. ἐμποδὼν A.

157,1. ἐκέλοντο A. ἐκέκλοντο S. τὰ αὐτῆς παιδίον libri omnes. 2. ὁ S. omittit A. ἀθαμαντιάδην A. Ἀθαμαντίδην S. 5. Hom. Il. 23, 387. 16. Hom. Il. 3, 243. 18. ὡς ἐν S. ὃ ἦν correctus A. 20. τῷ A. τῇ S. 25. Hom. Il. 22, 403. 26. δ' ἐν A. 28. ἴσ. παράθεσιν mg S. διάθεσιν libri.

158,3. παρειθέμεθα A et mg S. πάνυ ἐθέμεθα S. 8. Articulum τῆς recepi ex A. 10. τὴν omittit pr A. κτῆσιν correctus in extrema syllaba A. 12. ἐμόν A, ἐμοῦ S. 14. κτητικὸν A. 15. γοῦν A, οὖν S. 22. Negationem addidit A cum Soph. 23. διαθήσεται A. 26. διὰ τῆς, ut videtur, pr A. διττῆς S. διττὰ τῆς Soph.

159,3. καθὰ A. 4. γενικῆς — 8 ὄν] in mg a recentiore manu A. 8. additam in libris post ἀπάντοτε γὰρ expunxi cum Sophiano. 11. Hom. Od. 19, 180. 13. Hom. Od. 3, 83. 14. εἰ δή τι σοῦ Hom. Od. 2, 271. 16 ἡ accessit ex A. 19. πλεονάζει A. οὐ κενὸν A. οὐ καινὸν S. 22. Hom. Il. 11, 201. 26. Hom. Od. 4, 746. 27. Hom. Il. 24, 754. 28. Hom. Od. 19, 268.

160,1. κατ' ἐπένθεσιν A. καὶ ἐπένθεσι S. 2. δ] ψιλοῦ addit S. 3. καὶ accessit ex A. 7. ἐν ἀδιαφόροις So-

phianus. Mihi hoc totum καὶ ἑ. κτ. alienum videtur. κτῆμα ἐστὶν P. 9. ἀδιαφέρει A. 10. καὶ κατ' S. 12. ταυτὸν A. ταὐτὸ S. 13. ἔτι A. [εἰ] S. 21. Hom. Od. 3. 83. 23. χαρισάμεναι A. χαρισαμένη P. Hom. Od. 4, 71.

161,3. ἐμπεδὸν A. Item p. 163, 15. 176, 13. τὸ] Reponendum τοῦ. Cf. p. 176, 14. Abest articulus p. 163, 16. 182. 2. 13. ἴσ. ἔχειν mg S. ἀπέχειν A. ἐπέχειν ceteri. 21. Particulum γε recepi ex A. 22. ἐστιν deest A. 23. οὐδὲ — 27. ἐσκάφθαι in mg A. ἄλλων A. 28. ἐπὰν φῶμεν A cum Soph. ἐπ' ἄμφω μὲν vulg.

162,1. Articulum ὁ recepi ex A. 2. ἤπερ Soph. εἴ περ libri. Cf. p. 30, 27. 32, 17. 170, 20. 9. ἐσκάφθαι] omittit A. 11. περιγραφήσεται Dud. 17. δὲ] deest A. 18. κτητικὴ σύνταξις μετὰ τῆς Dud. In A quid sit inter γενικη et καὶ, non liquet. 25. ἐπιδεδείξεται A. ἐπιδείξεται ceteri.

163,2. Hom. Il. 8, 37. 6. αἱ recepi ex pr A et Soph. γενικὰς μετοχὰς A. 10. οὖ in litura A. οὗ mg S. ἕο ceteri. Hom. Il. 20, 261. 18. ὅπου A. ἐπέτι ceteri. 21. ἔσχετο mg S. ἔσχεν libri. 24. τὸ τοιοῦτον A. ταῦτο ceteri. 25. κατώρθωτο ἂν] κατωρθωται A. 26. τούτων A. τούτου ceteri.

164,1. καὶ ἕνεκα recentior A. 6. Hom. Il. 24, 486. 7. Hom. Od. 19, 180. 10. πως] πη Dud. 12. τὰς γενικὰς ἐπὶ κτῆμα φέρεσθαι A. τὸ γενικαῖς αὐτὸν κεχρῆσθαι πρωτοτύποις ἀντὶ κτητικῶν S. 14. αἱ ἄλλαι Dud. 17. Hom. Il. 4, 343. 19. Hom. Il. 4, 174. 20. ἢ mg S. Item p. 165, 4. Hom. Od. 9, 405. 31. Hom. Il. 19, 105.

165,9. συνήρπασται A cum γρ S. συνηρπάσθη S. εἰς τὴν κτητικὴν S. 11. ὡς τὸ] desunt A. 12. Hom. Il 2, 356. 14. Hom. Od. Υ, 40. 16. Hom. Od. 1, 69. 25. τοῦ τόνου Dud. τούτων AS.

166,1. Hom. Il. 1, 396. 5. Hom. Il. 14, 328. 8. Hom. Il. 1. 336. 14. ἴσ. ἐπὶ μέντοι Dud. 25. καθὸ κυριωτέρα λέξις A. καθολικωτέρα γὰρ λέξις S.

167,3. παρεκτραπεὶς correctus A. 8. σφῶϊ Soph. σφωε libri.

Hom. Il. 1. 8. 9. καὶ ὁ Σέλευκος S. 13. Articulum ἡ dedit Dud. 16. Γνιάσω μὲν σφῶιν S. Hom. Il. 8, 402. 18. καὶ deest S. ἐπὶ — 19. ἅρμασι] desunt S: quae cum Portus in codice suo reperisset, delevit ut irreptilia et superflua. 20. ἴσ. σφῶι mg S. σφῶιν AS. 24. προσώπῳ — 26. δευτέρῳ] desunt S. 26. ἴ ἢ ὅς] Omittit A. 27. ἀνάλογον S. ἀναλόγως P.

168,8. ἀνίεται Soph. ἀνεῖται AS. τὰ A. διὰ S. 9. κατὰ A cum Dud. καὶ τὰ S. 10. τρίτα Dud. τρία AS. 19. Praepositionem εἰς addidi, coll. pp. 189, 26. τοιοῦτο A. τοιοῦτον S. 21. δεύτερον [οὐκ ἔχει] S de coniectura Porti. 26. συνθέτων — 27. συνυπάρχει in mg A. συνθέτων [δὲ] S. 28. ἔστι [καὶ] S. πλείονα S.

169,1. διὰ A cum Dud. κατὰ S. 2. σφωὶ Dud. σφῶι S. 4. σαφὲς [δ'] S. 8. *Fortasse rectius cum praepositione τῆς διὰ τοῦ ῑ γραφῆς, ut v. 23.* SYLB. Non opus. Cf. p. 212, 4. 9. Quod S deest, τις, ante τἀκριβὲς reponebat Sophianus. εἴ τις ἀκριβῶς legendum coniiciebat Sylburgius. 15. καὶ τὰ S. καὶ κατὰ A. 16 μετατεθῆναι A et mg S. μεταθεῖναι S. 20. μοναδικαὶ τρίτου AS. μόνως αἱ τοῦ τρίτου Dud. 21. ἐπενοήθησαν A cum Dud. ὑπενοήθησαν S. 22. Articulum ante μὲν recepi ex A. 24. ἴσ. ἑνικῇ Dud. δυϊκῇ AS. 25. περὶ τῆς ἐμαυτοῦ] Cf. Priscian. p. 1092. seqq. 26. καθὰ pr A.

170,2. ἀκούω, σαυτοῦ ἀκούω, σαυτοῦ S et mg A. 6. πρόσθεσις A et Dud. 9. ὑπενόησεν] Ut infra p. 256, 6. ἀποδεῖξαι [ὡς] S. ἀποδείξεως A. Articulus ἡ accessit ex A. 11. πρόκειται [γὰρ] S. 13. ἰσάριθμον A. ἀριθμὸν S. ἴσ. ἀριθμοῦ mg S. 15. τῷ Dud. τὸν A. τῶν S. 16. τοὺς A. τὸν Dud. τοῦ S. τῶν ἐμαυτὸν S. 21. τὸ ἄρθρον S et recentior A. προσέλαβεν S.

171,2. οἰκειοῦται A. 8. τῆς συνθέσεώς του S. 10. παρηγμένων ἢ συντεθειμένων S et rec A. 11. οὐκ ἐνὸν Dud. οὐ κενὸν S. οὐ καινὸν Portus. 12. ἐγκειμένης A. 13. ἐμοῦ] accessit ex A. ἐμῷ] ἐμοῦ γε S. 21. ἢ A. καὶ S. 22. τοιοῦτο μεν, erasa ante μεν una litera, A. 25. κόρακος πέτρα] Hom. Od. 13, 408. Apollon. Soph. p. 413. Villois. 27. συνεῦσαν A. εὖσαι S.

172,2. ἐνίκειτο A et mg S. ἀνίκειτο S. ἐπεδέχετο A. ἐπιδέχοιτο S. 9. ἁπλῇ — 11 πρόσοδος] desunt S. 15. πάντοτε S. 22. αἰτίας γε S παρεδέχοντο S. 25. ἴσ. ἀλλ' οὐδ' ἐν τοιαύτῃ συντάξει mg S. Articulus ἡ accessit ex A.

173,5. εἰς τὸ μὐτὸ S. 7. Malim αὐτοῦ et αὐτόν, ut infra p. 182, 11. 8. ἐμὲ αὐτὸν A. 10. ἦν τὸ ἕτερον A. 11. πτώσει] deest S. 15. ἐπιδείξασθαι pr A et mg S. ἐπιδείξασθαι S. 17. αὐτὸν S. 19. προφανῶς ἐστὶν [ἰδεῖν] S. 21. πίπτειν] deest S.

174,5. [ἡ] S. deest A. 7. ἐφ' A cum mg S. ὑφ' S. 12. et 16. Magis quadrat ἐπέβαλες. 17. ἴσ. ἐμαυτοῦ συντάξεως mg S. 20. γίνοιτο τῇδε. Ἔφαμεν] γίνοιτο. εἰ δὲ ἔφαμεν AS. ἴσ. εἴ γε Dud Cf. p. 232, 13. 255, 28. 25. ἐγὼ δέ σε S.

175,9. διατεθὲν AS, A quidem ante lituram, in qua videntur haec fuisse καὶ διατεθὲν. διατεθὲν voluit Sylburgius. 12. αὐτοπαθῆ ante lituram A. 28. δι' ὃ A, qui totum hoc δι' ὃ — 176 2. ῥήματος in mg ponit.

176,2. ἴσ. δι' ὧν mg S. δι' ὃν AS. 10. ἀρχοντικὸν pr A. 11. τοιούτου A et mg S. τοσούτου S. 13. ἴσ. ἔπαισα mg S. φημί AS. 14. τοῦ S. τὸ A. 15. τοιοῦτο A. Item p. 177, 3. 17. ἡ ἐμοῦ, ἡ ἐμέ, ἡ ἐμοί S. ἢ ἐμοῦ, ἢ ἐμέ, ἢ ἐμοὶ Dud. 18. εἰ χρεία Soph. 25. συνιόντα Dud. ut p. 180, 9. συνιόντα AS. 26. εὐθετεῖσθαι A.

177,4. *Fortasse legendum ἐν δὲ τῷ ἐμαυτὸς τύπτω* SYLB. 8. γυμνάζω σε] deerant P. 11. ἄρθρου mg S. ἄρθρων A. ἄρθρον S. 14. ἀποστασία τῆς A. ἀποφαίνει [τὰ τῆς] S. 24. ἴσ. νοεῖται mg S.

178,1. γενομένης] Ne forte nominativum reponendum censeas, cf. p. 168, 24. 2. καὶ πάλιν S. κἂν πάλιν A Dud. 3. ἐγγενήσεται A. 4. προέκειται S. 6. ὕβρισα — 7. αὐτὸς] desunt S. 7. αἷς A. 12. ἴσ. ὥστε φαίνει Portus. φανερὸν ὡς ἐν τῷ Sophianus. φαίνει ὥστε AS. 14. ἴσ. ὡς τὸ Portus. 17. παραθέσεων ἐπινενόηται A. 20. μετοῦν A. 21. γοῦν S. 22. ἐσήμαινε pr A et mg S. ἐσήμαινεν S. 25. καὶ] deest S. 26. αἱ [δὲ] πλάγιαι S.

179, 1. καὶ ἐπὶ A. 5. τὸν] deest A. 8. τὴν] recepi ex A. 10. ἄλλων ἤκουσαν S. 11. ἄλλους ἔπαισαν S. 17. εἰς S. 19. Hom. Od. 16, 293. 22. ἐπιμέλτου A. 23. τῷ Dud. τὸ AS. 25. τῷ Dud. ἐν τῷ A. τὸ S. 27 οὐ γὰρ ἑαυτοῖς] addidi ex A. δούρατα S.

180, 4. συνεχομενον A Dud. συνάρχόμενον S. 5. κινῆται mg S. 10. κλητικὸν A. ληκτικὸν Sophianus. 12. Deesse videntur haec: ἐν τῷ ἀλλήλων. 14. δοτικὴν ἐν τῷ] de coniectura addidit Portus. 15. ανεστραπτο pr A. 21. ἐν τοῖς τρίτοις S. 23. καὶ περὶ rec A. 24. μὴ] deest S. Desiderabat Dud. 25. ἐγγινομενης pr A. 28. ἑαυτῶν τε καὶ ἑαυτοῖς S.

181, 3. Negationem praebuit A cum Sophiano. γινομενην pr A. 6. τρίτον πρόσωπον S. 10. *Congruentius indicativo modo*, ἐνδεκτόν ἐστι. SYLB. 13. ἐνδέκατοι A cum Sophiano. ἐνδέκατον S. 14. ἐν τῷ τρίτῳ S. 15. προσώπῳ] erasit A. γίνεσθαι] deest A. 16. ἴσ. οὐ mg S. τὸ AS. ἐξακολουθήσει Sophianus. ἐξακολουθῆσαι A. ἐξακολουθήσεται S. 17. τὸ ἐμαυτοὺς ἢ ἐμαυτῶν Sophianus. τὸ ἐμαυτον η ἐμαυτους A. τὸ ἐμαυτοῦ ἢ ἐμαυτὸν S. 18. ἢ [σαυτοῦ] σαυτὸν S. ἢ σαυτοὺς Sophianus. omittit A. Priorem καὶ recepi ex A. Qui hoc loco in ordinem redeunt, BCDM, τὰ δ' ἐν habent pro istis εἴ γε καὶ τὰ ἐν. 19. γινόμενα BD et pr A. ceteri γενόμενα. 20. δυϊκά C. 21. εἰ καὶ libri, ut videntur, omnes, praeter C, qui omittit quicquid est inter hoc τρίτου et alterum illud v 28. 22. τοιαῦτο A. τοιοῦτον ceteri. προσηγαγεν το ὡς A. προσήγαγε τὸ ὡς γρ S. προσηγάγετο τὸ ὡς B. Supra p. 79, 1. τὸ ὅτι ἐνίκησε. 24. κατα A. τὸ MS. κατὰ τὸ Sophianus. 25. ὅσαι μὲν ἐν πρ. καὶ δ. δυϊκαὶ, ὀρθοτονοῦνται. Portus. ὡς αἱ μὲν ὀρθοτονοῦνται, αἱ ἐν πρ. καὶ δ. δυϊκαί. Sophianus in Dud.

182, 1. φησι A. φασὶ ceteri. 2. ἐμποδον A. ταυτὸν A. ταυτὸ ceteri. 6. ἣν] deest B. 7. πληθυντικὸν γίνεται A et γρ S. 12. ἑαυτό pr A. ἑαυτὸν ceteri. 16. τὸ A. τῷ ceteri. 19. δίχα [δὶς] ἢ S Porti auctoritate. ἢ] οἱ B et ex Sophiano Dud. ἐξαριθμούμενοί A. ἀριθμούμενοι ceteri. 20. ἐγκαλεῖσθαι B. ἐνδέκατοι]

Puto, deesse ἢ δυοῖν καταλ, ut haec vox referatur ad illam superiorem πλήθους. PORTUS. 21. φησί A. φασι B. πῶς [ὁ] τοῦ S. ἐγκείμενον A, ut coniecerat Sophianus. Ceteri ἐγκειμένη. 22. πληθυντικοῦ pr A. δευτέρου πληθυντικῶν rec A. ἑτέρου πληθυντικοῦ Sophianus. ἕτερον πληθυντικὸν ceteri. γίνεται] omittit pr A. προσκείσεται pr A. πρόσκειται DM. 23 οὖν] omittit A. 24. ἐμφαντικαὶ BCD. ἐμφατικαὶ ceteri. 28. φιλοπλάτων C.

183,1 δεῖ M. 3. ἑαυτῶν B. ἄρπης A. 4. Fort. εἰς γὰρ εἴπομεν. 8. ἐπὶ] deest BCDM. 9. οὐδέτερος ACDM. οὐδέτερον ceteri. τὸν τόνον libri. 10. γὰρ] deest A. ὁ] deest ACDM. 11. ὅτι τοῦ τρίτου omnes praeter A. δυϊκὴ A. τὸ] deest BC. 12. ὁ] deest B. 13. ἐγκλιτικὸν C. 14. τὴν ἀντωνυμίαν omnes praeter A. τὸ πρὸς S de coniectura Porti. 16. τὴν] omittit B. 18. ἐγίνετο B. 22. ἕνεκα τῆς φ. καὶ ἕνεκα τοῦ σ. AB. ἕνεκα τοῦ σ. καὶ ἕνεκα τῆς φ. ceteri. 27. αἱ ἀντωνυμίαι omnes praeter A.

184,2. ὅτι B. 5. συμφωνεῖ ACD. δὴ A. 6. σχέσεως C. 8. οὐδ' ὑποκολ. A et mg S. οὐ δι' ἐγκολ. ceteri. 9. ἐκλιπόντα A. Ex eodem recepi verbum ἐστι. 10. πάντα DM. Ceteri πάντες. 11. τὰ] deest A. 12. ἅμα πλεῖστα] desunt D. 14. τῆς AB. ἡ μέγας A. ὁ μέγας ceteri. 16. ἐμαυτὸν A. ἐμαυτὸς BC et mg S. ἐμαυτοῦ DMS. Articulus αἱ deest libris. ἑξῆς ἤγουν σαυτὸς ἑαυτὸς μετὰ C. 20. γοῦν correctus A. Ceteri οὖν. 21. σὲ φαίνει A. σφίας αὐτοὺς ceteri. ἡ μὲν BDS. ἐμὲ C. 23. Libri γοῦν. 24. ἀλογώτερον B. 25. εἰ] ἡ C. 26. κατὰ τὸ τρίτον BDMS. ἐγγίνεσθαι AM. τί] recepi ex A. 28. αὐτοὺς] deest B. ἀπεχώρησε B.

185,1. καταγίνεται omnes praeter A. ἑαυτοὺς B. ἡμαυτοὺς C. 3. ἐπιδέδεικται AC. ἀποδέδεικται B et mg S. ἐπεὶ δέδεικται DMS. 7. ὡς ἅπαν —]. Cf. Priscian. 12, p. 941. 8. δευτέρου καὶ τρίτου BCDMS. Expunxerat etiam Sophianus. σύνταξιν Dud. 9. ἡ — 11. τρίτου] desunt A. ἢ πρώτων καὶ τρίτων ἢ πρ. C. 12. ἢ ἐμὲ καὶ ὑμᾶς] desunt C. 15. ἐμαυτοὺς CDM. 18. γινόμενα AC.

γινόμενα ceteri. δεύτερον καὶ ἀ. τὸ γὰρ Α . . . 19. ἢ] καὶ D. 21. εὐέφικτον A. οὐκ ἀνέφικτον ceteri. . . . 22. ἐν 28. τὰ recepi ex A. 24. Repone εἰρημένον. Erravit typotheta.

186. 4. αἱ deest A. 9. καὶ] deest DMS. . . Hom. Il. Ϋ. 152. 13. ἰδιάζουσαν] Suspectum vocabulum, non enim explet sententiam. 15. περὶ τοῦ ἡμεδαπός] Cf. de Pronom p. 38. (298). 16. διαλάξομεν C. τινός] Ut Apollonius Sophista v. ἡμεδαπός, Herodianus Schol. Ven. ad Il. ω, 24. 657., Eustathius p. 1246, 21 et 1457, 54. Secum pugnat Etym. M. p. 68, 1. 76, 44. 19. συνηγόρευσε A. συνηγορίων CDM. σύνηγορήσει BS. μεθερμηνεύομεν C. 24. τοιοῦτο A. Item p. 187. 11. Ceteri τοιοῦτον. 27. περιλαβοῦσιν ἐκ C.

187. 1. τοῦτο AC. τούτων ceteri. 3. ἔτι DM. 5. ἀριστὰρ A. ἀριστάρχου ceteri. Nominativum praeferebat etiam Sylburgius, cum aut Διός aut ὁ ἔτι Ζεύς legendum putaret Portus. Simonidi etiam usum tribuit Valckenarius ad Herodot. 6, 56. Eurip. Phoen. 1631. Similis est Ζεὺς ἀγαμέμνων apud Eustath. p. 168, 11. et Ἀιδὴς ἀγεσίλαος vel ἀγησίλαος apud Callimach. Lav. Pallad. 130. et Hesych. v. Ἀγησάνδρος. 8. οὐχ] deest B. 9. φασὶν A. φησὶν ceteri. 10. ἄξιφος A. εὔξειφος M. εὔξιφος ceteri. δυσέργες] recepi ex A. Cf. de Pronom. p. 38. (298). C. εὔτυχος D. 13. εὐτελὴς B. 16. τὰ] τὰς C. ἐξόνται ACDM. Cf. p. 188, 28. 21. τάξις D. 23. τάσει ἐστι A. κακοπατος pr A et fortasse C. κακόπατος ceteri. Post δύσεργος tertium exemplum κακότεχνος addunt CDMS, κακόπαθος B et mg A. 25. εἰ οὖν καὶ A. 26. τῆδε] δὲ BCM. 28. μετὰ — 188. 1. συντίθεται] desunt C.

188. 2. αἱ] deest C. 4. περὶ CDM. τοῦ ACDM. ναὶ ACDM. καὶ ceteri. 5. τὸ ἐν συνθέσεις B. 7. εἰ] οὐ B. 10. ἔγκειται MS. Cf. p. 281, 19. 11. συνυπάρχη B. συνυπάρχει A. συνυπάρχοι ceteri. 13. λέγων δὲ τὸν C. 14. τὴν] omisit pr A. 16. δὴ] δὲ B. 18. πᾶς οὖν A. πᾶν C. πῶς ceteri. 20. πᾶς [δ'] S.

22. ἀντονομάζοντες DM. 23. ἴσ. ἀλλὰ mg S. εἰ μὴ A. ἀλλ' εἰ ceteri, praeter B, cui desunt haec εἰ — 24 ἐπικρατοῦσιν. 24. οὐκ ἐπικρατοῦσιν omnes praeter A. καὶ] τε τε A.

189, 3. οὐκέτι ἐπίρρημα A. οὐκ ἔστιν ἐπίρρημα ceteri. 4. ἦλθε] addo ν a typotheta omissum. εἴ γε] ἴσ. καὶ mg S. 5. Articulum addidi ex A. 8. ἔτι] καὶ B et mg S. 9. οὖν] deest B. 10. ἀποστήσεται pr A. συναποστήσεται ceteri. 12. καθεστήκει libri. 13. τὸ] deest C. 14. ἂν] accessit ex A. ὑπαλλαχθέντος C. 17. τὸ A. τὸ B. 18. ψευδὴς οὖν ἡ] omnes praeter A. 20. καὶ αἱ ἄλλαι C. 21. χαλκέρες] Cf. Schol. Ven. ad Il. 3, 316. 22. τὸ M. 23. οὐδὲ μὴν A. οὐδὲ mg S. οὐ μὴν ceteri. τὸ τηρεῖν] Cf. L. Bos de Etymologia Gr. §. 12. 24. μελιτηρὸν A et mg S. μελιτήριον ceteri. τῆς ACDM. τῆς τοῦ ceteri. 26. τοιοῦτον M. 27. οὖν] recepi ex A. 28. *Structurae lex postulat vel σημαινόμενον ἀποτελοῦσιν, εἰς ὃ καὶ μετ. vel σημασίαν ἀποτελ. εἰς ἥν.* SYLB.

190, 1. ἦν] ὁ Dud. 5. ἐθνικῶς — 6. παραγωγὴν] addidi ex A. 6. τὴν κατάληψιν B. ἴσ. τὴν κατάληξιν mg S. 8. κἀκεῖνο libri. 9. ὑπὸ D. 12. οὐ συμπίπτειν A. οὐκ ἐμπίπτειν ceteri. τῆς] τοῦ ἡ B. 13. τὸ] ἡ B et mg S. 17. ἀοριστοῦται AB. ἀοριστοῦνται ceteri. 18. οὖν] deest BCDM. 21. ἐν A, ut legit Etym. M. p. 68, 9. ἐπὶ ceteri. Cf. Priscian. 12. p. 938. 22. ὁ φήμενος] φημὶν A. 25. ἐπὶ τὰ πάντα τὰ BDMS. 28. τῷ AC. Ceteri τό.

191, 2. τοῦ] deest C. 3. μὲ] deest B. 5. ἔστιν οὖν libri. 6. σφῶν A. σφᾶς B. 8. τὴν τοῦ CDMS et rec A. 9. μηλωτῇ] Vide Aristophanes Grammaticus apud Eustath. p. 1828, 57. Apollonius Sophista v. μῆλα. Ammonius v. διφθέρα. 12. οὐκ — 16. τρόπον] desunt BCDM. 18. καὶ] accessit ex AC. 20. δεύτερα πρόσωπα B. 21. ἐκεῖνα correctum post lituram A; prior scriptura fuit τινα. ceteri ἐκεῖνα. 23. τε] addidi ex A. 24. αὐτὸ A. 25. πρὸς ὑμᾶς libri. 26.

ἀπόντως C. ἤδη deest B. 27. παραγωγή] deest B.

192, 1. τὸ] τὸ αὐτὸ et ceteri et rec A. 2. τριῶν MS. Cf. p. 195, 19. 4. δυνάμενα — περιλαμβάνεσθαι A. Ceteri inverso ordine. 5. πληθυντικόν A et mg S. πληθυντικὰ ceteri. 6. τρίτου B et mg S. 7. καὶ ἡ ἐθν. π. μίᾳ A et, omisso articulo, DM. καὶ π. μία C. καὶ μία ἐθν. π. ceteri. 12. ἐνεχώρει A. ἐγχωρεῖ ceteri. πρώτου B et mg S. πρώτης ceteri. 13. δευτέρου mg S. δευτέρας ceteri. 16. Ἀθ. πολ.] ἀθηναίης B et mg S. 17. συμπαραβαλλόμενος B. 18. καθότι — 19. πρόσωπα] Haec solus habet A, addito supra καὶ a rec manu εἰ. 19. ἐπιπαραλαμβ. M. 20. ὄνομα] deest B. 21. σαφὲς [γὰρ] S. ἀνταιρημάσει DM. 27. τοῦ τρίτου B.

193, 2. μὲν A. 4. διαιροῦντες D. 5. ἄλλων A. ἄλλος ceteri. 8. τὸ ἡμεδαπὸς καὶ ὑμεδαπὸς BCDM, et mutato in dativum accusativo τὸ Lud. τὸ ἀλλοδαπὸς PS.

194, 2. τοῦτον βιβλίῳ BCS. 6. ἐπιτηδευματικὸν πρῶτον B. 8. Ἐπιτηδευματικὸν — 195, 7. ἀντιγράφουσι] Haec Portus codicem suum secutus, transposuit post verbum ἀλλάσσει p. 195. 25. Restitutum nunc ordinem tuetur etiam Priscianus p. 1095. 9. φησιν BC. 12. χείρων A. καὶ ἐγὼ τοιόσδε S., ut ex Homero correxerat Portus. Omittunt BCDM. Omittendum in Porti lectione commacion istud καὶ ἐγὼ monuerat Sylburgius. 13. κεῖνος ACM. κακεῖνος B. ὅδε DS. πάρος] deest S. 14. οὕτως A. οὕτως δὲ BCDMS. ταχυτάτη M.

195, 1. γε deest B. 5. γινομένη A et mg S. γενομένη ceteri. 7. Articulum recepi ex A. Cf. p. 194, 15. 10. A. οἱ ceteri. εἰ A. δὲ ceteri. 13. ἡ — καὶ ceteri. 17. νῦν δὲ πάμα A. δὲ νῦν πᾶμα C. δὲ σὺ δώκας BDMS. 21. Post genitivum ἑαυτοῖς addunt BDMS. κατὰ τὸ πρῶτον BCDMS. 23 γε] deest AC. 26. καθυβρίσομεν BCDMS. 27. μέν γε C. μέν γε D.

196, 2 τι] ὅτι libri omnes. καὶ] deest A. 3 ἀκατάλληλον pr A. 4. τὸν λόγον BCDMS. 5. ἐν τρίτῳ τοῦ νῦν C. 13. πᾶν ἀκατάλληλον A. πᾶν κατάλληλον ceteri. 23. ὕβριστο A et mg Lud. ὕβρισται ceteri. 26. σὺν A.

δὲ BDMS. omittit C. 28. χρησάμενον AC.

197. 2. συνῆθες C. 5. γὰρ] Recepi ex A. τὸ ἀκαταλλήλον BCDMS. 6. καὶ παρὰ BDMS. τοὺς — 14. παρὰ] desunt BCDM. Addidit primus e codice suo Sophianus. 8. κρεῖττον S et pr A. Vid. Hom. Od. ε, 48. 9. φησι A. 11. τοῦ deest A. 13. ἐν δίαιτι rec A et a Porto S. 14. τοῦ A et cod. Sophiani S. τὸ S Porti auctoritate. 16. ἀλάλημαι οἰζὺν A. ἀλλ' ἀλῆμαι οἰζὺν C. ἀλάλημαι οἰζὺν BDM. δεδαϊγμένον ἦτορ S: ita enim correxit Portus, confusorum memoriter duorum locorum impatiens. Nam alterum hemistichium est Hom. Od. 13, 320, alterum 11, 167. 19. οὖν libri, excepto, qui omittit, C. 21. ἢ mg S. ἡ A. εἰ ceteri. 22. τοιοῦτο A τοιοῦτον ceteri 23. δὴ] deest C. τὸ ἦτον malebat Portus. 26. Hom. Od. 12, 73. 27. γὰρ] deest B. ἤ τι MS. ἦτοι corr. A.

198. 4. ἢ DMS. ὑπετάραξαν B. 5. τὸν σολοικ. B. 11. ἢ φασιν] desunt ABCDM; a Porto habet S. Versus est Hom. Il. ε, 278. 12. παρέθεμεν καὶ A, in primis literis correctus. παραθέμενοι καὶ P. καὶ ceteri. 16. συστελεῖς DM. 17. διάπτισιν BDMS. τινὰ MS. ἀλλ' εἰ] εἰ δὲ B et mg S. 22. ὅτι ἐστὶν A. ὅτι B. ἔστιν ceteri. 25. χαρίεντι B. καινότερος libri, A quidem de correctione. Vel καινότερον vel καινοτέρως legendum monuerat Sylburgius. 27. ὅτι B.

199. 3. τὴν πλαστὴν τὰ παραθέσεω A. 6. ἐξαιτεῖς M. ἐξηλλοιωμένον M. 7. παρὰ AC et Dud. περὶ ceteri. 9. Duplicem verborum ordinem fuisse commutatum, neque indumque esse existimo ὡς γὰρ τὸ προειρημένον συνθεσις, καὶ τὸ τοιοῦτον PORTUS. 10. προκείμενον C? γοῦν C. 13. φησι D. 14. ἔπυθεν M. 19. τὸ deest B. 20. ἔστιν οὖν M. 23. γίνοι B et mg S. 25. Hom Od. 12, 74. 26. κυανέου DM. τὸ μὲν οὖ ποτ' ἐρωεῖ] μελάντερον B. μελάντερος M. 27. πρὸς γὰρ τὸ μὲν γὰρ οὐκ ἐπ' ἄλλο ἢ πρὸς BCDM et addito ante negationem altero τὸ S. Sed Sylburgius: *Rectius transpositione facta*, τὸ γὰρ τὸ μὲν οὐκ, vel τὸ τὸ μὲν γὰρ οὐκ. σημαινόμενον C. βέλτιον DM. *Legi etiam potest* τὸ, συνθήμασι, τὸ

νέφος, et paulo post (p. 200, 4.) τὸ ἐνδυνάμενον ὑπὸ δί-κας SVLB.

200,3. ὑπερεκπλίσσοιτο S. ὑπερεκπλίσοιτο M. Vid. Hom. Od. 17, 264. Intpp. ad Apollon. Soph. v. ὑπερεκπλίσσαιτο. 11. ἐνδέκατοι B et mg S. Cf. Etym. M. p. 706, 47. — 14. ἐνδεκάτη] desunt C. 13. ἐνδέκατος, τρισκαιδέκατος S. δέκατος. τρισκαιδέκατος M. 14. τεσσαρεσκαιδέκατος M. 16. ὡς τὸ S. τὸ μὲν — ἄλλων] desunt B. ἔστι φαῦλ-ως CDMS et hoc A. 17. ὅτε — συνθέσεως] desunt C. 18. ἐγίγνετο A. 20. ἐνδεκάτη] deest C. παραμένοντες BDM et pr A. De re cf. Etym. M. p. 278, 32. 526 init. 676, 37. 719, 4. 23. θεῖναι D. Parapotamios in B contra Cephisi et Assi accolas memorat Plutarchus Syllae Vol. 3. p. 147. ed. Coraë. 24. καὶ — ἦν] Vid. Coraës ad Plutarch. 4. p. 184. 7. 27. ἐν κοινότητι C. γένους] ἀριθμοῦ libri. 2. παραλαμβάνεται B. M. 18

201,1. αἱ — 2. τρεισκαίδεκα. omittit B. οἱ τρεῖς αἱ omittit A. οἱ τρεῖς αἱ τρεῖς omittit C. 4. κατηγορεῖτο ADM. κατη-γοροῖτο ceteri. καὶ C. ἀρσενικοῦ] καὶ τοῦ ἀρσενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ B et, qui ἀρσενικοῦ habet, DM. θηλυκοῦ — 7. τὸ] desunt C. 6. ἀρσενικὸν AC. ἀρσενικὸν ceteri. Item vs 14. ἀμφότερα δὲ τὰ S ex P. καὶ εἰ ἀμφότερα τὰ ce-teri. 9. ὑποτακτικόν ABC. Dud. ὑποτακτικόν DMS. 10. σολοικίζομεν 11. τοιοῦτο A. τοιοῦτον ceteri. πλεῖσ-τα παραινεῖσθαι BDMS. 13. ἀριστερὰ M. 15. ἐστὶ A. ἐστι ceteri. προειρηται BCS. προειρηκα DM. 16. τοῦ πρώτου καὶ ἄλλου libri omnes. Vid. ad Apollon. de pron. nom. ἤδε — 3. μετασχηματίζεται] τὰ τῶν μερῶν τοῦ λό-γου ἃ μὲν γὰρ μετασχηματίζεται G. ἐν τῶν μερῶν τοῦ λό-γου. τὰ μὲν γὰρ τὰ μὲν σχηματίζεται B Dud. 19. ὅτα — 20. δὴ] desunt B. ἐπιδείξασθαι M. 20. κατὰ τὸν ἀ-ριθμὸν omnes praeter A.

202,3. ἀντιμεταστρέφονται D. 5. τοῦ deest C. 8. τὸ in litura A. αὐτὸν deest ABCDM. 11. κατὰ τὸ γέ-νος B. 13. ἀκούομεν mg S. ἀκούουσι ceteri. πάλιν — 16. ἀκούομεν] desunt B. 15. τὸν — καὶ κατὰ τὸν ἀ. omnes praeter C. 18. κατάλληλον B et mg S. 20. ἀντίστοιχον B et correctus A. ἀντιστοιχοῦσι ceteri. 23. καὶ

deest B. 25. κατὰ τὸ χ. καὶ κατὰ τὸν φ. omnes praeter pr A. 27. τοιοῦτα A. παραθέσθαι, ut videtur, pr A.

203,1. μὴ deest B. τὸ τὴν] τούτων A. τοῦ τὴν C. δυνάμενον προφανῶς] desunt A. 2 προσποιήσασθαι, omisso antea προφανῶς, B. 3. προκατειλεγμένοις mg A. 5. τοιοῦτό A. τοιοῦτον ceteri. 6. ἔλεγχον ἔχει A. ἐλέγχουσι ceteri. 7. τις τῆς τοῦ ADMS. Expungi inutilem articulum voluerat Sylburgius. 9. ὅτι BDMS. 10. κακῶς DM, pro altero καλῶς. 11. τοῦτ' BCM. 12. γράφῃ C. δὲ A et mg S. δὴ ceteri. 14. postremum τῶν omittit pr A. 15. παρεδέχετο C. 17. ἐκ τοῦ Dud. 18. ταυτό DMS. 19. τε] γε C. 20. μαῦτο C. Malim αὐτὸ μάχει. γενικὸν τοῦ A. τοῦ καλὸς BDSM. τοῦ καλῶς C. 25. μέντοι C. 27. οὐ μὲν τοῖς A, τοῖς ceteri. Vulgata lectione offensus ad transpositionem confugiebat Portus ut ita legeret: οὐ μὴν πάλιν τοῖς τοῦ μέλλοντος, ἢ τοῦ ἐνεστῶτος, ἐν παρατάσει τοῦ ὅλου χρόνου παραλαμβανόμενα; condemnatis quae inferuntur, λέγω — ὁμοίων. 28. τὰ addidi ex A.

204,1. νῦν] Vid. infra. Adde Heraclidem apud Eustath. p. 1839 extr. Schol. Ven. ad Il. 1, 27. 3. λέγω] omittit pr A. ἢ] τὸ C. 9. εἰς] σύνταξιν A. 11. καὶ] deest C. 12. τοιοῦτον omnes praeter A. 13. εἰς τίς οὐδὲν C. οὐδένα A. 15. ἢ διακρίνεις ABCD. καὶ διακρίνεις S. 19. περὶ] deest C. 24. φέροιτό C. 27. αὐθυπαλλαγὴ A. αὐθυπαλλάγη ceteri.

205,1. συμπληθυνόμενον A. συγχρονιούμενον BDMS. 3. τὰ μὴ γεγονότα BDMS. Expunxerat negationem Dud. 4 περιεστώτων A. παρεστώτων BCDM. παριστάντων S. 5. γὰρ deest B. 6 ἀπὸ μέρους] ἄρτι C. 10. τὸ M. ἢ deest M. 11. παρείχετο mg S. καὶ] accessit ex A. 12. τοῦ μὴ γεγονότος S. 14. δὴ] ὃ B. 16. οὐδὲ mg S. omittit B. 18. ἐν A. ὡς ἐν ceteri. 19. δεδείξεται A. 21. μεμερισμέναι pr A. 23. παρεμπεσούσας C. 26. προκειμένοις AC. προειρημένοις ceteri.

206,5. ὁ deest D. 7. κατὰ] καὶ D. 9. ἐρωτήσεως DMS.

11. τὸ deest B. 12. παρὰ AC et mg S. περὶ ceteri. 13. ἡμαρτήσεται pr A. γινόμενον omnes praeter A. 14. ἐκ γ. ἀκολουθίας libri. 18. διακρίνουσαι omnes praeter A. 21. prior καὶ deest DMS. τοιοῦτο A. τοιοῦτον ceteri. 23. τοῦ B. 24. οὕτως M. 27. ἂν deest

ους
C. 28. ἀπὸ C. ἐμαυτοῦ B. ἐμαυτοῦ AC. ἡμαρτημένου MS.

207, 1. καθιστὸς B. καθιστὼς ceteri. 3 καὶ ἐπιρρημάτων C. De formis quoque verborum hinc existimavisse Apollonium docemur ab eo grammatico, quem laudavi ad p. 10, 12. Qui ἀπὸ τῶν πέντε, inquit, σεσημειωμένων ἀορίστων, τῶν μὴ φυλαξάντων τὸ σύμφωνον τοῦ μέλλοντος, ἤγουν τοῦ εἶπα, τοῦ ἤνεγκα, τοῦ ἔδωκα, τοῦ ἔθηκα, τοῦ ἧκα, τὸ μὲν εἶπα καὶ τὸ ἤνεγκα κινοῦνται κατὰ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις, τὰ δὲ τρία οὐ κινοῦνται. Καὶ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι, ἐπειδὴ τὸ εἶπα καὶ ἤνεγκα οὐκ ἔχουσι μέλλοντας ἐν χρήσει, ὀφείλοντας ἐλέγξαι τὴν παραλογίαν αὐτῶν ἐν τῷ λέγειν τὸν μὲν εἰς π̄, οἷον εἶπα, τὸν δὲ εἰς κ̄, οἷον ἤνεγκα, ἀορίστους ὄντας, εἰκότως οὐκ ἐκωλύθησαν προβῆναι καὶ περαιτέρω. ὅτι δὲ ἔστι τοῦτο, δείκνυσι καὶ ἐκ τούτου, οἷον ἐμαυτὸν ἔτυψα, σεαυτὸν ἔτυψας, ἑαυτὸν ἔτυψεν. συνάπτεται τοίνυν τὸ ἑαυτὸν τῷ τρίτῳ προσώπῳ, καὶ ἐὰν τολμήσῃ εἰσελθεῖν εἰς τὸ δεύτερον ἢ πρῶτον πρόσωπον, ἐλέγχεται ὡς παράλογον ἀπὸ τοῦ ἐμαυτὸν πρώτου καὶ σεαυτὸν δευτέρου. ἐὰν δὲ ἔλθῃ εἰς πληθυντικὰ τὰ ἑαυτὸν εἰς πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, ἀκωλύτως λέγεται καὶ οὐκ ἔχει τὸν κωλύοντα, ἐπειδὴ τὸ ἐμαυτοῦ καὶ σεαυτοῦ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον πληθυντικὰ οὐκ ἔχουσι· καὶ ἔξεστι λέγειν ἑαυτοὺς ὠφελήσαμεν, ἑαυτοὺς ὠφελήσατε. Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὸ εἶπα διὰ τοῦ ψ ὤφειλεν ἐκφέρεσθαι, οἷον εἶψα, καὶ πάλιν τὸ ἤνεγκα διὰ τοῦ ξ, οἷον ἤνεγξα, ἐπειδὴ καὶ ὁ μέλλων διὰ τοῦ ξ, οἷον ἐνέγξω, ἐπειδὴ τοίνυν ἐγένετο εἶπα καὶ ἤνεγκα, καὶ βλέπομεν ὅτι ἔχει συγγένειαν τὸ π̄ πρὸς τὸ ψ, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ π̄ καὶ σ̄ σύγκειται τὸ ψ, καὶ πάλιν τὸ κ̄ ἔχει συγγένειαν πρὸς τὸ ξ. ὅθεν λοιπὸν τὸ εἶπα καὶ ἤνεγξα, ὡς φυλάξαντα μέρος τι τῆς ἀναλογίας, ἐκλίθησαν καὶ περαιτέρω. Eadem habet Ge. Choeroboscus in Theodos. f. 264. v. verbis mutatis.

δὲ] accessit ex AC. 4. αἱ deest B. ἐπὶ πάντας B. 12. ἀκολουθεῖ BD et mg S. 13. ψυχῆς B. ἡ ψυχικῆς C. ἡ] omittit C. 14. ἀπαρέμφατος B et mg A. ἀπαρεμφάτων CDMS. omittit A. 21. ἀμοίρει A. ἀμοιρεῖ ceteri. 24. ηὔξατο AC 25. Ἰωνύσιος A. 26. προσέταξε AC. 27. πλάγιοι A. πλάγιαι C. πλάγιαι ceteri. 28. ἀκριβωσόμεθα, ut videtur, pr A. καὶ accessit ex A.

208, 4. προδίδωσι ABC 6. ἢ αὐτοῦ A. Praestet ἢ αὖ vel ἢ ἡ αὐτή. 7. ψυχῆς B. 8. παρὰ A Dud. περὶ ceteri. ἁμαρτανόντος A. 15. συμπεσόντα BCDMS. 16. ἢ κατὰ πτῶσιν BCDMS. 19. Negatio deest BDM. 21. ἐγκεκραμένοι BCDM. Emendaverat Portus. 22. ἴστω] ἐγὼ M. τὸ] τι ACDM. τις B. Emendavit Portus. Non eadem est ratio locorum similium p. 243, 16. 286, 18. 287, 9. 27. κατὰ τὸ γένος A.

209, 1. ταυτὸν A. ταυτὸ ceteri. 3. Hom. Il. 2, 749. 5. ἄλγεα S: ita enim ex Hom. Il. 15, 271 restituebat Portus. ἀπεδέξατο B et mg S. *Posset etiam ἀπεδέξατο legi, ut παρεδέξατο v. 28.* SYLB. 10. ἀρρενικόν B. ἀρσενικὸν ceteri. 13. καλυψαμένη M. Versus est Hesiod. O. et D. 19. 15. Hom. Il. 8, 455. 17. τὰ deest B. ἐπ. δι' αὐτῶν Dud. αὐτῶν ceteri. 21. γὲ A. γε C. τις μὴ ἐπί ACDM. Correxit ex cod. Portus. 22. γίνονται B. ὁμολογεῖ. 23. οἷον τι desunt BCDMS. 23. et 24. ἰχθὺς AC. Item v. 27; ubi semel et DM, ceteri χθές. 26. ὁ γράφων BS. ἐστί] accessit ex A. 27. ἦν] deest CDM.

210, 2. οὖν DMS. 5. δὲ B et mg S. 9. γὰρ deest BCDM. 11. τὸν BC 13. Alterum γράψαι recepi ex A. γράφειν D. 15. Prius γράψει deest B. 18. μεσότητος] deest AC. σχῆμα D. 20. ἀποδείξομεν DMS. 22. ἁμαρτάνονται C. 27. τοῦ ἔλεγεν τὰ C. 28. τῷ ἐποίησα τὸ AC. τῷ πεποίηκα τὰ AC.

211, 5. ἐνεργητικῶν C, cui deest παθητικῶν. 6. λόγῳ MS. Cf. p. 208, 13. 7. καὶ οὐκ S. 8. Δίωνι BDM. 10. ἴσ. ὁμολογεῖ Dud. ὁμολογεῖς M. 11. ἀμφοτέρω-

κεκμηκὼς M. Vid. Hom. Il. 13, 61. 13. Hom. Il. 2, 264. 15. Hom. Od. 10, 238. 16. ἡ deest ABCDM. 17. ὅτι DM. Vid. Hom. Il. 1, 56. 18. καὶ τὰ BS. 22. Concinnius legas ἔφθασιν. 23. συνεμπτώσεων DM. συνεμπτώσει B. 24. ταυτὸν A. πρῶτον ὂν πρόσωπον B et mg S. 25. δεύτερον mg S. δευτέρου ceteri. καθ' οὗ A. 27. διαφορὰ libri. 28 δευτέρου ACB et mg S. δεύτερον ceteri. τιθῆται mg S. τιθῆται B. τίθηται MS.

212,3. ὁ δύναται A. δύναται C. δύναται δὲ ceteri. συμπτώσεως C. 4. προσοῦσαν mg S. 5. οὐκ C. τῇ πρὸς τὸ α καὶ β προφορᾷ A. τῇ προστακτικῇ προφορᾷ ceteri. 9. Vid. Fr. *Welcker*. Fragm. Alcman. p. 73. 11. ἔστιν DM. 12. τρόπῳ BDM et fortasse AC. ἀνὴρ ἰθύνει BDM. Vid. Hom. Od. 9, 384. 14. ἐστιν deest C. ἐν — κατάλληλον] desunt C. 18. ἀκατάλληλον D. 19. τοῖς] *Puto deesse praepositionem* παρά, *ut sit legendum* παρὰ τοῖς. *PORTUS*. ἐπιλιπέστερον B. 21. καὶ ἐξ ἀρ. δὲ τοῦ ἓν ὄν. ἔστιν αὐτὸ ἐπιδ. B. γὰρ καὶ D. ταυτὸν A. 26. κατάλληλον C. εἶναι deest BDM.

213,4. συμπέπτωκε CDM. 6. ἐπὶ M. 8. τοῦ C. εἰ] ἂν B. 10. τοῦ πρώτου προσώπου M. 14. ἡ deest B. 15. ὑπεξαιρεῖσθαι BC et mg S. 16. *Fortasse rectius* μεταβιβαζομένη. *SYLB.* 17. Δωρικὸν B. 18. τοιοῦτο A. 21. ὡς] ὡς B et mg S. 22. εὐθυμώτερον C. 24. οὐχὶ B. *Hic desunt nonnulla.* PORT. 25. γάρ ἐστι C. Ipsa coniunctio deest pr A. 27. Hom. Il. 3, 277. 28. σῦς D. ὃς M et mg D. Vid. Hom. Od. 17, 415.

214,1. Sophocles Ai. 997. 2. σχῆμα D. χρῆμα AC. 4. ἡ deest DMS. 6. Θεσσαλονικὸν M. 7. ἐπισταντο pr A. 8. Hom. Il. 2, 107. 9. συγχέοντες DM. 11. συνεμπίπτῃ DM. 12. ἀφιστάντων ABDM. 14. et 15. οὐδ' libri, ni fallor, omnes. 15. καὶ ἀντὶ εὐθείας B. 17. συνέμπτωσιν AC et mg S. σύμπτωσιν ceteri. 18. ὁ Τρύφων S. Cf. de Pronom. p. 65. (335) Priscian. 13. p. 963. 19. ἀντιλέγειν πρὸς αὐτὸν B. 22. διὰ DM. 26. καὶ accessit ex A. 28. Aptius videtur ὁμολογεῖν

215, 1. ἢ] εἰ DM. 4. τὸ recepi ex A. 5. ἡ κλητικὴ C. καὶ τὸ B. 6. γε μὴν] μὴ AC. 7. Priorem ἐπὶ recepi ex A. Totum hoc καὶ — αὐτὸς omittit B. 11. παρακινδυνεύεται D. 12. παρειλημμένης AC. 13. ὅπερ A. εὐθείας σύνταξιν AC. 15. παραλαμβάνεται B. 16. τοῦτο — 17 πρώτῳ] desunt BCDM. 17. τῷ A. τοῦ M. Ante alteram καὶ τῷ ponit C. τοῦ BD. 20. ἀλλ' εἰ A et mg S. ἀλλὰ ceteri. 25. καὶ τὸ ἡ BDMS.

216, 2. ἐστιν deest C. 3. εἴη. εἰ BDMS. τὸ — 5. γραμματικὸς ᾗ desunt BCD. 8. ἅπασαι B et mg S. 10. ἀπεδείξαμεν omnes praeter A. ὑπαρκτικὰ A et mg Dud. ἀρκτικὰ γρ S. ὑποτακτικὰ ceteri 14. αὐτοῦ C. 15. καὶ accessit ex AC et, qui omittit proximam, C. 16. κατὰ — 17. Τρύφων desunt C. 19. καὶ deest B. 21. παραγινόμεθα AC. περιγινόμεθα ceteri. 23. τὸ τοιοῦτον desunt AC.

217, 2. δευτέρῳ τῇ B. 10. τὸ] ἡ C. 11. τὸ καὶ A. 12. ἔχει A. ἐν ἐγκλιτικῇ DM. 13. τὸ — 14 κλητικῆς desunt BCDM. 15. ἐννοούμενον BPS. τὸ DM. ἐπιχόμενον ABC Dud. ἐπερχόμενοι ceteri. 21. κατὰ — πρόσωπον desunt AC. 23. τὸ deest A. δεύτερον πρόσωπον A. 24. περισσῇ C. 26. ὡς omittit pr A. 27. παραλαμβάνεσθαι] Post hoc verbum M iterum ponit illa κατὰ 20 — ὀνομάτων 27. 28. Articulus ὁ accessit ex A.

218, 1. ἠδυνάται A ἠδυνατεῖ ceteri. 2. Alterum τὸ omittit A. 5. γὰρ deest C. 6. οὐ deest C. 7. καὶ ἐπὶ A. καὶ ceteri. 9. τῆς A cum Sophiano. Ceteri τάς. 13. οὐ deest B. 14. παρέσεται A et γρ S. παρέσεται D. ἢ παρέσεται παρεῖται B. παράξεται M cf p. 221, 22. 15. κατὰ τὸ δεύτ. BC. 16. αὕτη M. 17. οἶμαι deest pr A. 21. καὶ deest C. κτητικῶν D. 23 Alterum αἱ omittit C. 24 καὶ — 25 λόγου] Haec omisit S. Et videntur defuisse P. τῆς ACDM. 26. οὖ] ὡς BMS.

219, 2. ἐφ' ἣν ABC. 4. ἀπέστη AC. 9. κατεπέμψαντο AC. κλίσιν pr A. 12 οὐ τὸ τρίτον, τὸ δὲ A, οὐ τὸ τρίτον ἀλλὰ τὸ γρ S. τὸ οὕτος τρίτον. τοῦτο δὲ ce-

teri. 13 ἐστιν. ἐπεὶ omnes praeter A. 14. αὐτῷ προσώπου A. ἐστι προσώπου BC. προσώπου ἐστὶ ceteri. 16. διαλαμβάνειν C. 17. πληθυντικαῖς D. 19. ἐπὶ Dud. ἐπὶ ABCDM. Omisit expunctam in P. 20. δεύτερον] πρὸς A. 23. ὑπάρχει DM. ἐμοὶ DM. τὸ γνώριμος εἰ C. 25. Hom. Od. 16, 188. 26 ἔστε Rectius cum Porti versione legemus ἐπὶ SYLB. δὲ deest B. 28. Hom. Od. 3, 475.

220,2. αἱ ἄγκυραι B. Vid. Callimachi Fragm. 2. Bentl. 5. Hom. Od. 1, 45. 6. κατὰ τὸ τρίτον omnes praeter A. 7. προσφωνεῖν] Verbum, quo carent libri, addidit Portus. 9. τρίτοις BCD. τρίτοις τύποις A. προσώποις B auctore Porto. 11. αἰδεῖς] Alterum huius vocis ι in litura A. 12. κἀπὸ C. γάρ deest C. 13. μὴν γε C. 15. ἢ] οὐ D. κατέλειψεν] Eadem forma supra p. 35, 26. 111, 20. 16. συνέχειν A et mg Dud. ἐνέχειν ceteri. 17. αὐτοῖς A et mg S. αὐτῆς ceteri. 18. ὑμέτερα A et mg S. ἡμέτερα ceteri. 21. ἐκάριθμον A. 23. τοῦ] τὸ C. 25. πληθυντικὸν ABC et mg Dud. πληθυντικῶν DMS. 26. τι ἢ A συντίθη BC, τι δὲ ceteri. σύλληψιν ἐστὶ DMS. 28. σύνεστηκη B. συνεστήκει ceteri.

221,2. ὁ — Τρύφων] Haec accesserunt ex A. 3. περὶ τοῦ Διονυσίου B. 4. ἡμᾶς ἐθελάσατε, ἡμῖν BDMS. 5. Τρύφων deest ADM. 9. δεύτερα recepi ex A et mg Dud. 12. προσώπου ἐστὶ B. 14. ἐγκειμένης — 15. τῆς omittit C. 15. ἐγγινομένης B. 17. γενητικὴ DM. 18. καὶ deest B. ἐπερειδόμενοι B. 20. Articulum τὸν dederunt AC. 21. ἐπεὶ δὲ καὶ A. 22. παρεστιν A, παρειώσατε ceteri. ὅπερ ἦν A. ὡς ceteri. 23. ἐγίνετο AC, ἐγένετο ceteri. 25. παρεστῶν. εἰ C. 26. συνεχεύσατο — 27. λόγου] desunt C.

222,1. Hom Od. 19, 406. 2. καὶ accessit ex AC. προεγκείμενον A. προκείμενον ceteri. 5. Hom. Od. 11, 154. 7. Hom. Od. 11, 163. 8. ταύτην D. 12. ζητεῖτου B. διαλαμβάνομεν AC. 13. ἐμοὶ καὶ σοὶ omnes praeter AC. 15 οὐ μὴν οὐ MS. 16. γενικὴ C. 17. καὶ αἱ C. 21. δὲ οἱ M. 25. εἴπωμεν BC. συμ

πτώσεως DMS. Correxerat etiam Portus. 27. κατὰ τὸ τρίτον omnes praeter A.

223, 2. Hom. Od 11, 233. πατρὶ mg S. ut est Hom. Od. 13, 265. 4. νίξασα deest DM. Vid. Hom. Od. 5, 128. 5. Hom. Il. 16, 800. 6. ἢ ἑαυτοῦ ἰὸν C. ἢ ἑαυτὸν ἰὸν B. ἢ ἑαυτοῦ ὂν DM. Vid. Hom. Od. 1. 409. 10. ἔρματα pr A. ἔρμα B. 11. Hom. Il. 1, 2. 14. ποτ' ἐμ' M. Versus est Hom. Il. 7, 137. 19. ἄξιον ἐστι omnes praeter B. 20. ἀρρενικῶν BDS. εὐθειῶν πληθυντικῶν desunt AC. 22. πριαύμενοι BCDM. 26. μόνον ABC. μόνου DMS.

224, 1. Apud Dionysium Hal. de compos. verb. p. 23. Sylb. σχεῖνα Ruhnken. ad H. in Cer. 499. 3. τὸ deest C.

γένους

4. λογου A. 13. δηλόντι libri omnes, excepto, qui haec δηλ — 14. αὐτὰ omittit, B. 14. διασταλαις correctus in ultimis syllabis A. χρόνον Dud. Ceteri χρόνῳ. 15. καὶ ἐν C. 16. ἐπιδειξάμενοι D. 17. παρὰ AC. Ceteri περὶ. 19. δὴ B et mg S. 21. καταγίνονται C. 22. τὸ] deest S. 23. ἢ τὸ θηλ. BDMS. καὶ θηλ. C. 28 στίγματα D. Vid. Hom. Il. 2, 135.

225, 2. σίγηνται BCDM. 3. δευτέραν πρόσωπον pr A. 6. καὶ ἔτι ἐπὶ omnes praeter pr A. 7. ταυτὸν A. αὐτὸ D. ταυτὰ ceteri. ἄλογον μὲν omnes praeter B. 9. μὲν ἢ pr A. 13. τι deest B. ἀρρενικοῖς AB. 19. τὸ recepi ex AB. 20. τοῦ deest B. 22. ἔχει DM. 26. ταυτὰ M. ταυτὸν A. ταὐτὸ ceteri. 28. παισὶ B.

226, 1. διείχθη — ἀκατάλληλον] Haec in solo leguntur A. 2. διότι] τοῖς πλείοσι B. 4. ὑπ. ὑπείληφα mg S. διείληφα ceteri. 13. ἅπαντι A. ἅπασαι ceteri. Idem praebuit, quod ceteris deest, δύο. 14. ἡ] deest C. 17. ἰδιαίτερα libri. Cf. ad p. 230, 11. 20. ἡ — 21 τινων] Desunt haec BCDMS. 21. εἰ ἡ ἀπαρέμφατος ἔγκλισις BCDM et, quae P. auctore haec εἰ — 23 γινόμενα non Apollonii orationi sed summario capitis dat, S. 24. τῶν ἐμμέτρων M. γινόμενα M. 25. τοιαῦτα A. τοσαῦτά τι καὶ τὰ τοιαῦτα C. τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ceteri. ἐξαίρετος C.

227, 1. ἢ] εἰ M. μεταλήψει C. 7. ταῦτα A. ταὐτὸ ceteri. καὶ A Dud. ἀλλ' ceteri praeter B, cui desunt haec καὶ οὐ. ἐ. αἱ μ. — 8. καὶ ἡ ἔγκλ. διάφ. B. 11. λέξεις A. λέξαι BCDM. λέξει S. ἴσ. λέξειν Sophianus. A quo accepi. Alterum τῶν addidi. 12. μὴ omittit A, supra versum habet C. οὕτω — 20. θέλω] Desunt B. 20. θέλω [ἀπαρτίζει τὸν λόγον] S. 22. Articulus τὸ accessit ex AC. 24. οὕτω καὶ C. τὸ γράφειν θέλω] Omittit B. 25. εἰ καὶ B. 26. παρέπεται B. 27. αὐτὸ τὸ C. αὐτῷ τῷ ceteri. Mox omnes τὸ. 28. τὸ C.

228, 1. τῷ C. 2. οὐ δύναται ACP et mg S. 3. καθὼς C. 4. ἢ DM. 5. δ'] ἢ DM. τε γὰρ C. ἔγραψα — 7. τῷ τε] Desunt C. γὰρ] δὲ M. 7. δὲ B et mg S. τε γὰρ DM. γράψεται DM. 9. θέλω DM. 12. ἐὰν — 15. γὰρ] Omittunt haec DM. 15. διοικήσει C. 17. οὐ μ. γ. γρ.] Desunt C. καλῶ pr A. σκάπτω P. 19. ἐπὶ ῥῆμα φέρεσθαι ἤμελλεν DMS. ἐπὶ ῥήματα φέρεσθαι ἔμελλε B. ἐπὶ ῥήματα φέρεσθαι C. οὐκ αν ην εμποδον το τα επιρρηματα επι ρηματα φερεσθαι, his επι ρηματα a recentiori manu additis, A. οὐκ ἂν ἦν τι ἐμποδὼν τὰ ἐπιρρ. ἐπὶ ῥ. φ. P. οὐδὲν ἂν ἦν ἐμποδὼν τὰ ἐπιρρ. Dud. 20. ἢ] Deest ACDM. μὲν] Deest DM. 22. ἀπερείδεται B. Ceteri ἐπερείδεται. 26. ἀναπληροῦται C. ἀναπληροῦνται ceteri.

229, 1. καθεστὸς ABM. καθεστὼς ceteri. 9. γράφειν, καθὼς ἔφαμεν. Ἔστι γενικωτάτη M et S, cuius mg. ἔστιν οὖν. 10. ἡ deest CDM. 13. τῶν προσώπων BS. 17. τὰ μὲν περιπατῶ AC. περιπατήσειεν] περιπατοῖμεν AC. 20. ἐπεγίνετο AC. ἐπεγίνετο ceteri. 21. πρόσωπα deest M. εἰς πρόσωπον CDMS. 22. μετεμελήθη B. περιπατεῖς deest M. 24. ἅπασι deest B. 27. αὐτοῖς M. 28. ὡς deest D.

230, 1. ἐγγινόμενα BD. 3. μὴ] οὐκ AC. 5. παθητικὴ καὶ ἐνεργητικὴ A. ἐνεργητικὴ ἢ παθητικὴ CD. 7. περ] γε B. 8. οὖν pr A. 10. οὐκ ἐν libri. Expunxit negationem Dud. 11. ἰδικώτατον ABC. Et infra v. 20. ἰδικήν. 12. ἢ ἐν] Desunt B. 13. κλητικῇ D. 14. θαρρήσει C. θαρρήσει MS. Reponendum ... aoristum

θαῤῥῆσαι vel θαῤῥήσειν monuit Sylburgius. εἶναι ἀθεώρητον ὄνομα BDMS. Expunxerat inutilem vocem Dud. 15. ἃ] εἰ C. 18 τὸ deest AC. 20. συναγορεύῃ cum ceteri tum corr A. 24. λέξεως C. 25. ταὐτὸν AC. τὴν τοῦ Ἕκτορος BDMS. 26. ἀνακτᾶται B. ᾧ καὶ] ὅτι C. προστίθεται BCDMS.

231, 3. τὸ τοὺς DMS. 4. Priorem τὸ omittit pr A. τὸ τοὺς ἵππους BCDMS. 5. τοιοῦτον BCDMS. 6. πλείονα παρατίθεσθαι BDMS. 7. δὴ deest C. 9. ταὐτὸ BCDMS. 13. ἁπάντων τῶν BCDMS. 16. τινι] ἐστι M. 22. πολλῆς δυναμένης B. ἐγγινομένας ADM. 23. καὶ AB et mg S. Ceteri κατὰ. ἐγγινόμενα A. 26. ἔγκλισις] Deest C.

232, 2. Articulus deest MS. ἔθος deest DM. 2. προστακτικῆς A. τῶν προστακτικῶν ceteri. 3 ἔγκλισιν] deest BCDM. 5. γὰρ] deest DM. 9. αὐτῆς mg S. αὐτοῖς ceteri. 10. οὐ προσῆπται BCDMS. 12. Alterum τὸ omittit ADM. 13. εὔχει A. εἰ ἔχει ceteri. 17. ἔγκλισιν] σύνταξιν B. 20. οὐ δύναται pr A, ut videtur. ἐκχωρῆσαι A. 23. ἄπιστι] ἀπίστευλα C et corr A. 26. τρίτον ἐστὶ πρόσωπον M. 27. οὖν] deest BCDMS.

233, 7 ἅμα γε στάσει rec A. Praepositionem deleverim, ut delevi p. 250, 13. Male eam tuteris comparata p. 240. 19. 10. ὅτι deest pr A. χαίροις AC. χαίρει BDMS. 11. ἴδωμεν B et mg S. 12. σαφέστατα B. τὸ deest AC DM. 14. τῷ] τῷ C. τῷ] deest D. 16. τὸ deest pr A. 21. τὴν] τὶς M. 23. ἐπανειλημμένων AC. 24. Hom. Od. 18, 28.

234, 3. τὸ δὴ οὖν C et rec A. χαίροις ἔχει C. 6. προστακτικωτέραν B et mg S. 7. τῇ εὐκτικῇ B et mg S. 10. Hom. Od. δ, 461. 14. τοιαύτην AC. αὐτὴν BDMS. 15. συγχωρεῖ BCDMS. 17. καταλύει τὸν λόγον C. ἀναπληρωθείη DM. 18. οὖν δὴ BDMS. 20. ἔγκειται BC. 21. παρὰ A. τὰ ceteri. 25. φιλοσοφεῖν D. 26. ὅτι τὰ τῆς B.

235, 2. τοῦ deest B. 4. μὲν deest B. 11. προσευχόμενος A. Quae additur in libris, particulam γὰρ expunxi cum Dud. Cur enim, ut Portus, lacunam suspicarer, causam videbam nihil admodum. 7. δὲ A δὴ BDMS omittit C. 8. Alteram περὶ recepi ex A Dud. τῶν ἐπιφερομένων B. 10. δὲ deest C. ταυτὸν A ταυτὸ BCDMS. 11. ἔλεγον B et mg S. ἐκλιπῇ BDMS. 13. τοῦ] του C. 14. εἶναι deest B. 16. ἐπὶ] ἐπὶ AC. 17. κατὰ τοῦτον S. 18. καὶ ἐπὶ τῆς omnes praeter pr A. 19. τὸ deest DMS. 20. συνίσταται B. 21. συνδέσμων AC. 22. καὶ ἐμφαίνουσι τὸ BDMS. καὶ τὸ] ἐν τῷ C. 23 καταγίνεται BCDMS. 25. γὰρ οὕτως ἀπόδεις B ἀποδὺς M. 26. ἔχει B. δὲ οὕτω] καὶ οὐ C. 27. ἀπέχει DMS.

236, 4. συμμεταβαίνει AC. συμπαραλαμβάνεται γε S. συμπαραλαμβάνει BDMS. cum Dud. τὰ πρόσωπα B Dud. ut volebat Portus. 9. οὐδὲ], ὡς B. 11. τὸ μὴ εἰς M. 12. διακρίνειν DMS. 20. ἀριθμοῦ BCDMS. 21. ἐν. ὑποτάσσεται mg S. ὑποστέλλεται ceteri. 22. τῶν προσώπων γε S. 24. πάντων BCDMS. 26. αὐτὸ Dud. αὐτὰ ceteri; omittit B. μόνον AC Dud μόνα ceteri. 27. τὰ εὐκτικὰ B.

237, 2. εἴθε ἡμεῖς γράφοιμεν] desunt D. 3. γράφωμεν ἡμεῖς C. γράφομεν ἡμεῖς A. γράφετον ὑμεῖς ceteri. 5. χρὴ ὑμεῖς A δεῖ ἡμεῖς C. δεῖ ἡμεῖς ceteri. 6. οὐκ deest B. 9. ῥήματα τὰ DM. τὸ καὶ ἐν S. 10. καὶ χρόνον AM. χρόνοις καὶ χρόνον D. χρόνοις B. χρόνον CS. 11. ἐπὶ ἐπιρρημάτων C. φαμὲν [γὰρ] S. auctore Porto. 1[illegible]. ἐν. συναρχομένου mg S. ambiguo A. συνερχόμενον BC DMS. 19. δέ γε γράφειν CDMS. 20. ε] μὴ εἶναι B. εἶναι μὴ P. ἂν] accessit ex A. 21. ἐστὶ] εἰ AC. 26. τῶν χρόνων AC. τῷ χρόνῳ B cum mg S. τον χρονον DMS. 2. αἱ deest C. ἅπασι C.

238, 1 ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνο οὖν ἀληθὲς B. προλαβόντα DM. 2. ἐπιδείκνυται B. 4. ῥήματι A. ἐν. ῥήμασιν ἔστιν PORT. ῥῆμα ceteri. 9. πη αυτη τουτει A. πεῖ αυτη τοῦ τ. C. πεῖ B. πεῖ DM. πει, αὐτεῖ, καὶ πῇ δια [illegible] auctore Porto; P enim ῆ πῆ, αυτῇ, τοῦ πη δια τοῦ η, ὡς το πῆ.

θαῤῥεῖν BDMPS. 10. τῷ — 12. παρείσπεσον desunt B. 11. καὶ ἔτι ACD. τὸ δὲ αὐτεῖ κατὰ ceteri. 12. ἐνόντι BS. τῷ] τὸ C. καὶ τὸ εἶ τοῦ] Accesserunt haec ex A. consentiente C, cuius haec sunt: ἐπεὶ τὸ εἶ τοῦ ἔπεισιν αὐτεῖ] ἀεὶ DM. οὐ deest C. 14. συνημένον C. 15. καὶ deest A. 16 ὡς] καὶ BM. ὡς τὸ DS. πλεῖν BMS. ἦν — παρειπόμενον] Haec post verbum ἐνδέομαι v. 18. transposuit Portus, libri sui ordinem secutus. 19. οὖν] ἦν AC. 20. δεος καὶ τὸ χρέος ABC. δέον καὶ τὸ χρέος DM. τὸ χρέος, ὡς ἀπὸ τοῦ δέω τὸ δέον S. 21. ὡς φῶ φημί BDMS. 22. χρῆσι A. χρῆσιν MS. τὸ χρῆ] Haec accesserunt ex A. 25. ὅτι γὰρ a correctore A. ὅτι χρῆν Pavus, probante Fischero Anacreont. tert. ed. p. 420 φῦ] deest B DMS. Vocis ταργήλιος quarta litera a correctore est in A. Pavus Θαργηλίοις. ἐμμελῶς A; erasa post λ litera una. ἐμμελῶς ceteri. Ante verbum δισκεῖν erasa est in A vox desinens in syllabam αν. 26 καταστέον A. παρεστέον C. καθιστέον BDMS. De Adverb. p. 545: καταστατέον οὖ τὰ τοῦ σχηματισμοῦ τηρεῖ.

239, 1. καθιστὰς DMS. 6. οὐ πάντοτε B. 7. ἦ] ἂν BCDM. 8. τούτων A. τούτοις BCDM τοῦτο PS. 9. τῷ συμμετατιθεμένῳ libri. ἴσ. οὐ mg S. μὴ συμμετατιθεμένῳ Sophianus. 10. καὶ omittit Sophianus. 11. τοιοῦτο Sophianus. γοῦν C. οὖν ceteri. Omittit Sophianus. γινομένων B. 12 ἐλλειπεστερον A. ἐλλιπέστερον C. ut leg. coniecerat Portus. Ceteri ἐλλιπέστερον. De diphthongo huius vocis grammatici certant. λέγει δὲ ὁ Ὦρος ὅτι πάντα τὰ παρὰ τὸ λείπω διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον λειποστράτευτος, λειποταξία, λειποστράτιον. ὁ δὲ Ὠρίων ἐνης διὰ τοῦ ι. Cod. Reg. Paris. 2630. v. λείπω. Idem v. Πιθαρχία: τὸ π ι, ὡς ἴκελον μὲν ἀπὸ τοῦ εἴκω, ἰκέλη δὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν ῥημάτων βραχύτερά ἐστι. ἐγγινομένη B. 15. ἐπεὶ λείπει] ἐπιλείπει A cum ceteris, sed a correctore. 16. Verbum φιλολογεῖν uncis includit A. φιλολογῶμεν] deest BDMS. 17 προσχρησόμεθα C. 22 ἐνεκεν C. 23. συνούσης pr A. οὔσης ceteri. 24. τοῖς τοιούτοις ἐπιτάλτικοις BCDMS et rec mg A. 25. τὸ

ἀπεμφαίνον AC. τὸ — δὲ] desunt AC. τὸ [illegible] 26. ἀπεμφαίνοις] desunt DM. 26. ὡς ἐν τοῖς DS. 28. ἡ] deest M. Ἀπολλώνιος Διονυσίῳ λέγω ἡ σύγκρισιν χρῆσιν S.

240, 4 ἂν deest ABCDM. addidit eam Portus. εἰ γράφειν] desunt B. 9. ἀλλ' οὐ προσγίνεται B. οὐ προσγίνεται CD MS. ἴσως οὐ προσγίνεται Dud. 10. οὐχὶ ἀφίσταται AC. οὐχ ὑφίσταται ceteri. [illegible] ὑφίσταται mg S. A δὲ ὅτι B. 12. συντασσόμενοι C. 13. πάντως AC, ut conficit Dud. πάντα BDMS. ἐν τῷ] ἐν τὸ BDMS. Vera lectio in Dud. quoque erat, margini adscripta. καὶ τὸ δεῦ B. 16. [illegible] — 22 δεῖ] desunt C. 17. τὸ] deest B. 19. δεῖ] recepi ex A. 20. ἡ ἐπὶ δοτικὴν A. γὰρ] deest BCDMS. 27. [illegible]] deest BCDMS.

241, 1. λείπει Δίωνα — 2. φέρεται] desunt BDMS. 3. τοῦτο — 242, 12 [illegible]] desunt C. 4. κατάλληλον A Dud. ἀκατάλληλον BDMS. 6. προσέπεσεν BDMS. 8. τὸ A. 9. θέλω AB. 10. ἢ] Haud dubitanter reponendum ἤπερ. 14. οὐχὶ οὖν A. ὥστε BCDMS. [illegible] A. λαμβάνουσι τὴν BDCMS. 16. ἐν ταῖς ὑπολείψεις A. cum Sophiano. ὑπολείπεις BDMS. 17. φίλει] φιλεῖ M. Sophianus in priori exemplo legit φίλειν ergo, in secundo legit φιλοῖ. SYLB. 18. καὶ deest AD. [illegible] deest DM. 23. δοτικὴν AB et mg S. δοτικῆς DMS.

242, 1. ἐδείξαμεν BDMS. 5. ἔθελον ADMS. 6. ὁμόλογον BDMS. 9. ἡ deest B. ἀντιβαλὼν B. 11. ὡς omittit pr A. 12. καταγίεσθαι B. 14. ὡς deest B. 16. τῷ [illegible] DMS. 17. συντάξεως AC et mg S. συνθέσεως BDMS. [illegible] τῆς] deest M. 20. Διονύσιον, δεῖ Τρύφωνα, τιμᾷν Διονύσιον. δεῖ BDMS et rec A. 23. μετατιθεὶν C. φέρηται DM. 24. καὶ τὰ BDMS. ὁμοίως τούτοις B. 25. καὶ ἐπὶ C. τελέων C. 26. καὶ τὰ BDMS et pr A. 27. ὑβριστὸν DMS. ὑβριστὴ Dud. et Dud. ceteri. [illegible]

243, 7. Hom. Il, 5, 118. 12 ὑγιαίνει Τρύφων] desunt C. 15. καὶ] deest C. ταὐτὸ BDMS. 17 πρόδηλον BDMS. ὄντος A. [τὸ πρόσωπον] S. auctore Porto. Omittunt BCDM. 21. ἢ] καὶ A. 24. ἢ Θέωνα rec A. δὲ C.

τοῦ] deest B. 23. Scr. ἀλλ' ἐξ οὗ γινέσθαι A et mg S. Omittunt ceteri.

244,1. λέγοντες — γῆν] desunt BC. περιέχειν τὸν οὐρανὸν DMS. 5. προτερεύει C. 6. καὶ] recepi ex AC. ὁ τὸν DMS. 7. ὁμολογεῖν B. 8. λέγομεν D. [illegible] M. 9. τοῦ — 10. διαθέσει] desunt BDM. 12. παρεχηρεῦν BDMS. Εστω τῇ α αἰτιατικῇ i. e. τῇ προτέρᾳ. 14. ἀφανίζει AC. αἰτιατικὴν. παραλαμβανομένην B. 15. ἐπεὶ deest M. 17. et 18. τοιούτων BCDMS. 21. τὸν ἄνδρα] addidi ex AC. 23. καὶ] deest B. 25. τὸν deest B. διάθεσιν C. 26. ἀναδέχεσθαι A et mg S. Ceteri. ἀναδέχεσθαι. 27. καλεῖται] ὀνομάζεται B. ἀποφαντικὰ CDM et corr. A. qui pr. ἀποφαντικῶς. 28. εἶχε τὸ C. εἶχε τὸ ceteri. εἴχετο τὸ καθαίρεσθαι legendum est. PORTUS.

245,1. ἀποφαντικὴν ACDM. 3. ἀποφαντικὰ B, qui anteponit verbum καλοῦμεν. Ceteri ἀποφαντικά. καλεῖται C. 4. Ὁρίζειν εἶναι νομιζομένην οὐχὶ τὸ ἁπλῶς λέγειν τι, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἄδηλον προφέρεσθαι μετὰ συγκαταθέσεως. S. Empir P. H. 1, 197. 8. γὰρ deest BDM. διαβεβαιοῦμεν D. διαβεβαιοῦμεν M. διαβεβαιούμενοι S. 10. ἀριθμοῦ C. πρὸς ὃ ἀνθυπάγεται] προσανθυπάγεται AC et mg S. ἀνθυπάγεται BDMS. 12. καταφασκομένου τοῦ mg. Dud. καταφασκομένου τοῦ A. καταφασκομένου τὸ P. καταφάσκομεν οὐ τὸ C. φάσκομεν ὅτι BDMS. 13. τῷ deest B. 14. συνταχθήσεται A. συνυπαχθήσεται C. συναχθήσεται BDMS. περιπατεῖ DMS. Item v. 16. 18. Alterum τὸ deest BDM. ἐκ] addidi ex A. τῷ συνδέσμῳ C. 19. ἐγγινόμενοι DM. 21. ἀληθεύουσι BMS. 26. ἵνα — 27 γράφει] desunt DM.

246,2. ἀφαιρεῖσθαι B. 3. διὸ B. 5. ἐν τῷ περὶ αὐτῶν A cum mg S. οὕτως ceteri. 10. Alterum τὸ deest C. 11 τὸ deest DM. ἡ] τὸ mg S. λέγομεν C. 14. ἐστὶν deest C. 16. συμπεπτωκυῖα A. ὑποτάσσεται C. 17. προσδεὴς B. 18. κατὰ C. 19. αὐτὴν omittit C. 22. διότι A et mg S. διὸ ceteri. 24. ἰδίᾳ B. ἡ δὴ A. ἤδη C. ἥ γε ceteri. ἡ προτέρα A. 26. ἀποβα-

βαλεῦσα B et mg S. ἀποβαλλοῦσα ceteri. καὶ] accessit ex A. 27. τὸν] deest BDMS. 28. λελάληκας AC et mg S. λέληκας ceteri.

247,3. ὑπεζώτησις corr. A. 4. δὴ] omittunt ABC. 7. χρῆναι DMS. 9. ἱερώτησιν BDMS. 10. ὁ] ὃ C. 11. διπλασιάσαντας DM. 13. ὕθλον ταῦτα γε πάντα DM. 14. τείχας BCDMS. 17. πρόσωπον A. 19. ἄλλη δὲ C. 20. Corrige numerum pag. Sylburg. 21. γινομένης C. 22. ἀλόγως C Dud. κλαύσας A. ἐγκλείσας BDMS. εἰ οὖν ἐστι τὰ τῆς A. εἰ μὲν οὖν τὰ τῆς C. 24. αἶθ' ἐγὼ χρυσοστέφαν' ἀφροδίτα A. αἶθ' ἐγὼ χρυσῆς αἶθ' αὐτῆς C. αἶθ' ἐγὼ γενόμαν χρυσέα αἶθ' ἀφροδίτα DS. et, qui γενοίμην habet, B. et, qui γενόμαν, et αἶθ' M. 25. λύκος χρυσοῦ B. 26. τελέσαι A et mg S. τελέσαι C. τελέσαι ceteri.

248,4. ἐπὶ pr A. 10. συμπλεομένων ἔτι M. 11. παρεδείξαμεν C. 12. Prior καὶ accessit ex A. 13. ὅτι C. De re cf. Priscian. p. 1140. 14. ἔγκλισις B et mg S. κλίσις ceteri. 18. γε μὴν] δὲ γε B. 20. ἔν τινι C et mg S. ἔν τινι ceteri. Altera καὶ deest M. 21. περιεπομένων C. ἀποδεῖξαι AM. 22. τοῦ λευκοῦ λευκότητα AC et mg P. τὸ τοῦ λευκοῦ B et mg P. τὸ τῆς λευκότητος DMS. 23. τὴν AC. τὸ ceteri. 24. μὲν deest C. 25. τὰ deest B. ἀρίστους ferri potest, uti infra (p. 249, 14.) τάχιστος. alioqui ad βελτίων et ἀμείνων melius congruit ἀρείων. SYLB. 26. ἀλλ' εἰ CDM et fortasse A.

249,6. πρὸς] Malim ὡς πρὸς, coll. v. 17. 7. παρατεταμένων D 8. αὐτὴ MS. 9. αὐτοῦ C. ὄνομα] recepi ex A et mg S. προσώπου AC et mg S. Ceteri πρόσωπον. 10. διαφέρει — 11 Ἰλιόθεν] desunt B. Item 12 ὀνομασίας — 14 τόπου 14. ἐκ [τοῦ] τόπου S. 16. ὄνομα μόνον B et mg S. 18. ὄνομα μόνον BDMS. 20. καὶ deest C. 21. καὶ ἔτι καὶ B 22. ἔστι δὲ BDMS. τοιοῦτον BDMS. 24 ὤφελες DM. Item v. 26 et p. 250, 21. Versus est Hom. Il. 1, 415. 27. τὸ μὲν αὐτόθι desunt C. Vid. Hom. Il. 18, 86. ἀθανάτῃσιν DM.

διδώκω — ἐὰν δεδώκωμαι. ἐλέγχει δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρωδιανός. λέγων ὅτι οὐ καλῶς δοξάζει, οὐδὲ γάρ, φησίν. εὕρηται πάντελῶς ἐν χρήσει τὸ ἐὰν τεθείκωμαι καὶ ἐὰν δεδώκωμαι, ἀλλ' ἐὰν τεθῶμαι καὶ ἐὰν δεδῶμαι. ἄλλως τε εἰ ὑπῆρχεν ἀληθὴς ὁ λόγος τοῦ Ἀπολλωνίου, ὤφειλεν ἐὰν τετύφωμαι εἶναι καὶ μὴ ἀναπληροῦσθαι διὰ μετοχῆς. καὶ πάλιν ἐὰν μεμνήκωμαι ὤφειλεν εἶναι καὶ οὐχὶ ἐὰν μέμνωμαι. Ge. Choeroboscus Schol. in Theodos. f. 359. v. Cf. Herodianus περὶ δυσκλίτων ῥημάτων in Hort. Adon. f. 212. v. Apollonium sequitur Macrobius de diff. et soc. Graeci Latinique verbi p. 2756. coll. p. 2751. ἴσ. δευτέρῳ mg S. ceteri enim δεύτερον. πεποιῆσθαι SM. πεποιῆσθαι δευτέρῳ C.

258, 1. ὑποθετικῶν λέγω δεύτερα C. 2. τὸ omisit S. 3. εἰς μίαν φωνὴν παραλαμβάνεσθαι S de coniectura Porti. ἀναπληρωθῇ C. πληρωθῇ B. 4. καὶ deest B. 6. προσβιάσονται pr A. προσβιάσοιντο ceteri. 7. καταντήσεσθαι B. 11. αἴτιον B. 13. τὸ delevit A. 14. προσώπου] omittunt BCDMS. 17. Utrumque articulum recepi ex A. 19. λέγω DM. 20. ἐγκλίσεις C. τὴν] Scr. τήν. 22. τρίτον A. τρία DM. τρία ceteri. 27. δὲ deest B.

259, 1. ὑπαγορεύει — 6. προσώπου] desunt BDM. 4. γε deest C. 5. ὡς ψεῦδός ἐστι BS, ὡς οὐ ψευδόμενόν ἐστι Dud. ὡς ὁ ψευδόμενός ἐστι P. 8. ἐγχωρήσει τὸ τοιοῦτον BDMS. 12. πάντα, C. 15. προσώπου] in mg ponit A. Legi etiam potest πρὸς ὅ, neutro genere, ut supra (p. 250, 4) ad quem locum hic respicit. SYLB. 20. ἐν ταῖς τρίτοις BCDMS. 24 ταυτὸν B. ταὐτὸ ceteri. κεθεστῶτος C. 25. ἴσ. ἐναλλαγὴν mg S. 26. ἔχει BCDMS. 27. τὸ deest ABCDM.

260, 1. ῥυθμὸν B et mg S. 6. ἀποφαίνοιτο C. 9. et 10. γεγονότα CDMS. 11. ἡ deest CDMS. 15. ἐναλλασσομένου C et, qui postea delevit, A. 16. πράξεως B et mg S. 17. ἐκτὸς AC. ἐκ τοῦ ceteri. ἔξω γρ. S. 21. πρόκειται mg S. πρόσκειται ceteri. 25. γίνεται δ' ἐν εὐθείαις B et mg S. 28. ἐπικατηγορεῖσθαι B.

261, 6. τοῦ τρίτου C. 10. καὶ ἔτι] ἄνθρωπος ὢν C. 11.

θῦν omittit D. 14. κλητικῶς B et mg S. 16. εὐ-θεῖα DMS. 18. δὲ deest C. 19. *In Bud. reposi-tum* οὐκέτ' ἐγκέλευσιν. SYLB. 20. κατὰ — 21. διαλέ-γεσθε] desunt BDM. 21. λέγομεν BCDM. 22. ὑπάρχειν libri omnes. ἡμῖν BCDMS. κλητικὸν C. 27. εἰ deest C. ἀντιθεὶη BC. ἂν τιθείη DMS. 28. Alteru-tram ὅτι omittit C.

262, 1. εἰς ἐρωτικὴν DMS. 2. τῶν deest C. 4. Ser. ἐρῶμαί σε. 7. γίνηται CDMS. τοῦ συμφερομένου B et mg S. 8. ἀποτεριθήσεται C. 10. προκειμένων C. εὐθείας C. 11. γράφει ἐρωτικὸν τὸ C. γράφει ἐνικὸν τὸ BDM. *Unde sumpta conjectura Sophianus legit* ἀποτελεῖ τὸ Ἑλικών; γράφει Ἑλικὼν. SYLB. 12. κλητικὸν C. 13. τὸ DM. 14. τοῦ deest B. 18. προστακτικοί A. 20. τὸ προστακτικὸν *in Porti exemplari expun-ctum erat; in versione tamen ab eodem expressum.* SYLB. 22. τέλειον B. 25. ὦ Ἑλ. ὅτι ἔχει desunt C. ὁ deest DM. 26. Cf. Schol. Ven. ad Il. 1, 59. 28. ἐλλείποντι C. Idem. ῥήματι pro ceterorum ῥήμασιν.

263, 1. ἐστι deest B. Articulum recepi ex C. ὦ Ἑλικὼν ACDMS. ὅπαντα C. 3. τὸ ante τοῦ ponit B. 5. ἐγένετο B et mg S. 9. ἐλεγχθῆναι B. ἐλεγχθῆναι C. Item v. 15. 10. ὑπῆρχε A et mg S. Ceteri ὑπέστη. 15. ὅτι μὴ A. ut legendum esse viderat Sophianus, ὅτι οὐκ B. ὅτι ceteri. ἐσ. ὁμοτονοῦ *Sophianus.* κατορθουμέ-νη BCDMS. 19. τὸ δὲ omittunt AC et, qui etiam illa πρόστ. μεθ. omittunt, D. 20. χρὴ omittit C. ἐπὶ τοῦ-του C. ταῦ τουτοῦ B. ἀποφαίνεσθαι C. 25. καὶ de-est C. ἐπὶ τοῦ τέλους BDMS. ἤ τις desunt C. 26. τὸ et mox ἐρωτικὸν desunt C. 27. ὅν — 28 προστακ-τικὸν desunt B. ὅν καθὸ ἐγκλ.] ἐγκλ. ὅν C. ἴσηθι C. 28. αἱ καθὸ καὶ ἐγκλιτικαὶ B et mg S.

264, 3. εἰμὶ MS. εἶθι A. ἐστὶ C. ἴσθι ceteri. 4. συλλεγο-μένοις B. 6. καθεστηκὼς CDMS. 9. καὶ περὶ BDMS. ὑποτακτικῶν C. 10. τινα M. ὑποτακτικὴν] Cf. Hem-sterhus. ad Aristophan. Plut. p. 46. b. 12. ταυτὸν AC. Ceteri ταὐτὸ. 13. ὅτι εἰς τὸ A. ὅτι εἰς ἐν τῷ C. 14. τοῦ ἐσομένου BCDMS. 15. τοῦ B. τῷ DMS. 17.

γενέσθαι B. 21. κλίσεως C et corr. A. ἐγκλίσεως ceteri. 22. ὅτι ABC et mg S. ἔστιν ceteri. 23. εἰ καὶ ἐφιλοξένησα C. 28. Leg. περισπατεῖς, invitis libris. κοινῇ τῷ A. κεῖται C. κεῖται ceteri.

265, 3. τέρπειν pr A. 4. ὑπωπτεῦσαι A. Vid. Koen. ad Gregor. Cor. p. 128. b. (277 ima). 7. Articulum τὸ recepi ex ABC. 8. προστακτικὸν BDMS. 10. ἔξουσι AC. ἴσχον B. ἐξ οὗ MS. 21. ἔχουσα mg S. ἔχον AC. ἔσχον MS. 23. τοῦ ὀνόματος θέσιν] ὀνομασίαν B et mg S. 26. καὶ] deest DMS.

266, 1. ὑγιαίνη B. 4. καὶ] recepi ex AC. 7. ἀπὸ τοῦ ἑνὸς τοῦ BCDMS. 8. τῷ BDMS. τὸ AC. 13. καὶ] accessit ex AC. 15. ἀναδεχόμενοι A. ὀνομαζόμενοι ceteri. 18. οἵ γε μὴν pr A. ἀλλ' οἵ γε ceteri. 20. σχέσιν B et mg S. 21. μόνους MS. nec quicquam vitii sensit Hemsterhus. ad Lucian. Timon. 1. 24. τὴν D. 25. ταυτὸν A. ταυτὸ ceteri.

267, 1. ὃν DM. Vid. Hom. Il. 1, 131. 2. τὸ αὐτὸ M. 4. Hom. Il. 15, 3. 6. μόνον pr A. 7. πλεονάσμασιν B. 10. Hom. Il. 13, 306. 11. Hom. Il. 3, 213. 12. καὶ δ' ἄλλα φρονέοντα BDMS. Versus est Hom. Od. 23. 13. 13. καὶ μυρία C. τοιοῦτο A. τοιοῦτον ceteri. Item v. 18. 14. οὐκ BCDS. 17. ἀποπλήξασι B et mg S. 24. ταυτὸν AC. τὸ αὐτὸ D. ταυτὸ ceteri. συνηκολούθηκε omnes praeter pr A.

268, 1. ἐμφατικῆς C. τοῦ ACDM. 5. λεῖπον CD. λεῖπον M. 10. αὐτὰ pr A. 11. ἐδείξαντο DMS. ἐδύνατο BCDMS. 12. γενομένης BDMS. 17. μέλλοντι C. 18. ἐνεστῶτι C. ἐὰν γὰρ φιλ. B. 24. Scr. δύναται. ὁ A. ἡ ceteri. Omittit B. Causalem ἵνα agnoscit etiam Apollonius Soph. v. ἵνα. Eustath. p. 793, 55. 26. ἐν — 27. Τρύφων] desunt DM. 28. ἀποτελεστικῆς pr A. ἀποτελεστικὸς C. ὁ ἀποτελεστικὸς ceteri.

269, 1. δυνατὸν — 2 ἀκούειν] desunt BDM. 2. ἀκούεσθαι C. 11. ἐστι θέσθαι BDMS. 13. ἀφιστᾶσι BDMS. 15. τῶν deest C. 16. σαφὲς — 17 συνδέσμου] desunt BDM. 17. *In Dind. ex Soph. repositum.* ἐν συνθέσει SYLB. 19. λόγου ἐν παραθέσει τὸ BDMS. ἵνα μὴ

BCDMS, et rec A. 20. συντιθέμενον BDMS. 21. Corrige numerum paginae Sylburg. γε deest B. ἰδίαν ἔστι pr A. 21. ἐν συνθέσει A et mg S. ἐνθέσει ceteri. *Portus in sua versione divise legit ἐν θέσει in sua positione.* SYLB. 23. Articulum τὴν recepi ex A. 24. ἐγίνετο] ὁ B. 27. δὴ μὲν οὖν D. 28. ἐστι BCDMS.

270, 1. καταναγκάζηται ACDMS. 5. γὰρ deest B. 9. Hom. Il. 17, 542. 10. Hom. Od. 1, 8. 13. Hom. Il. 1, 524. 14. καὶ τὰ BS. 16. οὐδὲ] Fort. οὔτε. οἱ deest C. 20. παρατιθέντες M. ἐν φωνῆς ἰδιώμασι A. ἐκ φωνῆς ἰδιωμάτων ceteri. ἐκ τῶν τῆς φωνῆς ἰδιωμάτων Soph., qui mox ἀπίστησαν vel μετέστησαν. 21. ἔγκλισις libri omnes. 22. τὸ εἰ ἔλαβες BDMS. 23. συνέμειεν] συνέλαβεν B. 24. σημαίνει libri sed A corr.

271, 7. τὸ ἐὰν λέγωμαι BDMS. 8. λεγοίμην B et mg S et corr A. λέγοιμι ceteri. 9. ἡ πρὸς ἀπαρέμφατον pr A. 10. δὲ] Nonne δ᾽ ἐν? 11. Priorem ἢ omittit C. 12. τὰ] καὶ B. ἐστι abest ab A in lac. 16. ἁπάντα τὰ ἐὰν βοῶμαι, ἐὰν γελῶμαι ACDMS et rec A. 17. προςώπων] Malim πρώτων προςώπων. 20. ἁπάντων C. 23. ἀλλ᾽ ὡς ἐδείξαμεν B et mg S.

272, 4. παραστήσαι B. 9. ἐν οἷς B Dud. παράκειται BDMS. 10. κατηλληλίας DM. 12. ὡς deest B. 13. παριστᾶσι BCDMS. 14. ἀποτελεστικοὺς pr A. ἀποτελεσματικοὺς ceteri. 15. μὴ expunxit Sophianus. συνεισθήσεται A. συνεισθήσεται mg S et Sophianus. συντάττεται ceteri. 16. οὖν] ξὺν M. 17. ἐπὶ deest BCDM. 18. Scr. συστατὴν C. συνιστάμενοι. 19. ἐὰν ἀναγνῶ] desunt BCDM. 20. σημᾶναι pr A. σημῆναι ceteri. 21. τὸ πρῶτον omnes praeter A. 22. ὀφείλουσιν C. 23. σύγχρονον C. ἢ] deest MS. προσγραφομένου B. 24. καθὸ καὶ ἡ C. γινομένη BCDMS. 25. προσώποις] accessit ex A.

273, 2. ἀποτελεσματικὸν libri. 4. καὶ τῆς Sophianus. καὶ τὰ τῆς libri. 8. τέτραφεν BCDM. Versus est Hom. Od. 10, 417. 12. ἐγγιγνόμεναι A. 17. γίνωμαι B. 20. σημαίνουσιν εἰς παράτασιν AC. σημαίνουσιν εἰς συντέλειαν ἢ παράτασιν ceteri. 21. καὶ] deest B. Negatio

accessit ex AC. Cf. Schol. ad. Theocrit. I, 61, et 112. 3, 5. 25. Ante verbum ἦν pone stigmen. 27. προσγινομένος corr. A.

274, 3. λέξαι] λέξον D. προστακτικὸν δὲ τὸ λέξον] desunt DM. 4. et 6. ταὐτὸ BCDMS. 5. εἰς ἃ BDMS. 8. οὕτως ἔλεξα BDMS. 10. οὐχὶ σύνταξις DMS. ἀλλὰ τοῦ ἀορίστου C. τοῦ ἀχωρίστου, omissa δὲ, A. 12. εἰ] οὐ pr C. καταλάβοιεν D. οἱ ἐντελέστεροι] Malim inverso ordine ἐντελέστεροι οἱ. 13. κατακούοντες A Dud. et γρ S. Dud. quidem post genitivos τῶν λόγων, δυσπειθέστεροι omnes praeter pr A. 15. λέγους] deest BCDMS. 17. ἐστὶ ζήτησις BCDMS. 19. ἐν τῷ μέλλοντι BS. 20. μηδὲν ACDMS. 22. χρηματίσμεν ADM. 27. καὶ ἂ — 28. τὴν] omittit B.

275, 4. ὡς ἐν τῷ C. ὃς A. ὡς τὸ ceteri. 7. φθείρω φθερῶ] desunt BCDM. Addidit Portus ex P. 8. καὶ] addidi ex A. 9. γε καὶ τὸ BDMS. 12. μακρῷ DMS. περιαλήγεσθαι BCDMS. 14. παρὰ — 16. περισπῶνται] desunt BDM. 15. συνήθων AC. Dud. τοιούτων S. 16. τῷ C Dud. τὸ AS. Δωριεῖς S. 21. δέον] οὐδὲν A. 22. Post verbum καθιστάνει pone stigmen. ὃς δέ γε S. ὡς γὰρ C et pr A. ὡς εἰ γὰρ rec A Dud. ὅς γε BDM. 23. καὶ μετὰ B Dud. ἐλάσθωσι] deest B. 24. ὡς] accessit ex AC. καὶ ἐὰν BCDMS. 26. ἐπιδιαζευκτικῶν B. 27. τότε BDMS. γὰρ] deest AC. εἰς ἃ Sophianus. 28. Negationem sumpsi ex AC. οἱ ἐπιζευκτικοὶ CDMS. οἱ ἐπιδιαζευκτικοὶ B. οἱ διαζευκτικοὶ Dud.

276, 6. ἐγίνετο A. ἐγένετο C. ἐγένοντο BDMS. 8. δεύτεροι ἀόριστοι B. 10. ἔγκλισις] deest DM. 11. Post verbum δῶ pone stigmen. 13. κατάλληλος B. κατάλληλος DMS. 14. ἀ- Dud. ἐγκλινομένης ceteri. 17. ἐγγινομένης A. ἴσ. ἐγγινομένης 19. κατηναγκασμένως συνίστασθαι BS. Articulum τοῖς recepi ex A. 23. προειρημένης AC cum mg S. Ceteri προκειμένης. 25. εἰ B. ἴσ. εἰ mg S. ἢ ceteri. 26. ἀρσενικοῦ θηλυκοῦ BS. 27. ἢ] deest C.

277, 1. ἀποφαίνει γρ S. ἀποφάσει ceteri. *Nos addidimus,*

ν προστακτικῇ, quod deesse putavimus. PORTUS. Omisit Sylburgius. 4 δηλοῦν pr A. δηλουμένοις γρ S. δηλοῦμεν ceteri. 5. δεχομένοις C. 7. ἐστιν] deest BCDM. 9. γὰρ AC et γρ S. δὲ ceteri. ὡς πρὸς AC et γρ S. ἐπὶ ceteri. 11. τύπτει καὶ τὰ BCDMS. 13. Pro vulg. δέρεται legi τέμνεται, ut sit passivum generis verbi τέμνει, cuius facta mentio paulo superius. PORTUS. 15. καὶ τὰ B. 17. μὴ B. 18. παρίστησι C. πάντα DMS. 19. διατεθέντα A cum mg S. διατεθέντα ceteri. 21. μεταβιβασθεῖσαι mg S. τι] τε B. 22. οὐκ ἀκόλουθον AC DMS. 23. παρακειμένῃ BDMS. 24. ὡς εἰ AC. 25. κλίναντες C. καὶ] accessit ex A. 26. μελετήματα corr. A. pr enim habuisse videtur μελέτην ἕνεκα. D μελήματα.

278, 1. τοῦ γαλουχήσασα] τοῦ ὑστερήκει A. τοῦ λόγου χήσασα D. ἐκτρέφοντα ACM. 4. προειρημένα D. 7. οὐσίας ACD Dud M. οὐσίαν BS. 8. περίκεινται A Dud. περὶ κτῆσιν ceteri. Mendosum locum queritur Portus. τοι pr A. 10. ἔγκλισις BDMS. 11. προσώπου B.D. 12. ἄνω — 14. παθητικὸν τὸ] desunt D. καὶ ἐν C. 18. οὕτως] deest DM. 20. ὀρεκτικῷ BCDMS. 23. εὖ AC. καὶ mg S. ὡς ceteri. S. αὐτ. 24. Libri ζητήσεις. 25. ἐν — 28. ἐνεστῶτας] desunt B. 27. ἐπὶ M.

279, 2. χρῶμαί σοι] desunt BCDMS. 3. ὅτι] deest BC DM. 6. δαίρομαι — δαίρω BDMS. Sed B plerisque locis vocalem ponit. 8. τίτυμαι C. 9. σὲ] deest C. 14. αὐτῶν A. περὶ αὐτῶν Dud. αὐτὸν ceteri. 15. διατιθεῖτο pr A. Sed plerique διαθεῖτο. Quo rectius esse vel διαθεῖτο vel διάθοιτο monuit Sylburgius. 17. ἀποστάσεις S. 18. οὐδὲ γὰρ ἐξ BDMS. ἀποφάσεις mg S. ἀποφάσεις ceteri. 21. πάντων D. 22. διαθέσεων, ut videtur, omnes. ἐνεργητικῶν quoque BDMS. 23. αὐτὸ στατὰ C. 24. τὰ AC. 25. τὰ] deest MS. 27. ἀοριστῶ D.

280, 2. Articulum recepi ex AC. 3. ἀρεστίζομαι καὶ] desunt ABCDM. 4. ἀόριστον D. 5. διαφέρει B. τοῦ ἄ. τὸ C. 6. ἢ C. ἡ ceteri. 9. ἐγγινόμενα BC DMS. 12. γάμου — γαμίζω] desunt B. 14 καθὼς B. καὶ τὰ BCDMS. 16. τὰ M. 17. ἑτέρα

DM. ἐρειπῶ C, qui ita etiam v. 24. ἐρείπω ceteri, probante Sylburgio. ἐῤῥάγη] καὶ ὅτι διὰ διφθόγγου τῆς ε καὶ ι B. Ea ad marginem adscripserat Portus. τὸ ACDMS. ἐρειπτῷ DMS. 18. γινομένη BCDMS. 19. ἐρειπεῖν pro priore πεσεῖν S auctore Porto. 21. παρὰ Πινδάρῳ] Olymp. 2, 4. ed. Boeckh. 23. ὁ μικροῦ BCDMS. 26. ἐρείπειν, ὅ ἐστι καταβάλλειν. Eustath. p. 1019, 64.

281 1, 1. Verbum ἐρέριπτο bis ponit C. Versus est Hom. Il. 14. 15. 5. et 9. ἐρείπω BS. 9. καὶ πεσεῖται A. ἤρειπτο ἐρήρειπτο C. ἤρειπτο ἠρείπωτο A. ἤρειπτο B. ἤρειπτον ὡς ἤρειπτο DMS. ἐρέριπτον ὡς ἤρειπτον γρ S. *Forsan Apollonius scripsit* ἤρειπτο καὶ ἤρειπτο καὶ ἔτι ἐρήρειπτο. *SYLB.* 11. δὴ A cum Porto. δὲ ceteri. 12. εἰδεῖεν BDMS. 15. τῷ ὑποταχθέντι DMS. φιλιάστι BDMS. 19. ἀνεπιδεικτόν ACDMS. Rectam lectionem probabat Sylburgius. 20. καὶ ζῇ ABC. ἢ ζῇ S. ζῇ DM. 23. ἴσ. ἢ vel οὐ mg S. οὐ AC. εἰ ceteri. ἢ παράδεσις M. 24. πάντως] deest BCDM. 26. ἔλαττον ἢ A. 28. μὴ] deest BCDMS.

282 1. πάντων C deest B. 9. καὶ] recepi ex A. 11. ἀλλήλων A. καὶ deest ACDM. 13. τύπτων C. καὶ ἐπὶ τῶν B. 14. ταῦτα BDMS. 15. ψόφον πεσεῖν ACDMS. 20. ἴσ. τὸν λόγον Dud. τῶν λόγων ceteri. 22. τῷ B cum mg S. Ceteri τὰ. καὶ] τῷ B. καὶ τῷ mg S. 26. καὶ οὐκ BDMS.

283 2. μετασχηματίζεται B. μετασχηματίσει AC. μετασχηματίσεις mg S. 4. διαίρομαι plerique. 5. ἐστι μόνη B. 7. ἐστὶ] deest BCDM. Fort. γενική et mox δοτική — αἰτιατική. Ut p. 280, 25. 11. Libri δὲ. 12. τοῖς προαιρουμένοις A cum mg S. Ceteri τῷ τοὺς προαιρουμένους. 13. λαμβάνειν BCDMS. 16. γενικὴν deest C. 23. γινόμεναι BCDMS. 26. ἴσ. ἀφαιρέσεων, ὡς mg S. 27. παθόντων] παθῶν των AC. 28. δὲ BCMS.

284 1. διὰ τί δὴ] καὶ διὰ τί A. διὰ τί, omissa δὴ, D. 9. ὑπὸ προθέσεως BCDMS. ἐν ταῖς] desunt BCDM. 5. ἔχηται DM. 8. ἐπεγγινομένων BDMS. 10. βιάζομαι σε D. 11. ξύω] accessit ex AC, ἐγὼ B. 12. λούω, δεσμεύω, λύω A. λύω, δεύμενω ceteri. 14. θηρίζω] κα-

θίξῃ A. 16. ψυχῆς B. καὶ] deest BCDMS. 18. Prius τε omittit B. 22. καθυπεστᾶσιν A. ἀποστᾶσιν ceteri. 23. καὶ ὡς DMS. 24. ἢ] καὶ M. 26. καὶ παλαίω BCDMS. ἐνθυμοῦμαι BCDMS. 28. γινόμενον BCDS.

285,2. τιμᾶ τε] omittit A, post ἄλλο εἰσφορᾶς τε ponit C. 3. ἴσ. ἀποφαίνεις mg S. Ceteri ἀποφάσεις. Haud scio an varior lectio sit πολλαὶ γὰρ ἀποφάνσεις θεραπευτικαὶ SYLB. 5. προσβολῇ BC 6. ἄξομαι MS. ὅταν ἐν ὑπάνοιᾳ εἶεν τι — συντείνονται A. ὅτα ἐν ἐπινοίᾳ ἐστὶ — συντείνοντα ceteri. 8. ὑπολαμβάνω. τε CDS. 11. ἐπὶ Sophia. ut C ἐπεὶ ceteri. 13. Post vocem τρίτον excidisse videntur haec: ἢ ἐκ δευτέρου πρὸς πρῶτον καὶ δεύτερον. πρὸς τὸ A. DMS. 15. τά] recepi ex A Dud. 17. περιλαμβάνεις ADMS. 18. ἐπεὶ — 19. συντάξεως] desunt C. δύναμαι συντάσσεσθαι B. 19. ἄν] deest DM. 23. εἰ γοῦν ταῖς BMS. προσώποις] deest B. 24. ἐγγινόμεθα BCDMS. 25. τοι pro primo τε DMS. 26. τῷ] τὸ DM. οὕτως τε A.

286,3. ἔχει BCDMS. 9. γνῶναι M. 10. περὶ ταυτὸν ἑαυτὸν καὶ BDMS. 15. τις εἰσέρχεται pr A. ἢ εἰσέρχεται τις Sophianus, προστρέχει ceteri. 16. καὶ τὰ BCDMS. 17. τῷ ἐπὶ BDMS. ἢ τὰ ἐπὶ mg S. 23. Fortasse ex prava suppositum. PORTUS. 25. διανύειν C. 26. τό] deest DM. ἀφιστάμενον BCDMS.

287,2. συντασσόμενον A Dud. τασσόμενον ceteri. 3. Libri τῆς ἔκτασιν. Congruere subiunctivum monuit Portus. 4. ἔχει BCDMS. μόνη αἰτιατικὴ BDMS. 5. μὲν οὖν BCDMS, et Rec A. 8. ἡ] ἡ τοῦ A. τοῦ ceteri. 9. ἀκούειν C. ἀκούω ceteri. τι ADM. τὰ ceteri. 12. συνιούσης δὲ τῆς BS. 13. Libri χωρίζεσθαι διάνοιαν. 14. δὲ M. εἰ] deest ACDM. 15. Post μὴ unum vocabulum deletum est in A. Idem syllabam ην et totum πάντας in litura habet. 18. καὶ περὶ pr A. 19. διεξελθεῖν BDMS. 20. ἔτι M. 23. ἡ προσγίνεται omnes praeter pr A. 27. λαμβάνεται BDMS.

288,1. Hom. Od. ... 233. 2. ἀνύεσθαι A. ἀνύεσθαι C. 3. ἐπὶ ... B. ἐπὶ τὴν αἰτιατικὴν DMS. ἐπὶ

γονικὴν AC. Vocem ποιητικὴν dele, quippe ex errore natam. 4. ἥκουον τὸ A. ἤκουόν τε ceteri. 5. ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τροίην πολέμιζον, πευθόμεθ' S plenius ex Hom. Od. 3, 87. 7. Hom. Il. 11, 21. 8. λαμβάνεται B. 15. κληζω A. καλῶ ceteri. περιφανὴς γὰρ ἡ S 16. γενομένη BCDMS. ἐπ] ἐπὶ B cum mg S. 17. Articulum τὸν recepi ex A. 19. τούτων D. 20. ἐμφατικὰ AB. 22. τρίμετρον] φεύγειν A. 23. φεύγειν] τρέχειν A. 24. γενέσθαι BCDMS. 26. τῷ] τὸ BDM. τὸ] deest B. Item v. 27.

289, 2. τὸ D. 3. ποιητικῷ ἄδειᾳ BC cum mg S. ποιητικῇ ἀδείᾳ ceteri. 5. λόγους BDMS. τῷ BCDMS. 7. τὴν διὰ πρόθεσιν BCDMS. 8. τῷ BCDMS. *Hic locus est corruptus.* PORT. *Corruptus autem videtur partim trajectione partim omissione. restitutio talis quaepiam fieri potest:* ἀλλὰ καὶ συνήθεις λόγους λείπει φαμὲν ὡς τὸ, κορεῦνται πολὺν χρόνον τοῦ ἐντελοῦς ὄντος, κορεῦνται ἐπὶ πολὺν χρόνον· καθάπερ καὶ τὸ ἐρμήσω πεδίοιο, καὶ τὸ ἰθυντὴ μάχη πεδίοιο. λείπει τῇ διὰ προθέσει: *ut prius exemplum sit e communi sermone, posteriora duo e poesi.* SYLB. οὗτοι BDMS. 11. τὴν D et mg S. δὲ C. omittit B. 15. παραίτησις B et mg S. 21. ἐκκαῦμα] omittunt omnes praeter P. 22. τὴν] τὸ D. 24. *Pro eo, quod erat mutilatum et confusum,* τοὔνεκα νῦν τά σε γούνατα ἱκάνω πολλὰ μογήσας, *integrum ex Homero restitui, et duo exempla, quae in unum erant confusa, disjunxi:* τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, (Od. 3.) καὶ . . . σὸν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας (Od. 7.). PORTUS, quem secutus est Sylburgius. 26. αὐτῆς B, τοιαύτης ceteri. 27. τοιοῦτον BCDMS.

290, 5. διδάσκει εἰ BCDMS. 6. δὴ A. γὰρ B. 9. ἴσως δὲ δόξει S. 11. μειρακιώτερα BDMS. *Usitatius,* τὰ μειρακιώτερον παραλαμβανόμενα SYLB. 13. βλάπτει AB. 15. τούτοις BCDMS. 18. λεύσω ACMS. 20. πᾶσιν M. 23. προϊόντων D. 24. ὑπαρχόντων B et γρ S. 25. τῆς φωνῆς B et γρ S. 28. ἡ] deest BDMS.

291, 1. ἐστὶ καὶ τὸ BDMS. 5. διαθέσεως BDMS. 6. ἐπιδιαλαμβάνειν mg S. Libri enim παραλαμβάνειν, sed A,

in prima syllaba corr. 7. καὶ Libri ἂν εἰ: quae expungebat mg S. εἰ deest C. 9. ἐναργέστατα mg S. 12. ἐκδέχεσθαι A. ἐνδέχεσθαι B. ἐκ δέχεται mg S. ἐνδέχεται ceteri. 14. τοῦ A. τῆς B cum mg S. 15. περιεστῶτα CDMS. εἴργεται A. εἴργεται q. c. εἴργεται mg S. ἄγεται ceteri. 16. καταμύξεως D. 23. τοῖς περικειμένοις rec A. 27. συντείνουσι mg S. συντείνειν B. συντείνουσιν ceteri, quanquam A non liquet ultima syllaba. 28. τὸ deest B. ἀπὸ τοῦ κοινότητος] κοινότητος A, haec quidem, κοινὰς rec.

292 10. εὐλόγως τὸ τῆς γενικῆς A. εὐλογώτερον γενικῆς C. εὐλογωτάτως γενικῆ B Dud. εὐλογώτερον γενικῆ ceteri. 12. ὁμοίως] Omittit pr A. 13. περιεχόντων BCDMS. 14. οὐκ ἀπίθανον] Haec addidi ex A. 17. γὰρ τὰ 18. τῶν γενικῶν BC. 19. ἁπάντων AC. ἀπὸ πάντων ceteri. 22. ὑποσχόμενος N. 23. Ἀνθήσης RPS. Totum hoc κληθείσης — ἐπικρατήσεως omittunt DM. 26. κτήματα βασιλέων B. κτημάτων βασιλέων M.

293 2. ἡ γὰρ τοῦ πάντος] desunt BCDM. 3. τὸ 9 δηλοῦντα] desunt C. 4. οὔσης A. 5 εἰκὸς τινα φησιν A. εἰκὸς ἐστι διαφθῆναι BDM. εἰκὸς δὲ ἐστι διαφθῆναι S. 6. Particulam γὰρ expungit mg S. 7. κεῖται DMS. ὅθεν mg S. 9. Scr. περικειμένη 11. ἐγὼ] deest D. 12. καὶ ἔτι κυρίως] desunt BDM. 13. Del. τὸ. 14. καὶ τὰ] κατὰ A. 15. ἡ M. 18. ἀποστρέψη A. σύνταξιν Dud. 22. τις] omittit pr A. 26. μὴ] μὲν D. 28. ἐστι A cum Sophiano. ἔτι BDMS.

294 8. τῇ] deest D. 11. *Post ἐν σώματι fortasse addendum ἢ ψυχῇ.* SYLB. 13. ὅτι] deest BDM. 14. ὡς] deest B. 17. ἐπὶ τοῦ σώματος B. 21. αἰτιατικὸν Sophianus. αὐτὴν ceteri. 22 ὡς] deest B. τῆς] deest B. 24. αὐτὸ M. 25. καὶ] deest DMS. 28. τοί] τε BS. εὖ] ἐκ BCDMS.

295 1. τοῦ δὲ ᾄδω τί A. τὸ δὲ ᾄδω τε CDM. τὸ δὲ ᾄδω σοι ceteri. 2. καὶ κωμῳδῶ τί] Accesserunt ex A. Sed CDM eadem habent v. sup. post τί ὑμνῶ τί ACD. ὑμνῶ σοι BS. Ponendae fortasse ambo lectiones. 4. χαίρω σοι] addidi ex AC. στοργὴν A, στέργοιμι ceteri. 5. Primum σοι

deest A. 6. αὐλοῦ B. 9. ἔχεται] deest pr A. 11. αὐλῶν] ἴσ. ἀκρατᾶς Dud. 14. ἄλλοις D. ἐν ἴσῳ τῷ] ἐν ἑαυτῷ BC. ἐν τῷ DM. 17. φυσίζει A. αὐλεῖ ADM. 19. κρατεῖ A. 20. τῆς] deest D. 21. καὶ βόμβον A. ἢ βόμβον ceteri. 22. Altera καὶ deest A. 23. καὶ] deest A. φωνὴν καὶ libri praeter pr A. ἐξηχέους C et rec A. Ceteri ἐξηχέοντι. μὲν] accessit ex A. 26. ἀρχὴ πίνοντι τῆς ἡμέρας BCDMS.

296, 2. δέ γε καὶ A. γὰρ B. δὴ ceteri. 3. δὲ ταῦτα τοῦ τρίτου B. 7. ἐπέχοις D. 14. τοῦ] deest A. 16. μηδ' ἔτι M. 18. δύναται ἀντιπαρεκτεινάμενος BCDMS. 22. γὰρ τοιαῦτα BDMS. 24. γὰρ] accessit ex A. 25. ἁπλῆ ἡ ἀνάγνωσις BCDMS et rec A. 26. πᾶς BCDMS. ἐν τῷ BCDMS. καὶ] accessit ex A.

297, 5. τὰς — περιφέρονται BCDMS. ποικίλας B. 6. δὲ] recepi ex A. 7. τῇ νουμηνίᾳ A, σ fortasse rec. Ceteri ταῖς νουμηνίαις. 8. ἀπὸ — 9. γίνεται] desunt BDM. ἐν τῷ μὲν γὰρ A. 9. τῷ μὲν κάτω C. 12. Particulam καὶ ante verbum ἄγω omisi cum DM. 19. ἐπιστρέψαντες μεταλλεύειν mg A. Frustra igitur τοὺς ἐπιτρέποντας legendum censebat Sylburgius. 20. Articulum τὸ recepi ex AC. 21. δή μοι A. δηλοῖ BCDM. ὡς δηλοῖ S. οὐδὲ AM. δ' οὐδ' B. δὲ ceteri. 22. Ante articulum τῶν litura est in A. 25. Primum σοὶ omittunt DM. 26. ἴσ εἴκω Dud. Deest cum pronomine B. 27. περιποιητικαί εἰσι A.

298, 2. αἰτιατικὴν A et mg S. ἐνεργητικὴν ceteri. τρίβω A et mg S. βρέθω ceteri. 3. κάσμῶ] κομῶ BCDM. ἐμῶ A. ἀμῶ ceteri. Illud verius videbatur etiam Sylburgio comparanti p. 284, 11. 4. ἐμπλέκω AC. ἀναπλέκω ἐμπλέκω B. ἀναπλέκω Dud. ἀναπλέκω DMS. 5. διαθέσεως Dud. 8. ἴσης δὲ διαθέσεως rec A. 10. ἐνέργειαν A et mg S. διάθεσιν ceteri. Omittit C. κατάλληλον AC. τὸ κατάλληλον ceteri. *Pro passivo καταχεῖται requiritur potius activum ποιεῖ aut aliud consimile.* SYLB. Jam non opus mutatio. 11. παλαίω σοι] desunt B. 12. γυμνάζω σοι. γυμνάζομαί σοι BDMS. γυμνάζω σοι C. ἀνθίσταμαι DM. ἀνθίσταμαι BCS. 16. ὑποθέσεως B.

20. μεγίστη] σφόδρα Dud. 22. μὴν (ita et ...) A. μέντοι ceteri. 26. ἐπηγγείλατο BCDMS. 27. ἐπιδείξεται A. ἐπιδείξεσθαι DM. Scr. ἦν. 28. ἡ διάθεσις αὐτὴ BDMS. δευτέρου Dud.

299.1 ἀντιπαρέσθαι A. ἀνθίστασθαι ceteri. 5. μόνην mg S. μόνον ceteri. 5. ἀφῖκται C et corr. A. ἀφίκετο B. οὐκ ἀφίκετο Sophianus. ἀφῖκται DMS. 7. ἔστι μοῦσα A. ἔστι καὶ Dud. ἔχει ceteri. 11. ἀντιτεινόμενον C. ἴσ. αἰσθανόμενον Portus. ἀντιπαρατεινομένη ἐκ τοῦ ἴσου Dud. 14. ὅ] Accessit ex A. ἔχειν A. 19. δοτικῇ — 20. μέλλει] desunt DM. 20. τρύφων M. 22. συντάσσονται BDMS. 24. πλαγίων C. 25. τὸ] deest M.

300.1 τὰς] omittunt ADM. 5. λέγω — 6. παρακείμενον] desunt B. τὸ μέλλει Σωκράτει corr A. ἐκεῖνον BDMS. 6. ἔλαττον ἢ A. ἧττον ἢ Sophianus. ἧττον ceteri. μέλλει καὶ] desunt B. 7. καὶ μετὰ μέλλει] συνεχῶς A. 8. τὸν παρυφιστάμενον κατὰ τοῦ πράγματος B cum mg S. 12. ἐκ τοῦ πρώτου B. 13. λέγω] deest. καὶ εἰ δίδοται A. εἰ δὲ δίδοται B. εἰ δὲ δίδοται mg S. εἰ δίδοται CD. οὐ δίδοται MS. 15. μετοχὴν M. φησὶ] accessit ex A. 22. οὐκ A cum mg S. οὐ κατὰ ceteri. 23. τοιοῦτο — νοούμενον] desunt DM.

301.1 ἔχει γοῦν CDMS. τοῦ καὶ ABCD. τοῦ τὸ MS. ἴσ. τοῦτο Dud. 6. Correcto vel meo vel operarum errore, ita scribendum: καθίστασθαι πάντως — παρακειμένου. περὶ φαντὸς γὰρ ἀπαντώμενοι — Sic enim AC, ceteris particula γὰρ carentibus. 8. παραλαμβάνεσθαι BS. 9. εἴχομεν φάναι A. φάναι ἔχομεν B. ἔχομεν φάναι ceteri. 13. εἴ τι A. καὶ B. καὶ εἰ ceteri. 14. συντάξεως τῆς αὐτῆς B. τό τι γὰρ BS. 25. ῥημάτων B cum mg S. 26. γινομένων BCDMS.

302.1. καὶ — 3. τούτου] desunt BCDM. 5. κείμενα BCS. 6. συνέχεται A cum mg S. συνέχει BCDMS. 7. ἰδιότητος BCDMS. 10. ὑπαγορευομένῳ BCDMS.

303.3. Ἀπολλωνίου περὶ συντάξεως τῶν ἀρθρικῶν βιβλίον δεύτερον. M. καὶ] accessit ex A. 7. οὐ] deest B. 11. ἢ DMS. μονῆς τοῦ τόνου τῆς DM. 13. κοῦρος BDMS. ἴσ. προκατειργασμένων mg S. 14. ἔχει] omittit C, post νοουμένων ponunt BDMS. ἰδίων B.

304,1. βιβλίοις DMS. 4. Scrib. 299. 7. τινὶ C. 8 συνηρτημένα BCDMS. 11. δὴ A. 12. εἰσὶν BDMS καὶ] accessit ex A. 14. καὶ ἅπαντα pr A. 16. ἐπὶ τῶν συνδέσμων BCDMS. 19. — 22. ἐκθέσθαι — νομίζοιο] ἐκθέσθαι καὶ ὑπὲρ ἑνίων μορίων. ἀλλ' ἤδη οὐκ ἔνεστιν ὑπὲρ τῶν τοιούτων μορίων ἐπιστῆσαι, μήτε κατὰ παράθεσιν προθετικῶν ὄντων μήτε κατὰ σύνθεσιν Portus de coniectura. Quem secutus est Sylburgius, sed retento συνῶν. 24. καὶ] deest B.

305,2. ἐξεῖναι BDMS. 3. ἐπὰν τὰ ABC cum mg S. ἐπὶ τὰ D. ἐπὶ τῇ M. 5. κατὰ τὰς συντάξεις A. καὶ τὰ τῆς συντάξεως ceteri, S quidem apposita in mg κατὰ. οὐδὲ γὰρ τὰ A. οὐ γὰρ δῆτα τὰ B. 7. ἴσ. τῷ mg S. Ceteri τὸ. μηδὲ ἐξομαλίσθαι A ἴσ. μὴ διεξομαλίσαι mg S. διεξομαλίσθαι B. μὴ δυξομαλίσθαι ceteri. 9. μετατιθέντα — 10. οἱ] desunt DM. 10 δὲ] δὴ B. 11. ὥσπερ τὰ μόρια ἃ mg S. ὥσπερ ἃ μόρια Sophianus. εἴπερ τὰ μόρια ceteri. 15. κατατιθέντα DM. 17. κατὰ] εἰς DM. 18. καὶ τὰ BS. 19. ἀπάντησις BCDMS.

306,2. κατατιθέμενον DMS. καὶ] omittit B. 12. μου B. 13. ὁ λόγος ἐκεῖνος B. ὁ ἐκεῖνος λόγος M. Alter ὁ deest ABCDM. 15. γίνονται ὡς ἐν BCDMS. 17. δέ γε CDMS ut rec A. δέ γε εἰ B. ὑποτακτικὸν τὸ BCDS. οὐκ ἀνακόλουθον Dud. ex Sophiani sententia. οὐκ ἂν ἁπλοῦν ceteri. sed B hoc ἁπλοῦν post illud ὄνομα v. 18 transponit. 18. προκείμενον BCDMS. 20. μόνον A. 27. εἰ] ἂν BCM. δὲ] deest BCDMS.

307,1. κατὰ] καὶ pr A. omittunt BCD. ὅταν mg Dud. ἢ] ᾗ mg Dud. 2. κατὰ] deest BCDM. 3. γνώμαις A. 4. μετατίθεσθαι B. 5. αὐταὶ B. 6. ταύτῃ DMS. 7. δὲ] deest B. 8. κατὰ ταύτας BCDMS. ὡς το πρῶτον καὶ ἐν A. ὡς τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ἐν BCDM cum Dud. in quo annotatum erat ἴσ. ἐξελεῖν τὸ δεύτερον. ὡς ἐν S. 12. συναρτικῶν CDMS. προστακτικῶν B. 14. ἀπέδοντο τὴν BDM. διττοῦν AC et mg S. διττοῦν B. διαιρεῖν ceteri. 16. τὸ ᾗ] τω ὡς A. *Ad locum de* ᾗ *initiali circumflexo Dud. adnotat exemplum hoc, ut in* ᾗ *μάλα. sed videtur horum memborum alterum e marginali anno-*

annotatione in textum esse intrusum, ut arguit tautologia. sententia sane cohaerebit melius, si in marginem reiiciatur periodus haec: τὸ η — παραπληρωματικῶς. SYLB.

17. τιθέμενα A 18. παραπληρωματικω τω η περισπωμενω A. 21. σὺν ἔσφιγεν ἀπ' ἀλλήλων D. σὺν ἔσφιγγ' ἀπ' ἀλλήλων M. 22. Ante ἐλάχιστον unum vocabulum erasum habet A. ἢ] omittit pr A. κατὰ] καὶ pr A. 23. μόρια M. 27. ἵκεται B cum mg S.

308, 1 γε C. 4. παραλαμβάνονται BCDMS. 8. ὑποστρεφόμενον BCDMS et rec A. 9. συντάξεως B. 10. μένον — 11. σύνταξιν] Haec sumpsi de mg A. 12. γοῦν C. 16. ἔχον] deest BCDM. 17. τὸ] deest DM. 20. εὗρε. δὲ] desunt DM. πάτροκλον DM. φύλον] ἐφύλουν DM. 23. ἔθηκε BCDMS.

309, 1. ἂν καὶ τὰς διαφορὰς BMS: genitivos malebat Sylburgius. 5. στοιχειοῦται C cum mg S. στοιχειοῦται A. στοιχειωταὶ DM. στοιχειωσταὶ BS. 6. γινομένην C 7. προσυποτιθεμένων BCDMS. 10. κατὰ τὰς τάσεις] Haec addidi ex A. 14. συνελκύουσι CDMS. 16. Ἀριστοφάνης BCDMS. βαρύνεσθαι BDMS. 19. καὶ] deest BDMS. 22. διὰ τὸ αὐτὸ pr A. διὰ τοῦτο ceteri. 24. ἀμεταθέτως C. τάξιν DMS. 25. μετατεθεῖσα DM. 28. Post vocem καὶ vocabulum unum erasum A. τῆς ἀναστροφῆς pr A. τῇ ἀναστροφῇ ceteri.

310, 3. τὸ] deest B. 5. ἐπὶ τάσει AC. ἐπιτάσει ceteri. ἀλλ' οὐδὲ ἄλλα BCDMS et rec A. 7. προστιθέμεναι DM. 9. ἔτι] ἐπὶ B. 11. τῶν προσθέσεων] desunt BCDM. 16 τὴν τῶν γενῶν ACDM. τὴν τῶν [illegible] BP. Omittit S. ἐνεδέξαντο A. ἐδέξατο D. μόνον AC μὲν ceteri. 16. τὸν] deest BDS. θέσιν B. 17. καὶ οὐ — 18. συνθέσεως] Haec post illud πλεῖστα v. [illegible] ponit S de Porti, ut videtur, auctoritate. καὶ] deest B. 19. μονῇ A. μόνη τῇ C. μόνῃ τῇ BDMS. τόνου τάσει BCD et mg S. τόνου τάξει S. [illegible] BCDS. 22. ὡς] deest BDM. ἔχει] recepi ex AC. 23. τὸ] deest B. 25. προσεγκείμενα CDM. προκείμενα B. 27. τῶν ὀρθῶν mg S. τῶν ἄρθρων AB.

311, 2. δὴ] ἢ B cum mg S. ἴσ. ἣν σύνθεσις ἢ εἰ γε Dud. Libri enim ἡ σύνθεσις ἢ εἴγε: nisi quod priorem ἡ omittit A. 5. καὶ τοῦ BCDMS. et rec A. προτέρου παράδειγμα B. προτέρου παραδείγματα DMS. περὶ — 6. Ἀριστάρχου] recepi ex A. Sed prima illa περὶ Ἀριστάρχου sunt et in C. 8. Θεοῦ στεφάνου. δὴ] deest C. 15. ἀπεχθῆ BC DMS. 16. τοῦ λόγου B. προκυλινδούμενος DM. 17. τε AC et mg S. τῆς ceteri. ἂν] deest BCDMS 19. εἴ περ M. λόγον M. 20. διεστώμενα BCDMS 21. καθότι A cum mg S. Ceteri καθώς. 22. οὐ τὸ B. ἴσ. οὐδ' ἐν τῷ mg S. 23. γέλασε BDMS. πέρι S. 24. παρέκειται ἡ περὶ τῇ BDMS. τὸν λόγον τὸν DMS. 27. συνοδον ἵν. ἢ περ B. συνοδων ἡ περ, addito supra ἡ a rec manu ἵνα, A. σύνοδον ἢ ... περ C. σύνοδον ἢ ἵν ἢ ceteri.

312, 1. μηδὲ A et mg S. ... C. οὐκ ceteri. 2. καὶ ἀνεσίχθων] desunt BCDMS 6. τῆς] deest A. νοούμενος C. 15. τρύφωνα BCDMS: dativum praeferebat Sylburgius. 16. ἄκους M. 17. προσγινομένων BCDMS. 18. τὴν σύνταξιν τὴν BCDMS. 20. δηλούμενον BCDMS. 22. παρυφισταμένην, rec A. 23. Priorem καὶ omittit B. ἐν] τις A. omittit C. ἡ B. ἢ ceteri. Item v. 24. 24. εἰκῇ] κατὰ A. ... ἢ οὖν B et mg S. 25. ... B. ... ἐπὶ τῷ δυναμένῳ B cum mg S. 26. χρῶν BCDMS. 27. οὐ συμπλέκων B.

313, 2. προσγινόμενον BCDMS. προθετικὸν A. cum mg Dud. ... B cum Porto. προσθετικὸν ceteri. 4. καὶ ... BCDMS. 5. κειμένου rec A. 6. οὖν] deest AC. 7. ἴσ. ἔχει mg S. Libri enim ἐπέχει. 8. ... AC. 9. οὐ πάντα BCDMS. καὶ αἱ λέξεις D. 11. μὴν AB, ut legendum coniecerat Sylburgius. μὴ ceteri. 12. γὰρ δήπου B. 13. τὸ δ' οὖ] ... A. 14. ... pr A. 15. ... B cum mg S. 16. Altera καὶ deest BCDMS. συντάξεως D. 17. εἶναί τι rec A. ..., eraso ... C. ... ceteri. 19. τὸ A. τοῦ ceteri. ... mg S. ... ceteri. πάσης λέξεως A. καθὸ — ... desunt BCDMS. 21. ... BCDMS. Correxerat etiam Sylburgius. 22. προσγινομένης οὐ προθέσεως mg S. προσγινομένης AB. Ceteri

προσγινομένης. 24. μεθ' εἰ ἣ mg S. μεθ' ἧς εἰ rec A. μεθ' ἧς ceteri. 25. αὐτοῦ BCDMS. 27. εἴγ' οὖν B cum mg S. ἤγουν ceteri. ἢ om B. 28. τῷ DMS.

314,9. μετατιθεμένη BCDMS. 10. ἔτι addidi ex A. 12. οὖν accessit ex A et mg S. 13. σύνθετα BCDMS. 15. τῆς προθέσεως E. 16. δέδεικται B 17. ὀνοματικὰς ABDMS. 27. συναπέστη καὶ τὰ τῆς πλαγίας om DM: συναπέστη καὶ τὰ τοῦ σχήματος Portus in marg. 28. παραγινομένης θέσεως τῆς περὶ διηκούσης Dud. et, τῆς mutato cum ἧς, B.

315,3. φησιν A. φῆσαι ceteri. 4. σύνθεσιν A. 6. ὃ λύεται B. ὃ λύσεται ceteri praeter A. 8. καὶ accessit ex A. δὲ A: ἐστι ceteri. 9. ἐπινοήσειν B et mg S. οὐ A. καὶ S. om ceteri. 11. ἀνατεινόμενα DM. ἀνατεινόμεναι φαίνονται DMS. ἀνατεινόμεναι συντίθενται BC et mg S. 16. Τρύφωνι pro priore Τρύφωνα D. 18. κατὰ] τὰ C. 19. ὑπερβιβασμὸν B. 20. πῶς om C. 21. νῦν ὁ ἄνθρωπος om A. ὁ τότε Πτολεμαῖος, τότε ὁ Πτολεμαῖος S. 22. ὁ ἐμὸς δοῦλος, ἐμὸς ὁ δοῦλος S. 26. ποσὴν A, ὁπόσην ceteri. 28. ἴσχει A. ἔχει ceteri. πλεῖστα A. πλεῖστα vg.

316,2. καὶ προσλαλῶ Τρύφωνι, πρὸς Τρύφωνα λαλῶ DM. 4. ἔτι B. 9 πλαγίας BCDMS. 10 δύναμαι D. 11. Rectius συμπαραλάβοιεν SYLB. 18. προκείμενα] ἴσ. τοιαῦτα mg S. 19. ἴσ. εὐθείας mg S. προσώπων B. 20. ἀναδεδέχθαι AC. ἀναδέχεσθαι vg. 21. τὰ τῆς συντάξεως A et mg S. τῆς συντάξεως B. τῆς τάξεως vg. 22. Τρύφωνα BCDMS. 23. ἐπιλύσασθαι C. 24. οὕτως post ἐστιν ponunt BDS. 25. τὰ recepi ex A et mg. S. 26. ἴσῳ ἐστὶ τῷ] αἰτίῳ ABC. ἐπακουομένῳ BC. 28. λέγει BCDMS. παρ' ὁποίαν B.

317,1. μικρὸν — 3. μετὰ om B. 2. ἐλεύσεται γὰρ Τρύφων C. 3. τοῦ om B. 6. νοεῖν corr A. 9. ἴσ. εὐθείας. 10. παρά τι C. παρὰ τὶ DM. 12. καθεστῶς libri. 13. πρόθεσιν BCDMS. 15. ἀντικεῖσθαι BCDMS. 16. προκειμένοις A. 17. τῆς προθέσεως BDMS. 19. δή BCDMS. τὸ A et mg S. τί S.

20. προσγινομένου BCDMS. 21. ἀπαντῆσαι BDMS. 24. ἀπεδείχθη BCDMS. 25. σύνθεσις B. 27. τὸ recepi ex A.

318, 1. τὸ ἄρθρον] ἄρθρου M. 4. δὴ accessit ex A. 7. συντάξεως λόγου A. τῆς τοῦ λόγου συντάξεως ceteri. 8. ποιησόμεθα BDMS. ἐφ' mg S. ἐξ — 10 ποιησόμεθα om DM. 9. παρυφίστατο B. πάλιν om BC. 10. ποιησώμεθα C. ποιησόμεθα vg. 11. οὖ] ὡς D. 12. προγεγενημένον CM. 14. δι' ὅτι DMS. 15. καθ' ὅτι DMS. 18. ὃ A et mg S. ᾧ ceteri. 19. τοῦ A. τὸ ceteri. ὅτις A. ὅτι vg. καθιστὸς B. καθιστὰς AC et mg S. καθίστηκεν ceteri. 20. ἢ om BCDM. ἐπὶ] καὶ AM. 24. πάλιν — 25. λόγου om BDM. ᾧ] οὗ A. 27. ᾗ C.

319, 1. διαφερούσης — 3. ἀναγινώσκω om DM. 2. αἰολικὴν B. 5. καὶ addidi ex AC. 6. τὸ νῦν γε AC. ταὐνῦνγε MS. 12. ἴσ. εὕρηται mg S. post παρὰ omisi τοῖς cum A. 15. ἐν ἴσῳ ἐστί om C. 16. ἀπεμφαῖνον AC et mg S. ἀποφαίνειν B. ἀπεμφαίνει ceteri. 17. ante καὶ cum AC omisi εἰ. 19. ἐπέχει BCDMS. 20. καὶ C. 21. καθότι B et mg S. 24. παρεισδεδυκὸς BCDMS, quae in mg. ἴσ. παρεισδεδυκότων. 27. ἴσ. τὸ δι' ὅτι καὶ καθ' ὅτι mg S. 28. ἐπεὶ — 3. παρεπόμενα om BCDM.

320, 1. *Posterior syllaba in* εἶεν *qua ratione aspirari possit, non video: nec scio an verius id competat hortativo adverbio* εἶα. SYLB. 2. ταὼς S. *Portus legit* καθὼς, *sed mutatione haud opus est nisi in accentu, circumflexe namque* ταῶς *scribendum, ut ex Tryphone ac Seleuco tradit Athenaeus lib.* 9 *et Eustath. adnotationib. in Hom. repetit.* p. 524 et 1271. *Apud Etymologum utriusque accentus sunt vestigia.* SYLB. συναμολογεῖ addidi ex A. αἱ τοιαῦται pr A. αὗται αἱ ceteri. 4. τὸ AC. τῷ ceteri praeter D qui om. 8. καὶ addidi ex A. 9. τῷ ὄντι DMS. 10. τῆς πτώσεως αἰτιατικῆς A. 13. ἔχει BCDMS. ἐστὶν] ἔτι mg S 14. κἀκεῖνο B et mg S. 15. πρόσκειται pr A. δύο ACDMS. 20. θηλυκοῦ τὸ τοιοῦτόν ἐστιν BS. 21. οὐδέποτε συνεμπίπτει AC. 26. οὖν om AC DM. εἶεν om D. 27. τοῦ λόγου A.

321, 2. παραλλήλων A et mg S. ἐπ' ἄλλων BC et rursus mg S. ἐπ' ἀλλήλων vg. 3. ἄλλης ABC et mg S. ἄλλως vg. αἰτιατικῆς ABCD et mg S. αἰτιατικῶς MS. 4. ἔστι B et mg S. ubi etiam ἔνεστι. 7. μὴ] διὰ τὸ μὴ BCDMS. τὸ μὴ A. τῆς] τοι B omisso προειρημένης. 11. τοῦτον] ταῦτα καὶ AC. 12. τῷ δὲ S. 13. τὸ διὰ MS. 15. ἀνταποδιδομένου B et mg S. ἀνταποδεδομένου vg. νοουμένου accessit ex AC. 16 ἴσ. πτῶσιν ὄντος mg S. 17. τῶν om M. προτιθεμένων M. 18. ὀνομαστικὰς DM. 20. συντάσσονται A. συντάξεως adscripto συντάξεις C. συνταξικοὶ B. συντάξεις ceteri. τὴν om. B. 23. τοιοῦτον BC DMS. 25. σύνθεσιν ABC et mg S. θέσιν ceteri. 26. παράκειται BCDMS. σύγκειται, libri. 28 συντιθέντα DM. καθ' — 322, 1, γίνεται om B.

322, 2. διάφορον Sophianus. εἰ διάφορον B. ἀδιάφορον ceteri. 3. ἀπὸ λειπούσης B et mg S. ἀπολειπούσης vg. 4. ἴσ. λεοντοφόνος mg S. 5. κακόδηκτος omnes praeter A et mg S. 6. τὰς διαλέκτους διαφόρους BCDS. τὰς διαλύκτους διαφόρους M. τὰς διαλέκτους εἰς διαφόρους mg S. τὰς διαλέκτους κατὰ διαφορὰς Sophianus. τὰς διαλέκτους φόρους A. 7. ποτε om B. 8. post ἐκ cum AB omisi τῶν 10. τὰ τῆς μεταπιπτούσης pr A. τῆς μὴ μεταπιπτούσης corr A. μὴν μεταπιπτούσης M et adscripto in mg μὴ S. ἴσχει A. ἔχει ceteri. 11. σύνθεσιν AC et mg S. σύνταξιν B et mg S. θέσιν vg. 13. *In* τεράτοσκόπος *finalis littera genitivi periit, ut finalis littera praepositionis in* προσχὼν *et* προστάς *a them.* προσέχω *et* προσίσταμαι. *Unde coniecerit aliquis Apollonium scripsisse* τεράτοσκόος *vel* τερασκόος, *ut posterior compositionis pars sit non* σκοπεῖν *sed* κοεῖν, *ea forma qua* θυοσκόος, ὀξυκόος *et similia.* SYLB. 16. ὅτι] ἔτι B. 17. ἐν καὶ καὶ BS. 18. παρώνυμον BDFMS. περίκλυτον libri 19. μὲν om A. οὐχ mg S. ἐφισταμένης C. ἱσταμένης B. 20. πρὸ — 23. προθέσεως om BDM. 21. οἷον — 22. ἄρθρου om C. 22. προσγινομένης BCDS. 24. παρωνύμου] περὶ μὲν C. περίκλυτος DM. περικλύτου S. οὖν addidi ex A. 26. ἀμεταβλήτου C. 28. δὲ] οὐδὲ B. τὴν] τὴν οὐ C.

323, 1. post ὅτι cum AB omisi καὶ 3. ἴσ. δείξει mg S.

5. γινομένων BDMS. ταυτὸ BDMS. ἴσ. ἐπιδείξεται mg S. ἐπιδείξεται ceteri. 6. διπλασιασμοὺς AB et mg S. πλαγιασμοὺς vg. 7. καταγέγραφα A. κατέγραφον ceteri. καταλελάληκα A. κατελάλουν ceteri. 9. οὐ γὰρ A. οὐδ' ceteri. ὁ om C. 13. καθὸ αἱ D. 14. τὸ τὰ A. τοῦ τὰ C. τὰ ceteri. 18. συντιθεμέναις BCDMS. 21. παρηνοχλεῖσθαι A. παρηνωχλεῖσθαι C. παρηνωχλεῖσθαι BD. ἠνωχλῆσθαι S auctore Porto: παρενωχλῆσθαι M. ἠναντιουμένην BC et corr A. ἠναντιουμένου P. ἠναντιωμένην ceteri. 22. καὶ om. B. 23. μεμάθηκα DM. 25. φυσικῆς ABCD et mg S. φυσικῶς MS. 26. μὴν om pr A. ὅτι AC.

324,3. γινομένη CDMS. 4. τὸ — 5. ἀναδέξεται om DM. 6. ὅταν libri. 9. συντιθεμένη CDMS. ἴσ. ὡς ἔτι mg S. 11. post οὐκέτι cum A delevi δέ. 12. γινομένη ABDMS. 13. post δὲ cum AC omisi ἐστι. 17. ἀδιάφορον] ἀμφότερον D. 18. προκληθῆναι D. προσκληθῆναι M. 19. οὐκ ἔστι mg S. εἰ corr A. 20. πρὸς pr A. ἐγγίνεσθαι B. 21. post ἔτι cum A omisi καὶ 22. πρόθεσιν ABCDM. correxit Portus. οὐδὲ τὰ om BDM. εἰ καὶ C. 23. ἀποφαίνοντα BCDM. ἐστὶν AC. εἶσιν ceteri. 25. καθῆψα A. καθῆκαν ceteri. 27. τις προσέχων ABC. προσέχων τις S. om τις DM.

325,1. post περ cum ACD omisi καί. 2. προειρημένων C. 3. ἀπαντήσει BDMS κεκλῖσθαι BCDMS. 7. τοῦτο CDM καὶ recepi ex A. 9. χρόνον λόγος S de coniectura Porti. Item mox ἀπαγγελλόμενος pro quo M ἐπαγγελλόμενος. 10. διαθεῖσιν θεῖσιν rec A. 11. προθέντων corr A. 13. τοῦτο C. 14. post καὶ cum AC omisi τούς. 17. τὸ addidi ex A. 19. τῷ A. συντιθεῖσα A. 21. κατέγραφον E. φαμεν et corr. ἔφαμεν A. ἔφαγον vg. 22. τοῦ — 23. χρήσεως om B. καὶ om A. 26. οἰκεῖον A εἴη τὸ DMS. εἴη τὸν BC. 27. χρόνου M. ἀναδεδέχθαι ACD. ἀναδέχεσθαι ceteri. 28. ἕκαστον D. οὐκ ἐν ἅπαντι διαφέρει χρόνῳ] desunt S sublata a Porto. ἴσως περιττὸν τὸ οὐκ Dud.

326,3. ante εἰς cum A omisi καί. τοιοῦτον BCDFMS. 4. συγκατατιθέμενον A. συγκατατιθέμενοι C. κατατιθέμενοι BD.

συγκατακαθήμενοι M. συγκατακαθήμεθα S. ἡμῶν DM. 9. alterum τὸ om BDM. 10. γὰρ recepi ex A. 11. alterum τὸ accessit ex A. τὸ παρέγχλειν BGDMS. καὶ — τὸ παρηνόχλουν om G. μετὰ A. κατὰ ceteri. 12. ἂν om BCDS. παρηνώχλουν libri. 13. ὅτι εἰ et corr. ὅτι ἐπεὶ A. ὅτι ceteri. πολλὴν ἐκκλέπτη M. 19. τί A. ὅτι ceteri. οὐχ' εἰ παραιτούμεθα B. οὐχὶ παραιτούμεθα DM.

20. κλίνειν τὴν ἐγγινομένην S. de coniectura, ut videtur, Portus. 21. καθιζόμενος corr. A. καθιζομένης B. καθῖσαι corr. A. καθῖσαι vg. 22. εἰς ἐν μεταξὺ χε S. 24. ἴσα ἦν M. 25. ἴσασθαι AC. ἴσασθαι ceteri. 26. γίνεται B. 27. προγινομένας A. προγινομένας DM. 28. τὴν addidi ex A.

327 4. καὶ accessit ex A. πρόθεσις AC. 5. τὸ recepi ex A. ἐγκειμένου καὶ B. DM. 6. τούτων AC. et mg S. τούτου vg. 8. τὰ om B. ante καθίζω cum AB omisi τό. 9. ἵνα AC. εἶνα B et mg S. οὖν vg. καὶ recepi ex A. 10. παραλαμβάνεται BCDMS. 12. καὶ ἔστι καὶ A. ἔστι καὶ B. 13. εἰ γὰρ δέδεται Portus. κατέγραφον A. τὴν συνθέσει S. κατ' σύνθεσιν ἢ πτῶσις G. καθὰ συνθέσει ἢ πτῶσις καθὸ A. 16. καὶ τὸ om B. 19. τὸ addidi ex AC. 20. μὴ accessit ex AC et mg S. μήτε B. 21. τὸ A. τοῦ ceteri. 22. ἐνταλλὰξ ἐκδέξηται A. 23. περὶ τῶν μετοχῶν CDMS. 24. οἱ om BDM. 25. παρασυνθέσεως BCDMS. 28. κἂν recepi ex A et Dud.

328 1. καὶ A. τοῦ αὐτοῦ C. τὸ αὐτὸ ceteri. Post αὐτὸ omisi μὴ cum A. δέξασθαι Dud. 3. παράθεσις M. κατὰ δὲ A et mg S. 4. αὐτὸν 5. σύνδεσμον om DM. μὲν μὲν γὰρ B. τρεῖς addidi ex AB Dud. 6. προκειμένας BCDMS. 8. λέγει A. λέγω ceteri. 9. τοῦ om DM. συνεμμένων C. ἐγγινομένων A. ἐγκλινομένην ceteri. ἐγκλινομένην mg S. 11. ante συνθέσεως omisi εὖ cum A. Jam non est cur priorem καὶ expungas cum Sylburgio. 12. ἂν B et mg S. 13. post συνθέσει cum ADM omisi εἰ, de coniectura additum a Porto. 14. μόνη D. μόνη M. post τοῦ cum A omisi ὡς, quod et ipsum de suo inseruerat Portus. 17. καθῆσθαι A. καθῆσθαι DM.

καθῆψαν vg. σύνθεσιν ἢ παράθεσιν C. σύνθεσις ἢ παράθεσις AB. σύνθεσιν ἢ παρασύνθεσιν M. σύνθεσις ἢ παρασύνθεσις S. 21. παράκειται et corr κατάκειται A. καὶ τὸ συνεχὲς A. ante extremum τὸ omisi καὶ cum A. 23. κατεχ'. οὐρανόν A et ante lacunam C. κατ'. οὐρανὸν DM.
24. Νέστωρ — 26 ἀλλ᾽ ἀλλαστῷ addidi ex AP. αὐτίς] αὐτός τε A. 27. καὶ ἄλλα DM. τῆς Sophianus. ἐκθήσομεν BCDMS. 28. γε A. τι C. πως vg.

329,1. συντιθέμενα AB συντιθέμενα CDMS. ἀναβιβάσει A. 2 τόνου τηρεῖ A. τόνου συντηρεῖ BC. λόγου συντηρεῖ DMP. λόγου συντηρεῖν S, ut emendavit Portus. 3. ὅτι ὅλη MS. 4. οὖσα διεσύλλαβος pr A. οὖσαν διεσύλλαβον ceteri. 5. καταβαλεῖ S de coniectura Porti. 6. περιγράψ A. 9. ἡ om DM. 12. ἡ om B. 13. περὶ DM. 18. προσγινόμενα BCDMS. 22. δὴ ὡς S. καὶ recepi ex A. αἱ om DM. 25. περιφῦς περίφυον addidi ex AP. 27. εἰς] εἰ D. 28. ἀφ᾽ οὗ φέρων καὶ φέροντες addidi ex A.

330,1. ὡς τὸ καθὼς B. ως τι καθὼς DM. 3. οὐχ ὁρᾶν — 4. ἐστι] sic A. καὶ ἔστιν ἀληθὲς ceteri. 5. τὰ σχήματα αὐτῶν A. τὰ τοιαῦτα σχήματα BCDMS. 6. πως addidi ex AB. καθὼς B. 8. μεταλαμβάνον BCDMS. 9. καὶ post οὖν recepi ex A. 10. τῶν om ACDM. 11. Portus maluit τόνον SYLB. καὶ τὰ παρ. B. 13. οὖν BCDMS. ἐξυτόνων B. 15. παῖδος recepi ex AP. 16. τὸν om C. συντίθεται τῷ BCDMS. 17. παράκειται B. 20. τῷ — 23 διαλαβεῖν] addidi ex A. quorum haec τῷ — ὑποτιθεμένων et ἀναλόγως προειλήφαμεν ἀναλαβεῖν habuit etiam P. 25. ἀναδέδεικται BDM. 26. καὶ παρακείμενα BCDM. τὰ παρακείμενα Portus in mg. prius τῷ om BDM. alterum τῷ recepi ex A.

331,1. τῆς B et mg S. τῶν ceteri. 2. τὸ φιλολογεῖν libri omnes. 3. ante φιλολογεῖν omisi τὸ cum A. ἐξεστι κ. τ. λ. om BCDM. 5. αἱ προθέσεις ἐν συνθέσει BCDMS. 7. ἐν ὀρθῇ ἐν M. 8. διότι A. 9. ὁμολόγως οὖν ταῖς A. in quo correctum γοῦν. ὁμολόγως δὴ σὺν ταῖς Sophianus. ὁμολογῶ δὴ σὺν ταῖς CDM. ὁμόλογον δὲ ὡς ταῖς ceteri. 11. ὅτι κατὰ σύνθεσιν om ABCDM.
13. οὐκ AC Dud. οὖν vg. 14. μετέπειτα mg S. 21.

τούτοις B et mg S. τούτων ceteri. 22. ἠκριβωμένον A et mg S. ἠκριβωσαμένον C. ἀκριβώσαμεν D. ἀκριβωσαμένου MS. ἑαυταῖς Sophianus. ἐν αὐταῖς libri. 24 παρατίθενται corr A. συμπαρατίθενται ceteri. διδομένον M. 26. διδομένον AC. διδομένου vg. τοῦ recepi ex A. 27. πάντοτε BCDMS. 28. τοῦ λόγου D.

332, 1. alterum ἂν sumpsi ab A. 2. ἀναγινώσκονται BS. *in Dud finali syllabae* τα *superscripta* ται *utraque scriptura expressa est.* SYLB. εἰ καὶ S. 4. post συνουσης cum A omisi τῆς. ἴσ. συνθέσεως Dud. 5 προγεγονυῖα AC. εἴρηται B. 7. post ἀναγινώσκοντα addit καὶ S. παραγινώσκοντα A. παραναγινώσκοντα vg. 7. καὶ — 8. ἀναγινώσκοντα om DM. 9. παραναγινώσκοντα ABC et mg S. παραγινώσκοντα MS. 10. καὶ ὡς om. B. ὡς καὶ A. καὶ ὡς mg B. 11. Verbum παραναγινώσκοντα extremum est BCDM. 13. περὶ A. ἐπὶ S. 21. ὑπεξαιρούμενος — 23. ὄξεια addidi ex A. 25. τοῦ om A. 28. ἴσ. ἴσως mg S.

333, 2. περὶ Dud. 3. μετίει S. ante τέλους omisi τοῦ cum A. 4. σ̄ Sophianus. vg. ᾱ. 5. μετετίθετο Sophianus. συνετίθετο libri. 6. post ἄμεινον cum A omisi οὖν item post ἐκ, omisi τῆς. 9. συνοῦσαν A. οὖσαν S. 10. αὐταῖς Sophianus. αὐτοῖς libri. 19. ἢ μὴ S. 25. οἴκοθεν S.

334, 2. In margine scrib. 328. 3. *Post* ου βίαιον *Porti versio addit conclusivam* οὖν. SYLB. 5. παρεμφατικὰ Sophianus. 6. δὲ τὰ A cum Sophiano. ὄντα S. 7. λόγον A et mg S. λόγου S. 15. *Fortasse rectius* ἐμφάσεως, *ut paulo ante v.* 12. SYLB. 16. ἐπεὶ δὲ Sophianus cum pr A. 19. καθὰ — 21. ἀποστήσεται om S. *In Dud. annotatum fortasse superfluum esse commation istud* τῆς συντάξεως ἀποστήσεται, *et max legendum esse* τῷ γὰρ λόγῳ τῶν — SYLB. 22. ἴσ. δύο γὰρ μέρη mg S. τοῦ λόγου A. 23. ὄντι A cum Dud. ἐν ἑνὶ Portus. ἐν τινὶ S. δύο S. 28. ὡς καὶ Portus cum A. καὶ ὡς S. ἐπεὶ A. ἐπείη S. ἐπειδὴ Dud. ante χρονικὸν omisi cum A κατὰ συναλοιφὴν ἐπεί.

335, 1. ἡ δωρικὴ S. 2. πῆ S. 3. αὐτῇ S. συνεία

ὃ et corr A. 4. τῇ ἀπὸ Dud. τῇ πρὸ vg. 5. ἐν — 6 ἐπιμηνίσας om S. 11. καλιστ A. κάμψῃ ἀσθενήσασαι A. ἀπιγήσασα Dud. 13. καθαρσίων A. 15. εἰ καὶ S. 22. τῆς om pr A. 25. εἶτα S. χειράγχην A.

336,2. τὸ] τὸ ὄφρα A. 7. ὡς accessit ex A. 8. συνωνυμεῖν mg S. 10. ἐπίτευξιν S. Quod iam praebuit A, expressum esse a Porto monet Sylburgius. 21. γινομένων S.

337,5. τοιοῦτον εἰληφήσεται S. 6. προκειμέναις A. 7. ἀπιδείκνυτο A. 11. ὑπαγορευομένη S. 12. τοῖς recepi ex A. 18. Δί] ἵν. ἐφ mg S. post ἐν cum A omisi εἰ. 22. ὁ accessit ex A. 24. συγκείμενος A. σύνδεσμος S. 25. τῆς addidi ex A. post προθέσεως omisi συγκείμενος cum A.

338,1. τῷ Sophianus. τὸ vg. 6. εἰκὸς τινα φάσειν Sophianus cum A. ἴσως δέ τις φήσειεν Portus. εἰ ὥς τινά φησιν S. 11. περιγράφεται τοῦ Dud. περιεγράφετο τοῦ S. περιεγράφετο τὸ A. 17. *Fortasse congruentius ἐφ' ὧν, ut mox v.* 21. SYLB. 18. ἐν γὰρ τῷ σήμερον Dud. ἐν γὰρ τῷ σημαῖνον A. ἐν γὰρ τὸ σημαινόμενον S. 21. altera καὶ deest A. 23. ἐχθὲς A.

339,3. τὴν περὶ πρόθεσιν Dud. 6. προστίθεσθαι A et γρ S. προστίθεται S. 7. ἐξαιρετῶς S. 11. ἐστιν οὖν pr A. 12. οὐδὲν S. 20. ἐχθὲς A. 21. ἀποφαίνεσθαι S. 24. οὐδὲ addidi ex A. ἐξ] ἐν A.

340,1. παρένθεσις mg S. ἐστὶ om pr A. 15. ὡς recepi ex A. 16. πιθανώτερον S. 26. ταύτης —

341,2 οἴκαδε] haec addidi ex A. 15. τὸ] τὸ ἀδράνεια ἀδρανία S. 16. πολιὸν S. ubi ἔλαβε δέμας aut simile quidpiam subaudiebat Sylburgius 17. αὖν accessit ex A.

342,2. ὑπέρβατον Sophianus cum A. βατὸν S. 3. post οὕτως iterum ponit illa τὸ ἐξαίφνης ἀπολήγει οὕτε δὲ τὸ ἃ S. 5. δάκνυον S. δακρύον mg S. ἐριχθονίδαι pr A. *Vocem* ἐριχθονίδαι *Portus suspicatur irreptitiam esse. germana vox erit, si per syncopen* τοῦ *α poëtice usurpatam intelligamus pro* ἐριχθονιάδαι*, sicut* Δευκαλίδης *paulum diversa syncope pro* Δευκαλιωνίδης *a poëtis usurpatur. In praecedentibus dum syncopen esse ait* τοῦ *α, integrâ esse innuit* σπαράγανον, ἔδανον, τέμανον, δακάρυον. SYLB. 6. ἐν διταγμῷ om A. 7. *Fortasse rectius* ὡς δὲ, *pro* οὕτως.

forsan etiam totus locus ita legendus plenius: ὡς δὲ καὶ παρὰ τὸ δόρυ ἡ δουρὸς γενικὴ, ὅτι φαμὲν δόρυος δουρὸς. ὡς γόνυος γουνός. SYLB. 10. γόνατος καὶ δούρατος A.

343,3. καθὸ — 4. ὡς desunt S. quare in mg. ἴσ. τὸ ἔσω καὶ τὸ ἔξω. ἀπειράκις γὰρ αἱ λέξεις. 6. ἐν] τὴν ἐν A. 8. ἐκλείψαι μὲν ἐν τῷ Sophianus. ἐκλείψει μὲν τὸ A. in quo ante hoc verbum erasum est quippiam. ἐκλείψει μὲν S. 11. ις A. ς S. 13. ἀμοιβάδις S et pr A. 16. καθεστῶς S. 18. δεσπότης ἐργάτης S et pr A. 21. ἐποιήσαμεν S.

344,1. post αὐτῆς S addit ὁδοῦ. 3. παραβαίνοντα S. 4. τὸ ἄφνω om A.

In der Realschulbuchhandlung in Berlin sind ebenfalls nachstehende philologische Werke erschienen:

Platonis Dialogi graece et latine. Ex recens. Immanuelis Bekkeri. 8. *maj. Pars I. Vol.* 1. 2. *II.* 1—3.

(Ausgabe auf ord. und weifs Druckpapier, Schreibpapier und Velin-Papier.)

Coluthi Raptus Helenae. Ex recensione Immanuelis Bekkeri. 8. *maj.*

Demosthenis Philippicae. Ad codices cum a Reiskio et Augerio tum a se collatos recognovit Immanuel Bekkerus. Apposita est lectio Reiskiana. 8. *maj.*

Ioannis Tzetzae Antehomerica Homerica et Posthomerica ex recensione Immanuelis Bekkeri. Accedunt excerpta ex chrestomathia Procli. 8. *maj.*

Anecdota Graeca Immanuelis Bekkeri. 8. *maj.* 2 *Vol.*

Apollonii Dyscoli, Grammatici Alexandrini, de pronomine liber. Primum editus ab Imm. Bekkero. Ex museo antiquitatis studiorum seorsum expressus. 8. *maj.*

Pauli Silentiarii Ambo. Ex codice palatino Anthologiae descripsit Immanuel Bekkerus. 4.